

Giới thiệu Siêu Cấp Máy Tính

Bạn đang đọc truyện Siêu Cấp Máy Tính của tác giả Phong Cuồng Băng Bào Hao trên trang đọc truyện online. Trần Húc đánh mất laptop, vì thế hắn phải nghĩ biện pháp. Hắn lấy một tờ giấy tốt, dùng mực tàu không phai viết lên tờ giấy: "Gửi con cháu của ta. Ta là Trần Húc - tổ tiên của các ngươi. Hiện tại theo giờ Bắc Kinh là 12 giờ 07 phút ngày 01 tháng 09 năm 2006, hôm nay, ta - tổ tiên của các ngươi - gặp chuyện bi thảm nhất trong đời: ngay ngày đầu tiên khai giảng đại học, ta bị trộm mất cái laptop trị giá 8.000 tệ. Nếu ngươi là con cháu của ta, vậy hãy giúp ta làm chút chuyện đi. Nếu ở thời đại của các ngươi đã xuất hiện 'Máy Thời gian' trong truyền thuyết, vậy thì gởi cho ta một cái laptop nhé. Địa chỉ: khu 14, phòng 207, đại học Tổng Hợp tỉnh XX". Một phút sau, một cái máy tính tương lai từ trên trời giáng xuống... Trong truyện nói về cuộc sống trong trường đại học, có các cô gái xinh đẹp, có các kỷ niệm khó quên, làm chúng ta phải nhớ đến thời hoàng kim trong cuộc đời mình – thời sinh viên.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Máy Tính Đến Từ Tương Lai

- "Á..., ví của tao...!"

- "Á..., điện thoại di động của tao! Cái Nokia tao mới mua, a...!"

- "ĐMN, còn đôi giày Nike tao mới mua nữa, đâu mất rồi?"

Những tiếng gào thét thê lương, ai oán phát ra từ phòng số 207 khu 14 ký túc xá Đại học Tổng Hợp, nếu không chú ý lắng nghe, người ta còn tưởng là có một đám đang bị cưỡng gian tập thể.

Mấy người trong phòng nhìn chăm chăm vào cái ổ khóa bị cạy, khóc không ra nước mắt. Thật ra, biểu hiện của họ là bình thường, bởi vì bất cứ người nào khác gặp tình cảnh như họ thì cũng sẽ có biểu hiện giống như vậy - bị "chôm" đồ, ngay ngày khai giảng nữa chứ, càng quá đáng hơn nữa đây còn là phòng của bọn sinh viên năm nhất!

Có gì buồn bực hơn cái cảnh mới ngày đầu tiên chính thức bước chân vào đại học lại bị chôm đồ? Chắc chỉ có cảm giác bực bội khi xem đội bóng đá nam [Trung Quốc] thi đấu mới có thể so sánh được!

Mấy người khác nhanh chóng kiểm tra đồ đạc của mình, chỉ có Trần Húc đứng ngây ngốc bên cạnh giường, hai mắt nhìn chăm chăm vào cái gối nằm, giống như là cái gối đang mọc hoa vậy!

- "Lão Tam," Giọng Lão Nhị - Tần Tiểu Ngạn - chưa xốt nói, "Hình như mày đâu có mất món gì hả?"

Trần Húc chậm rãi quay đầu, cái mặt nhăn nhó như muốn khóc "Không mất gì? F..k, mày chỉ mất một đôi giày nhái hiệu Nike có 80 tệ... Còn tao... mất cái laptop [máy tính xách tay] giá 8.000 đó!"

Âm thanh náo loạn của phòng 207 nhanh chóng thu hút một đám người bu lại, khi biết Trần Húc ngay ngày đầu tiên đi học bị "thôi" cái laptop thì có người đồng tình, có người tức giận đi tìm quản lý ký túc xá, mà người vui sướng khi thấy người khác gặp họa cũng có. Cả tầng lầu này đều là sinh viên năm nhất chưa có kinh nghiệm nên không biết phải làm thế nào, cuối cùng có người ở tầng trên - là "sinh viên lâu năm" - kêu mọi người trở về, rồi báo cảnh sát.

- "Nè, làm một điều đi."

Ngồi trước mặt Trần Húc là một người cao to như một tòa tháp đúc bằng đồng đen - một sinh viên năm ba - tên là Vương Đồng. Vừa rồi chính hắn gọi cho cảnh sát. Hắn thuận thực đốt một điếu "Hoàng Sơn" rồi đưa về phía Trần Húc.

- "Tụi mày đứng là quá xui xẻo, mới vào đại học là mất đồ rồi, đã vậy còn mất đồ có giá trị lớn như vậy nữa chứ".

Trần Húc tay còn run run cầm lấy điếu thuốc, Vương Đồng nhả ra một vòng khói, cười nói:

- "Thôi, bỏ đi. Chuyện như thế này mỗi năm xảy ra không biết bao nhiêu lần, nhất là lúc mới vừa khai giảng. Đồng người thì lảm chuyện mà. Lần sau nhớ để đồ có giá trị vào rương rồi khóa lại nghe. Còn nữa, mấy cái ổ khóa của trường phát cho thì đừng có xài, tự đi mua một cái mới đi, chỉ có 10 đồng nhưng an toàn hơn nhiều".

Trần Húc không biết mình đang có tâm trạng gì nữa, có lẽ là hối hận chiếm một phần thật lớn. Trong phòng này, hắn và Lão Đại đều có laptop, nhưng mỗi lần người ta dùng xong thì bỏ vào ngăn tủ khóa lại, nhưng hắn lại ngại phiền toái nên quăng đại trên giường. Giờ thì tốt rồi, laptop của Lão Đại còn nguyên, đã mất thì phải cùng nhau mất chứ, không phải anh em cùng phòng, chung hoạn nạn sao?

8.000 không phải là số tiền nhỏ, tuy nhà hắn coi như khá giả, nhưng đâu thể nào tự nhiên đưa cho hắn 8.000 để gây họa được, nếu nói cho gia đình biết ngay ngày đầu tiên đi học đã làm mất món đồ có giá trị lớn như laptop thì mẹ hắn không mắng cho “tan xác” mới lạ.

- “Anh à, anh biết ai làm không?”

Lão Tứ - Đồng Thanh Khiết - đang đứng nghiêng rặng treò treo cất tiếng hỏi, tiền và cái ví của hắn đã mất, nhưng tên trộm kia coi như có chút lương tâm, chỉ lấy tiền mặt và cái ví, phiếu ăn và CMND [chứng minh nhân dân] thì lấy ra vứt đại trên bàn. Tuy không biết hắn đã mất bao nhiêu tiền, nhưng nhìn bộ dáng hắn nghiêng rặng nghiêng lợi thì giống như là mất hết mấy triệu vậy...

Vương Đồng cười nói:

- “Nếu có cơ hội, ai mà không muốn bắt trộm chứ? Có thể là có người giả mạo cha mẹ sinh viên trà trộn vào hoặc là mấy tên tiếp thị. Bỏ đi, chuyện thế này năm nào cũng có, nhưng bao lâu nay có bắt được ai đâu. Coi như xui xẻo đi, mai mốt cẩn thận là được”.

Thấy mấy tên này mặt mày nhăn nhó khó chịu, Vương Đồng cười cười, mấy thằng này đúng là “lính mới”, chưa hiểu chuyện. Nếu là bọn “lính cũ” thì ai mà chưa mất đồ? Kỷ lục được ghi lại là có một người trong vòng ba ngày đã mất hai cái điện thoại di động, một cái máy MP3 kèm theo một cái ví và phiếu ăn... Chuyện mất đồ đã sớm thành thói quen rồi.

- "Được rồi, anh về đây. Tụi mày cũng đừng để bụng. Có vấp ngã thì lần sau mới chú ý".

Vương Đồng đi tới cửa, lại quay đầu nói:

- "Một hồi mấy đứa lên phòng anh nghe, anh cho mấy cuốn sách tham khảo, rất có ích trong thi cử đó. Tụi mày xài xong rồi thì nhớ để lại cho tụi đàn em."

- "Cảm ơn anh!"

Bốn người trong phòng lên tiếng cảm ơn, Vương Đồng khoát tay ý nói không cần cảm ơn, quay đầu đi chỉ để lại bóng lưng cao lớn mạnh mẽ như tòa tháp.

- "Thôi, bỏ đi. Lão Tam đừng buồn nữa"

Lão Đại Ngô Nguyên khuyên nhủ, tuy hắn cũng mất cái di động, nhưng so với Trần Húc đâu có gì đáng nói, cho nên vừa nghĩ tới có người thảm hại hơn mình thì trong lòng tên đáng khinh này hết ngay buồn bực.

Lão Nhị Tần Tiểu Ngạn cũng nói:

- "Đi ăn cơm đi, CMN, nam tử hán đại trượng phu, chỉ mất đồ mà thôi. Đừng để tao biết thằng nào chôm đồ, nếu không tao chém chết nó!"

Trần Húc bĩu môi xem thường:

- “F..k, mày mất đồ ít nhất, đương nhiên cảm thấy thoải mái rồi. Thôi bỏ, tụi mày đi ăn đi, tao cần suy nghĩ bây giờ phải làm sao đây, có nên nói với gia đình không. Cho tao yên tĩnh một chút nghe”.

Mấy người nghe hắn nói như vậy, cũng không nói gì, chỉ có Lão Đại Ngô Nguyên vỗ vỗ vai hắn nói sẽ mua đồ ăn về cho hắn, sau đó mấy người đi mất.

- "ĐM, xui thiệt!"

Mọi người đi được một lúc, Trần Húc đấm mạnh lên cửa, đem nỗi buồn của hắn tiết ra một ít, làm hắn thấy nhẹ nhõm hơn một chút.

“Xin tiền mua cái khác?”

“Không cần nghĩ thì hơn. Cái laptop đó là do “khóc lóc lẫn lộn” dữ lắm mới có, cha sợ mình đem laptop tới trường mục đích là chơi chứ không phải để học - thật ra mục đích của hắn đúng là như thế - hiện giờ làm mất rồi, cha không cạo đầu mình là may lắm rồi còn hy vọng gì mua cái khác?”

"Thôi bỏ, ai kêu mình xui xẻo!" Trần Húc trợn trắng mắt nằm trên giường, mắng tên trộm sinh con không có jj [chú nhỏ], rồi lại mắng trường quản lý kém cỏi, ai cũng có thể vào trong trường!

Tiện tay quơ lấy một quyển tạp chí, quyển tạp chí này là Trần Húc mua ở ga xe lửa khi đi tới đây, trong đó viết linh tinh đủ thứ. Cái quỷ gì mà Ultraman đại chiến Tiểu Hồ Lô, ông Bush có cha nuôi là người ngoài hành tinh...

Trong lòng Trần Húc đang rất loạn, dù sao thì hắn mới vừa làm sinh viên đã làm mất một món đồ có giá trị cao, hiện giờ tay vẫn còn run. Hắn đọc tạp chí không phải vì thần kinh vững vàng, mà là hắn muốn làm chuyện gì đó để dời sự chú ý của mình.

Đọc lướt qua vài tờ, Trần Húc thấy không thể bình tĩnh lại được. Lúc hắn định vứt tờ tạp chí sang một bên thì đột nhiên trong mắt xuất hiện một hàng chữ: "Đường hầm thời gian và không gian song song..."

Đề tài này hiện nay không phải là mới mẻ độc đáo gì, Trần Húc chú ý tới nó là bởi vì có nó có tiêu đề: "Luận văn tốt nghiệp Cambridge".

Cambridge cái đếch gì, ai mà không biết thì sẽ nghĩ ngay đến trường đại học nổi tiếng thế giới đặt ở London. Nhưng Trần Húc biết đầu năm nay có nhiều người treo chiêu bài thật khủng để lừa người, như ngay bên cạnh trường đại học Tổng Hợp hán đang học có một cái "Lớp học tiếng Anh cấp tốc Cambridge"...

Đọc một lúc, phát hiện người viết bài này cũng có chút ý tứ. Vừa bắt đầu đã viết "Tổ mẫu nghịch biện", nói về một người thông qua đường hầm thời gian quay về quá khứ giết bà nội của mình khi còn trẻ, vậy chuyện này có thể xảy ra hay không?

Cái gọi là nghịch biện giống như là gà có trước hay trứng gà có trước? Loại lý luận tuần hoàn này quá cao siêu, căn bản không thể giải thích được vấn đề. Trần Húc cũng có nghe qua tiếng tăm của "Tổ mẫu nghịch biện", đó là một chuỗi nhân quả tuần hoàn tác động qua lại với nhau, nhưng Trần Húc cảm thấy người này đúng là quá rảnh rỗi - mày không có chuyện gì làm nên trở về quá khứ giết bà nội của mày chơi hả?

"Khoa học gia đều là đồ điên, não úng nước!" Trần Húc bực bội, vứt quyển tạp chí sang một bên. Đúng lúc này, trong đầu hán đột nhiên hiện ra một ý tưởng, hán bật dậy.

Đây đúng là một ý tưởng hoang đường!

Một ý nghĩ kỳ lạ!

Nếu là lúc bình thường, hán có nghĩ tới thì cũng sẽ không làm, bởi vì nó rất hoang đường, hoang đường bởi vì nó không thể nào có thật, còn điên khủng hơn so với chuyện ông Bush là con nuôi của người ngoài hành tinh trong tạp chí kia nữa! Nhưng hiện giờ Trần Húc đang bị "say sòng" nên hán thật sự thực hiện cái ý tưởng đó...

Trần Húc lấy một tờ giấy, sau đó cầm cây bút lông, viết vào giấy:

"Gửi con cháu của ta. Ta là Trần Húc - tổ tiên của các ngươi. Hiện tại theo giờ Bắc Kinh là 12 giờ 07 phút ngày 01 tháng 09 năm 2006, hôm nay, ta - tổ tiên của các ngươi, gặp chuyện bi thảm nhất trong đời: ngay ngày đầu tiên khai giảng đại học, ta bị trộm mất cái laptop trị giá 8.000. Nếu ngươi là con cháu của ta, vậy hãy giúp ta làm chút chuyện đi.

Nếu ở thời đại của các ngươi đã xuất hiện "Máy Thời gian" trong truyền thuyết, vậy thì gởi cho ta một cái laptop nhá. Địa chỉ: khu 14, phòng 207, đại học Tổng Hợp tỉnh XX".

Viết xong, Trần Húc thật cẩn thận xếp tờ giấy cất vào ví.

"Ài..., mình bị quỷ ám rồi, nếu không đâu có làm cái chuyện kỳ quái như vậy", Trần Húc cười tự giễu, đứng lên định đi vào WC. Hán vừa đứng lên thì có thứ gì đó thật cứng đập vào đầu, làm hán choáng váng.

- "F..k, thằng nào mà không có đạo đức công cộng vậy?" Trần Húc mắng to: "Sao nhắm ngay dưới đầu mà ném... ném..."

Hán mắng không nổi nữa, bởi vì hán phát hiện mình đang ở trong phòng! Trên đầu của hán ngoài trần nhà ra thì đâu có gì khác!

Ngẩng đầu nhìn trần nhà, hoàn hảo không có hư hao, không phải trần nhà bị sụp? Vậy cái quỷ gì đập xuống?

Trần Húc quay đầu lại, ngay dưới chân hán xuất hiện một cái laptop màu bạc đang lẳng lẳng nằm đó...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Lời Nhắc Của Cháu Nội

Suy nghĩ đầu tiên của Trần Húc là: có phải thằng kia lấy cái laptop của mình rồi giấu trên đầu tủ, bị mình vô tình đụng trúng nên làm nó rớt xuống?

Nhưng hán nhanh chóng bỏ qua ý nghĩ này.

Nhìn sơ qua là biết cái laptop này không phải là cái của mình vừa bị chôm.

Bởi vì cái này quá đẹp!

Trong các loại laptop thì loại có logo hình trái táo [chắc mấy cái MacBook của Apple] thiết kế vô cùng tinh xảo, đẹp mắt. Trước ngày khai giảng, trong thư viện, Trần Húc thấy có một cô gái cực đẹp, dùng một cái laptop màu trắng ngà có logo hình trái táo, lúc ấy hắn thấy cái laptop đó đẹp đến cực hạn rồi.

Nhưng cái laptop màu bạc trước mặt này lại có một vẻ đẹp nói không nên lời, so với cái laptop có logo hình trái táo thì hoàn mỹ và phóng khoáng hơn nhiều.

Nhất là màu bạc hơi ngả sang sắc xám, nhưng có ánh kim lạnh như băng, bên ngoài màu bạc lại tự nhiên hào phóng, ánh sáng phản xạ mềm mại. Tạo hình của cái laptop rất đặc biệt, không giống với laptop hiện tại có hình chữ nhật cứng nhắc: nó có hình dáng như giọt nước, dọc theo thân máy còn có những đường viền cong mềm mại, làm cho cái laptop này như một tác phẩm nghệ thuật.

Trần Húc nhặt cái laptop lên, lại phát hiện nó rất nhẹ, chỉ nhẹ như một cái đồng hồ thôi!

Không thể nào!

Phải biết rằng bên trong laptop chôn giấu rất nhiều linh kiện nên phải nặng vài kg, dù cho cái được gọi là laptop siêu mỏng, siêu nhẹ thì cũng đã gần 2kg rồi!

Cái laptop này nhẹ đến mức quá đáng.

Thấy cái laptop bị xước một chút, Trần Húc đau lòng không thôi. Giống như tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ bị người ta chém một đao vậy, nhưng hắn biết đây là do lúc này cái laptop bị rơi xuống đất nên mới bị trầy.

Tuy chưa biết cái laptop này đến từ tương lai, nhưng nhìn một tác phẩm hoàn mỹ lại có tỷ vết, trong lòng hắn có cảm giác buồn bực giống như đêm tân hôn phát hiện vợ mình không còn là xử nữ vậy!

Trần Húc còn chưa kịp phát biểu vài câu tỏ vẻ buồn bực, đột nhiên phát hiện trên máy xuất hiện một luồng ánh sáng, vết xước kia đang từ từ lành lại, giống như vết thương trên da người!

- "Trời đất, không phải chứ?!" Tuy Trần Húc không có sở trường gì, nhưng xem qua không ít sách vở linh tinh, trong đầu lập tức hiện ra một câu: "Kim loại có trí nhớ có thể tự khôi phục?!"

- Địch, thằng phá của nào lại dùng thứ này làm vỏ laptop? Chẳng lẽ đúng là laptop đến từ tương lai?

Trần Húc không biết mình đang có tâm trạng gì? Hắn run rẩy mở nắp laptop...

- "Địch mịa, bàn phím đâu?" Trần Húc rống lên.

Mở nắp máy lên, hắn phát hiện bên trong nó không khác lắm với laptop hiện tại, phía trên là một cái màn hình, nhưng vấn đề là phía dưới - nơi đúng ra là bàn phím - lại là một tấm kính đang phát ra ánh sáng nhàn nhạt - nhìn qua thì tương đối giống laptop hiện tại - nhưng lại không có bàn phím và touchpad [nơi làm con chuột trên laptop]!

Đây là loại laptop gì?

Trần Húc kiểm tra xem có cổng USB hay không, nút mở nguồn ở đâu. Nhưng lúc hắn vô tình đặt tay lên tấm kính kia thì màn hình đột ngột sáng lên.

Không giống với màn hình khi khởi động máy tính bình thường - màn hình đen thui rồi xuất hiện logo Windows - khi màn hình lóe lên thì đã thấy xuất hiện hình nền trời xanh mây trắng. Mà trên hình nền trời xanh mây trắng kia, một mỹ nữ ảo xuất hiện bên cạnh phải màn hình.

- "Hoan nghênh sử dụng máy tính thế hệ xx. Lần đầu tiên sử dụng mời ngài thiết lập mật mã, có như vậy thông tin cá nhân của ngài mới không bị tiết lộ. Nếu ngài sử dụng máy tính công cộng thì không cần nhập mật mã, mời nhấn 'Skip'".

Mật mã, nhất định phải có mật mã!

Trần Húc xác định mình thí nghiệm thành công, cái thứ này tuyệt đối không thuộc thời đại mình đang sống. Lúc này hắn cũng phát hiện "tấm kính" này chính bàn phím cảm ứng, mà touchpad thì không thấy đâu. Vì thế hắn nhập một cái mật mã dài 16 ký tự. Nhập xong, giọng nữ lại nói tiếp: "Tiến hành phân tích giọng nói, mời ngài nói một câu, câu này sẽ là mật mã để khởi động máy tính".

Nói một câu? Trần Húc đang thấy đầu óc trống rỗng, đành phải nói đại câu: "Chi ma mở cửa."

- "Đã ghi nhận giọng nói, nhưng vì phòng khi không thể phân tích chính xác giọng nói, mời ngài đặt tay lên điểm cảm ứng để nhận dạng vân tay".

Trần Húc cảm thấy mình đặt mật khẩu 16 ký tự kia thật uổng công, hắn đặt tay lên điểm cảm ứng liền thấy một luồng ánh sáng trắng quét qua, sau đó hình ảnh dấu vân tay của hắn xuất hiện trên màn hình.

- "Đã ghi nhận vân tay. Về sau, chỉ cần nhập mật khẩu hoặc giọng nói hay vân tay thì có thể khởi động máy tính".

Trần Húc cảm thấy bố trí như thế rất là khủng, càng khủng hơn là sau khi hắn quét vân tay thì ở cạnh trái màn hình xuất hiện một tấm hình, Trần Húc liếc

mất một cái đã nhận ra, người trong tấm ảnh đó tuy hơi lớn tuổi – khoảng 40 tuổi - nhưng dung mạo, khí chất... Rõ ràng đó là mình!

- "Họ tên: Trần Húc, Nam, sinh ngày 06 tháng 04 năm 1987, số CMND: xxxxxxxxx, mời xác nhận."

Không phải chứ?

Kinh ngạc lúc trước không thể bằng lúc này, trong laptop còn có thông tin này?

Trần Húc không biết làm thế nào để xác nhận, nhưng lúc này hình ảnh mỹ nữ đã biến mất, trên màn hình xuất hiện một đoạn video, trong video có một người – người này khoảng 30 tuổi, mặc âu phục - đang nhìn hắn.

Vừa nhìn đã thấy quen quen!

- "E hèm, là ông nội hả?" Người trong màn hình đang cười: "Con là Tiểu Phi, cháu nội của ngài. Đương nhiên lúc con làm cái video này ngài đã “thăng”, bởi vì hiện tại là năm 2086, mà năm ngoai ngài đã... Haha".

Nhìn thẳng “cháu nội” không tìm không phổi trong màn hình, Trần Húc không biết mình nên khóc hay nên cười.

Nhưng hắn lại biết được một cái tin tốt: hắn có thể sống đến năm 2085, nói cách khác hắn sống tới 98 tuổi - cũng khó trách cháu nội vui như vậy vui vẻ, trên 80 tuổi mà qua đời thì đã là thuộc loại hỷ tang, mình sống đến gần 100 tuổi, chắc thuộc loại lão yêu tinh!

- "Trong lúc con thu thập di vật của ngài đã thấy tờ giấy kia. Không ngờ ngài lại long trọng như vậy, thậm chí thuê kết sắt của ngân hàng Thụy Sĩ có bảo vệ nghiêm ngặt nhất chỉ để giữ một tờ giấy? Ban đầu con còn tưởng đó là bản đồ kho báu gì đó chứ! Làm cho con mừng khời khời một lúc. Bất quá cháu nội ngài đã không phụ kỳ vọng của ngài: Công ty chúng ta đã đầu tư, nghiên cứu thành công Máy Thời gian, con liền gởi cái laptop tiên tiến nhất hiện giờ về cho ngài. Nhân lúc quốc tế chưa có điều lệ quy định sử dụng Máy Thời gian, con lợi dụng sơ hở này, sợ ngày mai tin tức về máy thời gian lộ ra sẽ lập tức tiến hành lập pháp, khi đó không ai dám dùng Máy Thời gian làm như vậy nữa đâu!"

- "Trong cái laptop này, những gì có thể đưa vào thì con đã đưa vào hết rồi. Hắc hắc, ngay cả thông tin dân cư trong cả nước con cũng đưa vào, cho nên khi xác định đúng là ngài thì đoạn video này mới xuất hiện. Không phải con sợ thứ này bị người khác lấy, nhưng con cũng không thể tùy tiện kêu người khác là ông nội, ngài nói có đúng không, ông nội?"

Cuối cùng Trần Húc có thể xác định tiểu tử này đúng là cháu nội của mình, bởi vì bộ dáng khi cao hứng của hắn giống mình như đúc!

- "Nhưng mà ông nội, bởi vì đây là lần đầu tiên sử dụng Máy Thời gian, theo dự đoán của chuyên gia chúng ta: do va chạm điện từ sẽ làm hư hao một ít dữ liệu của laptop. Đoạn video này được sử dụng phương pháp mã hóa đặc biệt để lưu lại, nhưng cái loại mã hóa này không thể dùng cho tất cả tin tức được, cho nên có thể sẽ có tình huống mất dữ liệu. Nhưng ngài yên tâm, cái laptop này là một cái máy tính sinh vật nên nó có khả năng tự khôi phục, chỉ cần cho nó một thời gian ngắn để tiến hành chữa trị thì có thể khôi phục được đa số dữ liệu".

- "Tốt lắm, nói cũng nhiều rồi, đã chuẩn bị xong Máy Thời gian. Chức năng của cái laptop này ngài từ từ nghiên cứu nha. À, đúng rồi, một câu cuối cùng, một câu rất quan trọng: ông nội, con mạo hiểm lớn như vậy để gởi cho ngài cái laptop này là vì trước đây ngài cho con rất nhiều tiền mừng tuổi, hy vọng sau này ngài không ngừng cố gắng nha!"

Nói tới đây, đoạn video chợt lóe lên rồi biến mất, Trần Húc ngồi nửa ngày trước cái laptop, mới chậm rãi nắn ra một câu: "Tiểu tử, lão tử. À, không đúng, sau này ông nội sẽ dùng tiền mừng tuổi đập bẹp mày!"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Siêu Máy Tính Sinh Vật

Tuy bọn Lão Đại có thể sẽ trở về đột xuất, nhưng nếu bạn có một cái laptop đến từ tương lai như thế này bạn có thể kiên nhẫn không?

Vì thế Trần Húc rón ra rón rén khóa cửa, sau đó kéo màn lại, làm bộ dáng như là đang làm chuyện nam nữ vậy. Hắn nghĩ, khi bọn Lão Đại gõ cửa thì lập tức giấu cái laptop vào mền [chăn], chuyện còn lại thì để bọn kia tự suy đoán đi.

Cửa phòng trong ký túc xá đại học Tổng Hợp rất tức cười, nhất là ký túc xá mới. Tuy nhìn sơ qua thì giống hệt như cửa sắt có gắn ổ khóa chống trộm cao cấp, nhưng thực ra không phải vậy. Đúng là cửa sắt nhưng không có ổ khóa chống trộm, mà là bên ngoài thì có hai có khoen sắt để móc ổ khóa rời vào, bên trong thì có then cài cửa.

Trường học giải thích là “vì an toàn”, bởi vì không sợ khi sợ ý thì có thể bị nhốt bên ngoài như khóa tự động. Chỉ cần cài then bên trong, là không cần lo có người phá cửa vào.

Trần Húc lúc này rất nóng vội nghiên cứu laptop của 80 năm sau. Nhưng hần nhanh chóng bị ai phát hiện... Mình không biết cách dùng!

Không có “Icon”, không có “My computer” [chắc ý TG là cái Explorer để duyệt tập tin], không có “Mywork Places”... , trên “Desktop” chỉ có mỹ nữ đang nhìn mình cười ngọt ngào... Trần Húc cười mà mặt đỏ rần.

Hơn nữa, vấn đề chủ yếu là không có con trỏ chuột [Mouse Point], ngay cả cổng USB cũng không có, lấy tay chà chà lên tấm kính bàn phím, phát hiện không có touchpad, Trần Húc buồn bực vô đầu, "Không lẽ 80 năm sau người ta không cần con trỏ sao? Ngay cả touchpad cũng không thấy?"

- "Ngài có thể chạm tay vào màn hình để thao tác" Một giọng nữ ngọt ngào đột ngột truyền ra từ laptop, "Hoặc có thể dùng âm thanh để điều khiển. Ngoài ra, theo nhu cầu của ngài, chúng tôi đã đặc biệt bố trí cổng USB 2.0, ngài có thể lấy thiết bị điều khiển bằng âm thanh ra và thay vào bằng con chuột thông thường".

- "Người... Người đang nói chuyện với ta?"

Hình ảnh mỹ nữ kia khẽ mỉm cười:

- "Tôi là Tiểu Mẫn – thư ký [trợ thủ] ảo của riêng ngài, tôi sẽ hướng dẫn ngài sử dụng máy tính".

- "Không không không..." Trần Húc có cảm giác mình bị dọa sợ rồi, vội vàng nói:

- "Ý của ta là..., người có thể hiểu lời của ta hả? Người... Chẳng lẽ người là AI [trí tuệ nhân tạo] trong truyền thuyết?"

- "Xin lỗi, trong cơ sở dữ liệu không có đáp án của vấn đề này. Chúng tôi là sản phẩm mới nhất, có toàn bộ tính năng của 'Thư ký ảo' đời thứ nhất. Trong cơ sở dữ liệu của tôi, có rất nhiều dữ liệu và thông tin để trả lời câu hỏi, đứng đầu trong các loại sản phẩm nhân cách hoá, nếu ngài có vấn đề gì thì trên cơ bản tôi đều có thể giải đáp."

Giọng nói cơ giới hoá làm cho Trần Húc có chút thất vọng, quả nhiên không phải AI trong truyền thuyết, nàng ta là một chương trình, có điều là một chương trình rất tốt mà thôi. Thật ra, loại chương trình giống vậy thì ở thời đại này cũng có, ví dụ như google, yahoo!... Chẳng qua mấy cái chương trình hiện tại không thể nói chuyện phiếm, hiện giờ trên thế giới chưa có hệ thống nhận biết tiếng nói.

Phát hiện chuyện này, tuy mỹ nữ kia có giọng nói ngọt ngào nhưng vẫn có ngữ khí cơ giới, Trần Húc nhìn không được lắm bảm:

- "Coi bộ khoa học kỹ thuật 80 năm sau cũng không hơn gì cái này, nhân vật ảo nói chuyện vẫn còn cứng nhắc."

- "Xin lỗi, tôi muốn đính chính một chút" Mỹ nữ ảo Tiểu Mẫn mở miệng: "Chúng tôi có thể đứng đầu trong các loại máy móc hỗ trợ là do có thể mô phỏng gần như hoàn mỹ tình cảm của con người. Ngoài chức năng của thư ký ảo và điện thoại vệ tinh, chúng tôi còn có tính năng bạn gái ảo. Nhưng vì chúng tôi được nhân cách hoá quá cao, làm cho một ít người sử dụng trầm mê với nhân vật ảo, cho nên công ty sản xuất đã loại bỏ tính năng đặc thù [xxx], cũng hủy bỏ luôn tính năng tình cảm".

Toát mồ hôi nhả, nhưng nói vậy cũng phải. Thời trung học, Trần Húc có thằng bạn, vì chơi game mà điên điên, thậm chí vì chơi dòng game “Final Fantasy” nên thường xuyên trốn học, hay bị Trần Húc khinh bỉ.

Năm đó chơi xong “Final Fantasy 8”, cũng vì bản nhạc nền “Eye on Me” mà thằng kia tuyên bố nó đã yêu Rinoa [nhân vật nữ chính trong game] và đời này nhất định phải tìm cho bằng được một mỹ nữ giống Rinoa.

Nhưng khi chơi xong “Final Fantasy X”, thằng nhãi này lại vô si tuyên bố mình đã yêu Yuna, mà nghe nói “Final Fantasy VII – Crisis core” sang năm được tung ra thị trường - lấy thực lực và trình độ kỹ thuật của Square Enix, trong loạt game “Final Fantasy” thì nhân vật chính càng ngày càng đẹp - không chừng đến lúc đó thằng nhãi này có thể lại yêu nữ nhân vật mới?

(Một năm sau, “Final Fantasy VII – Crisis core” được tung ra thị trường, suy đoán của Trần Húc được chứng thực, quả nhiên tên gia súc kia lại tuyên truyền mình đã yêu Tifa - một cô gái ảo có mị lực cổ điển Đông Phương)

Chuyện này có thể hiểu được, vì theo sự phát triển của khoa học kỹ thuật, kỹ thuật 3D ngày càng thành thực hơn, nhân vật ảo ngày càng chân thật hơn, làm cho mỹ nữ ảo gần như là một loại tồn tại hoàn mỹ nên không ít người thất vọng trong cuộc sống thật ký thác hết thảy vào nhân vật ảo. Trong nước còn tốt, nghe nói ở Nhật Bản – nơi game nhập vai vô cùng phát triển - có vài đứa nào ung nước đã kết hợp lại với nhau cùng lên lớp giảng bài chính phủ, yêu cầu lập pháp, cho phép được kết hôn với nhân vật ảo...

Cũng may, tuy cái tên “Tiểu Mẫn” hơi bình thường, nhưng hình ảnh của nàng rất “khủng”, phải biết rằng kỹ thuật 3D của 80 năm sau đạt tới trình độ không tưởng, diện mạo, dáng người của Tiểu Mẫn đúng là cực phẩm trong cực phẩm, nếu không phải nàng đẹp tới mức hư ảo thì không thể nào nhìn ra được nàng là sản phẩm điện tử.

Thử tưởng tượng một cô gái hoàn mỹ như vậy, lại hiểu ý bạn thì sẽ làm vô số thằng lười biếng tìm bạn gái!

Theo lời Tiểu Mẫn giới thiệu, Trần Húc đã có những hiểu biết ban đầu về cái máy tính tương lai này.

Đây là máy tính sinh vật, là dựa trên nguyên lý phỏng sinh học để chế tạo, các linh kiện điện tử mô phỏng cấu trúc của vòng xoắn ADN trong gen người.

Chế tạo thành công máy tính sinh học là một sự kiện rất quan trọng trong ngành công nghiệp máy tính.

Máy tính sinh vật có thể tích rất nhỏ, trong một centimet vuông có mấy triệu board mạch - đây cũng là nguyên nhân nó có trọng lượng nhẹ như thế.

Mà thiết bị này có cấu trúc giống tế bào sinh vật nên có tính năng tự sửa chữa và thay đổi hình dạng, hơn nữa năng lượng tiêu thụ cực kỳ ít, lại phối hợp với tế bào năng lượng mặt trời có hiệu suất siêu cao và bình ắc-quy siêu dung lượng của năm 2080, cho nên bất kể là dùng năng lượng mặt trời hay điện lưới bình thường đều có thể sạc được. Cơ bản là trong trạng thái không sử dụng thì chỉ cần một đêm là có thể sạc đầy pin, mà khi sạc đầy pin rồi thì có thể liên tục sử dụng một tháng trong bóng tối!

Đây đúng là “thần khí” à!

Tốc độ xử lý của máy tính sinh vật vượt xa tốc độ của máy tính hiện nay, sự chênh lệch của hai bên có thể nói là một trời một vực! Nói ngắn gọn là tốc độ máy tính hiện giờ so với cái máy tính sinh vật này giống như một người đi xe bò so với tàu con thoi!

Năm 1943, tổng giám đốc IBM đã nói:

- "Tôi cho rằng: 5 cái máy tính đã có thể đáp ứng nhu cầu của toàn thế giới",

Nhưng ông lão này không thể biết được, 63 năm sau, máy tính đã là thứ rất bình thường trong hàng trăm triệu hộ gia đình. Mà ở thời đại này, người ta đã suy nghĩ khác ông ta rất nhiều rồi, vậy 80 năm sau máy tính có trình độ gì?

Máy tính sinh vật không sinh nhiệt, mang theo rất tiện lợi, hơn nữa có thể tự khôi phục – tính năng này mạnh ở chỗ: không cần bảo trì!

Có thể tưởng tượng, 80 năm sau chắc chắn sẽ có nhiều loại virus nhắm vào loại máy tính này - dù sao máy tính càng phức tạp, lỗ hổng lại càng nhiều - nhưng ở thời đại này, nhất định sẽ không có virus nào phá hỏng được nó.

Được Tiểu Mẫn giúp đỡ, Trần Húc nhanh chóng nắm bắt được cái máy tính này.

Tuy cái laptop này không dùng hệ điều hành Windows, nhưng vẫn dùng cách hiển thị theo “cửa sổ” - phải biết rằng: năm xưa Bill Gates vội vàng tung Windows ra thị trường khi nó còn chưa thành thực, mục đích chính là hình thành thói quen thao tác của người dùng. Mà loại thói quen này lại được kéo dài về sau, cho nên Trần Húc miễn cưỡng sử dụng được cái laptop này.

Hơn nữa, có sự hướng dẫn của mỹ nữ trên Desktop, Trần Húc nhanh chóng thao tác thuần thục.

Càng sử dụng, hẳn càng thấy được sự mạnh mẽ của cái laptop!

Đây đúng là “thần khí hủy thiên diệt địa” à!

Trần Húc dạo qua một vòng xem dung lượng ổ cứng - máy tính sinh vật này có cách thức lưu trữ không giống máy tính hiện tại, nói cách khác ổ cứng cái máy này giống như là một người, mà các linh kiện bên trong thì giống như là tế bào kết hợp lại thành người đó. Các tế bào chứa dữ liệu rất phân tán, mỗi tế bào có thể chứa 10GB dữ liệu. Mà thông qua việc kết hợp và phân chia tế bào để chứa dữ liệu, nếu gặp tình huống hư hao ổ cứng thì cũng chỉ hư hao một vài tế bào, như vậy là có thể hạn chế việc mất dữ liệu đến mức thấp nhất - đồng thời khi gặp virus tấn công, cũng có thể cách ly virus vào một tế bào, làm nó không thể khuếch tán.

Trần Húc ngồi nhẩm tính nửa ngày, hẳn đại khái tính được dung lượng ổ cứng này khoảng 2 lũy thừa 100 TB...

1TB = 1024GB.

2 lũy thừa 100 chính là 1024 nhân 1024, sau đó nhân 1024...

Trần Húc cảm thấy tính toán trị số cụ thể đã không có ý nghĩa gì nữa.

Ngày hôm qua, Trần Húc gặp một thằng năm thứ tư khoe khoang, nói hắn có ổ cứng 1TB, có thể lưu trữ hình ảnh của một người từ lúc sinh ra cho đến lúc chết già. Hiện giờ Trần Húc thấy nếu mình lưu hình ảnh trong ổ cứng này thì được vài trăm đời con cháu chứ chẳng chơi!

Cái laptop này trong ổ cứng dung lượng 2 lũy thừa 100 TB này chứa cái gì?

Cái này không thể không nhắc công lao của Tiểu Mẫn.

Nếu có máy tính cấu hình siêu mạnh thì bạn có thể sẽ sinh ra cảm xúc muốn tìm hiểu xem bên trong chứa linh tinh gì đó, nhưng khi thấy cửa sổ chiếm hết cái màn hình chứa đầy các loại tập tin thì Trần Húc phát hoảng.

Nếu mình muốn tìm một tập tin nào đó - nhất là cái loại tập tin “không lịch sự” thông dụng [chắc phim xxx] - thì đây là một việc siêu mệt!

Với máy tính hiện giờ còn rắc rối chứ nói chi đến cái máy siêu hiện đại của tương lai.

Theo con số mà Tiểu Mẫn báo cáo, cái laptop này có khoảng 8.000 loại tập tin... Nếu mình tự xem chắc mệt chết rồi mà vẫn chưa xem xong!

Nhưng có Tiểu Mẫn giúp thì khỏe hơn nhiều, cần tiến hành thao tác gì chỉ cần nói một tiếng là xong. Tiểu Mẫn sẽ chọn hết các loại tập tin cùng loại rồi tự mình sàng lọc.

Nhưng mà hiện giờ Trần Húc cũng không biết mình muốn làm cái gì, giống như một người nghèo khổ đột nhiên trúng xổ số 5 tỷ, trong lúc nhất thời không biết mình xài như thế nào. Vừa nghĩ tới xổ số, hần rất vô si hỏi trong kho dữ liệu có dữ liệu về xổ số hay không, hoặc là giá trị chứng khoán vãn vãn...

Tiểu Mẫn trả lời, làm cho hần đầu tiên là mừng như điên một lúc - bởi vì Tiểu Mẫn trả lời “có”. Nhưng rồi rất nhanh Tiểu Mẫn lại nói một câu, lập tức làm tâm Trần Húc lạnh giá như Syberia - Tiểu Mẫn nói: "Tê bảo chứa dữ liệu này bị hư hao, không thể đọc được, cần hoàn thành quá trình khôi phục mới đọc được".

Điu mịa, thật sự là rất bi ai! Giống như một mỹ nữ tự nguyện sờ sờ nắn nắn với bạn, kết quả là quần áo cũng cởi, giường cũng leo lên rồi, nhưng lại phát hiện mỹ nữ đó mặc “khóa trinh tiết”... Hơn nữa bạn lại không có chìa khóa!

Vì thế Trần Húc thất vọng tràn trề, dùng ngữ khí bi thương hỏi bên trong máy tính còn cái gì nữa, Tiểu Mẫn trả lời: dữ liệu hiện giờ được bảo tồn đầy đủ nhất là số liệu điều tra dân số trên phạm vi cả nước, vài đoạn video, khung thiết kế ảnh động 3D, bách khoa toàn thư về chữa bệnh và một vài trò chơi - mấy thứ này chiếm khoảng 200TB, có điều cái “số liệu điều tra dân số trên phạm vi cả nước” kia chiếm gần 100TB!

Trần Húc thấy sau này mình nhất định phải tặng cháu mình vài cái bộp tay, mày nói thử coi mày lưu mấy cái thứ vô dụng này vào máy tính làm cái chó gì? Nếu đổi cái “số liệu điều tra dân số trên phạm vi cả nước” chết tiệt kia thành dữ liệu phân tích cổ phiếu toàn thế giới trong 80 năm có phải tốt hơn không? Nếu được vậy thì mình nghỉ học, đi mua bán cổ phiếu cũng làm giàu được rồi!

Nhưng nghĩ tới số liệu điều tra dân số trên phạm vi cả nước, Trần Húc đột nhiên lại có ý tưởng, vì thế hần liền hỏi Tiểu Mẫn cái laptop này có thể quét dấu vân tay không?

Sau khi được khẳng định là “được”, Trần Húc chuyển ánh mắt về phía bàn mặt, Lão Đồng còn lại phiếu ăn và cái CMND.

Hai tờ giấy này do tên trộm bỏ lại. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì tên trộm này hần không có bày đặt đeo bao tay để che dấu vân tay giống trên TV thường nói. Thời đại này không giống 80 năm sau, tuy vân tay đúng là đã trở thành bằng chứng để phá nhiều vụ án, nhưng dù mạnh mẽ như Mỹ cũng không có đầy đủ dữ liệu vân tay của toàn bộ công dân để đưa vào máy tính, cho nên hiện giờ vân tay chỉ có thể dùng để đối chiếu mà không thể dùng cho phá án và bắt giam.

Nhưng Trần Húc thì khác, hần nghĩ, tên trộm kia để lại rất nhiều vân tay trong phòng, nhưng kiểm tra toàn bộ phòng thì không thể được, bởi vì ký túc xá thì có nhiều người đến rồi đi, mấy dấu vân tay kia làm sao biết của ai?

Nhưng hần lại có hai món vật chứng rất tốt.

Nói như vậy bởi vì CMND và phiếu ăn thì hầu như không có ai lấy ra cầm chơi, cho nên dấu vân tay trên đó chắc không lộn xộn, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì không chừng có thể tìm được thân phận tên trộm?

Nghĩ là làm—đây là một tác phong tốt của Trần Húc - hần hỏi Tiểu Mẫn thu thập vân tay như thế nào, sau đó thấy cái laptop vươn ra một cái đầu quét có hình dạng giống như cây bút máy.

Khi thấy cái đầu quét này Trần Húc hết hồn, bởi vì trước đó hần không thấy dấu vết nơi gắn cái đầu quét này trên thân máy!

Cầm cây “bút máy”, Trần Húc quẹt quẹt vài cái trên CMND của Lão Đồng, liền thấy trên màn hình có vài tấm hình và lời giới thiệu, đầu tiên chính là lão Đồng, nhưng kỳ quái là người trong hình phong độ hơn, thoát nhìn thì tuổi cũng lớn hơn lão Đồng, dáng vẻ như một người thành công, không giống bộ dạng đê nhũ như lão Đồng hiện giờ.

Càng kỳ quái hơn nữa là tên không phải "Đồng Thanh Khiết" mà là "Đồng Kinh".

Sao Lão Đồng đổi tên?

Trần Húc cũng không có để trong lòng, bởi vì hần thấy người ta đổi tên cũng là chuyện bình thường, không có gì đáng nói, nhưng nhìn ảnh chụp, Trần Húc cảm thấy trong tương lai lão Đồng sẽ thành công nên muốn thiết lập quan hệ cho tốt.

Trừ lão Đồng còn có vài người khác, nhưng Trần Húc nhanh chóng tập trung vào một tên có dáng vẻ đáng khinh.

Người nọ tên là Hạ Lưu. Đương nhiên, tên của hần không phải là điểm quan trọng nhất để Trần Húc chú ý, mà trọng điểm là hần đã gặp qua tên này: hần có ghé qua đây bán bút vào đêm trước ngày khai giảng

!

Trần Húc bắt đầu lại tinh huống lúc đó, hần đang suy nghĩ đột nhiên ngoài cửa có tiếng đập cửa điên cuồng, sau đó âm thanh dâm dăng của lão Nhị ngoài cửa vang lên: "F..k, lão Tam, ban ngày ban mặt mày đóng cửa làm gì? Không phải ‘bắn máy bay’ đó chứ?!"

Chương 4: Laptop Biến Thành Đồng Hồ

Bọn nó ăn cơm xong rồi sao?

Trần Húc vội vàng giấu laptop dưới cái mền, lúc này hắn còn lăm bằm thêm một câu: "Nhẹ thì có nhẹ nhưng còn hơi lớn, nếu có thể biến thành đồng hồ thì tốt rồi."

Thì thăm xong hắn cũng không nhìn lại, vội vàng đi ra cửa.

Mở cửa ra, ba người ngoài cửa đều nhìn hắn bằng ánh mắt ám muội, Lão Nhị Tàn Tiểu Ngạn dậm dăng cười nói: "Lão Tam, mày 'biến đau thương thành dục vọng' hả? Đóng cửa lại để 'bắn máy bay' à?"

Trần Húc nói: "F..k, tao vừa ngủ một lúc, sợ lại có trộm viếng cho nên mới đóng cửa".

Trần Húc cảm thấy mình lấy cớ thật hoàn hảo, nhưng rõ ràng ba thằng dậm dăng kia không nghĩ như vậy, cả đám đồng thanh nói: "Không sao, không sao, mọi người đều là nam nhân, tụi tao hiểu mà".

Trần Húc cứng họng, lúc này Lão Đại đi tới nhìn tờ tạp chí mới mua sáng nay đang để trên bàn, đột nhiên nói: "Lão Tam, mày không 'bắn máy bay' chẳng lẽ là đang đọc tin tức về đội bóng đá nam của Trung Quốc?", thì ra đó là một tờ báo thể thao, ngay trang bìa đã đưa tin đội bóng đá nam Trung Quốc bị thua.

Trần Húc quay đầu nhìn thoáng qua, hung tợn nói: "F..k, là tao 'bắn máy bay' đó!"

Cả đám cùng nhau cười như điên, nhưng cũng không còn nghi ngờ Trần Húc 'bắn máy bay' nữa, Trần Húc nhìn đồng hồ, phát hiện mới đó mà đã qua 40 phút, hơn nữa còn thấy cái đám dậm dăng này hai tay trống không nên rất bức mình nói "Tụi mày nói mua cơm cho tao mà, cơm đâu? Hơn 40 phút rồi, không phải tụi mày đi khách sạn đú đờn chứ?"

"Đâu có, đâu có!" Cả đám vội vàng lắc đầu, nhưng vẻ hưng phấn hiện lên trên mặt, giống như đã sớm quên mình vừa bị chôm đồ, Tàn Tiểu Ngạn dậm dăng kêu: "Lão Tam! Mới vừa rồi mày không đi ăn cơm với tụi tao là thiệt thòi lớn!"

"F..k, không cần khoa trương vậy chứ?" Trần Húc hỏi, "Chẳng lẽ cần tin phát cơm miễn phí?"

"Không phải, không phải!" Tàn Tiểu Ngạn khinh bỉ nhìn Trần Húc một cái, sau đó nói: "Tụi tao gặp mỹ nữ! Trong khoa tụi mình, là một đại mỹ nữ, không kém Quán Dịch và Tràm Tinh đâu!"

Trần Húc tự nhiên biết Quán Dịch và Tràm Tinh trong miệng Tiểu Ngạn là ai, bởi vì sáng nay, trong buổi học đầu tiên, cả lớp không có học gì cả, chỉ làm một bài "tự giới thiệu".

Trong hai ngày qua, nghe nói: khoa CNTT [Công nghệ Thông tin] chỉ có "nhân vật chính trong phim công viên Kỷ Jura" [khủng long] thôi. Hiện giờ sinh viên năm hai khoa CNTT có 30 sinh viên, trong đó chỉ có 5 sinh viên nữ mà thôi, được xưng là "ngũ đoá kim hoa" - chẳng qua là "như hoa hoa" [xấu hoắc đó mà].

Mấy đàn anh còn nói: khoa CNTT không có mỹ nữ thì thôi chứ nếu có thì sẽ là loại mỹ nữ có tầm cỡ hại nước hại dân.

Hôm nay, khi mọi người tự giới thiệu, bọn Trần Húc may mắn gặp được hai nữ yêu tinh, một người tên là Quán Dịch, một người tên là Tràm Tinh, mà Trần Húc còn phát hiện, Tràm Tinh chính là cô gái hôm trước hắn thấy nàng ngồi yên lặng trước cái laptop có logo hình trái táo – trong thư viện.

Một cô gái có khuôn mặt tinh xảo và mái tóc dài hơi quăn quăn.

Làm lão Đại tan học về còn hối hận tại sao bỏ quên cái di động đang sạc trong phòng chứ? Làm mất cơ hội nhắn tin với người đẹp.

Sao lại tự nhiên xuất hiện thêm một người đẹp không thua gì hai nàng kia? Sao mình không thấy?

"Mày không biết đâu" Tàn Tiểu Ngạn hưng phấn nói, "Tụi tao trên đường về, đi ngang qua khoa CNTT thì thấy cô ấy đang xách bao lớn bao nhỏ. Vì trễ chuyển bay nên giờ mới tới, cho nên buổi sáng nàng không có đi học. Mày xem nè, tụi tao đều có số di động của nàng!"

Trần Húc rửa thầm trong bụng, Tàn Tiểu Ngạn này xứng đáng với biệt hiệu "Cầm thú" nhất trong phòng, vừa mới gặp đã xin số điện thoại? Buổi sáng, hai

nữ yêu tinh kia biết mình không thể giấu số điện thoại được nên đành viết lên bảng.

Lão đại Ngô Nguyên lôi cái laptop của mình trong ngăn kéo ra, cười mếu: "Thằng cầm thú này vừa mới gặp người đẹp đã xông lên giúp người ta xách hành lý. Chủ nhiệm Trần cũng đang ở đó, nên kêu tụi tao xách hành lý của nàng đến ký túc xá nữ. Sau đó, nó còn không biết xấu hổ chạy lại xin số điện thoại di động của người ta, cho nên tụi tao mới về trễ. Còn nữa nha, nàng ở phòng 303, khu 7. À, nàng ở chung phòng với Trâm Tĩnh!"

Trần Húc khinh bỉ nói: "F..k, tụi mày còn vào phòng ngủ của người ta?"

"Chứ sao. Hành lý của nàng vừa nhiều lại vừa nặng nên tụi tao phải xách vào chứ".

Nói đến đây, cả đám hưng phấn, nói đến nổi nước miếng tung tóe. Nói nào là "Phòng ngủ của nữ sinh đúng là phòng ngủ của nữ sinh, đâu có giống phòng tụi mình - mới khai giảng hai ngày đã thành chuồng heo rồi!", "Mới bước vào đã ngửi được mùi hương mê người của nữ nhân rồi"... Sau đó Lão Đại còn thề thốt đó là mùi hương của xứ nữ, bị cả đám mắng cho một trận.

"Vậy tụi mày có thấy cái áo ngủ gọi cảm nào không?"

"Cái này thì không có." Mấy thằng gia súc lắc đầu ra vẻ tiếc nuối, Tần Tiểu Ngạn còn vô si nói lúc ấy nghe trong WC có tiếng nước chảy, chắc có em nào đó đang tắm.

"F..k you!" Ba cái ngón giữa đồng thời chìa lên.

Tần Tiểu Ngạn kiêu ngạo cười to: "Lão Tam, tao tặng cho mày số của nàng, để đền bù thương tổn tâm thần của mày nhá. Tán gái, yêu đương... Mất laptop nhưng biết đâu lại tìm được một tình yêu đẹp?"

Trần Húc lại mếu, nói tao khinh bỉ mày, Ngô Nguyên ở bên cạnh tiếp lời: "Thôi đi, mấy em xinh đẹp như thế không phải là tụi mình có thể với tới được. Tao vừa nghe đám đàn anh đang thảo luận về ba người đẹp này, không chừng sẽ có đồ máu chứ chẳng chơi. Ê, cầm thú, thật ra tao cảm thấy 'Béo miệng' phòng 303 là thích hợp với mày nhất, tẩn công đi, không cần lo lắng!"

Tần Tiểu Ngạn chửi một câu, sau đó cảm thán nói: "Lão Đại nói cũng đúng vậy, mấy người đẹp này chắc cũng giống như mây bay trên trời!"

Mây bay sao?

Trần Húc nhớ tới ngày đó ở trong thư viện, một cô gái tóc quăn quăn lẳng lẳng ngồi đó, nhẹ nhàng gõ gõ trên cái laptop có logo hình trái táo, loại người làm việc chăm chú này thật là mây bay sao?

Ngay lúc hần sùng sốt, Tần Tiểu Ngạn vắn vắn thất lưng nói "Một thấy mịa, xách hành lý giúp người đẹp cũng không phải dễ dàng nha". Chắc là thấy giường của Trần Húc gần cửa nhất, cho nên Tần Tiểu Ngạn thuận thế nằm ngay xuống giường !

Trần Húc chết khiếp, bởi vì hắn đang giấu laptop dưới cái mền!

Trần Húc đang nghĩ cách đuổi Tần Tiểu Ngạn đi, nhưng thằng gia súc này đột nhiên nói "F..k, lão Tam, trong mền của mày giấu cái gì vậy, cắn lưng tao đau quá?". Không đợi Trần Húc kịp phản ứng, hắn đã giật tung cái mền ra.

Trần Húc lần này thật sự bị hù chết, liên mạng vọt tới, nhưng mới được nửa đường thì ngăn ra, bởi vì dưới cái mền không phải là cái laptop mà là một cái đồng hồ...

"Woa? Lão Tam, cái đồng hồ này đẹp quá? Mày mua ở đâu vậy?". Tần Tiểu Ngạn tò mò cầm đồng hồ hỏi, sau đó thằng nhãi này cũng rất tự nhiên định đeo lên tay mình.

Trần Húc đâu có cho hắn cơ hội, vội vàng giật lấy, kêu lên: "F..k you, Lão Nhị, đừng có phá đồ của người khác được không? Tránh ra, tránh ra!".

Đây Tần Tiểu Ngạn đang sùng sốt sang một bên, Trần Húc lén sờ sờ phía dưới mông, không có laptop! Cái laptop đâu rồi? Còn cái đồng hồ này ở đâu ra?

Tần Tiểu Ngạn buồn bực nói: "Mịa, Lão Tam đâu cần nhỏ mọn như vậy, sờ một chút có hư đâu? À, đúng rồi, mày mua cái này ở đâu vậy? Đẹp quá!".

Trần Húc cảm thấy hỗn loạn, đành phải nói là bà con ở nước ngoài đem về, sau đó vọt vào WC nhanh như chớp.

"Không phải chứ?" Trần Húc ngồi trên bồn cầu, nhìn chăm chăm vào cái đồng hồ: "Cái này ở đâu ra? Không phải là cái laptop biến thành chứ?"

Ý tưởng này làm Trần Húc hoảng sợ, laptop biến hình?

"Tiểu Mẫn, Tiểu Mẫn là người hả?" Trần Húc hạ giọng nói, màn hình đồng hồ liền phát ra ánh sáng, sau đó hình ảnh 3D của Tiểu Mẫn xuất hiện trong không trung, nàng cười xinh đẹp: "Xin hỏi ngài có chuyện gì không?"

Đạch! Hoàn hảo là cái WC này kín mít, nếu là trong WC công cộng hoặc loại WC chỉ dùng mấy tấm ván che lại thì Tiểu Mẫn đột ngột xuất hiện như Thần Đèn và bay cao gần đụng trần nhà thì không làm cái đám đang ngồi WC kẻ bên lọt xuống hăm cầu mới là chuyện lạ!

"Nhỏ tiếng một chút!" Trần Húc vội vàng đưa ngón tay lên miệng ra dấu im lặng rồi hạ giọng nói: "Cái đồng hồ này là laptop biến thành?!"

Không thể không nói 80 năm sau, khoa học kỹ thuật có nhân tính hóa rất cao, thật ra Tiểu Mẫn chỉ là một phần mềm mà thôi, nhưng cái phần mềm này có tính năng rất mạnh, ví dụ như thấy Trần Húc ra dấu thì ngài đã tự giảm âm lượng: "Đúng vậy, máy tính sinh vật có tính năng biến hình. Có thể biến thành các thiết bị điện tử khác, ví dụ đồng hồ, camera vân vân... Như vậy ngài chỉ cần một cái máy tính nhưng lại có nhiều chức năng khác nhau".

Không phải chứ? Khủng quá!

"Bởi vì máy tính chế tạo bằng tài liệu sinh vật. Toàn bộ tài liệu có thể tiến hành tự động phân chia và tổ hợp nên có thể biến thành nhiều loại thiết bị số, hơn nữa vẫn giữ nguyên các chức năng nguyên thủy của các thiết bị đó, tiện lợi, mau lẹ, làm người sử dụng rất thích".

Sao không thích cho được? Tính sơ sơ coi, một cái laptop giá 8.000, một cái camera xài tạm tạm cũng khoảng 2.000,... Mà mua cái máy tính này thì vừa được máy tính, camera, thậm chí là điện thoại di động, hơn nữa còn có thể biến nó thành đồng hồ đeo trên tay, quá tiện lợi!

Đối với Trần Húc thì càng quan trọng hơn là khi mình đi ra ngoài thì biến nó thành đồng hồ, đeo trên tay không sợ bị mất.

"Khi ở dạng đồng hồ thì ngài vẫn sử dụng được các tính năng của máy tính, có điều thao tác hơi phiền phức, nhưng cũng có nhiều tính năng tiện lợi. Ví dụ ngài dùng chức năng 'Kiểm tra sức khỏe' thì có thể thông qua việc đo nhịp tim để kiểm tra sức khỏe của ngài. Ngài có muốn khởi động tính năng này không?"

Còn có chuyện tốt này? Trần Húc vội vàng kêu khởi động.

Một phút sau, Tiểu Mẫn đưa ra một loạt số liệu, như nhịp mạch, nhịp tim, các chỉ số về nội tạng vân vân..., cuối cùng tổng kết: "Ngài hiện giờ có chút nóng này, đại khái là do xúc động, đề nghị ngài hít sâu vài lần, giữ tâm trạng thật tốt, vận động thích hợp để giảm căng thẳng. Hoặc có thể sử dụng 12g 'Hạ Cô Thảo', 10g 'Tang Diệp', 10g 'cây hoa Cúc', nấu 30 phút, có thể thêm đường phèn vào cho hợp khẩu vị rồi dùng".

Quá khủng! Không phải là mình có một bác sĩ lúc nào đi kèm bên mình sao?

"Ngài nghĩ như vậy là không đúng. Tuy phần mềm này có ghi lại mấy vạn cách chữa bệnh của Đông y và Tây y, nhưng dù sao việc chẩn đoán bệnh có thể không chính xác, nhất là việc bắt mạch. Đông y xem mạch có yêu cầu rất nghiêm khắc, bởi vì có vài loại bệnh có mạch gần giống nhau nhưng phải dùng thuốc rất khác nhau, nếu uống nhầm thuốc sẽ có nguy hiểm. Cho nên khi gặp một vài bệnh vật thì có thể theo phần mềm này tiến hành trị liệu, nhưng bệnh nặng thì cần bác sĩ có kinh nghiệm phong phú tiến hành chẩn đoán cẩn thận. Một khi sử dụng phần mềm này phát hiện sức khỏe không tốt thì yêu cầu ngài lập tức tới bệnh viện kiểm tra."

"Không thể nào?" Trần Húc choáng váng: "Chẳng lẽ dùng phần mềm này kiểm tra thân thể có thể gặp nguy hiểm?"

"Trên lý thuyết thì đúng là như thế, cho nên người dùng phải tự quyết định, mục đích của phần mềm này là giúp mọi người khỏe mạnh, nhưng bởi vì có vài loại bệnh cực kỳ phức tạp, chỉ kiểm tra bên ngoài không thể nào phát hiện được, cho nên phải đến bệnh viện tiến hành kiểm tra chuyên nghiệp. Vì an toàn, chúng tôi phải lưu ý mọi người không nên quá ỷ lại phần mềm, vì phần mềm này chỉ có độ chính xác là 99% thôi".

"Chỉ có" 99% thôi?

Trần Húc lúc này mới kịp phản ứng, thì ra chỉ để tránh trách nhiệm khi gặp chuyện ngoài ý muốn mà thôi, giống như nói bác sĩ cũng có thể chẩn đoán nhầm – la bàn khi gặp nơi có từ tính mạnh còn nhảy lung tung nữa mà – có ai dám nói mình chẩn đoán chính xác 100% đâu, lời nhắc nhở này ý nói là không có gì có thể vẹn toàn.

"Ta có thể dùng chức năng này để khám bệnh cho người khác không?" Trần Húc nghĩ, nếu tương lai thất nghiệp thì dùng cái đồng hồ này mở phòng khám bệnh, chỉ sợ là tiền xài không hết!

"Tất nhiên là được".

"Vậy khi ta sử dụng thì người lại xuất hiện? Có thể dùng mà không có hình, không có âm thanh không?"

"Tất nhiên là được. Ngài có thể dùng cách sử dụng không âm thanh, tôi sẽ hiển thị kết quả kiểm tra lên màn hình đồng hồ. Còn nếu ngài muốn giữ bí mật, thì tôi sẽ giống như một cái đồng hồ bình thường, chỉ khi nào ngài nhập mật mã là giọng nói và vân tay, mới có thể mở khóa".

Thật là chu đáo!

"Mặt khác, bởi vì máy tính sinh vật có cấu tạo đặc biệt, nên có khả năng chống sốc rất mạnh, và do người dùng có yêu cầu đặc biệt nên tôi có thể chịu được va chạm của đạn súng lục có đường kính 6mm, nên ngài không cần lo lắng bị hư hao do va chạm. Hơn nữa, dù cho có chút tổn thương, máy tính sinh vật cũng có thể tiến hành tự động chữa trị".

Trần Húc còn gì để nói? Hiện tại hắn đang cười ngây ngô, không ngậm miệng lại được!

Chương 5: Bắt Trộm (1/2)

"Lão Đại, Lão Nhị, Lão Tứ, lại đây." Trần Húc rửa tay rửa mặt rồi kêu lên: "Tao biết thằng nào chôm đồ rồi!"

Nghe lời này, ba người kia nhẩn nhó, Lão Tứ Đồng Thanh Khiết vọt lên, mắng: "F..k, Lão Tam, à không, Tam ca, là thằng nào? Lão từ muốn bắt hán! Lấy lại cái ví của tao!"

Biểu tình của Lão Tứ... Chẳng lẽ hán mất rất nhiều tiền?

Ba người thấy vô cùng kỳ quái. Trần Húc nói: "99% thằng chôm đồ của tụi mình là cái thằng đem đồ đến đây bán bút!"

Ba người khác cúi đầu suy nghĩ, Đồng Thanh Khiết kêu lên: "Mày nói là cái thằng lùn lùn, tóc nhuộm màu sh.t đó hả?!"

"Đúng!"

Vừa nói thế Ngô Nguyên và Tần Tiểu Ngan cũng nghĩ ra, ngày 1 tháng 9 khai giảng, bọn họ đều tới trước hai ngày, mà trong hai ngày này thì đêm nào cũng có người tới tiếp thị. Có người bán một cái radio 90 đồng, có người bán bảo tiếng Anh trọn năm, còn có các CLB [câu lạc bộ] tới chiêu mộ thành viên mới. Đúng là có một thằng bán bút, nó vác một cái bao to tướng chứa đầy bút, bán 4 đồng 10 cây. Lão Đại ham rẻ nên mua 10 cây, kết quả là mới viết vài chữ thì đã có 6 cây bị hư!

"F..k, là thằng đó hả?" Ngô Nguyên vỗ mạnh xuống bàn, sau đó thối thối cái tay bị đau một lúc sau mới tức giận nói: "Dám lắm à! Lúc nó tới thì tao đang gọi điện thoại, đã cất laptop. Còn lão Tam thì đang chơi game?! Lão Tam, mày chắc chứ?"

"Tao đoán vậy!" Trần Húc sửa sang lại một chút: "Lúc đó Lão Đại gọi điện thoại, lão Nhị ném đôi giày mới trên giường. Lão Tứ không có trong phòng, tao đang chơi game. Tao nghĩ, nếu nó thấy Lão Đại cũng có laptop, thì chắc chắn sẽ lục tung lên để tìm. Khóa cửa mà nó còn cạy được, nói chi khóa tủ của mày. Cho nên hán không lấy laptop của mày mà chỉ lấy của tao!"

"Có lý!" Ngô Nguyên lại nói: "Vấn đề là... Mịa nó, mình không có chứng cứ, chỉ suy đoán thì không được rồi!"

"Chứng cứ? Chứng cứ ở ngay trên hai tờ giấy này nè!" Trần Húc chỉ vào CMND và phiếu ăn của lão Đồng, nói ra suy đoán của mình, ba người kia nghe nhưng có bốn đôi mắt tỏa ánh sáng – bởi vì Lão Đại cận thị phải đeo kính mắt.

"F..k! Chúng ta tới đồn công an!" Lão Đồng vỗ bàn, hưng phấn hô lên!

Một đám người hấp tấp sát đi đến đồn công an bên cạnh trường học, đúng lúc người đang trực là vị cảnh sát hồi nãy đã đến xem xét tình huống, vừa thấy bốn người đi tới, liền vui vẻ, nói: "Ui, đến lấy khẩu cung hả?"

"Chú cảnh sát" Đồng Thanh Khiết vọt lên: "Tụi cháu biết thằng nào trộm rồi!"

Thấy Lão Đồng hưng hăng, ba thằng còn lại và vị cảnh sát kia đều nghĩ thầm: quả nhiên Lão Đồng bị chôm rất nhiều tiền!

Người Trung Quốc đều có thói quen, dân chúng, không có việc gì thì không muốn nói chuyện với quan, nhất là cảnh sát. Người lần đầu tiên vào cục cảnh sát – tuy là tới báo án không phải bị tóm vào, nhưng cảm giác rất căng thẳng thì giống nhau. Vì thế ba tên gia súc vừa mới sinh long hoạt hổ kêu gào hiện giờ ngoan ngoãn giống như cừ non.

"Ài, đừng kêu là chú, anh mày vừa tốt nghiệp!" Cảnh sát kia cũng khách sáo – chắc tại mới tốt nghiệp nên thấy thân thiết với bốn đứa nhỏ này – thấy người gặp cảnh mới vừa khai giảng đã bị khoảng sạch có chút thông cảm.

"Mấy đứa biết ai làm hả? Ai vậy?!"

"Chính là cái thằng bán bút mấy hôm trước ghé qua phòng tụi em!" Lão Đồng lòng đầy căm phẫn, bô bô nói lại suy đoán của Trần Húc, sau đó móc CMND và phiếu ăn của hán ra. Cảnh sát kia liền bật cười khi thấy hai tờ giấy này được bọc vào trong túi plastic.

"Đọc truyện Conan không ít hả?" Vị cảnh sát cười nói: "Thật ra lấy vân tay cũng không chứng minh được là hán làm đâu!"

Lão Đồng lập tức héo xuống, nghiêng đầu nhìn Trần Húc. Trần Húc cảm thấy lão Đồng là cái loại “thùng rỗng kêu to”, lúc này mình không đứng ra là không được. Vì thế lấy khí thế hét to một tiếng: "Tụi em khẳng định là hán làm!"

"Mấy đứa nói vậy là không đúng rồi!" Cảnh sát thấy tụi này có chút ý tứ nên nói: "Hiện giờ cấp trên hạ lệnh, phải chấp pháp một cách văn minh. Không đủ chứng cứ, anh cũng lực bất tòng tâm, không phải không muốn giúp mấy đứa đâu. Nói thật, nếu việc này xảy ra trên người của anh thì anh cũng rất

buồn bực. Chỉ dựa vào nghi ngờ của mấy đứa thì không thể xuất cảnh lực được, hơn nữa mấy ngày trước bán đồ trong ký túc xá đại học phần lớn là dân tròi oi lên trốn vào, làm sao chúng ta bắt được?"

"Còn nữa, nếu mấy đứa nói đúng, tuy lần này trường của mấy đứa mất nhiều đồ, nhưng án tồn trong cục còn nhiều lắm. Với lại, hiện giờ trong cục đang gấp án lớn, cảnh lực bị điều động hơn phân nửa, việc của mấy đứa phải chờ lâu lắm à".

Câu này giống như một chậu nước lạnh. Ngụ ý là việc của tụi mày là việc nhỏ, điều tra rất phiền toái, với lại không có thừa người để xử lý đâu.

Có thể nói vị cảnh sát này đã rất mềm mỏng rồi, không phát ra quan uy nói vài câu linh tinh, sau đó đuổi cả đám ra ngoài. Nhưng người ta có điểm khó xử, có thể biết tên trộm nhưng không thể bắt... Chuyện này so với chuyện bị trộm còn bực hơn!

Thật ra trong lòng vị cảnh sát này cũng muốn "vì nhân dân phục vụ", nhưng hiện giờ không có người. Thấy vị cảnh sát này tim lý do để cho qua, Trần Húc có chút bực bội. Trầm giọng nói: "Ý anh là án của tụi em không đủ lớn?"

Viên cảnh sát sững sốt, sau đó cười nói: "Tiểu tử, có một số việc không thể như ý mình được".

Ngô Nguyên và Tần Tiểu Ngan cũng lôi kéo Trần Húc, ý bảo cứ quên đi. Nhưng Trần Húc tính tình có đôi khi rất cứng đầu, vì thế hắn kiêu ngạo vỗ cái bàn: "Mẹ nó, tụi em báo án lại! Lần này tụi em không chỉ mất cái laptop giá 8.000 và cái di động 2.000 đồng, mà quan trọng hơn là trong laptop của em có chứa... bản thiết kế vũ khí hạt nhân!"

"Rầm" một tiếng, mấy người đang có mặt đều ngã lộn ra đất...

"ĐM, mày cũng ghê thật!" Vị cảnh sát vừa bực mình vừa buồn cười đuổi cả đám ra ngoài, Ngô Nguyên và Tiểu Ngan giơ ngón tay cái lên với Trần Húc: "F..k, bản thiết kế vũ khí hạt nhân, vậy mà mày cũng nghĩ ra được!"

"Ủa? Sao mấy đứa ở đây?!" Ngay lúc cả bọn mặt xám xịt chuẩn bị rời đi, một giọng nói quen thuộc vang lên cách đó không xa.

Trần Húc ngẩng đầu, thấy là đàn anh Vương Đồng, bên cạnh còn vài người coi bộ cũng là "lão sinh viên".

"Chào sư huynh Vương Đồng, sao anh cũng đến đây?"

Wương Đồng nhếch môi cười: "Gần đây có quán cái quán đồ ăn cũng được, lại ở gần trường nên tụi anh đến ăn cơm. Là quán kia kìa. À, tụi mày bị cảnh sát bắt hả?"

Nghe mấy lời này cả đám tứa mồ hôi. Tuy chỉ gặp mặt hai lần, nhưng Trần Húc thấy Vương Đồng có ấn tượng rất tốt, vội vàng nói: "Sư huynh, tụi em biết thằng nào chôm đồ rồi!"

Wương Đồng sững sốt: "Ai vậy?!"

"Là cái thằng bán bút!"

"Người hơi lùn lùn, mái tóc thì như sh.t."

"4 đồng 10 cây! F..k, mỗi cây bút xài không được 5 phút đồng hồ!"

"Giống sh.t?" Vương Đồng nhủ mày suy nghĩ, hỏi bạn học bên cạnh: "Tụi mày có ấn tượng gì không?"

"Có một thằng như thế," Một sinh viên cao gầy bên cạnh Vương Đồng nói: "Đêm đó tao định đi mời sinh viên mới vào CLB thì gặp một thằng như thế, lúc đó nó bị tao đuổi ra ngoài. Mịa nó, tao nói nó bán bút dỏm, mới viết vài chữ đã hỏng mà còn dám gạt người? Sau đó nó kéo tao ra ngoài..."

"Tụi mày đánh nhau một trận?"

"Không có!" Tên cao gầy trợn mắt: "F..k, nó cho tao một liều thuốc, nó nói nó là cháu lão Trương – quản lý ký túc xá. Tao đâu còn gì để nói, chỉ kêu nó đừng có đi lừa người ở lâu hai, muốn lừa thì đi lâu một mà lừa, sau đó nó lẳng lặng chuồn đi".

"Ặc..." Trần Húc hỏi: "Sư huynh, sao kêu đi lâu một vậy?"

Gã cao gầy đắc ý cười: "Lâu hai đều là người trong khoa tụi mình, người một nhà, sao đứng nhìn đàn em nắc nưc được? Lâu một là khoa Cơ Điện, bị lừa cũng không liên quan gì đến tụi mình!"

Tất cả mọi người toát mồ hôi.

Wương Đồng bóp bóp nắm tay, làm khớp xương "răng rắc": "Cháu Lão Trương? F..k, lão Trương là người tốt, lại quản lý ký túc xá nhiều năm rồi, tao được ông ấy chiều cổ từ năm nhất đến giờ. Làm sao lại có thằng cháu khôn kiếp như vậy được? Phải, hỏi rõ mới được. Đi, tao dẫn tụi mày đi tìm lão Trương! Tìm được tiểu tử kia rồi để xem hắn sau này còn dám trộm không. F..k, không phải chỉ có tụi mày bị trộm đâu, mấy phòng khác cũng có người mất máy MP3, di động gì đó. Về kêu thêm vài người rồi chúng ta đi tìm hắn!"

Bốn thằng năm nhất lại toát mồ hôi, nghe sao giống xã hội đen đi trả thù quá vậy?

"Ê, ề! Vương Đồng, tụi mày định làm gì?" Vị cảnh sát vừa rồi thấy bên ngoài ồn ào nên chạy ra xem, không ngờ hẳn quen biết Vương Đồng.

Vương Đồng mời một điều thuốc rồi cười: "Lý ca, tụi em đi giúp anh phá án!"

Vị cảnh sát nhận điều thuốc, mặt nghiêm lại: "Tụi mày đừng có làm lớn chuyện như vậy, f.k, tiểu tử, mày có khuynh hướng bạo lực. Ngày đó chỉ là một thằng chôm xe đạp thôi mà bị mày đập một trận, tới khi anh mày đến thì thằng kia đã ngáp ngáp rồi. Cuối cùng anh mày phải đưa nó nhập viện, kiểm tra thì nó bị chấn thương não, mày làm ơn nhẹ tay dùm có được không?"

Vương Đồng cười ha hả: "Em vì dân trừ hại mà!"

"Trừ cái đầu mày!" Vị cảnh sát cười mắng: "Mày cần thận một chút, hiện giờ ăn trộm cũng kết bè kết phái, có trời mới biết mày đắc tội với tụi nó thì sẽ gặp phiền toái gì. Hiện giờ tuy Trung Quốc không có nhiều xã hội đen lắm, nhưng bọn răn độc thì không ít, ai biết khi nào mày bị đánh hội đồng!"

Vương Đồng cười méo xẹo, vị cảnh sát nói: "Quên đi, mẹ nó, ăn của mày không ít bữa cơm, hôm nay anh theo mày một chuyến, tiểu tử mày đừng đánh người ta nhập viện. Anh mày sẽ dùng pháp luật giải quyết vấn đề".

Trần Húc không ngờ Vương Đồng có quan hệ tốt với anh cảnh sát như thế, mới nói mấy câu đã khiến cho anh cảnh sát ra tay, ngây ngốc hỏi: "Không phải anh nói cảnh lực không đủ, không thể tùy tiện ra tay sao?"

"F..k!" Viên cảnh sát cười mắng: "Bây giờ anh mày lấy tư cách cá nhân tham dự. Chờ lấy được chứng cứ xác định thằng kia là ăn trộm thì anh mày sẽ có lý do ra tay!"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Bắt Trộm (2/2)

Bây giờ bốn thái điều [gà] mới biết khoa CNTT mạnh mẽ thế nào - khó trách hôm nay chủ nhiệm Trần cứ nhắc đi nhắc lại: "Khoa CNTT chúng ta là một khối, khẩu hiệu là: 'chúng ta rất mạnh'! Cho nên mọi người phải nhớ kỹ: đoàn kết chính là lực lượng!"

Mới nghe còn tưởng lão chủ nhiệm đánh rắm, nhưng hiện giờ mới biết được ý tứ của lão.

Về tới trường, Vương Đồng gọi điện thoại, 5 phút sau đã thấy mấy chục tên gia súc cao to đang vây quanh phòng quản lý túc xá.

Lão Trương bị dọa đầu đầy là mồ hôi, không biết chuyện gì xảy ra, nhìn thấy Vương Đồng đi tới, lão liền kéo tay Vương Đồng hỏi.

Hiện giờ Vương Đồng đang có khí thế của lão đại đang được đàn em vây quanh. Có thể thấy rõ những người này có quan hệ rất tốt với Vương Đồng. Qua chuyện vừa rồi, Trần Húc biết được Vương Đồng là người có nghĩa khí, là người có thể vì huynh đệ không tiếc cả mạng sống, chứ không phải cái loại vì nữ nhân mà chém huynh đệ hai đao.

Vương Đồng kể lại từ đầu đến cuối, lão Trương Lập nhảy dựng lên: "ĐM, nó dám đi chôm đồ?!"

Lần đầu tiên Trần Húc thấy một lão già quéo mà hung hăng như vậy, chợt nghe lão Trương kêu oan: "Nó lòi kéo làm quen với tao, nói là đồng hương, tặng tao bao thuốc, tao nghĩ nó muốn bán đồ kiếm thêm chút ít thì cũng không sao nên mới cho nó vào. Con mịa nó, dám chôm đồ? Tụi mày không tin hả? Mịa, có mất đồ thì tao là người canh cửa nên phải gánh trách nhiệm đầu tiên nè!"

Lão vừa nói thế, tất cả mọi người đều tin chuyện này không có liên quan đến lão. Nghĩ lại, lão Trương làm ở đây nhiều năm rồi, nếu có liên quan thì lão đâu có yên ổn mà canh cửa được.

Thật ra chuyện ký túc xá đại học bị trộm vặt là chuyện rất bình thường, nhưng mới khai giảng đã mất đồ có giá trị giống bây giờ thì cũng thật quá đáng.

Vương Đồng mời lão Trương điều thuốc rồi an ủi lão vài câu, sau đó nói: "Vậy lão có biết tiểu tử kia hiện giờ ở đâu không? Tụi cháu đi tìm đồ đạc về, trường học sẽ rất vui, lão càng vất vả thì công lao càng lớn, không ai làm khó dễ lão, chỉ cần sau này chú ý là được."

Mất lão Trương sáng lên, hung hăng kéo điều thuốc một cái, sau đó vứt tàn thuốc xuống đất: "Đi! Hiện giờ chắc nó đang ở trong phòng trọ gần cửa Tây của trường. Cái phòng trọ này là do tao tìm cho nó. Móa, tao phải chặt tay của nó mới được!"

Vì thế một đám người chậm rãi đi tới nhà trọ cạnh trường, từ nơi này đi tới cửa Tây của trường phải băng ngang sân bóng đá và sân bóng rổ. Mặc dù lúc

này là giữa trưa, nhưng trên sân có không ít người tập thể thao và có hai đội đang đá bóng, thấy Vương Đồng dẫn theo một đám người sắc mặt không tốt, có mấy người quen biết Vương Đồng liền chạy tới hỏi thăm.

Lúc này có thể thấy nhân khí của Vương Đồng rất mạnh, có hơn phân nửa người trên sân biết hắn, vừa nghe nói đi bắt trộm thì có cả đám hô bằng gọi hữu, gào khóc kêu ngừng tập, càng khôi hài là hai đội trưởng của hai đội bóng đang đá hô lên: "ĐM, ai là người thì đi theo!" rồi gia nhập đội ngũ.

Đi đến cửa trường thì đã có khoảng 200 người, đội hình quá đồ sộ! Làm mấy anh bảo vệ trường hoảng hồn.

Khi đến cửa nhà trọ kia thì đám bốn con gà Trần Húc đã bị đẩy ra tuốt phía sau, không thể nào nhìn thấy bên trong nhà trọ đang xảy ra chuyện gì, qua một lúc thì nghe phía trước âm ỉ, sau đó là tiếng người đám đá, tiếng người bị đánh rên rỉ và tiếng của anh cảnh sát can ngăn.

Ai da, thật là đáng sợ!

Bốn con cừu tượng trưng phía trước đã phát sinh huyết án.

Đám gia súc phía ngoài còn chưa hết giận, hô lớn: "Phía trong đánh sướng tay rồi làm ơn tránh ra dùm, tao cũng muốn sút nó vài cước!"

Có người hô lớn: "Liều âm thối [đá vào chú em]! Đoạt mệnh kéo chân! ĐM, Vương Đồng hoặc đội trưởng đội bóng đâu. ĐM, dang hai chân nó ra, sau đó dùng cú sút phạt của Beckham sút cho jì của nó bay hình chữ S đi!"

Bốn con cừu xuất mồ hôi trán, đám này ghê quá!

Kết quả cuối cùng rất đơn giản. Đồ đặc thằng kia trộm chưa kịp phi tang, đang cất trong phòng trọ của nó, trừ ví của lão Đồng thì laptop, di động, máy MP3,... đều lấy lại được. Lão Đồng tức giận thiếu chút nữa lại xông lên hung hăng “tặng” tên kia mấy đá... Không biết rốt cuộc hấn mất bao nhiêu tiền!

Ngoài mấy món đã thu hồi thì trong phòng tên trộm còn nhiều đồ vật khác. Bởi vì đây là khu trường học, trường học san sát, ngoài đại học ra thì còn các trường khác từ nhà trẻ cho đến trung học. Mấy thứ kia chắc là nó chôm từ trường khác. Đám Vương Đồng nhất trí thu hết mấy thứ đó về chụp hình, rồi đi hỏi các trường xung quanh xem ai mất đồ thì lại nhận. Tuy hơi phiền nhưng lại thu được nhiều nhân khí.

Trên đường về, Vương Đồng nghe anh cảnh sát kể lại vì để tăng sự chú ý của cảnh sát nên Trần Húc nói trong laptop của mình có bản thiết kế vũ khí hạt nhân, cả đám giờ ngón tay cái lên nói “quá ngu”. Vương Đồng buồn cười thúc Trần Húc: "Tiểu tử, chú mày không sợ bị buộc tội quấy rối người thi hành công vụ hả?"

"Sợ gì? Có bản thiết kế vũ khí hạt nhân hay không thì phải tìm cái laptop của em về rồi nói sau. cùng lắm thì bị anh cảnh sát giáo huấn một chút, không phải đã lấy lại được laptop rồi sao?"

Cả đám cùng nói “F..k”, nghĩ thầm, lần sau mình bị mất đồ thì khi báo án cũng làm như thế. Trần Húc lại nói: "Nếu thật sự bị truy cứu, thì em nói tại thằng kia ăn trộm rồi phá lung tung nên mất một số dữ liệu rồi!"

"Mày thật tàn nhẫn!" Cả đám cảm thấy thằng đệ năm nhất này có sức tưởng tượng rất phong phú, nhưng bọn hấn không biết, hiện giờ Trần Húc chỉ quan tâm cái laptop tương lai đang bị mất dữ liệu thôi...

Tìm được đồ đạc, buổi chiều Lão Đại Ngô Nguyên muốn đi mua đồ, muốn rủ mọi người đi cùng. Nhưng cuối cùng chỉ có Tần Tiểu Ngạn rảnh rỗi không có việc gì làm nên đi cùng hấn, vì Đồng Thanh Khiết phải làm việc ngoài giờ, còn Trần Húc thì vô si nói đang “bị” [kinh nguyệt], không tiện vận động.

Thấy ba người cùng phòng đều đi ra ngoài, Trần Húc cẩn thận khóa cửa, kéo màn lại, tiếp tục lén lút giống như đang quan hệ nam nữ, lén lút lấy cái laptop tương lai ra, hấn muốn cẩn thận tìm hiểu cách dùng của nó.

Điều kiện phòng ngủ của đại học Tổng hợp cũng không tệ lắm, hơn nữa khu 14 này vừa xây dựng không lâu, nên bên trong có WC riêng và máy điều hòa nhiệt độ, còn có dây cáp [cable] để lên mạng.

Nhìn thấy cáp mạng thì tự nhiên Trần Húc muốn lên mạng, chủ yếu là hấn muốn thử cảm giác lướt web bằng cái laptop tương lai.

Hệ thống inte năm 2086 khác xa bây giờ, lúc đó người ta không dùng dây cáp như hiện giờ, mà sử dụng inte vệ tinh – giống như tình trạng điện thoại có dây đang bị điện thoại di động và điện thoại vệ tinh lấn lướt – đây là quá trình lịch sử tất yếu.

Không dùng inte có dây thì tất nhiên là không có đầu cắm cáp mạng, giống như máy tính hiện tại rất khó kiếm cái nào có ổ đĩa mềm 3.5 inch vậy. Nhưng may mắn là con cháu Trần Húc rất thông minh, đã nghĩ tới vấn đề này, chẳng những bố trí cổng USB 2.0 mà còn trang bị đầu cắm cáp mạng, làm cho Trần Húc không gặp cảnh có laptop tương lai nhưng không lên mạng được.

Con cháu Trần Húc chuẩn bị thật đầy đủ, trên cái laptop này cũng có trang bị phần mềm duyệt web tương thích với thời hiện tại, nếu không, cho dù Trần Húc có lên mạng thì cũng không lướt web được.

Trần Húc cũng không phải là gà máy tính, bởi vì trong nhà hấn có một cái PC [máy tính bàn] - cái PC này mua năm 1995 khi Windows 95 vừa được tung ra, lúc đó, nó có giá khoảng vài chục ngàn đồng - cho nên so với đám bạn cùng lứa tuổi thì Trần Húc thuộc loại tiếp xúc máy tính sớm nhất.

Tất nhiên, Trần Húc cũng không phải là cái loại thiên tài - vừa mới tiếp xúc với máy tính đã giống như thấy lão bà mười kiếp, sau đó liều mạng khổ luyện kỹ thuật máy tính, trở thành hacker mạnh mẽ. Hấn tiếp xúc với máy tính chính là do chơi game “Kiếm Tiên kỳ hiệp”, rồi 10 năm sau, trình độ sử dụng

máy tính chỉ là chơi game.

Còn nữa, cha Trần Húc là một lão già dâm đẳng, thường xuyên dùng lão PC trong nhà tham gia diễn đàn xxx, “đi ở bờ sông sao không ướt giày”? Cho nên nó chứa đầy virus!

Lão PC có tốc độ bình thường đã không kém lão ô quy, nói chi còn phải cộng thêm một đồng virus? Cuối cùng, lão PC không chạy nổi, Trần Húc bắt đấ dĩ báo cáo với mẹ, kết quả là bà hung hăng giáo huấn lão một trận, nguyên nhân là... có phim hay mà không cho bà xem chung...

Bà còn đặc biệt yêu cầu: xem phim Nhật Bản!

Trần Húc hết chỗ nói rồi, không có biện pháp, không thể bùng nổ, nên Trần Húc bắt đầu tìm hiểu về các phần mềm antivirus [phần mềm diệt virus], tham gia nhiều diễn đàn nên cũng có một ít kinh nghiệm, ít ra là trong mắt người thường thì hẳn – biết cách sử dụng phần mềm antivirus – đã là một cao thủ.

Giờ Trần Húc vào diễn đàn tên là “Thiên đường diệt virus”, trong đó cung cấp rất nhiều bản lậu của các phần mềm antivirus của nước ngoài – đây cũng là một diễn đàn khá lớn trong nước.

Lần này Trần Húc không phải vào download phần mềm, mà vào để quậy!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Virus Trên Mạng

Nguyên nhân hẳn muốn quậy rất đơn giản: Trần Húc có một cái ID cấp VIP đã dùng nhiều năm, nhưng vừa mới bị khóa.

Lúc đó chưa khai giảng, nghỉ hè nên Trần Húc liền thường xuyên ở trên mạng tám. Trên diễn đàn hẳn quen biết không ít người.

Diễn đàn tên là “Thiên đường diệt virus” nhưng không hẳn chỉ thảo luận về virus, trojan, nó cũng có nơi để tám. Hôm đó, Trần Húc thấy có bài post siêu nhảm, có tựa là “Ảnh tui vừa chụp có đẹp không”.

Trần Húc thuận tay bấm vào, kết quả phát hiện bên trong là hình chân dung của một thằng đực rựa!

Trần Húc trước giờ luôn cảm thấy nam nhân trừ lúc ảnh cưới ra thì chả có ai đi chụp loại ảnh này. Hắn thấy người rảnh rỗi, không có việc gì làm, đi hoá trang, sau đó chụp ảnh lưu niệm đều là mấy thằng tự kỷ. Hơn nữa thằng trong ảnh có diện mạo quá bình thường, làm Trần Húc tức tối, vì thế liền triển khai tấn công bằng lời ác độc, mắng thằng kia te tua, không còn mạnh giáp.

Ví dụ như: nói mày để kiểu tóc không xứng khuôn mặt, khuôn mặt không xứng với thân hình, thân hình lại không xứng với tạo hình... Tóm lại, tuy không có một chữ thô tục, nhưng dù cho mấy con heo mà có chút tôn nghiêm được thì cũng muốn treo cổ tự sát!

Trần Húc post bài trả lời rồi không quan tâm nữa, tiếp tục vào nhưng mục khác, nhưng một lúc sau hắn phát hiện một số mục yêu cầu quyền hạn thì hắn không vào được!

Trần Húc nghĩ thầm, không thể nào? Hắn lăn lộn trên diễn đàn lâu như vậy, quyền hạn đã sớm cao hơn so với người bình thường, trừ mục dành cho Mod cần 255 điểm, thì hẳn không có mục nào không vào được. Kiểm tra một chút mới phát hiện, thì ra hắn bị khóa ID rồi!

Một cái ID rất cực khổ mới được thăng lên làm VIP mà bị khóa là thế nào? Trần Húc tức giận đăng ký một cái ID gà để chất vấn.

Kết quả vừa hỏi mới biết được, thì ra cái thằng chụp ảnh khoe khoang vừa rồi là Minh Huệ - một trong các Admin – dùng một ID gà để post bài! Sau đó cái ID gà Trần Húc vừa đăng kí cũng bị khóa mất!

Đắc tội với Admin còn lăn lộn được trong diễn đàn sao? Không thể nào!

Thật ra, Minh Huệ cũng rất buồn bực, vì đây là lần đầu tiên hắn đi chụp loại ảnh nghệ thuật này, nhìn qua thì hiệu quả cũng không tệ lắm, vì thế liền dùng một cái ID gà post lên diễn đàn, muốn được người ta khen ngợi vài câu, thuận tiện coi có em nào yêu thương nhưng nhớ mình không? Nhưng không ngờ vừa post đã gặp ngay Trần Húc mắng chửi. Hơn nữa, phía dưới lời bình độc ác kia còn có rất nhiều bài ủng hộ, làm hắn tức xị khói, suýt chút nữa đập tan cái màn hình!!!

Minh Huệ và Trần Húc “bất cọng đái thiên”!

Đương nhiên, Trần Húc bị khóa ID thì trong lòng cũng không thích - dù sao cũng là ID nuôi đã nhiều năm, post trên 10.000 bài chứ ít gì!

Loại chuyện này vấn đề không phải là ai đúng ai sai, bởi vì ở trên mạng có ai biết đối phương là ai đâu.

Hiện giờ Trần Húc có siêu cấp máy tính nên trở về quây - thật ra hẳn cũng không biết mình nên quây thế nào, loại tâm trạng này giống như là dẫn bạn gái “quốc sắc thiên hương” dạo qua dạo lại trước mặt người đã đá mình.

Nhập địa chỉ quen thuộc vào, trang chủ vừa hiện ra, âm thanh ngọt ngào của mỹ nữ ảo vang lên: "Phát hiện virus. Theo phân tích thì đây là virus trên mạng nổi tiếng nhất thế kỷ 21, tên là “Phong Hỏa”, xin hỏi ngài có muốn diệt nó không?"

Phản ứng đầu tiên của Trần Húc là “F..k” một tiếng. Rõ ràng là virus này được dính vào trang chủ, tức là trojan, người dùng vừa mở trang web lên là trojan [một loại phần mềm gây hại cho PC bằng cách lợi dụng các lỗi của hệ điều hành, tiến hành cài đặt các virus khác vào PC của người dùng] sẽ mở cửa sau [Back door - một dạng lỗi của hệ điều hành] cho virus tiến quân vào PC, chiêu này là chiêu cực kỳ vô si của người viết virus - nghĩ lại, trên 90% virus trong laptop ở nhà là do cha mình bị dính chiêu này.

Nhưng vấn đề nằm ở chỗ: website này là “Thiên đường diệt virus”!

Là trang web chuyên môn cung cấp phần mềm antivirus! Thế mà bị người ta cài trojan ngay trên trang chủ, chuyện này đồn ra ngoài thì thật là dọa người à!

Nghĩ đến đây, Trần Húc hí hai mắt lại!

Đúng vậy, không phải tên Minh Huệ kia rất ngu B [mạnh mẽ, hàng khủng] sao? Admin của website “Thiên đường diệt virus” gọi làm sao? F..k, bị người ta cài trojan ngay trên trang chủ cũng không biết, dọa người nha!

Trần Húc tìm trong các mục khác, không thấy có bài nào cảnh báo trang chủ bị cài trojan. Thậm chí mấy bài viết mới nhất - vừa post chưa đầy 1 phút - cũng không có viết về vấn đề này.

"Không có ai phát hiện?" Hai mắt Trần Húc tỏa sáng, nếu mình là người phát hiện trojan này đầu tiên và diệt nó thì người ta không coi mình là cao thủ sao?

Nghĩ đến đây, Trần Húc liền hỏi mỹ nữ ảo: "Virus này có cách diệt hả? Hay là người viết cho ta một phần mềm để chuyên diệt nó, chạy trên Windows nha".

"Bởi vì có mẫu phân tích virus này nên diệt nó rất dễ dàng". Sau khi mỹ nữ trả lời, trên Desktop xuất hiện một file [tập tin] có dạng “.EXE”. “Phần mềm chuyên diệt virus này có thể diệt được Phong Hỏa ẩn nấp sâu trong hệ thống, hơn nữa nó còn bảo vệ máy tính tránh khỏi sự lây lan của Phong Hỏa”.

"Cảm ơn nha, mỹ nữ!" Biết rõ đây là nhân vật ảo, nhưng Trần Húc bất giác xem nàng như người thật - mặc dù hẳn cũng biết, dù đến năm 2086 thì trên thế giới vẫn chưa có AI thật sự. Mỹ nữ ảo này có thể trả lời rất nhiều vấn đề cho mình là do nàng có CSDL [cơ sở dữ liệu] rất phong phú. Vấn đề nào nàng không biết thì sẽ trả lời y hệt nhau: "Xin lỗi, trong kho dữ liệu không có đáp án cho vấn đề này".

Phần mềm chuyên diệt một loại virus thì dung lượng không lớn, Trần Húc đăng ký một cái ID mới tên là SM.MH - có ý là SM [bạo dân] Minh Huệ - sau đó post bài, diễn võ dương oai tuyên bố mình phát hiện virus “Phong Hỏa”, rồi lại rất khách sáo với Mod và Admin - vì không để cho người khác biết mình tới trả thù, nên Trần Húc không nói ra cái ID VIP kia.

Sau khi up phần mềm chuyên diệt [là phần mềm chỉ nhằm diệt một loại virus nào đó] kia, Trần Húc rất hài lòng, tạo chủ đề [Thread] mới trong diễn đàn, đội đám kia khóc lóc kêu gào mình là cao thủ, không chừng còn có mấy người trước kia từng là thần tượng của mình tới khóc lóc nể nể mình nhận làm đệ tử nữa nha!

Nhìn bài post càng lúc càng nhiều, nhưng đa số là câu bài như “giữ chỗ”, “chiếm đất”,... toàn là vô nghĩa. Một lúc sau, cuối cùng cũng có bài có nội dung xuất hiện.

Người post bài có nội dung là JUN - một trong những VIP danh dự - được xưng là cao thủ, Trần Húc nhớ rõ lúc trước mình dùng phần mềm chuyên diệt virus “Thụ tinh” là do người này tung ra.

Thấy thần tượng thì tất nhiên sẽ kích động, nhưng sau khi thấy lời nói thần tượng thì kích động biến thành xúc động.

JUN cười nhạo Trần Húc một phen, nói cái phần mềm chuyên diệt của Trần Húc là đồ dỏm, sau khi mở chức năng tự bảo vệ thì mở trang web nào cũng phát ra cảnh báo “Phát hiện virus Phong Hỏa”, mà mấy trang hắn mở lên xem đều là những website lớn nhất Trung Quốc! Ngay cả một số website lớn của nước ngoài cũng bị!

JUN cười nhạo: "Nếu chủ thốt tung ra phần mềm chuyên diệt này là thật, thì virus này đúng như tên Phong Hỏa, nó lây lan nhanh chóng như lửa cháy trên đồng cỏ khô, đốt cháy internet toàn thế giới. Nhưng loại virus này không thể tồn tại. Chủ thốt cho rằng mình có trình độ cao hơn tất cả lập trình viên trên thế giới, nên chỉ có một mình hắn phát hiện virus mà cả thế giới chưa có ai phát hiện".

Xem xong những lời này, Trần Húc không thể phát hỏa.

Bởi vì hắn bị nội dung của nó dọa sắp xỉu rồi!

Trần Húc run rẩy mở các website lớn của Trung Quốc, vào trang nào mỹ nữ Tiểu Mẫn cũng báo “Phát hiện virus Phong Hỏa”, ..

Trần Húc lại lần lượt mở danh sách 163 website lớn của thế giới, thì trang nào cũng bị cảnh báo, làm lòng tin của hắn lung lay: có khi nào Tiểu Mẫn bị trục trặc nên sinh ra lỗi không?

Vì thế Trần Húc hỏi Tiểu Mẫn có làm hay không, có loại virus nào lây lan khắp các mạng lớn nhỏ trên thế giới không? Lai lịch của nó thế nào? Nhưng Tiểu Mẫn nói hiện giờ chỉ có mẫu phân tích của “Phong Hỏa”, không có tư liệu, làm cho Trần Húc ảo não.

F..k, nhục quá!

Quá dọa người! Trần Húc tốt xấu gì cũng chơi đùa với máy tính nhiều năm, đối với diệt virus cũng có một chút tâm đắc, nghĩ thầm, chắc là hệ thống máy chủ [server: máy chủ chứa website] có vấn đề. Bởi vì khả năng máy tính tương lai xảy ra lỗi cũng không lớn, có lẽ cái virus Phong Hỏa này thật ra chỉ là một đoạn mã ác ý [không phải virus nhưng đoạn mã này có thể gây hại cho máy tính] mà thôi - Trần Húc nhớ rõ trước đây có cao thủ đăng lên mạng một chuỗi ký tự không ai hiểu được, sau đó kêu mọi người lưu lại thành tập tin văn bản thô [TXT].

Nếu làm đúng như thế thì các phần mềm diệt virus sẽ thông báo.

Nếu vừa lưu file này đã bật lên thông báo thì bạn đang dùng phần mềm diệt virus rất mạnh. Nếu vài giây sau mới thông báo thì là loại trung bình. Nếu cần tự mình ra lệnh quét mới thông báo thì là loại dỏm. Còn nếu làm thế nào cũng không có thông báo thì... Chúc mừng, máy tính của bạn đang bị virus “Kim Sơn” hoặc “Thủy tinh”! Còn không mau diệt nó...

Thật nói như vậy cũng có chút bất công, vì đó là một đoạn mã nhận dạng virus, hơn nữa đoạn mã này là do Hội nghiên cứu virus máy tính Châu Âu khám phá được, Tuy các phần mềm diệt virus nước ngoài nhận diện được “Kim Sơn” và “Thủy tinh”, nhưng có lẽ trong kho mẫu virus trong nước không có.

Trần Húc nghĩ tới bài post đó rồi đoán tình hình bây giờ tương tự như lúc đó.

Có thể hiện giờ trong các máy chủ đang vận hành, có chứa đoạn mã như vậy, ở giai đoạn hiện tại đại khái là không có gì nguy hại, nhưng theo thời gian, hệ thống được thăng cấp, có thể sẽ phát hiện đoạn mã này có chút ác ý, vì thế đã phán đoán nó là virus. Nhưng mình lại đi tung ra phần mềm chuyên diệt nó, thật dọa người!

Ài, thời đại bất đồng mà!

Nghĩ xong, Trần Húc không còn mặt mũi tiếp tục, chỉ nói khời khời vài câu rồi logout. Nhưng hắn không biết, lần “ô nhục” này của hắn lại gây ra sóng gió lớn trên toàn thế giới...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Phong Hỏa Cháy Lan Trên Đồng Cỏ (1/3)

Quản Bình Triều từng làm tổng giám đốc kỹ thuật của một công ty an ninh mạng lớn trong nước, trình độ máy tính của hắn trong nước thuộc loại siêu cao thủ. Nhưng mấy tháng trước, Quản Bình Triều buông tha cho công việc có tiền lương cao ngất rồi gia nhập một công ty mới - “Kỳ Hồ” viết ra phần mềm “Vệ sĩ 360”, chuyện này sinh ra một trận xôn xao.

Rất nhiều người thấy “Vệ sĩ 360” là chuyện cười, bởi vì nó được tuyên bố là phần mềm chống lừa đảo mạnh nhất trên mạng, nhưng người đứng đầu công ty này lại là người sinh ra phần mềm lừa đảo đầu tiên ở Trung Quốc – người tung ra “Trợ thủ mạng 3721”, Chu Hồng Vĩ!

Chu Hồng Vĩ năm đó tung ra “Trợ thủ mạng 3721” mở không ít tiền, sau đó 3721 bị “Nhã Hồ” kiện, Chu Hồng Vĩ trở mặt om sòm với cao tăng “Nhã Hồ”, bây giờ hắn muốn tung ra “Vệ sĩ 360” để chống lừa đảo – không phải là ăn trộm lại đi bắt ăn trộm sao?

Cũng có người cho rằng: cha đẻ của phần mềm lừa đảo lại đi diệt phần mềm lừa đảo thì sẽ sinh ra phần mềm rất tốt.

Mặc kệ thái độ làm người của Chu Hồng Vĩ như thế nào, thì khi “Vệ sĩ 360” được hắn thúc đẩy sinh ra, chỉ trong mấy tháng đã thu hút được rất nhiều người sử dụng, lại còn nhận được rất nhiều lời khen, trong đó tất nhiên phải có công lao của hắn: ánh mắt cùng năng lực của hắn làm cho người dùng “Vệ sĩ 360” tin tưởng. Đương nhiên, không thể bỏ qua công sức của Quản Bình Triều và những người khác đã cùng hắn viết phần mềm.

Những người giống Quản Bình Triều, thường có một thân phận khác trên inte: thân phận vừa xa lạ lại vừa quen thuộc - hacker.

Nhưng Quân Bình Triều không phải là hacker, nói chính xác thì hẳn là một “Hồng Khách” [cái này thì chưa biết là gì, để sửa sao].

Hắn là một trong những thành viên đầu tiên của liên minh Hồng Khách Trung Quốc.

Liên minh Hồng Khách Trung Quốc (HUC) thành lập năm 1999, sau sự kiện "Ngũ bát", là lúc Mỹ oanh tạc đại sứ quán Trung Quốc ở Yugoslavia, hacker Trung Quốc thành lập một cái liên minh tự phát, thành viên trong tổ chức lợi dụng kỹ thuật hacker của mình, biểu đạt chủ nghĩa yêu nước và chủ nghĩa dân tộc, phát động công kích một ít trang web của Mỹ - nhất là trang web của chính phủ.

Sau đó, các hacker này đổi tên thành Hồng Khách, đưa ra khẩu hiệu: "Chúng ta phải yêu nước" và "Trước khi học kỹ thuật phải học làm người". Tháng 5 năm 2001, phát động đại chiến hacker Trung – Mỹ, làm toàn cầu khiếp sợ.

Trong lúc đại chiến hacker Trung - Mỹ đang đánh nhau “thiên hôn địa ám”, Quân Bình Triều là lực lượng nòng cốt của Hồng Khách, đã cùng mọi người thành công xâm nhập vào trang web Nhà Trắng - Mỹ, gắn quốc kỳ lên trang chủ trang website Nhà Trắng. Hồng Khách Trung Quốc, làm thế giới khiếp sợ.

Nhưng vì gặp nhiều áp lực, năm 2004, Lion - người sáng lập Liên minh Hồng Khách - tuyên bố giải tán Liên minh, nhưng tinh thần của Liên minh thì được bảo tồn. Năm 2005, những nòng cốt Liên minh cũ đã thành lập Liên minh Hồng Khách mới, trích dẫn câu đầu tiên “Đạo khả đạo phi thường đạo. Danh khả danh phi thường danh” [Đạo mà có thể gọi được thì không còn là Đạo thường. Tên mà có thể gọi được thì không còn là tên thường] trong “Đạo đức Kinh” – làm tuyên ngôn, đặt ngay ở trang chủ.

Quân Bình Triều rất chú ý sức khỏe của mình, không giống đa số hacker thường xuyên thức đêm hoặc điên đảo cuộc sống ngày thành đêm. Mỗi ngày, hắn uống một ly sữa nóng rồi đi ngủ trước 10g30. Trước lúc đó, hắn thường vào trang web của Liên minh Hồng Khách, thảo luận các tin tức này nọ, hoặc thảo luận về kỹ thuật máy tính, hay chỉ đơn thuần nói chuyện phiếm đánh rắm.

Nhưng hôm nay, sau khi Quân Bình Triều vào Liên minh Hồng Khách, có cảm giác toàn bộ phòng nói chuyện phiếm đều khẩn trương, tất cả mọi người đang thảo luận về một phần mềm tên là "Chuyên diệt virus Phong Hóa". Virus “Phong Hóa”? Là virus gì?

Thấy Quân Bình Triều login, lập tức có người kêu lên: "Cao Trào huynh, đến đây nhanh, đại sự, đại sự!"

Người nói chuyện là “Trung niên mập mạp”, người này là một tên gia súc hay đùa giỡn, nên nhất định kêu Quân Bình Triều là Quân Cao Trào.

Quân Bình Triều còn đang thấy kỳ quái, chỉ thấy Trung niên mập mạp send cho mình một file .EXE, sau đó nói: "Cao Trào huynh, mau xem đi, hiện giờ Liên minh Hồng Khách đều đang mở xê nó, đồ đệ của ta nói có người, trên một cái diễn đàn cùi bắp, tung phần mềm chuyên diệt này ra, còn nói là toàn bộ trang web trên thế giới đang nhiễm virus Phong Hóa, bọn ta đang thảo luận đây".

"Toàn bộ thế giới đều nhiễm?" Quân Bình Triều cười ha hả: "Có virus khủng vậy sao? Không phải là có người đùa dai chứ?"

"Chúng ta đều nghĩ vậy, đang thắc mắc thằng khủng nào tung ra cái chuyên diệt này, làm gì có virus khủng như thế? Nhưng vừa rồi đại tỷ “Bảo bối” ra mặt, nói có thể đây là sự thật, vì hiện giờ nàng đã theo dấu của cái chuyên diệt này tìm được virus rồi, đang toàn lực ứng phó, làm bọn ta choáng váng!"

Thấy những lời này, Quân Bình Triều cả người run lên. Vì đại tỷ “Bảo bối” trong lời của “Trung niên mập mạp” là siêu cấp cao thủ trong Liên minh Hồng Khách, còn lợi hại hơn cả hắn, có thể nói nàng là hacker tầm cỡ thế giới, hiện giờ đang làm việc cho quốc gia.

“Bảo bối” có nickname đầy đủ là “Bảo bối màu lam” (BlueBABY), tên thật là Tiêu Lăng Nhiên, khi 11 tuổi đã biểu hiện thiên phú kinh người: vì cảm thấy hệ điều hành tiên tiến nhất lúc đó là Windows 3.0 sử dụng không được thuận tiện, nên nàng đã tự phát triển một hệ điều hành của riêng mình. Khi biết được chuyện này thì Microsoft muốn tài trợ cho nàng học bổng toàn phần để nàng du học, điều kiện là nàng giao mã nguồn ra, nhưng bị Lăng Tiêu Nhiên từ chối.

Khi Lăng Tiêu Nhiên nghe nói Bill Gates thôi học khi đang học đại học thì nàng phát biểu "Ài, ông ta quậy quá!" làm nhân viên Microsoft dờ khóc dờ cười.

Đầu năm 1996, Lăng Tiêu Nhiên 17 tuổi, một nàng mình giải quyết virus “RedSweet” làm các chuyên gia Trung Quốc đau đầu, thanh danh nàng lan xa, nhưng nàng cũng cự tuyệt rất nhiều lời mời của các công ty mới của nước ngoài, nàng ở lại trong nước.

Trong phương diện nghiên cứu virus, Quân Bình Triều cảm thấy mình không bằng “Bảo bối màu lam”, nếu nàng nói virus này thật sự tồn tại thì tuyệt đối không phải là nói chơi.

Quân Bình Triều nhanh chóng mở phần mềm chuyên diệt, quả nhiên có cảnh báo máy của mình đã nhiễm virus, hắn thử mở các website lớn trong ngoài nước cũng đều nhận được cảnh báo - cảnh báo này là do cái chuyên diệt đó báo nhưng tường lửa [firewall] hắn đang dùng lại không có cảnh báo gì!

Quả thực là “bất khả tư nghị”!

Đột nhiên lệnh triệu tập trên diễn đàn được phát ra, sau đó Quân Bình Triều thấy chuông điện thoại di động của mình cũng vang lên. Vừa mở ra thì thấy tin nhắn "Phòng hội nghị khẩn cấp". Phòng "Hội nghị khẩn cấp" là chỗ của tinh anh trong Liên minh Hồng Khách tụ họp, hơn nữa còn biết mặt nhau, nếu không có chuyện tuyệt đối khẩn cấp thì sẽ không tiến hành thảo luận trong đó.

Phòng hội nghị khẩn cấp vừa được mở ra, thì tin nhắn sẽ tự động được gửi tới điện thoại di động của mỗi người, các tổ viên phải lập tức login - cho dù là đang sờ sờ nắn nắn với bạn gái cũng phải lập tức login!

Không đến 5 phút, tất cả nick đều sáng lên. Người đầu tiên lên tiếng chính là Bảo bối màu lam: tôi có thể chứng minh cái chuyên diệt này tuyệt đối không phải đồ giả, trên máy tính của tôi đã phát hiện loại virus này, một loại virus rất mạnh mẽ, nó có thể sinh ra hơn 10 loại biến thể. Thật đáng tiếc, tôi không dùng chuyên diệt này, mà tự mình chiến đấu với virus này, kết quả là tôi thất bại. Virus này khi bị tấn công thì nó đã bùng nổ, tuy tôi đã thi triển các loại bảo vệ nhưng phần cứng máy tính cũng bị hủy mất.

Mọi người ồ lên. Bảo bối màu lam được mệnh danh là "Tay súng bắn tỉa", năng lực của nàng thuộc loại đứng đầu thế giới trong việc tấn công và bảo vệ trước virus, vậy mà lại thất bại?

Bảo bối màu lam theo tôi phân tích, virus này lợi hại ở chỗ nó lợi dụng lỗ hổng trong phần cứng của máy tính hiện giờ, lỗ hổng này tồn tại trong hầu hết các máy tính. Cho nên, khi virus này chính thức bùng nổ, nó sẽ phá hư phần cứng máy tính. Virus này không có dạng cố định nên các phần mềm diệt virus truyền thống không có tác dụng, nó có thể dễ dàng xuyên qua tường lửa, vô thanh vô tức chiếm giữ máy tính của chúng ta. Hơn nữa, bất kể dùng hệ điều hành nào – Windows, Linux, thậm chí là hệ điều hành tự chúng ta phát triển – nó đều có thể chiếm giữ quyền điều khiển.

Virus này ẩn náu trong phần cứng, cho dù cách ly phần cứng cũng vô dụng. Tôi đã liên hệ Hilger, tổ của cô ấy đang nghiên cứu virus này. Hilger có trình độ phòng ngự vượt xa tôi, không biết cô ấy có giải quyết được không...

Bảo bối màu lam đột nhiên tạm dừng, sau vài giây, nàng lại tiếp tục: xem ra là không được, tổ của Hilger cũng toàn quân bị diệt.

Mọi người lại ồ lên, Quán Bình Triều cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Hilger là ai? Đối với hacker nổi danh thế giới đã lộ ra ánh sáng, Quán Bình Triều không thể không biết. Tiểu nha đầu này là Nữ vương virus của Argentina, đứng đầu trong danh sách truy nã của FBI, khi nàng 15 tuổi, đã tấn công vào máy tính trung tâm của Bộ Quốc phòng Mỹ, làm cho Lầu Năm Góc lâm vào khủng hoảng, virus "RedSweet" cũng do là nàng tạo ra. Hơn nữa, trong việc đấu tranh yêu cầu chính phủ Mỹ thả thần tượng của nàng – Kevin@Mitter Niko đệ nhất hacker hiện thời – nàng liên tiếp làm cho chính phủ Mỹ luống cuống tay chân.

Nhân vật như vậy và đội ngũ do nhân vật như thế lãnh đạo cũng bị virus này đánh ngã?

Qua một lúc, Bảo bối màu lam mới nói: chuyện này cũng không khác lắm so với dự kiến. Cũng không phải vì virus này quá mạnh mẽ mà do chúng ta hoàn toàn không biết gì về nó, chúng ta không biết đối phương lợi dụng lỗ hổng gì của phần cứng. Người - hoặc tổ chức - công bố chuyên diệt này có trình độ vô cùng đáng sợ, ít nhất là tôi thấy như thế. Người - hoặc tổ chức này có trình độ hiểu biết về phần cứng, phần mềm vượt rất xa chúng ta, thậm chí có thể so với Kevin@Mitter Niko thời hoàng kim. Nếu hẳn chỉ là một người thì người này thật sự rất đáng sợ!

Đối với lời nói Bảo bối màu lam, tất cả mọi người tỏ vẻ tán thành, tuy hiện giờ Kevin@Mitter Niko không thể đụng vào máy tính, đã sớm không còn là đệ nhất hacker trên toàn thế giới, nhưng năm đó trình độ hacker thế giới chưa phát triển, hẳn lấy bản thân mình chứng minh lực lượng hacker với thế giới - chỉ 15 tuổi, hẳn đánh vào hệ thống lá chắn tên lửa của Mỹ, lại còn thoải mái xem tư liệu đầu đạn hạt nhân của Mỹ - thậm chí nếu thích, hẳn có thể bấm cái nút đáng sợ kia để hủy diệt toàn bộ thế giới.

Ở thời đại đó, chắc chắn không có ai vượt qua Mitter Niko được.

Mà ở thời đại này, lại có một người hoặc một tổ chức đáng sợ được sinh ra - thậm chí bọn họ còn ghê gớm hơn cả tổ chức tạo ra con virus này!

Có thể so sánh thế này, giống như văn nhân Trung Quốc ra câu đối. Không phải xem người ta ra về đối thế nào, mà vấn đề là đối ra sao. Tất nhiên, người ra "tuyệt đối" [câu đối không thể hoặc rất khó đối được] là người cực kỳ mạnh mẽ, mà người có thể đối được lại càng mạnh hơn!

Có thể người tạo ra virus này chỉ vô tình phát hiện ra lỗ hổng và lợi dụng nó, nên hẳn vừa có kỹ thuật cao vừa may mắn. Còn người tung ra phần mềm chuyên diệt, có thể giải quyết virus này lại trong tình huống hoàn toàn không có chuẩn bị gì, đây đúng là kỳ tích!

Cũng không có nhiều Hacker cao cấp trên thế giới, chỉ trong một đêm, hầu hết các hacker cao cấp đều nhận được phần mềm chuyên diệt này và truy tìm virus. Không có ngoại lệ, tất cả hacker tự cho rằng mình là siêu cấp - trong tình huống không dùng phần chuyên diệt – chiến đấu với virus, đều thất bại.

Cuối cùng các nhóm hacker không thể không thừa nhận, nếu cho bọn họ đủ thời gian và nhân thủ, mọi người kết hợp lại với nhau thì có thể phá giải hoàn toàn virus này trong 2 tuần, nhưng nếu trong thời gian hiện tại thì không thể nào hoàn thành được.

Các nhóm hacker cao cấp của Mỹ và Nga đều cho rằng virus này đã xuất hiện từ lâu rồi, còn tung ra phần mềm chuyên diệt này không thể nào là một người mà phải là một đội - một đội rất mạnh về phần cứng lẫn phần mềm máy tính!

Còn chuyện tại sao phần mềm xuất hiện ở Trung Quốc và toàn bộ giao diện đều dùng Trung văn thì các nhóm hacker tự cho mình là siêu cấp đều cho rằng Trung Quốc không thể xuất hiện một tồn tại siêu cấp như thế, họ kiên trì với lý luận của mình: đây rõ ràng là một thủ thuật che giấu, tổ chức này nhất định không phải người Trung Quốc, sở dĩ dùng Trung văn và tung ra trên một cái diễn đàn cùi bắp ở Trung Quốc là để che giấu tung tích.

Không ít hacker điều tra được phần mềm chuyên diệt này xuất hiện lần đầu tiên là trên một diễn đàn nhỏ có tên là "Thiên đường diệt virus" ở Trung Quốc, bọn họ ôm hy vọng thăm dò IP của SM.MH, thì không ngoài dự đoán: không tìm được gì cả!

Hy vọng tan biến, đám hacker đi điều tra cũng tự thấy buồn cười, một cao thủ như thế sao lại phạm sai lầm sơ đẳng được? Điều làm hacker thế giới kinh hoàng là: tuy bọn họ lần theo dấu vết của phần mềm chuyên diệt đã tìm được virus Phong Hóa, họ không diệt được virus thì cũng thôi, nhưng không thể dịch ngược [phản biên dịch – Decompile: là quá trình dịch ngược từ ngôn ngữ 0, 1 của máy tính sang ngôn ngữ lập trình cao cấp hơn như Assembly, C, C+,...] được cái phần mềm này chuyên diệt nó!

Tại sao phải dịch ngược?

Dịch ngược có nghĩa là thông qua các biện pháp nhất định, phá giải tập tin đang có, tính toán được các đoạn mã cấu thành tập tin đang đó có. Vì virus này có tốc độ lây lan và tính phá hoại quá lớn - lớn đến trình độ làm người ta khó có thể tưởng tượng. Nên các công ty an ninh mạng và các công ty sản xuất linh kiện máy tính phải trong thời gian ngắn nhất tung ra các bản nâng cấp phần mềm diệt virus hoặc các bản sửa lỗi để chống lại virus này.

Nhưng năng lực của họ không thể giải quyết được, chỉ có thể sử dụng phần mềm chuyên diệt của SM.MH - vấn đề là cái phần mềm này không phải do công ty họ tạo ra, nên họ muốn phân tích phần mềm chuyên diệt, sau đó biến nó thành sản phẩm của công ty mình. Nhưng cả đám đều thất bại!

Tất nhiên, Trần Húc không biết hai điểm:

Đầu tiên, một hacker, phải biết cách tự bảo vệ mình. Trần Húc ngây ngốc vào cái diễn đàn kia, hơn nữa còn công bố cái chuyên diệt nọ, không hề làm ra hành động gì để phòng hộ, dễ dàng bị đối phương tìm ra lai lịch của mình. Nhưng may mắn là hắn có một cái siêu cấp máy tính, và có một thằng cháu nội thông minh.

Cháu nội Trần Húc trước khi gửi Tiểu Mẫn tới đã thiết lập mức bảo mật cao nhất. Nói cách khác, nếu Trần Húc không có yêu cầu thì khi hắn sử dụng máy tính này, lệnh bảo mật cao nhất sẽ tự động được thi hành.

Thứ hai, phần mềm duyệt web và tạo phần mềm đều dùng thuật toán mã hóa mạnh mẽ nhất năm 2086, nên hacker thời hiện tại có bản lĩnh phá giải được sao?

Đương nhiên, có người vui mừng, có người ngạc nhiên, có người kính nể thì cũng có người phát sầu và phẫn nộ.

Phẫn nộ chính là đám người tạo ra virus Phong Hóa. Cũng không thể nói bọn họ phẫn nộ, mà phải nói là tức giận để hình dung!

Virus này được tạo ra khi họ vô tình phát hiện lỗ hổng trong phần cứng, thời gian để tạo ra nó là hơn nửa năm lao động cật lực! Nhưng không ngờ, họ vừa gắn nó vào trang chủ Alexa – website được đánh giá cao nhất thế giới - mới được có ba ngày, đã bị người phá giải, hơn nữa còn đưa ra chuyên diệt gần như hoàn mỹ!

Nửa năm tâm huyết, toàn bộ nước chảy về biển đông [ý nói công cốc, chả được tích sự gì], bọn họ làm sao có thể chịu được?

Nhưng trong phẫn nộ, họ cũng cảm giác được sợ hãi rất sâu. Rốt cuộc là ai hoặc là tổ chức gì, có thể phá giải virus có thể nói là “virus chung cực” của họ? Với lại, trong thời gian ngắn ngủi như vậy có thể tạo ra phần mềm chuyên diệt?

Không ai biết. Họ vắt hết óc, nghĩ tới các hacker hoặc tổ chức hacker nổi danh trên thế giới, nhất là các tổ chức hacker Trung Quốc - tuy họ cho rằng Trung Quốc không thể có hacker mạnh nhất thế giới, nhưng nghĩ đến cái chuyên diệt này xuất phát từ Trung Quốc thì họ không thể không để ở trong lòng.

Lại suy nghĩ nửa ngày, họ cũng không nghĩ ra trong những hacker mình biết là ai có thực lực mạnh mẽ như vậy, mà người có thực lực cường đại như vậy hiện giờ đang làm cái gì?

Trần Húc nằm trên giường, trở mình, khòe miệng nước miếng chảy ròng ròng, “Hắc hắc” ngây ngô cười hai tiếng, lăm lăm hai câu, lại nghiêng qua ngủ tiếp. Trong mơ, hắn thấy mình đứng sau lưng cô gái tình xảo có mái tóc quăn, đang lẳng lẳng ngắm nàng..

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Phong Hỏa Cháy Lan Trên Đồng Cỏ (2/3)

"Các bạn sinh viên, hôm nay tôi có một tin tức chấn động muốn nói cho mọi người biết!" Mơ mơ màng màng rời giường, mơ mơ màng màng rửa mặt đánh răng, đi WC, mơ mơ màng màng lao xuống lầu, ăn hai cái bánh bao một cái nem rán, rồi mơ mơ màng màng vào ngồi trong phòng học, là hoạt động buổi sáng mỗi ngày của Trần Húc, một cuộc sống mơ hồ.

Giờ này là tiết ngôn ngữ C [một ngôn ngữ lập trình], giảng viên là một Tiến sĩ họ Giang, tuổi không lớn lắm – khoảng 30, diện mạo có chút đẹp trai, giảng bài không hề theo sách vở, thường xuyên giảng giải một ít tin tức quốc tế và kể chuyện cười, nên Trần Húc rất thích tiết của ông ta. Vừa nghe ông nói “có tin tức chấn động”, Trần Húc lập tức phấn chấn tinh thần.

Không ít sinh viên có quan hệ rất tốt với giáo sư “tiểu Giang”, có người liền lớn tiếng cười nói: "Có phải giáo sư tiểu Giang tuyên bố kết hôn?"

Nếu bình thường thì giáo sư “tiểu Giang” nhất định sẽ nói “vậy trước hết bạn phải giới thiệu một người đẹp để tôi cưới nha”, nhưng hôm nay hắn chỉ lẳng lặng liếc mắt một cái, sau khi thấy mọi người bị lòng hiếu kỳ thúc giục, hắn mới nói: "Trong phòng học, ai có máy tính thì giờ tay lên".

Không ít người giờ tay lên, Trần Húc và Ngô Nguyên cũng thế. Nhìn quanh một cái, woa, trong phòng học có khoảng 300 người, trong đó có hơn 1/3 giờ tay, không hồ là khoa CNTT à.

"Ai vừa lên mạng gần đây thì giờ tay", chỉ có vài người buông tay xuống, vậy là hầu hết mọi người đều lên mạng nha. Nhưng Trần Húc phát hiện cô gái có khuôn mặt tinh xảo - Trạh Tĩnh, đang ngồi hàng ghế thứ hai – đang bỏ tay xuống.

Thấy nhân số không ít, giáo sư “tiểu Giang” cười rất đắc ý, sau đó cô ý làm ra vẻ bị ai nói: "Chúc mừng các bạn, máy tính của các bạn đều dính virus".

"A?"

Không để ý tới tiếng ồn ào phía dưới, tiểu Giang viết lên bảng chữ “Phong Hỏa”, sau đó nói: "Chúc mừng các bạn một lần nữa, các bạn sẽ trở thành nhân chứng lịch sử, vì các bạn đã chứng kiến virus mạnh nhất, đáng sợ nhất hiện nay!"

Thấy hai chữ mà giáo sư Giang vừa viết, trong đầu Trần Húc thấy như bị sét đánh "Ầm" một tiếng! Sau đó, giáo sư nói gì thì hắn không nghe được nữa!

Tiểu Giang tiếp tục nói: "Đây là tin tức sáng nay tôi mới vừa nghe được. “Nhã Hồ”, “CCN”, vân vân..., và các website lớn của nước ngoài nữa, đều nhiễm virus “Phong Hỏa”, nó lấy khí thể “Phong hỏa liêu nguyên” [lửa gặp gió mạnh thiêu đốt đồng cỏ khô] quét ngang inte toàn cầu! Theo báo cáo, đây là một loại virus lợi dụng lỗ hổng phần cứng, có tính lây lan cực mạnh và có rất nhiều biến thể. Trước mắt, tất cả các loại tường lửa và phần mềm diệt virus trên thế giới đều không có hiệu quả. Nó có thể lây lan qua chương trình lướt web, chương trình chat, file đính kèm. Microsoft tuyên bố, trong khoảng thời gian này, máy tính nào lên mạng đều bị dính chương!"

Cả phòng học đều xôn xao, giáo sư tiểu Giang phải nhắc nhở vài câu "Mọi người im lặng, im lặng" thì phòng học mới chậm rãi yên tĩnh trở lại.

"Mọi người không cần lo lắng. Hiện giờ trên các trang web lớn đã công bố phần mềm chuyên diệt virus này. Hơn nữa, Microsoft cũng có nói: trước khi virus này bị tấn công hoặc trước khi người tạo ra nó phát lệnh công kích thì nó là virus vô hại, nói cách khác, nó sẽ không động tới bất cứ thứ gì trong máy tính của các bạn. Nhưng một khi nó bùng nổ thì... Chúc mừng bạn, phần cứng máy tính của bạn sẽ hỏng hoàn toàn, chuyên gia cao cấp nhất cũng không thể khôi phục được!"

Nghe lời này, mọi người đều vội vàng, dù sao đối với sinh viên thì giá cả của máy tính không phải là thấp, nếu bị virus phá hỏng thì thật là bực!

"Đừng vội, đừng vội!" Tiểu Giang khoát tay: "Người trẻ tuổi thật là quá thiếu kiên nhẫn. Sáng sớm các bạn đã đi học, đâu có mở máy tính, cũng đâu có lên mạng, vậy thì sợ cái gì? Cho dù tác giả virus ra lệnh tấn công thì giờ này cũng muộn rồi!"

Đám sinh viên đều nói “F..k”, nhìn hắn có bộ dáng “khí định thần nhân”, rõ ràng là sáng sớm đã diệt con virus đó rồi, bây giờ còn bày đặt ra vẻ!

Lúc này có hai cái nam sinh đứng lên, nói: "Giáo sư “tiểu Giang”, tụi em có thể ề được không? Máy tính của tụi em đang mở".

"F..k!" Tiểu Giang nói: "Sao máy tính của hai em mở được? 11g30 là trường đã cắt điện rồi vậy thì máy đưa không thể để máy suốt đêm được, vậy sáng sớm mở máy tính để làm gì?"

"Cái này... Tụi em treo máy... để download vài thứ..."

Nghe lời này, nam sinh cả lớp đều tò về hiểu ý, nhưng các nữ sinh lại thấy rất kỳ quái, nhìn không được nên châu đầu ghé tai: "Bọn họ download cái gì vậy? Nhìn bộ dáng sao thấy bị ới thế!"

"Ai da," một âm thanh thanh thúy dễ nghe: "Bọn nam sinh có thể tài cái gì đây, chắc chắn là tài phim xxx!"

Âm thanh này không nhỏ, ở trong phòng học đang ồn ào cũng có thể nghe được, cả bọn đàn ông kinh ngạc dời tầm mắt về hướng vừa phát ra âm thanh, muốn biết em nào lại buh hân như thế. Vừa nhìn qua, Tần Tiểu Ngạn đã vội vàng kéo Trần Húc, thấp giọng nói: "Lão Tam, là em lần trước trễ học đó, tên là Cao Hiểu Tiết. F..k, không tưởng tượng được, nàng ta mạnh mẽ đến thế!"

Hiện giờ tâm trạng Trần Húc cũng khá tốt, nhìn theo ánh mắt mọi người, thấy một cô gái có mái tóc ngắn đang ngồi nghiêm chỉnh ở hàng ghế thứ hai, giống như vừa rồi không có chuyện gì xảy ra. Vì Trần Húc ngồi ở vị trí hơi lệch sang một bên nên hắn có thể nhìn thấy được một chút gương mặt của nàng, lớn lên nhất định là rất đẹp, nhất là làn da mịn màng như da trẻ con, làm cho người ta khó nhìn được sinh ra ý nghĩ muốn vẹo một cái.

Thật trùng hợp, nàng ngồi bên cạnh Trạh Tĩnh, lại thấy Trạh Tĩnh đang tựa vào bàn cười hỏn hỏn.

Tiểu Giang ho khan hai cái, phát tay với hai thằng già súc đang lúng túng kia, kêu bọn họ mau cút, sau đó nói: "Đối với các loại virus, đầu tiên là Microsoft sẽ đưa ra bản vá lỗi, tất nhiên lỗ hổng phần cứng cũng có thể sửa chữa bằng phần mềm nhưng rất phiền toái, hơn nữa, sau khi phát hiện lỗ hổng, các nhà sản xuất phần cứng sẽ thay đổi thiết kế, giống virus CIH năm đó, chuyên nhằm vào lỗ hổng BIOS"

"Việc này tạm thời không có liên quan tới chúng ta. Điều tôi sắp nói mới là tin tức chấn động"

Không thể không nói tiểu Giang rất có năng khiếu trong việc khơi gợi tò mò của người khác, khi thấy mọi người đều tò mò hắn mới cười ha ha, nói: "Hiện

giờ trong giới diệt virus rất nóng nẩy. Phải biết rằng sau khi phát hiện virus, Microsoft sẽ phát hành bản vá lỗi, các công ty an ninh sẽ nâng cấp phần mềm diệt virus - như Vệ sĩ 360 chẳng hạn – sẽ tung ra phần mềm chuyên diệt. Mà loại chuyên diệt này nhất định sẽ lấy tên công ty mình để phát hành"

"Nhưng hiện tại không phải như thế, toàn thế giới đều dùng chung một cái chuyên diệt!"

Nói đến đây tiểu Giang có ý ngừng một chút, bên dưới lập tức có người hỏi: "Giáo sư, xảy ra chuyện gì?"

Tiểu Giang cười nói: "Chuyện là thế này: thời gian phát hiện loại virus cực kỳ biến thái này và xuất hiện chuyên diệt đều là trong đêm qua, mà chỉ trong vòng mấy giờ, tuy các chuyên gia an ninh trên toàn thế giới phát hiện được virus nhưng đều không có cách đối phó, trong lúc đó trên mạng đã có phần mềm chuyên diệt rồi. Mọi người đều biết, virus lợi dụng phần cứng này một khi bùng phát thì hậu quả đáng sợ ra sao, nên các công ty an ninh và các máy chủ lớn bắt buộc phải dùng phần mềm chuyên diệt của cao thủ kia trước khi mình nghiên cứu được cách đối phó!"

Lại là một trận xôn xao.

Có thể thi đậu đại học thì không phải người ngu, tự nhiên mọi người đều hiểu được ý tứ của giáo sư: thực lực của cao thủ tung ra chuyên diệt này vượt xa tất cả các chuyên gia trên thế giới. Phải biết rằng, một công ty phải sử dụng phần mềm cùng loại với sản phẩm mình sản xuất – do một người khác tạo ra, hơn nữa còn treo nó lên ngay trang chủ của mình – chuyện này thật sự quá dọa người rồi! Giống như một người đàn ông không thể “thỏa mãn” vợ mình nên phải đi tìm một người đàn ông khác “giúp” mình!

Tiểu Giang vỗ vỗ tay, đợi tiếng ồn lắng xuống mới nói: "Việc làm cho chúng ta kêu ngoạ chính là: toàn bộ giao diện của chuyên diệt này đều là Trung văn! Hơn nữa, xuất hiện đầu tiên là ở trên một diễn đàn của Trung Quốc! Nói cách khác, hiện giờ toàn thế giới đang sử dụng phần mềm do người Trung Quốc chúng ta tạo ra. Ha ha, phát hiện và giải quyết virus này là người Trung Quốc chúng ta!"

"Woa! Vạn tuế!" Người trẻ tuổi rất mạnh động, hơn nữa rất yêu nước, nghe giáo sư nói như vậy nên nhin không được đều kích động hết lớn, toàn bộ phòng học đều kêu gào thảm thiết, lớp học cách vách còn tưởng cả đám đang làm chuyện gì mờ ám.

Tiểu giáo sư cảm phần, kích động viết lên bảng "SM.MH", quơ nắm tay kích động hết lớn: "Các bạn sinh viên, nhớ kỹ ID SM.MH này, hấn chính là người phát hiện và giải quyết virus Phong Hỏa, tôi có lý do để hoàn toàn tin tưởng, tên của hấn sẽ được ghi vào lịch sử máy tính cùng với Kevin@Mitter Niko!"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Phong Hỏa Cháy Lan Trên Đồng Cỏ (3/3)

Trước khi chuông tan học vang lên 5 phút, tiểu Giang cho mọi người về sớm. Mấy tên gia súc có máy tính đều vội vàng chạy về phòng, lên mạng tải phần mềm chuyên diệt.

Trần Húc và Ngô Nguyên cũng vội vã chạy về, chẳng qua hai người có mục đích khác nhau, Ngô Nguyên thì vội vàng về để diệt virus, mà Trần Húc thì lại vội vàng về để xem tin tức.

“Virus như ma quỷ, người diệt virus giống như thần! SM.MH, là tồn tại ngang Thượng đế”

“Cách giải quyết Virus biến thái nhất trong lịch sử làm người ta không thể tưởng tượng được!”

“Một cái tát vang dội, Tổng giám đốc Kaspersky tự nhận lỗi, xin từ chức”

“Rốt cuộc SM.MH là ai? Microsoft muốn tặng một năm lương làm quà gặp mặt”

“Chính phủ Lâu Năm Góc lên tiếng, tăng cường tấn công tội phạm inte”

“Đang hoãn nghi mục đích của việc toàn thể FBI hành động”

...

Trần Húc đảo trên mạng, thấy vô số tin tức và lời bình luận, một cổ kêu ngoạ trong lòng đang dâng lên, không thể kìm nén!

Người trẻ tuổi nào mà không có giấc mộng cứu vớt thế giới? Không thấy siêu nhân, Batman, hay Bộ tứ siêu đẳng [Fantastic Four] làm mưa làm gió ngoài rập sao? Chỉ cần là người trẻ tuổi thì phải có giấc mộng này: đứng trên đỉnh thế giới, hô lớn "Ta là vua của thế giới", sau đó hưởng thụ toàn bộ ánh mắt

sùng bái của cả nhân loại...

Chính mình trong lúc vô ý đã bước tới bậc này? Trần Húc rất kích động, toàn thân run rẩy, ngay cả tiểu đệ đệ cũng “đứng dậy”, Ngô Nguyên bên cạnh nhìn chăm chăm, nhin không được lại gần hỏi một câu: "Mày lên con điên rồi hả?"

Hoàn hảo, nhìn phía sau thấy Trần Húc có chút run rẩy nhưng không có hiện tượng co quắp, nếu không Ngô Nguyên còn tưởng laptop của Trần Húc bị rò điện, sau đó lấy cái gậy gỗ đập vỡ laptop để cứu hắn.

Nhưng rất nhanh, đọc qua các tin tức, Ngô Nguyên cũng bắt đầu lên cơn động kinh!

Khác với Trần Húc – đang xem các website tin tức lớn, Ngô Nguyên login trang web của Liên minh Hồng Khách.

Điều đáng chú ý là, Ngô Nguyên cũng là một gã Hồng Khách, thậm chí còn tham dự đại chiến hacker Trung - Mỹ năm 2001 - đương nhiên, lúc đó Ngô Nguyên chỉ là một con gà, hắn tham dự trận đại chiến này bằng cách sử dụng phần mềm DDOS [Distributed Denial of Service - tấn công từ chối dịch vụ phân tán: làm cho máy tính của đối phương hao tổn tài nguyên đến mức có thể treo máy] của Liên minh Hồng Khách, đem máy tính và đường truyền inte của mình gia nhập vào dòng lũ ném vô số tin rác đến trang web Nhà Trắng - Mỹ.

Thời gian Lão Đại chơi với máy tính cũng không ít hơn Trần Húc, có điều cha Lão Đại là một trong những lập trình viên sớm nhất Trung Quốc, không giống lão cha “mù máy tính” của Trần Húc, ngay cả khởi động và tắt máy cũng do Trần Húc dạy lão.

Vì không muốn Ngô Nguyên ham chơi game máy tính hoặc coi thứ không nên coi, cha Ngô Nguyên thiết lập mật mã trên máy tính, mà Ngô Nguyên lại là một thằng phá phách, nên một thời gian sau, đại chiến đặt – phá mật mã được khai mạc.

Ban đầu, cha Ngô Nguyên đặt mật mã là các ngày tháng quen thuộc, ví dụ sinh nhật cha, sinh nhật mẹ, sinh nhật mình,..., nên hắn may mắn đoán được. Nhưng cha Ngô Nguyên không phải đèn cạn dầu, nhanh chóng phát hiện Ngô Nguyên phá phách, vì thế sửa mật mã lại làm hắn không thể đoán được.

Đúng lúc, hàng xóm Ngô Nguyên là một người “bạn xấu” của cha hắn, từ nhỏ Ngô Nguyên đã chơi rất thân với hắn nên Ngô Nguyên phải nhờ hắn giúp đỡ, sau đó, lão gia súc kia cảm thấy cha con đại chiến rất thú vị nên dạy Ngô Nguyên các phương pháp phá mật mã. Về sau, “chiến trường mật mã” từ PC trong nhà đã được chuyển đến cái laptop cha hắn được công ty cấp để làm việc. Máy năm nay được diễn đàn Hồng Khách hun đúc, làm cho trình độ máy tính của Lão Đại được xem là “tiểu cao thủ” - ít ra thì có Trần Húc cho là như thế.

Diễn đàn Liên minh Hồng Khách đang thảo luận sôi nổi về virus Phong Hỏa và SM.MH, khác với trang web đưa tin của chính phủ, trong diễn đàn Hồng Khách có rất nhiều thông tin về CNTT.

Ví dụ bài viết đang có nhiều người theo dõi nhất – có hơn 1.000 người cộng điểm bài viết - do Trung niên mập mạp post.

Hắn kể lại chuyện đêm qua, khi biết được ngay cả đại tỷ Bảo bối màu lam và Nữ vương Hilger đều thất bại dưới tay virus này, Ngô Nguyên kích động gào khóc lên, gần giống bị động kinh.

"Lão Tam, mày có hiểu tâm trạng hiện giờ của tao không?"

"Lão Tam, mày nói coi rốt cuộc SM.MH là ai? Hắn là người Trung Quốc thật sao? Trời ạ, người Trung Quốc có một cao thủ như vậy, nhưng tại sao hắn không gia nhập Liên minh Hồng Khách?"

"Tao tin thực lực của hắn mạnh hơn Lão Đại LION năm đó, không không không, nhất định còn mạnh hơn Kevin@Mitter Niko năm đó!"

"Gi? Mày không biết Kevin@Mitter Niko?"

"Không biết?! Trời ạ?! Sao trên thế giới có người ngu ngốc như mày!"

"Nếu tao có thể thấy tận mắt Lão Đại SM.MH thì tốt quá, chỉ cần hắn tùy tiện chỉ tao vài chiêu, không không không, cho dù kêu tao làm thằng đệ bung trà cũng đáng à!"

...

Ngô Nguyên lăm nhăm, lải nhải những lời này cho tới trưa, Tần Tiểu Ngạn và Đồng Thanh Khiết buồn bực tới mức muốn giết người, nhưng Trần Húc lại rất khoái nghe.

Trần Húc nhớ rõ, năm đó xem đá bóng, lúc A Phúc đánh đầu đưa bóng vào cầu môn đối phương, hắn gào lên "Hoan hô ta đi, hoan hô nữa đi!", khi đó Trần Húc cảm thấy A Phúc kia là một thằng bị bệnh thần kinh, nên hắn không thể nào đồng cảm với A Phúc. Nhưng hôm nay, chuyện phát sinh trên người mình, hắn cũng không nhịn được hô to trong lòng "Hoan hô ta đi! Hoan hô nữa đi!"

Cảm giác gấu giếm chuyện gì đó trong lòng thật sự rất buồn bực, không thể nào thoải mái được, nhưng vấn đề là Trần Húc không thể nói cho người khác biết mình là SM.MH - hơn nữa, cho dù hắn có nói thì cũng phải có người tin mới được?!

Bởi vì hiện tại trên các diễn đàn, rất nhiều người post bài, nói mình là SM.MH, mà ngay cả trên BBS [Bulletin board system: hệ thống tự thông báo] của trường đại học Tổng hợp cũng có! Đương nhiên, không có ngoại lệ, tất cả các bài post đó đều bị người khác “quăng lựu đạn” toi tã, bởi vì chỉ cần có chỉ số thông minh [IQ] bình thường là biết đại thần SM.MH không thể nào lộ diện một cách khinh suất như thế được, càng không thể chạy đến tự biên tự

diễn trong một ít diễn đàn. Nhất là có vài thằng tự xưng là SM.MH, vô si nói muốn dạy kỹ thuật hacker cho các em gái, đó không phải là tới tán gái sao?!

Mà trong “Thiên đường diệt virus” thì đang sôi trào sùng sục.

Không ai nghĩ tới cái chuyên diệt kia không phải là đùa dai mà đúng là thật sự, hơn nữa nó còn diệt virus mạnh mẽ nhất, đáng sợ nhất từ lúc máy tính ra đời cho đến nay!

Bài post của SM.MH đã vượt con số 300.000, số người cộng điểm cho bài viết cũng vượt qua 10.000!

JUN: Mod, xóa bài viết của tui được không? Lúc đó tui không biết và chằm chọc Lão Đại SM.MH. Trời ạ, chắc Thiên lôi sẽ đánh chết tui quá!

Minh Huệ: Lão Đại SM.MH rất ngu B! Lúc còn sống mà có đại thần post bài trong diễn đàn chúng ta thì chúng ta được vinh quang suốt đời!

Nguyệt Chi Từ [Con của Mặt Trăng]: chúng ta đang chứng kiến lịch sử! Chúng ta chứng kiến một thần thoại, Lão Đại SM.MH vạn tuế!

Thiên Thủy: Lão Đại SM.MH văn Thành vũ Đức, thiên thu muôn đời!

...

Ngoài bài post của hắn ra, khắp nơi đều là tiếng kêu hạnh phúc. Bởi vì phần lớn thành viên của Thiên đường diệt virus là gà inte, họ không thể tưởng tượng mình có thể chứng kiến thân tích của thế giới ở khoảng cách gần như thế. Admin Minh Huệ vung tay lên, trực tiếp phong ID SM.MH làm VIP siêu cấp đầu tiên của diễn đàn, tất cả các quyền hạn được thiết lập ở mức cao nhất. Hắn còn tuyên bố bài viết công bố phần mềm chuyên diệt kia sẽ vĩnh viễn được lưu trữ, không bao giờ xóa...

Nhưng mọi người đều nghĩ, ID SM.MH này chắc là không bao giờ xuất hiện nữa.

Virus Phong Hỏa lây lan kinh người, người ta thống kê được: trên 80% máy tính trên toàn thế bị nhiễm, rất nhiều hồ sơ bí mật của các công ty có thể đã bị trộm. Bất quá, trừ Tổng giám đốc Kaspersky từ chức, sự kiện lần này không có làm cho nhiều người của các công ty an ninh máy tính bị đuổi việc. Bởi vì lãnh đạo cũng nhìn thấy được: rất nhiều công ty mạnh mẽ hơn so với bọn hắn - kể cả các công ty đứng đầu thế giới còn trúng chiêu, nói chi là bọn hắn?

03 ngày sau, Microsoft mới tung ra bản vá, cùng lúc đó, Kaspersky, Norton vân vân... đều nâng cấp phần mềm diệt virus, lúc này mới đỡ bỏ cái chuyên diệt của SM.MH khỏi trang chủ của họ.

Các công ty an ninh máy tính thống nhất hành động làm cho người hữu tâm cảm thấy nghi ngờ. Kết quả điều tra về virus Phong Hỏa cho thấy: nó được phát tán vào buổi tối ngày 30 tháng 08 năm 2006 theo giờ Bắc Kinh.

Nói cách khác, đại thần SM.MH - là một người hoặc là một tổ chức - phát hiện và giải quyết virus đáng sợ này chỉ trong vòng chưa tới 03 ngày, mà các công ty an ninh máy tính đứng đầu thế giới sau khi được nhắc nhở cũng phải mất 03 ngày mới phá giải được, hơn nữa, căn cứ việc các công ty an ninh máy tính công bố bản nâng cấp của họ gần như cùng lúc với nhau, chẳng lẽ là trùng hợp?

Trên trang chủ của Vệ sĩ 360, đích thân Quân Bình Triều phát biểu:

"Đối với các công ty an ninh máy tính nước ngoài - luôn cao cao tại thượng - thì sự kiện virus Phong Hỏa lần này đã cho họ một cái tát vang dội. Các công ty tự cho mình là siêu phẩm đã phải bắt đầu sử dụng phần mềm chuyên diệt do người Trung Quốc tạo ra để giảm bớt tổn thất. Trong 03 ngày nay, các công ty an ninh máy tính bắt đầu phải hợp tác với nhau, mặt khác, họ còn thành lập một tổ chức gồm các chuyên gia virus và hacker nổi tiếng thế giới để cùng nghiên cứu virus.

Trải qua 03 ngày 03 đêm không ngủ không nghỉ, rốt cục họ cũng phá giải được virus Phong Hỏa đáng sợ này.

Tất nhiên, chúng ta phải tôn kính các chuyên gia. Nhưng một bên là cao thủ SM.MH của Trung Quốc, tự phát hiện và phá giải virus trong thời gian ngắn. Còn bên kia là tập hợp hầu hết các chuyên gia an ninh máy tính và chuyên gia virus, hơn nữa còn phải được nhắc nhở mới có thể phát hiện và phá giải virus. Tuy hai bên dùng thời gian như nhau nhưng chúng ta có thể thấy rõ ai cao ai thấp!

Đại thần SM.MH dùng thực lực của một người, đánh bại toàn bộ các chuyên gia đứng đầu thế, là vinh quang của người Trung Quốc chúng ta!

Tuy chúng ta không biết đại thần SM.MH là một người hay là một tổ chức nào, càng không rõ thân phận thật sự của hắn. Nhưng nhân kiện lần này, chúng ta muốn nói cho những người tự cho mình là ‘chuyên gia máy tính siêu phẩm’ trên toàn thế giới biết: Trung Quốc chúng ta có câu cách ngôn “đừng ăn ốc nói mò”, trước khi chiến thắng Đại thần SM.MH, các vị đừng lấy sắc mặt khinh thường mang theo thành kiến, không tiến hành điều tra đã vội kết luận Trung Quốc không có cao thủ, sau này các vị nói chuyện cẩn thận một chút!"

Bài phát biểu văn vẻ của Quân Bình Triều nhanh chóng được trích dẫn vào các diễn đàn lớn, mà các trang web lớn của nước ngoài cũng đăng lên. Thậm chí có vài cư dân mạng Trung Quốc đã phiên dịch bài văn này thành nhiều loại ngôn ngữ, post lên nhiều trang web, diễn đàn khác.

Nhìn một đám cao thủ nước ngoài á khẩu không trả lời được - có bộ dáng muốn phản bác nhưng bằng chứng rành rành trước mặt làm sao phản bác? - cư dân mạng Trung Quốc trong lòng hết sức vui vẻ!

Đây chính là một lần thắng trận khó gặp được!

Đại thần SM.MH dùng lực một người, một mình đấu toàn bộ chuyên gia thế giới. Cao thủ máy tính Trung Quốc chưa bao giờ hãnh diện như lúc này!

Cho dù là năm 2001, khi đại chiến hacker Trung - Mỹ, tuy cuối cùng, cao thủ Trung Quốc gắn quốc kỳ lên trang chủ Nhà Trắng nhưng cao thủ Mỹ, Nga và Nhật Bản đều duy trì sắc mặt không phục.

Bởi vì bọn họ cho rằng: sở dĩ Hồng Khách Trung Quốc có thể thắng trận là vì có nhiều người!

Lúc đó, phía Trung Quốc tấn công bằng DDOS: ném vô số tin rác lên mạng, làm tắt nghẽn inte... Nói cách khác: Hồng Khách Trung Quốc không dựa vào kỹ thuật để chiến thắng mà dùng chiến thuật biển người.

Còn lúc này, không ai có thể phản bác được, đa số những hacker kêu gào nói SM.MH không phải là người Trung Quốc đều ngậm miệng lại, tất nhiên, cũng có người không chịu cam miệng, tỷ như cư dân mạng của Hàn quốc, bọn họ kêu gào, nói SM.MH là người Hàn Quốc...

Làm người đừng có vô si như thế!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Cao Hiểu Tiết

Cao Hiểu Tiết là một cô gái Hàng Châu, có nét tinh xảo và quyến rũ của phụ nữ vùng sông nước Giang Nam. Tuy chỉ cao khoảng 1,6m nhưng thân hình rất cân đối, chỗ nên lồi thì lồi, chỗ nên lõm thì lõm, tuy có chút ngây ngô, nhưng lại có nét duyên dáng của con gái Giang Nam. Làn da Cao Hiểu Tiết rất trắng trẻo, quả nhiên là “một phương khí hậu dưỡng người một phương”, cô gái Hàng Châu này có khuôn mặt “trắng hồng” giống như quảng cáo kem dưỡng da. Có điều gò má của nàng phúng phính như trẻ con, làm nàng có chút buồn bực, nhưng nét trẻ con này không ảnh hưởng gì đến sự đáng yêu và thanh tú của nàng, ngược lại còn làm người đối diện muốn vồ gò má nàng vài cái.

Nhưng nếu cho rằng Cao Hiểu Tiết là một cô gái Giang Nam yếu đuối là hoàn toàn sai lầm, vì bình thường, Cao Hiểu Tiết không có biểu hiện nào làm cho người có trí lực bình thường nghĩ nàng là con gái yếu đuối, dễ ăn hiếp.

Như buổi tối ngày học đầu tiên, Cao Hiểu Tiết bị hai cô gái cùng phòng lôi kéo đi tham quan các CLB. Sau đó, có một sư huynh gặp cô em Hàng Châu xinh đẹp, liền lấy lý do công tác xin số điện thoại di động của nàng, đến khuya, gửi cho nàng tin nhắn rất buồn nôn, hơn nữa, nội dung tin nhắn càng về sau càng kinh tởm.

Nếu chỉ như vậy thì cũng không có gì để nói, vì Cao Hiểu Tiết rất có lòng tin với tướng mạo của mình, nên chuyện rước lấy một đám ong bướm cũng không có gì phải ngạc nhiên. Nhưng ngày đầu tiên đi học đã có người theo đuổi, làm trong lòng nàng có chút đặc ý. Lúc nàng đang đặc ý thì phát hiện di động của Trầm Tĩnh cũng reo lên, nàng đoạt lấy thì phát hiện cũng là gia súc kia nhắn tin?! Điều làm nàng càng tức giận là: hai người nhận được rất nhiều tin nhắn giống nhau như đúc!

Lúc này Cao Hiểu Tiết thật sự phẫn nộ rồi, cảm thấy gia súc này thật sự quá mức vô si. Vì thế nàng liền mở máy tính của mình, trong ánh mắt kinh dị của các cô gái cùng phòng, nàng lướt web... Vào trang web tên là "Hái hoa đường".

Nàng vào phòng nói chuyện phiếm của trang web, đăng số điện thoại di động gia súc kia, rồi ghi chú: "Một cô gái 18 tuổi ngây thơ, le loi, tịch mịch khó chịu, mong có người tâm sự"

...

Rốt cục đám con gái cùng phòng cũng hiểu Cao Hiểu Tiết là một cô gái dám yêu dám hận, nếu ai làm cho nàng hận, vậy thì hãy coi chừng. Giống như sau cửa phòng, nàng dán một tờ áp-phích, là hình một cầu thủ Châu Âu khá đẹp trai, nhưng tờ áp-phích lại trở thành bia cho nàng ném phi tiêu – lý do rất đơn giản: Cao Hiểu Tiết rất thích Zidane, mà tờ áp-phích kia là hình Materazzi [theo tin tức thể thao thì cầu thủ này đã lăng mạ Zidane]...

Hôm nay, tâm tình Cao Hiểu Tiết không được vui vẻ như bình thường, nàng đang buồn bực đi dạo quanh sân vận động của trường.

Có vài nguyên nhân làm nàng buồn bực.

Thứ nhất, hôm nay đi học, mình không suy nghĩ gì đã vọt miệng nói “phim xxx”, tự hủy đi hình tượng thực nữ của mình. Tuy là do vị Đại thần "SM.MH" kia kích động, nhưng bị kích động đến mức như thế thì cũng hơi quá đáng.

Nguyên nhân thứ hai là đội bóng đá năm nhất vừa mới được thành lập, Cao Hiểu Tiết xung phong làm quản lý, nằng theo dõi quá trình thành lập từ đầu tới cuối, kết quả thật đáng buồn: nằng phát hiện, người thi nhiều - ước chừng có 30, 40 người - nhưng kỹ thuật... Ngoài 03 người - trong đó có Tần Tiểu Ngạn - miễn cưỡng coi được, những người còn lại đều kém xa đội bóng trung học của nằng năm ngoái!

"Tệ thật, mình lại gặp một đám còn tệ hơn cả động bóng nam quốc gia!" Hai tay Cao Hiểu Tiết để trong túi quần, buồn bực đá mấy hòn đá nhỏ ven đường, "Quá tệ, không ai có kỹ thuật tốt hết, để mình dẫn dắt đội ngũ như thế thì... Ài...!"

Cha Cao Hiểu Tiết là một fan cuồng bóng đá, khi nằng còn nhỏ lão đã ôm nằng cùng xem bóng đá, Cao Hiểu Tiết thật sự cảm thấy hứng thú với bóng đá là năm 1999, năm đó là năm đội bóng nữ Trung Quốc mạnh mẽ nhất [năm 1999, đội bóng nữ TQ thua nữ Mỹ tỷ số 4 – 5 trong trận chung kết, trở thành á quân giải bóng đá nữ thế giới]. Cao Hiểu Tiết xem không sót trận nào từ đầu giải đến trận chung kết, nằng còn luyến tiếc khóc âm lên khi đội tuyển nhà bại trận, sau đó nằng rất thích môn thể thao này.

Lúc vừa bắt đầu, Cao Hiểu Tiết cũng tham gia đá bóng với đám nữ sinh, sau đó nằng phát hiện mình không hề có năng khiếu. Hơn nữa, nếu vận động nhiều như thế thì thân hình sẽ trở nên cao to, chân vòng kiềng..., cho nên liền chuyển sang làm quản lý.

Từ tiểu học đến trung học, đội bóng nằng lãnh đạo có thực lực rất khả quan, đứng trong top các đội mạnh trong khu vực. Nhưng không ngờ, sau khi vào đại học - nằng vốn có giấc mộng dẫn dắt đội bóng của mình tranh tài tại giải bóng đá sinh viên toàn quốc – nằng bị ai phát hiện, chuyện này còn khó hơn chuyện đội nam Trung Quốc giật cúp vàng World cup!

"A a a a!" Cao Hiểu Tiết hét to vài tiếng với khu rừng nhỏ trong trường, sau đó trong rừng cây truyền ra tiếng kêu: "Có đạo đức công cộng không vậy?"

"Đúng vậy! Không biết là quấy rầy vợ chồng người ta son thân thiết sẽ bị sét đánh sao?!"

"Lão công [ông xã], chúng ta đừng để ý tới nằng nữa, nguyên rủa nằng meo meo [ngực] không thể lớn, vĩnh viễn là xử nữ!"

... Cao Hiểu Tiết che mặt mà chạy.

Gặp chuyện này tâm trạng càng thêm buồn bực, Cao Hiểu Tiết cúi đầu nhìn bộ ngực của mình. Con gái Giang Nam nhỏ xinh thì làm sao meo meo của nằng lớn được. Tuy nhìn có vẻ cân xứng, nhưng có cảm giác khá nhỏ. Ngày hôm qua, khi Trầm Tĩnh tắm, mình mặt dày mảy dạn chui vào, kinh ngạc một phen, của Trầm Tĩnh tuy không tính là rất lớn, nhưng nó lại cao hơn của mình, với lại rất cân xứng. Nhìn một lúc lại phát hiện nó có hình dạng búp măng trong truyền thuyết, ài, cái này làm cho mình ghen tị một thời gian ngắn.

Mà trong khoa còn một mỹ nữ tên Quán Dịch, lại có meo meo là cỡ C trong truyền thuyết, nhũ cầu vạm vỡ đứng, chỉ cần kéo nội y là nó tự động bật ra. Mấy người này đều làm cho nằng ghen tị, vì thể hiện tại nằng muốn đi siêu thị mua mấy bình sữa đu đủ uống [nghe nói uống sữa đu đủ làm ngực to lên].

Trong lúc buồn bực, nằng tự nhiên nghĩ đến Trầm Tĩnh ở chung phòng.

Nằng cảm thấy mình thật sự hâm mộ Trầm Tĩnh, nằng ta luôn im lặng như vậy, giống như chuyện gì cũng không thể làm khó được nằng ấy, không giống mình luôn phiền lòng. Cao Hiểu Tiết cũng biết, thật ra Trầm Tĩnh cũng là một fan bóng đá. Nếu không phải nghe chính nằng thừa nhận, Cao Hiểu Tiết cũng không tin có một cô gái lại là fan - hơn 10 năm - của đội Fiorentina, mà cầu thủ nằng thích nhất không phải là các cầu thủ đẹp trai sau này, mà là chiến thần Sergio Daniel Batista của Argentina. Hơn nữa, dù Batista đã đi rồi, nằng vẫn thích đội bóng Fiorentina, có thành tích ngày càng xuống dốc.

"10 năm trước, vì thích một người mà thích cả đội bóng. 10 năm sau, vì thích đội bóng này mà thích từng người trong đó" Nằng nhớ lúc ấy Trầm Tĩnh cười nhạt nói những lời này: "Mặc kệ thành tích bọn họ như thế nào, chỉ cần cầu thủ và fan đều tận tâm là tốt rồi."

Lúc Trầm Tĩnh nói những lời này, Cao Hiểu Tiết hưng hăng quơ nắm tay: "Không phải là kỹ thuật kém thôi sao?! Hừ, tốt xấu gì mình cũng làm quản lý nhiều năm rồi, kinh nghiệm cũng không ít, chỉ cần chăm chỉ luyện tập một chút, còn thua đám heo trong đội tuyển quốc gia sao?"

Nghĩ đến đây, Cao Hiểu Tiết lại cảm thấy được thời tiết vô cùng đẹp, không khí vô cùng tươi mát. Bởi vì nằng vốn là một điển hình hay thay đổi cảm xúc của con gái, có đôi khi một việc nhỏ cũng có thể làm cho cảm xúc của nằng biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Nghĩ đến đây Cao Hiểu Tiết thấy mình nên trở về sân bóng đá, bởi vì thoạt nhìn mấy tên gia súc đều có bộ dáng hăng hái, Mao chủ tịch đã nói: mọi chuyện đều sợ nhất là không có hăng hái! Chỉ cần bọn họ hăng hái khổ luyện, chưa chắc không đạt được thành tích tốt.

Cao Hiểu Tiết điện thoại cho Trầm Tĩnh, hỏi nằng có đi sân bóng hay không, Trầm Tĩnh do dự một chút nói "Hiện đang bận việc, hẹn lần sau", Cao Hiểu Tiết một mình vui vui về tới sân bóng.

Sắc trời đã hơi tối, nhìn thời gian thì thấy đã hơn 7 giờ. Cao Hiểu Tiết đi đến bên cạnh sân thể dục, từ xa nằng đã thấy trên sân bóng có một đám người đang tập chạy, nằng phát hiện một người vừa chạy vừa hô to, nhìn kỹ lại thấy đó là Tần Tiểu Ngạn.

Vừa thấy gia súc này, Cao Hiểu Tiết cảm thấy tức cười, hôm nay, nằng hỏi Tần Tiểu Ngạn đá ở vị trí gì, Tần Tiểu Ngạn nói hần "đá ở giữa sân, nói cụ thể chính là phụ trách phòng thủ, ở phía sau tiền vệ, chỗ có nửa cái vòng tròn". Vì thế Cao Hiểu Tiết nói "bạn nói thẳng là trung vệ [CB - Centre Back: hậu vệ trung tâm] là được rồi, nói lòng vòng làm gì?"

Sau đó đến phiên Tần Tiểu Ngạn kinh ngạc, bởi vì hần học trung học tại một nơi mà cuộc sống học sinh trung học chỉ có đi học và làm bài thi, còn nữ sinh thì gần như không biết gì về bóng đá nên hần phải giải thích cho nằng, ai ngờ đứng trước mặt hần là một fan bóng đá, còn là một cô gái xinh đẹp nữa chứ.

Với nhân lực của Cao Hiểu Tiết, tất nhiên có thể nhìn ra đặc điểm của Tần Tiểu Ngạn: thân thể cường tráng, có sức bền, tốc độ cũng không tệ, với lại, thời gian mỗi trận bóng không ngắn, nên ý thức cũng cần phải cao, điểm này hẳn mạnh hơn nhiều so với mấy con gà khác trong đội. Tuy kỹ thuật chân hơi có vẻ thô, nhưng có thể nói hẳn là nhân tài cho vị trí trung vệ, có hẳn tọa trấn, sức phòng thủ của đội bóng sẽ được nâng cao.

"Cùng lắm thì chơi phòng thủ phản kích!" Cao Hiểu Tiết nắm chặt tay, tuy trước giờ nàng không thích chiến thuật phòng thủ phản kích ướt át bản thù của Italy, cho rằng chơi như thế không đẹp, nhưng hiện giờ điều kiện có hạn nên không có biện pháp nào tốt hơn.

Thấy đám gia súc kia đã trở thế này mà còn tập luyện, Cao Hiểu Tiết thấy mình phải cố vũ bọn họ một chút, vì thế đi ra tiệm tạp hóa bên cạnh sân thể dục mua mười mấy bình nước khoáng, bỏ vào 2 cái túi plastic xách tới sân bóng.

Tuy rằng trời đã tối, nhưng xinh đẹp như Cao Hiểu Tiết lại giống bóng đèn huỳnh quang tỏa sáng trong đêm, nhất là ở nơi nam nhân tụ tập, đột nhiên xuất hiện một em gái Giang Nam tinh xảo, tự nhiên hấp dẫn vô số ánh mắt trong nháy mắt.

Lưu Quảng là một trong số đó.

Hắn là sinh viên năm ba Khoa Hóa học, diện mạo có chút dễ nhìn, cao 1,83m, vì đá bóng nên có một thân thể khá hoàn hảo, hơn nữa, người này có làn da trời sinh phơi nắng không bị đen. Cho nên với bộ dáng "mặt trắng" [bạch kiềm], hẳn được bầu chọn là "Hoa Vương" của Khoa Hóa học.

Lưu Quảng mới vừa chia tay bạn gái, nguyên nhân là hẳn thấy bạn gái mình xương cốt khá to, không có bộ dáng "chìm nhỏ nép vào người". Hiện giờ thấy Cao Hiểu Tiết nhỏ nhắn, xinh xắn như vậy, tự nhiên là có ý đồ, vừa thấy nàng xách 2 túi nước khoáng, trong lòng Lưu Quảng liền nảy ra âm mưu.

Muốn vào sân bóng trước hết phải đi ngang qua sân bóng rổ đang vô cùng náo nhiệt, nên Cao Hiểu Tiết thật cẩn thận, phòng ngừa bọn gia súc ném bóng vào người mình, đúng lúc này, đột nhiên nàng nghe tiếng gió, chưa kịp nghiêng đầu nhìn thì vai trái đã bị cái gì đó đập trúng.

Tuy lực đập không lớn lắm, nhưng cũng không phải nhẹ, với lại lúc đó nàng không chú ý, nên "A" một tiếng rồi mất thăng bằng ngã trên mặt đất, 2 túi nước khoáng trong tay cũng rớt xuống đất.

"Ai làm?!" Cao Hiểu Tiết quay đầu lại, thấy cách đó không xa có một quả bóng đá nên biết mình xui xẻo bị đá trúng, nàng nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chung quanh, muốn nhìn xem là gia súc nào không lau mắt, kỹ thuật còn kém hơn cả đám kia heo trong bóng quốc gia nữa mà dám đi đá bóng?

Lúc này có một gia súc mi thanh mục tú chạy tới, trên người mặc áo số 23 của Real Madrid, Cao Hiểu Tiết vừa thấy thì càng tức giận - bởi vì đó là số áo nàng yêu thích nhất!

Người này dám so với Beckham?

Cao Hiểu Tiết thấy hôm nay mình không làm cho hắn điều đúng thì mình phải "thật xin lỗi Đàng, thật xin lỗi nhân dân, thật xin lỗi Beckham"!

Tên kia đã chạy tới, nhưng không chạy về phía quả bóng mà vội vàng nói "xin lỗi, trời quá tối tôi không thấy, không làm bạn bị thương chứ?"

Hắn giải thích một cách thân thiết, con tức trong lòng Cao Hiểu Tiết lập tức nhỏ đi rất nhiều. Tuy nàng có cá tính nhưng không phải là một cô gái không nói lý lẽ, hơn nữa coi đá bóng thời gian dài, bị bóng đập trúng không phải một lần hai lần, người ta chưa nói đã cười làm lành, thái độ giải thích lại thành khẩn như vậy, nên "đánh kẻ chạy đi chứ không đánh người chạy lại", nàng không mắng hắn.

"Ài, chỉ trách mình xui xẻo thôi" Cao Hiểu Tiết đứng lên, vỗ vỗ mông phủi tro bụi, nghĩ thầm, may là hôm nay mình không mặc váy, nếu không thì đã show hết "hàng" rồi. Sau đó nàng nói "Không sao", rồi bắt đầu nhặt mấy bình nước khoáng.

"Đề mình giúp bạn một tay" Gia súc kia có bộ dáng áy náy, khom người giúp nàng nhặt, lúc này Cao Hiểu Tiết phát hiện vừa rồi ngã xuống làm một cái túi đã bị rách, không thể đựng được nữa. Nhưng một túi có 7, 8 chai nước, tay không thì đâu có cầm hết được. Cao Hiểu Tiết trùng mắt với tên này, Lưu Quảng ngưng ngừng gỡ gỡ đầu, sau đó cởi cái áo thun đang mặc xuống.

Động tác này dọa Cao Hiểu Tiết suýt chút nữa kêu lên, nàng tưởng gia súc này "làm gì đó" với nàng trước mặt bao người. Nhưng Lưu Quảng lại cười nói "Lấy áo của tôi bọc lại đi, dù sao mấy bình nước này không có bị bung nắp, với lại tôi mới vừa thay áo, không có mồ hôi đâu"

Thật ra Lưu Quảng làm vậy là có dụng ý, vì thường xuyên rèn luyện nên da người hắn khá tốt, vừa không giống kẻ cơ bắp khủng bố, cũng không gầy yếu vô lực như thư sinh. Cho nên, khi thi đấu, chuyện hắn thích làm nhất chính là cởi áo chúc mừng, làm vậy có thể nghe được tiếng thét chói tai của mấy cô em đang xem trận đấu.

Nhưng Cao Hiểu Tiết lại không có để ý đến hắn chút nào, không then thùng cũng không hề liếc mắt tới hắn, chỉ giận dữ nói "vậy làm phiền bạn", sau đó xách cái gói to đi về hướng sân bóng đá. Lưu Quảng nói "Không phiền, không phiền", rồi tung tung xách 7, 8 bình nước theo sau nàng.

Bọn Tần Tiểu Ngạn thấy Cao Hiểu Tiết dắt theo một thằng gia súc ở trần đi tới đều cảm thấy rất kỳ quái, hơn nữa gia súc kia nhìn có chút quen mắt, à, là thằng chiều nay biểu diễn kỹ thuật trên sân bóng. Khi bọn hắn còn nghi hoặc, đã thấy nàng mời uống nước, cả đám đều cười nói "Bạn Cao Hiểu Tiết quá tốt bụng, đội bóng có quản lý như bạn thì thật là may mắn cho bọn mình à!"

Cao Hiểu Tiết cười nói "Thấy các bạn vất vả nhiều nên mình mời các bạn vài chai nước thôi mà", Lưu Quảng bên cạnh cũng tìm được cơ hội mở miệng, nói: "Mấy nữ này là quản lý của mấy bạn hả, đội của mấy người có phúc không nhỏ nha. Các bạn là năm nhất hả? Khoa nào? Tôi là năm ba Khoa Hóa, hay là tôi sắp xếp đề các bạn thi đấu giao hữu với năm nhất khoa chúng tôi, thấy sao?"

Cao Hiểu Tiết vừa nghe đã đồng ý, đúng lúc kiểm tra thực lực đội bóng hiện giờ một chút. Vì việc sắp xếp thi đấu là nhiệm vụ của quản lý như nàng, lúc này Cao Hiểu Tiết đã quên mất tiêu chuyện mình vừa bị đập trúng, vì thế hỏi Luru Quảng: "Sur huynh, chúng ta thảo luận sắp xếp thời gian một chút nha"

Luru Quảng chờ cơ hội này nảy giờ nên sáng khoái nói: "Không thành vấn đề, chút nữa tôi điện thoại hỏi lịch học của đám đàn em, chọn thời gian cho tốt. À, hồi này đã trúng người bạn, thật áy náy. Hay là tôi mời bạn ăn bữa cơm chiều, sẵn tiện kêu đội trưởng năm nhất đến, bàn chuyện trận đấu một chút, thế nhé"

Cao Hiểu Tiết định từ chối, vì nàng nghe ra ý tứ trong lời nói của Luru Quảng, hẳn chỉ muốn nhân cơ hội này lôi kéo làm quen với mình, sau đó xin số điện thoại đi động rồi tối lại nhắn tin linh tinh. Nếu là bình thường nhất định nàng sẽ từ chối ngay, nhưng là vì quan hệ đến trận đấu đầu tiên của đội bóng nên nàng đồng ý.

Luru Quảng thầm mừng rỡ, hẳn đã quyết định, lát nữa khi điện thoại thì tùy tiện tìm lý do, nói thẳng đội trưởng năm nhất kia không thể tới, sau đó cùng em gái xinh đẹp này ở chung một chút, tạo ấn tượng thật tốt với nàng.

Ngay lúc Luru Quảng định nói "chúng ta đi thôi", đột nhiên phía sau vang lên một câu: "Ê, vừa rồi người này cố ý đá trúng bạn đó!"

Người tới là Trần Húc!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Sao Chổi Halley

Lúc tới nơi, Trần Húc mới nhìn rõ cô bé này chính là người ngồi cạnh Trạh Tĩnh và nói “phim xxx” trong lớp học.

Vừa rồi, hắn và Ngô Nguyên mới ăn cơm trong căn tin xong, rảnh rỗi không có việc gì nên đi tới sân thể dục, khi đến cạnh sân bóng thấy bọn Tần Tiểu Ngạn đang đá bóng, hai người sinh ra hứng thú, đứng dựa vào lan can nhìn một lúc, đúng lúc chứng kiến Luru Quảng đá bóng trên mặt đất, sau đó bày ra tư thế đá phạt, nhắm ngay Cao Hiểu Tiết mà sút.

Khoảng cách giữa hai người đại khái khoảng 30m, đối với một cầu thủ thì khoảng cách này sút trúng mục tiêu không phải là chuyện gì quá khó. Với lại, Luru Quảng dám mặc áo số 23 Real Madrid là do ngoài việc hắn đẹp trai nhất Khoa Hóa thì hắn còn chuyên bóng rất chính xác, nên người này tự cho mình là "Beckham Khoa Hóa học"

Lúc đó Trần Húc không nhận ra Cao Hiểu Tiết, nhưng chỉ cần không phải là thằng ngốc thì có thể nhìn ra ý đồ của người này. Vốn Trần Húc không muốn đề ý tới chuyện này, nhưng thấy cô gái kia cực khổ đem nước cho bọn Tần Tiểu Ngạn, Trần Húc liền nhận định nhất định cô gái này là người một nhà. Trần Húc không thể chấp nhận chuyện người một nhà bị khi dễ hoặc bị lừa, vì thế hắn liền chạy tới nhanh như chớp.

Nghe Trần Húc nói như vậy, bọn Tần Tiểu Ngạn bên cạnh - mới vừa uống nước xong, đang chuẩn bị tiếp tục bóng - liền vây quanh lại đây, không khí nhất thời trầm xuống.

Luru Quảng không nghĩ tới chuyện mình bị người ta vạch trần ngay tận mặt, nhất thời xấu hổ nói không nên lời, bộ dáng này của hắn đã chứng minh lời Trần Húc, mà đám bạn của Luru Quảng - vốn đang đứng từ xa xem náo nhiệt - phát hiện tình huống không đúng cũng xông tới.

Cao Hiểu Tiết vẫn cho rằng mình là một người thông minh lanh lợi, ít ra thì IQ của nàng không thấp. Lúc này còn không rõ chuyện gì xảy ra sao? Tuy nàng không biết người bênh vực lẽ phải, nhưng thoát nhìn thấy hơi quen, hình như là bạn cùng lớp. Dưới tình huống này tự nhiên nàng sẽ tin tưởng bạn cùng lớp.

"Mày nói bậy!" Sau một lúc lâu, Luru Quảng mới rặn ra được một câu, sau đó nhìn về phía Cao Hiểu Tiết, hắn thất vọng phát hiện, cô gái nhỏ xinh này đang dùng bộ mặt khinh bỉ nhìn mình.

"Biết ngay mà, ai cũng đoán được anh sẽ nói tôi nói hư nói vượn, lời thoại không có gì mới cả" Trần Húc khinh bỉ nói, "Nếu trong lòng anh không có quỷ, anh có dám thề: 'nếu anh cố ý đá trúng nàng thì vợ anh cả đời là xử nữ' trước mặt mọi người không?"

Mọi người ở đây, kể cả Luru Quảng, đều toát mồ hôi, nghĩ thầm, lời thề này thật sự là rất độc ác, hiện giờ thời đại thay đổi, toàn sinh ra những tư tưởng không thuần khiết như thế.

Sắc mặt Luru Quảng lúc đỏ lúc trắng, hoàn hảo, trời tối đen nên không ai thấy rõ ràng cả, hắn oán độc trừng mắt với Trần Húc một cái, ngay cả một câu giải thích cũng lười nói, hắn và mấy thằng bạn mặt mày tối sầm, cứ như vậy đi ra ngoài. Đi ra bên ngoài, đám Trần Húc nghe Luru Quảng nói với người

bên cạnh một câu: "Đúi mịa, kiêu ngạo cái gì? Đá bóng mà kêu mỹ nữ theo, không ăn sh.t mới lạ! Chó má!"

Nghe nói như thế, sắc mặt mọi người Khoa CNTT trở nên vô cùng khó coi!

"Anh đứng lại cho tôi! Có ngon thì lặp lại lần nữa!" Một âm thanh vang lên, mọi người phát hiện người mở miệng chính là Cao Hiểu Tiết!

Lúc biết Lưu Quảng lừa mình nàng cũng không phần nộ, nhưng hiện giờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gái Giang Nam này lại đỏ lên, chỉ vào Lưu Quảng nói: "Anh có ngon thì lặp lại lần nữa!"

Âm thanh thanh thúy vang dội toàn bộ sân thể dục, có không ít ánh mắt tập trung về phía này.

Lúc này Lưu Quảng có ý muốn tự sát cho rồi, trước mắt bao nhiêu người, người có thể làm cái gì với con gái người ta? Đừng nói là đánh, chỉ sợ cho dù cãi lại một câu thôi đã bị người chung quanh nằng chửi, khinh bỉ nhục đến chết mất!

Hắn nghĩ lúc này mà không nói gì thì sao này không còn mặt mũi lần lộn ở đại học Tổng hợp này nữa, nên hắn liền bày ra tư thái chó chết nói: "Sao vậy? Kỹ thuật kém mà không cho người ta nói hả? Bóng đá là một môn thể thao chú ý thực lực vận động, tôi ăn ngay nói thật mà. Các người nếu không phục thì chúng tôi cũng không khi dễ, vậy theo lời vừa nói đi, các người năm nhất vậy đấu với đội năm nhất khoa chúng tôi một trận là biết ngay!"

"F..k, ai sợ ai!" Cả bọn Tần Tiểu Ngạn đều phát hỏa, cả đám gào lên ầm ĩ.

Cao Hiểu Tiết cắn hàm răng: "Sắp xếp ngày đi!"

Đám già súc kia cười ha ha, nói "Tụi tao cũng không khi dễ đám lính mới tụi mày, thấy đám tụi mày còn chưa có đồng phục nữa, vậy một tuần sau đi, cho tụi mày thời gian đi bộ đồng phục, rồi huấn luyện huấn luyện, đến lúc đó không thua thảm quá là được"

Quá kiêu ngạo! Đám năm nhất CNTT có xúc động muốn quần ẩu một trận! Trần Húc tức giận, hận không thể đè đầu của thằng này xuống mặt đất, dùng 3 chiêu đánh hổ của Võ Tòng đập cho cái mặt của nó vỡ ra. Bất quá, phía sau đã có người ra mặt giúp hắn, tại cửa vào sân bóng có một thanh âm quen thuộc vang lên: "Đúi mịa, thằng nào trong này đang ăn hiếp sư đệ, sư muội của tao?!"

Trần Húc mừng rỡ quay đầu nhìn, người tới là Vương Đồng. Mà đám Lưu Quảng thấy Vương Đồng thì sắc mặt đều biến đổi.

"ĐM thằng nào gây sự đâu?" Vương Đồng mặc áo thun ba lỗ, mặc cái quần cộc, trên chân xỏ một đôi dép lao [dép lê], nhìn thế nào thì hắn cũng giống giang hồ hơn là sinh viên, nhìn thấy Lưu Quảng, lại thấy Cao Hiểu Tiết mặt đỏ bừng, Vương Đồng biết rõ bản tính Lưu Quảng nên không chút khách khí nói với Lưu Quảng: "Lưu Quảng, mày quậy thế nào ở khoa khác thì tao đú thêm đê ý, nhưng Khoa CNTT không phải là chỗ để mày quậy nhá, biến!"

Quá ngu!

Đám già năm nhất hết sức sùng bái vị sư huynh này như nước sông Hoàng Hà cuộn cuộn không ngừng! Chẳng những là do hắn nói chuyện không chút khách khí, bảo vệ bọn họ như gà mẹ che chở gà con, quan trọng hơn là Vương Đồng nói khó nghe như vậy – gần như mắng Lưu Quảng như mắng chó – nhưng thẳng mặt trắng này chỉ biết nghiêng răng, rầm cũng không dám trả!

Lúc này Trần Húc kể sơ qua chuyện vừa rồi, chuyện này không những Vương Đồng, mà mấy người bạn bên cạnh hắn cũng đều cười lạnh nói: "Ghê vậy à? Đội bóng Khoa Hóa tụi mày dám lớn tiếng với đội Khoa CNTT khi nào vậy? Hay là tụi mày đã quên cái gì là sao chổi Halley?"

Nghe những lời này, mặt mày đám sinh viên Khoa Hóa càng khó nhìn hơn. Trần Húc ngạc nhiên hỏi một sư huynh bên cạnh: "Sao chổi Halley là sao?"

"Không có gì," vị sư huynh kia thấy đám sư đệ và mỹ nữ kia đang vênh tai nghe thì có ý cười lạnh một tiếng, nói rất lớn: "Chỉ có thể trách Khoa Hóa quá kém mà thôi, liên tiếp 4 năm, trường tổ chức 'Cúp bóng đá đại học Tổng hợp', Khoa Hóa đều được phân cùng bảng với Khoa CNTT chúng ta, bọn hắn chưa hề thắng chúng ta trận nào, trước sau bị ghi 76 bàn thắng, chia đều mỗi năm là 19 quả. Vì chu kỳ vận chuyển của sao chổi Halley là 76 năm, cho nên kêu bọn họ là sao chổi Halley!"

Hắn nói rất lớn tiếng, mọi người đang vây quanh xem náo nhiệt đều nghe rất rõ ràng, nhất thời một trận cười vang. Trong Khoa Hóa học có vài người đã chịu không nổi, Lưu Quảng đứng ra nói: "F..k! Vương Đồng, tao không phủ nhận đội bóng khóa trên của bọn tao không bằng tụi mày..."

Hắn nói còn chưa nói xong, bên cạnh lập tức đã ồ ào: "Muốn phủ nhận cũng không được, trừ phi Khoa Hóa học tụi mày học theo tụi cây gậy [Hàn Quốc]!"

Sắc mặt Lưu Quảng trắng bệch, cũng không để ý tới, nói tiếp: "Nhưng bắt đầu từ năm nay, Khoa CNTT của tụi mày sẽ mất hết ưu thế! Không tin thì cho hai đội năm nhất thi đấu, dựa vào thực lực nói chuyện!"

Vương Đồng là đội trưởng đội bóng Khoa CNTT, tất nhiên là biết chuyện nhà mình. Năm nay nhân tài không có, thực lực kém mấy năm trước không ít. Vì thế Vương Đồng hèn mọn nói "Có bản lĩnh thì đội tụi mày tự thi đấu với tụi tao, coi ai thua cho biết"

Bọn Lưu Quảng ngậm miệng lại, ra về không thêm nói chuyện với đám Vương Đồng.

"Đấu thì đấu!" Lúc này, Cao Hiểu Tiết tức đến nổ phổi, thật sự là "thúc thúc có thể nhẫn nhẫn nhẫn không thể nhẫn"?!

"Cuối tuần này, 3 giờ chiều!"

"Cứ như vậy đi!"

Nhìn vẻ mặt tươi cười Lưu Quảng lộ ra một tia âm mưu đã được thực hiện, Trần Húc ở bên cạnh nhìn không được, nhìn không được thì làm sao nói cái gì tốt được? “ĐM, lúc đó tụi mày thắng thì được cái gì?”

Những lời này làm cho đám Lưu Quảng đứng lại, hỏi “Mày có ý gì?”

Trần Húc thấy chính mình phải bày tỏ khí phách, nói: "Tao thật sự không rõ, cho dù năm nhất khoa tụi mày thắng thì nói lên được cái gì? Nói lên Khoa Hóa học tụi mợu hả? Tao khinh! Làm ơn thông minh dùm chút đi? Năm nhất mới vừa khai giảng, thực lực đội bóng được quyết định bởi với cái gì? Quyết định bởi trình độ đá bóng trước khi bọn hần lên đại học! Có quan hệ gì tới Khoa Hóa học tụi mày? Tụi nó có phải do Khoa Hóa học tụi mày đào tạo ra đâu!"

Nghe những lời này, một đám gia súc bên cạnh lập tức ồn ào, Cao Hiểu Tiết nhìn Trần Húc với ánh mắt tán thưởng, cảm thấy gia súc này thông minh lanh lợi, thoạt nhìn cũng rất thuận mắt.

Trần Húc thấy lời của mình có hiệu quả, đắc ý đứng lên nói: "Hơn nữa! Cho dù tụi mày đá thật tốt thì như thế nào?! Đám heo trong đội tuyển Trung Quốc không phải là đá tốt nhất sao? Tụi mày đá tốt quá thì vào đội tuyển quốc gia đi?!"

Nói xong, Trần Húc cảm thấy rất đắc ý, nhưng rất nhanh hần phát hiện có chút không đúng.

Không riêng sắc mặt bọn Lưu Quảng âm trầm giống như mình thiếu bọn họ mấy trăm vạn vậy, mà ngay cả Vương Đông, sắc mặt bọn Tần Tiểu Ngan cũng đều khó coi muốn chết, Cao Hiểu Tiết nghiêng răng kèn kẹt, có bộ dáng như hần không thể tiến tới cắn mình mấy cái!

Trần Húc gãi gãi đầu: "Tui nói sai cái gì sao?"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Khắc Tinh Của Muỗi

"Đồ đầu heo, đại đầu heo! Ngu ngốc!" Cao Hiểu Tiết đứng ngoài ban công phòng ngủ, buồn bực hét to vài tiếng "A a a", sau đó chạy lại ôm Trầm Tĩnh kêu rên: "Tĩnh Tĩnh, bạn nói thử xem sao tên đầu heo kia ngu như vậy? Vốn mình cảm thấy hần thông minh lanh lợi, ai ngờ hần ngu hơn cả heo!"

Trầm Tĩnh đã nghe nàng kể lại chuyện xảy ra trên sân thể dục, cười nói: "Không chừng do tình thế cấp bách nên hần buột miệng nói thế, vô ý dùng vũ khí có phạm vi sát thương lớn, đánh trúng bạn mà thôi. Dù sao người ta cũng hảo tâm ra mặt giúp bạn mà, bạn đừng để ý"

Cao Hiểu Tiết buồn bực, nhăn cái mũi nhỏ đáng yêu: "Chơi nổi hả? Người theo đuổi bốn cô nương nhiều như sao trên trời, thủ đoạn gì ta chưa thấy qua? Gia súc kia, phì phì phì, còn tự cho là mình là Beckham, nhìn hần là muốn ới rồi, bốn cô nương sao mắc mớ hần được?!" Dừng một chút, Cao Hiểu Tiết nói tiếp: "Nếu không phải Trần Húc vì giúp ta mà nói câu đó, bốn cô nương bóp cổ hần chết tươi, sau đó chôn ngay tại chỗ, rồi trồng một cây hòe lên mộ hần!"

Mấy cô gái bên cạnh, hỏi trồng cây hòe làm chi?

Cao Hiểu Tiết nói: "Mấy người không coi phim ‘Quý thổi đèn’ hả? Phim nói về phong thủy, trộm mộ. Trong đó nói cây hòe có một bộ ‘mộc’ thêm một chữ ‘quý’, cho nên là vật thuần âm, nếu trồng trên phần mộ người ta thì có thể làm cho người đang nằm trong mộ vĩnh viễn không được siêu sinh!"

Các cô gái đều toát mồ hôi, nói ‘Bạn cũng thật tàn nhẫn’. Sau đó, một cô gái còn nói Cao Hiểu Tiết biến thái, nghĩ sao mà đem chuyện quý xa xưa đi dọa người?

Cao Hiểu Tiết cười hắc hắc ác ý nói “Đúng là chuyện xưa, nhưng rất kích thích, hay là tối nay mình kể cho các bạn nghe vài chuyện?”

Sắc mặt đám con gái lập tức thay đổi, nói “Nếu bạn kể thì tất cả mọi người sẽ dồn lên giường của bạn, ôm bạn ngủ”!

Vốn tưởng những lời này có thể dọa nàng, nhưng Cao Hiểu Tiết cười ha ha, nói “Đám ái phi các ngươi đợi không nổi nữa sao? Tối hôm nay, trẫm sẽ ‘sùng hạnh’ các ngươi thật tốt”. Đám con gái hóa đá tại chỗ, nói “Trầm Tĩnh, bạn tránh xa nha đầu kia một chút, đừng để bị ô nhiễm”

"Không bao giờ! Tĩnh Tĩnh nhà ta thích ta nhất! Đúng không" Cao Hiểu Tiết quay đầu qua, đột nhiên vươn móng vuốt chụp vào bộ ngực Trầm Tĩnh, cười ha ha: "Ai da, búp nằng, búp nằng nha! Cảm giác thật là tốt!"

Trạm Tinh che nơi bị tập kích, cười mắng một câu “đi chết đi”, sau đó nói: "Nha đầu nguoi sao lưu manh vậy? Tốt lắm, tốt lắm không náo loạn với bạn nữa, đội bóng của bạn định mua đồng phục gì? Bạn thích Beckham vậy định mua áo Real Madrid hay là áo đội tuyển Anh? Tuy World cup năm 2006, tuyển Anh đá không tốt, nhưng lối đá rất đẹp"

Nhắc tới Real Madrid, Cao Hiểu Tiết nghĩ ngay đến tên gia súc Lưu Quảng kia, nghĩ như thế nào lại mặc cái áo số 23 Real Madrid? Thật ghê tởm! Nàng quay đầu nhìn nhìn Trạm Tinh - trên mặt còn đang hồng hào vì vừa bị tập kích - thấy quá xinh đẹp, đáng yêu, vì thế nàng nói: "Minh sẽ mua áo Fiorentina!"

Trạm Tinh hơi kinh ngạc một chút, cười nói “Cũng đúng, đồng phục đội này trước giờ đều đẹp”

Cao Hiểu Tiết kêu một tiếng “Ai da”, nói: "Tinh Tinh, cung oi, bạn không hiểu được ý của mình sao? Bạn không thấy chỉ có một mình mình quản lý đội bóng là rất cô đơn sao? Nê mặt mũi đội Fiorentina, bạn giúp mình một tay nha!"

Vốn Trạm Tinh muốn từ chối, vì nàng không thích nơi náo nhiệt như vậy, hơn nữa, nếu nhận làm quản lý thì mình phải nhận trách nhiệm tương đương. Nhưng lời từ chối vừa đến cửa miệng, nàng thấy đôi mắt trong suốt của Cao Hiểu Tiết đang nhìn mình, làm nàng nói không nên lời. đành phải thở dài nói: "Quên đi, mình đồng ý"

Bọn Trần Húc đang ngồi trong phòng của Vương Đồng.

Bọn sinh viên Khoa CNTT năm ba như Vương Đồng cũng ở khu 14, nhưng ở lầu 4. Lúc vừa bước vào, Trần Húc còn tưởng mình vào nhầm phòng

Các loại dây như dây điện, dây cáp mạng,... nằm lung tung như mạng nhện. 4 cái giường ngủ đều trở thành nơi đặt máy tính, tro bụi trên mấy cái màn hình dày cả tấc. Trên sàn xi măng thì có tàn thuốc, giấy, chậu rửa mặt, vân vân...

Vương Đồng kêu bọn họ tùy ý ngồi, nói: "Phòng ngủ đại học đều như thế, mấy chú mới tới nên còn đỡ, tới tuổi như tụi anh thì cũng vứt đồ lung tung cả thôi"

Đám Trần Húc toát mồ hôi, cũng không khách khí, tùy tiện ngồi xuống một cái giường ngủ, sau đó Vương Đồng mời thuốc là, có điều, đám này chỉ là năm nhất là thôi – chưa sa đọa lắm - nên chỉ có Trần Húc đón lấy.

Ngày thường Trần Húc cũng hút một hai điếu, không thể nói là nghiện thuốc lá nhưng cũng không phải là mới biết hút. Muốn biết nguyên nhân tại sao thời trung học hắn biết hút thuốc lá? Nguyên nhân rất đơn giản: hoàn toàn là do tò mò và cảm thấy cầm điếu thuốc có chút phong cách.

Rút vài hơi, Vương Đồng mắng tiện nhân Lưu Quảng thật sự rất đáng chết, dám vuron móng vuốt đến Khoa CNTT chúng ta. ĐMN, chẳng lẽ nó không biết khoa chúng ta ‘sói nhiều thịt ít’ sao?

Mấy tên năm ba bên cạnh cũng mắng vài câu, nói “Lưu Quảng này cũng không phải là thứ tốt lành gì, mấy cô em hơi xinh xinh bên Khoa Hóa đều đã qua tay hắn. Nghe nói trước đây hắn còn làm cho bụng con người ta lớn lên, phải đi bệnh viện giải quyết!”

Sau khi mắng vài câu, Vương Đồng mới nói đến chính sự: "Mấy đứa phải chú ý vào trận đấu Chủ nhật tuần sau một chút. Lưu Quảng tự tin như vậy không phải là không có lý do. Nghe nói năm nay Khoa Hóa học có mấy người đặc biệt được tuyển thẳng, điểm thể dục rất cao, nói không chừng còn có mấy nhân tài khác nữa. Mấy đứa theo tụi anh tập luyện vài ngày đi, xác định đội hình, rồi tập luyện phối hợp, sau đó định ra chiến thuật tương ứng. Đến lúc thi đấu đừng để thua quá thảm là được"

Ngụ ý là không xem trọng kết quả trận đấu này.

Vương Đồng rút điếu thuốc, thấy sắc mặt đám Tàn Tiểu Ngạn có chút khó coi, sang sang cười to hai tiếng, vỗ vỗ bờ vai của hắn nói: "Có gì mà nản lòng? Không phải Trần Húc đã nói rồi sao? Thực lực năm nhất được quyết định bởi trình độ trung học, chuyện này không có cách nào giải quyết. Giống như chú em mày, Tàn Tiểu Ngạn, hiện giờ chú mày là đội trưởng, không phải là vì trước kia chú mày chơi bóng nhiều sao?"

Tàn Tiểu Ngạn gãi đầu nở nụ cười, Vương Đồng chỉ vào một tên gia súc đang chơi game bên cạnh, nói: "Đây là Tiểu Chúc, mấy người làm quen một chút đi. Lúc mới vào học, hắn chưa từng xem trận bóng đá trận nào cả, hoàn toàn bắt đầu từ số 0, bây giờ hắn là hậu vệ chủ lực trong đội. Còn nữa nha, năm đó nhập học cùng lúc với bọn anh, bên Khoa tiếng Anh có một thằng ngoi sao bóng đá, có kỹ thuật rất tốt. Nhưng bây giờ thì sao? Mỗi đêm đều thức khuya hút hít, giờ đã là một thằng bỏ đi"

"Cho nên, đừng có gấp, thắng thua một trận chả là cái gì hết. Hiện giờ Khoa chúng ta có vài sư huynh tốt nghiệp, và vài sư huynh năm tư đã đi tìm việc làm nên ít khi có thời gian tập luyện. Vì vậy... Mấy chú năm nhất phải cố gắng đuổi theo để lấp các chỗ trống nha! Không thể đánh mất vị trí dẫn đầu của Khoa CNTT chúng ta được!"

Vương Đồng nói mấy câu đó làm Tàn Tiểu Ngạn – là người trong cuộc – hăng máu lên như gà chọi, kêu gào ôm tòi, Vương Đồng và mấy bạn học của hắn nhìn nhau, cười mắng: "Tuổi trẻ thật là tốt! Hiện giờ bọn mình sa sút rồi. F.k, thấy các nguoi sức sống bắn ra bốn phía, anh cảm thấy muối trong phòng biến đâu hết rồi!"

Vừa mới dứt lời, Trần Húc đang uống nước liền "Phốc" một tiếng, phun hết nước trong miệng lên cái máy tính bên cạnh.

"Xin lỗi, xin lỗi!" Trần Húc vội vàng đứng lên, sư huynh ngồi bên cạnh khoát tay kêu hắn ngồi xuống, tiện tay lấy một cái... không biết là quần, áo hay là khăn lau gì đó lau lau lên cái máy tính, cười nói "Chú mày bị sao vậy? Muối chích hả? Chắc là một con muỗi miệng thúi chích trúng nên mới phản ứng lớn như vậy"

Trần Húc vội vàng nói mình không sao, nhưng nguyên nhân thật sự là do câu nói vừa rồi Vương Đồng.

Bây giờ là đầu tháng 9, là thời điểm muỗi rất nhiều, rất kiêu ngạo. Mỗi buổi tối, trước khi ngủ, mọi người phải vật lộn cả nửa giờ với đám muỗi trong phòng mới dám ngủ, nếu không hơn nửa đêm bị muỗi cắn mấy nhát cũng không sao, chỉ sợ lúc này trời nóng nực, ngủ không được sâu mà chúng nó cứ vo ve bên tai, cơ bản là không thể ngủ được.

Hiện giờ, mặc kệ là gặp vấn đề trong phương diện nào, Trần Húc cũng hỏi Tiểu Mẫn ngay. Vì thế Tiểu Mẫn đề cử phần mềm "Khắc tinh của muỗi" cho hắn.

Nguyên lý của phần mềm này là sử dụng sóng siêu âm có tần số nhất định để đuổi muỗi đi, mà loại sóng siêu âm này con người không nghe được, hơn nữa, không gây tác hại gì, nhưng có thể cưỡng chế đuổi tất cả muỗi ở xung quanh.

Thấy muỗi trong đại học Tổng hợp cực kỳ kiêu ngạo, với lại không chỗ nào không chui vào được, nên Trần Húc mở phần mềm này mọi lúc mọi nơi, dù sao sóng siêu âm cũng không tạo thành ảnh hưởng gì đến các sinh vật khác như chó, mèo,... - đương nhiên, ngoại trừ các sinh vật có năng lực đặc thù như... Ultraman hay Siêu nhân gì đó...

Vương Đồng hỏi Trần Húc "Biết đá bóng hay không?" Trần Húc thành thật lắc đầu, nói mình chỉ biết đá bóng trên PS [Play Station: máy chơi game của Sony] và máy tính mà thôi.

Vương Đồng thất vọng "Ặc" một tiếng, Trần Húc nghiêm mặt, nói "Em sẽ học, em đây thông minh lanh lợi nhất định sẽ học được"

Cả đám đều cười mắng "Mày nghĩ bóng đá là cái gì?" Vương Đồng vỗ tay kêu "Ngày mai huấn luyện, mày tới thử xem"

Trần Húc vui tươi hơn hờ, đúng lúc này, đồng hồ trên cổ tay rung lên liên tục, Trần Húc nói "Mấy sư huynh, em có chuyện đi trước nha". Ra khỏi cửa, hắn chạy như điên vào rừng cây nhỏ bên cạnh ký túc xá, nhập mật mã vào để mở đồng hồ ra.

"Tiểu Mẫn, sao vậy?" Trước giờ đều do Trần Húc liên lạc với Tiểu Mẫn, ngược lại Tiểu Mẫn rất ít khi chủ động liên lạc với hắn.

"Chào ngài, tôi muốn báo với ngài: Có một khu vực tế bào lưu trữ đã được khôi phục và sẵn sàng để sử dụng"

"Dữ liệu trong đó là cái gì vậy?"

"Một trong những phát minh vĩ đại nhất 21 thế kỷ... Chủ thể của 'Hệ thống Thực tế ảo'"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Thực Tế Ảo - Cây Bạch Quả

"A... Thực tế ảo?"

Đối với từ này, một người thích xem tiểu thuyết inte - như Trần Húc - cũng không xa lạ gì, bởi vì ngay chương đầu tiên của tiểu thuyết, đại đa số nhân vật sẽ đi mua mũ thực tế ảo, sau đó đi vào trò chơi.

Không biết thực tế ảo trong lời Tiểu Mẫn có phải là thực tế ảo trong ấn tượng của hắn không? Vì thế Trần Húc lại hỏi: "Người nói hệ thống thực tế ảo, có phải là cái loại hệ thống có thể làm người ta tiến vào một thế giới ảo chơi?"

"Đúng vậy."

"Vậy sau khi tiến vào cái kia thế giới ảo đó, người ta có cảm giác như thế giới thật? Hoàn toàn lấy góc nhìn thứ nhất để trải nghiệm thế giới ảo?"

"Đúng vậy." Tiểu Mẫn nói: "Có điều tôi phải đính chính một chút, hệ thống thực tế ảo bị điều kiện phần cứng hạn chế. Với kỹ thuật hiện tại, tuy có thể làm cho người sử dụng lạc vào cảnh giới kỳ lạ, cảm nhận được tính chân thật của hệ thống thực tế ảo, nhưng loại chân thật này cũng có chênh lệch với thế giới thật. Tỷ như những ngọn cỏ rất nhỏ, biểu tình trên mặt nhân vật,... đều cần phải có sự kết hợp của phần cứng cực mạnh với phần mềm mới có thể thực hiện được. Nhưng thực tế ảo được sinh ra, là một trong những sự kiện quan trọng trong quá trình phát triển khoa học kỹ thuật, văn minh nhân loại"

Trần Húc hưng hăng hít nẩy hơi, nói: "Bây giờ ta có thể trải nghiệm thực tế ảo không?"

"Không được" Tiểu Mẫn trực tiếp dội một chậu nước lạnh, "Bởi vì hiện giờ chỉ mới khôi phục chủ thể của hệ thống thực tế ảo, còn thiếu phần mềm nên không thể sử dụng."

"Ách, có ý gì?"

"Hệ thống thực tế ảo có tên là Briaputer, gọi tắt BC, chính là hệ thống ‘máy tính đại não’. Nếu so sánh với PC truyền thống thì chủ thể hệ thống BC tương đương với hệ điều hành của PC. Vì chúng tôi [ý nói các máy tính giống Tiểu Mẫn], là thể hệ máy tính có phần cứng kết hợp của PC với BC. Theo lý thuyết thì phần cứng đủ để sử dụng BC. Hiện giờ chỉ mới khôi phục ‘hệ điều hành’ của BC, không có phần mềm gì để sử dụng cả"

Vừa nghe giải thích như thế Trần Húc đã hiểu, nói cách khác: hiện tại hệ thống BC của cái máy tính tương lai này giống như một cái PC cài đặt Windows, nhưng cái PC này ngoài hệ điều hành ra thì không có cái gì khác! Không có trình duyệt, không có phần mềm chat, thậm chí mấy cái game nhỏ như quét mìn [game MineSweeper trên máy tính cài windows] cũng không có!

Cái PC này có thể làm gì? Một cái xác không hồn, chả làm được cái quái gì hết!

Trần Húc vui, vì hệ thống thực tế ảo BC có sức hấp dẫn và tiềm lực rất lớn, hơn nữa Tiểu Mẫn nói: bên trong ổ cứng có gần một phần ba dữ liệu thuộc về hệ thống BC.

Trần Húc buồn, vì hiện giờ, hệ thống BC này giống mỹ nữ trong TV, xem được sờ không được, đừng nói đến chuyện mình đè nàng xuống!

Đang buồn bực, Trần Húc đành phải hỏi Tiểu Mẫn vài chuyện có liên quan hệ thống ảo, xem như cho mình một hy vọng.

Hệ thống này ra đời năm 2064, do các chuyên gia Trung - Mỹ nghiên cứu ra, có ý nghĩa vượt thời đại. Ý nghĩa chân chính của hệ thống này là: thực hiện kết nối giữa đại não với máy móc, không có phản ứng phụ, được ứng dụng trong rất nhiều lĩnh vực.

Nhất là hai lĩnh vực lớn là game và điện ảnh, nó gần như đã diệt chủng PC!

Hệ thống này được sinh ra có ý nghĩa vô cùng trọng đại, đối với rất nhiều người tàn tật thì hệ thống này giúp họ có thể nghe được, thấy được thế giới này, giúp họ có thể hưởng thụ thế giới này giống người bình thường. Tới năm 2086, trải qua mười mấy năm phát triển, hệ thống thực tế ảo đã gần như hoàn thiện, hằng năm, có hàng trăm game cực nóng được sản xuất riêng cho hệ thống BC này.

Hơn nữa, ngoài việc dùng BC để chơi game và xem phim, ý nghĩa tối trọng yếu là giúp đỡ mọi người trong học tập!

Nghe miêu tả Tiểu Mẫn xong, Trần Húc thật sự thực hâm mộ bọn nhỏ 80 năm sau. Dưới sự trợ giúp của BC, học sinh thời đại đó có thể vừa học vừa chơi.

Muốn nhìn khủng long? Không thành vấn đề! Dùng BC đưa bạn vào thế giới ảo, để bạn thật sự cảm thụ được cái gì là ‘Công viên kỷ Jura’.

Muốn học về máy bay? Không thành vấn đề! Có thấy đồng linh kiện phi cơ - có độ mô phỏng 99% - trước mặt không? Lại đó lắp ráp đi, sau đó lái thử coi phi cơ có bay được hay không? Phi cơ có bị rơi cũng không sao, dù sao cũng không chết được, muốn ráp thế nào thì cứ ráp thế đó đi!

Thậm chí quân đội các quốc gia cũng tạo phần mềm chuyên huấn luyện quân sự trên BC, một binh sĩ dưới tình huống không cần lo lắng tử vong, có thể tự mình thể nghiệm sự tàn khốc của chiến trường, học cách sử dụng nhiều loại vũ khí, quen thuộc nhiều phương thức tác chiến, thậm chí có thể đạt tới trình độ tinh anh của bộ đội đặc chủng: hải lục không tam quân nhất thể [lính có thể tác chiến trên biển, trên đất liền và cả trên không]!

Hơn nữa, có thể nói rằng chi phí huấn luyện bằng BC chỉ bằng với cho phí cho một game chiến tranh: ngoài chi phí nghiên cứu và bảo trì game thì gần như là không tốn một đồng nào nữa. Cho nên, quân đội tương lai rất thích tiến hành diễn tập "thực chiến", gần như mỗi một lần diễn tập đều là đạn đạo bay đầy trời, phi cơ, xe tăng - trong hiện thực có giá trị mười triệu, trăm triệu – muốn nổ là nổ, không cần phải lo nghĩ. Nói không chừng còn có thể ném ra vài cái đầu đạn hạt nhân nữa, bọn lính ở trung tâm vụ nổ chỉ cần có năng lực tự bảo vệ chính mình là hoàn thành nhiệm vụ...

Trần Húc hiện giờ chỉ mơ được chơi game của BC – dù cho là game tệ nhất cũng được. Cảm giác của hắn bây giờ giống hết năm đó khi lão cha mua cho hắn cái máy chơi game vừa xuất hiện trên thị trường, tới lúc vô cùng hưng phấn gắn vào TV chuẩn bị chơi thì hắn mới phát hiện lão cha ‘gà’ chưa có mua hộp game...

Hắn cẩn thận dò hỏi Tiểu Mẫn, nếu có game BC nào có thể chơi, thì nhất định phải báo cho hắn trước tiên! Hắn phải nhanh chóng đi vào căn thân thể nghiệm một chút!

Trở lại phòng ngủ, thấy cửa đã khoá, trong phòng ngủ không có một bóng người. Lúc này Trần Húc mới nhớ tới, trong phòng ngủ trừ hắn và Tàn Tiểu Ngạn còn chút bình thường thì hai vị khác đều giống như quý: cứ đến tối là chạy đi mất.

Ngô Nguyên thì còn đỡ, dù sao cũng biết hắn đi nơi nào. Thăng nhải này thuộc loại trạch nam [chỉ ru rú trong nhà], nhưng buổi tối mấy ngày gần đây cũng hơi khác thường. Mỗi lần com nước xong thì về phòng, lấy cái laptop rồi biến mất. Nghe Tiểu Ngạn - tin tức linh thông nhất trong phòng – nói: trước khi nhập học, Ngô Nguyên vào xem BBS của trường, sau đó biểu hiện ra năng lực công phòng inte xuất sắc - lúc đó hắn chưa tham gia CLB nào – nên đã bị một đám sư huynh lôi kéo. Hiện giờ đã gia nhập “CLB Sinh viên yêu máy tính”, không biết là đang làm dự án gì.

Phải biết rằng: các CLB của sinh viên trong trường đại học Tổng hợp rất ngưu B, nhìn quanh, không có CLB của trường nào có năng lực hơn các CLB của đại học Tổng hợp, hơn nữa, trong trường có rất nhiều CLB thành công. Các CLB của đại học Tổng hợp sẽ là tấm gương và mục tiêu của sinh viên các trường xung quanh. Sau khi tốt nghiệp, khi tìm việc mà trên lý lịch có ghi mình tham gia CLB chuyên ngành nào đó khi còn học đại học thì sẽ được “thêm điểm”.

Mà “CLB Sinh viên yêu máy tính” là một trong những CLB nóng nhất trường. Các CLB khác đều là đi mời gọi các sinh viên mới rồi sàng lọc lại mới cho làm thành viên, nhưng “CLB Sinh viên yêu máy tính” lại dùng cách khác: đặt một cái mật mã vào BBS của trường, người nào có thể vượt qua mật mã này mới có tư cách báo danh. “CLB Sinh viên yêu máy tính” còn ngưu B ở chỗ: bọn hắn có thể nhận các dự án của trường hoặc của các công ty, sau khi hoàn thành dự án thì được thù lao rất dày.

Hơn nữa “CLB Sinh viên yêu máy tính” có rất nhiều đề tài nghiên cứu và sản phẩm được trong nước khen ngợi, tuy Ngô Nguyên hiện giờ vội vội vàng vàng, nhưng với thành tích là năm nhất duy nhất có thể tiến vào CLB ngon lành như vậy thì hắn cũng được coi là người có chút danh tiếng trong trường rồi.

Về phần Đồng Thanh Khiết, hắn là người thần bí nhất trong phòng. Mỗi lần vừa tan học là không thấy hắn đâu nữa, khi hắn trở về, hỏi thì hắn nói đi làm việc ngoài giờ, nhưng không nói làm ở đâu. Nghĩ lại biểu hiện kích động của Lão Đồng ngày đó - khi mất đồ - mọi người đoán gia cảnh Lão Đồng rất khó khăn, nghe nói ngay cả học phí cũng là nhờ quỹ khuyến học cho vay, nên ngày đó, tuy hắn mất không nhiều tiền, nhưng đối với hoàn cảnh hắn thì rất khó thừa nhận.

Huống chi, cuối cùng mọi người đều lấy lại được đồ của mình, chỉ có tiền của hắn là không lấy lại được.

Tuy mọi người không nhắc lại chuyện này, nhưng đều nhớ trong lòng, khi đi ăn cơm, thấy Lão Đồng lấy rất ít đồ ăn, cả đám đều lấy có chia đồ ăn của mình cho hắn.

Sinh hoạt phí mỗi tháng của Tần Tiểu Ngạn chỉ hơn 400 đồng, Ngô Nguyên và Trần Húc thì ngày thường coi như khá đầy đủ, nên hai người rất ăn ý, mỗi bữa cơm đều lấy thêm một ít đồ ăn, sau đó tìm nhiều lý do để chia cho mọi người cùng ăn.

Giờ này chắc Tần Tiểu Ngạn đang thảo luận chuyện bóng đá trong phòng Vương Đồng, không biết khi nào thì trở lại, nên Trần Húc không dám lấy siêu cấp máy tính ra, hắn lấy cái laptop cùi của mình ra, dạo vài vòng trên mạng, sau đó chuẩn bị đi ngủ.

Ngay sau đó, Trần Húc phát hiện quyết định của mình thật là “anh minh thần võ”, bởi vì chưa được vài phút, đã nghe có tiếng đập cửa, vừa mở cửa thì thấy không phải Tần Tiểu Ngạn, mà là một thằng ở cách vách, tên Lưu Thụy.

Khai giảng cũng đã vài ngày, cả tầng lầu coi như là quen biết nhau, Trần Húc cũng rất khách khí hỏi hắn có chuyện gì.

Lưu Thụy hỏi “Cho tao mượn máy tính dùng một chút nha, tao lên mạng tra tư liệu”

Đây không phải là vấn đề gì lớn, dù sao hiện giờ Trần Húc cũng không dùng laptop, nên đưa cho hắn mượn. Sau đó ngạc nhiên hỏi hắn tra tư liệu gì.

"Thơ ca!" Lưu Thụy ngạc nhiên nhìn qua: "Mày không biết hay là đã quên? Hôm nay, lúc tan học, chủ nhiệm Trần đã nói còn có một tháng nữa là tới Trung Thu, kêu chúng ta chuẩn bị thiệp chúc mừng, rồi nộp lại, sau đó, đến đêm Trung thu, trường sẽ phát thiệp ngẫu nhiên cho các bạn khác"

Trần Húc nói “Tao biết, nhưng thiệp mừng liên quan cái rắm gì đến thơ ca?”

Lưu Thụy nói “Mày không hiểu rồi, hôm nay tao nghe Trần Lão Đại nói: mặc dù thiệp mừng là ngẫu nhiên phát đến tay người khác. Nhưng nguyên tắc cơ bản là đem thiệp của nam sinh phát cho nữ sinh, thiệp của nữ sinh phát cho nam sinh. Khoa chúng ta ‘sói nhiều thịt ít’, các cô nương trong khoa chắc chắn sẽ nhận thiệp của chúng ta. Tao muốn làm một bài thơ cực kỳ cảm động, biết đâu may mắn nó rơi vào tay cô em xinh đẹp nào đó? May mắn hơn nữa thì biết đâu sẽ vào tay một trong ‘tam đại mỹ nữ’ Quán Dịch, Trầm Tĩnh, Cao Hiểu Tiết? Nói không chừng nàng ngưỡng mộ tài hoa của tao, sau đó, hắc hắc hắc...”

Trần Húc bị tiếng cười như cú đêm kêu của hắn làm cả người nổi da gà, sau đó nói “F..k, biết đâu bài thơ của mày rơi vào tay ‘khủng lợ’ thì sao?”

"Cùng lắm thì bỏ của chạy lấy người thôi!" Lưu Thụy hèn mọn liếc mắt nhìn Trần Húc một cái, nói: "Tao muốn làm, tốt xấu gì cũng có cơ hội thành công, còn nếu không làm thì một chút hy vọng cũng không có", Trần Húc thật sự cảm thấy người này là một triết học gia!

Bất quá nghĩ lại thằng nhãi này nói cũng có đạo lý, nhìn thằng này tập trung tinh thần tìm thơ ca trên mạng, Trần Húc khinh thường cười, “Thơ ca? Thứ đồ chơi này mà phải tìm sao?”

Dù sao, hiện giờ không có việc gì làm, laptop lại bị người ta mượn, vì thế Trần Húc đi xuống lầu mua thiệp chúc mừng, cầm lấy bút trực tiếp viết.

Mấy năm trung học, Trần Húc cũng trải qua chuyện dùng văn chương tỏ tình. Sau này hắn cảm thấy làm chuyện này thật sự vô vụ nên mới buông tha cho, hiện giờ nhớ lại cảm thấy như giấc mộng Nam Kha. Bất quá hắn tin rằng những gì mình viết trước kia cũng không mấy thứ trên mạng.

Trong sân trường trung học của Trần Húc có một cây Bạch Quả ngàn năm, được xưng là ‘Trần giáo chi bảo’ [bảo vật trần phái] của trường trung học bọn hắn, nghe nói là năm đó, Chu Du thời Tam Quốc từng cắt nhà dưới gốc cây này, nhưng Trần Húc không tin tưởng lắm, Chu Du không có việc gì làm sao? Không đi đánh giặc chạy tới gốc cây này làm cái gì?

Tất nhiên, có không ít nhà văn, nhà thơ viết về cây Bạch Quả, nhưng cơ bản đều là loại gà mờ, không có tiếng tăm gì giống Trần Húc. Năm đó, Trần Húc

có một cô bạn tốt chuyển trường đi Thượng Hải, Trần Húc liền viết về cây Bạch Quả tặng nàng [Để nguyên đọc chơi, mình không biết dịch, ai dịch thơ được thì dịch hộ mình nha, thanks]:

Sẽ nghĩ muốn tích khi ấu bình thực,

Đồng chí Diệp Lạc di khô chi.

Trọng thù trước đây chiều xuân điệp,

Hồng nhan xa ký truyền tương tư.

Hiện giờ Trần Húc viết thiệp chúc mừng, cũng viết thơ về cây Bạch Quả. Sau khi viết ra, trong lòng hần có 3 phần khoe khoang, 4 phần tự đắc, nhưng còn có 3 phần phiền muộn vì hồi ức ngày xưa:

[Để nguyên đọc chơi, mình không biết dịch, ai dịch thơ được thì dịch hộ mình nha, thanks]

"Cùng người gặp lại

Duyên tự kia Tiêu Sắt gió thu

Củ cây Bạch Quả hạ

Ngưng ta lúc ban đầu cảm động

Người nắng tươi cười

Thâm khắc ở ta trong óc bên trong

Cây Bạch Quả hạ người

Giống cái Thiên Sứ làm cho ta tim đập thành thích

Có lẽ người chưa từng phát hiện

Bên người nam hài nhất liêm u mộng

Có lẽ ta thôi lâm vào

Kia tương tư không đáy thâm động

Lấy lên một mảnh cây Bạch Quả

Muốn mượn một trận gió mát

Đưa vào trong tay của người

Đổi người âm đạm cười

Đủ để đem trên đời hàn băng

Toàn bộ tuyết tan

Nhưng người chung không nhìn tiêu sái quá

Đem kia tấm cây Bạch Quả lưu ở trong gió

Chỉ vì ta lưu lại một tấm

Trông tròn mưa bụi mệnh mông "

Sau khi viết xong, Trần Húc tiện tay bỏ thiệp mừng vào trong bao thư rồi dán kín lại, trong lúc dán bao thư, Trần Húc cảm thấy giống như mình đang phong tỏa một đoạn hồi ức.

Nhất thời, tâm tư khoe khoang bay đi hết, Trần Húc có chút dằn dặt ném bao thư vào trong ngăn kéo, Ài, muốn phát cho ai thì phát đi!

Chương 15: Thủ Môn

Trần Húc chơi game Winning Eleven - là game bóng đá rất xuất sắc của KONAMI, Nhật Bản - cũng khoảng 10 năm rồi.

Lẽ ra, một thằng chơi game bóng đá thời gian lâu như vậy thì hứng thú đối bóng đá nhất định là không nhỏ, nhưng kỳ quái là: Trần Húc hiểu rất rõ ràng các quy tắc, biết rõ đội hình của những đội bóng nổi tiếng thế giới, nhưng cho đến bây giờ hắn chưa từng học bóng!

Thật ra, không phải Trần Húc không đá bóng, là một thanh niên nhiệt lực bắn ra bốn phía, tràn ngập khát khao với cuộc sống sao không tham dự thể loại vận động này được?

Lần đầu tiên Trần Húc đá bóng là năm 1999, lúc ấy tuyển nữ Trung Quốc như hoa hồng nở rộ.

Nhưng trời không chiều lòng người, hoặc là nói lão thiên gia không muốn nhìn thấy một thiếu niên tốt rơi vào vòng xoáy của bóng đá – lúc đó hắn rất thích đá bóng, mỗi ngày đều tròn học đá bóng với đám bạn, khiến thành tích học tập vô cùng thê thảm - cho nên, trong một buổi đá bóng, Trần Húc ra sân chưa đầy 5 phút, hắn dùng mũi chân (là mũi chân, đám gà không trải qua huấn luyện chính thức khi đá bóng sẽ dùng mũi chứ không phải lưng bàn chân) hung hăng sút bóng, bất hạnh là trên cái sân bóng rách nát đó thò ra một tảng đá nhọn... Tiếp đó, Trần Húc ôm chân, lệ rơi đầy mặt, bị đưa vào bệnh viện, sau đó, bàn chân phải của hắn thiếu mất nửa ngón...

Trần Húc cảm thấy mình thật sự đã trải qua một hồi thảm kịch nhân gian, còn bi thảm này gấp mấy lần so với diễn viên đóng vai Âu Dương Phong sử dụng Ngũ Hành Độn thổ thuật, đầu bị đập vào đá hoa cương. Cho nên, giấc mộng bóng đá một thiếu niên nhiệt lực bắn ra bốn phía, cứ như vậy thất bại. Còn Trần Húc thì do bị thương nên tránh được bị đòn tét mông nhưng không thể tránh được màn “song ca” làm mệt lỗ tai của cha mẹ mỗi ngày.

Qua 10 năm, một lần nữa Trần Húc đứng trên sân bóng, vì để lấy phong cách, hắn còn đặc biệt đi mua một đôi giày chơi bóng hiệu Song Tinh, 18 đồng một đôi.

Trần Húc trên sân bóng đang kêu oa oa, đá đến bây giờ, hắn phát hiện ngay cả bóng mà mình còn chưa chạm vào được – trong game thì mấy cầu thủ béo nhất cũng có thể sút cầu môn, ai ngờ mình thì cả bóng còn chưa chạm được nói gì đến sút bóng – trình độ mình bây giờ còn thua xa đám đầu heo trong tuyển quốc gia!

Chạy vòng vòng mệt mỏi, mồ hôi tuôn như tắm, nhưng không sờ được quả bóng, Trần Húc ảo não tiêu sái ra khỏi sân, Vương Đồng vỗ vai của hắn, an ủi: "Quên đi, lần đầu đá bóng đều là như vậy, năm tao học tiểu học cũng vậy thôi"

"Nói vậy là trình độ hiện giờ của mình chỉ bằng lúc hắn học tiểu học?" Nghe Vương Đồng an ủi, Trần Húc càng muốn khóc.

"Hiện giờ bạn biết bóng đá khó chơi thế nào chưa?" Không biết Cao Hiểu Tiết đến bên cạnh lúc nào, đang chế giễu.

Cao Hiểu Tiết hôm nay mặc đồ thật khỏe khoắn, phía trên là một cái áo thun ngắn, không có tay, phía dưới là một cái quần short cực ngắn. Cặp đùi trắng như tuyết lộ hết ra ngoài, hấp dẫn vô số tròng mắt của đám gia súc trên sân thể dục.

Trần Húc toát mồ hôi, nói "Là do tôi không cẩn thận nên nói nhầm thôi, có cần phải đá kích tôi như vậy không?" Hắn còn muốn trách móc vài câu, đột nhiên thấy sau lưng Cao Hiểu Tiết có một cô gái đang im lặng nhìn sân huấn luyện.

Trạm Tinh?! Sao nàng tới đây?

Trạm Tinh hôm nay mặc một cái áo sơ mi màu trắng và quần jean màu xanh lam, nàng tùy ý đứng ở nơi đó, mái tóc nhẹ nhàng lay động theo gió đêm, thật xinh đẹp giống như một bức họa.

"Woa? Sao bạn đỏ mặt?" Đột nhiên Cao Hiểu Tiết bên cạnh kêu một tiếng giống như phát hiện đại lục mới, sau đó ôm Trạm Tinh cười ha ha nói: "Ai da, nhìn Tinh Tinh nhà tui hả? Sao đỏ mặt? Ài, Tinh Tinh à, bạn có mị lực thật lớn đó!"

Trần Húc bị nâng trên ghẹo, cảm thấy mặt thật sự có chút đỏ, nhưng hắn thấy nếu mình giải thích thì nhất định sẽ bị Cao Hiểu Tiết chụp lấy làm đề tài trên chộc đến chết mất, vì thế cô ý nói: "Đừng vậy, đừng vậy. Tui có thói quen vừa thấy mỹ nữ là đỏ mặt, có sao không? Dù sao lúc tui nhìn thấy bạn thì mặt tui không có đỏ!"

Người này dám nói bốn cô nương không phải mỹ nữ! Cao Hiểu Tiết trừng mắt với hắn, bất quá nàng nhanh chóng hiểu được ý tứ của Trần Húc, sau đó nàng ra vẻ đáng thương ôm Trạm Tinh nói, "Mình đâu phải là mỹ nữ, tất nhiên bạn sẽ không đỏ mặt. Sao có thể so sánh Tinh Tinh của chúng ta được? Tinh Tinh chúng ta là đại mỹ nữ nha, nếu bạn mời tôi bữa cơm thì tôi có thể tiết lộ cho bạn những tin tức độc nhất vô nhị"

Trạm Tinh nói "Đi chết đi, mấy người cãi nhau đừng có lôi tui vào" Sau đó, Cao Hiểu Tiết cố ý lên mặt nàng một cái, còn nói "Thơm quá", trước khi

Trạm Tinh kịp phản ứng thì nàng đã cười hi hi rồi chạy mất.

Hiện giờ còn lại ba người Vương Đồng, Trạm Tinh và Trần Húc. Vương Đồng đang nhìn biểu hiện của các cầu thủ, Trạm Tinh cũng vậy, Trần Húc cảm thấy mình ở chỗ này thật không có ý tứ, vì thế liền nói với Vương Đồng “Sur huynh, em đi trước nha”

Vương Đồng ngạc nhiên nói: "Sao lại đi? Xem một chút đi, đám năm nhất mấy chú đa số đều chưa từng tiếp xúc bóng đá. Nên anh định huấn luyện chung cho mấy chú một ít kiến thức cơ bản, chú mày không ở lại huấn luyện sao?"

Trần Húc lén liếc nhìn Trạm Tinh một cái, đột nhiên hắn cảm thấy cái đám trong sân không phải là đang đá bóng mà gào thét giống như một bầy khi đang đùa giỡn với nhau. Trong lòng hắn có vài phần hảo cảm đối với cô bé trước mắt này, giống như năm đó mình học trung học đã thầm mến một cô bé. Lúc đó mình rất ngu, vì hấp dẫn sự chú ý con gái người ta nên luôn cố ý gây sự với nàng, hiện giờ nghĩ lại thấy mình quá ngây thơ, không biết hành động gây chú ý đó trong mắt người ta thì mình càng mất điểm.

Trần Húc bây giờ đã hiểu được đạo lý gọi là “bêu xấu không bằng giấu dốt”, cho nên hắn không muốn tham dự.

Trần Húc nói: "Em cảm thấy mình không có năng khiếu chơi bóng, để em ngoan ngoãn ngồi ngoài sân cỏ vũ là được rồi"

Vương Đồng nghĩ một chút rồi hỏi, “Chú mày chạy 100m mất bao nhiêu giây?”

Trần Húc gãi gãi đầu rồi nói: "Đừng cười nha, khoảng 14 giây gì đó"

"Vậy 1.500m?"

"Ách, cái này thì không nhớ rõ" Trần Húc vô sỉ nói: "Dù sao thời trung học, mỗi lần chạy cự ly dài thì em đều nằm trong nhóm những người về cuối, sau đó nằm thở như chó vậy"

Ách, ý của hắn chính là: Muốn tốc độ hả? Không có tốc độ. Muốn thể lực hả? Đâu có thể lực. Ngoài ra, vừa mới học chơi bóng thì nhất định là kỹ thuật cũng không có nốt.

Vương Đồng rất muốn nói “Vậy mày về nhà ngủ đi, siêng năng đọc sách một chút, đừng lãng phí thời gian ở sân vận động nữa”. Nhưng hắn cảm thấy những lời này có sức sát thương rất lớn tới lòng tự trọng của một thiếu niên nên hắn không nói, đang nghĩ coi nói sao cho uyển chuyển một chút, đột nhiên Trạm Tinh đang đứng bên cạnh nói: "Vừa rồi mình thấy bạn xử lý bóng, tuy động tác rất bình thường, nhưng phản ứng và sức bật của bạn khá tốt, hay là bạn thử tập luyện làm thủ môn xem sao?"

Thủ môn?

Không biết Cao Hiểu Tiết lén trở lại từ lúc nào, kêu lên: "Tinh Tinh, không phải chứ? Bạn nghĩ hắn ‘cao’ thế này có thể giữ khung thành được sao? Uy, vị bạn học này, bạn cao bao nhiêu?"

Trần Húc tròn trĩnh mắt, di di ngón chân trên thảm cỏ: "1,72m", Trần Húc thật sự không tính là cao, đối với nam sinh bình thường thì 1,72m chẳng thể nào gọi là lùn, nhưng để làm thủ môn thì quả thật còn hơi thiếu một chút.

Trạm Tinh kéo Cao Hiểu Tiết lại nói “Thủ môn cũng không cần cao lắm, 1,72m cũng đủ rồi. Chủ yếu là mình thấy phản ứng và sức bật của hắn khá tốt”

Lực bật chân của Trần Húc khá tốt, nhưng hắn thấy kỳ quái là làm sao mà Trạm Tinh thấy được? Trạm Tinh nhìn hắn, nói: "Vừa rồi mình thấy bạn nhảy lên đoạt bóng"

Trần Húc nhớ vừa rồi mình thật sự có nhảy lên, lúc đó bị nàng thấy được? Lúc này Cao Hiểu Tiết ồ ào nói “Vậy qua thử một chút đi”

Nói xong Cao Hiểu Tiết đi lấy một quả bóng lại, nói “Bạn học này nhảy lên một cái để mình xem bạn có thể bật cao bao nhiêu?”

Trần Húc có cảm giác giống như nàng đang nói giỡn, vì thế ngoắc ngoắc ngón tay nói “Come on”. Cao Hiểu Tiết liếc hắn một cái rồi ném quả bóng tới.

Cao Hiểu Tiết thật dễ tiện, ặc, là thật thông minh. Trước khi ném, nàng làm một cái động tác giả, nàng nhắm phía bên trái nhưng lại ném sang bên phải.

Rõ ràng Trần Húc bị động tác giả lung lay một chút, nhưng rất nhanh đã kịp phản ứng, nhảy đúng hướng rồi cản quả bóng lại!

"Không phải chứ!" Pha chặn bóng này làm Vương Đồng giật nảy mình, kéo Trần Húc lại, đâm vào ngực hắn một đám nói: "Tốt lắm! Chú mày có tập luyện hả?"

Trần Húc cười ha ha nói “Chưa ăn thịt heo nhưng cũng không đến nỗi chưa từng thấy qua heo chạy. Em mỗi ngày đều chơi game bóng đá mà. Không ngờ cảm giác nằm trên cỏ này thật thoải mái”

"Ài, kiểu ngạo thế?!" Cao Hiểu Tiết thấy Trần Húc có bộ dáng đắc ý nên rất là khó chịu, nói: "Bạn học này, vừa rồi là do bạn gặp may đấy, không tin thì thử lại lần nữa nha?"

"Đừng, đừng!" Trần Húc cười ha ha, "Lần này nhất định bạn sẽ ném rất xa, mình không mắc mưu đâu! Hơn nữa, vừa rồi bạn nói là kiểm tra phản ứng mà, không phải bạn đã thấy rồi sao?"

Cao Hiểu Tiết bị hấn làm tức giận, ngũ tạng muốn bốc khói, lúc này Trầm Tĩnh kéo nàng lại nói: "Tốt lắm, không cần nào loạn nữa. Không phải hôm nay bạn tới để phát hiện nhân tài sao? Mình thấy hấn có thể làm thủ môn, nếu không thì để hấn tập luyện thêm rồi xem xét lại"

Vương Đồng cũng đi tới nói "Anh thấy vừa rồi tiểu tử này chặn quả bóng đó rất tốt. Hơn nữa, chủ lực khoa chúng ta hiện giờ đều là năm tư, sẽ không tham thi đấu được, nếu Trần Húc thật sự có thiên phú, hơi lùn một chút cũng không sao. Nếu biểu hiện tốt không chừng có thể được mời vào đội tuyển của khoa"

Nghe xong, Trần Húc rất đắc ý, cố ý liếc mắt thị uy Cao Hiểu Tiết một cái, nói: "Thế nào, thấy thiên phú của tôi rất cao phải không? Tôi chính là hạt giống thiên tài nha, oa ca ca ca ca!"

Thấy dáng vẻ đắc ý của người này, trong lòng Cao Hiểu Tiết rất khó chịu, thật ra, không phải Cao Hiểu Tiết cố ý nhắm vào Trần Húc, chẳng qua nàng là điển hình của những người có tính tình ương bướng như con lừa, không thích người khác chống đối mình. Vừa định phản bác vài câu, đột nhiên nhân châu chuyển động, nghĩ ra một biện pháp rất tốt, vì thế lập tức thay đổi biểu tình, nũng nịu nói: "Được rồi, vị bạn học này quả nhiên là một cầu thủ rất có tiềm lực. Vì để nhanh chóng khai thác hết tiềm năng, từ giờ trở đi mình sẽ đảm nhận chức trách huấn luyện thủ môn riêng của bạn nha"

"Á..." Nụ cười của Trần Húc đông cứng trên mặt...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Hai Game Bc

Lúc Trần Húc trở lại phòng ngủ thì toàn thân không có chỗ nào không đau.

"Bà chần, xem như người lợi hại! Đừng để rơi vào trong tay ta, nếu không thì... hừ, hừ...!" Trần Húc nằm rên rĩ trên giường, tức giận trong lòng, bây giờ là mùa hè tại sao trong phòng ngủ không có máy điều hòa, lại thêm trên giường chỉ có chiếc chiếu, lúc bình thường thì nằm ngủ rất thoải mái, nhưng đối với người toàn thân đau đớn như hấn hiện giờ thì đúng là cực hình, hấn đang cần nằm nghỉ ngơi trên một cái giường có nệm mềm, có thể trải chăn dày phía dưới nhưng sẽ bị nóng chết mất!

Tần Tiểu Ngạn rất đồng tình liếc mắt nhìn Trần Húc một cái nói: "Huynh đệ, sao mày chọc giận nữ ma đầu này làm chi?"

Bộ dáng Trần Húc huấn luyện hôm nay đều lọt vào mắt hấn, thật sự là bi thảm kinh thiên động địa, nếu nếu đổi lại là mình, Tần Tiểu Ngạn tự thấy không thể kiên trì nổi.

Thủ môn là một tồn tại đặc biệt trong sân bóng, là người duy nhất có thể quang minh chính đại lấy tay chạm bóng, phương pháp huấn luyện cũng khác xa những cầu thủ khác.

Huấn luyện trụ cột của Thủ môn là cố gắng ôm quả bóng vào trong lòng, trong ngực, phương pháp huấn luyện cơ bản cũng rất đơn giản: hai thủ môn huấn luyện cho nhau, ném bóng để đối phương chụp lấy.

Không chừng Trần Húc thật sự có thiên phú làm thủ môn, hấn có thể thoải mái cản được hầu hết bóng do Cao Hiểu Tiết ném tới. Vì thế Trần Húc đắc ý vênh vao bắt đầu cười ha ha, nói mình là thủ môn kỳ tài hiếm có, sau này trọng trách giữ gìn hòa bình thế giới sẽ nằm trên vai mình. Sau đó hấn kiêu ngạo ngoắc ngoắc ngón tay với Cao Hiểu Tiết, nói "Cô bé, đôi tư thế mới cho khó một chút đi!"

Đúng là tự mình muốn chết!

Nếu không phải bộ dáng hiện tại của Trần Húc thật sự rất thảm thì ngay cả Tần Tiểu Ngạn cũng thấy thật sự không đáng để thông cảm! Thăng nhải này hoàn toàn là tự làm tự chịu! Nhưng thấy Trần Húc nằm kêu rên trên giường, hấn cũng không đành lòng nói thêm gì nữa.

Chẳng trách Trần Húc bị chinh phục như vậy. Thật ra Cao Hiểu Tiết cũng không phải là người bốc đồng, sau khi thấy Trần Húc có tiềm chất của một thủ môn, nàng thật sự muốn huấn luyện nghiêm chỉnh cho gia súc này. Nhưng nghe những lời nói Trần Húc, nàng cảm thấy mình giống như người chuyên bán tiếng rẻ cười [gà móng đỏ], mà gia súc này lại giống như là khách làng chơi, ngoắc ngoắc ngón tay với mình: "Cô bé, cười với đại gia một cái coi!"

Vì thế Cao Hiểu Tiết phẫn nộ!

Cao Hiểu Tiết phẫn nộ đáng sợ ra sao? Hiện giờ trong đại học Tổng hợp chưa có ai biết, nhưng bạn bè trước kia của nàng lại tận mắt chứng Cao Hiểu Tiết trong con phẫn nộ đã ăn một hơi hết 14 túi lớn khoai tây chiên...

Hiện giờ, Cao Hiểu Tiết lấy phần nộ như khi ăn 14 túi khoai tây chiên phát tiết toàn bộ lên người Trần Húc, kết quả có thể tưởng tượng được.

Huấn luyện nâng cao của Thủ môn là nằm trên mặt đất, sau đó, trợ lý đứng trước mặt hấn, ném bóng trong phạm vi hấn có thể bắt được để hấn chụp bóng.

Hiện giờ Trần Húc đang tập luyện bài này. Vừa mới bắt đầu thì cảm giác còn tốt, nhưng được một lúc thì hết chịu nổi!

Bởi vì hấn phải ngồi dưới đất, Cao Hiểu Tiết lại cố ý ném bóng sang hai bên, hơn nữa cô bé này rất độc ác, nằng không ném quá xa làm Trần Húc không thể với tới, nhưng mỗi lần ném, nằng đều nhắm vào vị trí Trần Húc phải kiệt lực xoay người ngã xuống đất mới với tới được, vì thế mỗi lần ném, nằng đều làm Trần Húc phải dốc hết sức lực ngã xuống đất.

Hơn nữa huấn luyện này cũng không phải là trợ lý ném bóng, thủ môn chụp lấy là được, sau khi bắt được bóng, thủ môn phải nhanh chóng ném bóng lại cho trợ lý, sau đó trợ lý lại ném tiếp, mà lần ném sau sẽ ném hướng ngược lại, còn thủ môn thì té trên mặt đất, chưa kịp ngồi dậy...

Đây là một loại huấn luyện nhắm vào tốc độ phản ứng của thủ môn, người mới bắt đầu huấn luyện thì mệt mỏi cái mạng già chứ chẳng chơi.

Nhìn Trần Húc hiện tại sẽ biết, lần này hấn phải chụp ít nhất là 500 quả, thất lưng đau như muốn đứt lìa rồi!

Trần Húc từng có vài lần rất muốn đầu hàng, nhưng vấn đề là: một người đàn ông làm sao có thể đầu hàng trước mặt cô em Giang Nam kiêu ngạo này được?!

Cao Hiểu Tiết cũng là một người có tính tình quật cường, thấy Trần Húc mệt thở như chó, nằng cũng mềm lòng. Nhưng thằng này luôn ngoan cường chống đỡ, nằng cũng phải kiên cường chống lại hấn. Hai người cứng đầu gặp chung lại, kết quả là bây giờ Trần Húc nằm rên như sắp chết!

Cuối cùng, Trầm Tĩnh nhìn không được, nói mình đói bụng phải đi ăn cơm, lúc này Cao Hiểu Tiết mới có cơ xuống thang, nói hôm nay huấn luyện đủ rồi, sau đó đi theo Trầm Tĩnh. Nhưng trước khi đi, nằng không quên quăng một trái lựu đạn: "Ngày mai tiếp tục"

"Không đùa chết ta chắc nằng không cam lòng đâu! Ái da!" Nhìn Trần Húc nghiêng rãng nghiêng lợi, Tàn Tiểu Ngạn bắt đắ đi lắ đầu, mặc cái quần lót tiêu sái đi vào trong phòng tắm.

Thấy trong phòng không có ai, Trần Húc lén lút gọi Tiểu Mẫn, hấn phát hiện có thể liên hệ với Tiểu Mẫn thông qua tai nghe [earphone: loại nhét trong lỗ tai, headphone: loại đeo trên đầu], như vậy, người khác không biết còn tưởng là hấn đang gọi điện thoại.

"Tiểu Mẫn, siêu cấp máy tính có cái gì... À không, có phương pháp mát xa không? Toàn thân ta đau muốn chết!"

"Theo kết quả của phần mềm 'Kiểm tra sức khỏe', thân thể ngài đang mệt mỏi quá sức, trong cơ thể có quá nhiều a-xít lac-tic mà làm cho các cơ bị đau, đề nghị sau này ngài ít vận động quá độ như thế này, không có lợi cho thân thể ngài"

"Vấn đề là ta đã quá mệt mỏi..." Trần Húc có vẻ mặt cầu xin, "Có thể biến thành máy mát xa không? Mệt chết ta!"

"Thực xin lỗi, tôi không thể hoàn thành yêu cầu của ngài, nhưng tôi sẽ ghi lại ý kiến của ngài, để cải tiến cho thế hệ thứ hai [Tiểu Mẫn là thế hệ thứ nhất] trong tương lai"

F..k, thế hệ thứ hai có liên quan cái đầu gì với mình? Chẳng lẽ còn kêu thằng cháu nội gọi một cái nữa?

"Có hai nguyên nhân chủ yếu tạo thành cơn đau của ngài: là do vận động quá độ hoặc là do sau khi ngài vận động mạnh đã không làm tốt công tác điều chỉnh các cơ bắp. Ngài làm như vậy là không có khoa học, sau khi vận động mạnh thì cơ bắp trên cơ thể đều căng lên, lúc này nghỉ ngơi đột ngột sẽ làm ảnh hưởng quá trình khôi phục của cơ bắp. Cho nên, sau mỗi lần vận động kịch liệt, đề nghị ngài: mặc kệ mệt mỏi thế nào cũng phải bỏ ra khoảng 5 phút làm vài động tác đơn giản như: quơ tay, duỗi chân,... để điều chỉnh cơ bắp, rất có ích đối với quá trình khôi phục thân thể ngài"

Đạo lý này Trần Húc cũng biết, nhưng vấn đề là: lúc ấy mệt sắp chết, cho dù biết cũng không còn sức để làm.

Trần Húc nằm trên giường rên rỉ nửa ngày, rốt cục cũng có cảm giác khôi phục được một chút, lúc này Tàn Tiểu Ngạn tắm xong đi ra, hấn cũng cời trụi lủi, bay vào phòng tắm. Sau khi vào phòng tắm còn nghe Tàn Tiểu Ngạn ở bên ngoài kêu: "F..k, Lão Tam, cái đồng hồ của mày quý lắm sao? Tắm rửa cũng mang theo? Mày không sợ nó rơi xuống cầu tiêu hả?"

"Tao có té vào cầu thì cũng không để nó rơi vào!" Trần Húc đắc ý kêu một tiếng, sau đó trong phòng tắm truyền ra tiếng "Ai da".

Tàn Tiểu Ngạn lập tức khẩn trương hỏi: "Lão Tam! Mày té vào cầu tiêu thật hả?!"

"Té cái đầu mày... Sao mày vứt cục xà bông ngay giữa đường vậy?"

Trần Húc xoa mông đứng lên, buồn bực nói "Địch mịa, hôm nay quá xui xẻo, chắc là ngày không tốt, chút nữa xem lại lịch vạn sự mới được"

Tuy siêu máy tính không thấm nước, không cháy, chống sốc rất mạnh, nhưng lúc tắm rửa Trần Húc đều tháo ra, đặt ở bên cạnh. Nước lạnh từ trên đầu tưới xuống, lập tức khiến cho cơn mệt mỏi của Trần Húc giảm bớt không ít. Trần Húc cảm thấy tiếc là không có cái bồn tắm lớn, bằng không nhất định sẽ nhảy vào trong đó nằm, cảm giác thật là... chắc chắn, chắc sẽ ngủ luôn trong bồn.

Đáng tiếc, đại học Tổng hợp không có điều kiện tốt như vậy. Muốn ngâm mình trong nước hả? Được thôi, nếu không sợ chết đuối thì trong sân trường có một cái... hồ sen.

Trần Húc cứ ngồi như vậy trên cái ghế, vừa tắm rửa vừa suy nghĩ miên man, mới vừa đồ xà bông lên chuẩn bị gội đầu thì đột nhiên nghe bên cạnh có tiếng "Ông ơng". Trần Húc lập tức nhảy dựng lên, vì hắn không có mang di động vào, có thể phát ra loại thanh âm này thì chỉ có thể là siêu cấp máy tính biến thành cái đồng hồ kia thôi!

Lại có phát hiện gì mới?

Trên đầu còn đầy xà bông chưa kịp gội, Trần Húc vội vàng nhập mật mã - điểm này rất đáng ghét, nhưng vấn đề là: không thể đổi mật mã! Vắt và nhập cái mật mã 16 ký tự, triệu hồi Tiểu Mẫn ra, Trần Húc liền vội vàng hỏi: "Thế nào, lại có tiến triển mới hả?"

"Đúng vậy" Âm thanh Tiểu Mẫn giống như nhạc trời: "Theo sự phân phó của ngài, khi có phần mềm hoàn chỉnh nào của BC được khôi phục thì báo cáo với ngài trước tiên. Vừa rồi, đã khôi phục thành công một số dữ liệu. Trong đó có 2 game nóng nhất năm 2086"

"Game?! Game gì?"

"Là game 'FIFA 2086' của công ty EA, và phần mềm còn lại là phần mềm 'Mô phỏng chiến đấu' của quân đội"

FIFA? Tất nhiên là Trần Húc biết game này, là game duy nhất trên thế giới được xưng là 'game mô phỏng bóng đá chân thật nhất', là sản phẩm của công ty EA, hằng năm đều phát hành phiên bản mới. Không ngờ nó được kéo dài đến tận năm 2086! Chắc chắn, không dễ dàng gì nha!

Tiểu Mẫn tiếp tục giới thiệu: "FIFA 2086 nhắm đến đối tượng có kỹ thuật đá bóng ngoài đời thật, ở chế độ chơi 'Thảm cỏ xanh truyền kỳ', trong game, ngài có thể tự mình tham gia thi đấu với các cầu thủ nổi tiếng thế giới, cho nên, sau khi game này được phát hành, nó được người chơi - thậm chí là các CLB bóng đá lớn - cực kỳ hoan nghênh. Nó cũng trực tiếp đề cao trình độ bóng đá thập niên 80 thế kỷ 21 trên toàn thế giới"

"Có thể nâng cao trình độ bóng đá?!"

"Đúng vậy, trong game có hai cách chơi. Một là, nâng cao thể chất trong game của ngài, làm cho ngài tự mình cảm nhận được kỹ thuật và sức mạnh của các siêu sao thế giới; hai là, giữ nguyên dữ liệu về thể chất hiện có của ngài, sau đó tiếp nhận huấn luyện chuyên nghiệp của các CLB lớn. Trong lúc huấn luyện, ngài có thể tự mình tiếp xúc và thi đấu với các siêu sao, nhờ đó tăng cường trình độ bóng đá của ngài. Tuy không thể nâng cao thể chất hiện thực của ngài, nhưng có thể bồi dưỡng trình độ, ý thức và kinh nghiệm cho ngài."

Đây gọi là gì?!

"Buồn ngủ mà gặp chiếu manh!" Không chỉ "chiếu manh", mà còn có giường tốt, trên giường lại có thêm mỹ nữ thơm ngào ngạt!

"Còn cái thứ hai? 'Mô phỏng chiến đấu' gì gì đó dùng để làm gì?"

"Game này có tính nguy hiểm nhất định, sau khi phát hành mới phát hiện nó có thể gây hậu quả nghiêm trọng nên được ghi nhận là 'cơ mật của quân đội', dân chúng bình thường không thể sử dụng"

"Game này là chương trình huấn luyện của quân đội, trong đó, quan trọng nhất là giáo trình dạy chiến đấu bằng tay. Kho dữ liệu của nó chứa các kỹ xảo chiến đấu của những cao thủ đánh nhau ngoài đời thật. Trong game này, ngài có thể tiếp thụ huấn luyện những kỹ xảo cao nhất về đánh nhau, ngoài việc không thể tăng cường thể chất hiện thực của ngài thì nó sẽ giúp ngài có được rất nhiều kinh nghiệm đánh nhau"

.....

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Mô Phỏng Chiến Đấu Và Miếu Sát [Một Chiêu Là Chết]

Khi Ngô Nguyên và Đồng Thanh Khiết trở về thì rất ngạc nhiên khi thấy Trần Húc đã ngủ.

Hiện giờ chỉ mới 9 giờ tối thôi mà, ngày thường không tới 12 giờ là Trần Húc không ngủ được, người tích cực tham gia "kể chuyện đêm khuya" nhất chính là hắn mà, sao nay ngủ sớm thế?

Tần Tiểu Ngạn làm một cái dấu hiệu bi ối, nói: "Lão Tam hôm nay quá mệt mỏi rồi, bị một cô em ‘ấy’ cho thê thảm luôn!"

Những lời này rất ám muội, dâm dăng, Ngô Nguyên và Đồng Thanh Khiết vội vàng hỏi tới, không chú ý tới cái tai nghe trên đầu Trần Húc.

Cho dù có chú ý cũng không sao cả. Loại tai nghe này là trường học phát cho mỗi sinh viên để học Anh ngữ. Tất nhiên, lúc bình thường không có việc gì thì có thể dùng để nghe radio, nghe nhạc vãn vãn... Như Tần Tiểu Ngạn mỗi đêm đều bật đài FM 91.6MHz, để nghe chuyện quý...

Nhưng cái tai nghe của Trần Húc là do siêu cấp máy tính biến thành, chức năng này có thể so sánh với mấy cái mũ thực tế ảo trong tiểu thuyết. Thông qua sóng điện kích thích đại não, đạt được hiệu quả kết nối giữa đại não với máy tính.

Lần đầu tiên Trần Húc tiến vào BC đã bị rung động một hồi.

Quả nhiên là lạc vào cảnh giới kỳ lạ!

Tất nhiên, cái loại cảm giác ‘lạc vào cảnh giới kỳ lạ này’ chỉ là thị giác và thính giác, bởi vì BC chưa có khả năng mở ra khứu giác và xúc giác, điều này làm cho Trần Húc cảm giác có chút là lạ, vì hần thử nhéo mình vài cái, nhưng không có một chút cảm giác, giống như thân thể này không phải là của mình.

"Hoan nghênh ngài tiến vào hệ thống BC" “Thân thể” ảo Tiểu Mẫn nhanh chóng xuất hiện trước mặt hắn, làm cho Trần Húc lại tặc lưỡi tán thưởng.

Bởi vì dù sao thì Desktop của PC chỉ là mặt phẳng, tuy có thể điều chỉnh góc nhìn 3D, nhưng nhân vật trên đó không thể nào làm cho người ta rung động giống như giáp mặt với người thật được.

Nhưng ở trong BC, Tiểu Mẫn xuất hiện trong bộ dáng của người thật, ngoài sự xinh đẹp kinh tâm động phách đến mức khoa trương thì thật sự rất khó nhận ra sự khác biệt giữa nàng và người thật.

"Không biết có thể sờ một chút hay không..." Trần Húc có chút đáng khinh nghĩ thầm, Trần Húc không dám thật sự đưa tay sờ lên ngực người ta, vì thế "Ai da" một tiếng, cổ ý lão đảo ngã nhào về phía Tiểu Mẫn, nhưng lúc tay Trần Húc chạm tới thân thể nàng thì hần phát hiện tay mình xuyên qua thân thể Tiểu Mẫn, thì ra nàng chỉ vền vẹn là một hình ảnh.

"Mình phải biết chứ," Sau khi Trần Húc thăm mắng mình đáng khinh, rất đáng khinh, mới thì thảo lẩm bẩm: "Đây là hệ thống do Trung Quốc sản xuất, làm gì có chức năng này, nếu là của Nhật Bản sản xuất thì chắc có..."

Vừa nghĩ tới có thể ở trong thế giới ảo có thể xxx với vài mỹ nữ, Trần Húc lại mắng mình đáng khinh, đáng khinh! Có điều, sau khi mắng xong, hần lại đỏ mặt hồi Tiểu Mẫn vấn đề này.

"Loại game ngài nói cũng có, nhưng không được thông qua khi kiểm duyệt ở Trung Quốc, nên tôi không được cài đặt game này" Tiểu Mẫn dù sao cũng là người máy, sẽ không đỏ mặt, tiếp tục giới thiệu: "Công ty Illusion của Nhật Bản, là một trong những công ty chuyên phát triển HGAME [thể loại game xxx] cho BC, rất được hoan nghênh. Nhưng hậu quả là: trên 90% các cặp vợ chồng ở Nhật Bản, bởi vì thể loại game này mà không muốn ‘sinh hoạt’ với nhau, thậm chí có rất nhiều người không muốn kết hôn! Do đó, game này bị cấm phát hành ở nhiều nước trên thế giới"

Trần Húc toát mồ hôi. Có điều nói như thế cũng đúng!

Nhìn Tiểu Mẫn xem... Chắc chắn, khuôn mặt này, dáng người này. Hơn nữa, tính cách hoàn toàn có thể dựa theo nhu cầu của người dùng, thậm chí bộ dáng cũng có thể dựa theo nhu cầu của người dùng để đặt ra! Có một bạn gái gần như hoàn mỹ như vậy thì trong hiện thực ai mà thềm quan tâm tới một phụ nữ luống tuổi, đã có chồng... Khụ khụ, cũng không biết cảm giác khi xxx như thế nào...

Ai da, đỏ mặt rồi.

Trần Húc vào game đầu tiên không phải là FIFA, mà vào game “Mô phỏng chiến đấu”!

Mọi thằng con trai đều có giấc mộng làm đại hiệp, không thấy “Vô ảnh cước” làm điên đảo rạp chiếu phim sao? Có thiếu niên nào chưa từng cảm gây gộc tưởng tượng mình là đại hiệp?

Vì thế Trần Húc không tiến vào game bóng đá trước mà vào game tập luyện đánh nhau!

Nhưng hần vào đó chưa đầy 5 phút đã phải chui ra...

5 phút đồng hồ này được ghi nhận như sau: vừa tiến vào game, hần mất 2 phút để ngắm nhìn và cảm khái cái võ đài rất rộng, rất to, rất đẹp trước mặt. Sau đó là 2 phút 30 giây dành cho Tiểu Mẫn giới thiệu quy tắc của game.

Vì sao lại là Tiểu Mẫn hả? Nguyên nhân rất đơn giản: máy tính tương lai có ổ cứng quá khủng, trong đó chứa rất nhiều phần mềm và dữ liệu, hầu như muốn cái gì cũng có! Vì vậy muốn tìm thứ gì trong đó thì thật là một chuyện khủng khiếp! Mà được Tiểu Mẫn giúp đỡ thì khác, chỉ cần liên hệ với nàng là biết ngay trong đó có cái gì.

Thật ra, trong mỗi game đều có phần hướng dẫn, Tiểu Mẫn không cần phải giới thiệu gì, nàng chỉ cần chuyển tài liệu hướng dẫn cho hần là được.

Nghe Tiểu Mẫn giới thiệu quy tắc hết 2 phút 30 giây, vì Trần Húc sốt ruột muốn chơi game nên lười nghe. Hắn nhanh chóng chọn đối thủ, là một gã cao thủ Quyền Thái [Muay Thai], về phần tên của vị cao này thì... thật xin lỗi, Trần Húc không có chú ý.

Đây quả thật là không tôn trọng một cao thủ!

Vì thế Trần Húc nhanh chóng bị trừng phạt.

Đọc thông tin thể chất của mình hết 12 giây, được điểm F, trong bảng so sánh thể chất thì đạt hạng hai... từ dưới lên – hạng nhất là... người tàn tật!

10 giây cuối cùng: bước vào sân, tiến lên vài bước, song phương chào nhau – mất hết 5 giây - Trần Húc rất kích động, mọi chuyện đều sống động y như thật, thậm chí hắn còn thấy hưng quang lóe lên trong mắt đối phương!

Trần Húc bắt chước trên TV, cẩn thận đi vòng quanh đối thủ tìm thời cơ để hành động – mất khoảng 3 giây. Đột nhiên, đối thủ phát hiện sơ hở, vọt lên như một con báo, một cú đấm thẳng cực kỳ xinh đẹp, tốc độ cực nhanh, Trần Húc vừa định phản ứng, thì... "Bụp!", một đấm này đã nằm ngay mũi hắn rồi, sau đó cả người Trần Húc văng ra khỏi võ đài – KO [Knock Out]! Trận đấu chấm dứt!

Hoàn hảo, trước đó do sợ bị đánh nên Trần Húc đặt mức ‘đau đớn’ là 0, nếu dựa trên mức độ chân thật khi huấn luyện quân nhân - đặt ‘đau đớn’ và ‘bị thương’ ở mức cao nhất – thì Trần Húc sẽ không thể nào ngồi dậy nổi!

"Hắn không phải là người!" Trần Húc nhớ lại một đấm vừa rồi mà thấy sợ, Tiểu Mẫn ở bên cạnh báo số liệu: lực lượng của một đấm này không lớn, chỉ có 120 kg, trong thể giới thật thì không ai chết vì một đấm như thế, nhiều nhất chỉ là cái mũi sẽ... nằm trong gương mặt mà thôi! Mà vị cao thủ tên “Tra Sách” này là cao thủ đai đỏ thập đẳng của Quyền Thái, là Quyền Vương hạng trung trên thế giới!

Một con gà của gà, lần đầu tiên đánh nhau lại khiêu chiến Quyền Vương của thế giới! Lúc Trần Húc rời khỏi game còn thì thào: "Mình còn sống! Mình còn sống!"

Rốt cục Trần Húc cũng hiểu được cái game này không phải là cái thể loại như Tekken mà hắn thường chơi trong siêu thị, bởi vì nó ngoài việc không có chiêu thức hoa lệ thì nó cũng không có tính cân bằng!

Ý nghĩa của tính cân bằng là: tuy mỗi nhân vật có chiêu thức khác nhau nhưng không có ai là “mạnh nhất” và cũng không có ai là “yếu nhất”.

Nhưng hiện giờ Trần Húc cảm thấy mình chính là nhân vật “yếu nhất”!

Tiểu Mẫn đưa ra lời bình: "Bởi vì thể chất của ngài quá kém, lại vượt cấp khiêu chiến với nhân vật có độ khó cao nhất, nên ngài thất bại là chuyện rất bình thường. Tôi đề nghị ngài nên khiêu chiến với đối thủ từ thấp đến cao, đồng thời phải tập luyện trong hiện thực để nâng cao thể chất"

"Vậy đối thủ cấp thấp thì ta có thể tùy ý ngược đãi hắn hả?"

"Không được. Bởi vì game này không phải là thể loại game để phát tiết, nên cấp thấp nhất cũng có thực lực của huấn luyện viên cấp D"

Trần Húc nuốt nước miếng: "Hình dung đại khái một chút đi, thực lực của huấn luyện viên cấp D như thế nào?"

"Thực lực của huấn luyện viên cấp D tương đương với Cảnh sát ưu tú"

"Ặc... Quên đi" Trần Húc tự hiểu lấy mình, với một con gà như mình thì không cần người có tập luyện, chỉ cần người hơi to một chút thì mình chắc chắn sẽ bầm dập! Nghĩ đến đây hắn lại không nhịn được lẩm bẩm: "Mình chán sống sao? Mình chán sống sao? Đi khiêu chiến Quyền Vương!"

"Ngài là người mới, tôi đề nghị ngài đừng vội thực chiến, trước hết hãy để cho huấn luyện viên hướng dẫn ngài những bài tập cơ bản. Ngài muốn học tập một loại kỹ xảo đánh nhau? Đề nghị ngài học tập kỹ xảo đánh nhau của bộ đội đặc chủng, đây là kỹ xảo kết hợp của võ thuật cổ truyền Trung Quốc với các loại kỹ xảo chiến đấu nổi tiếng trên thế giới, dễ dàng mà hiệu quả, trong chiến đấu ngài sẽ có rất nhiều ưu thế. Xin hỏi ngài có muốn luyện tập hay không?"

"Đội lát nữa rồi tính" Trần Húc khoát tay, một đám khùng khiếp vừa rồi còn lòn vòn trong đầu hắn, tim còn đập loạn, hắn cảm thấy tâm hồn nhỏ bé của mình cũng bị thương nặng, làm sao dám thử nữa?

Bất quá, lúc này Trần Húc cũng hiểu được, vì sao game này chỉ dùng trong quân đội, hoặc một tổ chức đặc thù.

Bởi vì game này có sức sát thương quá lớn. Nếu theo huấn luyện của nó thì ngoài đường đây “Lý Tiểu Long”. Nếu mỗi người đều giống như màn cuối trong phim “Đội bóng Thiếu Lâm” [phim có Châu Tinh Trì đóng] thì thế giới này sẽ đáng sợ cỡ nào?

"Thôi, qua game bóng đá xem nó như thế nào"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Đội Trung Quốc Kém Cỏi Nhất Lịch Sử

Cảm giác khi tiến vào game bóng đá tốt hơn nhiều so với khi vào game Mô phỏng chiến đấu.

Game đánh nhau, hơn nữa còn là game được quân đội sử dụng, sau khi tiến vào game sẽ xuất hiện trên võ đài, chỉ thấy một màu xám của kim loại, nhìn một chút đã thấy nặng nề, có cả sát khí và cảm giác máu tanh được ẩn giấu sâu trong khung cảnh chung quanh.

Mà game bóng đá thì khác, vừa tiến vào trò chơi sẽ thấy mình đang đứng ở giữa một cái sân bóng đá thật lớn, khán giả ngồi dày đặc trên những hàng ghế xung quanh sân bóng, nếu bật âm thanh thì có thể nghe được khán giả đang ra sức la hét, kêu gào cổ vũ. Cái cảm giác này trong nháy mắt đã làm bầu nhiệt huyết của Trần Húc sôi lên sùng sục!

Nhiệt huyết sôi trào vì đây là môn thể thao được gọi là môn “thể thao Vua” duy nhất trên thế giới!

Cũng giống như game bóng đá trên PC, nếu lúc mới vào trò chơi mà người chơi không tiến hành thao tác gì thì trò chơi sẽ tự động trình chiếu những pha cắt cảnh.

Trần Húc ngây ngốc đứng luôn tại giữa sân bóng, nhưng hần nhanh chóng phát hiện mình mặc một bộ đồ đen – trang phục của trọng tài, đang ôm bóng đi trước, phía sau hắn là cầu thủ của hai đội bóng.

Trên màn hình lớn hiện lên tên của hai đội bóng: đội hình mạnh nhất thế kỷ 20 VS đội hình mạnh nhất thế kỷ 21!

Trần Húc nhìn lướt qua đội hình mạnh nhất thế kỷ 21 liền nhận ra Cristiano Ronaldo [Bồ Đào Nha]. Trong đội hình mạnh nhất thế kỷ 20 cũng có rất nhiều gương mặt quen thuộc!

Một người đen đen, là... Vua bóng đá Pele [Brazil]!

Một người đáng tròn tròn, là... Ronaldo [Brazil]!

...

Cả đám người đều là nhân vật oai phong một cõi nha!

Hơn nữa, trong thế giới ảo này, hình ảnh siêu chân thật, làm cho những người này gần như không có gì khác biệt với người thật, có thể nói hiện giờ trên sân bóng này, bất kể là thị giác hay thính giác, đều tiếp cận vô hạn với ngoài đời thật, thậm chí đứng ở giữa sân bóng cũng có thấy rõ ràng bộ dáng của một khán giả đang ngồi ở khán đài xa nhất!

Với phần cứng hiện tại thì không thể nào tạo ra được hiệu quả thế này!

Khó trách PC sẽ bị BC ép đến không thở được!

Các game hiện giờ, nhất là các game lớn, rất chú trọng chất lượng hình ảnh. Như game “WoW” [World of Warcraft] của công ty Blizzard, hiện đang thống lĩnh thị trường game, ngoài việc nó có nhiều tính năng và cách chơi rất hay, có độ cân bằng cao, thì chất lượng hình ảnh của nó cũng chiếm được nhiều điểm.

Nhưng nếu so sánh WoW với game BC thì thật sự là con nít so với người trưởng thành! Có thể khẳng định: dù là game có hình ảnh đẹp nhất hiện nay cũng “không có cửa” so sánh với game BC! Vì... kém quá xa!

Nếu không là vì tính đặc thù của BC - muốn tiến hành kết nối giữa đại não và BC thì phải tiến vào trạng thái thôi miên - thì PC đã sớm bị đào thải rồi.

Hiện giờ Trần Húc đang lâm vào cảnh không thể tự kiềm chế trong game siêu chân thật này, có thể đá bóng cùng các siêu sao thế giới là một việc rất “đã ghiền”.

À, bị ngược đãi thật “đã ghiền”.

Tưởng tượng một chút nha: Đầu tiên, bị ông chú Pele sút cho mấy cú, lại bị Ronaldo dẫn bóng vờn qua vờn lại trước mặt, nhất định là miệng ngậm đầy cỏ, còn quả bóng bên cạnh thì đừng hòng đụng tới được, mỗi lần như thế thì chỉ đành trơ mắt nhìn quả bóng chỉ cách ngón tay mình vài milimet, từ từ lăn vào cầu môn...

Sau đó là “Viên Nguyệt Loan Dao” [cú sút bóng bay hình vòng cung] của Beckham, bóng bay hình chữ S của Roberto Carlos – có một lần, Trần Húc thấy Carlos sút bóng vào nơi phạt góc, nhưng 2 giây sau bóng đã nằm trong lưới...

Quá bị phần, Trần Húc ác ý đoán: thật ra phương pháp sút bóng của Carlos không khác gì các cầu thủ bóng đá nam Trung Quốc, nhưng người ta tự hiểu

lấy mình, mỗi lần sút bóng vào gôn thì đều nhắm vào điểm phạt góc, sau đó bóng bay vào khung thành. Mà đám heo trong tuyển quốc gia không hề tự hiểu lấy mình, mỗi lần sút đều nhắm vào khung thành, sau đó bóng... bay thẳng về điểm phạt góc...

Rốt cục Trần Húc phát hiện, siêu sao chính là siêu sao! Cùng đá bóng với những vị “Vua bóng đá” này, lại đóng vai đáng thương nhất: thủ môn... Ngay cả lòng muốn chết hấn cũng có!

Game FIFA trên BC, ngoài cách chơi rất hay ra còn có nhiều chế độ chơi.

Có chế độ chuyên môn nhắm vào những người mới tập, có chỉ huy đội bóng thi đấu, cũng có thể chơi chế độ “Thảm cỏ xanh truyền kỳ”: từ một cầu thủ mới vào nghề, từ từ lên cao cấp, thậm chí là vào CLB lớn, đạt được các giải thưởng.

Game này có giá trị chơi lại cao, có cách chơi thú vị, hơn xa các game hiện tại, huống chi nó còn có hệ thống thực tế ảo vượt thời đại giúp người chơi thể nghiệm một cách chân thật nhất.

Đối với một “tín đồ” của game bóng đá, còn gì có ý nghĩa hơn là chơi game này?

Trần Húc nhanh chóng lựa chọn một trận đấu hữu nghị, phát hiện các đội bóng để lựa chọn phong phú hơn nhiều so với các game hiện tại, ngoại trừ các CLB lớn và các đội tuyển quốc gia quốc còn có rất nhiều đội bóng kinh điển, tỷ như: “Hà Lan tam kiếm khách” tạo thành đội tuyển quốc gia Hà Lan năm 88, “3R” của Brazil năm 2002, vân vân...

Mặt khác, còn phân ra những đội bóng danh tiếng tốt nhất và những đội bóng danh tiếng kém cỏi nhất, Trần Húc phát hiện có tuyển quốc gia Trung Quốc năm 2008 trong danh sách những đội bóng danh tiếng kém cỏi nhất!

Tốt, rất là tốt!

Đám heo này tới năm 2008 vẫn không chút tiến bộ? Hơn nữa, còn có vẻ “cứ thể mà làm”!

Trần Húc vô si muốn sử dụng đội hình mạnh nhất thế kỷ 20, chọn đối thủ là tuyển quốc gia Trung Quốc năm 2008, hơn nữa, hấn còn chọn mức độ chân thật là “khoa trương”.

Theo Tiểu Mẫn giải thích, độ chân thật đặt ở mức “khoa trương” thì giữa trận đấu sẽ xuất hiện một vài tình huống kỳ quái, loại tình huống này cơ bản là “khoa trương hóa” những chuyện có thể xảy ra trong trận đấu ngoài đời thật, do đó đạt hiệu quả thú vị, bởi vì có không ít người chơi đặc biệt thích loại thú vị này.

Nhưng vấn đề là: sau khi vào trận đấu, Trần Húc rất buồn bực phát hiện mình lại nằm bên đội tuyển quốc gia Trung Quốc?!

Đầu tiên, phải nói rõ một chút: Trần Húc tuyệt đối không phải loại người sinh ngoại, hấn từng đặt ra một trong các tiêu chuẩn tìm bạn gái: “trong tương lai, anh có thể dẫn em xuất ngoại du lịch, nhìn xem phong cảnh các quốc gia, nhưng em phải nhận thức rằng: quốc gia của mình mới là tốt nhất, không phải chỉ có ánh trăng ở Mỹ mới tròn”.

Nhưng bóng đá Trung Quốc thì... Thật sự là một chuyện khác.

Trần Húc trở thành thủ môn của tuyển Trung Quốc, lúc này hấn chỉ mong nhanh chóng kết thúc trận đấu!

Trời ạ, tuyển Trung Quốc “bèo” nhất trên đời, đối mặt đội hình mạnh nhất thế kỷ 20... Cái cảm giác này thật giống một em bé 3 tuổi đối mặt với một người trưởng thành vạm vỡ, hơn nữa, trong tay vị đại ca này có một thanh Thanh Long Yên Nguyệt Dao [thanh đao của Quan Vân Trường - Quan Nhị Ca]!

Không phải là tự mình muốn chết sao?

Trần Húc nhanh chóng được nghiệm chứng ý nghĩ trong lòng. Vì vùn vùn chỉ 5 phút đồng hồ, đội Trung Quốc bên hấn đã bị ghi 3 bàn, trong đó có một bàn đốt lưới nhà... Tất nhiên, trong đó không thể thiếu trách nhiệm của thủ môn Trần Húc, thậm chí, có thể nói trách nhiệm của hấn lớn nhất! Nhưng Trần Húc lại cho rằng: đây đúng là đội bóng quá “bèo”, “bèo” nhất trên đời!

Trần Húc cảm thấy mình không thể cứ để thế này, chỉ sợ sau trận đấu thì trong lòng hấn sẽ sinh ra bóng ma đối với bóng đá.

Nhưng đám fan đang ngồi trên khán đài bắt đầu phát uy, bọn họ hô khẩu hiệu tập thể, phát ra âm thanh “phô thiên cái địa”, nhưng nghe xong khẩu hiệu này, Trần Húc thiếu chút nữa đập đầu vào cột khung thành tự sát...

Bởi vì đám fan dùng Trung văn hồ lớn: “Tạ Á Long về vườn đi!” [Tạ Á Long là cựu Chủ tịch Liên đoàn Bóng đá Trung Quốc (CFA), bị khởi tố vì tội tham nhũng năm 2012]

Khi lần đầu đám fan la lên “Tạ Á Long”, Trần Húc nhin không được cả người run lên, đúng lúc này ông chú Pele nhẹ nhàng sút một cú, ài, tỷ số là 0 : 4.

Trần Húc cảm thấy nếu đây là một trận đấu thật sự thì ông chú Pele sẽ phát biểu thể này sau trận đấu:

- Fan Trung Quốc rất nhiệt tình, tôi tin rằng niềm yêu thích bóng đá của họ đã vượt biên giới! À, tôi cũng vừa học xong một câu Trung văn kêu “Pele cố lên”

Tất nhiên phóng viên sẽ yêu cầu ông ấy nói, chú Pele sẽ mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng bóng, nói một câu: "xie ya long xia ke!" [phiên âm tiếng Trung Quốc, có ý là "Tạ Á Long về vườn đi!"]

Trần Húc biết Tạ Á Long là Chủ tịch CFA! Nhưng không ngờ thanh danh hấn kém như vậy? Lại bị đưa vào game FIFA của năm 2086?!

Nhưng Trần Húc có chút hiểu lầm về việc này. Dù sao, một công ty lớn như EA, cho dù muốn làm tình tiết trong trò chơi nhưng không dám trêu đùa Chủ tịch CFA. Tác giả của những câu nói này chính là những người chơi mạnh mẽ, chính bọn họ tạo ra rất nhiều bản vá, bản MOD [Modification: sửa chữa dữ liệu trong game để có những trải nghiệm mới], rồi cháu nội Trần Húc tiện tay cập nhật những bản MOD này vào game nên mới tạo ra một màn thế...

80 năm sau mà còn có fan bóng đá căm hận Tạ Á Long như thế thì vị chương môn của môn phái “Chống nạnh” này trong tương lai cũng không được lòng fan hâm mộ!

Trận đấu lại trôi qua 10 phút, tỷ số đã biến thành 0 : 9, còn thiếu một bàn nữa thì tỷ số sẽ biến thành 2 con số! Có tỷ số “khủng” như vậy tất nhiên là “nhờ” thủ môn Trần Húc đứng như trời trồng - không khác gì cái cột khung thành thứ ba, chỉ cần đối phương sút vào khung thành là có thể ghi bàn. À, ngoài ra, còn “nhờ công lao” của tuyến Trung Quốc nữa chứ, đối mặt với đối thủ vượt xa mình, bọn họ ngay cả bóng cũng chuyền không xong, mỗi lần chuyền thì bóng sẽ nằm ngay dưới chân... đối phương.

Mà bên ngoài sân, fan hâm mộ mừng đã mỗi miệng rồi, bọn họ không thêm mừng nữa mà phần nộ đem cà chua, trứng thối, và nhiều thứ linh tinh khác ném đầy cả sân bóng. Rốt cục Trần Húc cũng hiểu được cái gì gọi là "Hiệu ứng Khoa trương"!

Mấy thứ này bay đầy trời, đập lên người cũng khá đau, vì thế Trần Húc gào khóc, trốn trong khung thành nhưng cũng không thể tránh được cà chua, trứng thối... Lúc này hấn hy vọng mình có một cây dù?!

Lúc Trần Húc đang né tránh cà chua, trứng thối trong game thì ở thế giới thật, biểu hiện của hấn giống như gặp ác mộng, cả người co giật như lên cơn động kinh!

- Lão Tam! Mày có sao không?! Lão Tam?!

Biểu hiện của Trần Húc làm 3 thành viên phòng sợ hãi, giường của Ngô Nguyên gần nhất nên hấn đã chạy tới, tưởng Trần Húc đang gặp ác mộng, nên vỗ “Bốp bốp” vào mặt Trần Húc để gọi hấn tỉnh dậy. Vấn đề là hiện giờ Trần Húc đang giãy dụa chạy trốn trong thế giới ảo, cái loại thôi miên này giống giống hệt như đang gặp ác mộng, mà bị vỗ vài cái trên mặt thì đại não sinh ra sóng thần kinh phản xạ, làm cho Trần Húc - trong thế giới ảo, thấy mặt của mình bị vài cái trứng thối đập trúng. Vì thế Trần Húc hoang mang giơ tay lên chặn lại, cái quơ tay này cũng không riêng gì trong thế giới ảo mà ngoài thật hấn cũng múa may móng vuốt lên, đúng lúc này, Ngô Nguyên lại đưa cái mặt tới, muốn nhìn xem Trần Húc có sao không, vì thế... "Bốp bốp", Ngô Nguyên bất hạnh bị Trần Húc “đục” hai cái, choáng váng té xuống đất, mắt kính cũng rơi ra.

- “F..k!” Ngô Nguyên nhật lên kính mắt, hét lớn:

- Lão Đồng! Tiểu ngan! Lại tiếp một tay! Lão Tam phát điên rồi!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Vì Sao Lên Cơn

Khi Trần Húc rời khỏi thế giới ảo của Tiểu Mẫn đã thấy mình nằm ở trên một cái giường bệnh trắng toát. Cả đám Ngô Nguyên, Tàn Tiểu Ngan, Đồng Thanh Khiết và một người khác đang ngồi đánh xì phé [xì tố / poker], người này thoát nhìn chỉ lớn hơn mình vài tuổi, mặc cái áo blouse màu trắng [thường thấy bác sĩ mặc].

Trần Húc tháo cái tai nghe xuống nói:

- Ê, đây là đâu? Sao giống nhà tang lễ thế!

Vừa thấy Trần Húc tỉnh lại, đám Ngô Nguyên bỏ bài xuống, đi tới nói:

- Lão Tam, mày không sao chứ?

- "Có sao? Tao có thể có chuyện gì?" Trần Húc rất ngạc nhiên.

- “F..k!” Ngô Nguyên vừa nghe đã phát hỏa, chỉ vào cái mũi của mình nói:

- Lão Tam, vừa rồi mày gặp ác mộng gì vậy? Lăn lộn như con quay trên giường. Mịa, lão tử, còn tưởng mày nằm mơ bị “Phù Dung tỷ tỷ” [một 3 ‘mỹ nữ đao kéo’ nổi tiếng của làng CBiz, gồm: Phù Dung, Quách Mỹ Mỹ, Angela Baby] cưỡng gian, nên mới hào tâm gọi mày dậy, kết quả là mày ‘tặng’ cho mấy cái bộp tay, làm tao ngã xuống đất, còn rơi cả mắt kính!

- “Oc!” Trần Húc ngồi bật dậy, nói:

- Không phải chứ? Lão Đại, tao không biết. Ách, vừa rồi tao gặp ác mộng, thấy bị người ta PK [đồ sát, cái này ai chơi game online đều biết chứ?], lúc đó có cảm giác giống như có người đánh tao, nên tao phải phản kích, không ngờ đánh trúng mày?!

Vừa nghe xong, mấy người đều cười, nói:

- Không phải mày mơ thấy bị Cao Hiểu Tiết PK chứ? Tao nghĩ không phải chỉ PK thôi đâu, chắc chắn là mày làm chuyện gì có lỗi với con gái người ta trong mơ rồi, phải không?

Trần Húc không chút do dự, so đầu ngón giữa với bọn kia, sau đó thấy bộ bài nằm trên bàn, hần buồn bực nói:

- Vậy là tụi mày kéo tao tới đây? Chỗ này hình như là phòng y tế trong trường hả? Tao chỉ gặp ác mộng thôi, có cần kéo tao vào phòng y tế không? Còn nữa, nếu tao nằm ở đây thì tốt xấu gì cũng là người bệnh, tụi mày tự nhìn lại mình xem, coi bộ đánh bài rất vui vẻ nha, tụi mày không có lương tâm hả?

Ngô Nguyên nói:

- F..k, ai mà biết mày gặp ác mộng đâu? Tụi tao tưởng mày bị điên nên cố gắng đem mày tới đây, một chết mịa! Ai ngờ bác sĩ kiểm tra, mày đâu có bệnh gì, chỉ đang ngủ thôi. Mà cũng lạ, tụi tao khiêng mày tới đây vậy mà cũng không tỉnh, trên đời không có ai ngủ tới trình độ như mày, có thể kêu mày là ‘Thần Ngủ’ rồi!

Trần Húc nghĩ thầm, đâu phải tao không tỉnh, lúc đó tao đang chơi game mà. Lúc này hần nhìn về phía người có dáng vẻ thư sinh, mặc áo blouse, nói:

- Anh là bác sĩ hả? Hạnh ngộ hạnh ngộ

Thật ra Trần Húc đang oán thầm trong lòng, trường học quá vô trách nhiệm! Vừa nhìn đã biết người này vừa tốt nghiệp, vạn nhất sau này trong trường có sinh viên hay giáo sư nào xảy ra chuyện thì hần có thể cứu người được không?

Tên kia đẩy đẩy cái mắt kính, vội vàng khoát tay nói:

- Tôi không phải là bác sĩ. Nếu tôi bác sĩ, lại còn trẻ thế này thì tôi đâu có ở cái chỗ không có tương lai này!

Sau đó, hần nhúu mày giống như có chút khó chịu, lấy tay đè phía dưới ngực trái, rồi cười nói:

- Làm quen nha. Tôi là Ngô Trung, sinh viên năm tư, Khoa Y Học, đại học Tổng hợp, đang thực tập ở đây

- Thì ra là sư huynh!

Trần Húc theo bản năng thò tay vào túi quần tìm thuốc lá, nhưng phát hiện mình chỉ mặc cái quần cộc rất mát mẻ, vì thế ngưng ngưng cười cười.

Ngô Trung cũng cười theo, móc một gói thuốc từ trong túi áo blouse rồi ném cho hần:

- Làm một điếu đi, nhưng đừng có hút ở đây, lại đằng cửa đi

Trần Húc cầm lấy hộp thuốc lá:

- Wow! “Trung Hoa”?! Sư huynh, anh sang quá vậy?!

Ngô Trung cười, nói:

- Ài..., anh làm gì có tiền mà hút thuốc này? Bình thường anh hút “Hoàng Sơn” 5 tệ một gói, lúc không có tiền thì hút “Đại Môn” 1 tệ 1 gói cũng qua được con ghien. Gói thuốc này là do một huynh đệ cùng phòng cho anh, hôm nào giới thiệu cho mấy người làm quen, hần đang thực tập trong bệnh viện, ở đó thì thuốc lá loại nào mà không có? Thích gói nào thì cứ lấy

Cả đám toát mồ hôi, nói:

- Chỗ đó là bệnh viện hay là nhà máy thuốc lá? Không tốn tiền sao?

- “Chắc chắn là máy đưa chưa từng vào bệnh viện” Ngô Trung đốt một điếu thuốc cười nói tiếp:

- Các bệnh viện bây giờ đều nghiêm cấm bác sĩ thu tiền lễ, những người bệnh không dám quang minh chính đại đưa tiền lì xì, nhưng sao không biểu lộ

một chút ý tứ được? Đương nhiên, có lên lút đưa tiền hay không thì không ai biết, nhưng tặng thuốc là thì có ai cấm? Rất nhiều người bệnh tặng thuốc lá xin, không tặng một gói thì tặng cả cây [1 cây 10 gói]. Mà trong bệnh viện lại không cho hút thuốc, nên bác sĩ đều nhận rồi quăng đại trên bàn, bạn anh tiện tay chồm vài gói thôi

Cả đám lại toát mồ hôi, Trần Húc thấy Ngô Trung nói xong lại lấy tay ấn ngực trái, nên hần nói:

- Sur huynh, không sao chứ? Thấy anh hình như không được thoải mái

Ngô Trung cười cười nói:

- Không sao, vừa rồi vội chạy tới trực đêm, không cẩn thận bị xe quẹt nhẹ, đau một chút, chắc là bị sung, chút nữa lấy thuốc tan máu bầm dán lên là được. Nhưng chú em đúng là ngu nha, ngủ say như chết vậy. Hôm nay vận động quá độ nên mệt mỏi lắm hả?

Những lời này thật ra còn có ý nghĩa khác. Có điều Trần Húc không thấy vẻ mặt như muốn cười của Ngô Trung, nên gật đầu nói:

- Đúng vậy, anh không biết chứ, hôm nay em suýt bị người đàn bà kia giết chết! Thất lưng em, ài, đau như bị chặt ngang vậy!

Trên mặt Ngô Trung lập tức sáng lạn vô cùng.

Thấy vẻ mặt vẻ mặt đồng tình của 3 thằng còn lại, Ngô Trung nhin không được lắc đầu thờ dài, quả nhiên là “mấy bé” năm nhất, không hiểu hết “nghĩa bóng” của một câu đơn giản thế này.

Lúc này, ngực trái hần lại hơi đau, chẳng lẽ vừa rồi bị đụng rất mạnh? Ngô Trung nghĩ hần là mình không có yếu như vậy, thấy Trần Húc cảm cái tai nghe trong tay, hần liền cười nói:

- Đúng rồi, cái tai nghe này của chú thật kỳ quái, có tháo thế nào cũng không lấy ra được vậy?

Trần Húc nghĩ thầm “Dĩ nhiên là không tháo được rồi”, bởi vì hần muốn Tiểu Mẫn biến thành tai nghe, lúc này muốn lấy nó ra thì phải có mật mã hoặc giọng nói hay dấu vân tay của Trần Húc - giống như cái đồng hồ - khi sử dụng hình dạng này thì cho dù có cúi đầu xuống cũng không rút, nên không cần lo lắng bị rơi mất.

Điều làm Hần buồn bực lại là tại sao mình gặp ác mộng? Chẳng lẽ là do chuyện xảy ra trong thế giới ảo làm người khác tưởng mình gặp ác mộng? Mịa, nếu đúng như thế thì sau này vào thế giới ảo thế quái nào được? Vừa rồi hần chỉ đá bóng một trận thôi, nếu là tập luyện đánh nhau thì chắc sẽ kêu gào như quỷ khóc mắt!

Trần Húc rất muốn hỏi Tiểu Mẫn một chút rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, nhưng lúc này hần thấy Ngô Trung ôm ngực, đặt mông ngồi ở trên ghế, nhin không được nói:

- Sur huynh, anh thật sự không sao chứ? Em thấy bộ dáng của anh hiện giờ không tốt lắm, hay là em đưa anh đi bệnh viện khám thử nha?

Bọn Ngô Nguyên cũng nói như thế, rồi chạy qua nhin.

- “Không sao, không sao,” Ngô Trung khoát tay:

- Bị đụng trúng một chút, cũng không nặng lắm. Anh đã dán thuốc lên rồi

Nhin hần kiên trì như vậy, đám Ngô Nguyên cũng khó mà nói cái gì. Lúc này Trần Húc đột nhiên nói:

- Em mặc “lái”, WC ở đâu?

Ngô Trung chỉ cho hần, hần lập tức xông vào WC nhanh như thỏ.

- “Tiểu Mẫn, Tiểu Mẫn!” Trần Húc gắn cái tai nghe lên đầu, thấp giọng hỏi Tiểu Mẫn:

- Sao ta lại hôn mê? Tại sao ta tập luyện trong thế giới ảo thì người khác tưởng ta bị điên? Còn nữa, tại sao gọi thế nào ta cũng không tỉnh?

- “Việc này là do ngài không mở chế độ hoàn toàn thôi miên” Tiểu Mẫn giải thích:

- Thật ra, thế giới ảo là lợi dụng sóng điện tiến hành trao đổi với não người, dùng thủ đoạn thôi miên làm người ta tiến vào thế giới ảo, tương tự như nhân loại nằm mơ. Khi xuất xưởng, BC được tắt chế độ hoàn toàn thôi miên, vì khi ngài tiến vào chế độ này sẽ hoàn toàn không cảm nhận được tin tức bên ngoài, lúc này, mặc kệ ngài làm gì trong thế giới ảo, cũng không thể hiện trên thân thể ngài

- Vậy tại sao vừa rồi bọn họ gọi thế nào ta cũng bất tỉnh?

- Bởi vì tinh thần của ngài rất mệt mỏi. Ngài mới vừa trải qua một ngày mệt nhọc, lại không nghe khuyến cáo của tôi, mạnh mẽ tiến vào thể nghiệm thế giới ảo, nên tinh thần tiêu hao quá độ, làm ngài ngủ say. Khi tinh thần lực của ngài thấp đến giới hạn, tôi gửi tín hiệu thôi miên, trực tiếp đưa ngài vào giấc ngủ sâu, nhưng không ngờ tạo thành hậu quả như thế

- Ngủ say?

- Đúng vậy, theo nghiên cứu của các nhà khoa học: thật ra, thời gian con người thật sự ngủ chỉ khoảng 2 giờ thôi, phần lớn thời gian thì vỏ não ở trạng thái mơ màng. Nếu sử dụng thủ đoạn thôi miên làm cho người ta tiến vào trạng thái hoàn toàn hôn mê, thì chỉ cần khoảng 2,5 giờ là hoàn toàn giải quyết được vấn đề buồn ngủ"

Hai mắt Trần Húc sáng lên:

- Có nghĩa là mỗi ngày ta chỉ cần ngủ 2,5 giờ là đủ? Sau đó có thể tiến các game thế giới ảo? Tính sơ một chút: mỗi tối, 23g30 đi ngủ, chỉ cần ngủ tới 2g00' là tỉnh lực sung túc, sau đó tiến vào thế giới ảo để chơi game hoặc làm việc cho đến 6g00' sáng!

Nghe xong ý tưởng của Trần Húc, Tiểu Mẫn nói:

- Đúng vậy. Nhưng tiến vào thế giới ảo cũng tiêu hao tinh thần, cho nên tôi kiến nghị thế này: 23g30' ngái đi ngủ, đến 1g30' tôi sẽ đánh thức ngái. Sau đó tiến vào thế giới ảo cho đến 5g00', ngái lại ngủ tiếp 30' để khôi phục tinh thần của ngái, 5g30' lại tiếp tục vào thế giới ảo, đến 12g30' lại ngủ say 30', cứ như thế tôi cam đoan ngái sẽ dư thừa tinh lực cho một ngày.

- Sau khi ngủ say, ta chơi game sẽ không còn la hét nữa chứ?

- Tất nhiên là không, ngái không cần sợ ảnh hưởng tới người khác.

- “Sướng quá!” Trần Húc vung tay lên, nhin không được hưng phấn nên phát ra âm thanh khá lớn, bên ngoài Tần Tiểu Ngạn lập tức hô:

- Lão Tam?! Sao vậy? Mây đang “cười” cái cầu tiêu há?!

Trần Húc không để ý tới hấn, vì đang bận suy nghĩ: nếu như mỗi buổi tối mình 22g đi ngủ, vậy tới lúc bọn kia đi ngủ vào lúc 0g thì mình thức dậy, vậy là thời gian chơi game tăng thêm được 1g30'. Để tối nay thí nghiệm một chút.

Trần Húc lại nhớ đến vừa rồi Ngô Trung hay ôm ngực, vì thế liền hỏi:

- Đúng rồi, Tiểu Mẫn, nếu ta muốn xem bệnh cho người khác, à, hấn đang đau ngực, vậy ta phải làm thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Dập Lá Lách [Tỳ Tạng]

Trần Húc đi ra ngoài, thấy Ngô Trung giờ cánh tay lên, Tần Tiểu Ngạn đang bôi thuốc lên ngực hấn.

- "Tránh ra tránh ra, để tao xem!" Trần Húc đi tới, làm bộ như không thèm để ý, cúi đầu nhìn chăm chăm ngực phải Ngô Trung, sau đó làm bộ vờn tay trái xoa bóp: "Chỗ này không đau? Chỗ này đau không? Còn chỗ này?", Trần Húc đưa tay quay màn hình cái đồng hồ xuống phía dưới, nên khi hấn đặt cái đồng hồ trên ngực Ngô Trung thì Tiểu Mẫn bắt đầu dùng sóng siêu âm để chẩn đoán bệnh, nhanh chóng đưa kết quả ra màn hình.

- "F..k, Lão Tam, mày đừng có giỡn nữa!" Đồng Thanh Khiết khinh bỉ liếc nhìn Trần Húc một cái, sau đó nói:

- Sư huynh, ký túc xá sắp đóng cửa rồi, tui em đi trước. Nếu anh thấy không được thoải mái thì lập tức đi bệnh viện khám nha, đừng cố chịu đựng.

Ngô Trung cười phát tay: "Không sao, không sao, anh cảm thấy xúc thuốc rồi thì đỡ hơn nhiều!"

- "Sao mà ‘không sao’ được!" Trần Húc ở bên cạnh lập tức nhảy dựng lên, tay giữ chặt Ngô Trung, miệng hô: “Lão Đại, Lão Nhị, Lão Tứ, gọi 120 [số cứu thương ở TQ] mau!”

Thấy Trần Húc như bị lừa thiếu mộng, Ngô Trung cười nói “Chú bị sao vậy, anh dẫu có sao!”

- "Còn ‘không có sao’ nữa hả!" sắc mặt Trần Húc vô cùng nghiêm túc: "Đạch, Lão Đại đừng lo, gọi cứu thương mau! Bây giờ sư huynh bị dập lá lách và xuất huyết nội, không đưa nhanh tới bệnh viện là xong đời!"

Nghe lời này, sắc mặt mọi người nháy mắt biến thành trắng bệch, Ngô Nguyên nhìn Ngô Trung mắt một cái, lập tức lấy di động gọi 120, mép miệng Ngô Trung run run, sau khi Ngô Nguyên cúp điện thoại mới nói:

- Không... không phải chứ?

Khác với đám Trần Húc, bản thân hần học ngành Y, tuy thường xuyên trốn học hoặc đi học thì không thèm nghe giảng, tới lúc thi thì xem sơ qua bài một chút, thi xong thì trả lại bài cho lão sư. Nhưng dù sao thì hần cũng học ngành Y nên phải biết một chút, vừa rồi hần không nghĩ theo hướng nghiêm trọng, nhưng giờ được Trần Húc nhắc nhở, Ngô Trung lập tức nhớ tới các triệu chứng của bệnh này được ghi trong sách, nó hoàn toàn khớp với những triệu chứng của mình!

Đập lá lách làm cho xuất huyết nội là một loại chấn thương thường thấy, do ngoại lực tác động, nguy hiểm nhất là: lúc bị thương, nếu đương sự không có vấn đề quá lớn thì thường không để ý, rồi không đi bệnh viện đúng lúc thì rất có thể sẽ làm cho xuất huyết càng lúc càng nhiều, dẫn đến tính mạng gặp nguy hiểm!

Không khí trong phòng lập tức nặng nề, cúp điện thoại, Ngô Nguyên mới lên lút lời kéo Trần Húc, nói: “Lão Tam, mày đừng có giỡn kiểu này nha”

Trần Húc nói: “Tao cũng hay đùa giỡn một chút, nhưng chuyện này là tao nói thật đó!”

5 phút sau, xe cấp cứu “Hự hự...” chạy tới, cả đám ba chân bốn cẳng khiêng Ngô Trung lên xe, sau đó lại “Hự hự” chạy đi... Đám Trần Húc không được lên xe.

- "Mịa,... Đuổi theo!" Ngô Nguyên nói: "Tối nay khỏi ngủ!"

-

Cả đám chạy ra cổng trường, đứng đón cả buổi mới bắt được một chiếc taxi, khi chạy tới bệnh viện tỉnh thì được bác sĩ thông báo: Ngô Trung thật sự bị đập lá lách, khoang bụng xuất huyết tới 1.000 ml, hiện giờ đã được đưa vào phòng giải phẫu khẩn cấp.

Nghe chuyện này, 3 thằng kia nhìn Trần Húc với ánh mắt khác, nghe bọn hần kể lại quá trình phát hiện bệnh, vị bác sĩ kia hỏi:

- Em học ngành Y hả? Phải biết rằng chứng đập lá lách này rất phiền toái, vì lúc đó, người bị thương thường không có vấn đề gì lớn, đến khi xuất huyết quá nhiều mới cảm thấy đau bụng dữ dội, thậm chí là bị sốc. Khoảng thời gian này dài ngắn tùy lúc, nếu vết thương nhỏ thì có thể kéo dài cả tháng mà không biết.

Trần Húc đành phải gật đầu nói “Mẹ em là y tá” – vì mẹ hần thật sự là y tá trưởng ở bệnh viện huyện nơi hần ở.

Vừa nói như thế thì hần dễ dàng “qua cửa”. Trên mặt mấy người kia đều xuất hiện vẻ "À, Thì ra là thế", vị bác sĩ nói:

- Lần này cũng nhờ có em, nếu hần giữ được cái mạng là nhờ em đó. Ài..., có nhiều người bị đập lá lách mà không chữa trị kịp thời nên không thể cứu, cũng may là hần được đưa tới sớm, chắc giải phẫu cũng không có gì khó khăn.

Sau đó, vị bác sĩ hỏi tiếp:

- Mấy đứa học chung hả? Chuyện này tốt nhất là báo cho người nhà của hần, mấy đứa có số điện thoại nhà hần không?

Mấy người đều lắc đầu nói “Không có”, cuối cùng gọi điện thoại báo với Chủ nhiệm Trần: Có một sinh viên năm tư, Khoa Y Học, tên Ngô Trung, bị đập lá lách, đã đưa vào bệnh viện, hiện giờ đang được phẫu thuật, nhờ lão Trần liên hệ với Chủ nhiệm Khoa của Ngô Trung, sau đó báo với người nhà của hần.

Không ngờ 20’ sau, có mấy chiếc xe kéo rèm bít bùng đậu trước cửa bệnh viện, sau đó có một đám người hùng hổ chạy tới đây.

Dẫn đầu đám người hùng hổ đó chính là Chủ nhiệm Trần kính yêu của bọn họ, vừa thấy đám Trần Húc, ổng chạy lên, hỏi:

- Ngô Trung đâu? Tình huống thế nào? Rốt cuộc chuyện này là như thế nào?

Trần Húc nuốt một ngụm nước miếng:

- Ấc... Lão Đại, em chỉ nhờ thầy báo với người nhà của hần thôi, sao cả Hiệu trưởng Chương cũng tới đây?

Hiệu trưởng Chương đã tới, đi theo ổng còn có mấy Phó Hiệu trưởng và Trưởng Khoa Y Học, mấy vị giáo sư vân vân... Khi nghe nói có một sinh viên bị đập lá lách đã đưa vào phòng giải phẫu ở bệnh viện thì Hiệu trưởng Chương rất sợ hãi!

Phải biết rằng hiện giờ tính mạng của sinh viên rất đáng giá, sinh viên gặp chuyện không may trong phạm vi quản lý của trường học thì trường học không có cách nào trốn tránh trách nhiệm. Giống như bunn vàng dính vào đũng quần, không phải shit thì cũng là phân. Nếu sinh viên này thật sự có cái gì không hay mà người nhà kéo tới trường quậy thì sẽ ảnh hưởng danh dự của trường!

Vị bác sĩ kia vừa nghe nói Hiệu trưởng đại học Tổng hợp tới, liền vội vàng nói lại một lần, vừa nghe nói là do Trần Húc kịp thời phát hiện, nên được đưa tới sớm, chắc sẽ không có vấn đề gì lớn, mọi người đều thở ra một hơi.

Chủ nhiệm Trần thúc thúc Trần Húc:

- Tiểu tử, chú cứu được một mạng người. Trờ về trường, thầy cho chú thêm vài điểm

- "Áy, áy" Trưởng Khoa CNTT, họ Vương, vỗ vỗ vai Trần Nhiên [chủ nhiệm Trần tên là Trần Nhiên] nói: "Tiểu Trần à, mấy sinh viên này làm rất tốt, quay về chú phải cho điểm bọn họ kha khá một chút. Sinh viên Khoa Y Học mà còn chưa phát hiện mình có vấn đề, nhưng bọn hấn lại làm được, điều này chứng minh rằng Khoa chúng ta giáo dục rất thành công nha!"

Những lời này làm Trưởng Khoa Y Học tức xịt khói, tốt lắm, một sinh viên năm tư Khoa Y Học bị bệnh mà không biết, lại được một sinh viên năm nhất Khoa CNTT phát hiện? Chuyện này mà lộ ra thì thật là dọa người nha! Thật sự là rất dọa người à!

Nếu không phải Ngô Trung còn đang ở trong phòng giải phẫu, Trưởng Khoa Y Học nhất định sẽ xông tới tặg hấn vài cái bộp tay!

Nhưng lúc này ông đành phải làm bộ như không có nghe, quay đầu nói với Hiệu trưởng Chương:

- Hiệu trưởng, vị bác sĩ kia nói sinh viên này không có vấn đề gì, giải phẫu còn mất chút thời gian, hay là ngài về nghỉ ngơi trước đi.

Hiệu trưởng Chương lắc đầu nói:

- Không được, nhất định phải chờ sinh viên kia đi ra, dù sao cũng không thể ngủ được.

Đám Trần Húc nghe thế thì trong lòng rất cảm động, đây đúng là hiệu trưởng tốt! Nhưng không biết Hiệu trưởng Chương đang hô to trong lòng: "Thật là, con mịa nó, may quá, cái thằng sinh viên này không sao, lần này chẳng những trường không gánh tội trên lưng mà ngược lại còn được ba má nó mang ơn nữa chứ, đến lúc trả lời phỏng vấn thì mình phải biểu hiện sự quan tâm và trân trọng của trường với sinh viên, chà... Danh tiếng của trường sẽ được nâng lên"

Nghĩ như vậy, nên Hiệu trưởng Chương càng nhìn 4 thằng năm nhất này càng thấy đáng yêu, thậm chí trong lúc chờ đợi, ông còn thân thiết bắt chuyện với bọn họ.

Có điều, đám Trần Húc thì không thể nào thoải mái được, sợ mình nói sai gì đó, vì dù sao ông cũng là hiệu trưởng, là loại người ngày thường "thần long kiến thủ bất kiến vĩ" [rồng thần thấy đầu không thấy đuôi]. Hơn nữa, hiệu trưởng đại nhân hỏi mấy vấn đề không có chút xíu hàm lượng kỹ thuật, như: "Chương trình học hiện giờ nghe có hiểu không? Tôi ngủ ngon không? Ăn cơm có ngon không?"

Mấy lão Trưởng Khoa bên cạnh thì đang hung tợn tròn mắt, đám Trần Húc dám nói "không" sao? Hấn dám nói bữa trưa hôm nay, cơm trong căn-tin có sạn, đồ ăn có ruồi bọ sao?

Rõ ràng là không dám, vì thế đám Trần Húc kẻ phụ người họa, gật đầu lia lịa nói: "Tốt, tốt lắm, rất tốt"...

Hoàn hảo, Hiệu trưởng chỉ hần huyền vài câu với bọn họ thì Chủ nhiệm Trần đã lôi bọn họ đi, vài vị Trưởng Khoa lập tức vây quanh lấy lòng Hiệu trưởng.

Ra đến cửa đại sảnh đợi khám bệnh của bệnh viện, Chủ nhiệm Trần móc gói thuốc lá ra, đốt một điếu rồi hỏi: "Ai hút thuốc?"

Bốn thằng đều lắc đầu! Bởi vì ngay ngày khai giảng, Trưởng Khoa đã nói:

- Năm nhất không được hút thuốc lá. Nếu như bị tôi bắt được thì rửa cái lỗ tai chờ nghe chửi đi!

Thấy 4 thằng ra sức lắc đầu, Chủ nhiệm Trần cười nói:

- Đừng có giả bộ. Có ai thật sự cấm năm nhất hút thuốc đâu? Chỉ là nói cho có mà thôi.

Mấy người đều toát mồ hôi, Trần Húc có lá gan lớn nhất, hơn nữa, hấn thật sự đang thèm thuốc, với lại một khi Ngô Trung chưa ra khỏi phòng phẫu thuật thì áp lực trong lòng hấn sẽ không thể nào giảm bớt. Vì thế Trần Húc lấy một điếu, Chủ nhiệm Trần lấy cái ZIPPO [loại hộp quẹt bật lên kêu leng keng, hay thấy trong phim] đốt hấn, sau đó nói: "Mấy chú cũng đừng lo lắng, học theo hấn kìa"

Trần Húc vừa định nói 3 thằng kia không hút thuốc lá, ai ngờ 3 thằng nhìn nhau một cái rồi cùng đưa tay ra lấy.

- "F..k!" Trần Húc bị sặc khói, ho khan vài cái, "Không phải tụi mày không biết hút sao?"

- "Là 'không hút' chứ không phải 'không biết'! Nhưng cũng phải xem tình huống" Lão Đại nói một cách đáng khinh, "Hiện giờ Hiệu trưởng Chương và mấy vị Trưởng Khoa đang đứng sau lưng, bây giờ chúng ta hút trước mặt họ, sau này nói ra rất có mặt mũi nha!"

Hai thằng kia gật đầu điên cuồng.

- "Mịa...!" Trần Húc gờ ngón giữa lên rồi không nói gì nữa.

Ngay lúc này âm thanh của Trưởng Khoa Vương đột ngột vang lên sau lưng:

- Tiểu Trần à, giờ này cũng không còn sớm nữa, chú dẫn mấy nhóc này về...

Còn hai tiếng “ngủ đi” chưa kịp nói, mắt của Trưởng Khoa Vương trợn trắng lên vì ông thấy... Chủ nhiệm Trần đang ngậm thuốc là thì thôi, mà 4 thằng sinh viên đáng yêu bên cạnh cũng đang phì phèo, khói bay mịt mù trước mặt...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Thần Y? Bán Tiên?

Rốt cục Ngô Trung cũng được giải phẫu xong, bác sĩ nói:

- Nhờ đưa tới sớm, nên giải phẫu rất thuận lợi, nhưng còn phải nằm viện để quan sát một thời gian ngắn.

Nghe mấy lời này, tảng đá trong lòng mọi người được thả xuống. Hiệu trưởng Chương kêu một giáo sư Khoa Y Học nhanh chóng liên hệ người nhà Ngô Trung, sau đó vung tay lên, bảo mọi người ra về.

Lần này Trần Húc nổi tiếng rồi.

Có 2 nguyên nhân làm hắn nổi tiếng:

Thứ nhất, đêm qua hắn gặp ác mộng, lúc bị lôi đến phòng Y tế tạo ra động tĩnh rất lớn, vì lúc ấy đám Ngô Nguyên rất khẩn trương, kêu gào rất to, nên cách đó mấy phòng cũng nghe được. Sau đó, khi trở về phòng, tên đám đàng Tàn Tiểu Ngạn lại nói ra “ý ngầm” trong câu nói của Ngô Trung lúc đó. Sau đó lại dùng giọng điệu dâm dăng nói “Trần Húc bị Cao Hiểu Tiết ‘hành hạ’ dữ quá nên thất lưng đau như bị chặt đứt”, làm cho mấy thằng ở mấy phòng xung quanh đều nói với Trần Húc bằng một giọng điệu đầy hăm dọa và ám muội: “Trần Húc à, phải bảo trọng thân thể, sau này đừng có ‘cày cày’ một nhọc như vậy nữa!”

Thứ hai, hôm nay cha mẹ Ngô Trung đến. Đầu tiên là đi bệnh viện thăm Ngô Trung, biết được toàn bộ sự tình nên buổi chiều trực tiếp xông thẳng vào phòng học của đám Trần Húc, cảm ơn Trần Húc rồi rít. Nguyên nhân này làm cho Trần Húc nổi tiếng như cồn!

Những người hiểu biết về ngành Y cũng nói:

- Dù là bác sĩ có kinh nghiệm nếu không chú ý thì cũng rất khó phát hiện bệnh nhân bị đập lá lách.

Vì thế, có một thằng bạn học trong khoa biết Trần Húc chạy tới cho hắn khám bệnh, bắt quả Trần Húc vô si nói mình chỉ xem bệnh cho mấy em gái, ngày hôm qua hoàn toàn là vì cứu người.

Mới vừa dứt lời, thì một “Tiểu Béo muội” [bé phi] nặng khoảng 180kg, cao khoảng 1,55m đi tới, nũng nịu nói:

- Trần Húc, bạn xem bệnh cho mình nha? Gần đây mình cảm thấy dạ dày hơi đau...

Trần Húc chạy trời chết!

Nhưng nói tới nói lui, Trần Húc không lay chuyển được những người này. Hơn nữa, người trẻ tuổi mà, muốn khoe khoang tài năng của mình một chút thì cũng là chuyện bình thường, hắn cũng cho rằng sức khỏe của bạn mình mới là quan trọng, mình khám bệnh cho họ là làm một chuyện rất vĩ đại. Vì thế Trần Húc “sờ” qua mọi người một lần [lúc này không biết 3 đại mỹ nhân Quân Dịch, Cao Hiểu Tiết, Trầm Tĩnh có “được” Trần Húc “sờ” không nữa, tác giả không có nói tới].

Chỉ đơn giản như thế nhưng lại có hiệu quả cao, cả lớp hơn 200 tên, nhưng hắn phát hiện được mười mấy người có chút vấn đề. Nhiều nhất là viêm dạ dày, tỷ như Ngô Nguyên, là do hắn chuyên thức đêm. Có mấy người có vấn đề về túi mật hoặc gan. Cơ bản là không có người nào bệnh nặng, chứng minh giới trẻ bây giờ có sức khỏe rất tốt.

À, có một người bệnh khá nặng! Chính là Chu Kiện ở phòng cách vách bọn Trần Húc, là một “Tiểu Béo tử”, bị Trần Húc phán là có sỏi mật. Thằng này không tin, nhưng Chủ nhiệm Trần vừa nghe vậy lập tức chạy lại đây, khuyên can mãi mới kéo hắn vào bệnh viện siêu âm, kết quả là Trần Húc nói đúng!

Lần này, thanh danh Trần Húc được lan truyền rất xa! Bởi vì phương pháp khám bệnh của Trần Húc rất đơn giản: lấy tay sờ soạng một chút là biết kết quả. Tất nhiên, Trần Húc sợ bị nghi ngờ nên hắn mặc một cái áo blouse, mục đích thực sự là dùng ống tay áo che Tiểu Mẩu lại, cho nên không có bị người ta phát giác, nhưng loại thủ đoạn này rất là không có khoa học, vì thế mọi người cảm thấy kêu Trần Húc là “Trần Thần Y” thì có vẻ xúc phạm tới danh hiệu “Thần Y”, vì thế đều kêu hắn là “Trần Bán Tiên”.

Trần Húc biết mình gây chuyện lớn rồi, vì hắn nghe đồn Trường Khoa Y đã bàn bạc với Trường Khoa CNTT rằng “Một kỳ tài Y học không thể lãng phí ở Khoa CNTT, phải giao cho Khoa Y Học bồi dưỡng”, hắn còn nghe nói họ đưa ra rất nhiều điều kiện ưu đãi như miễn toàn bộ học phí vân vân... Còn chuyện này có thật hay không thì hắn không biết.

Vì tránh phải trở thành người đứng nơi đầu sóng ngọn gió, Trần Húc nói với đám bạn cùng phòng, còn cố ý dẫn dò đừng nói cho người khác biết: “Thật ra, chuyện phát hiện Chu Kiện bị sỏi mật chỉ là tình cờ, vì trước đây hắn thường ở trong bệnh viện cả ngày, gặp người bị bệnh này không ít, sỏi mật có triệu chứng đặc thù là trông trắng mắt có màu vàng, vừa lúc thấy trông mắt Chu Kiện có màu vàng nên đoán đại, ai ngờ lại trúng”

Trần Húc biết với thanh danh hiện giờ của mình, nếu nói những lời này trước mặt mọi người thì người ta sẽ nói là hắn khiêm tốn, nhưng lén lút nói thì người ta tin ngay. Hơn nữa, càng là dẫn dò đám bạn đừng nói lung tung thì bọn nó lại càng khó giữ miệng.

Đương nhiên, những lời này của hắn là nói “cuội”, vì trông trắng mắt chuyển vàng có rất nhiều nguyên nhân, có thể là do gan cũng có thể là mật, hoặc là bị... cát bay vào, có điều, những lời này lập tức có hiệu quả, không được hai ngày, sự kiện “thần y” lắng xuống.

Nhưng do hắn biểu hiện quá xuất sắc nên trong tiềm thức không ít người cho rằng Trần Húc thật sự là một cao thủ, nên về sau Khoa CNTT ai cảm thấy không khỏe đều đi tìm Trần Húc, thậm chí Khoa khác cũng có người noi theo, làm Trần Húc muốn treo biển hành nghề y!

Cao Hiểu Tiết đang ở trong phòng, buồn bực ăn khoai chiên, không đến 10' đã ăn hết 3 gói to. Trạm Tĩnh ở bên cạnh lắc đầu, thở dài: "Bạn không sợ béo phì sao?!"

- "A a a, mình bực đến chết mất!" Cao Hiểu Tiết ngồi trên giường giương mắt nhìn, "Đầu heo, tên đáng ghét! Ngươi đừng có rơi vào tay bốn cô nương nha! Nếu không, hừ, hừ, nhất định ta sẽ trông lên mộ ngươi một cây Què!"

- “Được rồi, được rồi, những lời đó không phải do hắn nói, bạn tìm hắn cũng vô dụng thôi” Trạm Tĩnh lắc đầu, nha đầu này y như con nít, nhưng đám nam sinh kia đùa giỡn cũng hơi quá trớn.

Theo lời Cao Hiểu Tiết thì từ lúc 5 tuổi đến giờ, nàng chưa từng chạm đến tay của con trai nữa là, thế mà lại bị đám nam sinh đem ra trêu đùa, nói nàng với Trần Húc “làm cái này, làm cái kia”, nói nàng “làm” hắn một đến mức thất lưng sắp gãy, rồi còn nói nàng “làm” tới nỗi Trần Húc gặp ác mộng, lại còn bắt tình kêu thế nào cũng không tỉnh nữa chứ!

Tuy rằng Trạm Tĩnh lạnh nhạt, nhưng không có nghĩa là nàng không biết những lời có “ý ngầm”. Hơn nữa, mỗi tối không biết Cao Hiểu Tiết tìm đâu ra một đồng chuyện “tiểu lâm mạn” [chuyện cười người lớn] rồi kể cho cả phòng nghe, vấn đề là: nếu mình lại trở thành nhân vật chính trong đó thì thật là không xong. Trạm Tĩnh cảm thấy nếu mình gặp chuyện này thì mình cũng không chịu nổi, bất quá mình sẽ không ăn khoai chiên hùng hục như Cao Hiểu Tiết.

- Tĩnh Tĩnh, bạn nói tên kia có quá phận hay không?!

- "Có..." Trạm Tĩnh nhìn màn hình, đáp cho có lệ, vì nàng biết Cao Hiểu Tiết chính là một con lừa [ương bướng, cứng đầu], có rất nhiều chuyện không phải nàng không biết, cũng không phải nghĩ không ra, nhưng lúc nổi nóng thì nói như thế nào cũng không thông. Hiện giờ mình chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi nghe nàng, chờ nàng phát tiết hết rồi đi ngủ thì mình sẽ “qua cửa”.

Trạm Tĩnh hiểu rõ tính cách của Cao Hiểu Tiết, quả nhiên nàng lại nói tiếp:

- Nghe nói tên kia hiện giờ được gọi là bán tiên, sao hắn không dám treo bảng khám bệnh?! Tĩnh Tĩnh, nghe nói hắn khám bệnh bằng cách lấy tay sờ! Nếu hắn là bác sĩ thì nhất định sẽ là “quái thú thú” đâm loạn tiêu Loly!

"Ừ..." Trạm Tĩnh trả lời hữu khí vô lực, nàng muốn nói gì đó rồi lại thôi, vì nàng không nghe ai đồn Trần Húc khám bệnh cho nữ sinh bằng phương pháp này.

- Còn nữa, còn nữa, tên kia lớn lên quá xấu, nhìn như đầu trâu mặt ngựa, vừa thấy là biết không phải người tốt rồi!

- Ừ...

- Ngày hôm qua hắn gặp ác mộng, nhất định là bị nữ quỷ áp giường! Hơn nữa, còn là nữ quỷ xấu như Phù Dung tỷ tỷ!

- Ừ...

- Chứ nếu không thì làm sao người ta khiêng tới phòng Y tế mà không hay? Nhất định là bị Phù Dung tỷ tỷ cuốn lấy!

- Ừ...

- Còn nữa, còn nữa! Nói không chừng hắn nằm mơ bị Phù Dung tỷ tỷ ép dập lá lách, nếu không thì làm sao biết nam sinh Khoa Y kia bị nội thương? Hừ, hắn nghĩ hắn thật sự là bán tiên sao?!

- Ừ...

- "Tĩnh Tĩnh!" Cao Hiểu Tiết nổi nóng, "Bạn không cần ‘ừ, ừ’ luôn miệng như vậy, bạn có nghe mình nói không đó?"

- "Có có có!" Trạh Tinh vội vàng nói, nhưng bộ dáng hờn dỗi của Cao Hiểu Tiết thật sự là cực kỳ đáng yêu, nhất là hiện giờ nàng mặc cái váy ngủ màu vàng, hai cái chân trắng như tuyết đá đá trên giường, cái miệng nhỏ nhắn đang chu ra, thật sự là đáng yêu như một con búp bê.

- "Được rồi, được rồi," Trạh Tinh bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Tên kia đúng là không tốt. Ài, Được rồi, được rồi, đừng ăn khoai chiên nữa. Không có dinh dưỡng"

Nghe Trạh Tinh đồng ý với mình, Cao Hiểu Tiết lại có chút bay lên, từ trên giường nhảy xuống, nói:

- Tinh Tinh à, cả ngày đều thấy bạn cắm đầu vào máy tính, đang làm gì vậy?

- "Không có gì," Trạh Tinh thấy nàng đi lại, lơ đãng ấn phím ALT+TAB [để chuyển sang cửa sổ khác trong Windows], sau đó nói: "Đang xem tin tức, quan tâm quốc gia đại sự một chút"

- "Ai nha, tin tức có cái gì hay đâu," Cao Hiểu Tiết nói: "Hay là chúng ta ra ngoài đi một chút đi? Hiện giờ bên ngoài mát mẻ như vậy, trốn ở trong phòng nóng muốn chết!"

Trạh Tinh cười "hì hì" định nói không thấy nóng thì đúng lúc này, trên màn hình cửa sổ chat của nàng nhảy loạn lên, Trạh Tinh khẽ nhú mày, nhưng vẫn mở ra, Cao Hiểu Tiết vừa thấy đã nói: "Woa, Tinh Tinh, cái QQ của bạn sao khác cái của mình thế?"

Trạh Tinh cười nói "Mình thay đổi skin của QQ", nhưng nội dung của tin nhắn lại làm nàng phải nhú cặp chân mày xinh đẹp của mình lại.

Đoạn tin nhắn có nội dung: "Hacker nước ngoài đưa chiến thư cho Liên Minh Hồng Khách, hy vọng Liên minh có thể tìm được SM.MH, hơn nữa tiến hành một trận chiến với bọn chúng. Chiến trường là trang web 'sm.mh.com', đây là trang web sử dụng thuật toán mã hóa hỗn độn. Trận chiến sẽ được kéo dài tới 0g ngày 10 tháng 9 - giờ Bắc Kinh - mới kết thúc, ai có thể chiếm trang web và lấy được quyền hạn Admin thì người đó là người chiến thắng"

Người gửi: Bulebaby - Bảo Bối Màu Lam!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Snake - Tường Lửa [Firewall] Biến Thái

Lúc này trong phòng nói chuyện phiếm của Liên Minh Hồng Khách sắp nổ tung rồi.

Hacker khiêu chiến lần này chính là "Snake", tổ chức hacker đứng đầu thế giới. Đây là một tổ chức gần chạm như đến hai chữ "truyền thuyết", bởi vì trong danh sách của FBI chỉ có danh hiệu và những việc mà tổ chức thực hiện, nhưng không có bất cứ tên người nào!

Bọn họ đã làm những chuyện gì?

Đầu năm 2001, xâm nhập vệ tinh Âu Tinh của công ty điện thoại THURAYA, bóp méo thông tin và tài khoản của người sử dụng, lấy mất 20.000.000 USD.

Tháng 7 năm 2001, trong vòng 1 tháng xâm nhập 237 trang web kêu gọi chống lại phân biệt chủng tộc, bảo vệ quyền lợi của người da màu, hơn nữa, còn viết những lời ác độc, nguyên rủa người da màu trên trang chủ.

12g02' ngày 18 tháng 3 năm 2002, khống chế hệ thống đèn giao thông nội thành thành phố Washington, tạo ra cảnh ùn tắc giao thông, sau khi thu hút được sự chú ý của chính phủ Mỹ, đã xâm nhập vào kho dữ liệu của FBI, tuy bị phát hiện và rút lui nhưng cũng lấy được một số tài liệu về các cảnh sát quốc tế nằm vùng. 3 ngày sau, toàn bộ những người nằm vùng trong danh sách này mất hết liên lạc.

Tháng 5 năm 2003, xâm nhập hệ thống dữ liệu của công ty Boeing, bóp méo dữ liệu để vợ vét tài sản.

Vào dịp lễ tình nhân năm 2004, tạo ra virus Valentine, lây nhiễm hơn 800 triệu máy tính trên toàn thế giới...

...

Có thể nói đây là tập đoàn tội ác, bọn họ đã là từ bỏ tinh thần hacker, lợi dụng kỹ thuật máy tính để kiếm lợi cho bản thân. Hơn nữa, tổ chức này còn nhiều lần công khai phát biểu, miệt thị người da màu, cho rằng người da trắng mới là tối thượng. Nghĩ lại, sở dĩ bọn họ khơi mào lần phân tranh này là vì thấy mình đã đánh mất mặt mũi, thậm chí có thể virus Phong Hỏa là do họ tạo ra!

Với bản tính Snake, phong cách trước giờ và kỹ thuật của họ thì nếu họ thật sự tạo ra Phong Hòa thì cũng không có gì kỳ quái.

Càng làm cho thành viên Liên Minh Hồng Khách cảm tức chính là chiến thư này viết rất không khách khí!

Ngay câu đầu tiên đã nói: “Bọn hầu tử hèn mọn, khi các người đọc bức thư hẳn là cảm thấy thật vinh hạnh, bởi vì người đối thoại với các người chính là Snake, Snake trong truyền thuyết!”

Bạn đọc rồi có tức trào máu hay không?!

Hơn nữa, chiến thư này bị treo trên trang chủ Liên Minh Hồng Khách, nói cách khác: đối thủ đã xâm nhập và bóp méo trang chủ Liên Minh Hồng Khách, chuyện này đối với một tổ chức hacker là một sỉ nhục rất lớn!

Dù người là tổ chức hacker đứng đầu thế giới thì cũng đừng có sử dụng loại này thủ đoạn chứ?!

Giữa chiến thư, Snake nói, họ tuyên bố trang sm.mh.com chính là chiến trường. Từ giờ trở đi, Snake khiêu chiến hacker trên toàn thế giới, từ hôm nay - ngày 5 tháng 9 - kéo dài 5 ngày, cho đến ngày 10 tháng 9 - giờ Bắc kinh - các hacker trên toàn thế giới đều có thể tấn công. Đương nhiên, bọn họ hy vọng nhất chính là SM.MH trong truyền thuyết sẽ ra mặt để so sánh với họ – theo lời họ trong chiến thư!

- "Khinh người quá đáng!" Trung Niên Mập Mập vừa chat trong phòng vừa gào to: " Lão Đại SM.MH ở đâu vậy?! Ra mặt nhanh lên nha! Giúp bọn em đập tan cái đám khốn kiếp này với!"

Sở dĩ Trung Niên Mập Mập kêu như vậy, là vì hắn nghe qua trang web kia. Sau khi vào trang này thì thấy nó đen thui, không có cái gì trong đó cả, nhưng hacker vừa nhìn là biết ngay đây chỉ là cửa thử nhất mà thôi.

Phải phá giải thuật toán mã hóa trên trang web mới có thể thấy được toàn bộ trang web. Nhưng thuật toán mã hóa này khó tới cực điểm, chỉ mới là của đầu tiên đã đào thải hơn 99% hacker toàn thế giới, hy vọng có đủ người để tham gia chiến đấu.

Hơn nữa, loại mã hóa này biến thái ở chỗ: căn cứ IP xâm nhập sẽ tự động tiến hành biến hóa tương ứng. Nói cách khác: không phải sau khi một cao thủ tiến vào rồi quăng mật mã ra ngoài là mọi người có thể sử dụng mật mã này để vào được. Hơn nữa, cho dù là cùng một người, sử dụng nhiều loại “thịt gà” [còn được gọi là Zombie, chỉ các máy tính đã nhiễm một loại trojan nào đó, biến thành công cụ để tấn công của tác giả trojan đó] khác nhau thì thuật toán này cũng phát hiện được. Có nghĩa là: mỗi người muốn tiến vào thì phải dùng thực lực của chính mình, “một mình một ngựa” đi vào.

Trong Liên Minh Hồng Khách, chỉ có Bảo Bối Màu Lam và Quân Bình Triều là có thực lực này, ngoài hai người này ra thì cả đám như Trung Niên Mập Mập chỉ có thể ngồi bên ngoài xem diễn.

Lúc này Quân Bình Triều đang thừa nhận công kích mãnh liệt của đối phương.

Sau khi Quân Bình Triều tiến vào lập tức bắt đầu xâm nhập server của trang web. Cách thường dùng nhất là sử dụng “thịt gà” phát động công kích DDOS, ném vô số tin rác vào làm cho đối phương không kịp trở tay, nhờ đó nắm lấy cơ hội để tìm được lỗ hổng, sau đó mới đánh vào.

Quân Bình Triều dùng phương pháp này chỉ để thử một chút, vì hắn biết Snake đứng đầu thế giới nên không thể nào chỉ có hư danh. Mặc dù công kích DDOS là cách thường dùng nhất, bình dân nhất, hơn nữa cũng hữu hiệu nhất, nhưng đối phương có thể có biện pháp xử lý.

Quả nhiên, tường lửa của đối nhệ nhàng lọc hết những tin rác, trong nháy mắt đã tìm được Quân Bình Triều.

- "Móa! Sao nhanh dữ vậy?!" Quân Bình Triều cảm thấy kinh dị, nghĩ thầm, đám Snake này không hổ danh tổ chức hacker đứng đầu thế giới, nhưng hắn cũng không có nổi giận, vì công kích DDOS thất bại là điều hắn đã dự đoán trước.

Nhận định thực lực đối phương cao hơn mình nên Quân Bình Triều không dám khinh thường, một mặt tìm lỗ hổng của đối phương, một mặt áp dụng đầu pháp vu hồi [vừa đánh vừa chạy], tránh va chạm trực tiếp với đối phương.

Chiến tranh của hacker vốn không có công binh, ngoài sự chênh lệch kỹ thuật song phương thì phần cứng và số lượng thịt gà đều ảnh hưởng tới kết quả. Hiện giờ Quân Bình Triều đang tiến hành đột phá, nhưng hắn lại có cảm giác đối phương công kích rất mạnh mẽ. Từ trong vô số tin rác, đối phương gần như không hao tổn sức lực đã tìm được mình, sau đó bám chặt lấy mình, làm Quân Bình Triều không thể toàn tâm ứng phó.

- "Không phải chứ?!" Quân Bình Triều trong lòng nghĩ như vậy, vì Snake là tổ chức hacker mạnh nhất thế giới nên thực lực của họ mạnh mẽ như tình hình cũng không có gì kỳ quái, nhưng vấn đề là: đối phương làm sao có thể cùng lúc đối phó với nhiều người cùng tấn công?

Tuy Quân Bình Triều đang bị tấn công dồn dập, nhưng cũng còn thời gian suy nghĩ. Chiến thư của Snake hiện giờ đã được truyền ra ngoài thông qua nhiều con đường, theo thông tin nắm được thì hiện giờ có ít nhất 30 hacker nổi tiếng đang tiến hành tấn công server của trang web này. Mà theo tin tức ngày càng mở rộng thì con số này nhất định sẽ còn gia tăng!

Nếu một cái server bị nhiều người tấn công như thế thì Snake làm sao có thể chống lại, đâu có ai có nhiều hơn 2 cánh tay đâu? Đã vậy lại thêm thời hạn là 5 ngày nữa, bọn họ không cần ngủ sao?!

Nghĩ đến đây, Quân Bình Triều lại đột nhiên cảm thấy trước mắt sáng ngời, lúc này trên cửa sổ chat phát ra tin tức của Bảo Bối Màu Lam: "Tôi đã tiến vào server của đối phương, đừng để công kích bên ngoài quá nhiều, đó là do tường lửa của đối phương có trí năng, biết phản kích!"

Quả nhiên là thế!

Khó trách mình vẫn cảm thấy: tuy đối phương tấn công hung hãn, nhưng chỉ dùng một phương pháp tấn công duy nhất.

Tường lửa có khả năng tự phản công? Hơn nữa, nó còn có trí năng để sàng lọc tin rác, do đó đoán được dữ liệu chủ công!

Điều thứ nhất thật ra cũng không có gì mới lạ, vì hiện giờ rất nhiều hacker sử dụng tường lửa của chính mình tạo ra, đều có chức năng phản công nhất định, chính là sau khi bị công kích sau sẽ phóng ra thông tin có chứa trojan hoặc virus, tuy lý thuyết là như thế nhưng tác dụng không lớn lắm.

Cái tường lửa này tuy phản công mạnh hơn tường lửa của những hacker thông thường nhưng kỹ thuật này có thể thực hiện. Nhưng trí năng sàng lọc tin rác và phán đoán chính xác như thế thì rất khó. Bởi vì Quân Bình Triều không ngừng nguy trang và biến hóa, nhưng đều bị đối phương phát hiện, nếu là người thật thì không có gì để nói, nhưng đối phương chỉ là máy móc! Chuyện này làm cho người ta khó có thể giải thích được.

- "Nhất định là đối phương dùng cách gì đó mà mình không biết!" Quân Bình Triều nghĩ như vậy, rồi tiếp tục nguy trang. Vì chỉ cần là phần mềm thì nhất định có những quy luật nhất định, có thể là bản ghi chép thói quen người dùng cũng có thể là bản ghi chép tin tức, nhưng luôn có quy luật!

Quân Bình Triều cảm thấy nếu ngay cả một phần mềm mà mình còn không có cách trị thì thật sự rất dọa người. Là một trong những người tạo ra phần mềm bảo an "Vệ sĩ 360" nên hẳn rất chờ mong với cái tường lửa này.

Quân Bình Triều bắt đầu thay đổi chiến thuật, vì biết được đối thủ chỉ là máy móc, vậy thì đơn giản hơn rồi, chủ yếu là tìm ra quy luật của đối phương. Phương pháp tìm kiếm quy luật này cũng tương tự như phân tích hoạt động của phần mềm để tính toán ra mã nguồn phần mềm, cần phải phân tích thật tỉ mỉ.

Phân tích tất cả dữ liệu được gửi từ máy đối phương? Phương pháp này đối mặt với DDOS là tự sát! Bởi vì phải xử lý rất nhiều tin tức, sẽ làm CPU quá tải, như vậy đối thủ có thể lợi dụng.

Vậy thì phân tích các thông tin ngắn? Tuy tin rác không chứa ký tự nhưng lại chứa các thông tin khác, chỉ cần tìm ra quy luật thì có thể sẽ dằn lòng phòng vệ.

Nghĩ đến đây, Quân Bình Triều cảm thấy thật nhẹ nhàng, có cảm giác như mình đã khám phá ra bí ẩn của một màn ảo thuật đơn giản.

Vì thế hẳn đem chính mình xâm lấn tin tức cũng gia dĩ nguy trang, nguy trang thành cùng với đồ bỏ đi tin tức giống nhau, thỉnh cầu cùng phục vụ khi bắt tay.

Quả nhiên, sau khi hẳn sử dụng phương pháp này, luồng tin rác luôn bám chặt lấy hẳn trong nháy mắt đã biến mất, chắc là đã buông tha cho mình.

"Tốt lắm!" Quân Bình Triều thành công một chiêu, nhanh chóng nguy trang dữ liệu tấn công tường lửa của đối phương, hẳn nhanh chóng tìm được một lỗ hổng rồi nhanh chóng chui vào!

Thành công!

Đột phá tường lửa, bước tiếp theo là tranh thủ đoạt quyền hạn Admin của server!

Đúng lúc này, vô số tin tức giống như từ bốn phương tám hướng cùng lúc đổ ập xuống, Quân Bình Triều phát hiện hệ điều hành trên máy tính của mình khựng lại một cái, 1 giây sau hẳn phát hiện mình đã bị sút ra khỏi server.

"Không thể nào?!" Quân Bình Triều cả người đầy mồ hôi, đột tấn công cuối cùng của đối phương quá hung hãn, làm hẳn không có lực hoàn thủ.

Đây là thực lực của Snake sao?

Lúc này Quân Bình Triều mới phát hiện Bảo Bối Màu Lam nhấn lại trên trình chat:

- Tôi thất bại khi đột phá tầng thứ hai, tầng thứ hai là một cái bẫy của tường lửa, nó làm cho người ta nghĩ đó là server. Một khi tiến hành công kích thì chẳng khác nào tiến vào cạm bẫy của đối phương. Sau khi đột phá tầng thứ hai còn có tầng thứ ba, nơi đó mới thật sự là chiến trường, đáng tiếc, dù sao đối phương cũng là tổ chức hacker mạnh nhất thế giới, tôi đã thất bại.

Tay Quân Bình Triều run lên, không cẩn thận làm đồ ly sữa đặt trên bàn.

Ngay cả Bảo Bối Màu Lam đại tỷ cũng không được, chẳng lẽ thật sự phải thỉnh đại thần SM.MH ra mặt? Nhưng vấn đề là: rốt cuộc đại thần SM.MH đang làm cái gì?! Hẳn có biết chuyện này không?!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Sm.mh Ở Đâu?

Làm sao Trần Húc có thể biết chuyện này?

Snake công khai cao giọng khiêu chiến cao thủ hacker toàn thế giới, hơn nữa còn đưa SM.MH vào tầm ngắm, mặc dù tin tức này đang sôi sục trên mạng nhưng không có nhà truyền thông nào chính thức đưa tin.

Tất nhiên, cả Snake lẫn Liên Minh Hồng Khách, thậm chí là toàn bộ hacker đều cho rằng: Đại thần SM.MH đang thâm nhập mọi ngõ ngách, đang lảng lảng xem tin tức, cho nên không có người nào nghĩ đến việc hắn không hề hay biết chuyện lớn thế này. Cho dù có chú gà nào đó hỏi: “Lỡ như Đại thần SM.MH không nhận được tin tức thì sao?” Nhất định sau đó sẽ bị một đám tồn tại cường đại đánh giết tới cửa, cao giọng nói: "Chú mày cho là Đại thần SM.MH giống với hạng gà như chú mày hả? Sao không lặn đi cho nước nó trong?!"

Nhưng bọn họ không hề biết, Đại thần hay Gà đối với Trần Húc chỉ cách nhau một đường chỉ...

Khoan hãy nói chuyện là Đại thần hay là gà, vấn đề chủ yếu là Trần Húc đang làm gì?

Trần Húc hiện giờ đang... chơi game, nghiên cứu cái máy tính tương lai, rất bình thản.

Hơn nữa, hiện giờ Lão Đại Ngô Nguyên vẫn tiếp tục làm dự án gì đó của CLB sinh viên yêu máy tính. Người duy nhất có thể báo cho Trần Húc biết đã đi mất, cho nên làm sao hắn biết đang có chuyện lớn?

Tin tức Snake công khai xuất hiện và cao giọng khiêu chiến nhanh chóng lan truyền khắp thế giới inte. Hơn nữa, những người chú ý đến tin này không chỉ có giới hacker mà còn có cả các tổ chức tình báo nổi tiếng thế giới như: FBI - Mỹ, KGB – Nga, vân vân... Bởi vì bọn họ có đầy đủ lý do và một ít chứng cứ cho thấy: người chế tạo và phát tán virus Phong Hỏa có thể là Snake. Hơn nữa, họ còn phát hiện cái tường lửa của Snake có giá trị và tiềm lực rất lớn. Nếu nắm được trong tay thì họ sẽ có được rất nhiều kỹ thuật mới và dữ liệu quan trọng.

Tuy nhân viên tình báo chưa chắc đã xem phim “Thiên hạ vô tặc”, nhưng bọn họ cũng biết cái gì quý giá nhất thế kỷ 21.

Thành viên Snake cơ bản đều là nhân vật cấp Đại Sư trong giới hacker, nếu có thể thu phục bọn họ thì giá trị không thể đo lường được!

Tất nhiên, các tổ chức tình báo cũng muốn nhân cơ hội này nhìn xem một người có giá trị không thể đo lường khác, đó chính là nhân vật SM.MH trong truyền thuyết, người đã tự mình giải quyết virus Phong Hỏa, nhìn xem trận này hắn thành hay bại?!

Mà một ít hacker khác, nhất là hacker Châu Á và hacker da màu, Snake có thái độ kỳ thị chủng tộc thật sự làm bọn họ vô cùng căm tức, hơn nữa, các tổ chức hacker đều kiêu ngạo, mà Snake đứng đầu thế giới là do diễn đàn hacker chuyên nghiệp “cracker.com” bầu chọn ra, nhưng rất nhiều hacker không giao thủ với bọn họ đều không phục.

Thế là rất nhiều hacker ôm mục đích khác nhau cùng tụ tập về trang “sm.mh.com”. Một ngày đã trôi qua nhưng không có ai nắm được quyền hạn Admin của trang web chứ nói gì đến chuyện đá Snake ra?!

Tổ chức hacker mạnh nhất thế giới quả nhiên là “danh bất hư truyền”!

Hơn nữa, Snake cũng rất độc ác, đưa ra một cái danh sách trên trang web, cái danh sách này chỉ có thể xem chứ không thể nào tấn công nó được. Trong danh sách liệt kê những người thất bại trong 24 giờ qua. Tất nhiên là danh sách này không có tên và ID, vì tường lửa của Snake không có khả năng truy ra địa chỉ cụ thể của hacker được, nên danh sách này ghi lại thời gian và thành tích, sau đó đưa ra đánh giá.

Danh sách này cũng được mã hóa bằng thuật toán hỗn độn, không thể đột phá được! Nhưng nội dung của danh sách làm giới hacker lạnh lẽo trong lòng.

Có thể nói trận chiến này có 4 cửa:

Cửa thứ nhất: phá giải thuật toán hỗn độn trên trang chủ. Chỉ một cửa này đã chặn trên 99% số người khiêu chiến. Nếu ngay cả cửa này cũng không thể qua thì... ngại quá, trình độ của người chỉ có một chút xiu xiu mà thôi!

Cửa thứ hai: vượt qua tầng thứ nhất của tường lửa. Những người có thể phát hiện quy luật của trí năng tự phản công của tường lửa và thành công đánh thủng tầng thứ nhất như Quân Bình Triều, như vậy thì chúc mừng người, trình độ của người đủ để làm nhân viên cao cấp trong một công ty an ninh máy tính cỡ trung bình.

Cửa thứ ba: tầng thứ hai của tường lửa. Có thể hoàn thành việc này, thì người đủ sức để làm Giám đốc kỹ thuật trong những công ty an ninh máy tính lớn như Kaspersky, McAfee.

Cửa thứ tư: vượt qua tầng thứ ba của tường lửa, tiến vào chiến trường chân chính! Những người vào tới đây phải thuộc đẳng cấp như Bảo Bối Màu Lam, đã tiến vào hàng ngũ hacker cao cấp nhất, có tư cách so sánh với thành viên của Snake.

Nhưng... thật xin lỗi, cho dù là thực lực của Bảo Bối Màu Lam thì vẫn còn kém một chút so với tinh anh của Snake, huống chi, sau khi vào cửa thứ tư lại bị đối thủ quần ấu, “song quyền nan địch tứ thủ”, chỉ dựa vào sức một người - Bảo Bối Màu Lam hoặc vài hacker cao cấp khác – thì không thể nào

chống lại được!

Bất quá, đã có người kêu gào, nói “Không công bằng! Tổ chức hacker mạnh nhất thế giới sao chỉ biết nấp trong mai rùa vậy? Dừng kêu là ‘Rắn’ [Snake] nữa mà kêu là ‘Ô Quy’ đi!”

Nhưng chiến tranh của hacker không hề có cái gọi là “công bằng”, hơn nữa người ta lấy sức một mình mình đối chọi với hacker toàn thế giới, vậy thì còn kêu gào cái quái gì?

Thật ra còn có cửa thứ năm và thứ sáu nữa.

Cửa thứ năm: nắm giữ quyền Admin của server rồi đá cả đám Snake ra ngoài.

Cửa thứ sáu: ngăn chặn các đợt tấn công của người khác.

Cái tường lửa này do bọn Snake tạo ra, họ dám dùng nó để khiêu chiến thì phải làm tốt tất cả các công tác chuẩn bị. Để phòng ngừa trường hợp bị đá ra ngoài, nên chắc chắn họ sẽ chừa cửa sau cho cái tường lửa này, đến lúc đó họ chỉ cần thông qua cửa sau là vào được. Cái này giống như tấn công một tòa thành: mình mệt chết đi sống lại, hao binh tổn tướng, thật vất vả mới đánh vào và đuổi đối phương ra được, nhưng không được bao lâu thì đối phương lại chui theo đường ngấm trở vào.

Vậy thì làm sao đánh được?

Cho dù chiếm được server rồi nhanh chóng buộc tường lửa ngưng hoạt động thì cũng không ảnh hưởng gì lớn tới đối phương, vì khi chiếm lại server thì bọn họ sẽ dễ dàng bố trí lại tường lửa.

Biện pháp duy nhất hiện giờ chính là: trong mấy ngày này cố gắng thu thập dữ liệu của cái tường lửa này, sau đó phân tích để tìm lỗ hổng của đối phương, đợi đến mấy giờ cuối cùng sẽ mạnh mẽ tấn công, chiếm server, đuổi Snake ra ngoài!

Tuy thắng trận này cũng không có ý nghĩa gì thực tế nhưng có ý nghĩa danh dự!

Hơn nữa, là diễn đàn hacker lớn nhất TQ nên Liên Minh Hồng Khách phải gánh vác toàn bộ vinh dự giới hacker Trung Quốc.

Trang chủ Liên Minh Hồng Khách phát ra lời kêu gọi Đại thần SM.MH mau chóng hiện thân hoặc liên lạc với thành viên cao cấp Liên Minh Hồng Khách. Đã qua bốn ngày rồi! Hiện giờ là 17g00' ngày 9 tháng 9 rồi nhưng SM.MH vẫn chưa xuất hiện.

Các thành viên Liên Minh Hồng Khách đã bắt đầu tuyệt vọng!

Bởi vì: tuy mấy ngày nay, mỗi người chỉ ngủ có mấy giờ, thời gian còn lại đều là liều mạng thu thập, phân tích dữ liệu nhưng kết quả lại quá ít, nhiều nhất là phát triển các công cụ phân tích thuật toán hỗn độn trên trang chủ nhưng tường lửa thì không có cách gì động đến!

Chẳng lẽ chỉ có thể dựa vào vài cao thủ đứng đầu tự thân đánh vào? Để cho cho đối phương “đi dật đãi lao” [lấy mạnh khỏe đánh mệt mỏi]?

Mấy ngày nay, cái danh sách trên trang web sm.mh.com kia không ngừng thay đổi, bây giờ nó đã là một cái danh sách rất dài. Nhưng chỉ có 2 lần lấy được quyền Admin và đuổi đám Snake ra ngoài, có điều, chưa được 5 phút đã bị người ta đánh giết trở lại.

Bây giờ, trên trang chủ, ngoài cái danh sách kia thì lại có thêm một câu đầy kiêu ngạo: SM.MH không dám tới, hoặc là hấn đã lén lút tới nhưng đú làm gì được! Phá giải virus Phong Hỏa chỉ là gặp may mà thôi.

Những lời này làm người ta tức sôi máu!

Bên trong Liên Minh Hồng Khách nổ tung nổi, nhưng bây giờ chỉ còn có mấy giờ, sao SM.MH không xuất hiện?

Chẳng lẽ hấn thật sự không làm gì được? Hay là hấn đang âm thầm ẩn núp tính toán nước cờ tiếp theo, đợi cho hết giờ mới ra tay? Hay là... Hấn thật sự không phải là người Trung Quốc nên không muốn ra tay?

Không ai nghĩ tới SM.MH không biết tin tức này, nhưng tất cả mọi người trong lòng như có lửa đốt!

Trần Húc hiện giờ đang làm cái quái? Vì sao Ngô Nguyên là thành viên Liên Minh Hồng Khách lại không thông báo với hấn?

Nguyên nhân rất đơn giản, vì Ngô Nguyên... sinh bệnh!

Vốn thân thể Ngô Nguyên không được tốt, trong khoảng thời gian này, mỗi ngày lại không biết làm cái chó gì ở CLB sinh viên yêu máy tính, khi trở về đều mệt như chó. Kết quả, 2 ngày trước có một trận mưa, Ngô Nguyên lại tiêu sái đi trong mưa, kể tiếp là... nhập viện...

Sốt cao 39,8°, đã bơm 4 chai nước biển [truyền dịch], hiện giờ tình hình đã khá hơn một chút. Với lại, trong phòng bệnh này không có cáp mạng hay wifi, nên mỗi ngày hấn chỉ có thể ngồi ôm cái laptop chơi... quét mìn! Do đó hấn cũng không hề biết cái thư khiêu chiến trong Liên Minh Hồng Khách đang gây một trận long trời lở đất.

Nếu người trong Liên Minh Hồng Khách biết nguyên nhân làm cho Trần Húc không biết được sự kiện “đại chiến hacker” này từ trong miệng Ngô

Nguyên thì không chừng sẽ có một đám người khí thế rào rạt giết qua, trực tiếp đánh hấn văng vào phòng chăm sóc đặc biệt!

Chỉ còn mấy giờ, tới kịp không?

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Một Giờ Cuối Cùng

Đám Trần Húc hiện giờ đang ngồi trong phòng bệnh của Ngô Nguyên, ăn trái cây rất khoái lạc.

Biết được Ngô Nguyên nằm viện, có mấy thằng ở phòng bên cạnh chạy tới bệnh viện thăm hấn, dù sao hiện giờ mọi người đều là năm nhất nên rất khách khí với nhau, cho nên đa số người tới thăm đều mang theo bánh trái gì đó.

Vì thế, mấy thứ này đều chui vào bụng bọn Trần Húc.

- "Lần sau đừng có ai cho táo nữa nha!" Trần Húc vừa cắn một trái táo đỏ rực vừa oán giận: "Móa, ăn táo hoài làm mất hết vị giác rồi, phải chi có người cho trái vải hay ít ra là vài trái cam cũng được!"

Ngô Nguyên đang nằm trên giường bệnh nói:

- F..k, mày không thích mà còn ăn nhiều như vậy? Nguyên cái thùng rác này chỉ chứa lõi táo của mày quăng ra đó!

Trần Húc hắc hắc cười hai tiếng, không có một chút ngưng ngừng, ném cái lõi táo vừa gặm xong vào thùng rác.

Ngô Nguyên giờ ngón giữa rồi tiếp tục chơi game.

Thằng nhãi Ngô Nguyên này cũng thật dễ tiện, lúc hấn phát sốt, mấy người xúm nhau đưa hấn vào bệnh viện, ngoài việc truyền dịch thì còn phải uống thuốc, nhưng thằng này rất cứng đầu, ai mắng chửi, đánh đập gì cũng mặc kệ, hấn nhất định không chịu uống thuốc!

Lần này đưa Ngô Nguyên đến bệnh viện, ngoài 3 thằng cùng phòng ra còn có một người tên là Vương Tiểu Hồ, cao khoảng 1,93m, là đội trưởng đội bóng rổ. Cuối cùng, không còn biện pháp nên Vương Tiểu Hồ phải gọi điện thoại cho mẹ Ngô Nguyên, nói Ngô Nguyên bị bệnh nhưng không chịu uống thuốc.

Sau đó, mẹ Ngô Nguyên nóng nảy gọi điện thoại kêu Ngô Nguyên uống thuốc, kết quả: thằng này vẫn không chịu, cuối cùng mẹ hấn đành phải thỏa hiệp: "Rốt cuộc phải làm sao mày mới chịu uống thuốc?"

Tiếp theo, Ngô Nguyên vội vàng nói: "Mẹ mua cho con cái laptop mới thì con mới uống thuốc!"

Nghe xong, mấy thằng còn lại đều muốn đập đầu tự sát, thằng ôn này nhấn nhó cả nửa ngày là vì nguyên nhân này sao?!

Cùng ở trong một cái phòng ngủ, hơn nữa, Ngô Nguyên còn là một thằng miệng rộng, mấy thằng kia đương nhiên biết hấn đã sớm bắt mẫn với cái laptop này. Nghe nói đó là cái laptop có cấu hình mạnh nhất năm 2003, tuy hiện giờ cũng không tính là cũ nhưng hấn lại không hài lòng, bởi vì nhà hấn khá giàu!

Cuối cùng mẹ hấn cũng đồng ý, Ngô Nguyên hét "Yeah!" một tiếng rồi bắt đầu uống thuốc. Vì thế mọi người đang có mặt – kể cả bác sĩ – đều mắng thảm trong bụng: "Tiện nhân!"

Trần Húc nhìn đồng hồ, đã 18g rồi, rồi hấn thành thoi di chuyển vào WC. Tiện tay cầm vài trái táo "mượn hoa hiến phật".

Hấn tuyệt đối không sốt ruột, nhưng hấn không biết trên inte đã nổ tung nôi.

Các nhóm hacker trên thế giới hợp tác với nhau, bắt đầu tiến hành đợt tấn công cuối cùng.

Làn sóng công kích dâng trào, có vài lần đã được Snake ra ngoài, nhưng không bao lâu đã bị đối phương chiếm lại.

- "Móa nó, không công bình!" Quân Bình Triều tức giận vỗ cái bàn mắng, Snake dựa vào cái tường lửa, mà cái đồ quỷ này giống hệt như tường thành, mỗi lần tấn công đều tốn rất nhiều thời gian, công sức để chọc thủng nó, tầng thứ nhất thì không nói, nhưng từ tầng thứ hai, thứ ba thì đều phải tốn hết sức lực mới phá được, nhưng vừa đuổi được bọn họ thì họ lập tức chui vào từ cửa sau.

Chiến đấu như vậy quả thực không hề có ý nghĩa!

Bất quá chỉ có thể la hét để phát tiết như thế, nhưng cái tường lửa không biết tên này lại giành được sự tôn kính của đám hacker. Tuy không biết vì sao Snake lại đưa chiêu bài sát thủ của mình ra, nhưng rõ ràng, có tường lửa biến thái như thế này thì Snake chiếm được ưu thế tuyệt đối.

Chiến tranh của hacker vốn không có cái gì gọi là “công bình hay không công bình”, chênh lệch kỹ thuật cũng không có gì đáng nói. Hơn nữa, hiện giờ Snake đang chiến đấu với hầu hết hacker trên thế giới, thì đó là mình đã không công bình với họ rồi.

Bị sút đầu mẻ trán còn có các tổ chức tình báo, gần như là cùng lúc, các tổ chức này đưa ra "Kế hoạch bắt rắn", bởi vì có thể xác định: tối nay các thành viên Snake phải ở trên mạng nghênh chiến, cho nên, đây là cơ hội tốt để bắt bọn họ. Lúc chiến đấu trên mạng thì cố gắng tìm IP bọn họ rồi chạy tới bắt họ trong đời thật.

Cả đám mạng ý xấu lại bắt đầu tấn công, nhưng Snake lại sống dai như con gián, đánh hoài không chết!

Lúc mọi người đang đau đầu vì “con rắn” này thì Trần Húc đang tròn mắt nhìn chén canh rắn trên mâm cơm, cha Ngô Trung đang ngồi bên cạnh rất nhiệt tình, nói: "Ai da, đừng khách sáo mà, ăn nhanh đi cháu. Canh rắn rất ngon, không ngờ ở đây cũng có quán bán canh rắn!"

Nguyên nhân là như vậy: Trần Húc đi thăm Ngô Trung, phát hiện tiểu tử này đang đùa giỡn với một em y tá. Hỏi ra mới biết thằng ôn này nhân họa đắc phúc, cưa được một em y tá. Hai người còn đang nói cười thì cha mẹ Ngô Trung bước vào, vừa thấy Trần Húc thì họ cảm ơn rồi rút, rồi lôi kéo mời Trần Húc ăn cơm.

Trần Húc không thể nào không biết xấu hổ, nhưng đối phương quá nhiệt tình nên không tiện từ chối, nên bị tóm lòi ra ngoài.

Vốn Trần Húc nghĩ chỉ cần tùy tiện ghé quán nào đó ăn là được, ai ngờ taxi chạy hết 30’ rồi ghé vào một cái nhà hàng sang trọng, sau đó cha Ngô Trung “việc nhân đức không nhường ai”, kêu lên nguyên một bàn thức ăn, trong đó có cả món canh rắn này.

Nghe giọng nói thì biết cả nhà Ngô Trung là người Quảng Đông, đặc biệt chú ý khi ăn uống, hơn nữa, cái gì cũng dám ăn. Cái nhà hàng này là lúc trước, cha mẹ Ngô Trung đưa hân tới trường rồi ghé ăn, thấy mùi vị không tệ, hơn nữa còn có canh rắn, vì thế họ liền dẫn Trần Húc tới ăn.

Thật ra Trần Húc rất sợ rắn!

Chuyện này không có quan hệ gì tới chuyện can đảm hay không, mà do trời sinh, bởi vì có rất nhiều người cũng sợ động vật máu lạnh có thân hình dài dài này giống như Trần Húc!

Trước đây, khi xem phim “Tân Bạch nương tử truyền kỳ” [phim Thanh Xà, Bạch Xà], Trần Húc rất bội phục Hứa Tiên, tuy được Bạch nương tử báo ân đích thật là diễm phúc nhân gian, nhưng vừa nghĩ tới có con rắn đang ngủ bên cạnh thì hân cảm thấy rợn cả tóc gáy!

Vừa ăn bữa cơm này, Trần Húc vừa run sợ trong lòng.

Thật ra canh rắn mùi vị rất ngon, rất bổ dưỡng, nhưng vấn đề là Trần Húc rất sợ rắn, với lại cha Ngô Trung rất nhiệt tình, dẫn đến Trần Húc phải chịu khổ.

Ăn cơm xong, ngồi xe trở lại bệnh viện, đồng hồ đã chỉ hơn 22g30’.

Tạm biệt người cha rất nhiệt tình của Ngô Nguyên, Trần Húc trở lại phòng bệnh của Ngô Nguyên, thấy có nhiều người đang ở trong đó! Nghe tiếng mở cửa, tất cả mọi người quay đầu qua... Ặc,... 8 thằng, kể cả Ngô Nguyên, đều mang mặt kính!

Ngô Nguyên vội vàng giới thiệu, nói mấy người này đều là sư huynh trong CLB sinh viên yêu máy tính. Nếu là trước kia thì chỉ sợ Trần Húc sẽ lập tức xông lên, xin chữ ký, đòi chụp ảnh chung, nhưng bây giờ, đường đường là Đại thần SM.MH còn cần phải hâm mộ người khác trong lĩnh vực máy tính sao? Huống chi mấy người này chỉ là một đám sinh viên. Vì thế Trần Húc lễ phép gật đầu chào rồi ngồi xuống.

Bất quá đám người kia cũng không thêm đề ý tới hân, sau khi chào hỏi lại bắt đầu tiếp tục thảo luận. Trần Húc dựng lỗ tai lên nghe, bởi vì hân chỉ nghe loáng thoáng cái gì mà tường lửa, rồi Liên Minh Hồng Khách, hacker gì gì đó, trong đó còn xen kẽ vài câu "SM.MH" nữa, không biết đám kia lại thổi phồng cái gì đây.

Cũng không thể nói Trần Húc quá nhạy cảm, mà vấn đề là: một đám mê máy tính tụ tập thì có thể nói về nội dung gì? Nói trắng ra là không có gì ngoài chuyện hacker, virus này nọ. Giống như một đám mê bóng đá tụ tập thì nhất định sẽ bàn về cầu thủ nào hay nhất, CLB nào mạnh nhất... Bạn thử nghĩ xem khi Beckham đi ngang qua một cái quán bar, nghe được đám mê bóng đá đang bàn luận về mình thì hân có biểu hiện thế nào?

Lúc này có người cảm thán một câu:

- Không biết tối nay Đại thần SM.MH có xuất hiện không? Nếu hân không hiện ra, chỉ sợ trận này không thể thắng!

Nghe nói như thế lỗ tai Trần Húc dựng đứng lên, vội vàng hỏi:

- Sao vậy? Đại thần SM.MH bị làm sao vậy?

Ngô Nguyên vội vàng giải thích với đám bên cạnh, nói Trần Húc là một con gà máy tính, không chừng hân không biết sự kiện Snake, vì thế cả đám sôi

nói kể lại một lần.

- Máy anh nói... Trước 0g00' tối nay, Đại thần SM.MH không hiện ra công chiếm cái server của trang web kia thì chúng ta bị thua?

- "Đúng vậy!" Cả đám lắc đầu thờ dãi: "Móa nó, Snake quá kiêu ngạo, tụi mày đoán xem Đại thần SM.MH có xuất hiện hay không?"

Có người nói:

- Điu biết, không phải chỉ còn hơn một giờ thôi sao? Tối lúc đó thì biết! Tại mày không biết chứ tui tao chỉ ngồi trước máy tính xem mà áp lực vô cùng lớn nên kéo nhau đi ra ngoài hít thở một chút. Bây giờ phải quay về xem, ít cũng phải là một trong những người biết kết quả đầu tiên mới được.

Vừa nghe mấy lời này, Trần Húc lập tức quay đầu chạy ra cửa, Ngô Nguyên ở phía sau kêu to: "Lão Tam mày chạy đi đâu?!"

- Đạch mợ, lão tử đi cứu thế giới!

Trần Húc để lại những lời này rồi chạy mất, chỉ còn lại một đám kính mắt ở trong phòng, nhìn nhau: "Thằng bạn cùng phòng với chú mày có cần lên lầu hai kiểm tra thần kinh không?"

Trần Húc ra khỏi bệnh viện muốn trở về phòng trong ký túc xá, nhưng nhớ tới trong phòng ngủ hiện giờ có nhiều người lăm miệng, hơn nữa, 23g30' nhà trường sẽ cắt điện, không thể lên mạng được.

Ngẩng đầu nhìn thấy bên cạnh có một cái nhà trọ treo bảng "inte 24 giờ", Trần Húc liền đâm đầu đi vào, thuê một phòng rồi dặn dò người trông quản lý dù cho có chuyện gì cũng không được quấy rầy mình.

Chờ người quản lý đi ra, Trần Húc khóa chặt cửa lại, thậm chí còn kéo một cái tủ chắn ngay cửa, sau đó lấy cái đồng hồ biến thành bộ đáng laptop.

Nhà trọ cũng có nhiều cấp bậc, tuy không biết cái nhà trọ này là mấy sao, nhưng qua đêm tốn hơn 300 tệ thì cũng không phải là loại bèo. Ngoài các trang trí trong phòng khá xa hoa thì toàn bộ nhà trọ được phủ sóng wifi có tốc độ rất nhanh.

Đầu tiên, Trần Húc đổ bộ trang web Liên Minh Hồng Khách, mới vừa lên trang chủ đã thấy một dòng chữ màu đỏ: "Thông báo tìm Đại thần SM.MH", làm cho Trần Húc cảm thấy mình rất có mặt mũi.

Vừa thấy cái tên "Snake", Trần Húc đã nghĩ đến bát canh rắn bữa com lúc nãy nên phát bực, mắng một câu:

- Đạch mợ, 'con rắn nhỏ', các ngươi tìm lão tử hả? Lão tử tới rồi đây!

Nhìn đồng hồ: 23g01', còn một giờ cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Thời Khắc Tối Hậu, Sm.mh Hiện Thân!

Nhìn diễn đàn đang trực tiếp tình hình chiến đấu, trong lòng Trần Húc nhiệt huyết sôi trào, sau đó hắn liền mở trang sm.mh.com, tiếp theo liền thấy một cái danh sách thật dài, toàn là tiếng Anh... xem không hiểu.

- Ơc! Tiểu Mẫn, phiên dịch dùm ta.

Cái danh sách này không hề tạo ra rung động gì đối với một con gà như Trần Húc, nhưng đối với toàn bộ giới hacker thì cái danh sách chỉ để khoe khoang, giống hệt như một tên biến thái giết người hàng loạt đang lẩn trốn nhưng hắn đăng trên trang web giờ nào, giết ai, giết thế nào!

Bất quá Trần Húc không có hứng thú gì với cái danh sách, hắn nhìn tới lui, trái phải, trên dưới nhưng không biết hiện giờ mình phải làm cái gì.

"Ài...!" Trần Húc vò đầu, hắn phát hiện mình thật sự quá gà! Vì thế hắn đành phải ra lệnh Tiểu Mẫn: "Đánh hạ cái server này cho ta!"

Trần Húc cảm thấy mình quá tệ, nếu không có cái máy tính siêu cấp này thì mình chỉ là một con gà, thậm chí là gà trong đám gà! Trường hợp của mình giống hệt một em bé 3 tuổi cầm "thần khí", cái thần khí này quá mạnh, mạnh đến mức không có ai có thể chống đỡ nhưng năng lực của đứa bé thì... hắc hắc.

Trần Húc nghĩ rằng sau khi mình ra lệnh thì thoải mái ngồi hút thuốc, nhìn Tiểu Mẫn phát uy, tấn công như chẻ tre... Nhưng Tiểu Mẫn nói một câu làm Trần Húc choáng váng.

Nàng nói:

- Xin lỗi, nếu không có mật mã để sử dụng quyền hạn cao nhất thì tôi không được phép tấn công có ác ý đối với máy tính của người khác và inte.

Lúc này, Trần Húc đang “kéo” một hơi thuốc lá, nghe câu này hần bị sặc một hồi, không thể nào... Sao lại có kết quả thế này?!

- “Quyền hạn cao nhất là cái chó gì?” Trần Húc quát lên với Tiểu Mẫn: "Cái máy tính này của ta, không phải ta có quyền hạn cao nhất sao?!"

- Thực xin lỗi, nhưng không phải. Quyền hạn cao nhất được thiết lập khi chúng tôi mới xuất xưởng, đương nhiên nếu ngài có mật mã quyền hạn cao nhất thì cũng có thể tiến hành sửa đổi. Xin hỏi ngài có muốn nhập mật mã hay không?

Nhập cái rắm áy! Trần Húc ảo não vò đầu, bứt tóc. Tại sao lại như vậy, tại sao, tại sao, tại sao?

Hắn cảm thấy mình thật sự là túng quẫn, thật sự là “thực xin lỗi đảng, thực xin lỗi nhân dân, thực xin lỗi toàn bộ hacker Trung Quốc”, càng thực xin lỗi 349 tệ chính mình đã bỏ ra để thuê phòng! Móa, phải chi biết sớm mình đêch giúp được cái gì thì đâu có tốn tiền “ngu”?!

Trần Húc hận không thể chui đầu vào trong máy tính, hần cầm lấy tóc: "Tại sao lại không thể công kích?!"

- Vì công kích máy tính người khác và inte là trái pháp luật. Theo Điều 3 của Luật sử dụng máy tính: nghiêm cấm hệ thống trí năng công kích máy tính người khác. Hơn nữa...

Tiểu Mẫn đột nhiên nói một câu rất kỳ quái:

- Tôi được chế tạo theo yêu cầu đặc biệt, nhưng cũng không có mở quyền hạn công kích máy tính người khác ra. Bởi vì theo tư liệu: ngài là Trần Húc, là lập trình viên kiêm hacker vĩ đại nhất thế kỷ này. Ngài có địa vị cao nhất trong giới lập trình viên và hacker. Thậm chí ngay cả hệ điều hành của tôi cũng được ngài thiết kế. Cho nên, tôi hoàn toàn không cần phải... Mở ra hệ thống công kích

- "Trần Húc ta... Là lập trình viên kiêm hacker vĩ đại nhất thế kỷ này?" Trần Húc chỉ vào mũi của mình, "Ta có nghe lầm không vậy? Hay là có người trùng tên?"

- Không phải trùng tên. Theo dữ liệu thì ngài đúng là ông nội của Chủ tịch Trần Phi.

- "Haiza..." Trần Húc hít thật sâu một hơi, hần chỉ là một con gà, lấy đâu ra nhiều năng lượng như vậy? Chẳng lẽ là...

Một ý niệm cái không thể ức chế hiện lên trong đầu, Trần Húc tự nhiên là biết bản lãnh của mình, muốn mình đứng đầu thế giới trong lĩnh vực máy tính thì còn khó hơn đội bóng đá nam TQ đoạt cúp vàng World Cup! Phương pháp duy nhất chính là lợi dụng cái siêu máy tính này. Ách, như vậy là mình dùng cái máy tính này để trở thành lập trình viên cao cấp nhất thế giới rồi sau đó lại kêu thằng cháu nội yêu dấu gửi cái máy này về cho mình dùng tiếp?

Chuyện này cũng phiền toái như chuyện trứng có trước hay gà có trước!

- Trong máy tính còn tư liệu gì khác về ta không?!

- Thực xin lỗi, không thể đọc được.

- Do kho dữ liệu bị hư hả?

- Không phải, là do hạn chế về quyền hạn. Nếu ngài muốn biết nội dung thì mời ngài nhập mật mã vào.

- "Đệch mợ, ta chỉ có cái rắm chứ làm gì có mật mã?!" Trần Húc mắng một câu, quyết định không truy cứu vấn đề này nữa, mặc kệ Tiểu Mẫn nói như thế nào thì bây giờ mình chỉ là một con gà, không thể sai được. Mà một nhiệm vụ rất gian khổ đang đặt trước mặt hần: Đại thần SM.MH làm thế nào để cứu thế giới?!

Vì thế Trần Húc lấy vẻ mặt đau khổ hỏi: "Người thật sự không có cách công phá trang web này sao?"

- Không phải là không có cách, mà là không được phép.

- Ta ra lệnh cũng không được sao?!

- Không được, đây là mệnh lệnh trái với mệnh lệnh của quyền hạn cao nhất, ta có quyền không chấp hành.

- Người có tin ta đập vỡ người ra hay không!

- Thực xin lỗi, ngài đừng làm ra hành động gì tổn thương tới tôi, tuy tôi có năng lực chống chấn động khá tốt, nhưng rất khó bảo đảm sẽ không xuất hiện hư hao gì. Nếu máy tính gặp trục trặc, ngài có thể đến điểm bảo trì, địa chỉ là...

- Đại tỷ à, ta van cầu ngươi, toàn bộ thế giới đang chờ mong ta đó!
- Thực xin lỗi, yêu cầu của ngài trái với quyền hạn cao nhất...
- Phá lệ một lần được không?
- Thực xin lỗi...

Trần Húc tuyệt vọng, Trần Húc đầu hàng, Trần Húc cảm thấy thế giới này là một mảnh u ám. Hắn đành phải vào diễn đàn Liên Minh Hồng Khách, muốn nói một câu trên cái thông báo tìm SM.MH: thật xin lỗi, huynh đệ à, ta đang bận.

Hiện giờ đã là 23g17', chỉ còn 43 phút cuối cùng.

Trần Húc vốn muốn cất máy tính rồi đi ngủ, sau đó nghĩ lại thấy mình không có nghĩa khí, dù không thể bùng nổ nhưng mình có thể vào diễn đàn, cùng các huynh đệ cố thủ mấy chục phút cuối cùng này.

Vì thế Trần Húc liền mở diễn đàn, nhìn trực tiếp tình hình chiến đấu:

- Bảo Bối Màu Lam đánh vào thành công, lấy được quyền hạn Admin;
- Quân Bình Triều đang tiến hành giao phong với đối phương;
- Trung Niên Mập Mạp đang tiến hành giao phong với đối phương;
- Truy Phong Cẩn Nguyệt lấy được quyền hạn Admin;
- Hải Vận đang tiến hành giao phong với đối phương...
- Quân Bình Triều thất bại...
- Trung Niên Mập Mạp thất bại...
- Hải vận thất bại...
- Truy Phong Cẩn Nguyệt thất bại...
- Bảo Bối Màu Lam thất bại...

Diễn đàn đã tuyên bố lần triệu tập cuối cùng, hiện giờ chỉ còn lại 28 phút, Bảo Bối Màu Lam đã định ra kế hoạch cuối cùng: Phối hợp với Nữ Vương virus Hilger - Argentina, và các hacker khác, tiến hành đột công kích cuối cùng, sau khi tiến vào thì lập tức tháo dỡ tường lửa của đối phương, mở cửa cho thật nhiều người cùng tiến vào. Sau đó, cho dù đối phương có phản công đuổi đám cao thủ như Bảo Bối Màu Lam ra khỏi chiến trường thì thời gian còn lại cũng không còn nhiều nữa, lúc đó đám còn lại sẽ dùng chiến thuật vô vi nhất: chiến thuật biến người, dù cho đối phương có đuổi hết mọi người ra thì cũng đã qua 0g00' rồi!

Sau khi lệnh triệu tập được ban bố, quần chúng xúc động, nhưng vấn đề là: trong Liên Minh Hồng Khách không phải ai cũng là cao thủ, thậm chí có người ngay cả công tác công - phòng bình thường cũng không biết, cho nên, trong diễn đàn Liên Minh Hồng Khách lập tức xuất hiện một bài post, trong đó là một cái công cụ chuyên xâm nhập.

Khi đám Bảo Bối Màu Lam đánh vào server và tháo dỡ tường lửa của đối phương, như vậy thì cái server này sẽ như một mỹ nữ trần truồng, chỉ cần dùng cái công cụ này là có thể dễ dàng đi vào. Kế tiếp, đám Bảo Bối Màu Lam chắc có thể cản trở đối phương ít nhất là 5 phút, trong vòng 5 phút đồng hồ này, mọi người trên diễn đàn đều tiến hành xâm nhập, dùng chiến thuật biến người tranh thủ đến lúc hết thời gian là được!

Chỉ vùn vùn 3 giây, đã có hơn 1.000 lượt download cái công cụ đó!

Hai mắt Trần Húc sáng ngời, vội vàng hỏi Tiểu Mẫn:

- Nếu ta xâm nhập trang web của đối phương, sau đó người khác lại muốn đuổi ta ra thì ngươi sẽ giúp ta chứ?

Nói thật, lúc này trong lòng bàn tay Trần Húc đầy mồ hôi, bởi vì hoàn cảnh của hắn giống như một người rơi xuống nước lại nhìn thấy một bóng đen, nên theo bản năng liền đưa tay ra nắm lấy, nhưng chưa biết vật này là rom rạ hay tấm ván, hoặc là mình hoa mắt... Nên hắn rất muốn nghe câu trả lời của Tiểu Mẫn.

Giọng nói Tiểu Mẫn giống như tiếng trời:

- Đương nhiên, nếu ngài là Admin của trang web, lúc đó đối phương công kích ngài thì giống như đang công kích tôi, tự nhiên tôi phải mở tường lửa để tiến hành phòng ngự toàn diện.

Trần Húc đè nén nội tâm đang kích động:

- Vậy..., người có thể bảo đảm sẽ không bị đuổi ra khi bị công kích không? Đối phương là hacker cao cấp nhất thế giới đó!

- Đảm bảo trên 99%. Bởi vì tôi được cài đặt tường lửa mạnh nhất, ít lỗ hổng nhất trong các phần mềm cùng loại. Tôi gần như có thể miễn dịch với các phương pháp tấn công truyền thống.

- "Yeah!" Trần Húc ra sức múa may quay cuồng! Hắn cảm thấy câu nói vừa rồi của mình thật là khò! Máy tính 80 năm sau tất nhiên sẽ có kho dữ liệu và kho virus của 80 năm sau, tuy tường lửa cho máy tính 80 năm sau vẫn còn lỗ hổng, nhưng hệ điều hành của nó hoàn toàn khác xa hệ điều hành hiện tại!

Trần Húc hưng phấn nhào lên giường, chui đầu vào dưới đồng gối nằm rồi ra sức hò hét “Sướng quá!”, mình đâu cần biết cách tấn công, bởi vì mình không có mâu, nhưng mình có một cái thuẫn mạnh nhất thế giới!

Hồ to vài tiếng, Trần Húc nhanh chóng download cái công cụ tấn công, mở lên thì phát hiện cái phần mềm này ngoài cái nút “Tấn công” thì nó còn chức năng chat nữa – tất nhiên là tính năng này vô cùng thô sơ do được tạo ra rất vội vàng, tác dụng chính của chức năng này là khi cần thì hô lên một tiếng là tất cả mọi người lập tức liều chết xông tới.

Trên cửa sổ chat, hầu hết chỉ hiện các ký hiệu xyz gì gì đó, không có ID cụ thể. Chỉ có một người duy nhất có ID, tên là Trung Niên Mập Mạp, hắn là chỉ huy đợt tấn công này.

Trung Niên Mập Mạp trực tiếp nói trong cửa sổ chat:

- Bảo bối đại tỷ đánh vào tầng thứ nhất... Tiến vào tầng thứ hai! Hilger cũng giết vào, tầng thứ ba đã bị phá! Tốt, đối phương bị hai người Bảo Bối và Hilger đại tỷ đuổi ra ngoài! Các huynh đệ cầm tên, chuẩn bị. Sau khi vào đừng nói gì hết, cướp quyền Admin rồi nói! Mật mã cho phép đặt bao nhiêu ký tự thì phan vào bấy nhiêu!

- Đã tháo dỡ tường lửa! TẤN CÔNG!

Tay Trần Húc run lên, bấm nút "Tấn công", phần mềm lập tức bung ra thành chế độ toàn màn hình [Full screen], trên đó hiển thị trang chủ của server. Nói cách khác: cái phần mềm này chuyên nhắm vào tài khoản Admin trên server của đối phương, nên người tấn công tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Trần Húc vội vàng lấy một cái tài khoản Admin, còn chưa kịp đặt tên và đặt mật mã đã thấy Trung Niên Mập Mạp kêu to:

- Các huynh đệ nhanh lên! Lão tử bị đá ra rồi! Móa nó, bọn chúng có cửa sau! Nếu không thì làm sao nhanh như vậy được?!"

- Bảo Bối đại tỷ cũng đã bị đá ra, huynh đệ còn lại cố chịu đựng nha!

Trần Húc nhanh chóng thiết lập tài khoản, nhìn đồng hồ, còn một phút cuối cùng! Màn hình vốn đang hiển thị rất nhiều tài khoản thì đúng lúc này, các tài khoản này biến mất gần hết, Tiểu Mẫn báo cáo:

- Phát hiện trang web đang bị công kích, mở tường lửa, mở thuật toán mã hóa, xin mời ngài đặt tên và mật mã Admin của trang web, tôi sử dụng thuật toán mã hóa mật mã hoàn toàn mới nên sẽ tăng cường an toàn cho dữ liệu của ngài.

Trần Húc cũng lười nghĩ nhiều, nhanh chóng đặt mật mã là dãy số 12345678901231234567890123, rồi đặt tên tài khoản...

Nhất định là Snake đã chừa cửa sau của server, nếu không thì hiệu suất phản kích của bọn họ không thể nào cao như thế, nhưng khi bọn họ đuổi hết những người đang có mặt thì mới phát hiện có một cái tài khoản không thể đuổi đi được.

Thấy tên của tài khoản này, đám Snake choáng váng, những hacker đang cố gắng chiếm server cũng choáng váng, các nhân viên tình báo đang ngồi xem trận chiến có một không hai này choáng váng, đám Liên Minh Hồng Khách cũng choáng váng...

Toàn bộ inte có vài chục giây im lặng tuyệt đối.

Vì tên tài khoản rất đơn giản:

SM.MH!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Cho Các Người 8 Giờ

Tất cả mọi người đều dừng tay. Là mạo danh hay thật sự là vị kia trong truyền thuyết?

Số liệu đang lưu thông trên inte đều tạm dừng trong vài chục giây ngắn ngủi.

Đối với này đó Trần Húc nhìn không ra được, hắn đang hỏi Tiểu Mẫn:

- Có thể đã hết những tài khoản Admin khác không?

Tiểu Mẫn trả lời:

- Không được, bởi vì họ đều là tài khoản Admin, nên theo nguyên tắc thì tôi không thể chủ động tấn công bọn họ.

Trần Húc lại cố nói thêm một câu:

- Bọn chúng đánh ta trước mà! Chẳng lẽ ta phải ở trong này cho bọn chúng đánh mà không thể đánh trả?!

- Xin ngài yên tâm, tường lửa tôi đang sử dụng là loại mới nhất, ngài không cần để ý tới kỹ thuật công kích của những người cấp bậc này.

- “Ài...” Trần Húc uể oải dựa vào thành ghế: “bị đánh mà không hoàn thù, đây mà là Đại thần SM.MH trong truyền thuyết sao?! Nhìn thế nào cũng giống như một con rùa đen rút đầu, không đủ phong cách, không đủ phong cách nha!”

Sau vài chục giây yên lặng ngắn ngủi, Snake một bên mở tường lửa, một bên bắt đầu tấn công SM.MH.

Có phải SM.MH thật hay không thì thử một cái là biết liền!

Các thành viên Snake bắt đầu liều mạng công kích SM.MH, đầu tiên là sử dụng cửa sau, nhưng phát hiện cửa sau đã bị đối phương che mắt. Tuy trong thời gian ngắn như vậy mà có thể tìm được cửa sau của hệ thống và sửa nó thì trình độ đã thuộc cấp độ của “Thần” rồi, bởi vì mấy ngày nay, những hacker cao cấp nhất trên toàn thế giới cũng không thể làm được điều này, nhưng các thành viên Snake cho rằng: không phải là SM.MH vừa mới đến, nhất định là hắn đã quan sát vài ngày và chuẩn bị rất kỹ lưỡng, vào thời khắc tối hậu mới xuất hiện gây khó dễ.

Có được danh tiếng cực lớn là do giải quyết virus Phong Hỏa, điều này làm cho trong tiềm thức của các thành viên Snake đã thừa nhận thực lực siêu mạnh của hắn, cho nên trong thời gian rất ngắn hắn đã sửa chữa cửa sau của hệ thống cũng không mang lại rung động quá lớn cho bọn họ.

Có điều, những chuyện này đều không có quan hệ gì tới Trần Húc, giờ phút này hắn đang ngu ngốc ngồi nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, hắn phát hiện mình nhìn thế nào cũng không thấy được cái khi gì.

Người sửa lỗi hệ thống là Tiểu Mẫn, sau khi nàng tiếp nhận trang web nếu phát hiện lỗi hỏng thì nàng tự động sửa lỗi... Trong đó có rất nhiều lỗi hỏng mà Snake cũng không biết!

Dùng ánh mắt của 80 năm sau xem xét thì máy tính hiện tại chỗ nào cũng có lỗi hỏng – nào là lỗi phần cứng, lỗi hệ điều hành, lỗi ứng dụng... - cũng giống như chúng ta nhìn máy tính của 80 năm trước. Ặc, xin lỗi, 80 năm trước trên thế giới chưa có máy tính...

Kỳ thật, cái thứ hacker này nói thì nghe thật thần kỳ, nhưng nói trắng ra thì chỉ là tìm kiếm lỗi hỏng máy tính rồi tiến hành công kích, nếu thật sự có cái máy tính không có lỗi hỏng gì thì cho dù là thần cũng không thể xâm chiếm được nó!

Nhưng cái loại máy tính này không hề tồn tại, vì kết cấu của máy tính càng ngày càng phức tạp, phần mềm càng ngày càng nhiều, nên chắc chắn sẽ có lỗi hỏng, chỉ có giấu những lỗi hỏng này ở những nơi người khác không thấy rồi tuyên bố là “không có lỗi hỏng” mà thôi.

Hiện tại, Tiểu Mẫn đang làm công tác sửa lỗi, trong “mắt” nàng cái server này có vô số lỗi hỏng phần cứng lẫn phần mềm, việc nàng phải làm chỉ là tu bổ những lỗi hỏng đó, đồng thời cũng sửa luôn các cửa sau mà đối phương cố ý lưu lại.

Nói cách khác, dưới điều kiện ngang nhau, tất cả mọi người đều là Admin, không ai đá được ai.

Snake càng công kích càng thấy kinh hãi, bởi vì trong thời gian ngắn ngủi nhưng đối phương đều sửa chữa hết tất cả các lỗi hỏng mà mình biết! Lỗi hỏng được sửa chữa hết có nghĩa là gì? Có nghĩa là hiện giờ mình chỉ có thể giương mắt nhìn! Liều mạng sử dụng phần mềm phân tích xem còn có sơ hở nào mới hay không?!

Đồng hồ đã chỉ sang 0g05’.

Snake gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, những khác đang xem cuộc chiến cũng gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, điều làm bọn họ đang cảm thấy kỳ quái là tại sao Đại thần SM.MH lại không đuổi đám Snake ra ngoài?!

Vừa lúc đó, trên trang chủ đột nhiên xuất hiện một hàng chữ trung văn:

- Các ngươi muốn tự mình rời đi hay là để ta đuổi các ngươi ra ngoài?

"Xôn xao!" Những người đang ngồi xem trận đại chiến hacker đều hưng phấn, đây là lần đầu tiên tận mắt thấy Đại thần SM.MH trong truyền thuyết nói chuyện!

Không ai biết Trần Húc đang sử dụng “kế không thành”, vì Tiểu Mẫn không chịu hỗ trợ, hắn cũng không có biện pháp, linh cơ vừa động liền nghĩ tới chiêu này, kêu Tiểu Mẫn viết một câu trên trang chủ, thử cảm giác làm Gia Cát một lần, xem có thể dọa chạy đám này như nhà Tư Mã hay không.

Bên kia, Snake nhanh chóng hồi phục, dùng một câu tiếng Anh:

- SM.MH, thực lực của ngài làm cho chúng ta sợ hãi, không hổ là cao thủ có thể độc lập giải quyết virus Phong Hỏa, cho nên, chúng ta hy vọng tiến hành trận chiến công bình với ngài, thời gian là hiện giờ, dùng cách gì thi đấu, thi đấu ở đâu là do ngài chọn.

Một mảnh ồ lên!

Đây là lần đầu tiên mọi người thấy Snake dùng loại ngữ khí cung kính này để nói chuyện!

Xú danh của Snake lan xa là do ngoài việc họ có kỹ thuật cao siêu thì phần còn lại là do phong cách xử sự và nhân phẩm của bọn họ. Bọn họ vô cùng kiêu ngạo, phát động rất nhiều lần tấn công, bọn họ kỳ thị chủng tộc, khinh thường những người da màu. Bọn họ có tiền vô để kiêu ngạo, nhưng loại kiêu ngạo này đã trở thành cuồng ngạo, một loại cuồng ngạo làm cho người ta chán ghét!

Nhưng giờ nhìn ra được, Snake là kẻ hay bắt nạt người yếu, khi gặp SM.MH có kỹ thuật mạnh mẽ mình, phát hiện mình không còn sót lại chút ưu thế gì, bọn họ sẽ trở nên vô cùng khiêm tốn. Cho dù người là kẻ thù phụng thực lực tối thượng, nhưng phương thức này lại làm cho người khinh thường.

Trên trang chủ lại xuất hiện một hàng Trung văn:

- Các người dám sao?

"Xôn xao!" Những người đang xem cuộc chiến bùng nổ, rất nhiều người nói SM.MH này cũng quá kiêu ngạo! Dám nói như vậy với tổ chức hacker đứng đầu thế giới! Nhưng còn rất nhiều người cảm thấy lần này bị đá kích quá mạnh, nếu Snake cũng không có can đảm nói “DÁM”, thì trên thế giới này thật sự không còn người nào có can đảm nói nữa.

Snake cũng tức giận điên lên, sau một lúc lâu mới đánh ra:

- Chúng ta biết thực lực của người rất cao cường, nhưng cũng đừng kiêu ngạo quá mức! Chẳng lẽ người cảm thấy toàn bộ hacker trên thế giới này đều không có tư cách khiêu chiến với người sao?

- Ta chưa từng nói như vậy, đừng có vạ vạ ý của ta.

Ách, ngay khi tất cả mọi người kỳ quái vì lời nói của SM.MH tại sao lại vòng vo như vậy thì thì trang chủ lại xuất hiện một Trung văn nữa:

- Từ khi Hiệp nghị TCP/IP được sinh ra tới nay, inte đã phát triển hơn 20 năm, thâm nhập vào mọi ngõ ngách trên thế giới. Mà hacker được sinh ra còn sớm hơn, ngay sau khi máy tính xuất hiện đã được sinh ra. Hacker ở thời đó chỉ là những chuyên gia thích khiêu chiến, tôn trọng tự do tin tức và cũng chủ trương chia sẻ tin tức. Bọn họ mới là thật sự là hacker.

- Sự phát triển Hacker không thể tách rời sự phát triển của máy tính, và ngược lại, sự phát triển của máy tính cũng không thể tách rời sự phát triển của hacker.

- Lúc đầu, mục đích tồn tại của hacker chỉ là tìm kiếm những lỗ hổng của máy tính và inte, sau đó báo cáo với người quản lý để tiến hành sửa chữa, từ đó làm cho máy tính và inte ngày càng hoàn mỹ, càng tiến bộ.

- Có một danh từ của TrungQuốc cổ đại thích hợp để miêu tả về hacker, chính là từ “Hiệp”.

- Bọn họ tự do lui tới trên inte, đứng phía sau màn thúc đẩy quá trình phát triển, hoàn thiện của máy tính và inte. Bọn họ không hề có ác ý, mà là theo đuổi mục tiêu: miễn phí, tự do, hòa bình..."

Bởi vì đoạn văn này không phải trực tiếp xuất hiện, mà là từng chữ một được đánh ra, mỗi chữ đều giống như một cây búa to đập vào lòng mọi người.

Thật ra, đoạn văn này là Trần Húc kêu Tiểu Mẫn tìm một ít tài liệu có liên quan hacker trong máy tính, tìm được một quyển tiểu thuyết có tựa là “Tinh thần hacker”, xuất bản năm 2037. Hắn cảm thấy đoạn này nói quá hay, vì thế liền phóng ra.

Hiện giờ hắn đang cố gắng “ché tạo” hình tượng của mình thành một vị ẩn sĩ, một ẩn sĩ không muốn tham dự tranh đấu của hacker... À, nói một cách khó nghe thì chính là đang “giả bộ trâu bò” trong truyền thuyết!

Có điều, nếu giả bộ không giống thì sẽ dễ dàng biến thành một thằng “ngu mà tỏ vẻ nguy hiểm”, nhưng lời này là từ trong miệng SM.MH nói ra nên hiệu quả rất tốt.

Trên trang chủ lại tiếp tục:

- Hacker, cái gì mới là hacker? Dẫn dắt sự phát triển của máy tính, không ngừng phát hiện và giải quyết các lỗ hổng, làm cho inte và máy tính ngày càng

hoàn mỹ, đây mới là hacker!

- Hacker người lãnh đạo giới máy tính, là người truyền bá văn hóa và tri thức máy tính. Theo sự dẫn dắt của bọn họ, văn minh máy tính sẽ phát triển càng ngày càng phồn vinh, người sử dụng sẽ càng lúc càng nhiều, thế giới sẽ càng ngày càng tiện nghi, đây mới là hacker!

- Lực lượng của hacker, phá tan mọi xiềng xích trong hiện thực, làm cho toàn bộ cư dân mạng trên thế giới đều có thể tự do tự tại ngao du trên inte, làm cho bọn họ có thể thu hoạch tri thức càng nhiều, càng có hệ thống hơn, tiến hành trao đổi với người khác. Đó mới là hacker!

- Snake, ta hỏi các người, các người cũng được gọi là hacker sao?"

Mỗi thành viên Snake đều toát mồ hôi lạnh từ trong não chảy ra ướt cả lưng! Họ không xứng là hacker!

Mỗi người yêu thích máy tính khi tiếp xúc inte, rồi trở thành một gã hacker chân chính, đều đã được nhắc nhở về tinh thần hacker, thủ tục hacker. Nhưng Snake, mặc dù có thực lực mạnh mẽ như vậy, nhưng chỉ biết phá hoại máy tính và inte, thu hoạch lợi ích cho cá nhân mình.

Nhưng ý niệm này chỉ lóe lên trong đầu rồi biến mất, bởi vì “người không vì mình, trời tru đất diệt”, thời đại này có ai mà ngu ngốc đi tuân thủ cái gọi là “Quy tắc của hacker”?!

Trên trang chủ lại xuất hiện:

- Ta biết, lời nói của ta không có ý nghĩa gì đối với các người, nếu không phải thấy các người tạo ra được một cái tường lửa tạm được thì ta cũng không thêm nói những lời này.

"Tạm được?" Cái tường lửa tra tấn hacker trên toàn thế giới “dục tiên dục tử” chỉ mới là “tạm được”?

Trần Húc tìm được thông tin của cái tường lửa này từ Tiểu Mẫn, đây là tường lửa được một công ty không biết tên, tạo ra vào năm 2010, lúc ấy được coi là tường lửa mạnh nhất trên thế giới. Nói cách khác, kỹ thuật của Snake đã dẫn trước thế giới ít nhất là 4 năm!

Vừa thấy thông tin này, Trần Húc cũng chút không yên, nghĩ thầm, không phải là có người “xuyên qua” [chỉ những người tiến vào thời đại khác, không gian khác] chứ?

Nhưng Tiểu Mẫn lại nói cho hắn biết, thật ra, hiện giờ rất nhiều phương diện nghiên cứu của quân đội đã đi trước dân dụng khoảng 10 năm, bởi vì những kỹ thuật tốt nhất thì ưu tiên cho quân đội sử dụng, còn dân dụng cơ bản chỉ sử dụng những kỹ thuật mà quân đội đã đào thải. Đương nhiên, những kỹ thuật mà nãhacker giữ, cũng tiến tiến hơn dân dụng nhiều.

Sở dĩ Snake có lòng tin lớn như vậy là vì bọn họ rất có lòng tin với cái tường lửa này.

Lúc này, trang chủ xuất hiện lời của Snake:

- Chúng ta thực kính nể ngài vì ở thời đại này mà còn tại kiên trì tinh thần hacker ngay thơ, nhưng chúng tôi càng tin tưởng năng lực của mình có thể sáng tạo tài phú lớn hơn nữa. SM.MH, chúng tôi cũng thừa nhận kỹ thuật của ngài ở trên chúng tôi, từ cái tường lửa của ngài có thể nhìn ra đây tuyệt đối là kiệt tác! Nhưng chúng tôi vẫn muốn đấu với ngài một trận. Xin hỏi ngài là người Trung Quốc sao?

- Đúng vậy, ta là người Trung Quốc.

Thấy lời này, các thành viên Liên Minh Hồng Khách lập tức hoan hô ầm ĩ một trận, quả nhiên Đại thần SM.MH là người Trung Quốc! Hơn nữa, còn là chính miệng hắn thừa nhận! Mà làm cho các tổ chức tình báo buồn bực chính là: lực lượng của bọn họ ở Trung Quốc là yếu nhất, muốn tìm ra và không chế một người mạnh mẽ như vậy tại Trung Quốc là chuyện không thể làm được!

- Tốt lắm, nếu ngài không đáp ứng chiến đấu với chúng tôi thì kế tiếp, chúng tôi sẽ điên cuồng tấn công các trang web lớn của quốc gia ngài, về phần sẽ tạo thành tổn thất ra sao thì chúng tôi không cần biết.

Quá vô si!

Hacker Trung Quốc mắng ầm lên:

- Đã từng gặp qua vô si nhưng... Con mịa nó, chưa từng gặp qua vô si thế này!

Trần Húc cũng tức giận tay phát run, con mịa nó, đồ mặt dày, không biết xấu hổ, quá vô si! Nếu có thể thì trong đời thực, hắn thật sự muốn tìm đến từng người trong đám này, rồi hung hăng đâm cho mỗi thằng mấy cuộc, sau đó nghiền xương thành tro, không chừng còn trồng một cây Hòe lên mộ chúng nữa!

Nhưng nếu bọn chúng thật sự đi công kích các trang web lớn thì không thể tưởng tượng được hậu quả!

Toàn thế giới cùng nhau trầm mặc, inte lâm vào một mảnh tĩnh mịch đáng sợ, tất cả mọi người đều chờ mong, Đại thần SM.MH sẽ trả lời thế nào?

Sau một lúc lâu, rốt cuộc trên trang chủ lại xuất hiện một câu:

- 20 phút sau, ta sẽ nghênh đón các vị tại diễn đàn Liên Minh Hồng Khách. Nhưng vẫn là câu nói kia, là một hacker truyền thống, ta không muốn tranh đấu với người khác. Ta cho các, người 8 giờ, nếu trong vòng 8 giờ này các người có thể công phá của tường lửa diễn đàn thì dù ta thua. Khi các người công kích, ta chỉ dùng tường lửa của mình tự tạo ra để phòng hộ, nếu ta có thao tác gì khác thì cũng coi như là ta thua.

- Còn nếu trong vòng 8 giờ, các người không thể phá được tường lửa thì các người thua!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Tường Lửa Thần Cấp [Cấp Độ Của Thần]

Lại một mảnh “Ồ” lên!

Những người có chút hiểu biết về máy tính đều biết: thế giới này tuyệt đối không có tường lửa nào hoàn toàn không có lỗ hổng. Như lời của một vị hacker lừng danh từng nói: chương trình mạnh mẽ thế nào thì cũng do con người viết ra, máy móc vĩnh viễn không có khả năng chiến thắng trí tuệ nhân loại!

Tường lửa mạnh mẽ thế nào cũng sẽ có lỗ hổng, hơn nữa, có một số thiết lập của hệ điều hành không phải là lỗ hổng thật sự nhưng vẫn có thể bị hacker lợi dụng. Ví dụ như DDOS, là thủ đoạn hacker thường dùng nhất. Thủ đoạn này rất đơn giản: gửi vô số tin rác đến máy tính của đối phương; ví dụ như SYN [Kiểu tấn công TCP SYN flood: là một kiểu tấn công trực tiếp vào máy chủ bằng cách tạo ra một số lượng lớn các kết nối TCP nhưng không hoàn thành các kết nối này: người tấn công sẽ khởi tạo nhiều TCP, trong mỗi kết nối chỉ để chờ TCP SYN. Máy chủ sẽ gửi lại trả lời với TCP SYN và ACK. Nhưng sau đó, máy tấn công đơn giản là không trả lời thông điệp thứ ba như mong đợi của server theo tiến trình bắt tay ba chiều. Server lúc này sẽ tốn bộ nhớ và tài nguyên trong khi chờ các phiên TCP timeouts hoặc trước khi các kết nối đang thiết lập đang chờ được dọn dẹp], là lợi dụng thiếu sót trong giao thức TCP - chỉ vẹn vẹn là chỗ thiếu hụt, không thể nói là lỗ hổng. Nhưng hacker có thể lợi dụng chỗ sơ sót này làm tiêu hao rất nhiều tài nguyên của server.

Đương nhiên, đây chỉ là một ví dụ, đối với cao thủ thì DDOS tuy là phương pháp thường dùng nhất, nhưng lại là phương pháp không có chút xúi hàm lượng kỹ thuật.

Hacker là một ngành rất chú trọng kỹ xảo, không thể cứng nhắc. Có biết tại sao Siêu máy tính Deep Blue không thể nào thắng được danh thủ cờ vây của thế giới không? Là vì nó quá cứng nhắc.

Tường lửa của Snake cũng rất mạnh mẽ, nhưng bọn hắn còn phải chia nhân thủ ra để đi đánh lên hacker có thể xâm nhập tường lửa.

Tóm lại, có thể nói thế này: trên thế giới này, tuyệt đối không có tường lửa nào có khả năng tự động ngăn cản hacker cao cấp!

Tuyệt đối không có!

Cho nên, khi Đại thần SM.MH vừa nói ra, tất cả mọi người đều cho rằng hắn điên rồi!

Chỉ là một cái tường lửa mà cũng dám khiêu chiến Snake?!

Mọi người tưởng rằng Đại thần SM.MH sẽ dùng chiêu “gây ông đập lưng ông”, bày ra một cái tường lửa ở Liên Minh Hồng Khách, rồi vào đó ngồi chờ đối phương tới công kích, sau đó giống như chơi game “Đập chuột”: chung quanh có nhiều hàng chuột, một người cầm búa đứng giữa đám hàng chuột đó, thấy con chuột nào thò đầu ra tấn công thì đập cho nó một búa...

Mọi người cho rằng Đại thần SM.MH muốn dùng thủ đoạn này, cho nên trong lòng ít nhiều gì cũng có chút thất vọng. Bởi vì, theo biểu hiện của Đại thần SM.MH thì sự lý giải của hắn đối với máy tính tuyệt đối đã vượt xa tưởng tượng của mọi người. Tuy không ai biết hắn là một người hay là một tổ chức nhưng có đủ thực lực để xưng là “Thần”. Như vậy thì tường lửa của hắn biên soạn sẽ mạnh mẽ hơn so với cái tường lửa biến thái của Snake, hơn nữa, bản thân hắn có thực lực trác tuyệt, lại được đám cao thủ Liên Minh Hồng Khách trợ trận thì đừng nói là 8 giờ, cho dù là 80 giờ Snake cũng không thể chiến thắng!

Bất quá, cho dù SM.MH dùng phương pháp vô sỉ này thì mọi người cũng không nói gì, đây là chiêu “gây ông đập lưng ông” trong truyền thuyết đó nha, ai kêu bọn Snake quá dễ tiện, người dễ tiện thì được nhưng người ta dễ tiện thì người không chịu ha?!

Khi hắn đưa ra phương pháp tỷ thí này, rất nhiều cái mắt kính rơi xuống trước màn hình máy tính, chẳng lẽ hắn tự tin vào cái tường lửa của mình như thế?!

Khi mọi người còn đang nghi ngờ lung tung, diễn đàn Liên Minh Hồng Khách xuất hiện một bài post:

- Tôi là SM.MH, xin vui lòng mở cửa server, và cho một cái tài khoản Admin, cảm ơn. Nếu có làm gì gây phiền hà cho Liên Minh Hồng Khách, xin các vị thứ lỗi.

Cái gì mới kêu là “tổ chất”?!

Vì sao gọi là “Đại thần”?

Thế nào là “gần gũi, bình dị”?!

Với thực lực SM.MH, hoàn toàn có thể thoải mái tiến vào server diễn đàn Liên Minh Hồng Khách và lấy được tài khoản Admin - điểm này không ai có hoài nghi! Nhưng nhìn người ta xem: rất khiêm tốn phát ra lời thỉnh cầu!

“Tổ chất”! Phải chú ý “tổ chất” nha!

Bảo Bối Màu Lam và các nhân sĩ cao tăng nhanh chóng thương lượng, lập tức mở cửa cho hắn tiến vào và giao tài khoản có quyền hạn Admin cho hắn.

Bởi vì SM.MH nói hắn là người Trung Quốc, hơn nữa đạo lý “người kính ta một thước, ta kính người một trượng” ai cũng biết. Huống chi, trận tỷ thí này còn quan hệ đến vị trí của hacker Trung Quốc trên thế giới nên nó rất quan trọng.

Trần Húc vui sướng hài lòng, kêu Tiểu Mẫn tiếp quản tài khoản Admin của server Liên Minh Hồng Khách, vừa nghĩ tới vừa rồi mình bày ra vẻ người lớn răn dạy đám hacker mũ đen toàn thế giới, Trần Húc cảm thấy mình đã “diễn” quá thành công!

Mới vừa rồi hắn còn đang lo lắng: rui như Liên Minh Hồng Khách không để ý tới mình thì phải làm sao? Nhưng nghĩ lại thì khả năng này cực kỳ bé nhỏ... Vì tốt xấu gì mình cũng là người ra mặt giúp bọn họ mà!

Khi Tiểu Mẫn đang vội vã vá lỗi hệ thống, Trần Húc nhận được yêu cầu liên lạc của Bảo Bối Màu Lam.

Hiện giờ Trần Húc cũng biết Bảo Bối Màu Lam là ai. Là Tiêu Lăng Nhiên, là một trong những hacker cao cấp nhất Trung Quốc, chức nghiệp là “tay súng bắn tỉa” - những điều này là nghe Ngô Nguyên nói.

Được Tiểu Mẫn xác nhận thân phận của mình sẽ không bị bại lộ, nên Trần Húc chấp nhận liên lạc với đối phương.

Vừa chấp nhận liên lạc đã thấy Bảo Bối Màu Lam phóng đến một hàng chữ:

- Chào ngài, xin hỏi ngài có phải là SM.MH - người phá giải virus Phong Hóa không?

Xem ra bọn họ hoài nghi mình mạo danh, bất quá chỉ là hoài nghi mà thôi. Dù sao, tên thì có thể giả mạo nhưng kỹ thuật thì không, Snake không đá SM.MH ra được – không phải là bọn hắn không muốn, mà là “hữu tâm vô lực” - ngược lại còn bị hắn chửi cho một trận, cái này đã đủ để chứng minh rồi. Nhưng mặc kệ là như thế nào, trên thế giới này đâu phải chỉ có một cao thủ! Bảo Bối Màu Lam muốn tiến hành xác nhận một lần cuối cùng.

Thấy trên màn hình xuất hiện hai chữ "Đúng vậy", Bảo Bối Màu Lam và những cao thủ Liên Minh Hồng Khách đều thở phào nhẹ nhõm.

Ài..., Cái loại có thực lực biến thái này chỉ cần một người là quá đủ rồi.

Lúc này khung đối lại xuất hiện một câu:

- Xin lỗi, cho tôi thời gian 5 phút, cái server này có quá nhiều lỗ hổng, tôi đang tiến hành tu bổ, chút nữa bàn tiếp nha.

Những lời này làm cho những cao thủ Liên Minh Hồng Khách đều đỏ mặt, bất quá, suy nghĩ một chút là trở lại bình thường, dù sao diễn đàn Liên Minh Hồng Khách cũng không có chứa cái gì bí mật nên không dùng server cao cấp, chỉ sử dụng server bình thường mà thôi. Vì nhắm tới những đối tượng khác nhau nên diễn đàn Liên Minh Hồng Khách khác xa những diễn đàn tư nhân của các tổ chức hacker khác - xuất phát từ nguyên tắc tuyệt đối giữ bí mật nên rất thần bí, còn diễn đàn này của Liên minh chào đón mọi người do đó có nhiều lỗ hổng cũng không có gì kỳ quái.

Kỳ thật Trần Húc nói lời này là vì muốn ra vẻ mà thôi, chuyện sửa lỗi giao cho Tiểu Mẫn là được, nhưng mình đang giả vờ giả vịt mà!

5 phút đồng sau, Trần Húc đánh ra:

- Tốt rồi! 10 phút nữa là bọn Snake tấn công.

Lúc này Quản Bình Triều nhin không được, đánh một câu:

- Chào ngài, xin thứ lỗi cho tôi nói thẳng, ngài có tự tin quá mức với cái tường lửa của mình không? Đối thủ là Snake đó!

- “Nhưng chúng ta mới chân chính là ‘rắn độc’, yên tâm đi”, SM.MH đánh ra những lời này làm cho mọi người Liên Minh Hồng Khách bật cười, trong lòng nhận định: SM.MH này tuyệt đối sinh trưởng ở địa phương của người Trung Quốc, nếu không thì không thể nào sử dụng loại ngôn ngữ này thuần thục như vậy.

Xuất phát từ cẩn thận, những cao thủ Liên Minh Hồng Khách bắt đầu phân tích server, nhưng kết quả phân tích lại làm cho trông mắt tất cả mọi người suốt nửa buổi ra làm vỡ mắt kính: Nguyên bản là một cái server rách nát, dưới tình huống không có đề phòng, chỉ cần một hacker bình thường là có thể xâm nhập server, nhưng chỉ trong 5 phút đồng hồ đã biến thành một cái thành lũy cấp vũ trụ?!

TCP/IP được chữa trị, nhưng khi xem phương pháp sửa chữa thì không ai trong bọn hiểu được;

Cửa sau của lệnh CMD được chữa trị;

Cửa sau của lệnh khởi động máy được chữa trị;

Cửa sau của tiến trình "sethc.exe" được chữa trị...

Ngoài các cửa sau và lỗ hổng thông thường, điều làm cho người ta giật mình chính là: những cửa sau, lỗ hổng rất hiếm khi gặp, chỉ có những hacker cao cấp mới có thể phát hiện và lợi dụng cũng đã được sửa chữa. Tóm lại: toàn bộ lỗ hổng đều đã được sửa chữa?!

Sau khi phân tích, đám người Liên Minh Hồng Khách có cảm giác như "chó cắn nhím", nếu là mình tấn công thì không biết phải ra tay thế nào?!

Đây là thực lực của SM.MH sao?!

Hắn chỉ dùng 5 phút đồng hồ!

Mọi người trong Liên Minh Hồng Khách nhìn không được, đều sinh ra cảm giác "núi cao chi có thể ngẩng đầu nhìn"... Đương nhiên, không có ai thách thức thực lực SM.MH khi tiến công sẽ như thế nào, bởi vì đối với hacker thì phòng thủ khó hơn tiến công rất nhiều!

Hacker luôn thờ phụng tôn chỉ "tiến công mới là cách phòng thủ tốt nhất", tuy thoát nhìn thì thấy bên phòng thủ có lợi hơn, vì có tường lửa, có phần cứng làm bảo đảm, nhưng thật ra không có tường lửa nào đủ sức che chắn mọi công kích, nên hacker phòng thủ đều chơi chiến thuật "phòng thủ phản kích": nắp sau tường lửa rồi quăng lựu đạn ra ngoài. Mà nếu một quả không thành công thì đối phương sẽ giống như máy ủi đất, đẩy ngã tường lửa của mình.

Người ta có trình độ hiểu biết về phần cứng lẫn phần mềm cao như thế, chỉ cần dựa vào phòng thủ mà đã có thể xưng là "Thần", vậy nếu thật sự tấn công thì sẽ kinh khủng thế nào?!

Chỉ sợ là dùng từ "Long trời lở đất" cũng không đủ để hình dung!

Rốt cục, Snake cũng bắt đầu phát động công kích. Khi Snake phản nộ thì công kích mạnh mẽ ra sao? Chỉ cần nhìn số liệu trên máy đo lưu lượng dữ liệu thì biết.

Đầu tiên, Snake dùng DDOS! Cùng một loại công kích mà người thi triển khác nhau thì hiệu quả cũng sẽ khác nhau nhiều lắm!

Số liệu trên cái máy đo lưu lượng dữ liệu trong nháy mắt đã hơn 10.000 điểm! Cái máy đo lưu lượng dữ liệu này không phải là sản phẩm chính quy, mà nó do các hacker tự chế tạo, nó có chức năng đo lường số lượng tin rác mà đối thủ tung ra. Trên cơ bản, một cái máy tính dân dụng bình thường, khi tấn công chỉ có 1 điểm, mà trong nháy mắt đã đạt hơn 10.000 điểm thì có nghĩa là đối phương có siêu máy tính cực mạnh hoặc là bọn họ không chế trên 10.000 "thịt gà"! Hơn nữa, số lượng này còn đang tăng lên!

Không thể không nói, tuy DDOS bị hacker chê là phương pháp tấn công "không có chút xù hàm lượng kỹ thuật", nhưng phương pháp này lại có chỗ tốt rất rõ ràng!

Làn sóng dữ liệu mạnh mẽ làm cho server không thể không tiến hành xử lý, do đó tiêu hao rất nhiều RAM và CPU, tạo cơ hội cho người tấn công.

Nhưng các thành viên cao cấp của Liên Minh Hồng Khách đang ngậy người nhìn chăm chăm Task Manager của server, nó biểu thị server đang vận hành gần như là bình thường: mức sử dụng CPU chỉ tăng 5%, RAM chỉ tiêu hao hơn bình thường 1 GB mà thôi.

Điều này có ý nghĩa gì? Nó có nghĩa là làn sóng công kích kinh khủng vừa rồi chỉ là "gãi ngứa" cho cái tường lửa này!

Không biết nguyên lý của cái tường lửa này ra sao nhưng nó có thể phân biệt được và không thêm đề ý tới những tin rác vô nghĩa. Nếu không thì không có phần mềm gì có thể tự nhiên nâng cao tính năng của server lên mấy lần. Phải biết rằng: làn sóng tin rác vừa rồi có thể nhấn chìm hầu hết các server trên thế giới!

Khó trách Snake dám tuyên bố mình có khả năng đánh sập các trang web lớn của Trung Quốc! Khẩu khí này giống như là không đặt các lập trình viên Trung Quốc vào mắt, nhưng bọn họ thật sự có khả năng này!

Mà đối với SM.MH... Liên Minh Hồng Khách đã không còn gì để nói, kỹ thuật quá tốt, lại quá thần bí và cường đại, cái loại cảm giác này quả thực là như đang ở Địa Ngục mà nhìn lên Thiên Đường!

Hiện giờ tất cả mọi người đều tin rằng: SM.MH tuyên bố chỉ cần cái tường lửa này là có thể ngăn cản được công kích của đối phương không phải là một câu hư ngôn. Mà cái tường lửa này... Tuyệt đối là ưu tú nhất trên thế giới, giá trị của nó thì không cần phải nhiều lời, thậm chí nó chứa rất nhiều kỹ thuật đi trước thời đại rất nhiều năm - đương nhiên bọn họ không biết, nó đi trước thế giới đến 80 năm!

Nếu quân đội Trung Quốc sử dụng cái tường lửa này và phân tích, hấp thu các kỹ thuật trong đó thì trình độ về phần mềm và an toàn inte của nhân viên

máy tính quân đội sẽ bay vọt về chỗ!

Bảo Bối Màu Lam - Tiêu Lăng Nhiên có chút im lặng, vì nàng biết trong các quy tắc của hacker có một điều đó là: không thể dựa vào các thế lực chính trị. Nhưng dù sao thì nàng cũng được coi là hacker trực thuộc quân đội Trung Quốc, nên tự nhiên là nàng biết được ý nghĩa trọng đại của cái tường lửa này.

Sau một lúc, Bảo Bối Màu Lam mới đánh ra:

- SM.MH, có lẽ thỉnh cầu của tôi có chút mạo muội, nhưng tôi vẫn muốn nói: kỹ thuật cái tường lửa này của ngài đã dẫn đầu toàn thế giới, không biết ngài có nguyện ý bán nó cho quân đội để tăng cường tính an toàn cho inte quân đội nước ta hay không?

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Trừng Phạt Snake!

Sau khi tin tức này được phát ra, mọi người đều trầm mặc, trong đó có cả Trần Húc.

Những người khác cảm thấy yêu cầu này của Bảo Bối Màu Lam tuy là "hợp lý", nhưng chưa chắc là "hợp tình". Còn Trần Húc thì lại đang suy nghĩ: nếu giao kỹ thuật này cho quân đội thì có bị người ta phát hiện bí mật của mình hay không? Dù sao nó cũng là kỹ thuật đi trước thời đại tới 80 năm!

Thật ra bản thân Trần Húc cũng không có ý kiến gì, bởi vì cái tường lửa này nằm trong tay hắn chỉ tổ "phí của trời", có thể cống hiến cho quốc gia thì hắn rất nguyện ý. Đương nhiên, loại cống hiến này có điều kiện tiên quyết là phải bảo vệ tốt chính mình. Dù sao Trần Húc cũng là người ích kỷ, nếu quốc gia muốn lục lọi cái siêu cấp máy tính của hắn thì nói thế nào Trần Húc cũng sẽ không đồng ý.

Loại chuyện này Trần Húc không thể nào quyết định được, vì thế liền hỏi Tiểu Mẫn:

- Tiểu Mẫn, nếu ta giao tài liệu của cái tường lửa này cho người khác thì người ta có thể phát hiện ra nó là kỹ thuật của tương lai hay không?

- Không thể được, vì xuất phát từ nguyên tắc giữ bí mật nên các bản vá lỗi và tường lửa bày ra trên 2 trang web này toàn bộ sẽ tự động được xóa bỏ sau 12 tiếng đồng hồ, với trình độ khoa học kỹ thuật hiện tại sẽ không thể nào phát hiện và phân tích được.

- Ta không phải có ý này. Mà ta muốn "chuyển giao công nghệ", muốn tặng cái tường lửa này cho người ta, hơn nữa còn công khai các tri thức kỹ thuật của nó cho bọn họ. Ta làm vậy thì có làm bại lộ thân phận của chúng ta hay không? Có thể bại lộ kỹ thuật này đến từ tương lai không?

- "Hắn là không bại lộ," Tiểu Mẫn nói tiếp: "Bởi vì hiện giờ tôi chỉ lợi dụng các dữ liệu trong kho để tạo ra các bản vá. Kỹ thuật của các bản vá này không vượt qua năm 2015. Còn phần nhân của tường lửa thì tuân theo quy tắc hoạt động tuần tự của máy tính hiện tại, cho nên nó cũng không vượt thời đại quá xa. Khi người khác nghiên cứu thì nhiều nhất chỉ là phát hiện ra các lỗ hổng mà trước đây bọn họ không biết, chắc là không ai liên tưởng đến máy tính tương lai cả"

Đám Bảo Bối Màu Lam cũng đang rầu rĩ. Sẽ có giá cả thế nào đây?

Dùng ánh mắt chuyên nghiệp của một lập trình viên mà xét thì giá trị của cái tường lửa này không thể tính toán được! Nếu SM.MH tuyên bố sẽ bán cái tường lửa này ra thì có trời mới biết các công ty an ninh máy tính sẽ bỏ ra cái giá điên cuồng cỡ nào? 30.000.000? 50.000.000? Nhưng đơn vị tiền chắc chắn sẽ là USD!

Tuy quân đội Trung Quốc không thiếu chút tiền đó nhưng họ phải giải trình thế nào khi phải bỏ ra số tiền khổng lồ như thế chỉ để mua một cái tường lửa? Dù cho nó mạnh mẽ thế nào thì cũng chỉ là một phần mềm mà thôi!

Vượt qua 10.000.000 nhân dân tệ thì Bảo Bối Màu Lam không thể làm chủ. Nhưng cái giá này thật sự làm nàng phải ngượng ngùng nếu nói ra, cho nên nàng chỉ có thể gọi điện thoại để xin chỉ thị của cấp trên.

Sau khi bấm một dãy số, chưa có người bắt máy thì cửa sổ chat lại rung lên, nàng nhìn lại thì thấy là SM.MH gửi cho mình một cái tập tin nén có dung lượng khoảng 300MB.

"Không... Không phải chứ...?!" Bảo Bối Màu Lam nhanh chóng nhận tập tin, cái tập tin này... Chẳng lẽ là...

Nàng hỏi nhưng hắn không trả lời - không phải là Trần Húc đùa giỡn hay cố ý làm ra vẻ thần bí, mà hắn thấy gửi 300MB sẽ tốn chút thời gian nên tranh thủ đi... "lái" một chút - theo như phép lịch sự trong giao tiếp hàng ngày thì như vậy là bất lịch sự!

Nhưng không ai nghĩ là SM.MH “bất lịch sự” cả, cũng không ai có thể nghĩ ra hẳn thật sự chỉ là một con gà! Bảo Bối Màu Lam gửi đi mấy câu nhưng hẳn không đáp lại, vì thế không dám hỏi nữa, vì nàng biết, có một số hacker kỹ thuật càng cao siêu thì tính tình càng cổ quái - như Kevin@Mitter Niko chẳng hạn, hẳn từ nhỏ đã quái gở, không thêm để ý tới ai cả.

Snake ngưng tấn công, vì sau khi phát hiện đại hồng thủy [DDOS] không có hiệu quả thì họ bắt đầu thu thập dữ liệu, hy vọng có thể phân tích được thủ đoạn phòng ngự của tường lửa nên phải ngừng tấn công một lúc.

10 phút sau, tập tin được truyền xong, Bảo Bối Màu Lam vừa mở ra đã thấy giật mình, mở to 2 mắt: "Đây là... Tường lửa và mã nguồn của nó?!"

Mã nguồn là gốc rễ của một phần mềm, chỉ cần có mã nguồn sẽ nắm được kỹ thuật và những bí mật bên trong đó!

SM.MH quá hào phóng! Ngay cả giá cả cũng không thêm hỏi!

"Suy bụng ta ra bụng người", Bảo Bối Màu Lam cảm thấy mình thật sự không thể nào hào phóng như thế được. Vì đối với lập trình viên thì một phần mềm mình khổ tâm nghiên cứu ra thì sẽ xem nó như con của mình vậy, nhất là với những thứ mà người khác không biết, thậm chí là phải nhiều năm sau mới có người phát hiện!

Chẳng lẽ hẳn thật sự là “hàng hiếm”? Là một hacker truyền thống còn sót lại sao?

Đối phương không nói chuyện thù lao, nhưng Bảo Bối Màu Lam cảm thấy mình cũng làm ngơ là không có phúc hậu nên vội vàng nói:

- Còn thù lao thì thế nào? Chúng tôi không thể lấy không thành quả nghiên cứu cực khổ của ngài được. Xin ngài cho cái giá.

Cực khổ? Trần Húc cảm thấy nếu mình nói 2 từ này thì chắc trên thế giới này không ai dám nói là mình "khỏe" cả. Có câu "được hoa mà không mất tiền thì không đau lòng", hiện giờ Trần Húc cũng vậy, không đau lòng chút nào. Vì thế hẳn nói:

- Được cống hiến cho quốc gia là nghĩa vụ và niềm vinh hạnh của tôi, chuyện thù lao đừng nhắc tới nữa

Thấy những lời này, hai tay đang gõ bàn phím của Bảo Bối Màu Lam tạm dừng một chút, sau đó cười khỏ xóa hết dòng chữ đang gõ:

- Tôi sẽ thương lượng với cấp trên, tranh thủ lấy giá cả hợp lý cho ngài, dự tính sẽ không thấp hơn 20.000.000...

Nếu Trần Húc biết 20.000.000 - thậm chí còn nhiều hơn nữa - chỉ vì một câu nói của mình mà bay mất thì không chừng hẳn sẽ đập đầu vào tường để tự sát mất! Đây là một con số khổng lồ đó! Nhưng may là hẳn không biết. Xem ra ngu ngơ không biết gì cũng là một điều hạnh phúc...

Rốt cục, Snake lại bắt đầu tiến công, lần này họ áp dụng phương pháp liên tục yêu cầu kết nối tới server - đây là một thủ đoạn thấp kém của hacker - vì sau khi phân tích, họ thấy cái server này không còn lỗ hổng gì để khai thác, không có cách nào để nhanh chóng giải quyết đối phương nên đành dùng phương pháp gần như là vô si này.

Tại sao phương pháp này bị gọi là vô si?

Trước hết, phải biết rằng: tường lửa là một chương trình, mà chương trình thì phải tuân thủ theo nguyên tắc tuần tự. Loại thủ đoạn này lúc bình thường thì hầu như không có tác dụng gì trong chiến tranh hacker, bởi vì Admin có thể thông qua luồng dữ liệu mà biết được ý đồ của đối phương và ngăn chặn nó.

Nhưng vấn đề là: SM.MH đã nói trước: hẳn chỉ dùng tường lửa để phòng ngự, bản thân hẳn và người khác sẽ không ra tay! Cho nên phương pháp này bị kêu là “vô si” vì chỉ cần dùng dữ liệu giả thì họ có thể xâm nhập vào server!

Đây là sơ sót cùng loại với sơ sót trong giao thức TCP/IP. Chỉ là sơ sót có thể lợi dụng chứ không phải là lỗ hổng.

Server của trang web phải tiến hành kết nối, trao đổi với mọi người, nếu không thì cho dù là thần cũng không thể nào thông qua inte để xâm nhập một cái server không có nối mạng! Đây là thường thức cơ bản.

Mà một khi trao đổi dữ liệu thì nhất định sẽ sinh ra sơ hở này. Trang web của Snake thì ngay trang chủ đã sử dụng thuật toán mã hóa hỗn độn, không cho ai có cơ hội liên tục kết nối tới trang web, do đó không sợ phương pháp này. Nên khi phát hiện Snake sử dụng phương pháp này, tất cả mọi người đều mừng: "Vô si!"

Bảo Bối Màu Lam đánh ra:

- Đối phương dùng phương pháp này ngài không hề lo lắng sao?

Bên kia trả lời:

- Lo lắng cái gì?

Những lời này thật sự thực làm cho người ta muốn học máu! Bảo Bối Màu Lam cảm thấy nếu không phải đối phương rất tự tin đối với kỹ thuật của mình thì tuyệt đối là một con gà siêu bự! Đương nhiên, nàng khẳng định đối phương không phải là cái loại gà...

Lúc này con gà siêu bự cũng rất buồn bực, bởi vì hẳn thật sự không biết ý tứ của những lời này...

Snake liên tục đưa ra yêu cầu đăng kí tài khoản mới, mà cái loại yêu cầu này lại không thể từ chối được! Vì một cái tường lửa mà làm cho server không thể hoạt động bình thường thì còn gọi là tường lửa cái rắm gì!?

Thông qua việc quan sát và phân tích trạng thái của server, đám Snake tức muốn học máu. Vì theo báo cáo thì hiện giờ đang có trên 20.000 IP đang kết nối tới server, nói cách khác: toàn bộ hacker đều đang chú ý tới diễn đàn này, có rất nhiều người còn thoải mái đăng ký tài khoản và post bài, nhưng DDOS của mình vừa rồi lại không tạo thành chút xíu ảnh hưởng gì đến server của người ta!

Vì thế Snake nhanh chóng đưa ra chiến thuật mới: nếu ta dùng DDOS đều bị người chặn hết dữ liệu vậy thì ta sẽ dùng cách liên tục đăng ký tài khoản xem người chết thế nào?!

À, để giải thích một chút: DDOS là phương pháp tấn công lợi dụng rất nhiều "thịt gà" gửi yêu cầu kết nối giả tới server - giống như một người chào hỏi bạn, rồi đưa tay muốn bắt tay với bạn, mà bạn thấy người ta đưa tay ra thì sẽ lễ phép đưa tay ra hoàn lễ, nhưng lúc này người ta lại thu tay về rồi quay đầu đi mất! Như vậy, khi có rất nhiều người vươn tay ra thì server sẽ hoạt động chậm lại. Nhưng cái tường lửa này lại dễ dàng nhìn ra: người đưa tay chỉ là lừa giỡn, nên ta điu thêm ngó tới người. Càng ghê gớm hơn nữa là: nó có thể phán đoán chính xác cánh tay nào chỉ là lừa giỡn, cánh tay nào là thật sự muốn bắt tay với mình - là đăng ký tài khoản, post bài,... - trong hàng vạn cánh tay đang chia ra đó.

Nhưng hôm nay, Snake thay đổi phương pháp, bọn họ sử dụng phương pháp: ta vươn 10.000 cánh tay ra và đều bắt tay với người, hơn nữa, mỗi lần bắt tay thì ta đều nắm thật chặt tay của người!

Loại phương thức công kích này chính là từ giả biến thành thật! Trừ phi server của người từ chối bắt tay, chứ nếu không thì chỉ riêng chuyện bắt tay cũng đủ làm người một chết rồi!

Phương pháp này thực sự quá mức vô sỉ!

Snake biên soạn một phần mềm tự động đăng ký, bắt đầu liền mạng đăng ký tài khoản, cho dù có mã xác nhận cũng không có vấn đề gì, bởi vì nếu nhập sai mã xác nhận thì server cũng phải trả lời một câu: "Xin lỗi, sai mã xác nhận!", như vậy, nếu trong nháy mắt có trên 10.000 yêu cầu đăng ký tài khoản cùng một lúc thì server sẽ bị khựng lại chốc lát, chỉ cần như thế thì họ sẽ chớp lấy cơ hội!

Thấy đối phương dùng thủ đoạn này, trái tim của những người đang theo dõi đã nhảy lên tới cổ họng, vì phương pháp này dễ tiện thì có dễ tiện nhưng lại có hiệu quả rất cao! Server chỉ có thể chịu được một giới hạn nào đó, khi đã vượt quá giới hạn này thì server sẽ bị chậm lại, thậm chí có thể bị "đơ" luôn!

Đây là "duyng mưu" trắng trợn, không phải là "âm mưu"! Duyệt mưu có ý nghĩa chính là: cho dù người có biết được kế hoạch của đối phương thì cũng không có cách để ngăn cản!

Lúc này đã có người nhin không được, gào lên:

- Đại thần SM.MH, mau ra tay đi, đối phương quá mức vô sỉ!

Còn có người kêu gọi mọi người trong diễn đàn ngừng post bài nhằm giảm tải cho server!

Cũng có người mắng Snake không biết xấu hổ, bởi vì trang web của bọn họ nhất định là dùng server rất mạnh, có thể thừa nhận áp lực rất lớn, nhưng đăng này, Đại thần SM.MH chỉ tùy tiện mượn cái server bèo nhèo của Liên Minh Hồng Khách mà thôi.

Nhưng vẫn là câu nói kia: chiến tranh hacker không có công bình.

Thân là Admin, đám người Bảo Bối Màu Lam tại hậu trường nhanh chóng phát hiện: dù đối phương chỉ trong vài giây ngừng gửi đã phát ra mấy vạn yêu cầu đăng ký tài khoản mới nhưng mức tiêu hao RAM và CPU của server chẳng những không tăng lên mà còn giảm nhẹ!

Đây là chuyện gì?!

Đối phương rõ ràng đang sử dụng duyệt mưu, hơn nữa, mấy vạn yêu cầu này đã bắt tay với server, nếu bình thường thì server đã bị đơ luôn rồi, nhưng xem tình huống hiện giờ thì hình như không có gì khác thường.

Ngay lúc mọi người đang sợ hãi than thở, trên trang chủ, phía dưới câu tuyên ngôn "Đạo khả đạo phi thường đạo. Danh khả danh phi thường danh" của Liên Minh Hồng Khách xuất hiện một dòng chữ:

- Hẳn cường nặc hẳn cường, gió mát phát núi, Minh Nguyệt chiếu đại giang.

Đây là một câu khẩu quyết "Cửu Duyệt Thần Công" trong tiểu thuyết "Ỗ Thiên Đồ Long Ký" của Kim Dung, ý tứ chính là: mặc kệ người mạnh mẽ thế nào thì ta vẫn giống như là gió mát thổi qua núi, như trăng sáng chiếu rọi trên sông.... [còn nói theo kiểu "giang hồ" là: mây mạnh thì kệ mây, chả liên quan cái đầu gì tới tao, việc tao thì tao cứ làm]

Đoạn này là do Trần Húc đánh ra, mặc dù chỉ là trang sức trên trang chủ nhưng nó được minh họa bằng hình ảnh của một người đang nói [chắc có dạng mấy cái bong bóng lời thoại trong truyện tranh ấy].

Cách trao đổi tin tức của SM.MH lúc này khác với giao thức TCP/IP vốn có rất nhiều dữ liệu được xử lý trên server nên dễ dàng làm cho server bị quá

tải.

Ví dụ: Trước đây, các trang web video là các file SWF, được đặt trực tiếp trong trang web nên khi có nhiều người cùng xem thì máy trang này bị đơ do server phải xử lý quá nhiều thông tin. Còn hiện giờ, các trang web video đều dùng hình thức P2P, tức là: khi một người xem video thì đoạn video đó trước tiên sẽ được tải một đoạn ngắn xuống máy tính của họ rồi mới phát lại cho họ xem, rồi cứ thế vừa tải vừa xem, làm như vậy thì sẽ giảm được áp lực cho server bằng cách giao nhiệm vụ xử lý video cho máy tính của người xem.

Mà lúc này, server cũng đang dùng cách như thế để vượt qua đợt tấn công của Snake: không tự xử lý tất cả các thông tin mà phân phối đến từng cái máy tính đang kết nối tới server cho chúng xử lý rồi nhận kết quả đã được xử lý.

Khi Snake dùng mấy vạn “thịt gà” để đăng ký tài khoản thì server nhận thấy áp lực quá lớn nên phân phối dữ liệu đến từng cái máy tính đang kết nối tới server để chúng tự xử lý, cho nên Snake làm cho diễn đàn Liên Minh Hồng Khách tăng lên mấy vạn tài khoản nhưng lại chả làm gì được cái server!

Khi Snake phát hiện điểm này thì sự kinh nể như nước sông cuộn cuộn không dứt... [câu này là của Vi Tiểu Bảo, ai có đọc Lộc Đình Ký thì biết], đồng thời cũng tức gần như phát điên!

Dùng cách này cũng không được sao? Vậy thì đánh thế quái nào được?!

Không thể nói là kỹ thuật của Snake chỉ có một nhúm nhỏ được, vì phương pháp tấn công của hacker chỉ có vài loại như: lừa gạt server, tìm kiếm lỗ hổng, hoặc là dùng số lượng thông tin cực lớn để đánh sập server của đối phương.

Nếu đã sử dụng hết chiêu thức mà không có kết quả gì thì chỉ còn cách tung ra chiêu cuối: virus!

Thật ra họ cũng không quá tin tưởng cách này có thể thành công. Vì ngay cả virus Phong Hỏa mà còn bị vị đại gia này phá giải, vậy thì đồ chơi trên tay mình có tác dụng sao?

Thời gian đã trôi qua một nửa, mặc kệ có thành công hay không, phải thử mới được.

Sau một lúc thảo luận, Snake quyết định tung ra virus mà bọn họ nghiên cứu từ rất lâu rồi: "Chung kết già" [Finisher].

Tính bí mật của virus này có lẽ kém xa so với Phong Hỏa nhưng tính lây lan và phá hoại của nó lại lớn hơn nhiều. Sau khi máy tính nhiễm virus này thì nó sẽ liều mạng tấn công inte và máy tính của người khác, hơn nữa nó còn tạo ra rất nhiều tin rác và phá hủy dữ liệu đang có trong máy tính!

Có thể nói virus này được tạo ra là để phá hoại, đây là virus thuộc loại “mũ đen”, hơn nữa, nó còn là virus bị hacker phi nhỏ!

Snake nhanh chóng phát tán virus, họ chọn dùng phương pháp giống như “Thất Thương Quyền” [Tuyệt chiêu của Tạ Tốn, ai coi “Ỗ Thiên Đồ Long Ký” thì biết], trước tự đã thương mình sau đó mới đã thương người! Bọn họ đem virus thả vào mấy vạn “thịt gà” của mình – tương đương với tạo ra mấy vạn kip nổ! Thế là chỉ trong vài giây, Finisher lan tràn khắp nơi trên inte!

- "F..k! Snake điên rồi?!" Bảo Bối Màu Lam là người đầu tiên phát hiện virus điên cuồng này nên tức giận tuôn ra một câu thô thoại, sau đó phát tin tức cho SM.MH:

- Snake tung ra một loại virus có tính công kích rất mãnh liệt, virus này có tính lây lan và phá hoại rất mạnh, trong chớp mắt đã có rất nhiều máy tính bị trúng độc! Không ngờ bọn họ điên cuồng như thế?!

Lúc này Trần Húc được Tiểu Mẫn báo cáo:

- Phát hiện virus tên là ‘Finisher’, virus này lây lan rất mạnh, hơn nữa nó còn phá hoại dữ liệu trong máy tính. Nó là một trong những virus ác độc nhất trong thế kỷ 21, máy tính nào bị trúng độc thì sẽ mất hết dữ liệu!

- “Đù móa nó!!!” Trần Húc cũng phát hỏa, thật sự phát hỏa.

Mặc dù là gà, nhưng sau khi hắn đọc tư liệu giới thiệu về virus này cũng biết tính độc hại của nó, một khi nó bùng nổ thì sẽ có bao nhiêu người ngồi ôm máy tính mà khóc? Người khác thì ra sao hắn không biết, nhưng bản thân hắn thì trong laptop có vài chục GB... phim xxx mà hắn rất vất vả mới download được! Trong đó lại có vài phim không còn lưu hành nữa, nếu bị xóa mất thì biết tìm ai để đòi đây?!?

Rất nhanh, trong phòng nói chuyện phiếm có nhiều người hô to là mình bị “trúng số”, dữ liệu mất hết! Còn có người báo cáo rằng những người đang xem diễn biến cuộc chiến đều trúng độc! Virus này giống hệt chó điên, không chui qua tường lửa được thì quay sang cắn người khác!!!

Trần Húc thật sự phát hỏa, chỉ vì một cái danh tiếng, lại dám sử dụng thủ đoạn như vậy, Snake không biết hậu quả khi phát tán virus sao?!

Trang chủ Liên Minh Hồng Khách đột nhiên xuất hiện một hàng chữ:

- Snake, ta thật không ngờ các ngươi lại dùng loại thủ đoạn cực đoạn này, xem ra là ta sai lầm rồi.

- Đối với loại hacker sa đọa như các ngươi thì có kỹ thuật mạnh mẽ là một sai lầm lớn, cũng là nỗi bi ai cho giới máy tính.

- Xem ra các ngươi không quý trọng cơ hội ta lưu lại cho các ngươi, càng lún sâu vào sai lầm.

- Các người trước kia hoành hành bá đạo, và hôm nay lại phát tán virus độc ác, đã làm cho thế giới không thể tha thứ cho các người.
- Có lẽ ta bản thân không có quyền lực phán quyết các người, nhưng cơ quan tư pháp sẽ có, hành vi của các người đã quá đủ để cho các người dùng nửa đời sau để sám hối trong tù.

Không ai biết đoạn văn này xuất hiện có ý nghĩa gì, nhưng Snake lại đột nhiên có một loại dự cảm bất hảo nảy lên trong lòng.

Vài giây sau, trang chủ xuất hiện một cái danh sách có nội dung:

Thành viên Snake gồm:

- Người sáng lập: Tiến sĩ Carmelo, kỹ sư cao cấp của Microsoft...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Thái Độ Của Quân Đội

- Danh sách thành viên Snake như sau:

- Người sáng lập: Tiến sĩ Carmelo, kỹ sư cao cấp của Microsoft. Năm 1999 bắt đầu thành lập Snake và lợi dụng chức vụ để trộm tài liệu cơ mật của công ty. Vào ngày 25 tháng 3 năm 2003, thiết kế ra tai nạn giao thông liên hoàn ở thành phố Seattle, giết chết 3 nhân viên FBI đang điều tra Snake.

- Tiến sĩ Daniel, kỹ sư cao cấp của Microsoft, có tham dự vào vụ án giết chết 3 nhân viên FBI.

- Tiến sĩ Jonathan, kỹ sư cao cấp của công ty Intel...

...

...

Danh sách tổng cộng có 17 cái tên, chỉ cần nhìn qua đã khiến đám người Snake “kinh hồn tán đả”, bởi vì niềm kiêu hãnh nhất của họ chính là: FBI cũng không biết thân phận thật sự của mình!

Thế nhưng đối phương lại “thần không biết quỷ không hay” liền làm rõ thân phận của họ và cả những chuyện họ đã làm cũng bị vạch trần!

Đương nhiên, không ai hoài nghi Trần Húc lấy các tài liệu này từ Tiểu Mẫn. Mọi người, kể cả Snake đều cho rằng: tư liệu của mình bị tiết lộ là vì đối phương đã tiến hành phản kích một cách “thần không biết quỷ không hay”, tìm được IP thật của mình rồi từ đó điều tra thân phận của mình!

Có người có thể xâm nhập máy tính của các thành viên Snake mà không kinh động đến bọn họ sao?

Nếu những lời này được nói ở mấy giờ trước thì mọi người sẽ cười ha hả, rồi nói một câu “ngu ngốc”, trên thế giới này có loại kỹ thuật này sao? Nhưng hiện giờ họ lại không cho là thế.

Cái tường lửa đã làm Snake mất hết tín tâm của mình, tuy chỉ là một cái công cụ nhưng làm cho họ có cảm giác như đang chiến đấu với bạn tri kỷ: mình làm cái gì người ta cũng biết hết! Mà hành động của mình [thả virus] đã chọc giận vị “thần” này nên hẳn trừng phạt mình bằng cách vạch trần thân phận của mình.

Trong đám Snake có người trợn mắt há mồm, hoàn toàn không chống cự; có người muốn chạy trốn thật nhanh, nhưng vấn đề là có bao nhiêu người người đang xem chận chiến? Các tổ chức tình báo trên thế giới đều đang nhìn chằm chằm vào trận chiến! Nên chỉ 5 phút sau FBI đã đứng trước cửa nhà họ.

Trần Húc nhìn cái danh sách mà Tiểu Mẫn cung cấp, hắn còn có một ít tư liệu không có đánh ra, đó là hình phạt dành cho Snake.

Snake sa lưới năm 2009, vì các thành viên trong tổ chức đều là những người có danh phận cực cao ở các công ty lớn như Microsoft, Intel,... nên lúc ấy [2009] chuyện này là một cái tin tức thật lớn, cho nên Tiểu Mẫn có ghi lại: 2 tên chủ mưu là Carmelo và Daniel bị phán tổng cộng hơn 300 năm tù, những người khác ít nhất cũng bị phạt từ 7 đến 8 năm tù.

Quan trọng hơn là, vì Snake có ác danh quá rõ ràng và phạm phải nhiều án mạng nên dưới áp lực mạnh mẽ của dư luận, chính phủ Mỹ không dám dùng thủ đoạn đặc biệt để giải quyết - thủ đoạn này chuyên nhắm vào một vài phạm nhân đặc biệt: cho phép bọn họ làm việc cho chính phủ, từ đó đổi lấy được tự do trong một phạm vi nhất định.

Nói cách khác: những người này nhất định phải ăn cơm tù dài hạn, nhất là 2 tên chủ mưu, mấy trăm năm cơm tù, cứ tù tù mà ăn nhá, hơn nữa... Nói không chừng sẽ còn thâm hại hơn! Vì một lúc sau, có nhân viên của Microsoft post bài trong diễn đàn Liên Minh Hồng Khách, chứng minh cái danh sách này là sự thật. Hơn nữa, hiện giờ có rất nhiều người chú ý tới trận chiến, nhưng Snake quá kiêu ngạo, dám thả virus chọc giận vô số người. Mà trong những người bị chọc giận này cũng có những người có năng lượng mạnh mẽ, ví dụ như Thống đốc Bang California – Mỹ, cũng post bài biểu thị nhất định sẽ trừng trị Snake. Về phần cái bài post này là thật hay giả thì không rõ lắm. Dù sao, hiện giờ ở Mỹ đang là buổi chiều, biết đâu được thật sự có một vị Thống đốc rảnh rỗi quá không có gì làm nên đứng bị đau bèn nhảy lên inte dòm ngó thì sao?

Kế tiếp, Trần Húc nhanh chóng công bố phần mềm chuyên diệt dành cho "Finisher" trên diễn đàn Liên Minh Hồng Khách, cái chuyên diệt này còn có tính năng tìm lại dữ liệu đã mất. Bởi vì ổ cứng máy tính phân chia thành từng phân khu, nếu thông qua thủ đoạn bình thường để xóa bỏ dữ liệu mà trong ổ cứng không phát sinh thêm dữ liệu mới thì có thể dùng các phần mềm khôi phục dữ liệu thông thường để lấy lại dữ liệu. Nhưng virus "Finisher" này một mặt xóa dữ liệu, một mặt liều mạng tạo ra vô số tin rác, vì vậy các phân khu của ổ cứng sẽ tràn ngập các dữ liệu rác mới này, đến lúc đó cho dù có khôi phục lại dữ liệu thì cũng chỉ thu được các tin rác, còn các dữ liệu quan trọng trước đây vẫn chưa lấy lại được!

Có điều, Trần Húc công bố cái chuyên diệt này có tính năng làm ổ cứng trở về trạng thái như trước khi nhiễm virus, nó còn xóa hoàn toàn tất cả các dữ liệu rác trong ổ cứng, “nhất lao vĩnh diệt” [cực một lần, khỏe cả đời]

Chỉ trong thời gian cực ngắn đã phá giải và công bố phần mềm chuyên diệt hoàn mỹ như thế, theo lý thuyết thì mọi người đang theo dõi sẽ hoan hô một trận vang trời, nhưng sự thật thì không có ai lên tiếng!

Đối phương đã hoàn thành một cái chuyên diệt hoàn mỹ thế này trong vòng 5 phút? Hay chỉ 10 giây?

Còn cái tường lửa thần cấp của hắn và thủ đoạn “xuất quỷ nhập thần”, dễ dàng vạch trần thân phận các thành viên của tổ chức Snake thần bí nữa chứ.

SM.MH, rốt cuộc là người hay là thần?!

Các hacker đều sinh ra cảm giác “ngẩng đầu nhìn núi cao”, rõ ràng người ta còn chưa xuất hết toàn lực, vậy thực lực thật sự của hắn đáng sợ tới mức độ nào?

Rất nhiều hacker đều buông tha ý tưởng tìm kiếm SM.MH, bởi vì thân phận bọn họ trong đời thật đều rất bí mật, nếu không muốn chết thì tốt nhất đừng có trêu chọc vị đại gia này cho lành.

Mà nhân viên tình báo các nước đều bóp cổ tay, thở dài rồi ngẩng đầu hỏi trời: “Tại sao người có kỹ thuật kinh khủng như thế lại ở Trung Quốc?!?”

Có điều, người này là một người rất kiên trì với lý tưởng của hacker truyền thống, như vậy thì hắn là hắn không phụ thuộc và cũng không muốn phụ thuộc vào chính phủ Trung Quốc.

Chức nghiệp hacker này hoàn toàn không thể bắt buộc, thực lực càng cao thì càng là như thế. Như Kevin@Mitter Niko chẳng hạn, hắn cự tuyệt công tác cho chính phủ Mỹ, cuối cùng chính phủ Mỹ chỉ có thể phóng thích hắn, chỉ hạn chế hắn sử dụng máy tính mà không dám ép hắn làm cho mình. Vì nếu hacker cao cấp không tình nguyện công tác cho chính phủ thì khi tới lúc mấu chốt hắn vì oán hận mà quay lại cho một đao thì có ai chịu nổi?!

Hy vọng SM.MH vẫn bảo trì ở trạng thái siêu nhiên, chưa gia nhập tổ chức nào.

Sự thật thì đúng như mong muốn của họ, hiện giờ đích xác là Trần Húc không muốn dính líu gì tới chính phủ, bởi vì hắn tự biết lấy mình, SM.MH tồn tại là nhờ có cái máy tính của 80 năm sau, tuy hắn biết giao nó cho quốc gia sẽ có tác dụng lớn hơn là nắm trong tay mình, nhưng đã là con người thì ai mà không ích kỷ? Nếu kêu Trần Húc làm vài chuyện giúp quốc gia – tất nhiên là những việc trong khả năng của hắn - thì không thành vấn đề nhưng nếu kêu hắn giao cái máy tính ra thì... “không có cửa” đâu nhá.

Sau khi công bố chuyên diệt, nhìn thời gian đã không còn sớm nữa, hơn nữa chuyện của Snake cũng giải quyết xong, với lại ngày mai còn phải đi học nên Trần Húc đánh ra một câu:

- Nếu mọi chuyện đã xong thì ta đi ngủ đây.

Câu này làm Bảo Bối Màu Lam đang nghiên cứu mã nguồn của tường lửa giật mình, vội vàng đáp:

- Chuyện hôm nay thật sự phải cảm ơn ngài. Nếu ngài không can thiệp thì tôi chỉ có thể nói là Liên Minh Hồng Khách thiếu ngài một cái nhân tình, sau này nếu ngài có gì cần thì cứ việc lên tiếng.

Trần Húc vừa định khách sáo vài câu, nhưng đột nhiên chú ý tới một từ mấu chốt: "Thù lao", hắn rất ngạc nhiên gãi gãi đầu, lúc này mới nhớ tới lúc này Bảo Bối Màu Lam có hỏi mình muốn “Bán” hay không, sau đó thì mình không kịp nói đã chạy đi “lái”.

- “Thôi bỏ đi.” Lúc này Trần Húc còn chưa biết giá trị của cái tường lửa này nên đánh ra vài chữ: “Dù sao cũng không có gì, nói chuyện thù lao chỉ thấy ngại mà thôi. À, đúng rồi, ngoài những thứ tôi đưa thì tường lửa của server này và server của Snake vài giờ sau sẽ tự động được tháo dỡ”.

Những lời này của Trần Húc đã thể hiện cái trình độ “còi cọc” của mình, trong lòng hắn vẫn cho rằng cái tường lửa này dù có bán thì cũng chả được bao

nhiều nên “thuận nước dòng thuyền”, hào phóng tặng cho người ta. Gia đình Trần Húc cũng được coi là “có tiền”, vì cha hắn mở nhà máy, lợi nhuận không tệ, hơn nữa, Trần Húc trước giờ không quan tâm lắm đến tiền bạc, chỉ cần thấy vui là được, có nhiều tiền cũng vô dụng.

Trong lòng Trần Húc, cái tường lửa này tuy mạnh nhưng một cái tường lửa thì có thể bán được bao nhiêu? Cao lắm thì khoảng 100.000 tệ hoặc 200.000 tệ chứ mấy. Số tiền này đối với một sinh viên thì là một con số khổng lồ nhưng Trần Húc lại lo lắng nếu chỉ vì chút tiền này mà bại lộ thân phận thì mất nhiều hơn được. Dù sao mình có cái máy tính này thì không lo không kiếm được tiền. Hiện giờ mình chỉ là một sinh viên, cũng không phá của, mỗi tháng 1.000 tệ cũng đủ cho mình xài rồi, tạm thời không cần chú ý tới tiền làm gì.

Nhưng Trần Húc không biết, hắn hào phóng tặng cho người ta không phải 100.000 hay 200.000 mà gấp 100 lần con số đó! Nếu có người nói cho hắn biết Bảo Bối Màu Lam đã chuẩn bị ra giá 20.000.000 thì chắc hắn sẽ đập đầu tự sát mất vì muốn “nói lại” cũng không còn kịp nữa rồi!

Cho nên mới có câu: đôi khi không biết gì cũng là một loại hạnh phúc.

Nhưng đối với Bảo Bối Màu Lam thì khác, nàng không hề cho rằng SM.MH không biết giá trị của tường lửa này, cũng không cho rằng có người hào phóng tùy ý quẳng cho người khác mấy chục triệu – kể cả Bill Gates!

Nàng nghĩ nhất định là SM.MH không muốn vì tiền mà bại lộ thân phận, dựa trên điểm này thì có thể thấy được hắn là một hacker chân chính, không muốn mất đi tự do của mình, nên tuy tổn thất một số tiền lớn nhưng có điểm tốt là quốc gia không thể ép buộc mình.

Nàng cảm thấy mình phải làm một cái gì đó, vì thế đánh ra:

- Nếu ngài không cần thù lao thì tôi cũng không dám nói nhiều. Phần nhân tình này quốc gia và Liên Minh Hồng Khách xin ghi nhớ. Trình độ của ngài làm chúng tôi vô cùng khâm phục, hy vọng sau này có cơ hội học tập với ngài. Nhưng dù cho một hacker có mạnh mẽ thế nào cũng phải sống trong thế giới thật. Nếu ngài gặp phiền toái gì không thể giải quyết trong đời thật thì ngài có thể liên lạc như sau: nếu ngài ở trong nước thì gọi số 999.999.999, còn nếu ngài ở nước ngoài thì trực tiếp liên hệ với Đại Sứ Quán. Chỉ cần là chuyện của ngài thì chúng tôi sẽ cố gắng hết sức.

Thấy những lời này Trần Húc rất muốn lấy điện thoại gọi 9 con số 9 một phát thử xem sao, nhưng nghĩ lại thì... quên đi, rồi nói cảm tạ vài câu.

Trần Húc không hề biết 9 số 9 là số điện thoại trực tiếp gọi tới Cục An Ninh Quốc Gia, đây là một cơ quan đặc biệt có cơ cấu hoàn toàn độc lập với các cơ quan khác, trên cơ bản, khi trong nước xảy ra chuyện gì không ai giải quyết nổi thì họ sẽ ra tay. Tuy biên chế của họ không nhiều nhưng cho dù là cán bộ cao cấp cũng không dám đắc tội bọn họ, bởi vì bọn họ được Trung Nam Hải [Trung Nam Hải là trụ sở của Đảng Cộng Sản Trung Quốc và của Chính phủ Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa] trực tiếp lãnh đạo.

Trần Húc không hề biết trong lúc vô tình mình đã “dựa” vào một cái “gốc” siêu bự, cũng không biết sau khi quân đội nghiên cứu cái tường lửa mà mình tặng cho họ sẽ sinh ra chấn động cực lớn, nên họ đã đưa SM.MH vào danh sách các nhân vật cần bảo vệ cấp A [cấp cao nhất], thậm chí Bộ trưởng Bộ Quốc Phòng còn đích thân hạ lệnh: nếu có tin tức của SM.MH thì phải trực tiếp báo cáo với ông ta. Hơn nữa, ngày thường tuyệt đối không được phép tiến hành theo dõi, giám thị, phải làm cho đối phương tin tưởng vào thiện ý của quân đội, không hề muốn ép hắn làm việc cho mình...

Những chuyện thế này tất nhiên là Trần Húc không biết, hắn hiện đang nhìn cửa sổ chat cười khỏ:

- Lão Đại ui, em bội phục anh như là nước sông cuộn cuộn không dứt, nước Hoàng Hà cũng không thể so sánh! Em hâm mộ anh đến chết mất! Anh làm ơn rũ lòng từ bi thu em làm đồ đi!

Người gửi: Trung Niên Mập Mạp.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Bắt Đầu Trưởng Thành

Thấy những lời này Trần Húc bật cười ha hả, cái cảm giác có người kêu mình là “Lão Đại” thật quá đã! Càng đã hơn là người này – và nhiều người khác nữa – kêu một con gà như mình là “Lão Đại”.

Vì thế Trần Húc đánh:

- Thật sự không dám nhận.

- “Được mà, Được mà!” Trung Niên Mập Mạp vội vàng trả lời, hắn sợ nhất là Đại thần SM.MH không thèm để ý đến hắn. Thật ra, hiện giờ trong diễn đàn có rất nhiều người muốn bái SM.MH làm sư phụ, nhưng cả đám không ai dám tới quấy rầy, chỉ có một mình hắn có da mặt dày nhất đã ôm tâm lý

máy nhắn chạy tới hỏi thử, ai ngờ SM.MH thật sự đáp lời!

Trời ạ! Hiện giờ hần là một trong số rất ít người trên thế giới được đối thoại với vị đại thần này!

- "5555," Trung Niên Mập Mạp khoa trương đánh ra một loạt 55, sau đó viết: "Lão Đại, em thật sự rất bội phục anh, Bảo Bối đại tỷ vừa nói: sau này lời của anh là 'Thánh chỉ' trong Liên Minh Hồng Khách, sau này tụi em sẽ theo anh lăn lộn nha, chỉ cần anh lên tiếng thì dù lên núi đao, xuống biển lửa tụi em cũng làm!"

- Ha ha, không cần phải nghiêm trọng như thế.

- "Lão Đại à, anh quá khiêm tốn rồi. Cái tường lửa như thế mà anh cũng đưa tặng được thì anh thật sự rất có đạo đức, rất có phong cách của hacker truyền thống!" Trung Niên Mập Mạp lại tiếp tục: "Anh không biết Bảo Bối đại tỷ khen anh thế nào đâu há. Em nghe nói bà có một nữ đệ tử rất xinh đẹp, năm nay vừa lên đại học, hay là em giới thiệu cho hai người làm quen một chút nhá?"

"Nói chuyện kiểu quý gì thế này?!" Trần Húc nhìn đoạn văn này rồi cười khỏ. Nghĩ lại chắc đối phương cũng là một thằng nhóc như mình.

Trung Niên Mập Mạp? Ủ, hần là một thằng nhóc mập mạp, một trạch nam mập mạp tà ác.

Những chuyện có liên quan đến Bảo Bối Màu Lam thì tự nhiên là Trần Húc cũng biết một chút, bởi vì dù sao nàng cũng là hacker cao cấp nhất của quân đội được lộ mặt ra ánh sáng, mà một khi đã lộ ra ánh sáng thì có nhiều chuyện có thể điều tra được. Lúc ấy Trần Húc sáng khoái giao cái tường lửa cho Bảo Bối Màu Lam là vì nàng là một vị đại tỷ đáng tôn kính, không cần lo lắng về phương diện đạo đức của nàng.

Với lại, tuy cái tường lửa này đi trước các kỹ thuật dân dụng nhiều năm nhưng so với các kỹ thuật công nghệ tối cao thì có chút chênh lệch, hơn nữa nó chỉ được ứng dụng trong phạm vi nhỏ nên không đại biểu cho kỹ thuật gì quá cao siêu. Vì theo tư liệu của Tiểu Mẫn thì năm 2012, các chuyên gia của Mỹ công bố 3 lỗ hổng lớn của phần cứng, trong đó có một lỗ hổng là cái mà virus Phong Hỏa lợi dụng. Còn 2 lỗ hổng khác đều là trí mạng đối với server, cũng là hạt nhân của cái tường lửa này. Với thái độ trước giờ của quân đội Mỹ thì cái loại lỗ hổng chưa có ai công bố như thế này chắc chắn đã bị họ lợi dụng, nói cách khác: hần tặng cho quân đội TQ cái tường lửa có kỹ thuật đi trước thời đại chỉ vài năm. Mà sự phát triển của máy tính thì chỉ sáng chiều đã khác nhau, nên các lỗ hổng đó nhiều nhất là chỉ vài năm sau sẽ bị người ta phát hiện, cho nên đưa tường lửa cho quân đội chỉ nhận được một cái nhân tình không lớn không nhỏ.

Thấy bên kia không trả lời, Trung Niên Mập Mạp cảm thấy có thể mình đã chọc giận người ta nên vội vàng đánh tiếp:

- Lão Đại, em không biết cách nói chuyện, anh đừng để ý nha. Có điều, thực lực của anh mạnh mẽ như thế mà không muốn làm việc cho quốc gia, giúp quốc gia nâng cao trình độ máy tính thì thật sự rất đáng tiếc. Kỹ thuật của chúng ta quá lạc hậu so với nước khác! Chuyện khác khoan hãy nói, chỉ cần anh gia nhập là có thể tăng cường lực phòng ngự của máy tính quân đội lên rất nhiều lần!

Trần Húc cười, mình vào quân đội? Đây không phải là chuyện khôi hài sao? Chỉ là một con gà thì vào làm được cái quái gì? Không chừng bùng trà, rót nước còn bị người ta chê nữa là!

Những suy nghĩ này làm cho Trần Húc cảm nhận được một ít nguy cơ. Tuy hần tin tưởng năng lực phòng ngự của Tiểu Mẫn nên sẽ không có ai có thể từ inte tìm được mình, nhưng năng lực của quốc gia cũng không phải nhỏ, bị người ta "nhớ nhưng" thì không phải là chuyện gì tốt. Vì thế Trần Húc nói:

- Tuy tôi rất muốn cống hiến cho quốc gia, nhưng lại không thích bị người khác quản thúc, yêu cầu này đừng nói nữa. Cái tường lửa này là kiệt tác cả đời tôi, ngoài nó ra thì tôi không còn cái gì khác. Cho nên, tôi hy vọng các vị đừng tìm kiếm tôi. Tiếp theo tôi sẽ đi du lịch một thời gian để tìm linh cảm, tôi không có thói quen ngồi cả ngày trước máy tính.

Những lời này làm cho Trung Niên Mập Mạp muốn học máu, tuy sớm biết SM.MH là một hacker truyền thống nên khả năng lệ thuộc vào một thế lực chính trị nào đó là không lớn, nhưng câu nói cuối cùng khiến cho hần nhìn mà không hiểu: hacker không phải là nhà văn hay họa sĩ, du lịch thế giới "tìm linh cảm" cái chó gì?!

Khi Trung Niên Mập Mạp đang suy nghĩ về những lời này thì thấy SM.MH nói tiếp:

- Ài..., mấy người không hiểu đâu. Bảo thủ thì không thể nào tiến bộ được, đi nhiều một chút, nhìn nhiều một chút, phương diện máy tính không phải chỉ ngồi một chỗ suy nghĩ mà tiến bộ được.

Ách, những lời này nghe cũng có đạo lý. Nhất là từ trong miệng vị đại gia này nói ra, làm Trung Niên Mập Mạp có chút động tâm, nhưng hần không biết Trần Húc đang lừa hần, muốn nhờ cái miệng của hần truyền đi tới tai quân đội, để họ đừng tìm mình. Mặc dù không biết nó tác dụng gì hay không nhưng đời ánh mắt của đám quân đội đi một chút cũng tốt.

Viết xong câu đó, Trần Húc cảm thấy chưa đủ nghiêm trọng, vì thế lại viết:

- Còn nữa, thành quả nghiên cứu của tôi là tôi tình nguyện giao cho quốc gia theo truyền thống của hacker. Nhưng hy vọng các người đừng có xem tôi như "gà mái" để "thu trứng", với kỹ thuật hiện giờ thì bất cứ ai điều tra tôi thông qua inte thì đều không thể qua mắt tôi được. Theo tinh thần hacker thì tôi sẽ không phá hoại nhưng tôi không bảo đảm là không tức giận. Nếu tôi tức giận thì không biết mình sẽ làm cái gì!

Trước khi Trung Niên Mập Mạp đánh chữ "Không đâu" thì Trần Húc đã offline, sau đó kêu Tiểu Mẫn thanh lý hết mọi dấu vết.

Nằm ở trên giường, Trần Húc bắt đầu hồi tưởng những chuyện đã xảy ra đêm nay.

Cảm giác được người ta kính ngưỡng thật là thích nhưng chuyện này một hai lần là đủ rồi. Trần Húc chưa bao giờ xem mình là Super Man, chuyên mặc quần lót màu đỏ chạy nhong nhong ngoài đường, có bệnh nghiện cứu vớt thế giới, mình chỉ là một sinh viên thôi.

Ít tiếp xúc với quân đội là tốt nhất, nếu không thì khi bại lộ thân phận thì đâu có ai cứu được mình!

Nói đi thì cũng phải nói lại, sự kiện lần này không phải Trần Húc không thu hoạch được chút xíu ưu đãi gì, ít nhất thì hắn cũng biết được các thành viên trung tâm của Liên Minh Hồng Khách, hơn nữa còn tạo được mối quan hệ tốt đẹp.

Có người nói đấy mà là ưu đãi cái đầu gì?

Nhưng đối với Trần Húc thì sự kiện lần này đã cảnh báo: trước giờ mình quá ỷ lại vào Tiểu Mẫn, nếu không có Tiểu Mẫn thì mình đâu làm được gì cả, ít nhất là ở phương diện máy tính. Nhưng sự kiện này nói cho hắn biết, Tiểu Mẫn cũng không phải là vạn năng, hơn nữa, ngay lúc mấu chốt bởi vì cái “quyền hạn” chó chết kia mà Tiểu Mẫn không chịu giúp mình.

Vẫn là câu nói kia: phần mềm vĩnh viễn chỉ là phần mềm, tuy Tiểu Mẫn đi trước thời đại 80 năm nhưng bản chất vẫn chỉ là phần mềm. Trong phòng thủ thì Tiểu Mẫn là cái thuần mạnh nhất thế giới, nhưng khi tấn công thì Trần Húc hoàn toàn phải dựa vào chính mình.

Hồi tưởng lại, nếu lúc đó đám Bảo Bối Màu Lam không liều mạng tấn công làm cho Trần Húc có cơ hội trà trộn vào server thì SM.MH chỉ có thể là một chuyện cười mà thôi.

Nghĩ đến đây toàn thân Trần Húc đều là mồ hôi lạnh, bây giờ hắn đã biết mình phải làm gì. Đây mới là thu hoạch lớn nhất của hắn trong sự kiện lần này. Ngồi trên núi vàng mà không biết cách sử dụng thì đúng là quá bi ai!

Hắn hỏi Tiểu Mẫn thì mới biết: nàng không thể giúp mình nhiều ở phương diện tấn công. Nàng chỉ có thể giúp hắn bằng cách cung cấp rất nhiều tài liệu cho hắn học tập và mô phỏng các máy tính hoặc server để hắn thực hành. Phương pháp này nếu là dùng cho những người đã có sẵn căn bản thì đúng là bảo bối nhưng đối với một người không hề có căn bản - không biết viết chương trình là thế nào, thậm chí làm thế nào để tấn công đối phương cũng không biết - như Trần Húc thì đây đúng là “Thiên thư”!

Chuyện này cũng giống như một người vừa xuất gia vào Thiếu Lâm Tự, ngay cả “La Hán Quyền” còn chưa luyện qua mà bắt đi luyện “Bàn Nhược Kim Cương Chưởng” thì làm nhiều mà ăn ít là chuyện bình thường, không khéo còn “tẩu hỏa nhập ma” chứ chẳng chơi...

Hiện giờ Trần Húc quyết định phải tìm một sư phụ nhập môn mới được. Vị sư phụ này trình độ không thể thấp mà cũng không cần phải quá cao, có thể hướng dẫn mình nhập môn là được.

Lập trình viên vĩ đại nhất thế kỷ 21?

Mặc dù trong tài liệu mà Tiểu Mẫn đưa ra có nói về mình như thế, nhưng Trần Húc rất rõ ràng, hiện giờ mình chỉ là một con gà siêu bự mà thôi.

Một con gà thì phải làm thế nào để trở thành lập trình viên vĩ đại nhất thế kỷ 21?

Không có gì quan trọng hơn việc tìm được một vị sư phụ tốt.

Đương nhiên, nếu Trần Húc dùng thân phận SM.MH đi tìm người dạy cho mình, chỉ sợ là không có ai có lá gan đủ to để dám đứng ra dạy mình. Đáng kỳ một cái tài khoản gà, biết đâu có thể tìm được sư phụ là một trong những cao thủ Liên Minh Hồng Khách thì sao?

Lắc lắc cái cổ đang đau, rồi Trần Húc thoải mái nằm ngửa trên cái giường to tướng trong nhà trọ, tuy hắn không muốn theo đuổi giấc mộng “cứu thế” nhưng nếu cơ hội đang bày ra trước mắt thì cho dù có người cho hắn 20.000.000 để mua cái cơ hội đó của hắn thì nhất định hắn sẽ không thêm đổi.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: “Thịt Gà” Hình Người

Nhờ Tiểu Mẫn thôi miên nên Trần Húc ngủ rất say sưa, chỉ dùng khoảng 2 giờ là đã hết mệt mỏi. Sau đó hắn từ từ đánh răng rửa mặt, tắm rửa một cái rồi trở về trường, đúng lúc gặp đám Ngô Nguyên, Tần Tiểu Ngạn đang mắt nhắm mắt mở vừa ăn sáng vừa bước vào phòng học.

- “Ê” Trần Húc ngạc nhiên hô lên: “Lão Đại, mày xuất viện rồi hả?”

- “Hỏi thừa!” Ngô Nguyên trả lời “Đêm qua đại chiến kinh hồn như vậy làm sao tao có thể ngồi meo mốc trong bệnh viện được? Xem trận đấu làm toát mồ hôi nên bệnh cũng giảm nhiều rồi!”

Trần Húc cũng biết với tính cách Lão Đại thì thế nào cũng sẽ xem đại chiến đêm qua nhưng hấn cố tình làm bộ không biết gì nên hỏi:

- Cái gì mà đại chiến? Người ngoài hành tinh xâm chiếm Địa Cầu hả?

- “Gà!” Ngô Nguyên ra dấu khinh bỉ rồi nói tiếp: “Đêm qua Đại thần SM.MH lại xuất hiện! Thời khắc tối hậu bay vào server của đối phương, giành lấy một cái tài khoản Admin rồi mặc kệ bọn Snake oanh tạc điên cuồng thế nào cũng không nhúc nhích...”

Ngô Nguyên nước miếng bay tứ tung, kể lại rất rõ ràng, kể đến đoạn cuối là SM.MH công bố danh sách thành viên Snake.

Trần Húc rất ngạc nhiên gãi gãi đầu hỏi:

- Không phải chứ?! Ban đêm trong phòng có mạng sao? Lão Đại, làm sao mày có thể xem trể như vậy?

Ngô Nguyên giờ ngón giữa, nói:

- Tao với mấy sư huynh chạy ra nhà trọ xem. Mới ngủ được mấy giờ là trời sáng rồi, giờ còn buồn ngủ muốn chết!

Lúc này Tần Tiểu Ngạn lại chen vào:

- Lão Tam, sao tối qua mày cũng không về phòng ngủ?

Ngô Nguyên sừng sốt:

- Không phải mày cũng xem chiến đấu đó chứ?

Trần Húc trả lời:

- Tao đâu ham hố như mày! Đêm qua có bạn tới tìm nên tao qua bên đó ngủ với nó.

Ngô Nguyên “À” một tiếng rồi không hỏi nữa, nhưng Tần Tiểu Ngạn lại có vẻ mặt dâm tiện, thúc thúc Trần Húc hỏi:

- Là nữ hả? Tụi mày “ngủ” với nhau hả? À, đúng rồi, khoảng 23g tối qua, tao xuống lầu mua đồ ăn khuya thì thấy Trâm Tinh vác cái laptop đi ra ngoài, không phải là đi “ngủ” với mày đó chứ?

“Nàng cũng đi ra ngoài?” Ánh mắt Trần Húc dừng ở hàng ghế đầu tiên trong phòng học, là nơi cô gái đó thường ngồi, nhưng không gặp nàng, trong lòng thầm nói “Chẳng lẽ nàng cũng đi xem hacker đại chiến? Nàng cũng là người trong Liên Minh Hồng Khách?”

Lúc này Ngô Nguyên còn đang lải nhải về trận chiến:

- Tụi mày không biết chứ, đêm qua Đại thần SM.MH cực kỳ dũng mãnh, cực kỳ mạnh mẽ nha! Hấn có thể tìm được thân phận thật sự của đám Snake mà “thần không biết, quỷ không hay” đó! Không biết hấn đêm qua mới tìm được hay là đã biết từ trước? Ài, một đại thần thông như vậy mà thu tao làm đồ đệ thì thật là tốt! À, không, không, cho dù hấn cho tao bụng trà rót nước thì tao cũng tình nguyện à!

Lúc này Tần Tiểu Ngạn nói:

- Lão Đại, nghe mày nói thì người này quá trâu bò rồi. À, đúng rồi, mày cũng là hacker hả? Vậy trình độ của hấn so với mày thì thế nào?

Ngô Nguyên nói:

- F..k, tao làm sao dám so sánh với người ta! Tuy trình độ của tao hơn bọn mày một chút nhưng so với người ta thì tao chưa bằng cả con kiến!

Mấy thằng cùng phòng lần đầu tiên thấy Ngô Nguyên khiêm tốn như thế, bình thường người này một khi nói tới chuyện máy tính là bày ra bộ dáng cực kỳ kiêu ngạo, vì thế mấy thằng cùng nhau cười trêu hấn “Lão Đại, sao hôm nay mày khiêm tốn thế? Đồi tính hả?”

Ngô Nguyên lắc đầu:

- Không phải tao đồi tính. Trận chiến đêm qua kích thích quá lớn. Nhìn trình độ của người ta rồi nhìn lại mình thì thật sự là một trời một vực! Kỹ thuật của tao hà, nói một câu hơi kiêu ngạo nhưng cả cái đại học Tổng hợp này không có mấy người hơn được tao, nhưng so với người ta thì thật là xấu hổ. Ài..., vẫn là câu đó, nếu SM.MH thu nhận tao làm đồ đệ thì tốt quá! Không đầy 3 năm, tao không dám xưng là đệ nhất cao thủ trên thế giới nhưng tao tuyệt đối có thể gia nhập hàng ngũ hacker mạnh nhất thế giới!

Mấy thằng còn lại đồng thanh nói:

- F..k, mới khen mày một câu thì mày lại vênh đuôi lên trời.

Ngô Nguyên lắc đầu nói:

- Thứ quan trọng nhất của Hacker là kỹ thuật. Có một sư phụ có kinh nghiệm phong phú, trình độ lại cực cao chỉ dẫn cho mày, lại cung cấp tài liệu cho mày học tập thì mày sẽ tiến bộ thần tốc. Còn nữa, mày có thắc mắc gì hỏi người ta thì lập tức được giải đáp, điều này là chỗ cực tốt giúp thực lực được nâng lên. Ài..., hiện giờ tao đang buồn bực vì không ai hướng dẫn tao hết! Rất nhiều vấn đề nếu không có người hướng dẫn thì mày không cách nào giải quyết được!

Trần Húc tâm niệm vừa động, nói:

- Lão Đại, không phải mày rất quen thuộc với người trong Liên Minh Hồng Khách sao? Nhờ bọn họ hướng dẫn mày không được à? Còn nữa, trình độ của mày ở Liên Minh Hồng Khách thì thế nào?

Ngô Nguyên trả lời:

- Trình độ của tao trong Liên Minh Hồng Khách thì nằm ở khoảng giữa, cỡ tao thì chả là cái gì trong đó cả! Có sư phụ tốt, bản thân lại có thiên phú, thì học 1 năm bằng tự học 5 đến 6 năm!

Tần Tiểu Ngạn nói:

- Lão Đại à, mày cũng khá trâu đó, vậy khi nào thì truyền vài chiêu cho anh em đây?

- Tụi mày muốn học?

Trần Húc và Tần Tiểu Ngạn gật đầu như gà mổ thóc, Tần Tiểu Ngạn còn nói:

- Hacker nha, con mịa nó, nghe bánh dễ sợ. Sau này tán gái hay tìm việc làm đều trông cậy vào nó đó!

- "F..k!" Trần Húc và Ngô Nguyên cùng nhau khinh bỉ hất, người này đâu biết thế nào là hacker.

Trần Húc nói:

- Lão Đại, mày dạy tao nha. Mày xem, tao đây sao khiêm tốn hiếu học, nhất định học qua một lần là biết liền, tuyệt đối sẽ không làm mày thất vọng đâu!

Ngô Nguyên nghĩ một lúc rồi nói:

- Được rồi, tối về phòng tao dạy mày một ít kiến thức cơ bản. Nhưng mà, tao phải nói trước, trình độ của tao có hạn, đến lúc đó dẫn mày đi làm đường thì đừng trách tao nhé!

Miệng Trần Húc thì vội vàng nói: "Không sao đâu". Nhưng Trong lòng thì nghĩ "Làm sao sai đường được? Cho dù mày có dạy tao tầm bậy tầm bạ thì cũng có Tiểu Mẫn báo cho tao biết". Hơn nữa, hắn cũng biết mình sẽ không học được gì nhiều từ Ngô Nguyên, chỉ cần mình nhập nhập môn là OK...

Trần Húc đột nhiên nảy ra một ý tưởng: nếu mình giúp Ngô Nguyên theo học tập một cao thủ trong Liên Minh Hồng Khách thì sao? Như vậy chẳng những trực tiếp giúp huynh đệ của mình tăng cường thực lực mà còn gián tiếp kéo mình lên. Quan trọng hơn là: nếu học tập bằng phương pháp như vậy thì Ngô Nguyên sẽ được coi là "thịt gà", hắn sẽ giúp mình ẩn nấp càng sâu.

Tuy hiện giờ Trần Húc là một con gà nhưng tốt xấu gì cũng hiểu được ý nghĩa của từ "thịt gà". Từ này để chỉ các máy tính đã bị hacker khống chế, hay còn được gọi là "Zombie". Khi hacker tiến hành tấn công thì đều sử dụng "thịt gà" làm cầu nối, bởi vì làm như thế thì có thể giấu được IP của mình, làm cho đối phương khó lòng điều tra. Giống như đang đuổi theo tội phạm lại gặp một cái ngã tư, làm người ta không biết phải đuổi theo hướng nào.

Dùng Ngô Nguyên làm "thịt gà" hình người có chỗ tốt đó là mình có tiến bộ thì người khác cũng không chú ý. Trần Húc có chút lo lắng khi phải giao tiếp với phía Chính phủ hoặc những cao thủ khác.

Mọi người đã ở chung hơn 10 ngày, có thể xác định Ngô Nguyên đối với mọi người cùng phòng đều là huynh đệ tốt, có nghĩa khí và có đủ nhiệt tình. Hơn nữa, một con gà như mình thì có người "dạy kèm tại... mừng" thì dễ dàng tiếp thu hơn là đọc sách hay thông qua chat.

Nghĩ đến đây, Trần Húc liền cười hắc hắc với Ngô Nguyên, làm cả người Ngô Nguyên nổi da gà.

Có người sẽ thắc mắc tại sao Tiểu Mẫn là máy tính từ tương lai lại không thể dạy?

Thật ra chuyện này cũng không có hạn chế về "quyền hạn" gì gì đó, Tiểu Mẫn nói sẽ đưa tài liệu và cung cấp công cụ cho Trần Húc luyện tập nhưng không thể trực tiếp dạy hắn được. Lý do rất đơn giản: chương trình thì vẫn là chương trình, Tiểu Mẫn dù cho mạnh mẽ thế nào thì cũng chỉ là một chương trình mà thôi, nên không thể linh hoạt như con người được, mà một hacker chỉ biết tấn công một cách máy móc thì hắn sẽ vĩnh viễn không thể nào tiến bộ được!

Nhân loại có ưu thế hơn máy tính ở 2 từ "linh hoạt" này, hacker càng cao cấp thì sẽ càng không suy nghĩ theo lối mòn thông thường. Hơn nữa, Trần Húc hiện giờ chỉ là một tờ giấy trắng, Tiểu Mẫn đứng bên cạnh uốn nắn thì rất tuyệt vời nhưng năng tuyệt đối không thể chỉ đạo, nếu không sẽ làm hắn hình thành thói quen máy móc bất lợi, sau này rất khó sửa chữa.

Trần Húc đang nghĩ cách tìm một cao thủ để làm sư phụ Ngô Nguyên.

Đề cân nhắc một chút... Hắc hắc, tuy mình lợi dụng Ngô Nguyên nhưng hẳn thu hoạch cũng không ít nha, nếu tha cho hắn thì phải xin lỗi bản thân mình sao?

Huynh đệ dùng để làm gì? Huynh đệ là dùng để mổ xẻ! Không làm thịt hắn thì phải xin lỗi chính mình à!

Trần Húc đang vui tươi hơn hờ, lúc này đội trưởng đội bóng rổ Vương Tiểu Hồ đi lên bục giảng, cổ ý ho khan vài tiếng:

- Các bạn yên lặng một chút, tôi muốn tuyên bố một tin tức rất tốt. Vì Khoa CNTT của chúng ta “sói nhiều thịt ít”, nên theo thông lệ, Khoa chúng ta và Lớp Y tá của Khoa Y học sẽ kết hợp tổ chức một buổi khiêu vũ giao lưu. Tối mai, mời các bạn đến đại sảnh ở lầu 1, khu 7 để tham gia vũ hội.

Vừa dứt lời thì phòng học nổ tung! Một đám nam sinh hai mắt sáng rực lên, hét to hỏi “Thiệt hả?” Mà đám nữ sinh thì đều lắc đầu tỏ vẻ không thích khi thấy hào quang trong mắt đám gia súc kia, họ nghĩ thầm “Bỏn cô nương xinh đẹp như hoa đang ở đây thế mà họ còn dòm ngó nữ sinh Khoa khác?”

Thấy “quần chúng” bên dưới đang “xúc động”, Tiểu Hồ ho khan một tiếng:

- Ai muốn tham gia thì tan học lại chỗ tôi đăng ký. À, cũng hoan nghênh các bạn nữ đến báo danh. Các vị, các bạn có thể tìm bạn nhảy trước, đương nhiên cũng có thể chờ đến lúc đó tìm bạn nhảy cũng được. À, nói nhỏ một câu nha: Lớp Y tá mỗi năm có khoảng 300 nữ sinh và 2 hoặc 3 nam sinh mà thôi!

"Woa" Ánh mắt đám gia súc kia càng sáng hơn, Trần Húc và Ngô Nguyên là hai thằng cực kỳ không đứng đắn liếc nhìn nhau “Y tá hả? Tụi tao thích!!!”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Hy Vọng Càng Lớn, Thất Vọng Càng Nhiều

Lớp Y tá là thiên đường mà tất cả nam sinh trường đại học Tổng Hợp này mơ tới.

Đám này đều mê mẩn nhìn về nơi đó như những tín đồ thành kính hướng về “Đất Thánh”, vì nơi đó không chỉ có nhiều nữ sinh mà quan trọng hơn là: Y tá! Y tá đó nha!

Trong lòng rất nhiều nam sinh cực kỳ muốn ôm một Thiên Sứ áo trắng này về nhà!

Đại học Tổng Hợp có một câu khẩu hiệu được truyền tụng trong sinh viên: Y tá rất tốt, rất ôn nhu, rất hiền lành. Nên trong truyền thuyết có nói: chỉ cần có thể ôm một cô về nhà là cuộc sống sau này không cần lo lắng nữa. Bảo đảm sẽ hầu hạ người thật tốt, vì nghe đồn trong chương trình học của các nàng có đào tạo mát-xa! Chắc, chắc,... Nghĩ lại coi, khi người mệt mỏi thì hai bàn tay nhỏ bé, mềm mại, ấm áp đó sẽ xoa bóp toàn thân cho người, cái cảm giác này thật là... Yomost nha!

Vì thế khi tan học, cả đám đều kéo tới đăng ký, cuối cùng Tiểu Hồ phải hét lên:

- Ai không đăng ký thì giờ tay lên!

Không có cánh tay nào được giờ lên!

Cả đám đều ngồi tại chỗ với ánh mắt nóng bỏng, đều ngoan ngoãn - như những em bé ngồi chơi đồ chơi trong nhà trẻ - chờ đám Tiểu Hồ tới thu tiền – phí báo danh! Hoặc có thể nói là “phí tán gái”, mỗi người 8 tệ.

Vừa nghe nói phải đóng tiền, Lão Đồng liền nói không muốn đi, Trần Húc kéo hắn lại nói:

- F..k, chỉ có 8 tệ thôi mà, Đồng Ca à, tao đóng dùm mày. Đây là cơ hội ngàn năm một thuở đó! Chỉ vì 8 tệ mà chậm trễ hạnh phúc cả đời thì không đáng đâu.

Đồng Thanh Khiết gãi đầu nói:

- Không cần, không cần. Thật ra tao cũng không có lý tưởng gì, chỉ muốn đi nhiều để học hỏi thêm một chút. Hiện giờ tao không thể có bạn gái được.

Ngô Nguyên cũng nói:

- Lão Đồng à, mày đừng nói như vậy, thật ra mày cũng khá đẹp trai, miệng mồm cũng rất khéo, dùng nước bọt nhả chìm mấy em Y tá này cũng không khó. Ngồi xuống, ngồi xuống, nghe tao nói xong đã. Đàn ông hiện giờ không có tiền, không có thể lực cũng không sao, sau này từ từ kiếm là được. Hôm qua có một sư huynh Khoa chúng ta nói: Khoa chúng ta hầu hết đều là trạch nam, tìm bạn gái rất khó, có nhiều người sau khi “công thành danh toại” mới cưới vợ. Kết quả là cuộc sống hôn nhân không được như ý, nên sinh ra cảm giác không biết người ta yêu tiền hay yêu mình?!

Ngô Nguyên vừa nói xong, mấy thằng kia trầm mặc một chút, vì mới vào đại học nên đều rất khát khao về tình yêu trong truyền thuyết. Hiện giờ nghe câu nói của Ngô Nguyên thì thấy còn quá sớm.

Ngô Nguyên nói tiếp:

- Cho nên Lão Đồng à, hiện giờ là cơ hội tốt để mày tìm một người mình thích và cũng thích mày, người ta không chê mày không có tiền, tương lai cùng nhau dốc sức, có như vậy thì cuộc sống sau này mới hài hòa, mỹ mãn được!

Thấy lão Đồng có chút động tâm, Trần Húc hưng hăng vỗ vai của hắn, sau đó kêu Tiểu Hồ:

- Hồ ca, chỗ này, 4!

Tối hôm sau, 4 thằng đều ăn mặc bảnh bao một chút. Trần Húc còn đặc biệt mặc bộ “Chiến bào Tán gái” của mẹ hắn mua cho – đương nhiên chiến bào này không phải là cái loại mà võ tướng mặc trong phim, mà nó là một bộ Âu phục, không biết của hãng thời trang nào.

Tần Tiểu Ngạn lại biến thành một vị chuyên gia hóa trang, còn đặc biệt chạy đi mua một chai keo vuốt tóc, hắn chỉnh sửa mái tóc của cả 4 thằng một lần. Soi gương một cái, chà... thật xứng với 4 từ “mặt chó hình người”!

Khi 4 thằng tới nơi thì phát hiện trong cả đại sảnh ai cũng bảnh bao như mình cả, đều là “mặt chó hình người”.

Đám này đều ăn mặc cẩn thận. Vớ [tất] thôi, quần phơi nắng [chỉ phơi nắng chứ không có giặt :P] cũng được giặt sạch sẽ, cả đám đều đang hưng phấn, trong đó còn có mấy thằng xách theo bó hoa hồng nữa chứ?!

Nữ sinh Khoa CNTT tới cũng không ít, cả đám cũng ăn mặc như là dự vũ hội hóa trang, có người còn đeo trang sức nữa. Có điều, không thấy “tam đại mỹ nữ” Trầm Tĩnh, Cao Hiểu Tiết, Quán Dịch ở đâu cả, tuy rằng đám con gái còn lại cũng “tạm tạm” nhưng không có 3 người kia tọa trấn làm đám gia súc bất lương cảm thấy buồn bức không vui.

Một lúc sau, mấy em Y tá tiến vào. Các nàng hình như là có hẹn trước nên cùng nhau tiến vào, làm đại sảnh đang trống trải trong chót lát đã được lấp đầy.

Một đám nam sinh hai mắt lập tức phát sáng, giống như cho hoang nhện đói mấy ngày mà tìm được thịt, nhưng mà...

- "Không phải chứ..." Trần Húc nhỏ giọng nói: "Đây là mấy em Y tá trong truyền thuyết?"

- "Con mịa nó, bị lừa rồi!" Tần Tiểu Ngạn cũng nói: "8 tệ của lão tử ‘đi’ rồi!"

Ngô Nguyên lau mồ hôi: "Các huynh đệ, hay là tụi mình ‘biến’ trước đi?"

Lão Đồng không nói chuyện nhưng gật đầu lia lịa.

Khoa CNTT thì “sói nhiều thịt ít” mà lớp Y tá thì như “am ni cô”, hai bên gặp nhau sẽ như “cùi khô gặp lửa” cháy phùng phùng lên – nghe mấy sư huynh đồn mấy năm trước nhiều “hàng ngon” lắm, cũng có mấy vị tốt nghiệp xong rồi kết hôn với nhau cũng là nhờ cái vũ hội này.

Chuyện kết hôn đối với đám Trần Húc thì còn quá xa xôi, chưa cần lo tới. Nhưng nghe nói có nhiều mỹ nữ nên đám Trần Húc có tâm lý “đi thử xem sao”, nếu gặp người vừa ý thì “sáp vô” liền.

Nhưng... có ngờ đâu... những người đối diện không phải là cô đang tuổi thanh xuân, mà rõ ràng là... những nhân vật trong phim “Công viên kỷ Jura” [ý nói khủng long đó mà] trốn ra!!!

Trần Húc vội lùi Vương Tiểu Hồ lại, nước mắt lưng tròng:

- Đại ca à, không phải mày muốn hãm hại bọn tao đó chứ?

- “Cái này...” Tiểu Hồ gãi gãi đầu, cười hắc hắc: “Tao cũng không biết năm nay ‘chất lượng’ lớp Y tá này kinh thế! Ài..., nghe mấy sư huynh nói thấp hơn mấy năm trước nhiều lắm. Nhưng cũng không hẳn là tệ lắm đâu, họ vừa vào năm nhất nên chưa biết cách ăn mặc, mày phải biết là ‘không có phụ nữ xấu, chỉ có phụ nữ không biết làm đẹp’ thôi. Qua nửa năm là các nàng sẽ chú ý ăn mặc, lúc đó sẽ không giống bây giờ đâu. Cái mà tụi mày đang cần chính là một cặp mắt biết ‘nhìn hàng’!”

- “Địch mỵ, tụi tao thật sự không có thấy người đẹp!” Về mặt đám Trần Húc bị phản: “Tụi tao nhìn rồi, nhìn thế quái nào cũng không phát hiện người đẹp! Tiểu Hồ, nhìn mày cũng là người thành thật, ai ngờ mày lại cảm thú thế này?!”

Có điều, vừa nói đám Trần Húc vừa nhìn ngó, nhưng càng nhìn thì càng thấy 2 mắt của mình thiếu hẳn cái “chức năng phát hiện người đẹp”! Không thể không nói là nam sinh thích nhìn bên ngoài hơn nữ sinh nhiều. Lúc này đã có vài thằng “thông minh” chuẩn trước rồi, mà đám “kém thông minh” như Trần Húc thì khi muốn “đồng” mới phát hiện người ta đóng cửa lại rồi!

Ngô Trữ - Trưởng ban Văn nghệ của Khoa, là một thằng khá bảnh trai – bước ra giữa sảnh, vỗ tay nói:

- Mọi người yên lặng một chút. Chúng ta bắt đầu nhé. Xin mời giáo sư Nichole!

- “Bắt đầu rồi?!” Một đám súc vật liếc nhìn nhau như trao đổi tin tức: “Xong phim rồi, chạy không thoát!!!”

Trong đám đông có một mỹ nữ thành thực bước ra, đám súc vật bên dưới rầm rì:

- Woa! Là phát thanh viên Nichole của đài truyền hình? Đáng người quá tốt! Vừa rồi cô ấy quay lưng lại nên tao tưởng là giáo sư lớp Y tá...

Giáo sư xinh đẹp xuất hiện làm nhiệt tình của bọn súc vật này tăng lên một chút, có mấy thằng ngồi nghiêm chỉnh, vẻ mặt còn nghiêm túc hơn cả Liễu Hạ Huệ, thiếu điều còn muốn giơ biểu ngữ lên: “Chúng tôi đến để học tập chứ không phải đến để cưa gái!”

- "Tò mò!" Trần Húc nhìn biểu hiện của đám kia, nói khề với Ngô Nguyên: "Cả đám còn dâm dăng hơn cả Liễu Hạ Huệ nhưng nháy mắt cái biến thành Liễu Hạ Huệ!"

Ngô Nguyên kỳ quái hỏi:

- Liễu Hạ Huệ là ai vậy?

Giáo sư Nichole nhanh chóng hướng dẫn khiêu vũ, hiệu quả của mỹ nữ quả nhiên là không giống với người thường, hơn nữa, Nichole cũng rất nổi tiếng - nàng là người chủ trì một tiết mục trong đài truyền hình tỉnh. Có điều, đám súc vật này rất bức mình là vì: khiêu vũ không thể nào dùng ngôn ngữ để hình dung mà cần phải có người cùng nhảy để làm mẫu, nên Nichole liền nắm lấy Ngô Trữ, hai người cùng nhảy để làm mẫu. Điều này làm cặp mắt đỏ kị của đám súc vật đứng chung quanh nhanh chóng bị nướng thành “nhỏ khô”!

Nhìn Nichole và Ngô Trữ đang nhảy giữa sân, cả đám nổi lên lòng ghen tị, trong lòng rất bức bối. Theo lời của bọn nó thì khiêu vũ chính là được quang minh chính đại nắm tay mỹ nữ, sờ sờ vuốt vuốt cái eo thon. Nhưng bây giờ vấn đề to nhất là ai nắm tay ai? Và ai sờ sờ vuốt vuốt ai? Cho dù không hy vọng mấy em Y tá đạt tới cấp độ của “tam đại mỹ nữ” nhưng cũng đừng có tệ thế này chứ!?

Thật ra, mấy cô em này cũng không kém đến vậy, đánh giá khách quan thì không hề đáng gì tới chữ “xấu” cả. Nhưng đúng như lời Tiểu Hồ nói: họ vừa lên đại học nên chưa biết cách ăn diện, nên thoát nhìn khí chất hơi kém một chút.

Một nguyên nhân quan trọng nữa là đám súc vật Khoa CNTT này đã quen mắt với cấp độ của Trạm Tinh, Cao Hiểu Tiết, Quân Dịch rồi nên mất một câu của đàn anh: “lớp Y tá có mỹ nữ, nhưng Khoa CNTT có yêu tinh!”. Với lại 3 vị “yêu tinh” này lại biết cách ăn mặc – cách ăn mặc không có nghĩa là “hóa trang” mà là biết cách phối hợp quần áo, biết cách dùng mỹ phẩm che dấu những khuyết điểm.

Cho nên, khó trách được đám súc vật này thất vọng.

Vừa bắt đầu học khiêu vũ thì rất đơn giản, chỉ là bước tới bước lui. Trần Húc cũng nhìn không được chân bước theo rồi nghĩ “Cũng đâu có khó lắm!”

- “Tốt lắm,” Nichole làm mẫu xong thì vỗ vỗ tay nói: “Tôi nghĩ mọi người chắc đã nắm được cơ bản rồi. Cái các bạn cần bây giờ là thực hành chứ không phải chỉ ngồi xem. Bây giờ các bạn nam hãy tỏ vẻ lịch sự một chút, mời các bạn nữ khiêu vũ đi. Nào, mời các bạn”

Một câu này như chuông báo tang, có nhiều thằng mặt mày đã đổi màu!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tinh* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Bạn Nhảy

Thấy cả đám nam sinh nhẵn nhụi, Nichole còn tưởng tại nó mắc cỡ, vì thế nàng vỗ vỗ tay cười nói:

- Nam sinh phải chủ động chứ, còn chờ các thực nữ ở đây tới mời các bạn sao? Với lại, ai đứng ra trước thì có nhiều lựa chọn hơn đó nha!

Bên dưới không hề có động tĩnh gì, thật ra cũng có nhiều thằng đã chọn được đối tượng nhưng không thấy ai bước ra trước nên còn ngại ngùng, không muốn làm chim đầu đàn. Hơn nữa, lúc này mà đứng ra thì có cảm giác như gian phu dâm phụ thương lượng trước rồi mới “hành động” vậy!!!

Có mấy vị sư huynh lác đác, quả nhiên là “lính mới” nha, giống hệt mình năm đó, ngay cả đạo lý “tiền hạ thủ vi cường” mà cũng không biết!

Nichole cười cười, bước tới kéo tay một thằng may mắn đang đứng đực mặt giữa sân, nhất thời dẫn tới vô số ánh mắt lóe ra ánh tia chớp.

Thấy cảnh tẻ nhạt này, có vài vị sư huynh đi ra làm công tác tư tưởng, ví dụ: chú mày nhìn cô em bên kia xem, nhìn kỹ một chút nha, cô em đó không hề xấu đâu nha, vừa lên đại học nên chưa đủ khí chất nhưng chỉ cần 2 năm, à không, chỉ cần 1 năm sau chú mày nhìn lại xem, sẽ khác một trời một vực đó! Lúc đó sợ là chú mày không còn cơ hội lại gần đâu nha!

Thật không biết được cái này là vũ hội giao lưu hay là một cái “trại phối giống” nữa!!! Nhưng quả thật mấy lời này có tác dụng ngay. Đã thấy có thằng mặt mày nhăn nhó, miệng thì hô lớn “Đừng có đẩy tao” nhưng chân thì chạy vù vù, có muốn kéo lại cũng kéo không nổi!

Có người đi đầu, thì đại sảnh lập tức náo nhiệt lên. Cả đám súc vật này bày ra bộ dáng thân sĩ, khom người, vươn tay ra mời các cô gái. Bên kia, mấy em Y tá cũng không hề từ chối, cơ bản là có người mời là đồng ý ngay, sau đó bàn tay to nắm bàn tay nhỏ, làm nước miếng của mấy thằng này đều tứa ra.

"F..k... Tao nhìn trúng em kia!"

"F..k, lại bị cướp mất!"

Tần Tiểu Ngạn đi vòng vòng, buồn bực khi thấy mình lúc nào cũng chậm một bước, tức giận chửi lầm rầm trong miệng, đang chuẩn bị lui đi thì bị một sư huynh nào đó đẩy một cái, loạng choạng bước về phía một cô em Y tá, sau đó hấn gãi gãi đầu cười ngây ngô một cái rồi vươn móng vuốt ra.

Nhưng vẫn còn mấy thằng cứng đầu, đó là Trần Húc cầm đầu 3 thằng còn lại, ra về có đánh chết cũng không đi, hơn nữa, còn nhìn chằm chằm về phía cửa, luôn tìm cơ hội chạy trốn!!!

Nếu Quản Bình Triều thấy được một màn này nhất định sẽ rất cảm thán: sinh viên bây giờ đều có thiên phú hacker rất cao! Mình trong lúc tìm lỗ hổng của đối phương cũng không có tập trung như 3 thằng này!

Có điều, làm “cách mạng” lâu như vậy thì thế nào cũng “roi vào tay giặc”, Ngô Nguyên và Đồng Thanh Khiết cuối cùng cũng không thoát được, bị lôi đi, 2 người, 6 con mắt nước mắt lưng tròng! Đơn giản là vì lúc này “phe địch” chỉ còn lại mấy người, không thể lựa chọn gì nữa! Ài..., nếu biết trước chắc chắn sẽ roi vào tay giặc thì mình đâu hàng trước cho rồi!!!

Lúc này, hầu hết đã có đôi có cặp, Nichole vỗ tay:

- Còn anh đẹp trai, chị đẹp gái nào không có bạn nhảy không?

Trần Húc nhìn quanh, thấy chỉ còn một mình mình đứng lẻ loi. À, không đúng, bên cạnh còn vị Trưởng ban Văn Nghệ nữa. Nhìn mặt hấn nhăn nhó kia, chắc đang bực bội vì không được khiêu vũ tiếp với Nichole đây mà.

Thấy ánh mắt Nichole đảo qua, Trần Húc lập tức đứng im bất động như một pho tượng rồi nói một câu:

☐ Thật ra tôi đến đây để... chơi game...

Một câu này làm mọi người cười rung cả đại sảnh.

Nichole cười nói:

☐ Bạn sinh viên này thật có khiếu hài hước, hình như Ngô Trữ cũng không có bạn nhảy hả?

Ngô Trữ cười nói:

- Không sao, tôi đứng đây hướng dẫn họ một chút là được rồi.

Trần Húc khinh bỉ nhìn hấn, tiểu tử này nói mạnh miệng như vậy không sợ cắn trúng lưỡi sao? Có điều, vừa rồi hấn phối hợp với Nichole rất tốt, chắc là đã từng học khiêu vũ.

Đúng lúc này, có một giọng nữ nghe có chút ủy khuất:

☐ Giáo sư, em cũng chưa có bạn nhảy!

Trần Húc và Ngô Trữ cùng lúc nhìn về hướng giọng nói phát ra, sau đó cùng lúc nuốt nước miếng. Vì nữ sinh này là sinh viên Khoa CNTT, hôm trước còn nhờ Trần Húc xem bệnh, nói mình bị đau dạ dày... chính là cô em có trọng lượng ít nhất là 180kg...

Mọi người đang khiêu vũ cũng nhin không được nên hiện lên trên mặt một tia cười nịnh đầy ác ý, nhất là các nữ sinh! Ngay cả Nichole nhin không được cũng phải nịnh cười.

Cô em này họ Trương, tên là Tiểu Hoa. Theo như đám nam sinh lên lút “ủynh giả” thì nàng có khuôn mặt bánh bao, đáng người lực sĩ!

Vì cái tên của nàng nên cho tới bây giờ, năm nhất Khoa CNTT không dám nhắc tới mấy từ “Hoa hậu giảng đường”! Bạn nghĩ thử xem, có người vừa nói tới “Hoa hậu giảng đường” thì bạn lập tức nghĩ ngay đến cô em “Tiểu Hoa” này! Hiệu quả của nó không kém gì có người nhắc đến Phù Dung tỷ tỷ! [tưởng tượng một chút nhé, ai có xem phim của Châu Tinh Trì thì biết hay có một ‘nhân vật nữ’ rất kinh khủng trong phim, điển hình như phim CTT đóng vai Đường Bá Hổ ấy]

Cả đám đang chờ xem kịch vui, Nichole cũng cố gắng nén nụ cười, cảm thấy tẻ ngắt thế này thì không tốt lắm nên nói:

- Được rồi, hai vị này, ai chủ động đứng ra đây?

Vừa mới dứt lời, Ngô Trữ liền bắt động thanh sắc đẩy Trần Húc một cái thật mạnh, Trần Húc không ngờ hấn vô si thế này – vô si vì hấn ra tay nhanh hơn mình – nên bị chúi tới trước.

Người trong đại sảnh đều bật cười. Tần Tiểu Ngạn và Ngô Nguyên còn cười “Hắc hắc” thật to!

“Không còn đường lui rồi!” Trần Húc cảm thấy sợ rằng hạnh phúc nửa đời sau của mình sẽ phụ thuộc vào “cú ngã” này, nhưng mình đang xông tới, không ngừng lại được! Làm sao đây?!

Người ta nói khi gặp tuyệt cảnh thì con người có phản ứng nhanh gấp mấy lần bình thường, có chuyên gia còn nói: khi đó trong người sẽ sinh ra một chất kích thích còn mạnh hơn cả a-đrê-na-lin, làm cho con người đột nhiên biến thành siêu nhân, thậm chí có thể đá bay cả một chiếc xe ô tô! Cái trạng thái trong truyền thuyết này được gọi là “mở khóa gen!... [Ai đọc “Vô hạn khủng bố” thì biết ngay]

Mấy lời này tuy hơi khoa trương một chút nhưng cũng có đạo lý. Lúc này Trần Húc cảm thấy mình như đang ở trạng thái “mở khóa gen” trong truyền thuyết, sau đó kỷ tích cũng được sinh ra, giống như được Sở Hiền [Một nhân vật cực kỳ thông minh trong “Vô hạn khủng bố”] nhập vào người nên... Trần Húc “Á...” một tiếng cực kỳ thâm thiết, sau đó thân mình từ từ... té xuống đất, rồi còn lăn thêm mấy vòng, làm ngã mấy cái ghế!

☐ "Úi da, chân tôi đau quá!" Trần ôm đầu kêu la rất thảm thiết.

Thấy hấn bị té nên Nichole bước tới định xem thử hấn có sao không nhưng thấy hấn như vậy liền dừng lại hỏi:

☐ Chân bạn bị đau thì ôm đầu làm gì?

Lúc này Trần Húc mới phát hiện mình nói sai vì cái đầu thật sự hơi đau đau. Nhưng đau một chút thì có sao đâu? Nếu so với việc phải khiêu vũ Tiểu Hoa mười mươi thì... đau chút xíu ăm nhắm gì?!

Vì thế Trần Húc lại kêu lên:

- Á, đau đến chân rồi...

Cả đám con gái trong đại sảnh, trong đó có cả Nichole, đều bật ngửa, thán mắng một câu “Tiện nhân!”

Tuy rằng biết rõ người này đang giả vờ, nhưng vấn đề là vừa rồi hấn té cũng không nhẹ, vì thế Nichole đành chuyển ánh mắt sang Ngô Trữ đang có sắc mặt xanh xao, nói:

☐ Được rồi, Ngô Trữ, bạn ra đây đi.

Ngô Trữ nuốt một ngụm nước miếng, nhưng Tiểu Hoa bên cạnh thì mặt mày hớn hờ, nàng đang... mở mắt ra cười nhưng... không thấy con mắt đâu cả!

“So sánh với nhau thì người ta càng thích anh chàng Ngô Trữ đẹp trai này hơn Trần Húc, hơn nữa người ta là Trưởng ban Văn Nghệ nhà, nghe nói anh ấy là Bạch mã hoàng tử trong lòng rất nhiều nữ sinh đó!” Tiểu Hoa cô nương nói thầm trong bụng: “Bạch mã hoàng tử còn không rơi vào tay ta sao?”

Ngô Trữ đành vác cái mặt đau khổ bước lên, lúc hấn còn gì để nói? Trong lòng thì đang chửi 18 đời tổ tông Trần Húc!

Ngoài hấn ra thì đám nam sinh kia cũng buồn bực vì Trần Húc tránh được kiếp nạn này, hết kịch hay để xem rồi. Nhưng thấy bộ mặt Ngô Trữ lúc này thì cả đám càng vui sướng hơn. Thấy đám con gái đang căm tức nhìn Trần Húc thì đám nam sinh lại thấy Trần Húc này cũng rất thông minh.

Trần Húc ôm đầu ngồi bên cạnh, nghĩ thầm “Tuy mình tránh được một kiếp nhưng cũng phải trả giá à nha, cái đầu bây giờ vẫn còn hơi ê ê”

Nichole thấy vậy nên kêu hấn lại phòng Y tế khám đi, vì mấy hôm trước nàng nghe nói có một sinh viên đụng phải nhưng không có sao nên không để ý, sau đó đi bệnh viện kiểm tra mới biết là bị dập lá lách...

Nghe lời này, đám nam sinh đều cười rung cả đại sảnh, sau đó có người còn hô to:

☐ Giáo sư không biết gì sao? Người phát hiện ra tên kia bị dập lá lách là Trần Bán tiên, chính là cái vị đang ngồi trước mặt giáo sư đó!

Nichole nói:

- Ô, vậy sao? Thì ra tiểu tử này thật có bản lĩnh nha!

Ánh mắt đám nữ sinh thì sáng rực lên, xi xào:

☐ Thì ra hần là kỳ tài y học, nghe nói Trường Khoa muốn lôi hần về Khoa chúng ta đó nha!

Nhiều ánh mắt nóng bỏng nhìn mình như thể làm Trần Húc có chút ngượng ngùng, hần nói:

☐ Để tôi đi bệnh viện xem sao.

Sau đó hần xăm xăm đi ra cửa, chuẩn bị mở cửa đi ra ngoài. Nhưng tay hần chưa kịp đụng tới cửa thì nghe tiếng đập cửa “Thùng thùng”.

Trần Húc ngạc nhiên, tiện tay mở cửa ra, nhất thời ngây ngẩn cả người.

Đứng trước cửa là 1 trong 3 vị “yêu tinh”!

“Yêu tinh” kia mở miệng nói:

☐ Ngại quá, tôi đến hơi trễ! Nơi này có phải là đang tổ chức khiêu vũ không?

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Yêu Tinh Quản Dịch

Trần Húc biết người này, nàng là Quản Dịch, 1 trong “Tam đại yêu tinh” của Khoa CNTT, người có tướng mạo có thể so sánh với Trạm Tinh và Cao Hiểu Tiết.

Cách ăn mặc của nàng hôm nay làm Trần Húc phải há hốc mồm, cảm giác đầu tiên của hần là “quá nóng”!!!

Cái váy màu đen dài ngang gối, một đôi chân trắng như tuyết, trên chân là một đôi giày cao gót, hết sức gợi cảm

Tóc của nàng mềm mại như thác nước, gió nhẹ thổi tóc bay bay.

Không thể không nói, thời đại này rất hiếm có người để tóc dài ngang hông như nàng.

Điểm chết người là cái váy này không có tay! Đôi bờ vai trắng như tuyết lộ ra bên ngoài. Cổ áo hơi thấp nhưng không đến mức “thấy cả rốn”, tuy vậy vẫn có thể thấy thấp thoáng cặp ngực như tuyết và một cái khe thật sâu...

Dám ăn mặc thế này sao?!

Sinh viên hiện giờ vào năm nhất đại học thì khoảng 17, 18 tuổi, cho nên, nữ sinh còn chưa phát tục hoàn toàn, hơn nữa năm cuối trung học phải liều mạng học hành nên tri thức thì bị nhồi nhét đầy nhóc, làm đầu to ra nhưng thân thể thì không thể nào phát triển nổi, rất nhiều nữ sinh nhìn giống hệt như que diêm vậy!

Trần Húc với kinh nghiệm nhiều năm nhìn lén xxx trong máy tính của cha, nhìn một cái là biết: “yêu tinh” trước mắt này ít nhất là cỡ C!

Cỡ này thì không dám nói “ngạo thị thiên hạ” ở Đại học Tổng Hợp, nhưng nếu so với năm nhất thì tuyệt đối thuộc loại “có tầm cỡ”! Thêm nữa, yêu tinh này khá cao ráo, nên dáng người thuộc loại có “tỷ lệ vàng”! Nếu nữ sinh béo thì ngực sẽ to, ví dụ như Tiểu Hoa cô nương chẳng hạn, chính là ngực E nhưng... bụng F! Còn yêu tinh này thì không có chút mỡ thừa nào, cho nên rất là đáng quý.

Trần Húc ngây người một lúc nhưng kịp tỉnh táo lại, vội vàng đáp:

☐ Đúng vậy, trong này đang tổ chức vũ hội.

Sau đó Trần Húc tránh qua một bên, Quản Dịch khẽ gật đầu với hần để tỏ vẻ cảm ơn. Bởi vì cửa không rộng lắm, nên khi nàng nghiêng người đi vào thì gần như chạm vào Trần Húc, có vài sợi tóc khẽ chạm vào mặt hần làm hần có cảm giác ngứa ngứa, đồng thời cũng ngửi được một mùi thơm thoang thoang.

Không phải mùi nước hoa, hình như là mùi sữa tắm và có một chút mùi... chẳng lẽ là mùi của phụ nữ trong truyền thuyết?

Sau khi Quân Dịch bước vào thì nàng đã thu hút ánh mắt của tất cả mọi người trong đại sảnh. Nàng vốn là đại mỹ nữ lại có ý ăn diện thì người khác không muốn chú ý nàng cũng khó.

Nàng nhìn quanh thì thấy mọi người đều có đôi có cặp vì thế cười nói:

☐ Hình như mình tới không đúng lúc, không có bạn nhảy rồi.

Ruột của đám súc vật như bị thắt lại! Nghĩ thầm: “Mình tới sớm như thế để làm cái đầu gì?”

Nếu không phải sợ bị ăn tươi nuốt sống thì chắc chắn sẽ có thằng bỏ bạn nhảy bên cạnh để chạy về phía mỹ nữ. Còn trong lòng đám con gái thì có mùi chua chua của dấm, đồng thời cũng có bộ dáng vui sướng khi người khác gặp họa.

Nichole cũng sửng sốt khi thấy một cô gái xinh đẹp như vậy, sau đó cười xấu xa trong lòng, nhất định là đám súc vật này đang rất bức bối trong lòng, nhất là Ngô Trữ, hẳn đang hận không thể đập Trần Húc một trận vì hắn nghĩ “Nếu không có tiện nhân này thì bạn nhảy của mình chắc chắn là mỹ nữ này chứ không phải là vị Như Hoa này, à không, là Tiểu Hoa cô nương”.

Nichole dùng một loại ngữ khí quái dị nói:

☐ Bạn nhảy hả? Nếu ở đây không còn nam sinh nào rảnh thì tôi...

Vốn nàng đang định nói “Tôi sẽ làm bạn nhảy với bạn, tôi nhảy khá lắm đó”

Nhưng lúc này âm thanh Trần Húc vang lên:

☐ Ai nói không còn ai? Không phải tôi cũng chưa có bạn nhảy sao?

Nichole nhìn hắn với ánh mắt rất kỳ quái:

☐ Không phải cậu vừa đau đầu vừa đau chân hả? Sao chưa chịu đi phòng Y tế?”

Trần Húc không biết xấu hổ nói:

☐ Không sao, hiện giờ hết đau rồi.

“F..k” Mọi người, kể cả Nichole, đều mắng thầm trong bụng một câu “Tiện nhân”, nhưng Trần Húc lại đắc ý cười hắc hắc, lộ cả hàm răng ra ngoài, sau đó đưa tay ra nói:

☐ Xin hỏi, mình có thể mời bạn được không?

Tay hắn chạm phải một bàn tay mềm mại, ấm áp, Quân Dịch đã đặt tay mình vào trong tay hắn, cười nói:

☐ Mình nhảy không được tốt, bạn phải chiều cổ mình nha.

Nắm bàn tay nhỏ bé này, trong lòng Trần Húc run lên, nhìn không được nên bóp nhẹ máy cái... Không sợ dọa người chứ già đầu rồi nhưng đây là lần đầu tiên Trần Húc nắm tay con gái như thế này – Tất nhiên, lúc đi nhà trẻ thì không tính.

Bàn tay nhỏ bé của Quân Dịch mềm mại như không có xương, bóp bóp vài cái có cảm giác rất thoải mái, Trần Húc nhìn không được nên hét to trong lòng vài tiếng “Yeah, yeah, yeah...”, sau đó mới đỏ mặt nói:

☐ Cái này..., mình cũng không biết nhảy, cùng nhau nghiên cứu nhé.

“Ài, đề tiện!” Đám người bên cạnh lại ghen tị và buồn bực, cái gì gọi là “củ cải trắng mà cho heo ăn?”, cái gì gọi là “hoa lài cắm bãi sh.t trâu?”... Nếu ánh mắt mà có thể biến thành châm ngôn thì bây giờ chắc chắn thân thể của Trần Húc đã biến thành cái rổ!

Lúc này Nichole vỗ vỗ tay, nói:

☐ Đừng đứng nhìn nữa, tiếp tục đi.

Thế là nhạc lại vang lên, một đám rom và lửa lại quấn với nhau. Cả đám bắt đầu múa may quay cuồng.

Nhưng Trần Húc bên này chỉ đứng ngây ngốc, nắm bàn tay nhỏ bé của người ta đầu biết tiếp theo phải làm cái gì! Thật ra hắn rất muốn đưa tay còn lại ra sờ lên cái eo đó, tuy yêu tinh này có ngực không nhỏ nhưng cái eo thì nhỏ xíu xiu, không biết sờ lên đó sẽ có cảm giác gì.

Thấy Trần Húc chỉ đứng ngây ngốc bất động, Quân Dịch chủ động tới gần hắn, khoát tay lên lưng Trần Húc, thấp giọng nói:

☐ Đặt tay lên lưng mình.

Mỹ nữ đã lên tiếng thì Trần Húc tự nhiên phải “nghĩa bất khả từ” rồi, hơn nữa, điều làm cho hắn thấy mất mặt là mỹ nữ không để ý chuyện đó nhưng mình thì ngây ngốc như là mấy bé trai vậy, ài, tệ quá, tệ quá! Bất quá lá gan của Trần Húc không được to lắm nên chỉ đặt tay tượng trưng lên lưng người ta, nhưng cảm giác thì... woah, thật mềm nha,... woah, rất đàn hồi nha!

- "Bắt đầu đi!" Nichole ở bên cạnh hô khẩu hiệu: "Bước tới, bước tới...", mọi người trên sân đều bước tới.

Cái loại vận động như khiêu vũ này thật sự không phải là dễ đâu nha. Vừa nãy thấy Ngô Trữ và Nichole nhảy thật dễ dàng nhưng người mới bắt đầu thì không biết phải bước chân trái lên trước hay chân phải lên trước nên chỉ trong vài giây trong sân có rất nhiều người bị dẫm lên chân.

Trên đầu Trần Húc đầy mồ hôi, bước chân thật cẩn thận, hiện giờ một chút tâm tình muốn “ăn đậu hủ” cũng không có. Bởi vì nhìn cặp chân nhỏ nhắn kia, hắn cảm thấy nếu mình lỡ chân đạp trúng một cái là đã gây ra tội ác tày trời!

Chắc chắc Quân Dịch có học khiêu vũ, động tác của nàng rất thành thạo, có câu “không sợ đối thủ mạnh như thần, chỉ sợ bằng hữu giống như heo” nên động tác khiêu vũ của nàng thành thạo ra sao cũng đều bị Trần Húc liên lụy làm nàng không thể phát huy, nhưng cũng không dẫm lên chân Trần Húc.

Không biết bạn có chơi trò “Dậm chân” không? Trò này chơi bằng cách hai người đối mặt nhau, cố gắng đạp trúng chân đối phương, còn đối phương thì cố gắng né và phản kích.

Hiện giờ Trần Húc và Quân Dịch cũng giống như vậy nhưng khác một chỗ là cố gắng không dẫm lên chân đối phương!

Cuối cùng, Quân Dịch có chút bất đắc dĩ nói:

☐ Trần Húc ui, bạn đừng có cẩn thận như vậy được không? Thả lỏng chút đi.

Có thể làm mỹ nữ gọi tên, Trần Húc cảm thấy mình rất vinh hạnh. Dù sao bây giờ khai giảng cũng hơn 10 ngày rồi nhưng trong Khoa có nhiều người biết mặt hắn nhưng không hề biết tên nha.

Vì thế Trần Húc đặc ý hỏi:

☐ Sao bạn biết tên mình?

Quân Dịch cười, không thể phủ nhận là cô gái này cười thật tao nhã, thật dịu người, vì ánh mắt của nàng khi cười cong lên giống hệt vầng trăng khuyết, quá đẹp!

Quân Dịch cười nói:

☐ Trần Bán tiên thì ai mà không biết? Lời quảng cáo của các bạn cùng phòng với bạn đã lan đến ký túc xá nữ rồi. Sức lan tỏa y hệt như mấy cái quảng cáo dán trên cột điện vậy đó.

Vừa nghe lời này Trần Húc thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, mấy cái quảng cáo trên cột điện đều là “Thuốc gia truyền, chuyên trị liệt dương”, hoặc là “Giang Mai, Hoa Liễu” gì gì đó. Nghe đồn có mấy thằng dở hơi tới chơi bài, đặt cược bằng cách thắng nào thua thì sáng ra ôm cột điện có dán quảng cáo rồi kêu gào lên 3 lần “Bệnh của tôi có thể chữa được!”

Vừa nghĩ tới danh dự của mình bị hủy hoại chỉ trong giây lát, Trần Húc nước mắt rung rung. Quân Dịch cười nói:

- Mấy người bạn cùng phòng của mình rất có hứng thú với bạn nha, không chừng tới nay họ sẽ thăm vấn mình đó!

Nghe nói như thế Trần Húc cảm thấy thoải mái, lại thấy cô gái này rất biết cách nói chuyện, chỉ nói chuyện vài câu đã làm người đối diện cảm thấy thoải mái, không hề có áp lực gì, trong vô tình mối quan hệ cũng được kéo lại gần một chút.

Vì thế Trần Húc hỏi ngay:

☐ Bạn cùng phòng? Lại có tới mấy người lận hả?

☐ “Ừ” Quân Dịch ra dấu bằng ánh mắt, Trần Húc nhìn theo ánh mắt nàng thì thấy có 3 cô gái nhìn chằm chằm về phía bên này, nháy nháy mắt cười với Quân Dịch.

Trần Húc rất kỳ quái:

☐ Mấy cô đó cười cái gì?

Quân Dịch thấy 3 cô kia cười cũng cảm thấy kỳ quái nhưng nàng nói:

☐ Chắc là tại chúng ta nhảy không tốt?!

Lúc này Trần Húc không cẩn thận cúi đầu nhìn một cái, ọc, vì vừa rồi vận động hơi nhanh với lại loại vải này hình như cũng hơi nặng làm ngực áo nàng

hơi trĩu xuống một chút, làm cho hai cái “bánh bao” lộ ra hơi bị nhiều, có thể thấy được một phần hình dáng của “cặp bánh”.

Thật ra áo cổ thấp thế này cũng không tính là cái gì cả, nhưng “hàng” của một đại mỹ nữ “đập” ngay vào mắt thì lại là chuyện khác nha. Nó làm cho trái tim bé nhỏ của “đại xử nam” Trần Húc đập “rầm rầm”.

Trần Húc không nhịn được, nuốt một ngụm nước miếng, trong lòng hắn hô to “Đáng khinh, đáng khinh”, rồi cảm thấy nếu mình cứ nhìn thế này thì sẽ sinh ra hành động gì đó rất dọa người với người đẹp, nên hắn cố gắng ngẩng đầu lên để khỏi phải nhìn thấy “em nó”. Hắn buông tay Quân Dịch ra, sau đó đặt hai tay lên hai dây áo của nàng, rồi trong ánh mắt đang mờ to đầy ngỡ ngàng của nàng, hắn kéo hai cái dây áo đó lên, sửa sửa nó lại cho ngay ngắn...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Cây Tiên Nhân Chưởng [Một Loài Xương Rồng] nở Hoa

Nhảy hết một bản, đám “rom” và “lừa” trong sân đầu tạm thời yên tĩnh một chút, kéo ra bên ngoài sàn nhảy ngồi uống nước, rồi xem xét cái chân đáng thương của mình. Nói thật, lần này khó mà nói được ai đáng thương hơn ai. Bởi vì đa số nam sinh mang giày da, còn nữ sinh thì mang giày cao gót, vì thế các nữ sinh đang ngồi xem xét “thương tích” trên chân, còn đám nam sinh thì vừa “băng bó” cái chân đau vừa bàn tán xem gót giày cô em nào nhọn...

So với lúc này thì không khí giữa hai phe lúc này hòa hợp hơn. Đám sư huynh đang làm công tác hậu cần nói:

☐ Giao lưu khiêu vũ là mầm mống cho “lừa gần rom” nha, nghĩ lại coi, mới vừa gặp con gái người ta chưa nói được hai câu đã nắm tay kéo đi, lại còn sờ sờ vuốt vuốt eo con người ta nữa, chắc chắn, tao thấy rõ ràng có mấy thằng không chịu buông ra nữa đó!

Trần Húc đi mua 2 bình nước khoáng về, đưa cho Quân Dịch 1 bình, giữ lại 1 bình cho mình – Vốn hắn còn lưỡng lự chưa biết mua gì cho người đẹp thì người ta đã nói “nước khoáng là được”, vì thế hắn “bay” đi mua liền.

Trần Húc ngồi cạnh mỹ nữ làm đám còn lại hâm mộ muốn chết, nên thỉnh thoảng có người đi tới làm bộ hỏi Trần Húc “Ăn gì không?”, “Mấy giờ rồi?”... Mục đích thật sự là muốn ngắm mỹ nữ gần một chút.

Dù biết mục đích chân chính của bọn kia nhưng Trần Húc không thể nói được gì, bởi vì trong mắt đám súc vật đó thì hắn khiêu vũ với mỹ nữ là một cái tội rất lớn, tay nhỏ đã nắm mà cái eo nhỏ thì cũng đã sờ qua, mình mà dám có ý kiến ý cò thì sẽ mang tiếng là muốn “huốt riêng mỹ nữ”, sẽ bị quần áo tới chết mất!

Quân Dịch không có làm dáng hay làm cao gì cả, nếu có người tới hỏi thì nàng luôn mỉm cười ứng phó, trả lời rất khéo, làm cho người ta phoi phới trong lòng.

Trần Húc thầm hô to “Con mịa nó, chịu hết nổi rồi, yêu tinh có sát thương quá khủng!!!”. Một người trầm lặng không giống người phàm như Trạ Tĩnh, hay sôi nổi tựa mèo hoang như Cao Hiểu Tiết đều làm cho người ta khó mà tiếp cận được, nhất là người luôn bình thản đến mức gần như là cự tuyệt người ngoài gần gũi như Trạ Tĩnh.

Nhưng yêu tinh này thì khác, nàng tự nhiên phóng khoáng, không hề có tư thái kên kiệu của các tiểu thư, cũng không hề có loại cao ngạo xa cách khi nói chuyện với người khác, ai nói chuyện với nàng cũng đều cảm thấy thoải mái, không khéo còn sinh ra ý nghĩ kỳ lạ trong lòng: “Woa, mỹ nhân này coi trọng mình nha”.

Hơn nữa, cô gái này lớn lên quá sức gọi cảm, ánh mắt của nàng được gọi là “mắt hạnh” đó nha. Nàng nhìn thẳng nào thì thẳng đó thấy ánh mắt nàng mang theo ý cười và mỉa mai, nhìn không được sẽ sinh ra tâm lý “mình được nàng coi trọng”. Còn nữa, khi nàng cười cũng làm người ta rất khó mà chịu nổi, khóe mắt cong cong như vầng trăng khuyết, làm ta không tự chủ phải nhìn lại nàng thêm lần nữa. Nếu nàng cười to thì lại càng lợi hại nha! Có một câu đề hình dung một người phụ nữ cười to là “Cười run rẩy hết cả người”, nhưng yêu tinh này không những cười run cả người nàng mà còn làm run rẩy tâm hồn của thẳng nào đang nhìn nàng...

Ngồi cạnh cô gái này một thời gian, Trần Húc cảm thấy mình và nàng gần như là không có gì gọi là “không thể nói”, nên thừa lúc mấy thẳng kia đi rồi Trần Húc thấp giọng nói với nàng:

☐ “Chị Hai” à, bạn đừng có “phóng điện” nữa được không?

Quân Dịch cười:

☐ Minh đâu có phóng điện! Sao bạn nói vậy?

Trần Húc lắc đầu thờ dãi:

☐ Ài..., bạn không cảm giác được gì sao? Mấy thằng vừa rồi khi tới đây thì cả người đầy mùi dấm, lúc trở về thì cả người đầy sát khí!

Quản Dịch hơi nghiêng đầu

☐ Chuyện này có liên quan gì đến mình?

Trần Húc nhún vai:

- Minh thấy người đẹp như bạn thì phải cao ngạo một chút, phải dùng ánh mắt lạnh băng để đuổi đám súc vật đang động dục kia đi. Nhưng bạn làm ơn nhìn lại mình đi, rõ ràng là tạo cho bọn nó có cảm giác “À, thì ra là mình có cơ hội”, rồi chúng nó sẽ nhảy vào một cái hồ to siêu cấp... Ài, tội nghiệp bọn nó gì đâu!!!

Quản Dịch nhảy mắt mấy cái, nói:

- Mình không phải là loại người thích làm dáng, nhưng bạn nói cũng đúng. Tính cách của mình thật sự tạo ra không ít hiểu lầm rồi. Nhưng mình không hề muốn như vậy!

- “Dừng!” Trần Húc khoát tay, cắt đứt lời nàng: “Chị Hai à, phiền bạn chú ý dừng một chút nha, tại mình mới biết mặt chưa được 1 giờ đó! Mấy chuyện đó có cần phải nói với mình không? Chẳng lẽ bạn cho rằng mình là người tốt tới vậy sao???”

Quản Dịch cười:

- Ủ, mình có cảm giác bạn là người rất tốt.

Thấy nàng cười thì Trần Húc thiếu chút nữa bật khóc. “Móa, lại bị phát ‘Thẻ Người Tốt’ nữa rồi!”

Cũng thật kỳ quái! Trần Húc từ nhỏ tới lớn nhân duyên cũng không tệ, thanh danh rất tốt, thậm chí đã rơi vào tai nhiều vị phụ huynh.

Năm đó, ở Trung Học, có một cô bạn xinh đẹp nói chuyện yêu đương sớm, nhưng gia giáo rất nghiêm, có mấy lần nàng hẹn hò với bạn trai rồi về nhà trễ, cha nàng hỏi thì nàng nói “đọc sách với Trần Húc”, thế là cha nàng không hỏi tới nữa!

Lúc đó, trong cùng khối có không ít người đẹp có quan hệ rất tốt với Trần Húc, thậm chí họ còn chia sẻ một ít bí mật với Trần Húc, làm cho mấy thằng bạn xung quanh mắng Trần Húc là cảm thụ, một mình chiếm hết “tài nguyên”.

Lúc ấy Trần Húc rất thích thú, nhưng khi hắn bày tỏ với cô bạn thân nhất thì nàng rất ngạc nhiên nói “Trước giờ mình đều xem bạn như anh trai”, cuối cùng nàng còn nói một câu “Anh trai à, anh là một người rất tốt, nhất định sẽ tìm được một cô gái tốt hơn em...”

Sau khi vào đại học, Trần Húc mới biết trên mạng kêu cái này là “Thẻ Người Tốt”, bởi vì khi người ta liếc mắt đưa tình thì con gái sẽ hồn dỗi nói một câu “Anh thật xấu xa!”, còn khi chia tay thì con gái sẽ nói một câu giống nhau “Thật ra anh là người tốt...”

- “Chị Hai à, bạn hiểu lầm rồi” Về mặt Trần Húc uể oải “Thật ra mình là người xấu, rất xấu, rất rất xấu đó!”

Nghỉ ngơi một lúc, vũ hội bắt đầu tiếp tục.

Qua một màn rèn luyện vừa rồi, “lừa” và “rom” không còn câu nệ như trước nữa, với lại bước chân cũng đã khá lên nên mọi người nhảy rất sôi nổi, rất có hình dáng. Trần Húc và Quản Dịch cũng không lo sẽ dẫm lên chân đối phương nữa, mà năng lực học tập Trần Húc cũng rất tốt, còn Quản Dịch thì rõ ràng đã có tập luyện, nên hai người lúc này nhảy rất tốt, rất ấn ý.

Khiêu vũ là một môn thể thao cần sự phối hợp ăn ý, sau khi biết cách bước chân thì không cần nhìn chân nhau nữa, mà là nhìn vào mắt đối phương, bày ra bộ dáng liếc mắt đưa tình. Cảnh này làm đám súc vật xung quanh tức giận ghen ghét dữ dội, hận không thể cho Trần Húc một cước “bay đi”, còn mình thì “bay đến” khiêu vũ với người đẹp.

Sau khi biết nhảy, Trần Húc rất khoái chí trong lòng, dù sao được tiếp xúc thân mật với mỹ nữ thì cảm giác cũng “quá đã”! Tuy trong lòng hắn luôn kêu gào “cô gái trước mặt không phải là người mà là yêu tinh, mình không thể trêu chọc được”, nhưng lại nhịn không được nảy sinh ý nghĩ “cô gái này rất tốt, lại xinh đẹp phóng khoáng, nếu nàng làm bạn gái của mình thì không chừng nửa đêm mình nằm trên giường cười hoài mất!”

Đúng lúc này, đột nhiên Trần Húc cảm thấy động tác của Quản Dịch hơi khựng lại một chút, sau đó hai người đều dừng lại. Kế tiếp, vai Trần Húc bị vỗ nhẹ mấy cái, hắn quay đầu nhìn lại thì thấy một vị sư huynh khá cao to, tay ôm bó hoa hồng đứng sau lưng mình, lễ phép nói:

- Xin lỗi, bạn có thể tránh ra một chút hay không? Thật ra Quản Dịch tiểu thư là bạn nhảy của tôi.

Tuy lời nói lễ phép, ngữ khí cũng khá lịch sự nhưng ánh mắt người này làm cho Trần Húc không thích “Cái này có phải thương lượng đâu? Rõ ràng là đang uy hiếp trắng trợn đây mà!”

Nghĩ thế nên Trần Húc quay đầu lại, nhìn Quân Dịch đang nhú mồm, cố ý hỏi:

- Có phải vậy không? Đây là bạn nhảy của bạn?

Nhưng không biết hẳn cố ý hay vô tình mà nắm chặt tay Quân Dịch không chịu buông ra.

Quân Dịch cười xin lỗi với Trần Húc, sau đó nói với thằng kia:

- Luru Lăng Thiên, tôi nhớ rõ là mình không có đồng ý làm bạn nhảy với anh nha. Còn nữa, chúng tôi đang khiêu vũ, anh vui lòng tránh ra, đừng quấy rầy chúng tôi.

Tên Luru Lăng Thiên này không trả lời nàng mà nhìn về phía Trần Húc nói:

- Chú em này tránh ra một chút đi, chúng tôi có chuyện riêng cần nói.

Những lời này được nói ra với ngữ khí uy hiếp trắng trợn.

Thấy Quân Dịch kéo kéo tay mình, Trần Húc bóp nhẹ tay nàng, ý nói mình tự có cách giải quyết.

Hắn không hề có ý định gì với Quân Dịch, nếu thằng kia nhờ vả đảng hoàng thì hắn sẽ tránh đi, nhưng thằng kia quá kiêu ngạo, mà Trần Húc là người thích mềm không thích cứng, người kính ta 1 thước thì ta kính người 1 trượng nhưng nếu người nghênh cái mặt lên thì ta sẽ cho người 1 tát.

Trần Húc nhìn người đang ôm bó hoa, cười nói:

- Anh có việc riêng hả? Tui cũng có vậy. Không thấy tui tôi đang khiêu vũ sao? Anh đứng đây y hệt như một cái cây “Tiên Nhân Chướng” cản đường tui, rốt cuộc là ai phải tránh đường đây?

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Bệnh Đại (1/2)

Thật ra những người trên sàn nhảy đều chú ý động tĩnh bên này vì Luru Lăng Thiên tuy không đẹp trai nhưng nhưng đáng người khá cao - khoảng 1,8m, lại ôm 1 bó hoa to tướng, chỉ có mắt có vấn đề mới không nhìn thấy hắn! Huống chi vừa bước vào hắn đã đi thẳng tới chỗ Quân Dịch, đám nhiều chuyện này đều vô cùng kích động, rất muốn nhìn xem có "gian tình" gì hay không?

Nghe những lời của Trần Húc, đám này dựng thẳng lỗ tai lên nghe ngóng, giống hệt 1 đám "chó chờ xương"!

Đúng lúc Luru Lăng Thiên đang mặc một cái áo sơ mi màu xanh lá, với lại trên mặt hắn cũng không thiếu... mồm nên thoát nhìn quả thật giống hệt 1 cây Tiên Nhân Chướng! Đám người đang xem kịch mừng thầm là thằng nhãi Trần Húc này độc mồm độc miệng, mà ngay cả mấy thằng cùng phòng cũng cảm thấy kỳ quái vì trước giờ không phát hiện Trần Húc có "hăng khiêu" mừng người như thế!

Luru Lăng Thiên bị nói 1 câu làm tức giận mặt đỏ bừng, nhưng cũng may làm công phu nhẫn nại của hắn cũng không tệ, cố gắng hít sâu 1 hơi rồi nhìn sang Quân Dịch, lúc này nàng lại cười 1 cái thật tươi rồi bước tới bên cạnh Trần Húc, nói:

- Xin lỗi, anh làm ơn tránh ra một chút.

Cú này mới làm Luru Lăng Thiên bùng nổ, thấy thế đám đang đứng xem rất mong chờ một trận nảy lửa, thậm chí tưởng tượng: Luru Lăng Thiên sẽ cời bao tay ra ném cho Trần Húc [cách thách đấu của quý tộc Châu Âu], sau đó 2 người sẽ hẹn thời gian và địa điểm, kế tiếp nữa là 2 người sẽ hùng hục chiến đấu như 2 con trâu đực đang động dục! Nhưng.. ài, uổng công đám kia mong chờ, bởi vì Luru Lăng Thiên tức giận đến mức mặt hắn lúc xanh lúc đỏ, biến đổi vài lần - giống như đang luyện “Càng Khôn Đại Na Di” [trong “Ý Thiên Đồ Long Ký”] – sau đó hắn khẽ cắn môi giống như hạ quyết tâm, nói với Quân Dịch:

- Thật sự không cho tôi cơ hội nào sao?

Mới vừa nghe, Trần Húc suýt nữa làm một cái động tác nôn mửa, còn Quân Dịch lấy tay xoa xoa cái trán, cười khổ:

- Sư huynh à, anh hiểu lầm rồi. Tôi chỉ xem anh như bạn bè bình thường thôi, không hề có ý gì khác đâu.

Bộ dáng Lưu Lăng Thiên như muốn phát điên, hấn gào lên:

- Tôi không có hiểu lầm! Tôi có thể cảm giác được em đối xử với tôi rất khác với những người khác!

Vừa nghe lời này Trần Húc liền nghĩ thầm “Tiêu rồi, quả nhiên là cô em này gây chuyện”.

Bởi vì mỹ nữ này rất gọi cảm, mỗi động tác cười hay nhăn mặt của nàng đều làm trong lòng đám con trai phải nổi sóng, do đó làm người ta sinh ra một ít hiểu lầm. Lưu Lăng Thiên là 1 ví dụ, hấn rất đáng thương, bởi vì có chút tự kỷ nên rơi vào cái hố to siêu cấp.

Nghĩ đến đây, Trần Húc cảm thấy thằng này cũng đáng thương, có đôi khi tự tác đa tình cũng không phải là cái gì xấu nhưng mà phải biết suy nghĩ nha, không phải con gái cười với chú thì chắc chắn là người ta thích chú đâu nhá! Nếu người ta cười với chú là thích chú thì người ta ra đường phải đeo mặt nạ mắt, à, nếu không đeo mặt nạ thì nàng không được phép cười nha, chứ nếu nàng mà cười thì chắc chắn sẽ có chuyện!

Trần Húc cảm thấy mình thật sự có bản lĩnh vì mình có năng lực khống chế rất mạnh. Nãy giờ Quân Dịch cười với mình nhiều lần nhưng mình đâu có sinh bệnh tự kỷ như thằng này đâu?!

Bất quá nhìn bộ dáng Lưu Lăng Thiên, không riêng gì Trần Húc mà tất cả mọi người đều cảm thấy bất thường, bởi vì hấn đang thống khổ ôm cái đầu, có bộ dáng như sắp phát điên. Vài vị sư huynh biết hấn lập tức chạy tới nói:

- Lăng Thiên à, chuyện này đừng ở đây được rồi. Ngươi cũng là người trưởng thành, phải biết là loại chuyện này đâu có ép buộc được. Thấy ngươi cũng mệt rồi, hay là về ngủ sớm đi.

Lúc này Trần Húc cũng nói:

- Sư huynh à, anh về tắm rửa rồi ngủ một chút đi, nhìn anh không được khỏe lắm, có cần đi bệnh viện khám một chút không?

Đôi mắt Lưu Lăng Thiên chuyển sang màu đỏ, trừng trừng nhìn Trần Húc, quát:

- “Mày câm miệng đi!” Trong mắt hấn lúc này Trần Húc đã là tình địch.

Trần Húc cảm thấy mình thật sự rất oan uổng, càng cảm thấy mình giống như là đang giao du với người xấu, vì thế hấn vừa định nói với Quân Dịch: “Loại chuyện thế này tôi tham dự không được thích hợp, bạn tự lo liệu nha”, nhưng hấn chưa kịp nói gì thì thấy nắm tay của Lưu Lăng Thiên đang bay nhanh tới mặt mình!

Chuyện xảy ra quá đột ngột, ngay cả mấy vị sư huynh đang khuyên can cũng không ngờ tới hấn tự nhiên lại ra tay, mọi người nghĩ thầm “Một đám này mà đánh trứng thì mọi chuyện sẽ rất khó giải quyết”, đám con gái thì đã chuẩn bị miệng để hét lên! Ngay lúc này, mọi người giật mình khi phát hiện nắm tay của Lưu Lăng Thiên bị Trần Húc kẹp chặt!

Trần Húc cũng giật mình, mấy ngày nay, tối nào hấn cũng huấn luyện đánh nhau trong thế giới ảo mấy giờ, à, nói đúng hơn là bị chà đạp mỗi ngày mấy giờ mới đứng. Cứng cao thủ so chiêu mỗi ngày như thế nên mặc dù trong đời thật hấn chưa động thủ lần nào nhưng khi thấy 1 đám của đối phương thì thân thể Trần Húc lập tức phản ứng theo bản năng.

Một đám không trúng, Lưu Lăng Thiên lập tức luống cuống, lại tung thêm 1 quyền, nhưng lại bị mấy người bên cạnh kéo lại. Ngô Trữ hét to vào tai hấn:

- Lăng Thiên, ngươi điên rồi hả? Ngươi muốn dọa những người đang có mặt ở đây hả?

Ngay cả Nichole cũng nhìn không được, đi tới nói:

- Cậu sinh viên này sao lại làm thế? Cậu chỉ biết làm người ta chán ghét mà thôi. Xem ra tôi phải dạy cậu một khóa tâm lý rồi.

Sau đó Nichole kéo Quân Dịch qua một bên, thấp giọng nói:

- Loại chuyện thế này tôi cũng gặp nhiều rồi. Không sao đâu, đừng lo.

Trần Húc buồn bực nhìn sang Quân Dịch thì thấy nàng đang cười nhận lỗi với mình, hấn nhìn không được phải run lên, nói:

- Chị Hai à, sau này bớt cười một chút đi. Hay là học theo Bao Tự [một người đẹp Trung Quốc thời nhà Chu] ấy, khi nào đốt lửa phong hóa đài đùa giỡn chư hầu thì hãy cười nha.

Quân Dịch muốn nói một câu “Nếu câu chuyện đốt lửa phong hóa đài mà có phiên bản mới thì mình sẽ cười” nhưng nghĩ lại thấy tình hình này không thích hợp để đùa giỡn nên nàng im lặng.

Đám Ngô Trữ bên kia cũng đang rất buồn bực, Lưu Lăng Thiên cũng là năm hai như bọn họ, thấy tiểu tử này hôm nay bất thường như vậy nên mấy tên năm hai này cũng phải đỏ cả mặt.

Sinh viên nói yêu thương thì đúng là yêu thương thật, chứ không phải như trung học, cứ thăm mền nữ sinh nào đó là bất kể kết quả thế nào cũng lập tức xông lên, cả đám như Titanic đâm vào núi băng rồi... chìm ngấm. Vào đại học thì dù sao cũng đã là một nửa người trưởng thành rồi, cho nên tư tưởng phải chín chắn hơn. Người ta từ chối thì coi như xong, làm lớn chuyện thế này chỉ tổ làm mình không thoải mái, nhất là trước mặt nhiều đàn em như thế

này, ài,... dọa người quá đi!

Nhưng mà dọa ai thì dọa, sao lại chọn ngay cái lớp Y tá thế này?! Lỡ như mấy cô em Y tá sợ hãi thì phải làm thế nào? Không phải là cắt đứt đường lui của đám con trai Khoa CNTT sao?

Vì thế mấy người này buồn bực lắm Lư Lãng Thiên ra ngoài, nhưng người này giãy dụa rất hăng, xem Trần Húc như kẻ thù giết cha vậy, muốn xông tới cắn hất một cái! Ánh mắt thế này nếu nói dễ nghe thì là “Ánh mắt của một con sói bị thương” nhưng nói khó nghe thì là “Ánh mắt của chó điên”, tóm lại là làm cho Trần Húc thấy hơi sờ sợ... Hấn sợ bị cắn!!

Lư Lãng Thiên bị vài người cao to lôi đi nên giấy không được, trong tình thế cấp bách hấn liền phun một ngụm nước miếng về phía Trần Húc, Trần Húc phản ứng rất nhanh, vội vàng đưa tay trái lên chặn lại nên không bị nước miếng văng trúng mặt. Có điều lần này Trần Húc rất tức giận, mà mấy thằng cùng phòng cũng tức giận vọt ra che trước mặt Trần Húc mắng âm lên.

Lúc này ai cũng cảm thấy Lư Lãng Thiên này thật sự là hơi quá đáng!

Quản Dịch nghiêm mặt đi tới, âm thanh lạnh lùng:

- Lư Lãng Thiên, tôi thật sự khinh thường anh!

Nói xong nàng kéo tay Trần Húc hỏi:

- May quá, không trúng mặt, mình dẫn bạn đi rửa ráy một chút nha.

Bị Quản Dịch lôi kéo, nhìn Lư Lãng Thiên giống như đã thú bị thương, con giận trong lòng Trần Húc cũng tiêu mất, hấn chỉ cảm thấy người kia thật sự quá đáng thương.

Cúi đầu nhìn một cái, trừ ống tay áo thì nước miếng đều dính trên mặt cái đồng hồ, cũng may không phải là cục “Mr. Đám”, với lại cái đồng hồ này không thấm nước chứ nếu không thì thật là gớm chết.

Trần Húc rút tay lại rồi nói:

- Mình đi rửa tay một mình cũng được rồi, bạn về trước đi.

Quản Dịch cười khò một tiếng:

- Chuyện này đều do mình mà ra, xin lỗi vì đã làm ảnh hưởng tới tâm trạng của bạn. Chút nữa mình mời bạn ăn khuya xem như tạ lỗi nha.

Trần Húc đâu còn gì để nói. Huống chi ăn khuya với mỹ nữ mà mình không phải tốn tiền thì cũng không phải chuyện gì cực khổ lắm, vì thế hấn đồng ý.

Đi vào WC, Trần Húc lấy khăn giấy lau tay áo và cái đồng hồ, sau đó lại lấy khăn ướt lau cái đồng hồ thật cẩn thận, tuy là cái máy tính siêu cấp này không thấm nước nhưng cẩn thận vẫn hơn.

Lúc lau tới cái màn hình, Trần Húc mới phát hiện trên đó có 1 hàng chữ...

5 giây sau, Trần Húc bay nhanh khỏi WC, rồi bay vào đại sảnh, nhìn về phía Lư Lãng Thiên còn đang giãy dụa, hét lớn:

- F..k, anh mắc bệnh dại rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Bệnh Dại (2/2)

Nichole trợn mắt há mồm, Quản Dịch trợn mắt há mồm, ngay cả Lư Lãng Thiên cũng trợn mắt há mồm. Mọi người đều trợn mắt há mồm.

Qua một lúc lâu sau Lư Lãng Thiên mới điên cuồng hét lên:

-Con mịa mày! Mày mới mắc bệnh dại! Cả nhà mày đều mắc bệnh dại!

Trần Húc cảm thấy mình là đại nhân nên có đại lượng, không cần phải chấp nhất người này nên tận tình khuyên bảo:

-Không phải tôi chửi anh. Anh thật sự mắc bệnh dại đó, nhanh chóng tới bệnh viện kiểm tra đi!

“Ặc” Mọi người đều cảm thấy Trần Húc hơi quá đáng.

Người ta chỉ phun 1 ngụm nước miếng thôi, cũng tại người làm tổn thương người ta trước mà, có cần phải đuổi tận giết tuyệt như vậy không? Sao lại dùng lời độc ác như thế để công kích người ta? Ài,... làm người phải ăn ở có đức một chút nha!

Ngô Nguyên kéo Trần Húc sang một bên, nhỏ giọng nói:

-Lão Tam à, bỏ đi, mày xem kia, người ta cũng quá đáng thương, mày đừng có đuổi tận giết tuyệt như vậy.

Lão Đồng cũng nói:

-Đúng vậy, làm người phải khoan dung độ lượng, dù sao mày cũng không có tổn thất gì, cùng lắm thì lát nữa tụi tao đãi mày một bữa.

Tần Tiểu Ngạn tiếp lời:

-Lão Tam, làm người đừng có nhỏ mọn như vậy, mày xem đi, bạn gái của người ta cũng bị “xúc” đi mất, thôi bỏ qua đi.

Trần Húc dờ khóc dờ cười:

-Cả tụi mày cũng nghĩ là tao mắng hấn hả?

Tất cả mọi người dùng một loại ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn hấn, trong ánh mắt mang theo lời nói: "Chẳng lẽ không phải sao?!"

-“Tao nói thật đó!” Trần Húc muốn khóc, nói với Lưu Lăng Thiên: "Anh bạn, tuy vừa rồi anh làm chuyện không có đức nhưng tôi không so đo với anh. Có điều anh thật sự mắc bệnh dại rồi, nhanh nhanh tới bệnh viện kiểm tra đi!"

-“Mày còn không chịu để yên hả?” Lưu Lăng Thiên phát điên: “Tao thấy mày bệnh thần kinh đó! Tránh ra, tao không thèm chấp mấy thằng bị bệnh thần kinh!”

-“Anh thật sự mắc bệnh dại!”

-“Mày bị bệnh thần kinh!”

-“Anh thật sự mắc bệnh dại!”

-“Bệnh thần kinh!”

-“Bệnh dại!”

-“Bệnh thần kinh!”

-“Bệnh dại!”

...

Cả hai vị đều giống như bệnh thần kinh phát tác, cuối cùng cũng bị lôi ra, cho đến lúc Lưu Lăng Thiên hét to “Bệnh thần kinh” rồi biến khỏi tầm nhìn Trần Húc mới dờ khóc dờ cười phát hiện nãy giờ mình làm cái gì?!

Mình la hét như thế tất nhiên người ta sẽ tưởng mình mắng Lưu Lăng Thiên, có người tin mới là chuyện lạ!

Nghĩ lại mình dọa nhiều người thế này Trần Húc có chút tức giận và buồn bực, nhưng nghĩ lại thì mình cũng không thể bỏ mặc Lưu Lăng Thiên được, cũng đâu phải thâm cừu đại hận gì, bạn học mắng mủi vài câu cũng là chuyện bình thường thôi mà. Cho nên Trần Húc chạy lại hỏi Ngô Trữ:

-Có số điện thoại của Lưu Lăng Thiên không?

Ngô Trữ khinh bỉ nhìn hấn một cái, nói:

-Chú mày còn định gọi điện thoại để mắng người hả?

Trần Húc vừa định nói “Tôi không có mắng người” thì thấy Tiểu Hoa cô nương đi tới nũng nịu với Ngô Trữ:

-Sur huynh à, lần sau có khiêu vũ thì nhớ mời em làm bạn nhảy nha.

Trần Húc biết Ngô Trữ vì sao lại khinh bỉ mình. Nhân lúc Tiểu Hoa cô nương chưa kịp coi trọng mình thì chạy trước cho nó lành, không dám quay đầu

lại nhìn thêm 1 cái.

-“Minh có số của hấn, nhưng mà...” Quân Dịch cầm di động bước tới nói: “Thôi bỏ đi”

Trần Húc muốn khóc thét lên:

-Bạn cũng cho rằng mình muốn mắng hấn sao? Ài..., quên đi. Bạn cho mình số của hấn đi... À, số của bạn nữa, sau này rảnh rồi không có việc làm thì nhắn tin quấy rầy bạn chơi.

Quân Dịch cười, đọc hai dãy số rồi nói:

-Thế nào? Bạn thật sự là không mắng người ta?

-“Tôi mắng hấn làm chi?!” Về mặt Trần Húc đau khổ: “Rảnh rồi không gì làm à? Tôi đã nói với bạn rồi, tránh xa hấn một chút, hấn nhất định là đã mắc bệnh dại!”

Nghĩ tới Trần Húc có biệt danh là “Trần Bán Tiên” nên Quân Dịch cau mày nói:

-Bạn chắc chứ?

-“Đương nhiên!” Trần Húc khẳng định.

Vì bệnh dại lây lan qua nước miếng, lúc này người này phun 1 ngụm trúng Tiểu Mẫn, vì thế đã được nàng phân tích, phát hiện trong nước miếng có chứa virus gây bệnh dại [virus Rabies]!

-Tôi đang muốn cứu hấn đó, hơn nữa còn cứu mấy người chung phòng với hấn nữa, tôi không muốn thấy Đại học Tổng Hợp bùng nổ “nguy cơ sinh hóa”!

Quân Dịch nhớ lại thật cẩn thận, biểu hiện của Lưu Lăng Thiên thật sự là không bình thường, nói khó nghe thì... giống hệt chó điên... Bất quá chỉ có như vậy thì cũng không thể nói là hấn bị bệnh dại được. Với lại nếu bệnh dại phát tác thì không chỉ có như thế thôi đâu.

Thấy Quân Dịch còn hoài nghi, Trần Húc gãi đầu nói:

-Chị Hai à, bạn không biết bệnh dại có thời kỳ ủ bệnh hả? Bình thường sẽ không phát tác nhưng khi bệnh nhân bị kích động thì sẽ có những biểu hiện như thế! Hay là bạn gọi cho hấn, hỏi xem gần đây hấn có bị chó cắn hay không? Nếu có thì đưa hấn vào bệnh viện ngay.

Quân Dịch do dự một chút, bấm số của Lưu Lăng Thiên, điện thoại vừa được nối đã nghe âm thanh cực kỳ hưng phấn của Lưu Lăng Thiên:

-Dịch, em gọi cho anh hả? Có chuyện gì không?

Trần Húc ở bên cạnh nghe hấn kêu “Dịch” một tiếng mà rợn cả tóc gáy... Cảm giác y hệt năm đó xem phim Vô Cực, Vương Phi Khuynh Thành chỉ kêu tên một người, thế là người đó phải chết!

Về mặt Quân Dịch có chút xấu hổ, suy nghĩ một chút rồi nói:

-Sur huynh, cái này,... Tôi chỉ muốn hỏi gần đây anh có bị chó cắn không? Sau đó có đi tiêm ngừa không?

Bên kia im lặng một chút rồi âm thanh của Lưu Lăng Thiên giống như sấm nổ, cũng may là Quân Dịch đã đoán trước nên giờ cái điện thoại ra xa lỗi tại một khoảng.

-Cô cũng cho rằng tôi mắc bệnh dại sao? Cô cũng cho rằng tôi bị chó cắn sao? Cô nghĩ tôi giống chó điên hả?!

Quân Dịch không đợi hấn nói xong đã cúp điện thoại:

-Mình đã đoán trước kết quả sẽ thế này mà.

-“Làm sao bây giờ?” Trần Húc uể oải, “Hay là mặc kệ hấn, để hấn tự sinh tự diệt đi”

Thấy ánh mắt Quân Dịch đang nhìn mình, Trần Húc càng uể oải:

-Chị Hai à, bạn nói phải làm sao đây? Hay là mình kiếm vài người thành lập đội “bắt chó” túm tên kia vào bệnh viện?

Câu này vốn là nói đùa nhưng đột nhiên 2 mắt Trần Húc sáng rực lên:

-Woa, cái này đúng là biện pháp tốt nha!

Quân Dịch lấy tay xoa xoa cái trán, chắc đang nghĩ Trần Húc đang đùa nên nói:

-Bạn đừng làm rộn nữa, nghĩ cách đi, nếu đúng là bệnh đại thì thật là phiền phức!

Trần Húc càng nghĩ càng thấy cách này là tốt nhất nên nói:

-Mình đi tìm Lão Đại Vương Đồng, danh vọng của hắn trong trường khá cao, kêu hắn đi khuyên nhủ đi, nếu không nghe lời thì đánh hắn một trận rồi đưa vào bệnh viện.

Quản Dịch liếc Trần Húc một cái, nàng phát hiện mình trước giờ đều thông minh nhưng không thể nào đoán được cách nghĩ của tên này.

Quản Dịch nghĩ một lúc rồi nói:

-“Thôi vậy, dù sao cũng không vội, hay là chờ khi hắn ổn định lại mình tới khuyên hắn, nếu không thì mình dẫn hắn đi bệnh viện. Mình nghĩ nếu bảo hắn đi với mình thì hắn sẽ đồng ý ngay.

-“Không được!” Trần Húc lắc đầu như trống bỏi, “Chị Hai à, ài..., người ta lún rất sâu rồi, với lại người này có bệnh tự kỷ, siêu cấp tự kỷ, chỉ cần cho hắn chút ánh sáng là hắn sẽ nghĩ mình còn sáng hơn cả mặt trời đó! Bạn tránh xa hắn một chút đi. Hơn nữa bạn có chắc chắn dẫn hắn tới bệnh viện được không?”

Thấy Quản Dịch nhăn trán suy nghĩ, Trần Húc vội vàng lùi về sau rồi nói:

-Hắc hắc, đùa chút thôi. Chị Hai à, bạn muốn lừa ai đó đi bệnh viện kiểm tra rất đơn giản, chỉ cần “mỹ nhân kế” là OK, nhưng chiêu này không thể dùng với hắn, nếu không thằng cha này sẽ hỏng mất! Dùng cách của tôi đi, rất đơn giản và thuận tiện!

Quản Dịch nghiêng đầu, vẻ mặt không tin nhiệm:

-Không phải bạn muốn lợi dụng cơ hội này để đánh hắn một trận đo chứ?

-“...”

Lão Đại Vương Đồng quả nhiên là đạt đến một trình độ nào đó, sau khi nghe Trần Húc nói thì lập tức dẫn một đám người định giết tới phòng của Lưu Lăng Thiên. Nhưng khi tới cầu thang, hắn dừng lại hỏi Trần Húc:

-Này, chú mày có chắc không? Cái này không phải chuyện nhỏ đâu!

-“Nếu là chuyện nhỏ thì em tìm anh làm cái quái gì?” Trần Húc trợn mắt: “Đâu phải anh chưa nghe cái danh hiệu ‘Trần Bán Tiên’ của em. Sao nhìn lầm được? Chút nữa tới nơi, nếu hắn ngoan ngoãn thì chúng ta sẽ nhẹ nhàng đưa hắn đi bệnh viện, nếu hắn không chịu thì anh dẫn người xông lên đánh, đánh đến khi hắn chịu mới thôi! Dù sao cũng phải đưa vào bệnh viện, có bị thương chút đỉnh không sao cả! À, đúng rồi, mấy anh phải cẩn thận, đừng hắn cắn đó”

Vương Đồng liếc mắt khinh bỉ một cái, rồi nói:

-Làm theo cách của chú cũng được, nhưng dù sao cũng là bạn học cùng trường, hạ độc thủ như vậy không tốt đâu. Không phải anh không tin chú nhưng mà phải thử chú cái mới được. Chú kiểm tra thằng này xem, nếu chú nói đúng thì anh sẽ theo chú!

Trần Húc nhìn lại thì thấy người này chính là người hôm trước gặp trước đồn Công an, nhưng sắc mặt của hắn không được tốt lắm. Vì thế Trần Húc giả vờ sờ soạng trên ngực hắn một chút, sau đó bắt mạch cho hắn – thật ra là hắn giả vờ để xem màn hình trên cái đồng hồ.

Giả vờ một lúc, Trần Húc mới nói:

-Không sao, vị sư huynh này hôm qua uống rượu nhiều quá nên phải đi súc ruột, dạ dày xuất huyết nhẹ, phải uống nhiều sữa mới được.

-“Woa!” Mắt của đám Vương Đồng đều mở to nói: “Trần Bán Tiên quả nhiên danh bất hư truyền nha!”

Trần Húc cười hắc hắc, nói:

-Bây giờ tin em rồi chứ.

Vương Đồng chửi thề một tiếng, nói:

-Đạch mợ, các huynh đệ, vác đao lên, chú ý đừng để bị cắn!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Con Thỏ Nóng Nảy Cũng Cẩn Người!

Trần Húc dẫn theo đám Vương Đồng chậm rãi sát đi tới phòng Lưu Lăng Thiên, cũng thật trùng hợp, người này ở ngay phòng 307, ngay phía trên đầu Trần Húc! Vì thế hắn sợ hãi nói:

-Nếu thằng cha này ghi hận thì mình phải làm sao? Hắn không cần xuống lầu, chỉ cần mỗi ngày đều “tập thể dục theo đài” thì nóc phòng mình sẽ sập mất!

Quản Dịch sau lưng hắn nói:

-Không sao đâu, nếu bạn nói đúng thì người ta cảm ơn bạn không hết nữa là.

Thấy yêu tinh này Trần Húc rất buồn bực:

-Bà chị à, nơi này là ký túc xá nam đó, kêu bạn đừng đi theo mà cũng ráng đi, hơn nữa còn ăn mặc rêu rao thế này nữa chứ. Bạn biết cái gì là “điều thấp” không vậy? Chẳng lẽ bạn muốn bị mấy thằng cha đang động dục này trực tiếp kéo vào phòng hả?

Quản Dịch và Trần Húc cũng quen biết nhau được một lúc lâu rồi, cũng biết thằng này “miệng thối hoặc” nên thúc vào bụng hắn một cái:

-Mình làm gì có thời gian thay quần áo? Bạn nghĩ mình muốn đi sao? Phòng của nam sinh đều lộn xộn như ổ heo, lại thối nữa chứ! Nhưng chuyện này có liên quan tới mình nên mình không thể không đi được!

Nghe thêth cụp lỗ tai lại, nói:

-Bà chị à, nếu bạn còn tiếp tục “tốt bụng” thế này nữa thì sau này người lo lắng nhất chính là bạn trai của bạn đó!

Quản Dịch hỏi “Tại sao?”, Trần Húc trả lời:

-Làm ơn nhìn lại mình đi, lúc nào cũng có bộ dáng “không từ chối ai”... Ách, tôi không có ý gì khác, nhưng nói chung là bạn quá “tốt bụng”. Có thể nói thế này: chỉ cần bạn nói 2 câu thì người ta sẽ nhớ đến bạn, nói thêm vài câu nữa thì người ta sẽ có ý tưởng “ngoài người ra ta không cười ai nữa”! Với lại... Dáng vẻ của bạn là hấp dẫn trời sinh, bạn nói xem có phải là hại người không?

Thấy Quản Dịch sờ sờ lỗ tai như đang tự hỏi, trong lòng Trần Húc hô to: “Xong rồi, xong rồi! Sao cô em này làm cái gì cũng thấy quá đáng yêu thế này?!”

Vương Đồng đang đi phía trước cũng xen vào:

-Hắn nói đúng đó, Quản Dịch này, dễ dàng kết giao với người khác là ưu điểm mà cũng là khuyết điểm của em. Em phải biết tỷ lệ nam nữ của Đại học Tổng Hợp hiện nay là 5 : 1, tỷ lệ giữa khủng long và mỹ nữ là 15 : 1, mà tỷ lệ giữa 1 mỹ nữ không biết nói chuyện với 1 mỹ nữ biết nói chuyện là 45 : 1! Danh tiếng của em thì ngay cả năm ba tui anh cũng có nghe qua, có không ít thằng nói “Tao cực kỳ thích người như thế”! Mà cái loại này khi em tiếp xúc vài lần thì hắn sẽ biến chất. Nói thật nha, anh rất ghét mấy cô gái tự cho mình là đẹp nên ra sức làm dáng. Nhưng em thì đôi lúc phải nâng giá của mình lên, nếu không thì sau này sẽ gặp càng nhiều phiền phức hơn.

Quản Dịch lắc đầu:

-Thật ra mấy chuyện này em cũng biết, nhưng em không thích làm như vậy!

Nghe nàng nói thế, mấy người đều thở dài, nghĩ thầm “Ài, tội lỗi, tội lỗi. Sau này mấy thằng trong Đại học Tổng Hợp này sẽ chịu khổ không ít nha. Mình phải cẩn thận mới được, nhất là khi gặp cô em yêu tinh này!”

Cả đám kéo tới phòng 307, Vương Đồng kêu mọi người đứng bên ngoài chờ, hắn một mình xông vào nhưng phát hiện không có Lưu Lăng Thiên trong phòng, chỉ thấy một thằng đang nằm trên giường vọc laptop, vì trời đang nóng nên hắn chỉ mặc mỗi cái quần nhỏ. Thấy sau lưng Vương Đồng có một mỹ nữ nên hắn “Ặc” một tiếng rồi vội vàng chạy đi mặc quần áo vào.

-Lưu Lăng Thiên? Hắn không có về! Vừa rồi hắn gọi điện thoại rủ tui đi nhậu ở cửa Tây, nhưng tui không đi.

Vương Đồng và đám Trần Húc liếc nhau, biết người này đang muốn mượn rượu giải sầu. Đang định kéo đi thì Quản Dịch hỏi:

-Anh có thấy gần đây Lưu Lăng Thiên có gì bất thường không?

-"Bất thường?" Gia súc kia gãi gãi đầu nói: “Không có, không có gì bất thường. À, đúng rồi, có một chút bất thường, mấy ngày nay hắn luôn miệng lè xèo, nói mình đã người trong lòng, nên đêm nào hắn cũng nhắn tin với nàng.

Đám Trần Húc giả vờ ho khan, cố ý không nhìn tới Quản Dịch đang xấu hổ. Vương Đồng hỏi tiếp:

-Ngoài chuyện đó thì còn gì khác không? Gần đây hấn có bị chó cắn không?

Tên kia cười nói:

-Lão Đại à, không phải anh nghi ngờ hấn bị bệnh dại chứ?

Thấy thần sắc đám Vương Đồng nghiêm túc, nụ cười trên mặt tên kia dần dần héo xuống, nuốt ngụm nước miếng nói:

-Lão Đại, đừng làm em sợ nhá, hấn... thực sự bị... cái kia...?

Vương Đồng nhìn bộ dạng hèn mọn của hấn nói:

-Chú mày sợ cái rắm gì? Bệnh dại đâu có lây lan qua tiếp xúc.

Sắc mặt tên kia đỏ hơn một chút, sau đó nhảy dựng lên mắng:

-F..k, hai ngày trước, khi tụi em đá bóng xong, trong người không có tiền nên uống chung chai nước với hấn! Không bị lây bệnh chứ?!?

Ặc... Trần Húc nhìn thẳng cha này với ánh mắt thương hại, vỗ vỗ vai hấn nói:

-Sư huynh, đi theo tụi em tìm Lưu Lăng Thiên đi, chút nữa vào viện kiểm tra chung với hấn luôn một thể.

Tên kia nuốt nước miếng một cái, một lúc sau mới nói:

-Chắc không sao đâu, không có nghe nói hấn bị chó cắn, chỉ thấy hấn bị chó cắn thôi!

-Thò?

Thằng kia gật đầu, nói:

-Khoa Y có phòng thí nghiệm mà. Trong đó chuột, thỏ gì cũng có. Hôm đó tụi tui đi ngang qua phòng thí nghiệm, thấy mấy cái lồng thỏ, với lại không có ai trông chừng nên tụi tui định chồm 1 con, mang ra ngoài làm thịt để “cải thiện bữa ăn” một chút...

Trần Húc và Quán Dịch vừa nghe lời này đã toát mồ hôi nói:

-Ặc, thỏ thí nghiệm mà cũng dám ăn?

Vương Đồng vỗ vai hấn nói:

-Ài, chuyện thế này có gì lạ đâu? Anh cũng từng làm rồi. Đám thỏ đó cơ bản đều khỏe mạnh, chỉ thí nghiệm thuốc mê, thuốc tê rồi sau đó mổ ra xem xét dây thần kinh này nọ, nên sau khi thí nghiệm ăn thịt cũng không sao. Đúng rồi, lão Lý gác phòng thí nghiệm đều “mê” sau khi thí nghiệm thì gom thỏ về nhậu, món thỏ nướng của hấn có thể nói là “nhất tuyệt” của Đại học Tổng Hợp nha.

Nghe nói thế Trần Húc toát càng nhiều mồ hôi, trước giờ hấn đều cho rằng mình rất tà ác nhưng giờ so mấy vị sư huynh này mình chỉ là “em út” mà thôi!
Bất quá hấn cũng động tâm, hỏi:

- Ăn thịt thỏ bị đánh thuốc mê cũng không có vấn đề gì hả?

Vương Đồng cười nói:

-Cũng không hấn, có sinh viên lần đầu thí nghiệm nên đánh thuốc hơi quá liều. Nghe đồn hôm trước có mấy thằng ăn trứng thỏ có nhiều thuốc tê nên phải nằm viện 2 ngày.

Nói tới đây Vương Đồng liền hỏi:

-Lưu Lăng Thiên bị cắn lúc trộm thỏ phải không?

Tên kia lại nói:

-Đúng vậy, lúc đó tụi em mở cửa lồng, Lưu Lăng Thiên to gan nhất nên thò tay vào bắt, nhưng cũng kỳ quái là đám thỏ bình thường rất ngoan ngoãn nhưng không hiểu sao con to nhất trong lồng giống như phát điên vậy, cắn hấn 1 cái làm máu phun ra, tụi em sợ quá chạy mất!

Quả nhiên “con thỏ nóng nảy cũng cắn người” nha! Vương Đồng khinh bỉ nói:

-F..k! Đây là chênh lệch giữa năm hai và năm ba đó, tụi tao chỉ chuyên bùng nguyên cái lồng chạy thôi.

Đám Trần Húc lại toát thêm chút mồ hôi.

Vương Đồng nhần nhí hời:

-Thỏ mà cũng bị bệnh đại sao?

-"Có thể," Quân Dịch nói, "Bệnh chó đại chỉ là một cái tên thôi, không phải chỉ có chó mới bị bệnh này mà mèo, thỏ,... chúng có thể chất miễn cảm với virus đại nên đều có thể bị bệnh. Với lại thỏ bình thường rất ngoan ngoãn, nếu thỏ hung dữ như thế thì rất có thể nó đã bị bệnh đại rồi!

-Như trường hợp này phải không?

Đám Trần Húc không biết chuyện này, nào giờ chỉ nghe chó, mèo thôi chứ còn thỏ cắn cũng lây bệnh thì chưa nghe bao giờ! Lưu Lăng Thiên cũng thật quá xui xẻo rồi!

Chuyện này điều tra sáng tỏ rồi, không chừng Lưu Lăng Thiên thật sự là do thỏ cắn mà bị bệnh đại, Vương Đồng khoát tay hô:

-Huynh đệ, đi cửa Tây.

Tên bạn cùng phòng Lưu Lăng Thiên cũng kêu réo:

-Lão Đại, chờ em chút, em cũng phải đi kiểm tra mới được.

Trên đường đi, tên kia nghe nói là Trần Húc phát hiện, lại nghe nói vị sự đệ này là “Trần Bán Tiên” vì thế quần lấy Trần Húc:

-Lão Đại à, khám cho em một chút đi!

Trần Húc suốt hôn mê, hẳn không muốn bại lộ năng lực của mình, bệnh đại khác xa với mấy cái bệnh bao tử này nọ, nhất là trong thời kỳ ủ bệnh rất khó phát hiện. Lưu Lăng Thiên bị phát hiện thì có thể đổ thừa là do biểu hiện bất thường của hắn, còn ông bạn của Vương Đồng thì có thể nói là nhờ xem mạch, cho nên có lẽ một chút cũng không sao, cùng lắm thì người ta cho rằng mình có y thuật cao siêu một chút mà thôi. Còn nếu nói mình phân tích nước miếng có thể phát hiện ra bệnh đại thì nhất định là sáng mai, Trưởng Khoa Y sẽ xách dao mổ tới tìm Trưởng Khoa CNTT để đòi người!

Vậy Trần Húc có tức giận Lưu Lăng Thiên hay không? Chắc chắn là tức giận rồi! Tên này gây sự thì thôi, còn phun vào mình một bãi nước miếng! Nhưng nếu chỉ vì như mà bỏ mặc hắn thì Trần Húc không làm được. Tuy Trần Húc không cho rằng mình “Chúa cứu thế” hay “Siêu nhân quần lột đồ” nhưng giữa 2 người chỉ là một chút mâu thuẫn mà thôi, chuyện nhỏ như thế không cần tính toán chi li vào lúc này. Một bên là mâu thuẫn nhỏ còn một bên là mạng người, Trần Húc tự biết phân nặng nhẹ thế nào.

Là nam tử hán, nếu chút xú trí tuệ như vậy cũng không có thì sống thật là uổng phí.

Bởi vì Trần Húc đang bận suy nghĩ nên hắn không thấy Quân Dịch ánh mắt nhìn mình có chút tán thưởng và thân thiết. Hắn nghĩ: “Trí tuệ là trí tuệ, còn ăn oán thì phải rõ ràng. Một ngụm nước miếng này ta nhớ kỹ, chút nữa len lén đánh nguoi một cái là thanh toán xong món nợ này...”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Không Chế

Đám người Trần Húc chậm rãi đi tới cửa Tây. Cửa Tây không phải là cổng chính của trường, ngoài cửa là con phố bán quà vặt, chủ yếu là nhắm vào sinh viên Đại học Tổng Hợp, bên ngoài phố ăn vặt rực rỡ muôn màu, hơn nữa tới 23g30', trường đóng cửa, thì họ mới nghỉ bán.

Đám Trần Húc đi ra ngoài, nhanh chóng tìm thấy đám Lưu Lăng Thiên đang nhậu, từ xa nhìn lại, thấy hắn hình như đã uống rất nhiều. Đám bạn hắn thì đều nhìn về bên này, còn hắn thì đang thì thầm gì đó với người bên cạnh.

-Vương Đồng sư huynh!

Vương Đồng có quan hệ rất tốt với mọi người trong khoa nên họ thấy hắn thì đều đứng lên chào.

Lưu Lăng Thiên say mềm, ánh mắt lơ đãng nhìn qua đây, thấy Vương Đồng thì cười nói:

-Woa, Vương Đồng sư huynh, lại đây, lại đây, anh em mình uống vài chén.

Chưa nói xong thì hắn thấy Trần Húc, sắc mặt lập tức thay đổi.

Vương Đồng nhìn Lưu Lăng Thiên, rồi quay đầu qua thấp giọng hỏi Trần Húc:

-Sao anh thấy hắn đâu có gì bất thường đâu? Chỉ uống hơi nhiều thôi.

Trần Húc khinh bỉ nói:

-Anh biết cái gì là “thời kỳ ủ bệnh” không vậy? Lúc này hắn kích động nên mới lộ ra một chút bất thường. Nếu bệnh đại phát tác thì còn cần em nói sao? Không thấy hắn uống hết ly này tới ly khác sao? Người bị bệnh đại rất sợ nước, hắn dám uống rượu sao?

Quản Dịch cũng nói chắc chưa phát bệnh, nếu phát bệnh rồi thì không ai cứu được hắn, hiện nay tỷ lệ tử vong khi phát bệnh đại là 100%!

Mấy người con đang thì thầm nghị luận, bên kia truyền đến tiếng thủy tinh vỡ, mọi người giật nảy người. Nhìn lại thì thấy Lưu Lăng Thiên đang cầm một cái chai vỡ, hô to với Trần Húc:

-Đạch mợ, lão tử đang muốn tìm mày đây!

“Câm miệng! Chú mày uống quá nhiều rồi” Vương Đồng quát to một tiếng rồi đứng chắn trước mặt Trần Húc, quát: “Lưu Lăng Thiên, chú mày là kẻ bất lực, mềm nắn rắn buông!”

Lưu Lăng Thiên thật sự uống quá nhiều rồi. Vốn hắn đã xem Trần Húc là tình địch, lại bị Trần Húc mắng là có bệnh đại, khó khăn lắm Quản Dịch mới điện thoại cho hắn, ai ngờ nàng gọi để hỏi mình có bị bệnh đại không?

Bất kể là ai cũng không chịu nổi?!

Chỗ này phải giải thích một chút, có rất nhiều người có nhận thức sai lầm đối với bệnh đại:

Chỉ cần nghe tên “bệnh chó dại” là đa số sẽ cho rằng chỉ khi bị chó cắn nói lây bệnh, cũng có người biết mèo cũng có thể lây bệnh, nhưng không phải ai cũng biết thỏ, dơi,... đều mắc cảm với bệnh đại.

Thật ra, khi nghe Trần Húc và Quản Dịch hỏi mình có bị chó cắn hay không thì theo bản năng hắn cũng suy nghĩ một chút. Dù sao hắn đâu có bị chó cắn, còn bị thỏ cắn 1 cái thì đâu có thêm đề ý.

Hiện giờ Lưu Lăng Thiên uống rượu hơi nhiều, nhìn thấy Trần Húc nên đỏ mặt. Dưới trạng thái bị cồn lên não nên đâu còn để ý tới chuyện gì khác, thế là đập bẻ chai rượu rồi xông qua đây.

Mọi người đều biết, chai rượu nằm trong danh sách “7 món vũ khí của lưu manh” nên nó có tính nguy hiểm nhất định, thủy tinh bén không thua gì dao găm, nếu bị đâm trúng bụng thì đối phương có thể mất mạng như chơi!

Vương Đồng chỉ biết Lưu Lăng Thiên uống quá nhiều, bởi vì người bình thường không thể nào ra tay nguy hiểm như thế. Nếu dám dùng hung khí thế này thì nhất định đã không thể kiềm chế bản thân nữa.

Thấy Vương Đồng không hề do dự chắn trước mặt mình, trong lòng Trần Húc rất cảm động, nghĩ thầm “Lão Đại này hô phong hoán vũ trong Khoa CNTT không phải không có lý do. Hiện giờ có mấy người có đủ nghĩa khí thế này? Có mấy người không hề do dự giúp huynh đệ không tiếc cả mạng? Huống chi mình và anh ấy trước giờ chỉ có quan hệ sư huynh đệ bình thường mà thôi. Nhưng mà sau đêm nay thì... Nhất định phải làm huynh đệ!”

“Lão Đại, không sao đâu, để em tới” Trần Húc đẩy Quản Dịch ra phía sau rồi bước ra nói: “Lưu Lăng Thiên, tôi không phải đến để cãi nhau với anh, anh đừng có kích động như vậy”

Vương Đồng lại lờ Trần Húc ra sau lưng mình, nói với Lưu Lăng Thiên:

-Ê, cái thằng mềm nắn rắn buông, ờ, có nghe không? Chú mày hôm nay uống nhiều quá rồi. Anh khuyên chú mày đừng có tạo ra sai lầm gì không thể cứu vãn! Đạch mợ! Lờ lão tử chú mày không thèm nghe hả?

Ngày thường Vương Đồng rất có uy tín nên tay Lưu Lăng Thiên run lên, nhưng thấy Trần Húc đang nắm tay Quản Dịch thì lòng dõng dạc lại bốc lên:

-Vương Lão Đại, chuyện hôm nay không liên quan gì tới anh. Anh tránh qua một bên đi, hôm nay em phải thanh toán với nó một lần, nếu đắc tội với anh thì ngày mai em sẽ mời anh một chậu tạt tội!

Nếu thật sự xảy ra chuyện thì còn tạt tội cái rắm gì?! Vương Đồng vừa tức giận lại vừa tức cười, nhưng hắn đã trải qua chuyện thế này quá nhiều rồi, giờ suy nghĩ cẩn thận thấy Lưu Lăng Thiên cũng chưa chắc làm gì, chỉ mượn rượu và cái chai này hăm dọa Trần Húc một chút, nhưng cái vật kia quá nguy hiểm với lại tâm lý hắn không ổn định, chuyện lớn có khả năng xảy ra nha!

Quản Dịch đang nép phía sau cũng gấp gấp đến toát mồ hôi, nàng cảm thấy ngày thường mình rất thông minh nhưng gặp chuyện thế này lại không thể nghĩ ra cách gì để cứu vãn, nhất là hiện giờ nàng không thể đứng ra được, bằng không đối phương sẽ càng bị kích thích. Dù sao nàng cũng có cấp bậc “yêu tinh” nên xoay chuyển tròn mắt một cái rồi ghé vào tai Trần Húc thì thầm gì đó.

Động tác này làm người bên ngoài thấy rất ám muội, nhất là Lư Lãng Thiên đang nhìn chăm chăm, thấy 2 người thân mật như thế hắn bị con ghen ghét dữ dội hành hạ, hắn vừa giờ cái chai lên, chưa kịp mở miệng thì Trần Húc đã lên tiếng:

-Ê, chó đại, lão tử thấy chú mày dọa người ghê quá nha!

Nghe mấy lời này, Vương Đồng sùng sốt, kéo Trần Húc lại nói nhỏ:

-Chú mày không bị gì đó chứ? Đùng có chọc giận hắn!

Trần Húc khoát tay ý bảo Vương Đồng đừng nói gì, lúc này Quân Dịch cũng kéo kéo áo hắn làm hắn đầy bụng nghi vấn nhưng cũng không tiện hỏi gì, đành tạm thời đứng sang một bên.

Trần Húc khinh bỉ nhìn Lư Lãng Thiên:

-Không thể trách anh mắng chú bị bệnh đại nha, vì chú giống hệt chó điên! Nếu anh là nữ nhân cũng đủ thèm thích kẻ bắt lực như chú!

Lư Lãng Thiên tức giận run cả người:

-Mày nói ai là kẻ bắt lực? Mày nói ai là chó điên?!

-Thằng nào bắt lực thì tự biết. Ài,... Lấy cái chai để thêm can đảm cho mình... Đúng là bắt lực, chó điên!

Nói rồi, Trần Húc khinh bỉ nhìn hắn, nói tiếp:

-Có bản lĩnh thì lại đây, một chọi một với anh nè cưng. Ngồi đó mà chút chút chút chút mượn rượu giải sầu, chú em tưởng mình là Dương Quá hay Lý Tầm Hoan? Có bản lĩnh thì lại đây, dùng nắm tay nói chuyện đê, dùng tưởng mình nắm hai là ngon, lại đây anh cho rằng chú rơi đầy đất!

Tới đây, đám Vương Đồng hiểu được ý tứ của Trần Húc, trong lòng khen thầm “Thật là cao!”

Hiện giờ trong tay Lư Lãng Thiên là cái chai vỡ, làm người ta không dám xông tới, nhưng chỉ cần hắn buông nó ra thì hắn chỉ là thịt cánằm trên thớt! Mỗi người ở đây phun một ngụm nước miếng cũng đủ dìm chết hắn!

Vương Đồng quay đầu lại thấy nét cười trong ánh mắt Quân Dịch, thì biết ngay chủ ý này là của yêu tinh kia, nên nhịn không được phải rùng mình một cái.

Quả nhiên, Lư Lãng Thiên bị Trần Húc nói mấy câu tức giận xanh cả mặt, chai rượu vỡ trong tay cũng run run, Trần Húc lập tức rên sất khi còn nóng:

-Lại đây, lại đây, là đàn ông thì lại đây, nếu không dám thì sau này đừng nói mình là đàn ông nhá!

-Tao qua!

Rốt cuộc Lư Lãng Thiên không nhịn được kích tướng thế này, ném cái chai xuống đất, những người đang xem thờ phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ “Thằng này không cầm chai rượu nên không cần sợ nữa”. Mấy người Vương Đồng đều chuẩn bị sẵn sàng xông tới. Khi Lư Lãng Thiên bước ngang sạp bán dưa hấu, liếc mắt thấy một con dao liền chụp lấy rồi hét to:

-Mày giỏi lắm hả? Có ngon thì đứng đó, tao chém vài nhát thử xem, nếu tao không chém chết mày thì tao là con của mày!

Cả đám người suýt hôn mê bất tỉnh, Vương Đồng vội vã xông lên, nhưng đúng lúc này, Lư Lãng Thiên đâm trúng... một cái vỏ dưa hấu, thân hình lão đảo rồi chúi về phía Trần Húc!

“Chiêu” này làm mọi người hoảng hốt, thậm chí Quân Dịch còn hét chói tai, nhưng Trần Húc không hề hoang mang, bước tới một bước, cùi chỏ tay phải thúc vào yết hầu Lư Lãng Thiên!

Yết hầu là nơi yếu nhất trên cơ thể con người, còn cùi chỏ là nơi rất cứng! Va chạm một cái làm Lư Lãng Thiên đau đến mức đánh rơi cả con dao, thân thể thì lão đảo mất thăng bằng. Trần Húc lại đuổi theo, tay trái hùng hăng đâm một cú vào bụng Lư Lãng Thiên. Hai động tác này nhanh như chớp, người bên ngoài còn đang hoa mắt thì đã thấy Lư Lãng Thiên nằm bẹp trên đất, miệng hắn thì đang trào ra từng ngụm... bia...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Bệnh Nan Y

Đám Trần Húc ba chân bốn cẳng đón taxi, đưa Lư Lăng Thiên đến bệnh viện. Sau khi vào bệnh viện, bác sĩ thấy Lư Lăng Thiên sắc mùi rượu lại đang sùi bọt mép nên tưởng hắn bị ngộ độc rượu, định đem hắn vào rửa ruột nhưng bị Trần Húc cản lại.

Hiện giờ đã hơn 21g, bệnh viện cũng đã tan tằm. Người đang trực là người quen của Trần Húc, đã gặp 2 lần lúc đưa Ngô Trung và Ngô Nguyên nhập viện đều gặp vị bác sĩ trẻ này.

Vị bác sĩ này họ Vương, vì thế mọi người đều kêu hắn là Tiểu Vương. Đồng chí này vừa gặp Trần Húc cũng vui vẻ nhưng khi nghe hắn giải thích xong thì không vui, đứng dậy nói:

-Kiểm tra nước bọt nhanh lên!

Trong thời gian kiểm tra, Lư Lăng Thiên cũng tỉnh lại, lập tức bị đám Vương Đổng đè xuống, không thể động đậy nên hắn dùng ánh mắt căm thù nhìn Trần Húc, nhưng Trần Húc không bị ảnh hưởng gì, vươn vai một cái rồi quay qua trò chuyện vui vẻ với Quản Dịch, ra vẻ chuyện này không liên quan gì tới mình, thái độ này làm Lư Lăng Thiên hận không thể chém thẳng này vài chục đao!

10 phút sau, bác sĩ Vương đi ra, Lư Lăng Thiên cười lạnh lùng, khiêu khích nhìn Trần Húc, ý là “Không phải mày nói ta bị bệnh dại sao? Xem kết quả đi kù!”

Nhưng nụ cười trên mặt Lư Lăng Thiên nhanh chóng héo xuống, mọi người chung quanh đều trầm mặc, vì họ thấy nét mặt bác sĩ Vương rất nặng nề.

Wang Đổng vội vàng hỏi:

-Bác sĩ, hắn thật sự bị...?

Bác sĩ Vương nặng nề nói với Lư Lăng Thiên:

-Bạn sinh viên này, kêu người nhà tới đây đi

Âm thanh này không phải là lớn, nhưng lại giống như tiếng lựu đạn nổ, biểu tình trên mặt Lư Lăng Thiên cứng lại, cả người như bị sét đánh, sắc mặt trắng bệch, toàn thân không còn chút sức lực, nếu Vương Đổng không dìu thì có lẽ hắn đã té xuống đất rồi!

Lư Lăng Thiên lúc này không còn để ý tới Trần Húc nữa, hắn thì thảo mấy câu:

-Sao lại thế được? Tại sao lại như thế?

Wang Đổng vội hỏi:

-Bác sĩ, không sao chứ? Không phải là tiêm 1 mũi vac-xin ngừa bệnh dại là được rồi sao?

Bác sĩ Vương rất muốn khinh bỉ thằng này một trận nhưng thấy không khí này không thích hợp nên bình tĩnh giải thích:

-Vac-xin ngừa dại chỉ có tác dụng sau khi bị động vật cắn thôi, lúc đó virus chưa xâm nhập vào nhân tế bào, nên thuốc mới có tác dụng. Còn khi virus đã xâm nhập rồi thì...

Tuy bác sĩ bỏ lửng giữa chừng nhưng mọi người đều biết ý của hắn, nên ai nấy mặt mày đều nặng nề, ngay cả Trần Húc và Quản Dịch cũng không ngoại lệ!

Lư Lăng Thiên bên cạnh thì mặt vẫn mở trừng trừng nhưng... hắn đã xỉu mất rồi! Làm mọi người lại náo loạn một trận, luống cuống tay chân đưa hắn vào phòng bệnh.

Sau khi đưa Lư Lăng Thiên vào phòng bệnh, Quản Dịch kéo bác sĩ Vương lại nói:

-Theo em biết thì bệnh dại có thể ngừa được mà? Sau khi bị cắn tiêm vac-xin cũng có hiệu quả mà?

-“Phải xem thời gian là bao lâu” Bác sĩ Vương đẩy đẩy mắt kính nói tiếp: “Vac-xin có tác dụng chủ yếu là phòng ngừa, những người sau khi bị cắn có xử lý vết thương rồi tiêm vac-xin thì có thể ngăn chặn được virus, không cho nó có cơ hội tấn công vào cơ thể, nhưng cũng không thể chắc 100%. Tác dụng của vac-xin là giúp cơ thể người ta sinh ra kháng thể, kháng thể này có thể phòng ngừa virus tấn công. Nhưng cũng có những người bị cắn lâu rồi như không biết, qua một thời gian mới đi tiêm vac-xin thì có thể đã muộn rồi!

Khuôn mặt thanh tú của Quản Dịch trắng bệch, nàng nhìn không được nên nắm tay Trần Húc đang đứng bên cạnh, thấp giọng nói:

-Nói vậy là... Minh nghe nói bệnh này có tỷ lệ tử vong là 100%...

Bác sĩ Vương cũng thở dài, gật đầu. Lúc này Trần Húc cũng nóng nảy, với quan niệm của hắn – thật ra rất nhiều người cũng có quan niệm như thế - cho dù bị lây bệnh dại thì cũng chỉ cần tiêm 1 mũi vac-xin là xong. Ai ngờ, bệnh này một khi bộc phát thì hoàn toàn không có cách nào chữa trị! Hắn hiện đang rất khẩn trương, lúc đầu hắn còn mong chờ, tưởng tượng đến cảnh sau khi Lư Lăng Thiên tự biết sai lầm sẽ kêu khóc giải thích, xin lỗi với mình,

rồi cảm ơn mình đã cứu mạng... Nhưng bây giờ thì một chút tâm tư như thế cũng không có.

Bác sĩ Vương nói:

-Chúng tôi sẽ kiểm tra hẩn thêm một chút, nhanh chóng báo cho thầy giáo và người nhà hẩn đi, sau đó kêu bạn cùng phòng của hẩn cất hết đồ cùng của hẩn. Tuy virus này không sống được lâu trong không khí nhưng cẩn thận một chút vẫn hơn.

Mắt Trần Húc sáng lên:

-Có phải là hẩn sẽ được cứu?

Bác sĩ Vương thờ dãi:

-Bệnh này đáng sợ ở chỗ virus sẽ xâm nhập tủy sống và màng não, nhưng sự hiểu biết của y học hiện giờ đối với 2 nơi này không nhiều, một khi virus đã xâm nhập vào đó thì... Thật xin lỗi...

Quản Dịch nghe mà sắc mặt trắng nhợt, sắp xỉu tới nơi, Trần Húc vội vàng ôm lấy nàng rồi an ủi:

-Đừng khẩn trương như thế, không nhất định sẽ có chuyện không hay đâu, để bác sĩ kiểm tra kỹ lưỡng một chút rồi nói sau.

Bác sĩ Vương nói:

-Muốn kiểm tra cũng phải mời cha mẹ hẩn tới mới được, bởi vì kiểm tra tủy sống phải lấy tủy mới được, nhưng mà đây cũng không phải là chuyện nhỏ đâu, cần có người nhà đồng ý mới được. Hơn nữa...

Nói tới đây, mặt Tiểu Vương đỏ lên, Trần Húc vội hỏi “‘Hơn nữa’ cái gì?”

Bác sĩ Vương nhún vai:

-Tiền! Là tiền! Thật ra cái này mới là chủ yếu. Với kỹ thuật của bệnh viện này thì lấy tủy sống rất dễ nhưng sẽ tốn nhiều tiền, còn thêm thuốc mê nữa. Chỉ cần có tiền là có thể làm ngay!

Quản Dịch lập tức nói:

-Bao nhiêu tiền? Tôi tạm ứng trước là được.

Trần Húc kinh ngạc nhìn yêu tinh này, trong lòng đột nhiên có cảm giác ê ẩm, sau đó lập tức kêu to “Không ổn” trong lòng. Biết rõ yêu tinh này rất “hại nước hại dân” mình đừng có ngu ngốc nhảy vào. Hơn nữa, Trần Húc biết yêu tinh cấp bậc này không phải những “phàm nhân” như mình không thể nào với tới. Giờ lại thấy yêu tinh có vẻ cũng rất có tiền.

Quả nhiên Quản Dịch rất có tiền, vì Trần Húc thấy trong cái danh sách của bác sĩ đưa có tổng số tiền phải chi là 6.000, yêu tinh kia mắt cũng không thèm chớp một cái đã đưa tiền ngay. Vì thế hẩn nhịn không được khều khều nàng nói:

-Bạn quá hào phóng nha!

Quản Dịch lắc đầu:

-Chuyện này phải làm càng sớm càng tốt, ài... mình đâu thể nào bỏ mặc anh ta được.

Trần Húc cảm thấy trong lời nói của mình có chút chua chua:

-Bạn cảm thấy mắc nợ hẩn? Hay là bạn bắt đầu hồi tâm chuyển ý?

Quản Dịch trợn mắt mình Trần Húc nói:

-Bạn nói gì đó? Nếu tính toán thì chuyện này không liên quan gì tới mình, bởi vậy mình cũng không hề cảm thấy mắc nợ gì hẩn. Không biết có bao nhiêu người đã bị mình từ chối, nếu mình cảm thấy mắc nợ thì chắc mình phải chia nhỏ ra như ngón tay mới đủ để trả nợ quá!

-Vậy sao bạn...

-Làm rõ chuyện này một chút, giúp một người cần gì phải có lý do? Dù sao hiện giờ mình cũng có thể giúp, hơn nữa kiểm tra sớm mới tốt, không thể kéo dài được.

Nghe xong lời này, Trần Húc cảm thấy mình có vài phần kính trọng đối với nữ nhân này, dù sao 6.000 không phải là con số nhỏ, nhưng mắt nàng không hề nháy một cái.

Quản Dịch nói tiếp:

-Nếu đổi lại là bạn thì mình cũng sẽ giúp.

“Quả nhiên là người tốt!” Trần Húc cảm thán trong lòng, nhưng khi thấy ánh mắt yêu tinh kia như đang cười, hắn lập tức phát hiện không đúng nên cười mắng:

-Không phải chứ?! Bạn đang nguyên rủa mình mắc bệnh đại hạ?

Quản Dịch cũng cười, sau đó cúi đầu nói

-Hy vọng hắn không sao.

Nhìn bộ dáng của nàng thật là khổ sở, Trần Húc cảm thấy mình đã có chút thích yêu tinh này. Thái độ làm người rất phóng khoáng, không giống những cô gái khác hoặc là yếu ớt hoặc là cao ngạo, là một người đáng để kết giao, nói chuyện phiếm với nàng sẽ không thấy buồn. Hơn nữa, cũng không cần cố ý giả vờ lịch sự, cố ý biểu hiện ra vẻ mình vĩ đại. Nói chuyện với nàng thật nhẹ nhàng, thậm chí là đùa giỡn cũng không có vấn đề gì... Hơn nữa, nàng lại quá xinh đẹp, thật là, thật là... người có số mệnh yêu tinh!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Hy Vọng

Vì trời đã khuya, nên có muốn lấy tùy cũng phải chờ tới sáng mai. Vương Đồng vung tay lên, kêu mọi người về ngủ còn mình thì ở lại canh chừng trong phòng bệnh của Lưu Lăng Thiên.

Trần Húc đưa quản dịch trở về rồi về phòng mình, mới vừa vào cửa, Đám Ngô Nguyên đã xông tới hỏi:

-Lão Tam, ở cùng với mỹ nữ cảm giác ra sao?

-Tụi mày đang hẹn hò hả?

-Chắc chắn, Lão Tam, làm tốt lắm! Cố gắng lên, hãy đim em nó bằng nước miếng của mày nhá!

Nếu bình thường, nhất định Trần Húc sẽ tham gia vài câu, nhưng hiện giờ hắn không có tâm tình này, thờ dài nói:

-Tao mới vừa từ bệnh viện về. Lưu Lăng Thiên, hắn... Đúng là mắc bệnh đại!

Cả 3 thằng kia đều giật mình đứng dậy, Tần Tiểu Ngạn nói:

-Có tiêm vac-xin không? Tiêm vào là hết lo rồi.

Ài... lại là 1 con gà! Thấy cả Đồng Thanh Khiết đang đứng bên cạnh cũng giật đầu cho là như thế, Trần Húc thờ dài, xem ra có rất nhiều người không hiểu sự đáng sợ của bệnh đại, đều nghĩ là chỉ cần 1 mũi vac-xin là xong.

Mà Ngô Nguyên thì sắc mặt đại biến, hỏi:

-Lão Tam, hắn thật sự dính virus sao? Có bị lan tới màng não hoặc tùy sống chưa?

Trần Húc lắc đầu nói:

-Hiện giờ chưa biết, ngày mai Bác sĩ mới lấy tùy để kiểm tra, có điều, kết quả kiểm tra nước bọt không thể lạc quan được!

Tần Tiểu Ngạn và Đồng Thanh Khiết nghe không hiểu ra sao, Ngô Nguyên phải giải thích, một lúc sau 2 thằng này sắc mặt mới đại biến, đều hỏi: "Làm sao bây giờ?!"

Trần Húc vò đầu, nói:

-Tao cũng không biết, phải chờ kết quả thôi.

Đám Ngô Nguyên nhìn nhau trầm mặc. Tuy đều khó chịu Lưu Lăng Thiên nhưng cái cảm giác này còn trong giới hạn, không thể vì như thế mà nguyên

rủa cho người ta chết được. Đám Ngô Nguyên cho rằng Trần Húc đang "chờ kết quả" của việc kiểm tra tủy sống, mà không hề biết Trần Húc đang "chờ kết quả" của Tiểu Mẫn!

Trên đường về hẳn đã hỏi Tiểu Mẫn, nhưng trong phần mềm "Kiểm tra sức khỏe" không hề có cách chữa trị khi bệnh đại phát tác, trong đó chỉ hướng dẫn thế này:

-Khi bị chó hoặc các động vật khác cắn thì phải nhanh chóng rửa sạch miệng vết thương, sau đó đi bệnh viện tiêm ngừa đại..

Cho nên Trần Húc chỉ có thể ôm thử hy vọng, kêu Tiểu Mẫn tìm trong kho dữ liệu khổng lồ của nàng những thứ có liên quan đến 3 từ "bệnh chó đại", để xem có tìm được cách nào hay không?

Cái chuyện này rất mất thời gian vì kho dữ liệu của Tiểu Mẫn quá khổng lồ, tuy đã mất một phần dữ liệu nhưng phần còn lại cũng không hề ít!

Dù cho Tiểu Mẫn là siêu máy tính nhưng cũng không thể tìm thấy ngay được nên hiện giờ Trần Húc chỉ có thể chờ kết quả tìm kiếm của Tiểu Mẫn mà thôi.

Mặt khác, chỉ có thể hy vọng Lư Lãng Thiên có mạng lớn một chút, đừng có bị lan tới tủy sống.

Sáng hôm sau, Trần Húc rủ Quân Dịch tới bệnh viện, vừa vào phòng bệnh của Lư Lãng Thiên đã thấy một phụ nữ trung niên đang cầm tay Lư Lãng Thiên khóc lóc và một người đàn ông lớn tuổi đang ngồi ôm mặt, còn Vương Đồng thì đang an ủi 2 vị này.

Thấy Trần Húc và Quân Dịch tới, Vương Đồng lập tức chào đón, nói:

-Bác Lư, chú em này là Trần Húc, còn cô bé này là Quân Dịch. Hôm qua chính Trần Húc phát hiện bệnh tình của Lãng Thiên và kêu chúng cháu đưa hẳn vào bệnh viện kiểm tra, nếu không thì bây giờ mọi người còn chưa hay biết gì đâu.

Cha Lư Lãng Thiên ngẩng đầu lên, mái tóc ông ấy đã bạc gần hết, trên trán đầy nếp nhăn, làn da đen đúa, khuôn mặt bị thương, vừa nhìn đã biết ông trải qua nhiều phong sương trong đời. Ông nắm tay Trần Húc nửa ngày nhưng không nói được tiếng nào. Trần Húc cảm thấy bàn tay ông có rất nhiều vết chai và thô ráp, hẳn thờ dài trong lòng, "Vị này đã lớn tuổi rồi, hình như là nông dân, không ngờ lại gặp chuyện thế này"

Trần Húc nháy mắt với Vương Đồng, nhép nhép miệng hỏi kết quả thế nào? Vương Đồng không trả lời mà chỉ nặng nề gật đầu.

Tuy đã đoán trước cơ hội không bị lan vào tủy rất ít nhưng dù sao cũng có chút hy vọng. Khi Vương Đồng xác nhận mấy người khác đều run lên, bệnh đại khi phát tác có tỷ lệ tử vong là 100%!

Quân Dịch trao đổi ánh mắt với Trần Húc rồi nàng đến bên cạnh an ủi mẹ Lư Lãng Thiên, Trần Húc thì đang bị cha Lư Lãng Thiên nắm chặt tay và cảm ơn. Điều này làm Trần Húc cảm thấy áy náy vô cùng. Mình có làm được gì đâu mà bác ấy cảm tạ?

Thấy 2 mắt Vương Đồng đầy tơ máu, Trần Húc nói:

-Lão Đại, anh về ngủ chút đi, chuyện ở đây giao cho em đi.

Lúc này Lư Lãng Thiên đang nằm trên giường cũng nói:

-Đúng đó, Vương Lão Đại về nghỉ đi, thật xin lỗi về chuyện hôm qua. À, ba mẹ ra ngoài một chút nha, con muốn ở một mình suy nghĩ vài chuyện.

Nghe xong Trần Húc rất tự giác đứng lên định đi ra nhưng Lư Lãng Thiên đã gọi lại:

-Trần Húc, cậu ở lại một chút được không?

-"Tội?" Trần Húc kinh ngạc chỉ vào mũi mình, Quân Dịch cũng cảm thấy kỳ quái nhưng cũng thả lỏng được một chút. Vì ai cũng cho rằng Lư Lãng Thiên sẽ kêu Quân Dịch lại, làm Quân Dịch lo lắng không biết mình ở thì có cái gì để nói? An ủi hẳn? Hay tiếp tục từ chối?

Đợi cho mọi người đi ra ngoài, Lư Lãng Thiên mời Trần Húc ngồi, sau đó nói:

-Tôi vừa lấy tủy, hiện giờ không ngồi được đành phải nằm trên giường nói chuyện với cậu. Thành thật xin lỗi cậu vì chuyện hôm qua.

Trần Húc vội vàng khoát tay nói:

-Không có gì đâu.

Lư Lãng Thiên cũng rất bình tĩnh nói:

-Chuyện hôm qua thật quá đáng, tôi nhất định phải xin lỗi cậu. Nếu hôm qua tôi làm cậu bị thương thì không những cha tôi sẽ đánh tôi chết tươi, mà tôi cũng không muốn sống nữa!

Trần Húc ngồi xuống, cười nói:

-Đừng nói thế, bạn học có mâu thuẫn một chút cũng là bình thường mà. Anh nghỉ ngơi chút đi, đừng nghĩ lung tung, chờ anh xuất viện chúng ta sẽ nhậu một bữa nhé.

Lưu Lăng Thiên cười thầm nói:

-Chỉ sợ tôi không có cơ hội này rồi. Tôi biết rất rõ bệnh đại khi bộc phát sẽ có tỷ lệ tử vong 100%. Nhưng cũng lạ thật, đêm qua nghe cái tin này tôi rất sợ chết nhưng hôm nay, sau khi lấy tủy tôi ngược lại không còn sợ nữa. Hiện giờ tôi có 2 chuyện chưa buông xuống được, thứ nhất là chuyện hôm qua, xin lỗi cậu lần nữa nhé, nếu lúc đó tôi làm cậu bị thương thì có chết tôi cũng không nhắm mắt.

-Đừng có nói gở như vậy, cái gì mà chết hay không chứ?!

Lưu Lăng Thiên phát tay, ngắt lời Trần Húc rồi nói:

-Chuyện còn lại là chuyện cha mẹ tôi.

Trần Húc vốn nghĩ hẳn sẽ nói tới Quân Dịch, nhưng nghe lời này liền tự mắng mình sao có thể nghĩ xấu người khác như thế?

Lưu Lăng Thiên nói:

-Vừa rồi cậu cũng thấy đó, cậu nói thử xem năm nay cha tôi bao nhiêu tuổi?

Không đợi Trần Húc trả lời, Lưu Lăng Thiên liền nói tiếp:

-Cha tôi năm nay mới 59 tuổi nhưng thoát nhìn thì thấy ông rất già rồi. Bởi cha tôi vốn là nông dân, bán mặt cho đất bán lưng cho trời, cực nhọc cả đời rồi. Mãi đến hơn 40 tuổi mới sinh ra tôi. Sau đó ông mở nhà máy dược, kiếm được cũng không ít tiền, nhưng cha tôi rất nghiêm khắc với tôi từ khi tôi nhỏ, ông không hề cho tôi cái thứ gọi là "tiền tiêu vặt", cũng không biết cách dạy dỗ nên tôi mới ham chơi như thế, ông thấy tôi ham chơi thì không nói nhiều, chỉ lấy dây nịt [thắt lưng] đánh tôi. Lúc đó tôi cảm thấy ông không hề quan tâm, yêu thương gì tôi. Nhưng bây giờ nhìn thấy ông đau khổ thế này tôi mới biết mình đã sai rồi. Giờ tôi mới nhận ra, trên đời này, chỉ có cha mẹ là người quan tâm tới mình nhất.

Nghe xong lời này Trần Húc gật gật đầu, nhưng không nói gì, bởi vì hẳn biết hiện giờ Lưu Lăng Thiên đang muốn nói cái gì, tốt nhất là mình nên ngồi im lặng mà nghe.

Lưu Lăng Thiên tiếp tục nói rất nhiều, có chuyện về cha hẳn, có chuyện về bản thân hẳn, Trần Húc chỉ yên lặng nghe, hẳn biết hiện giờ Lưu Lăng Thiên cần có ai đó để nghe hẳn tâm sự vì hẳn có cảm giác mình sắp hết thời gian rồi nên muốn nói cho thật thống khoái. Nhưng Trần Húc không hiểu tại sao mình lại "được chọn"?

Theo lời Lưu Lăng Thiên, Trần Húc biết cha hẳn là con nhà dược nông [nghề nông nhưng trồng dược liệu chứ không trồng lúa], từ nhỏ đã sống kham khổ, mãi đến khi cải cách ông mới phát hiện lợi nhuận từ thuốc nên chuyển từ dược nông sang dược thương [buôn bán thuốc], dần dần tích lũy vốn, cuối cùng mở nhà máy sản xuất thuốc, làm nền kinh tế khu vực đó phát triển.

Bác Lưu là một nhà nông chất phác, sau khi phát lên vẫn sống rất đơn giản, ông có thể xuất rất nhiều tiền để giúp đỡ những gia đình dược nông khác để cùng làm giàu nhưng đối với con mình thì ông rất nghiêm khắc. Hơn nữa ông cũng không được giáo dục gì nhiều, ông tin rằng dưới đòn roi thì con mình sẽ ngoan ngoãn cho nên Lưu Lăng Thiên cảm thấy cha mình không quan tâm nhưng hiện giờ thấy cha già rơi lệ, Lưu Lăng Thiên cảm thấy rất hối hận.

Nghe xong những lời này, trong lòng Trần Húc cũng ề ảm. Bác Lưu đã lớn tuổi rồi, nhưng giờ sắp gặp cảnh người đầu bạc tiễn người đầu xanh. Hẳn muốn an ủi Lưu Lăng Thiên một câu: "Bệnh này có thời kỳ ủ bệnh khá dài, 10 năm, 20 năm cũng không chừng, kết quả chưa chắc xấu như anh nghĩ đâu". Lời ra tới miệng nhưng không thốt ra được.

Rời phòng bệnh, thấy cha mẹ Lưu Lăng Thiên đang bị thương, Trần Húc cảm thấy nếu mình có thể làm 2 vị này vui vẻ thì có kêu mình làm cái gì cũng được! Nên hẳn vọt vào WC, gần như là hét lên:

-Tiểu Mẫn, người có tìm thấy cái gì không?

Tiểu Mẫn trả lời:

-Đang tìm, có trên 3.000.000 tài liệu có liên quan tới từ khóa "bệnh chó dại". 73% trong số đó là những bài báo đưa tin, không có nói tới cách điều trị cụ thể.

-"Chưa tìm được sao?" Trần Húc vò đầu nhưng kịp có phản ứng: "Người mới nói gì? Cách điều trị cụ thể? Ý người là có thể điều trị?"

-"Đúng vậy," Tiểu Mẫn trả lời: "Dựa vào thời gian và các tin tức có thể biết xác định: ngày 12 tháng 3 năm 2045, lần đầu tiên xuất hiện tin tức về một loại thuốc Đông y có thể điều trị bệnh đại có tên là 'Khắc tinh của bệnh đại'. Các tin tức sau này cũng nhắc tới loại thuốc đó. Hiện giờ tôi đang tìm kiếm phương thuốc và cách điều trị cụ thể."

Hai mắt Trần Húc sáng ngời:

-Có thể tìm được phương thuốc?

Tiểu Mẫn trả lời:

-Nếu phần ổ cứng đang lưu nó không bị hư hao thì có thể tìm được, vì trong danh sách chỉ mục [mục lục, index] của tôi có ghi lại phương thuốc này, bây giờ tôi phải tìm xem nó có bị hỏng hay không.

-"Nhất định là còn!" Trần Húc đứng lên, gần như là rống lên: "Tiểu Mẫn, mặc kệ người dùng cách gì cũng phải lấy lại cho được phương thuốc cho ta!"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Nồi Cơm Vàng (1/3) (Chương 42 - 43)

Trần Húc cảm thấy mình vẫn còn là người tốt.

Là người tốt, không phải giả vờ làm người tốt nhưng cũng không phải là thánh nhân, chỉ là người tốt mà thôi.

Ra khỏi WC, Trần Húc có cảm giác nhẹ hẫng trong người, giống như người bị táo bón sau đó "đi" ra được, rất sáng khoái! Bởi vì hiện giờ đã có hy vọng.

Bệnh này có thời kỳ ủ bệnh rất dài, cho nên dù 10 ngày nửa tháng, thậm chí nửa năm nửa Lưu Lăng Thiên cũng chưa chắc xảy ra chuyện. Tất nhiên là giải quyết càng sớm càng tốt. Dù cho bây giờ Tiểu Mẫn chưa tìm thấy nhưng qua một thời gian thì ổ cứng sẽ khôi phục. Hơn nữa, thuốc Đông y khác xa thuốc Tây y ở chỗ chỉ cần biết phương thuốc là có thể phối được thuốc, đương nhiên với điều kiện là phải tìm được tất cả dược liệu. Nhưng Trần Húc tin tưởng: chỉ cần trên thế giới có các loại dược liệu này thì có thể thu thập được.

Còn về phần trong tương lai người ta có thể chế tạo ra thuốc điều trị bệnh đại thì Trần Húc không hề cảm thấy cái gì kỳ quái.

Khi Khoa học tiến bộ thì rất nhiều bệnh nan y đều từng bước bị đột phá. Như trước khi kháng sinh xuất hiện thì bệnh ho lao hay còn gọi là lao phổi được xem là một loại bệnh nan y có tính lây lan rất cao, nhưng sau khi có kháng sinh thì bệnh này được giải quyết. Đương nhiên, nếu uống thuốc linh tinh thì đành chịu, nhưng ho lao đã không còn là bệnh nan y nữa!

Tuy Trần Húc không tin câu "thiên địa vạn vật tương sinh tương khắc", nhưng hắn rất tin tưởng là có thuốc thì có thể giải quyết bệnh tật. Có đôi khi loại thuốc này chưa có người phát hiện, nhưng một khi phát hiện được thì chuyện sau đó sẽ rất đơn giản.

Nghĩ đến đây Trần Húc đi an ủi bác Lưu, hắn lén lút kéo ông bác này lại nói nhỏ:

-Bác à, bác không cần quá lo lắng, trên đời này không có chuyện gì không thể giải quyết. Cha của cháu có nhà máy sản xuất thuốc, hiện đang nghiên cứu bệnh này, nghe nói có tiến triển, để cháu hỏi ông một chút.

-"Thật sao?" Mắt bác Lưu sáng lên nhưng lập tức âm trầm, thờ dãi: "Tiểu Trần à, cháu không cần an ủi bác làm gì. Bác cũng làm trong ngành sản xuất thuốc, loại thuốc trị bệnh đại này đầu phải dễ dàng nghiên cứu ra được. Cháu có ơn rất lớn với gia đình bác, nếu không nhờ cháu thì hiện giờ không ai biết gì cả, dù sao bây giờ cũng còn chút thời gian ở bên nhau, nếu đợi tới lúc phát bệnh thì gia đình bác không còn cơ hội nữa.

Trần Húc sợ nhất là thấy người ta như vậy, vội vàng xua tay nói:

-Đừng, bác đừng nói thế.

Bác Lưu lau nước mắt:

-Những lời này đều xuất phát từ nội tâm của bác. Lúc có kết quả xét nghiệm tùy sống, chúng tôi có cảm giác như trời đất sụp đổ! Nhưng chúng tôi phải cảm ơn cháu, mặc kệ thế nào thì biết sớm còn hơn là biết trễ. Dù không thể cứu nhưng chúng tôi cũng còn chút thời gian ở bên cạnh nó!

Ông nói xong thì nước mắt rơi xuống, Trần Húc bị tâm trạng của ông làm cho cái mũi cũng phập phồng. Đúng lúc này Trần Húc cảm nhận được chấn động trên cổ tay, sắc mặt liền vui vẻ, nói:

-Bác đừng thương tâm quá, cháu đi gọi điện thoại hỏi cha cháu xem. Bác yên tâm đi, sẽ có tin tốt!

Nói xong, Trần Húc bỏ ông bác lại rồi chạy như điên vào WC. Lúc này cách lần vào WC trước chưa được 5 phút nên bác gái đang quét dọn lác đầu nghĩ thầm "Tội nghiệp, không biết đứa nhỏ này ăn trúng cái gì mà 'Tào Tháo' rượt kinh thế?!"

Trần Húc vừa đóng cửa đã hét lên:

-Tiểu Mẫn! Đã tìm được phương thuốc rồi hả?

Tiểu Mẫn trả lời, nếu nàng có tính nết biểu lộ cảm xúc thì chắc chắn lúc này nàng cũng sẽ rất kích động:

-Đúng vậy. Tôi đã tìm được phương thuốc, báo cáo kết quả thực nghiệm lâm sàng, báo cáo phản ứng thuốc,... Theo tài liệu này thì trong vòng vài ngày là có thể sản xuất ra thành phẩm.

-"Tốt lắm!" Trần Húc nhìn một cái rồi... choáng váng vì trên màn hình có rất nhiều ký tự, nhìn sơ qua thì thấy phương thuốc này yêu cầu phân lượng của dược liệu rất nghiêm khắc, còn có rất nhiều số liệu mà hắn không biết. Nhìn qua ngày tháng trên báo cáo thực nghiệm lâm sàng hắn rung mình một cái vì nó ghi: năm 2044!

Nhìn phân tài liệu này Trần Húc có chút do dự.

Vốn Trần Húc suy nghĩ quá đơn giản: cha có nhà máy thuốc, chỉ cần mình đưa phương cho ông thì ông sẽ sản xuất được thuốc, như vậy thì "hước phù sa không chảy sang ruộng người ngoài", vừa có thể cứu Lư Lăng Thiên, vừa làm cho nhà máy của cha có thêm một chủng loại thuốc mới. Huống chi mình là con một, không cần sợ huynh đệ tương tàn, nên kiếm được bao nhiêu tiền thì sau này cũng là của mình.

Nhưng khi nhìn tài liệu này Trần Húc thấy khiếp đảm vì làm sao giải thích được với cha là mình từ đâu mà có cái phương thuốc này?!

Với lại kết quả lâm sàng này cho dù có hủy chứng cứ nó đến từ tương lai nhưng làm sao giải thích được là từ đâu mình có? Cho dù mình lừa được ông nhưng ông phải nói thế nào với thế giới?

Mấy ngày nay vì chuyện của Lư Lăng Thiên mà Trần Húc lục lọi rất nhiều tài liệu về bệnh đại, không còn suy nghĩ "chỉ cần 1 mũi vac-xin là xong" như trước kia nữa. Cái nan đề y học thế giới lại bị tùy tiện phá giải như thế thì cha có gặp phiền toái gì không? Người ta có thể nghi ngờ gì tới mình không?

Cẩn thận suy nghĩ mấy chi tiết này, nhìn lại bác Lư đang ngồi đằng xa, Trần Húc quyết định mình phải nói dối rồi!

Hắn tìm một nơi vắng vẻ, gọi điện thoại cho cha, vừa kết nối đã nghe giọng của cha:

-Xú tiểu tử, sao chú mày gọi cho lão tử hả? Không lẽ mới chưa được nửa tháng chú mày đã xài hết tiền?

Nghe giọng nói vô si của cha, Trần Húc cảm thấy thân thiết, vừa rồi thấy cảnh nhà bác Lư nên hắn hiểu được nhà mình mới là nơi thân thiết nhất. Dè nén cảm xúc, hắn giả vờ lén lút, nói nhỏ:

-Cha đang lên mạng hả? Con có cái này muốn gửi cho cha nè.

Cha Trần Húc vừa nghe thể tình thần lập tức tỉnh táo:

-Cái gì? Chẳng lẽ là siêu cấp xxx? Đúng rồi, trang web xxx lần trước chú mày gửi cho cha không vào được, mày nhanh nhanh giúp cha đi, cha phải tốn 300 tệ để đăng ký tài khoản VIP đó!

Vừa nghe thế Trần Húc suýt khóc, cũng may là bên cạnh không có ai... Sao mình lại có một cha đáng khinh thế này?

Bất quá mấy lời này của cha làm Trần Húc bớt khản trương, hắn tức giận hỏi:

-Cha, con muốn hỏi là hiện giờ có thuốc gì trị bệnh đại không?

Nghe xong, lão cha hét hồn hét lên:

-Bệnh đại? "Cái lẽ gì thốn"? Con trai, không phải mày mắc bệnh đại chứ? Mày đừng dọa cha mày nhá!

Trần Húc toát mồ hôi rồi giải thích:

-Không phải, bạn của con bị, hiện giờ đang ở trong bệnh viện. Mới kiểm tra tùy, kết quả là bị lan vào tùy rồi!

Cha Trần Húc bên kia cũng lau mồ hôi:

-Không phải chú mày hả? Con mịa nó, may quá! Nhưng mà kết quả như thế thì thật sự không còn cách cứu rồi, bệnh đại phát tác là ngủm 100%, chỉ cần bị lan vào tùy là hết cứu, không có cách gì hay thuốc nào trị được... Chỉ có thể kéo dài một chút thôi!

Nói xong cha Trần Húc cũng thở dài, nói với người bên cạnh:

-Bạn học của xú tiểu tử bị virus đại xâm nhập tùy sống.

Đầu bên kia vang lên tiếng thở dài của một phụ nữ, Trần Húc nghe thì biết mẹ đang ngồi bên cạnh cha, vì tiếng thở dài của bà Trần Húc nghe đã quá quen thuộc rồi, mỗi khi xem phim tình cảm chó má gì đó trên truyền hình bà cũng thường thở dài như thế.

Trần Húc nghĩ một lúc rồi lấy hết dũng khí nói:

-Cha, ngày hôm con lên mạng tìm thấy một cái tài liệu, trên đó viết cách trị bệnh đại, trong đó còn có phương thuốc nữa, là phương thuốc Đông y.

Cha Trần Húc mắng một câu:

-What the f.k[WTF]! Làm gì có cái thứ đó? Nếu có thì báo đài đã sớm ồm tỏi lên rồi! Không chừng đã giật mịa nó cái giải Nobel Y học rồi! Cái thứ đó mà chú mày tìm được trên mạng? Đùa cha mày hả nhóc?

Trần Húc ho khan một tiếng, xấu hổ nói:

-Không phải download trên web, mà do... con xâm nhập vào server của người ta lấy được. Trong đó còn có báo cáo kết quả thực nghiệm lâm sàng nữa.

Cha Trần Húc hoảng hồn nói:

-Không phải chứ?! Tiểu tử mày học xâm nhập máy tính? Chú mày làm hacker hả? À, còn nữa, chú mày vừa nói gì? Có cả báo cáo thực nghiệm lâm sàng? Cái thứ này mà cũng rơi vào tay chú mày? Đùa à?

-Thật mà! Con thấy trong đó ghi như thế, ài... Con lẫn lộn theo cha lâu như vậy thì cũng biết chút chút về ngành được, sao không biết thứ này là thật hay giả được?

Nghe Trần Húc nói như vậy, cha Trần Húc nghiêm túc lại, vội vàng nói:

-Con trai, vậy con nhanh chóng gửi nó cho cha xem thử đi. Nếu là thật thì... Không, không, không, con chạy về nhà một chuyến đi, hiện giờ trên mạng không có an toàn!

Trần Húc cảm thấy không sao cả vì có Tiểu Mẫn là an toàn tuyệt đối. Cái PC ở nhà là đồ bỏ, cùng lắm thì hacker chỉ bắt nó làm "thịt gà" thôi, không ai thèm dòm ngó, giám sát nó làm cái quỷ gì.

Nhưng vì an toàn, Trần Húc nói:

-Cha à, hiện giờ con không thể về nhà được. Không sao đâu, con lên mạng gửi tài liệu cho cha, sau khi nhận được thì cha rút cáp mạng và xóa bản ghi chép [history] là được, có gì thì chúng ta liên hệ qua điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Nồi CƠM VÀNG (2/3)

Trần Húc cầm laptop vào KFC gần đó tìm chỗ ngồi xuống, dùng wifi để lên mạng.

Giờ Trần Húc phát hiện Tiểu Mẫn còn có tính năng "Tắc kè hoa", tức là có thể thay đổi màu sắc bên ngoài của máy tính. Trước đây hắn chỉ biết nó có thể biến từ hình dáng laptop sang đồng hồ hoặc các loại thiết bị điện tử khác. Đương nhiên cái loại biến đổi này chỉ lòng vòng trong vài hình dáng cố định chứ không phải muốn thành cái gì thì biến. Ví dụ như kêu nó biến thành người thì... không thể nào! Có thể thay đổi hình dáng thì việc biến đổi màu sắc càng đơn giản.

Cái siêu cấp máy tính này có tạo hình ban đầu khác xa các thiết bị điện tử hiện nay vì... nó quá đẹp! Mặc kệ ở dạng laptop hay dạng đồng hồ đều như tác phẩm nghệ thuật vậy! Nếu bây giờ xách nó đi ngoài đường thì... rất phong cách nha.

Nhưng cái loại phong cách này tự nhiên là Trần Húc không muốn làm, cho nên hắn kêu Tiểu Mẫn biến thành hình dáng một cái Notebook ThinkPad T41, hắc hắc, sẽ không có ai chú ý tới một cục gạch to tổ bố như thế này.

Đây là lần đầu tiên Trần Húc sử dụng siêu máy tính ở nơi công cộng, tuy rằng đã ngắt âm thanh của Tiểu Mẫn, chỉ sử dụng hình thức trao đổi bằng văn bản nhưng cảm giác cứ lên la lên lút y hệt như ăn trộm, rất có khoái cảm như khi... "đánh dã chiến" [xxx] ở ven đường lo lắng có người phát hiện...

Trần Húc đang dùng phần mềm chat do Tiểu Mẫn đặc chế, nó có tính năng kết hợp của QQ và MSN, hơn nữa nó không có lỗ hổng nào. Khi hắn gửi xong tài liệu cho cha thì tiện tay mở web, thấy có một cái tiêu đề "Nhà máy sản xuất được phẩm Trịnh Châu đêm qua phát sinh hỏa hoạn, 3 người chết, hơn 10 người bị thương. Nguyên nhân có thể là do công nhân thao tác máy móc sai lầm".

Thấy tin tức này Trần Húc vốn không hề để ý tới, định bỏ qua nhưng đột nhiên dừng lại, vội vàng xem kỹ một lần nữa, suýt hô to "Trời giúp ta!"

Trần Húc nhanh chóng copy địa chỉ trang web rồi gửi cho cha hắn, cha hắn đánh ra một loạt dấu "?????", Trần Húc trả lời:

-Đêm qua, con xâm nhập cái server đó ở Trịnh Châu!

Bên kia im lặng một lúc rồi mới trả lời:

-Tìm chỗ không có người rồi gọi điện thoại cho cha.

Trần Húc vội vàng tắt máy rồi đi tìm một con hẻm không có người qua lại, gọi cho cha hắn. Máy vừa được thông thì đã nghe cha hắn hét to:

-Con trai! Chú mày quá độc ác đó nha! Chôm đồ chứa người ta rồi còn phóng hỏa đốt xương?!!

Nghe xong những lời này Trần Húc toát mồ hôi, tức giận trả lời:

-Cha nói cái gì thế? Trịnh Châu xa như thế con làm sao mà đốt nhà người ta được?

Bên kia, lão cha cười hắc hắc làm lạnh, sau đó nghiêm giọng nói:

-Con trai, số của chú mày may mắn quá! Cha và mẹ con vừa xem tài liệu, tuy không hiểu cái phương thuốc lắm nhưng cái phần báo cáo thực nghiệm lâm sàng này là thật 100%! Bọn ta cũng đã hỏi Cục Sáng chế thì chưa có ai đăng ký độc quyền cả. Nói cách khác: chỉ cần xác định được cái phương thuốc này là thật thì chỉ trong thời gian ngắn chúng ta có thể đăng ký độc quyền và bắt đầu sản xuất! Nhưng chỉ sợ người phát minh ra nó tìm chúng ta gây phiền phức!

"Phiền phức cái rắm!" Trần Húc rất muốn nói với cha hắn cái loại thuốc này không thuộc thời đại này, nhưng nghĩ tới nghĩ lui thì sẽ gây phiền toái càng nhiều vì thế liền nhịn xuống. Khuyến bảo nửa ngày cha hắn mới chịu thí nghiệm, nếu thành công thì mới tính tiếp. Vì mục đích chính của Trần Húc là nhanh chóng có thuốc để cứu người!

Bởi vì phương thuốc và số liệu đều có sẵn, chỉ cần làm là được, về phần thí nghiệm lâm sàng thì cũng đã có sẵn, không cần phải nghiệm chứng nên chỉ 3 ngày sau, nhóm dược phẩm đầu tiên đã được sản xuất, hơn nữa, sau khi thí nghiệm thì thấy đúng như trong báo cáo: thuốc có tác dụng mạnh mẽ với virus trong tủy sống và màng não. Một tuần sau, nhóm động vật thí nghiệm đã hồi phục! Nhưng chưa thử nghiệm trên người nên không biết thuốc này có tác dụng phụ với con người hay không.

Trần Húc nói chuyện này với bác Lưu, còn lấy báo cáo thí nghiệm trên động vật của cha cho đưa bác Lưu. Bác Lưu cũng làm ngành dược nên vừa thấy bản báo cáo suýt chút nữa hôn mê. Tuy Trần Húc tận tình khuyến bảo rằng "Thuốc này chưa thí nghiệm trên người, không biết có tác dụng phụ hay không?" nhưng bác Lưu đã kiên quyết nói để Lưu Lăng Thiên là người đầu tiên thí nghiệm thuốc.

Cha Trần Húc nghe tin này vội vàng xách thuốc bay tới. Khi thí nghiệm thuốc thành công, ông ta đã quên mất tiêu những bản khoản lúc trước, vì bất kỳ ai cũng biết: nếu loại thuốc này được sản xuất thì "danh" mới là chủ yếu còn "tiền" chỉ là thứ yếu!

Nhà máy dược của cha Trần Húc vốn chỉ sản xuất các loại thuốc thông thường như thuốc cảm, thuốc giảm đau... Máy loại thuốc này trên thị trường đã bão hòa nên nhà Trần Húc chỉ chiếm được một chút xíu thị phần.

Nhưng thuốc trị bệnh đại thì khác.

Hiện giờ trên thế giới chưa có ai sản xuất được, bệnh này đủ sức làm cho ai hay nói chuyện "chó mèo" đều phải biến sắc. Một khi loại thuốc này được tung ra thì sẽ gây chấn động cực mạnh! Tuy bệnh đại không phải là bệnh thường gặp nhưng trên toàn thế giới chỉ có một loại thuốc có thể điều trị thì ý nghĩa của nó không cần phải nói.

Cha Trần Húc vừa bước vào thấy bác Lưu thì ngây cả người:

-Ông... ông là Lưu Kiến Quốc?

Trần Húc sững sờ:

-Sao thế? Cha có quen bác ấy?

Cha Trần Húc thúc hần một cái, trừng mắt nói nhỏ:

-Mày hại chết cha rồi! Sao mày không nói con trai Lưu tiên sinh bị bệnh? Chú mày có biết Lưu tiên sinh là người đứng đầu khu Tây Bắc về dược phẩm không?

Nghe xong, miệng Trần Húc mở ra thành chữ "O".

Không ngờ ông bác thoát nhìn giống nông dân này lại "trâu bò" như thế?! Khu Tây Bắc tuy không được phồn hoa như những khu khác nhưng kiếm tiền thì không hề thua kém. Điều Trần Húc khâm phục chính là ông bác giàu có này không hề nuông chiều con cái, làm người ta không thể không kính trọng.

Bác Luru bây giờ không có tâm trạng nói chuyện với cha Trần Húc, tâm trí ông đều đặt trên cái valy chứa thuốc. Mà cha Trần Húc cũng là người biết điều, biết lúc này không phải là lúc nói chuyện phiếm, chỉ cần thuốc này có thể trị bệnh cho Luru Lăng Thiên thì phần nhân tình này rất lớn, lớn đến mức không cần phải bắt chuyện làm quen, nói lời thừa làm gì.

Mặc dù là thuốc Đông y nhưng vẫn dùng cách tiêm vào người - tuy hiện giờ cũng có thuốc Đông y tiêm vào người nhưng so với thuốc Tây thì được hiệu kém hơn. Do thành phần thuốc Đông y phức tạp nên khi sản xuất rất phiền phức, đòi hỏi phân lượng dược liệu phải cực kỳ chính xác, do đó, nếu không chế tỷ lệ dược liệu không tốt sẽ dẫn đến được hiệu kém hơn.

Bác Luru gật đầu nói:

-Tiêm vào đi, cứ yên tâm, dù cho có xảy ra chuyện gì thì tôi cũng sẽ không trách đâu.

Những lời này làm cha Trần Húc có chút yên tâm. Tuy thuốc thí nghiệm trên động vật rất thành công nhưng dù sao cũng chưa thử trên người. Có điều, thuốc này là thuốc Đông y nhưng rất tinh khiết, từ phương thuốc có thể thấy, nếu thuốc không có tác dụng thì cũng không tạo ra tổn thương gì tới cơ thể.

Sự quyết đoán của Luru Kiến Quốc làm cha Trần Húc rất khâm phục, bởi những năm gần đây, có rất nhiều người muốn nổi tiếng nên chuyện gì cũng dám làm, nhưng ông ấy dám tin tưởng mình. Có điều, bác Luru không phải tin tưởng cha Trần Húc mà tin tưởng Trần Húc! Vì với kinh nghiệm của một người trải qua nhiều sóng gió, có loại người nào mà Luru Kiến Quốc chưa từng thấy qua? Nhưng tiểu tử Trần Húc này làm ông có cảm giác chân thật, với lại hẳn là người phát hiện Luru Lăng Thiên bị bệnh nên ông lựa chọn tin tưởng Trần Húc.

-Theo kết quả thí nghiệm thì sau khi thuốc vào cơ thể thì sẽ có tác dụng ngay, 24 giờ sau kiểm tra máu, nước bọt và tủy sống, nếu số lượng virus giảm thì có nghĩa là thuốc có hiệu quả.

Luru Kiến Quốc kích động cầm tay cha Trần Húc, nói:

-Gia đình tôi mang ơn cha con anh nhiều lắm, nếu Lăng Thiên được cứu thì sau này mạng già của tôi sẽ tặng cho cha con anh!

Cha Trần Húc miệng thì nói: "Không dám, không dám" nhưng thật ra trong lòng đang nở hoa! Phải biết rằng nếu có Luru Kiến Quốc chống lưng thì nhà máy của ông sẽ được mở rộng, được phẩm sẽ được tiêu thụ mạnh hơn, đây là chỗ tốt rất rất to nha!

Hiện giờ thị trường dược phẩm Trung Quốc có rất nhiều nhà máy cùng sản xuất một loại thuốc, cạnh tranh rất kịch liệt, rất khó mở rộng thị trường. Nhưng nếu có một người có thực lực mạnh mẽ chống lưng thì không cần lo lắng. Với lại, là nhà sản xuất đầu tiên trên thế giới sản xuất thuốc trị bệnh đại thì đã quá đủ để nhà máy của cha Trần Húc nổi tiếng.

24 giờ không dài nhưng cũng không ngắn, Quán Dịch có ghé qua một lần. Thấy con trai và cô bé xinh đẹp này khá thân mật nên cha Trần Húc kinh ngạc đến trợn mắt, còn nói vài câu với Quán Dịch, sau đó lại phát hiện cô bé này có cử chỉ phóng khoáng, rất biết cách nói chuyện nên càng nhìn càng thích. Vì thế lời Trần Húc đi rồi nói:

-Ê, nhóc, cô bé này rất được đó, chú mày phải nắm thật chặt nhá! Xét công lao lần này của chú mày, sau này sinh hoạt phí của chú mày sẽ được tăng 50%. Nhớ nhé, tranh thủ lúc nghỉ đông chú mày đưa cô ấy về gặp mẹ đi.

Trần Húc dở khóc dở cười, nghĩ thầm "Sao mình có người cha dở hơi thế này?!", rồi giải thích:

-Tụi con chỉ có quan hệ bạn học, rất thuần khiết đó!

Cha Trần Húc khinh thường:

-Cha với mẹ chú mày năm đó cũng là bạn học rất thuần khiết đó, không phải cũng bị cha thu vào tay sao? Nói cho chú mày biết: muốn theo đuổi con gái quan trọng nhất là "mặt dày"! Cha thấy cô bé này rất được, nếu chú mày không cố gắng bị người khác nhanh chân chiếm mất thì đừng có về nhà tìm cha mẹ để khóc nhè nhá.

Trần Húc hết chỗ nói rồi, đành phải nói:

-Cha à, Cha thuộc thế hệ 6x, đừng có dọa thế hệ 8x như con nha!

Cha Trần Húc khinh bỉ nói:

-Phi! Chú mày chưa từng nghe câu "nhất chiêu tiên ăn biến thiên sao"? Nghi đông chú mày mà không đưa cô ấy về nhà thì khỏi có tiền mừng tuổi nhá.

-"Làm sao được?!!!" Trần Húc khóc không ra nước mắt, nghĩ thầm "Yêu tình này quả thật là hại người vô số mà!"

Thời gian trôi qua rất nhanh, hôm sau, tất cả mọi người đều tụ tập trước cửa phòng xét nghiệm, đều khăn trương chờ kết quả. Trần Húc thấy cha mình còn nôn nóng hơn cả bác Luru! Vì đây là lần đầu tiên thử nghiệm trên con người!

Cửa phòng xét nghiệm mở ra, không đợi mọi người hỏi, bác sĩ Vương đã hét to lên:

-Kỳ tích! Đây đúng là kỳ tích! Trời ạ! Virus trong nước bọt chỉ bằng 1/4 hôm qua! Virus trong máu cũng giảm! Kết quả kiểm tra tủy sống chưa có nhưng

có thể chắc chắn loại thuốc này có hiệu quả đối với bệnh đại!

Nghe lời này, mọi người đều hoan hô. Trần Húc cảm thấy có gì đó mềm mềm, nhìn lại thì thấy -qd đang ôm chặt lấy mình!

"Woa, mềm quá! Ấm quá!" Trần Húc không biết phải làm cái gì, không thể ôm lại người ta nhưng cũng không thể đẩy người ta ra được, đành phải đứng im như cọc gỗ, vẻ mặt rất xấu hổ.

Bác Lưu nắm chặt tay cha Trần Húc, kích động tới rơi nước mắt:

-Cảm ơn! Cảm ơn! Thật sự rất cảm ơn anh! Anh đã cứu cả nhà tôi! Sau này có chuyện gì khó khăn thì cứ nói! Nếu tôi nhăn mặt một cái thì không phải là con người!

Náo loạn một hồi, phóng viên hay tin lập tức bay đến, tập thể chia mic về phía cha Trần Húc. Lần đầu tiên trong lịch sử nhân loại phá giải được bệnh đại! Được xưng là bệnh "chết chắc"! Cái tin tức này có nhiều giá trị?

Trần Húc nhìn cha đang bị một đám mic vây quanh, ông đang to mồm nói "phương thuốc này phát hiện được từ trong sách cổ, sau đó trải qua vô số nghiên cứu và thí nghiệm mới tạo được thành phẩm..."

Lần đầu tiên hắn phát hiện, thì ra cha mình là một người "nói dối còn hơn Cuội"!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Nồi Cơm Vàng (3/3)

Nói theo lời của Tần Tiểu Ngạn thì "phải làm lớn, nhất định phải làm lớn!"

Bệnh đại hiện là nan y, là một trong những bệnh có tỷ lệ tử vong cao nhất, 100%! Nên biết chênh lệch giữa 99% và 100% là không thể vượt qua được! 99% có nghĩa là có thể chữa, còn 100% thì... tử thần đang chờ.

Khi đài truyền hình tỉnh nói là có thuốc chữa bệnh đại thì người ta đã cười cho thoải cả mặt, vì mấy năm nay có rất nhiều quảng cáo láo, cho dù có Lưu Kiến Quốc - thủ lĩnh ngành dược khu Tây Bắc - tuyên bố thì người ta cũng không tin tưởng lắm. Trong lòng rất nhiều người đều cho rằng: đối với loại bệnh đáng sợ này, nếu có người phát minh ra thuốc chữa thì cũng là người nước ngoài, nơi có những phòng thí nghiệm lớn. Một cái nhà máy nhỏ xíu không ai biết tới, ở tại một địa phương khi họ cò gáy lại nói là mình sản xuất được thuốc điều trị bệnh đại, phá giải được một trong những tuyệt chứng của y học thì không phải là "nổ tung trời" sao? Khẩu khí lớn quá đó!

Nhưng dù sao cũng có vài người tin tưởng, hay nói đúng hơn là không thể không tin!

Nghe nói, sau khi tin tức này truyền ra, lập tức có nhiều người bị bệnh tìm đến, vì họ cũng đã bị "bác sĩ chê" rồi! Hơn nữa, bọn họ cũng không có tiền để đi bệnh viện lớn, chỉ có thể dùng một ít thuốc cổ truyền, nên khi thấy tin tức liền vội vã chạy tới thử một lần.

Đối với những người bệnh này, cha Trần Húc rất quyết đoán, cho họ sử dụng thuốc miễn phí, không yêu cầu họ phải làm gì để đền đáp cả.

Mặc dù là miễn phí, nhưng mấy mũi thuốc này có bao nhiêu tiền? Có những người này quảng cáo giúp còn sợ không bán được thuốc sao?

Hơn nữa, hiện giờ chỉ có một mình Lưu Lăng Thiên được cứu thì tính thuyết phục cũng không cao.

Sau khi đám người bị bệnh đại được chữa xong, hơn nữa, trong thời gian này, Lưu Kiến Quốc dùng hết sức lực tuyên truyền, rồi đến báo "Y học Trung Quốc" đưa tin về "Khắc tinh bệnh đại". Báo Y học Trung Quốc là tờ báo khoa học cấp quốc gia, những tin được đăng trên đó đều gây chấn động giới y học. Mà phóng viên trong những tờ báo loại này không hề "nghe gió nói mưa" giống như phóng viên của những tờ báo lôm côm khác. Phóng viên rất cẩn thận, mỗi chuyên gia tới khảo sát, thậm chí còn xem xét bệnh án.

Lần này, "Khắc tinh của bệnh đại" thật sự nổi danh!

Ngay sau đó, báo "Nhân Dân" cũng đưa tin, trên tờ báo cấp quốc gia này có bài với tựa đề "Trung y đã phá giải được một trong những căn bệnh đáng sợ nhất trên đời, bệnh đại không còn là ác mộng", kế tiếp, tin này được vô số báo khác đăng lại, tin tức nhanh chóng được truyền ra nước ngoài. Ngoài tin tức trên báo còn có những "nhân chứng" đã được điều trị khỏi hẳn nên "Khắc tinh bệnh đại" tạo thành một tiếng nổ vang trên khắp thế giới!

"Thiên nhiên" [Nature] - tạp chí hàng đầu của Anh, có bài giới thiệu về loại thuốc mới. Sau đó, đến tạp chí "Khoa học" [Science] của mỹ cũng đăng tin

giới thiệu loại thuốc này.

Hiệu quả của "Khắc tinh bệnh dại" đã không thể nghi ngờ!

Kịch tính nhất là có một vị giáo sư y học rất có uy tín ở Viện Hàn Lâm Thụy Điển đã đề nghị trao ngay giải Nobel y học năm nay cho "Khắc tinh bệnh dại". Tất nhiên, cái đề nghị này không có gì là buồn cười cả, giải Nobel y học có mục đích là khen thưởng cho những người có cống hiến cho ngành y của nhân loại, không phân biệt quốc gia, hay chủng tộc gì cả. Giải quyết được căn bệnh có tỷ lệ tử vong tuyệt đối này là công tích hoàn toàn xứng đáng để nhận giải Nobel y học.

Chuyện này kịch tính ở chỗ: do con cung của vị giáo sư này vừa được cứu nên ông ta quên mất thời gian. Những đề cử giải Nobel học được trình lên hội đồng vào ngày 1 tháng 2 hằng năm, trải qua sàng lọc thật gắt gao mới chọn ra được người đoạt giải. Sau đó, sẽ công bố kết quả vào tháng 10, cuối cùng, sẽ trao giải chính thức vào ngày 10 tháng 12 ở Stockholm.

Hiện giờ đã sắp sang tháng 10, và lại giải Nobel y học năm 2006 cũng đã được chọn: Andrew Fire và Craig Mello, 2 vị này đã phát hiện "cơ chế can thiệp ARN" cho phép khóa chặt một số gen nhất định, từ đó có thể phát triển những liệu pháp điều trị mới. Trước mắt đã tới ngày công bố, nếu bây giờ mà thay đổi sẽ trở thành trò cười cho cả thế giới!

Sau một trận thảo luận gay gắt, cuối cùng các vị trong Viện Hàn Lâm rút ra kết luận: Khắc tinh bệnh dại chưa được kiểm nghiệm trong thời gian dài, nên sẽ quan sát 1 năm, nếu nó hoàn toàn chữa được bệnh dại thì sẽ đề cử giải Nobel năm sau. Lúc đó nó nhận được giải thưởng cũng là chuyện đương nhiên.

Sau khi các tổ chức lớn thay nhau thảo luận và chứng minh, cha Trần Húc mang Khắc tinh bệnh dại đi dự triển lãm được phẩm năm nay được tổ chức ở Mỹ. Sau đó, chỉ trong vòng 1 ngày đã có đơn đặt hàng 80.000 liều thuốc [1 liều là 1 đợt điều trị chứ không phải 1 mũi thuốc nhé], mỗi liều trị giá 888 USD!

Đa số người mắc bệnh dại là do xui xẻo bị chó cắn hoặc do không cẩn thận khi chơi đùa với thú cưng nên số lượng người bị mắc bệnh không nhiều lắm. Cho nên, ngay ngày đầu tiên có thể bán nhiều thuốc thế này làm cha Trần Húc khiếp sợ, vì đơn đặt hàng trong nước chỉ khoảng 50.000 liều mà thôi.

Suy nghĩ cẩn thận thì có thể hiểu được nguyên nhân: người càng có tiền thì càng sợ chết! Nếu trị được bệnh dại thì ngại gì chút tiền con con? 888 USD/liều, 1 đợt trị liệu tiêm 7 mũi, tuy cũng khá nhiều tiền nhưng so với cái mạng thì rất rẻ! Với lại có rất nhiều nuôi chó mèo thú cưng cũng sợ vac-xin không có tác dụng nên các bệnh viện đều dự trữ mấy trăm liều để khi cần thì có mà dùng.

Khi cha Trần Húc về nước, chỉ riêng đơn đặt hàng của Mỹ đã là 100.000 liều, chưa kể đơn đặt hàng của các nước khác đang bay về như mưa!

Giá cả dành cho nước ngoài là 888 USD, còn trong nước thì giá chỉ 300 tệ. Giá cả thế này có thể gọi là ăn cướp của nước ngoài! Nhưng đối với trong nước thì cái giá 300 tệ/1 liều thật sự không thể nói là đắt đỏ gì nên chiếm được danh tiếng rất cao.

Trần Húc nghe cha kể lại thì hết hồn, lưu cả lưỡi! Chỉ bán thuốc thôi mà trong vòng mấy ngày lão cha đã thu được gần 100 triệu USD!

Phải biết rằng: trước đây tiền lãi hằng năm từ nhà máy thuốc của cha Trần Húc cũng chỉ trên dưới 10.000.000 nhưng là Nhân dân tệ.

Cha Trần Húc cũng bị con số này dọa muốn ngất. Sản xuất được phẩm vốn là một ngành có lợi nhuận kék sù, mà cái loại thuốc mới này mang lại lợi nhuận càng kinh khủng hơn: giá thành nguyên liệu sản xuất 1 liều chưa được 10 tệ, trong đó kể cả chi phí đóng gói, tất nhiên là chưa tính phí nhân công và hao mòn máy móc. Mà muốn sản xuất 1 loại được phẩm nào đó thì vốn tiền nhất là cái khâu nghiên cứu, nhiều khi ném vài chục triệu cũng không thấy chút tăm hơi! Nhưng cha Trần Húc biết rõ cái khâu này mình không tốn 1 xu, hoàn toàn là nhờ thằng con bảo bối không biết lùm ở đâu ra cái phương thuốc,

Chuyện mà cha Trần Húc lo lắng nhất đó là chủ của cái phương thuốc này nhảy ra gây phiền phức cho mình, tuy đã đăng ký độc quyền nhưng sẽ ảnh hưởng tới thanh danh. Lão cho người đi điều tra vụ cháy nhà máy sản xuất thuốc Trịnh Châu mới phát hiện cái nhà máy này chỉ sản xuất si rô ho, chả liên quan cái đéch gì tới bệnh dại cả!

Nhưng khi hỏi Trần Húc thì thằng nhãi này lại giả vờ nói đông nói tây, ra vẻ đú có liên quan gì tới mình. Nhìn cái bộ dáng đó thật muốn cho vài cái bốp tay thật tàn nhẫn!

Nhưng cha Trần Húc tin tưởng, cho dù thế nào thì thằng này không thể nào hại người cha yêu quý của nó được, hơn nữa, cái phương thuốc này đem tới chỗ tốt quá lớn, lớn đến mức trước kia có nằm mơ cũng không tưởng tượng được! Trừ danh tiếng và uy tín với bên ngoài thì số tiền thu vào đã đủ cho mình tiêu xài cả đời rồi!

Cuối cùng cha Trần Húc nói:

-Con trai, nếu con không muốn nói thì thôi, cha cũng không hỏi nữa. Chúng ta là người một nhà, cha mẹ tin tưởng con vô điều kiện. Nhưng không ngờ nha, lão tử lăn lộn nhiều năm như vậy mà không bằng chú mày tiện tay làm một chút. Hắc hắc, lần này kiếm lớn rồi! Lão tử đã lập di chúc, mọi thứ đều để lại cho chú mày. Mịa, vốn lão tử còn nghĩ nếu chú mày không có tiền đồ thì ta đem tài sản quyền góp hết, không để cho chú mày phá hỏng hết tâm huyết cả đời của ta!

Nghe xong lời này, hốc mắt Trần Húc hơi cay cay, nói:

-Cha à, người càng già càng dẻo dai, lập di chúc cái gì chứ, đừng nói xui xẻo!

Cha Trần Húc cười hắc hắc rồi cúp điện thoại.

Phòng viên các nước tự nhiên là nhắm vào lai lịch cái phương thuốc trị bệnh đại này, hỏi hoài không bỏ, vì không ai tin rằng loại thuốc này là do một cái nhà máy bé tí teo có thể nghiên cứu ra. Mà sau khi phỏng vấn thì mới biết nhiều công nhân trong nhà máy biết còn ít hơn cả phóng viên! Điều này làm cho người ta càng hoài nghi.

Vì thế cha Trần Húc nói lai lịch của phương thuốc là từ trong một quyển sách thuốc tổ truyền, sau khi tin tức truyền ra thì có một đám lão thầy thuốc Trung y nổi danh, ngày thường khó gặp, đánh giết tới cửa, muốn nhìn quyển sách trong truyền thuyết này một chút.

Cha Trần Húc cuối cùng mới biết rằng nói dối một câu thì phải nói dối thêm nhiều câu nữa mới lấp được sơ hở vì hán làm cái đầu gì có sách thuốc nào? Đành phải nói rằng trước kia rảnh rồi trúng đau nên lật xem sơ qua, nhớ được vài phương thuốc, còn quyển sách thì ném mĩa nó đâu mất rồi..

Tất nhiên là không có ai tin cái loại lý do c.t chó này, nhưng không ai có biện pháp ép buộc được hán, chỉ có thể đoán rằng hán có sổ c.t hoặc cái quyển sách thuốc đó rất quý giá, không thể dễ dàng lấy ra cho người khác xem. Tuy mấy lão chuyên gia Trung y thấy hán quá keo kiệt nhưng cũng không thể nào ép buộc người ta được.

Hơn nữa, cái phương thuốc này không có gì sơ hở, đều dùng được liệu Đông y thông thường, không có ai nghi ngờ phương thuốc này đến từ tương lai cả.

Cha Trần Húc cũng là người có tài, hán tuyên bố dùng số tiền thu được lần này đầu tư xây dựng phòng thí nghiệm siêu lớn. Vì bệnh đại là bệnh chuyên tấn công vào hệ thần kinh, mà cái loại bệnh này thì có rất nhiều, nếu nghiên cứu thấu đáo cái phương thuốc này thì không chừng có thể phát minh ra nhiều loại thuốc nhắm vào hệ thần kinh khác nữa.

Mấy cái phòng thí nghiệm này ban đầu đã tốn mất 3.000.000 tệ, thu hút rất nhiều chuyên gia Trung y chủ động tới cửa xin được tham gia nghiên cứu, làm cha Trần Húc vui cười đến sái cả quai hàm!

Đầu tiên, có thể nói số tiền này gần như là lão "lụm" được. Thứ hai, cha Trần Húc cũng biết những người mắc bệnh đại rất ít, đừng thấy đợt hàng đầu tiên bán được nhiều thuốc như thế mà tưởng bỏ, vì thuốc này cần dùng gấp nên mới đắt hàng như thế, sau này lượng thuốc tiêu thụ sẽ ngày càng ít, không chừng còn không bán được! Cho nên, ngồi không ăn núi cũng lở, phải biết khai thác tiền bạc mới là vương đạo.

Một người có đầu óc bình thường, sau khi có số tiền lớn sẽ nghĩ cách làm sao hưởng thụ, còn người có tài thì sẽ nghĩ cách kiếm thêm càng nhiều tiền!

Tuy cha Trần Húc không dám tự nhận mình là thiên tài, nhưng tuyệt đối không tự xem nhẹ đầu óc của mình, hơn nữa, mình phải tạo ra chỗ dựa cho xú tiểu từ Trần Húc kia...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Ngôn Ngữ Lập Trình hán Ngữ

-Trên diễn đàn chúng ta có rất nhiều bạn đều biết về tri thức máy tính và hacker. Nhưng cũng có rất nhiều bạn không có căn bản, nói khó nghe là "chưa học bò đã lo học chạy".

-Rất nhiều bạn dựa vào mấy cái tool cơ bản của hacker như PasswordCracker hoặc L0phtCrack... Tuy các công cụ này có tác dụng nhất định, có thể trợ giúp trong quá trình học tập để thành hacker sơ cấp, nhưng nếu các bạn có thói quen sử dụng các công cụ này thì sẽ đánh mất tính tự chủ của hacker!

-Bạn không thể tìm thấy công cụ của hacker cao cấp ở trên mạng. Công cụ để công kích hay phòng ngự của hacker cũng giống như bảo kiếm của kiếm khách, nó chưa chắc là mạnh nhất nhưng nhất định là nó thuận tay nhất.

-Chúng tôi đề nghị các bạn hãy cùng chúng tôi từ bỏ các công cụ, cùng nhau học tập tri thức căn bản của máy tính, tuy hiệu quả hơi chậm nhưng các bạn sẽ thấy đây là cách tốt nhất.

-Bạn thấy Đại thần SM.MH chứ? Chỉ trong 5 phút đồng hồ hán đã giải quyết virus siêu độc ác, đó là nhờ kiến thức của hán vững chắc như núi, thâm sâu như biển!

Đây là một đoạn được post trên diễn đàn Liên Minh Hồng Khách, Trần Húc xem cũng hiểu được ý tứ trong đó.

Thực ra hẳn chỉ muốn lợi dụng Tiểu Mẫn mà thôi, chỉ cần theo Ngô Nguyên học nhập môn là được rồi. Hoi đầu mà lo nhiều chuyện như thế.

Loại người như Trần Húc rất nhiều, trình độ máy tính cao hơn người thường một chút nhưng so với cao thủ thì còn kém tới 10 vạn 8.000 dặm! Những người này tôn thờ google, họ có thể sử dụng thành thạo, biết rõ chức năng của những phần mềm chính quy, nhưng khi gặp virus hoặc những phần mềm ác ý thì lập tức nhờ google tìm kiếm các công cụ hoặc các hướng dẫn để giải quyết. Những người này có kỹ thuật nửa vời, nếu cho họ công cụ hacker và có người hướng dẫn một chút thì sẽ nhanh chóng đi tới trước cửa trở thành hacker sơ cấp - chỉ tới cửa thôi nhá - nếu muốn tiến bộ sẽ rất khó, vì họ có thói quen sử dụng phần mềm có sẵn, không biết sáng tạo, thành tựu sau này cũng chỉ tới mức đó mà thôi.

Do đó, "kiến thức căn bản" là yếu tố rất quan trọng.

Không có nền móng vững chắc thì ngọn tháp nào cũng sụp đổ, trong tiểu thuyết võ hiệp cũng có nói: người có căn bản vững chắc sẽ có thành tựu chậm chạp nhưng chắc chắn không bị "tàu hỏa nhập ma".

Cái Trần Húc đang thiếu chính là các kiến thức căn bản đó.

Căn bản của máy tính nói ngắn gọn đó chính là ngôn ngữ máy, là cách giao tiếp giữa nhân loại với máy tính, nhưng ngôn ngữ máy rất khó học, phải có phần mềm để "phiên dịch" từ ngôn ngữ nhân loại sang ngôn ngữ máy, đó gọi là ngôn ngữ lập trình, ngôn ngữ lập trình cơ bản nhất là Hợp Ngữ, nhưng người mới học mà nhìn vào thì thấy Hợp Ngữ quá khó khăn, rất khó để học tập.

Trần Húc ôm quyển sách nhãn nhó, trên trán có viết chữ "Hiểu chết liền!"

Trần Húc đau khổ:

-Có cái gì đơn giản hơn không?

-"Cố", Ngô Nguyên lại ném một quyển khác lại, có tựa "Phần cứng máy tính".

-"F.K!" Suýt chút nữa Trần Húc đập quyển sách vào mặt Ngô Nguyên, "Coi cái này để chế tạo máy tính hả mày?"

Thấy Trần Húc nôn nóng như thế, Ngô Nguyên thờ dãi:

-Huynh đệ à, mấy cái thứ này mày phải học một chút, toàn là kiến thức căn bản đó, quan trọng lắm nha. Mày thấy các đại cao thủ như Đại thần SM.MH không? Bọn họ hiểu rất rõ về phần cứng lẫn phần mềm máy tính. Nói thật nhá, với kỹ thuật hiện giờ của mày thì cho mày vài cái phần mềm hacker thì mày cũng có thể tấn công mấy người gà máy tính, nhưng mà mày đừng có làm nhá, nếu không người ta bắt được mày là cái chắc!

Ngô Nguyên phát tay nói tiếp:

-Lý tưởng của tao là trở thành lập trình viên cao cấp nhất thế giới! Nếu mày chỉ muốn tấn công đơn giản thì tao có thể hướng dẫn cho mày nhưng trình độ mày vĩnh viễn chỉ có bấy nhiêu đó mà thôi.

Nghe những lời này Trần Húc héo xuống. Hẳn rất hoài nghi lời của Tiểu Mẫn: hẳn sẽ là hacker và lập trình viên cao cấp nhất thế giới?

Có nhiều chuyện Trần Húc không muốn lo lắng, nhưng cũng có nhiều chuyện không muốn lo cũng không được. Ví dụ như tương lai hẳn sẽ có bộ dáng như thế nào? Những việc làm hiện giờ của hẳn có ảnh hưởng gì tới tương lai? Còn tờ giấy xin máy tính của hẳn nữa, nếu mất nó thì Tiểu Mẫn có biến mất không? Mấy chuyện này Trần Húc có nghĩ tới nhưng không có cách để tìm hiểu cặn kẽ.

Hắn đã từng hỏi Tiểu Mẫn những chuyện này, nhưng Tiểu Mẫn chỉ trả lời "Quyền hạn không đủ". Các thông tin về hẳn trong máy tính chỉ vền vẹn một câu "Hacker và lập trình viên cao cấp nhất thế giới", trong nội tâm hẳn biết mình phải đi theo hướng này, nếu không thì mọi chuyện sẽ trở thành giấc mộng.

"Địch mọ, không phải chỉ là kỹ thuật máy tính thôi sao? Lão từ thông minh lanh lợi như vậy đâu sợ thằng nào!" Trần Húc nghĩ như thế rồi ôm lấy quyển Hợp Ngữ cố gắng nhồi nhét vào đầu.

Ai đã từng tiếp xúc với cái loại sách này thì đều biết, quá trình học rất buồn tẻ, cho dù là vừa học vừa thực hành trên máy tính cũng vẫn thấy chán như thường!

Hợp Ngữ là một loại ngôn ngữ lập trình bậc thấp, nhưng có khả năng rất mạnh, dùng phần mềm để trực tiếp khống chế các thiết bị trong máy tính. Hiện có khoảng 70% phần mềm được viết bằng loại ngôn ngữ này, nếu biết cách phối hợp nó với ngôn ngữ C++ thì có thể nói là có khả năng vô hạn!

Tuy học tập Hợp Ngữ rất buồn tẻ nhưng nó giúp người học nắm bắt được cả phần cứng lẫn phần mềm. Có lẽ thứ này quá phức tạp nên trong học phần chuyên ngành, sinh viên không bị bắt buộc phải học ngôn ngữ này.

Trần Húc ngồi xem cả đêm, xem đến mức 2 mắt đỏ ngầu rồi cuối cùng là ngã vật ra, tiến vào hệ thống giúp ngủ say.

Lịch trình của Trần Húc hiện nay là: 22g30' bắt đầu ngủ, đến khoảng 2g30 thì hồi phục, bắt đầu tiến vào "Mô phỏng chiến đấu", sau khi bị chà đạp đến 3g hoặc 4g thì nhảy vào đá bóng, sau đó ngủ tiếp 30 phút, đến 5g sáng thì rời giường đi rèn luyện thân thể.

Nhưng lần này, ngủ đến 2g30 thì hẳn không vào game Mô phỏng chiến đấu mà hỏi Tiểu Mẫn:

- Tiểu Mẫn, ta muốn học tập các tri thức cơ bản của máy tính, người có cái gì... à, không, người có cách nào học cấp tốc không?

Tiểu Mẫn nhanh chóng trả lời:

- Xin lỗi, không có cách nào học cấp tốc cả. Vì tri thức căn bản có rất nhiều thứ phải học, với lại nó rất quan trọng nên chỉ có thể lắng đọng tích lũy từ từ, không có cách nào để học nhanh được.

Trần Húc ôm đầu kêu khóc vài tiếng rồi nói:

- Mịa, cái ngôn ngữ lập trình này vừa nhìn là đau đầu rồi! Lại còn là 'điều ngữ' [ý nó nói là tiếng Anh đó] nữa chứ! Phải chi có Trung văn thì khỏe hơn rồi!

Tiểu Mẫn đột nhiên nói:

- Có, nếu ngài muốn học ngôn ngữ lập trình thì tôi đề xuất ngài học "Hán Ngữ" đi.

- "Hán ngữ? Cái này ta biết từ lâu rồi!" Trần Húc bất mãn.

- Xin lỗi, ngài không hiểu ý của tôi. "Hán Ngữ" mà tôi nói là một loại ngôn ngữ lập trình giống như Hợp Ngữ nhưng do Trung Quốc nghiên cứu và phát triển trong tương lai. Toàn bộ giao diện, câu lệnh trong đó đều là Trung văn, nó rất phù hợp với thói quen dùng từ của người Trung Quốc. Do đó nó rất thích hợp để ngài học tập, với lại nó có thao tác rất đơn giản và trực quan, học tập không buồn tẻ đâu.

- "Thật sự có ngôn ngữ lập trình bằng Trung văn?" Trần Húc cảm thấy trước mắt sáng ngời. Khi hắn xem Hợp Ngữ thì tối tăm mặt mày, vô cùng buồn bực vì trong đó toàn là tiếng Anh, chỉ cần nhìn là chóng mặt rồi. Khi học thì vừa phải để ý tới thuật toán lại còn phải nhớ từ này có nghĩa là gì nữa. Một óc gần chết!

Trần Húc từng lên mạng tìm xem có thứ ngôn ngữ lập trình nào bằng Trung văn không nhưng tìm tới tìm lui kết quả vẫn là "Không tìm thấy!". Google còn khoa trương hơn khi nói: "Loại ngôn ngữ này chưa thành thực, sử dụng rất phiền toái, khuyên bạn đừng sử dụng!..."

"Ngôn ngữ lập trình đầu tiên được gọi là ngôn ngữ máy. Trong đó chỉ có các chuỗi số "0" và "1". Nhưng cái loại ngôn ngữ này người bình thường không thể nào hiểu được nên sau đó xuất hiện Hợp Ngữ, nó dùng các từ khóa bằng tiếng Anh rút gọn để chuyển thành ngôn ngữ máy. Rồi sau này xuất hiện các ngôn ngữ lập trình cao cấp hơn như VB [Visual Basic], C, C++, Java,..."

Hán Ngữ được sinh ra là một bước đột phá, đột phá quan trọng nhất đó là nó là một trình biên dịch đi trước thời đại, nó đã đạt tới chuẩn ngôn ngữ lập trình cao cấp nhất, bạn chỉ cần nói với nó là bạn muốn làm gì thì nó sẽ tự động tạo ra mã nguồn để thực hiện yêu cầu của bạn.

Loại ngôn ngữ lập trình này có chỗ tốt là không cần phải lo là mình có gõ sai chữ nào không, dẫn tới cả phần mềm đều bị lỗi, không hoạt động được. Cho nên tôi đề nghị ngài học tập ngôn ngữ lập trình này vì nó giúp ngài nhanh chóng nắm bắt được các kỹ thuật máy tính".

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Bắt Đầu Học Tập

Xin giải thích một chút về ngôn ngữ máy.

Ý nghĩa nó giống như tên gọi, Ngôn Ngữ Máy Tính là loại ngôn ngữ để "nói" cho máy tính "hiểu". Giống như một người nước này đi sang nước khác, nếu muốn giao tiếp với người bản xứ thì phải học tập ngôn ngữ của họ.

Ở thời kỳ ban đầu, Ngôn Ngữ Máy Tính được gọi là Ngôn Ngữ Máy. F.k, cái loại ngôn ngữ này thật sự là lấy mạng người mà, bởi vì nó là tổ hợp của các số "0" và "1" vì thế nó còn được gọi là ngôn ngữ "Nhị Phân", đối với các mạch điện thì "0" có nghĩa là tắt, còn "1" có nghĩa là mở.

Các lập trình viên "đời đầu" rất cực khổ, đối mặt với cái loại đồ vật mới mẻ như máy tính thì họ giống như "lợn" được em bé ngoài hành tinh, nên họ không thể không hạ mình, chịu tổn rất nhiều tiền và thời gian để học tập ngôn ngữ của chúng nó - chính mà ngôn ngữ Nhị Phân hay còn gọi là Ngôn Ngữ Máy - bởi vì họ thấy "em bé" này có tiềm năng rất lớn, nhưng nó "còn nhỏ" nên nó chưa học được ngôn ngữ của nhân loại.

Lúc đó trao đổi với máy tính rất thống khổ, các phần mềm cơ bản là chuỗi số 0101001..., giống hệt thiên thư, với lại, nếu có sai lầm ở một chỗ nào đó thì chỉ có nước ngồi... khóc chứ biết sai chỗ nào mà sửa?!

Các lập trình viên nhanh chóng bị cái loại Ngôn Ngữ Máy này làm cho phát điên, không muốn học nữa, nhưng vấn đề là... "em bé" này không thể học tập, muốn trao đổi với nó thì chỉ có dùng cái loại ngôn ngữ chết tiệt này!

Vì thế các lập trình viên này ra ý định: vì không để "đàn em thân yêu" phải trải qua chuyện khổ khổ như mình, nên họ quyết tâm phát minh ra "máy phiên dịch".

Cái "máy phiên dịch" này được sử dụng cho đến ngày nay.

Phát minh ra máy phiên dịch cũng không dễ dàng gì, đòi đầu tiên là "Hợp Ngữ" [Assembly Language]. Nó dùng các từ khóa tiếng Anh ngắn gọn để làm câu lệnh, thay thế cho chuỗi số 0101..., cái loại phiên dịch này rất cứng nhắc, ví dụ: lệnh ADD là phép toán cộng Nhị phân, JMP là lệnh nhảy đến một địa chỉ nào đó...

Loại Hợp Ngữ này được sinh ra, làm cho giao tiếp giữa người và máy tính được thoải mái hơn - đương nhiên là tương đối thoải mái mà thôi. Nhưng có một vấn đề lớn là: Hợp Ngữ yêu cầu tính tương thích với phần cứng rất cao! Nói cách khác: Hợp Ngữ thế kỷ 20 khác xa với Hợp Ngữ đòi đầu vì phần cứng khác nhau!

Về sau xuất hiện thêm nhiều "máy phiên dịch" [ngôn ngữ lập trình] càng cao cấp hơn, dùng những ngôn ngữ lập trình cao cấp này ít mệt óc hơn Hợp Ngữ, nhưng đáng tiếc là cho đến thế kỷ 21 vẫn chưa có ngôn ngữ lập trình sử dụng Trung văn [cả ngôn ngữ lập trình bằng tiếng Việt nữa :P]

Điều này làm cho rất nhiều người Trung Quốc [Việt Nam] muốn học lập trình gặp phải khó khăn vì muốn lập trình thì phải biết tiếng Anh! Ai cũng biết là dùng tiếng mẹ đẻ sẽ cảm thấy thân thiết và thuận tiện hơn tiếng nước ngoài cả.

"Hán Ngữ" là ngôn ngữ lập trình thuần Trung văn. Cái ngôn ngữ này gần giống với C++ vì vấn đề thói quen sử dụng.

Giống như năm đó Bill Gates vội vã tung Windows ra thị trường - lúc đó các thao tác theo dạng cửa sổ còn chưa chín muồi - với mục đích là tạo thành thói quen cho người sử dụng, bởi vì một khi đã hình thành thói quen thì rất khó thay đổi!

Cho nên trong "Hán Ngữ", các loại ký hiệu, khai báo,... đều giống với Ngôn Ngữ C, chẳng qua giao diện và các câu lệnh được đổi thành Trung văn và việc kiểm soát lỗi nghiêm ngặt và trực quan hơn nhiều.

Trần Húc nhìn chằm chằm vào các tài liệu về "Hán Ngữ" mà Tiểu Mẫn đưa cho, cảm thấy hơi thất vọng.

Tuy thế giới ảo BC chỉ có 2 game nhưng không hề gây trở ngại cho việc Tiểu Mẫn mô phỏng ra một cái phòng làm việc với đầy đủ thiết bị, kể cả máy tính, Trần Húc có thể sử dụng cái máy tính ảo này để học tập và thực hành lập trình.

Lập trình, là thứ mà mỗi hacker cao cấp đều phải học. "Hán Ngữ" cũng là một loại ngôn ngữ lập trình, cũng chính là một trình biên dịch. Thông qua việc học tập "Hán Ngữ", Trần Húc vô tình được nâng cao trình độ hiểu biết về phần cứng lẫn phần mềm, hơn nữa, đây là cái loại hiểu biết đi trước thời đại!

Vốn Trần Húc cho rằng mình "lục" được một quyển Cửu Dương Thần Công hay là Cửu Âm Chân Kinh gì đó, có thể giúp mình trở thành tuyệt thế cao thủ trong thời gian ngắn nhưng giờ mới biết cái này chỉ là giáo trình nhập môn, giống như cái loại giáo trình "thiên thư" trước kia, có điều giáo trình này dễ hiểu hơn mà thôi.

Trần Húc bất đắc dĩ thờ dài, "Quả nhiên, trên cái thế giới này không có cái gì gọi là "thập toàn đại bổ" cả, vẫn là bản thân mình phải học tập một chút mới được". Nhưng cũng may, học cái loại Hán Ngữ này thấy cũng khá nhẹ nhàng, dù sao cũng mới là nhập môn nên Trần Húc chỉ cần nhìn mấy câu lệnh là có thể hoàn thành một phần mềm đơn giản, với lại hẳn hoàn toàn hiểu được mã nguồn của cái phần mềm này, thoải mái hơn nhiều so với khi học ngôn ngữ C!

Trần Húc vẫn chưa hiểu hết ý nghĩa của "Hán Ngữ".

Ngoài việc nó giúp người Trung Quốc dễ dàng tiếp cận thì ngôn ngữ lập trình này còn giúp hắn đi trước thời đại vì ngôn ngữ này có kỹ thuật nhắm vào phần cứng lẫn phần mềm cao hơn kỹ thuật của các ngôn ngữ lập trình hiện tại rất nhiều, vì nó có kỹ thuật đi trước thời đại!

Trần Húc vừa sống trong thế giới thật vừa miệt mài học tập trong thế giới ảo. Tuy hẳn không có nhiều ưu điểm, còn khuyết điểm thì chất thành đống lớn nhưng hẳn có một điểm đáng khen, đó là hẳn rất kiên nhẫn.

Sau khi xác định mục tiêu thì hẳn sẽ cố gắng để thực hiện.

Đương nhiên, tác phong này là ưu điểm nhưng cũng là khuyết điểm. Khuyết điểm lớn nhất là: sau khi bị "đầu rơi máu chảy" mới biết mình không thích hợp để làm chuyện gì đó! Nếu không có Tiểu Mẫn thì sau khi tốt nghiệp Trần Húc không biết phải làm gì, nhưng hiện giờ, hẳn biết mình đã đi đúng đường rồi.

Trước giờ Trần Húc không hề coi trọng tiền tài, hắn chỉ cần có đủ tiền ăn cơm là được. Lúc lão cha buôn bán thuốc "Khắc tinh bệnh đại" được một khoản khổng lồ, lão đã cho Trần Húc 200.000 xem như tiền tiêu vặt, ngoài việc mời huynh đệ trong phòng vài bữa cơm - chủ yếu là bị lừa bịp, tổng tiền - thì hẳn không hề động tới số tiền đó.

Cha Trần Húc từng nói "Sao chú mày không có lý tưởng gì hết vậy?" Nhưng hiện giờ Trần Húc cảm thấy rốt cục mình cũng đã tìm được lý tưởng. Đó là trở thành Lập trình viên vĩ đại nhất thế giới! Có thực lực có thể so sánh với Đại thần SM.MH! Không cần phải lo lắng người ta phát hiện mình sử dụng siêu cấp máy tính như hiện tại...

Trần Húc học "Hán Ngữ" 2 giờ rồi huấn luyện chiến đấu vì hắn là dạng người thích đi thẳng, một khi đã đặt mục tiêu thì có đụng phải vách đá đến vỡ đầu cũng không chịu quay lại. Vừa vào thì huấn luyện viên độc nhãn đã đứng dậy nói:

-Thể chất của ngươi vẫn kém như thế!

Trần Húc không biết phải nói gì. 5g sáng mỗi ngày đều rời giường tập chạy bộ, buổi chiều tan học còn ghé qua phòng thể dục của trường, mấy ngày nay đã thấy có chút kết quả nhưng so với yêu cầu của vị huấn luyện viên độc nhãn này thì còn kém rất xa!

Trần Húc chỉ có thể sợ hãi nói:

-Tôi vẫn đang tập luyện mà.

Do phần mềm đã quy định nên tính tình của huấn luyện viên độc nhãn này không hề tốt như Tiểu Mẫn. Hắn "Hừ" một tiếng:

-Không biết ngươi tập luyện kiểu gì nữa? Ngươi không chỉ có sức bền kém, lực lượng thì yếu xiu, thân thể cũng không hề mềm dẻo! Trong đời thật ngươi có tập co giãn dây chằng không?

Nhắc tới cái màn co giãn dây chằng này về mặt của Trần Húc rất khó coi.

Mỗi lần huấn luyện, tiện nhân một mắt này không cho tắt hệ thống cảm giác, mà cái loại kéo dây chằng này... Mịa! Cái đó mà gọi là kéo dây chằng sao?

Được sự "giúp đỡ" của tiện nhân một mắt này, thân thể Trần Húc vận ngược vận xuôi tạo thành những hình dáng rất cổ quái, với lại phải giữ tư thế này trong một thời gian mới được, nếu không giữ được thì được hắn "thưởng" cho 1 roi!

Mặc dù đây là thế giới ảo nhưng cảm giác đau đớn lại là thật!

Mấy cái tư thế cổ quái này làm cho cơ thể như muốn vỡ vụn! Loại đau đớn này chỉ có ở trong thế giới ảo Trần Húc mới chịu nổi một chút vì không sợ bị thương thật sự!

Phải biết là tiện nhân một mắt này ra tay không biết nặng nhẹ. Ví dụ như khi tập kéo dây chằng ở đùi bằng cách dạng 2 chân ra ["bán hành" ấy mà], tiện nhân kia thấy 2 chân Trần Húc dang ra chưa đủ rộng vì thế "tặng" mỗi chân 1 cước, làm 2 chân Trần Húc bẹt ra thẳng tắp!!!

Loại động tác có độ khó cao này, người chưa từng tập luyện như Trần Húc có thể làm được sao?

Nếu trong đời thật mà làm kiểu này thì chỉ một kết quả: dây chằng hoàn toàn bị đứt!

Nếu không thể làm được động tác này trong đời thực thì trong thế giới ảo cũng không thể nào làm được, vì thế giới ảo căn cứ theo số liệu thực tế mà tạo ra. Mà không hoàn thành hạng mục này thì Trần Húc không thể tiến hành bước tập luyện tiếp theo, hay có thể nói là Trần Húc bị "Game over" ngay ở màn này!

Sau khi bị tiện nhân một mắt chà đạp một phen, Trần Húc buồn bực rời khỏi thế giới ảo. Ngủ một chút, tới 5g thì thức dậy tập chạy bộ.

Trần Húc vừa chạy vừa nghĩ "Ài, con mịa nó, làm sao để tăng tính dẻo dai cho cơ thể đây?", chạy được 2 vòng thì trên sân cũng bắt đầu có người, có người tới để lấy thư, có người tới để tập thể dục, mà trong đám người mới tới này, Trần Húc thấy một bóng người quen thuộc.

"Quản Dịch?"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Yoga? Thể Thuật?

Quản Dịch mặc một bộ đồ thể dục, tóc cột giống đuôi ngựa, đang chạy chậm chậm quanh sân.

Thấy Trần Húc chào mình, yêu tinh này cười quyến rũ, tuy trên người là một bộ quần áo thể dục nhưng khi thấy nàng cười thì Trần Húc thấy mình suốt nửa hôn mê.

Trần Húc mỉm cười đi qua... Gõ lên đầu nàng một cái.

-Chị Hai à, không phải mình đã nói là bạn đừng có phóng điện lung tung sao?

Quản Dịch sờ sờ đầu, làm ra bộ đáng ủy khuất:

- "Mình đâu có phóng điện lung tung đâu? Mình nhắm vào bạn mà." Nói rồi nàng bầy ra bộ đáng ngây thơ, 2 mắt chớp chớp với tần số 5 lần/giây, làm Trần Húc khóc lóc, hô to trong lòng "Thiện tai, thiện tai. Không thể chịu nổi!"

Trần Húc rất kỳ quái hỏi:

-Sao hôm nay bạn lại tập chạy? Máy hôm trước đâu có thấy bạn?

Quản Dịch cũng rất ngạc nhiên:

-Bạn chạy được mấy ngày rồi hả? Hi hi, là Chị Hai đây nghe người ta đồn cậu tập chạy nên mới có ý tới tìm. Thế nào? Chút nữa bạn phải mời mình ăn sáng đó nha.

Trần Húc lau mồ hôi, nói:

-Bà chị à, chỉ một bữa sáng mà thôi, bạn không cần hăm hại mình như thế đâu. Nếu đám gia súc trong khoa nghe được mấy lời này thì mình không sống nổi với tội nó đâu!

Quản Dịch liếc mắt xem thường, nói:

-Mình không có hăm hại bạn nha. Hiện giờ trong trường có bao nhiêu người muốn tính sổ với bạn? Bạn xem nè, trên tay mình còn dấu kim nè.

Nhắc tới việc hiến máu, Trần Húc cũng buồn bực, nghĩ thầm "Mình cũng bị rút máu mà, mình cũng đâu có được miễn! Cái này là chuyện trường sắp xếp mà, đâu có liên quan gì tới mình?!", tuy nghĩ thế nhưng hán chỉ có thể cười trừ:

-Cái này,... Lâu lâu mất chút máu có thể giúp cơ thể thêm khỏe mạnh. Trong sách có nói một tháng mất máu một lần rất có lợi cho cơ thể.

Nghe thế mặt Quản Dịch đỏ rần, mắng một tiếng "Lừa manh!" rồi quay đầu chạy mất. Trần Húc bị mắng mà không biết tại sao, cho đến lúc người đẹp đã chạy đi mất, chỉ để lại một làn gió thơm, Trần Húc mới kịp phản ứng... "Ặc, một tháng mất máu một lần.. khụ khụ.. Câu này hình như còn nghĩa khác?"

Trần Húc buồn bực vừa đứng tập kéo dây chằng vừa nhìn người đẹp đang vừa nghe MP3 vừa nhàn nhã chạy bộ. Ài, ánh mắt hán rất tà ác, chỉ tập trung vào nơi đang "nhún nhảy" theo từng bước chân của nàng.. Mỗi lần nó "nhún nhảy" thì trái tim của Trần Húc cũng nhún nhảy theo...

Khi nàng hoàn thành vòng chạy, bắt đầu tập dần cơ thì mất Trần Húc gần như muốn lòi hủ ra ngoài!

Nàng nhẹ nhàng nhắc chân, dễ dàng gác lên trên lan can rồi bắt đầu vận người trái phải, Trần Húc nhìn tới mức sững sờ.

Không thể không nói, Quản Dịch thật sự là yêu tinh! Nhất là tỷ lệ cơ thể, thật sự làm người ta thèm thuồng. Đôi chân thon dài, trên đùi không hề có chút thịt thừa, rất cân đối. Tuy nàng đang mặc cái quần thể dục dài nhưng vẫn không thể che dấu dáng người hoàn mỹ của nàng.

Cơ thể mềm dẻo thế này... Trần Húc vò đầu bứt tóc, nói:

-Bà chị từng tập ballet [ba-lê]?

Quản Dịch cười nói:

-Đúng vậy, 5 tuổi thì mình đã tập múa, cho nên bây giờ vẫn phải tập thường xuyên vì người từng tập múa mà ngừng đột ngột thì sẽ hỏng dáng người, nhanh chóng bị béo!

Trần Húc làm một động tác, rồi hỏi:

-Vậy... Bạn có thể làm động tác này không?

Cái động tác này là do huấn luyện viên 1 nhất dạy hán, tay phải vòng qua vai ra sau lưng, tay thì vòng từ dưới lên, sau đó hai tay nắm thật chặt với nhau, đồng thời 1 chân co lên rồi cứ đứng thẳng như thế.

Tư thế này là tư thế duy nhất hiện giờ Trần Húc có thể làm được trong hiện thực vì nó không có đau đớn như mấy cái động tác biến thái khác.

Quản Dịch vừa thấy động tác này liền nở nụ cười, nói:

-Bạn cũng tập Yoga?

Nói rồi nàng nhẹ nhàng làm theo nhưng động tác của nàng rất mềm mại, mau lẹ làm Trần Húc xấu hổ vô cùng.

Nghĩ một chút rồi Trần Húc lấy điện thoại ra- cái này là điện thoại di động bình thường, trong đó có ảnh chụp mẫu các động tác do tiện nhân 1 mất đưa để Trần Húc tập theo trong hiện thực, nhưng hẳn lại thấy hẳn không thể nào làm được mấy cái động tác này!

Trần Húc lựa 1 tư thế khá khó nhưng không gây tổn thương người rồi đưa cho Quản Dịch xem:

-Còn cái tư thế này, bạn làm được không?

Quản Dịch nhú mày một cái, thân thể nàng theo bản năng làm thử rồi nói:

-Cái này hình như đầu phải là Yoga? Ít ra là mình chưa từng học tư thế này, nó có lợi ích gì không?

-Khoan hãy nói tới chuyện nó có ích lợi gì, bạn thử giữ nguyên tư thế 3 phút rồi nói.

Quản Dịch thâm ý liếc Trần Húc một cái, cũng không hỏi nữa, nhìn ảnh chụp rồi làm theo.

Động tác này là chỉ riêng việc đứng thẳng là Trần Húc đã không làm được rồi.

Thân thể Quản Dịch mềm dẻo hơn Trần Húc nhiều, nàng hít sâu một hơi, nhìn ảnh chụp vài giây rồi "Hấp" một tiếng, giơ 1 chân lên, 2 tay quấn vào nhau rất quý dị.

"Cái tư thế này mà cũng làm được?! Chênh lệch quá lớn rồi!" Trần Húc ngay cả trong thế giới ảo cũng phải có huấn luyện viên mạnh mẽ kéo tứ chi của hắn mới hoàn thành được!

Trần Húc cầm di động đếm:

-Cố lên! còn 2 phút,..., 1 phút,..., còn 20 giây,... 8 giây,... Ai da, sao bạn buông rồi?!

Mặt Quản Dịch ửng hồng:

-Bạn đùa mình hả? Bất mình làm tư thế cổ quái thế này ở đây! Bạn xem kia, có bao nhiêu người đang nhìn đó!

Nghe nàng nói, Trần Húc mới quay đầu lại thì thấy không ít người đang tròn mắt há mồm nhìn vì thế cười què hắc hắc vài tiếng:

-Xin lỗi, xin lỗi. Mình không để ý.

Quản Dịch thả lỏng cơ thể rồi giật mình:

-Woa! Cái động tác này thật sự có tác dụng nha! Tuy hồi nãy khó chịu gần chết nhưng bây giờ toàn thân lại thoải mái, cảm giác thoải mái thế này lâu rồi mình không gặp. Ủ, đúng rồi, là lúc mình mới học Yoga, sau khi học dần dần chẳng mới có cảm giác thế này.

Cô nàng nhìn Trần Húc:

-Cái thứ này mới thật sự là Yoga!

Trần Húc cười nhạt:

-Yoga là cái đỉnh gì chứ?! Cái này là trong sách cổ gia truyền nhà tui đó, nó cao siêu hơn Yoga gì gì đó nhiều lắm đó nha!

Nghe xong, Quản Dịch cười ngi ngơ:

-Gia truyền nhà bạn không ít thứ hay ho nha. Có thuốc trị bệnh đại nê, rồi thêm cái môn này nữa. À, mỹ nữ trong ảnh này là ai vậy?

Mỹ nữ này tự nhiên là Tiểu Mẫn! Nàng là nhân vật ảo nên tư thế quý quái nào mà làm chẳng được?! Vốn là mấy cái động tác này do tiện nhân 1 mất biểu diễn nhưng Trần Húc thấy nó tròn ròn thế nào ấy [thử tưởng tượng nhé: khi bạn nhìn 1 người đàn ông cao to lực lưỡng, mặt mày bặm trợn lại uốn éo thì sẽ bạn có cảm giác thế nào?], nên mới kêu Tiểu Mẫn làm mẫu!

Mà Tiểu Mẫn thì có độ chân thật rất cao, ngoài việc quá xinh đẹp thì hầu như không khác gì người thật, kể cả làn da! Nhưng nhìn trên màn hình bé tí của di động thì không ai nghĩ nàng không phải người thật, cho nên Quản Dịch nhìn lắm cũng không có gì lạ.

Trần Húc mặt dày nói:

-À, đó là em gái mình. Nó đã tập luyện từ nhỏ nên mấy cái động tác này nó làm rất nhẹ nhàng.

Thấy Trần Húc nói y như thật nên Quản Dịch không nghi ngờ:

-Có cơ hội thì giới thiệu cho mình nha. Mình thật sự rất muốn học các động tác này... À, đúng rồi, nhà bạn có quy định không truyền nó ra ngoài không?

-Không có.

Vốn Trần Húc muốn nói là "Có" nhưng đã đưa ảnh cho người ta xem rồi còn nói cái gì nữa? Với lại, nó chỉ là mấy động tác rèn luyện thân thể thôi, đâu có gì mí mắt mà phải dấu? Chỉ cần nói dóc về lai lịch của nó là được.

Quản Dịch cảm di động, lật xem các tấm ảnh, tổng cộng có 108 ảnh chụp có liên quan với nhau, giống như tạo thành 1 quyển "bí kiếp võ công" vậy. Quản Dịch càng nhìn càng kinh hãi, vì trong đó có những động tác không thể tưởng tượng được! Càng về sau thì càng khó, như muốn khiêu chiến cực hạn thân thể con người vậy!

Từ nhỏ Quản Dịch đã học khiêu vũ, ballet nên thân thể rất mềm dẻo nhưng nàng xem những động tác này rồi mới biết mình chỉ có thể làm được khoảng một nửa các động tác này!

Quản Dịch bị mấy cái động tác này thu hút vì động tác vừa rồi làm nàng cảm nhận được lực lượng trong cơ thể mình có biến hóa, vì thế nàng dùng một giọng nói rất chân thành, tha thiết pha lẫn chút nũng nịu:

-Bạn rửa cho mình mấy tấm ảnh này được không? Mình không có mạng di động! Nha nha nha.

Thấy nàng có bộ dáng tha thiết như thế, nên Trần Húc nghĩ thầm "Bây giờ đưa ra yêu cầu gì chắc nàng cũng chịu" vì thế hắn nói nhỏ:

-Nếu bạn cho hôn một cái thì được.

Quản Dịch sùng sốt, trong mắt có chút tức giận, sau đó cười duyên, khẽ sát mặt Trần Húc nói:

-Nếu bạn có gan thì hôn đi.

Cái này làm Trần Húc bị dọa suýt ngất, hắn xua tay như đuổi ruồi:

-Chị Hai à, đùa chút thôi mà.

Quản Dịch "Hừ" một tiếng rồi nói:

-Biết bạn đùa mà. Nếu bạn dám đưa mặt tới thì đảm bảo môi bạn sẽ "thân thiết" với đất mẹ ngay.

Trần Húc cười hắc hắc, một lúc sau mới nghiêm túc nói:

-Mấy tấm ảnh này cho bạn cũng không sao nhưng bạn đừng có truyền ra ngoài nha.

Yêu cầu này rất hợp lý, Quản Dịch lập tức nói:

-Mình tuyệt đối không truyền ra ngoài.

Trần Húc gãi gãi đầu:

-À, còn nữa... Thật ra mình cũng muốn học, nhưng cơ thể quá cứng nhắc, bạn có thể hướng dẫn mình tập không?

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Bài Tập Thể Dục Theo Đài Số 9

-"Không thành vấn đề!" Quản dịch trả lời rất sáng khoái, "À, bài tập này tên gì vậy?"

Trần Húc biết nó tên gì mới là chuyện lạ! Vì Tiểu Mẫn có nói cho hắn biết đâu?! Dưới tình thế cấp bách, Trần Húc nói bừa:

-À..., nó tên là,... Bài tập thể dục theo đài Số 9...

"..."

Trần Húc không biết mình nói mò nhưng đúng được nấy chữ. Bài tập này có tên đầy đủ là "Thể thuật số 19 của bộ đội đặc chủng Trung Quốc". Bài tập này cũng là "đặc sản của tương lai", nhưng hiện giờ người ta đang nghiên cứu, đã có chút hình dáng ban đầu rồi.

Loại thể thuật này có nguồn gốc kết hợp từ võ thuật cổ truyền và thuật dưỡng sinh cổ, sau khi được nghiên cứu cải tiến, chứng minh mới dần dần được phát triển.

Rất nhiều người cho rằng thuật dưỡng sinh của Đạo gia chỉ có 1 phương pháp đó là ngồi bất động để "vận công". Đó là quan niệm sai lầm. Ngồi bất động vận khí là phương pháp thường thấy nhất nhưng ngoài nó ra thì còn phương pháp khác, đó là các bài tập luyện thể. Tuy các bài tập này đa số là không có tác dụng nhưng cũng có một vài thứ có tác dụng thần kỳ như Yoga của Ấn Độ nhưng nó không được lưu truyền rộng rãi như Yoga. Chúng không được lưu truyền rộng rãi không phải do chúng không tốt mà do không có người đi truyền bá.

Các võ quán dạy Teakwondo và Yoga đại trà hiện giờ chỉ là các các phòng tập thể thao, vào đó tập chơi cho khỏe người thôi chứ không thể nào chạm vào tinh túy của các môn đó được. Có thể nói là "treo đầu dê bán thịt chó"!

Mà mấy cái động tác thể thuật của Đạo gia mới nhìn đã thấy nó không được tự nhiên, thậm chí có người thấy sẽ tức giận mắng to "Dêch mợ! Cái thứ này mà có người làm được sao?". Cũng có người nghi ngờ nếu làm theo thì còn gì là xương cốt?!

Nhưng thật ra không phải như thế, mấy cái động tác này chỉ cần người có cơ thể mềm dẻo một chút là làm được, như các vận động viên thể dục, các vũ sư,... đều làm được, có điều cũng không dễ dàng gì.

Loại thể thuật này là để phát huy cực hạn của nhân loại chứ không phải cố ý hại người. Qua nghiên cứu, các nhà khoa học tương lai phát hiện: khi giữ các tư thế quái dị này, cơ thể sẽ tiết ra các chất kích thích rất có lợi cho cơ thể.

Khoa học không phải vạn năng, ít nhất là khoa học hiện nay, còn một chặng đường rất dài phải đi. Tuy các khoa học gia không thể biết tại sao nhưng các kết quả nghiên cứu rất thống nhất rằng: loại thể thuật này có thể đào móc tiềm lực trong cơ thể mỗi người nên ban đầu nó được phổ biến cho một nhóm bộ đội đặc chủng, sau đó được cải tiến dần rồi phổ biến trong quân đội, chính phủ còn muốn nó được truyền bá rộng rãi cho nhân dân. Cuối cùng nó chỉ được ít người biết đến vì nó thật sự là tra tấn người ta, nếu những người mới tập sẽ đau đớn đến mức muốn tự sát! Người không có nghị lực cực mạnh sẽ không chịu nổi.

Đương nhiên, bài tập thể thuật này có hiệu quả rất rõ ràng. Theo kết quả nghiên cứu: nếu mỗi ngày có thể thực hiện thành thực 108 tư thế liên hoàn này và ăn uống có khoa học thì sức mạnh, phản ứng,... đều được tăng lên rõ rệt. Nếu có thể kiên trì thì tới 40 tuổi vẫn khỏe mạnh hơn người 30 tuổi bình thường!

Dĩ nhiên bây giờ Trần Húc chưa biết chỗ hay của bài tập này, hắn chỉ muốn nhanh chóng hoàn thành bài tập để có thể chà đạp tiện nhân 1 mất!

Tập môn thể thuật này thật sự rất thống khổ, lần đầu tập thì người có cơ thể mềm dẻo như Quán Dịch mà còn đau đến nhe răng trợn mắt. Phải biết rằng nữ nhân rất coi trọng hình tượng nên trước khi bắt đầu tập nàng đã hung hăng tịch thu tất cả những thứ có thể chụp ảnh của Trần Húc để hắn không thể lén lút chụp hình nàng khi nàng tập những tư thế quái dị.

Vì để giữ bí mật nên Trần Húc đăng ký 2 thẻ thành viên VIP của một phòng tập thể hình gần trường rồi dùng thẻ thuê 1 phòng tập riêng. Tuy tốn không ít tiền nhưng thẳng này vốn không hề có khái niệm gì về tiền nên hắn không hề thấy xót.

Bài tập này khi mới tập thì cần có 2 người giúp nhau mới được! Vì mỗi động đều rất biến thái, một người không thể nào làm được, với lại sẽ rất đau, nếu không có người đề lại thì khó mà giữ được tư thế!

Ài, "nam nữ thụ thụ bất thân" nha! Nhưng lúc này không muốn va chạm thân thể cũng không được... Trần Húc tự thấy mình hơi giống cảm thú: nắm bàn tay nhỏ bé, ôm eo của người ta, đã vậy còn kề sát mặt vào người thấy mùi thơm... Trần Húc nháy mũi một cái, thì ra có một sợi tóc khêu khêu cái mũi...

Trần Húc sờ sờ cái mũi, hắn đang nghĩ tới một từ đáng khinh. À, thật ra bản thân cái từ này thì không có gì ghê gớm, nhưng trong trường hợp này thì không giống... cái từ này kêu là "song tu"...

-Bạn gọi đầu bằng đầu gọi gì thế?

-Enchanr [cái này dịch cuối nhé]

-Vậy bạn xài nước hoa gì?

Quán Dịch nghiêng đầu sang chỗ khác, liếc hắn:

-Bạn không có gì nói thì im lặng đi, không ai nói bạn cầm đầu. Minh phải tập luyện thì xài nước hoa làm cái gì?

Trần Húc cười hắc hắc, không dám nhìn nàng gần trong gang tấc, ráng nói thêm một câu:

-Có nước hoa dành cho lúc tập thể thao mà?

Thật ra Trần Húc phải tìm chuyện nói để phân tán sự chú ý của mình, vì hiện giờ tư thế của hai người rất ám muội! Một chân Quán Dịch đứng thẳng làm trụ còn hai tay đang đưa ra sau lưng và một chân đang giơ lên cao thì bị Trần Húc cầm lấy... Trần Húc dán chặt sau lưng nàng, nếu ai nhìn thấy cảnh này đều cho rằng Trần Húc đang "thả dê" con gái người ta! Thật ra Trần Húc cũng rất buồn bực, đứng ra thì tuy Quán Dịch là một cô gái còi mỗ nhưng tập mấy cái tư thế đáng xấu hổ này thì nàng nên nhờ một cô gái khác giúp đỡ mới phải. Hắn chỉ nói nàng đừng truyền lung tung, tức là chỉ truyền cho những người quen biết chứ đâu có cầm nàng tìm người giúp đâu?!

- "Ê..." Trần Húc không biết nên xưng hô với nàng bằng từ gì cho thích hợp nên đành kêu "Ê" một tiếng. "Thật ra bạn có thể nhờ một bạn nữ khác giúp đỡ, khục khục... mình thấy như thế này không tiện lắm!"

Quản Dịch ngạc nhiên hỏi:

- Sao vậy?

Cảm giác Quản Dịch đang gãy nhẹ, Trần Húc vội buông nàng ra, nàng vuốt lại mái tóc đang lòa xòa, ngồi xuống nói:

- Thật ra mình không có người bạn nào để nhờ giúp đỡ cả.

- "Không phải chứ?" Trần Húc ngạc nhiên, cười nói: "Mình thấy bạn quan hệ rất tốt với mọi người mà, bạn bè phải đếm không hết mới đúng chứ?!"

- "Phải không đó?" Quản Dịch cười tự giễu "Mình nói là 'bạn bè'! Bạn bè thật sự kìa!"

Trần Húc ngẩn ra, Quản Dịch nói tiếp:

- Bạn tưởng mình và mấy bạn cùng phòng có quan hệ rất tốt hả? Bạn có biết họ đánh giá sau lưng mình thế nào không? Họ nói mình là người có tâm kế, không thích hợp để ở chung, còn nói mình cười nói với người khác đều là giả bộ. Chuyện Lưu Lăng Thiên lần trước đó, họ nói mình cố ý câu dẫn hắn vì nghe đồn nhà Lưu Lăng Thiên rất giàu có.

- "Có chuyện này sao?!" Trần Húc giật mình "Chắc bạn nghe người ta đồn bậy đó?!"

- "Người ta đồn bậy?" Quản Dịch cười lạnh chỉ vào tai mình "Chính tai mình nghe được! Mình thừa nhận là mình có tâm kế, nhưng mình chưa bao giờ nói dối mấy bạn cùng phòng và cũng không cần thiết phải nói dối họ! Mình lừa họ để được cái gì?"

Trần Húc gật đầu, nhà Quản Dịch có lẽ rất giàu có, không cần thiết phải lừa lấy cái gì của người khác... Còn về phần dùng từ "tâm kế" thì hơi khó nghe, sao không nói người ta "thông minh"? Lần đầu gặp mặt thì Trần Húc đã cảm thấy cô gái này rất thông minh, nếu không thì không thể nào khéo léo đuổi được mấy thằng con dê tiếp cận!

Quản Dịch cười:

- Bạn không biết chứ, con gái với nhau có quan hệ rất phức tạp, nhất là bạn gái cùng lứa tuổi. Chỉ cần một đám con gái ở cùng một chỗ thì sẽ có va chạm, ví dụ như: mẹ chồng và nàng dâu mấy ngàn năm nay đều có xung đột. Còn cha vợ và con rể thì ít xung đột hơn nhiều.

- "Hồng đám dâu à!" Trần Húc bĩu môi "Như hàng xóm nhà mình nè, cha vợ và con rể đều mê bóng nên xung đột, cãi nhau liên miên đây kia!"

Quản Dịch ngạc nhiên:

- Không phải chứ?! Những người có cùng sở thích thì phải có quan hệ rất thân thiết mới phải chứ?!

- Thân thiết cái khi gì? Một người là fan cuồng của Inter Milan còn một người là fan cuồng của AC Milan, mỗi khi đến Milan Derby [Derby: ám chỉ những trận thi đấu giữa các đối thủ trong cùng một vùng, một địa phương] là hai người họ cãi nhau ầm ỹ!

Quản Dịch cười khúc khích, lo lắng, buồn phiền của nàng cũng tan biến, phụng phịu nói:

- Bạn cố ý làm mình cười chứ gì?

Hai người nhìn nhau cười, Quản Dịch nhẹ nhàng thở dài:

- Trần Húc, bạn thật sự là người tốt.

Mặt Trần Húc đen lại, hắn đứng bật dậy, đến bên cạnh Quản Dịch, duỗi tay đè bả vai nàng xuống rồi dí sát mặt mình vào mặt nàng, nói:

- Người đẹp, ta trịnh trọng nhắc nhở cô em một lần nữa: ta là người xấu! Thật sự rất xấu!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Đừng Có Sờ!

Tập kéo dẫn dây chẳng không phải là chuyện thoải mái, Trần Húc cảm thấy may mắn là mình đã thuê một phòng tập riêng, cách âm rất tốt, nếu không tiếng kêu gào của hắn mà truyền ra ngoài thì chỉ sợ người cho thuê tưởng bọn hắn không phải đang tập thể dục mà cho rằng đang "tập" cái loại vận động "thiếu nhi không được xem"!

Điều làm Trần Húc bội phục là tuy Quân Dịch giám sát còn nghiêm khắc hơn cả tiện nhân 1 mất nhưng cảm giác lại khác xa: tên 1 mất làm cho Trần Húc hận không thể chọc cho hắn 1 dao nhưng trước mặt Quân Dịch thì Trần Húc tự ước thúc chính mình, vì con trai không thể làm mất mặt mũi trước mặt con gái được! Với lại ánh mắt của Quân Dịch rất độc đáo, nàng có thể nhìn ra khi nào Trần Húc mệt thật hay bị thương thật với khi nào hắn giả vờ để trốn tập.

Dù sao Quân Dịch cũng từng tập Yoga nên miễn cưỡng được xem như một huấn luyện viên tốt. Được nàng hướng dẫn, hiện giờ cơ thể Trần Húc đã mềm dẻo hơn nhiều. Vì Quân Dịch hướng dẫn không có thô bạo như thằng cha 1 mất nên Trần Húc không cần lo lắng bị thương.

Tuy chỉ luyện tập vài ngày nhưng Trần Húc cảm thấy thân thể mình mềm dẻo hơn nhiều. Bây giờ hắn đã có thể miễn cưỡng làm được 10 động tác, còn trước đây hắn có một chết cũng không thể nào làm được 3 động tác!

Chắc có người sẽ nghi ngờ làm sao mới có mấy ngày mà tiến bộ nhanh như thế?

Thật ra các động tác của bộ thể thuật này không phức tạp lắm, Quân Dịch có thể tự mình hoàn thành 30 động tác, càng về sau càng phức tạp. Với lại Trần Húc trước giờ không hề tập nên mấy động tác đầu tiên bộ rất nhanh nhưng các động tác sau động tác thứ 10 thì đã quá sức. Trước mặt thì hắn chỉ có thể tập đi tập lại 10 động tác đầu nhưng hiệu quả rất rõ ràng.

Sau khi cố hết sức mới hoàn thành 10 động tác, hắn cảm thấy sức sống bùng bùng. Tất nhiên, cái cảm giác này không phải là "nội lực" trong truyền thuyết mà do tốc độ trao đổi chất trong cơ thể nhanh hơn nên sức sống được tăng cường.

Rõ ràng là "dụng sào thấy bóng" [thấy ngay tác dụng]!

Cứ tập luyện như thế được 3 ngày. Tối ngày thứ 3, Trần Húc vào gặp huấn luyện viên 1 mất, rốt cục lão này cũng lộ ra 1 tia hài lòng:

-Tuy thể chất của ngươi vẫn là đồ bỏ nhưng tốt hơn trước nhiều rồi. Có thể huấn luyện bài mới rồi.

Trần Húc kích động nhưng còn chưa kịp kêu lên thì huấn luyện viên đội 1 gáo nước lạnh làm hắn chưa kịp vào thiên đường đã rơi vào địa ngục:

-Tiếp theo sẽ huấn luyện năng lực phản ứng. Trong đời thật ngươi phải tiếp tục tập luyện 108 động tác liên hoàn đó, nó rất có ích cho thân thể, sức mạnh và năng lực phản ứng của ngươi. Mấy thứ như sức mạnh, nhanh nhẹn không thể tập luyện trong thế giới ảo, trong này chỉ có thể tăng cường kinh nghiệm chiến đấu, tức là năng lực phản ứng của ngươi mà thôi. Năng lực phản ứng phải tập luyện đồng thời trong thế ảo và thật, vì nếu tiến bộ ở thế giới thật không theo kịp thế giới ảo thì thân thể không theo kịp suy nghĩ, lúc đó ngươi sẽ gặp cảnh "nói như rồng leo mà làm thì như mèo mửa". Còn về phần làm sao để cân bằng và dung hợp giữa thật và ảo thì phải do bản thân ngươi cố gắng. Được rồi, bắt đầu thôi...

Trần Húc phát hiện mình đột ngột bị 1 sợi dây thừng cột chặt, về mặt huấn luyện viên 1 mất rất sinh động, hắn cười tà ác:

-Đầu tiên là né 2 con ong mật.

-"Đừng mà...!" Trần Húc gào lên trong ác mộng rồi tỉnh lại.

Màn vừa rồi thật đáng sợ! 2 con ong đáng sợ đó chích túi bụi trên người mình... Đệch... cả đời 1 con ong mật chỉ có 1 cây kim mà thôi, làm cái đui gì có thứ ong mật nào chích xong rồi bay ra ngoài... mọc kim mới rồi bay vào chích tiếp?!

Tất nhiên, Trần Húc chỉ dám suy nghĩ trong lòng chứ làm gì dám nói với huấn luyện viên độc nhãn như thế? Bởi vì hắn sợ tiện nhân kia nghe xong sẽ thả cả bầy ong ra "thịt" hắn! Như thế là mưu sát chứ không phải là tập luyện nữa!

Theo lời độc nhãn thì mấy con ong này được thiết kế quỹ đạo bay rất tốt, nó tương đương với các loại quyền pháp, nếu có thể né tránh 8 con ong thì năng lực phản ứng đã đủ để "xuống núi".

Khi Trần Húc nghe thế thì nước mắt lưng tròng, 8 con ong? Khó luyện như "Thiên la Địa võng chương" của Phái Cổ Mộ [Thần Điều hiệp lữ] cũng không có cái môn này nha?!

Nghỉ ngơi một lúc Trần Húc lại tập chạy, nhưng không gặp Quân Dịch. Coi bộ mỗi ngày 2 người cùng tập thể thuật làm cô bé này mệt mỏi quá mức nên sáng không dậy sớm nữa để chạy bộ rồi.

Trần Húc tập chạy xong thì ngồi tụng tài liệu "Hán Ngữ". Bộ tài liệu này là hắn in ở trong trường, rẻ hơn gần một nửa so với in ở bên ngoài. Lúc Trần Húc kêu in tài liệu này thì cô gái đang trông tiệm suýt ngất vì nó có hơn 300 trang A4, khi đóng thành quyển thì không chừng còn dày hơn mấy quyển giáo trình của trường! Cô gái trông tiệm nghĩ rằng nếu Trần Húc không bị bò đá trúng đầu làm hư não thì hắn là loại sinh viên học cực kỳ giỏi! Nàng tò mò nhìn xem cái tài liệu này viết cái quỷ gì nhưng nàng không phải dân máy tính nên vừa nhìn mấy từ chuyên ngành là đã hoa cả mắt, nàng cho rằng Trần Húc đang chuẩn bị bài học để thi lấy học bổng du học nước ngoài.

Trần Húc là người thức sớm nhất Đại học Tổng Hợp nên hắn rất kén chọn nơi để đọc sách. Hiện giờ hắn đang đi tới nơi đọc sách lý tưởng nhất: hồ sen ở sân sau của trường.

Hồ sen này là nơi có phong cảnh đẹp nhất Đại học Tổng Hợp, bên bờ hồ có nhiều cái chòi nghỉ mát, trong đó có kê ghế đá, nước hồ thì trong xanh, lại có hương sen dịu dịu, cho nên hầu như chàng vạng ngày nào cũng có các cặp nam nữ si tình "củi khô lửa cháy" tụ tập lại, sau đó, khi màn đêm buông xuống thì phát ra những âm thanh "bẹp bẹp" mà thiếu nhi không nên nghe!

Sáng nay Trần Húc vừa bước vào 1 cái chòi nghỉ mát thì hết to:

-Con mịa nó, xui quá!

Hắn la xui không phải vì nơi này bị người ta chiếm mất mà vì hắn thấy 1 cái "bong bóng" có chứa chất lỏng gì không rõ, có màu trắng đục!!!

-Cái lẽ gì thốn? Mịa, sao mà tự nhiên quá vậy trời?!

Trần Húc nghe đồn hồ sen này có người "đánh dĩa chiến" [xxx 'lộ thiên'] nhưng hắn không tin, vì dù sao nơi này cũng là vườn trường, với lại chỗ này nhiều người qua lại thì có ai dám "làm" chứ?!

Bây giờ thấy thứ này thì hắn tin rồi. Hắn đang muốn kêu Tiểu Mẫn phân tích DNA của cái thứ "chất lỏng" trong cái "bong bóng" [BCS: ba con sâu] đó để biết là thằng nào to gan như thế nhưng nghĩ lại thấy tôm quá nên thôi.

Hắn vừa quay lại định đi chỗ khác thì thấy 1 mỹ nữ mất to đang chắn trước mặt mình.

Hai người cùng cất tiếng:

-Sao ông (bà) tới đây?

Thì ra mỹ nữ này chính là người đã chinh hắn chết đi sống lại, làm thất lung hắn như đứt làm hai: Cao Hiểu Tiết.

Cao Hiểu Tiết đang cầm quyển sách "Hợp Ngữ", mắt nàng mở to, nói:

-Sáng sớm mà siêng năng đọc sách thế? Đọc sách gì vậy?

Trần Húc thấy quyển sách nàng đang cầm thì bật cười:

-Bà muốn làm hacker hả?

-Sao biết?

Hai mắt Cao Hiểu Tiết mở càng to, lúc này Trần Húc mới biết mình nói hớ. Học Hợp Ngữ chưa chắc để làm hacker vì môn này là kiến thức cơ bản của máy tính. Vì mấy hôm nay hắn luôn nghĩ đến chuyện làm hacker nên vọt miệng nói ra.

-À, tui đoán thôi. Hà hà...

Trần Húc cảm thấy mình tốt nhất là ít tiếp xúc "cây ốt nhỏ" này nên vừa muốn kiếm cớ thoát thân thì nghe Cao Hiểu Tiết nói:

-Vừa rồi ông lén lút làm cái gì ở đây?

Nói xong, nàng nhìn chăm chăm phía sau lưng Trần Húc.

Nàng vừa nhìn đã thấy cái "bong bóng" trên cái ghế đá trong chòi, nàng đi vòng qua Trần Húc, tò mò hỏi:

-Cái này là cái gì? Của ông hả?

Nói xong nàng đưa tay định lượm lên.

Tuy Cao Hiểu Tiết có lòng tò mò rất nặng, đã từng lén lút xem trộm trang web xxx, nhưng nàng chỉ dám liếc một cái rồi đỏ mặt tắt trang web ngay. Hiện giờ nàng muốn lượm cái "bong bóng" lên là vì nàng chưa bao giờ thấy vật gì tương tự như thế, với lại nàng tưởng là do Trần Húc bỏ quên!

Động tác của Cao Hiểu Tiết làm Trần Húc bị dọa suýt ngất. Thử nghĩ xem, một cô gái cầm thứ đó lên, rồi sau này nàng nhất định sẽ biết nó là cái gì thì khi nàng nhớ lại có cảm thấy xấu hổ và giận dữ hay không? Nếu lúc này nàng chỉ có một mình thì còn đỡ, có quê một chút cũng không sao, nhưng hiện giờ mình đang đứng bên cạnh mà không ngăn cản thì sau này nàng tưởng mình có ý làm nàng quê thì nàng không "giết người diệt khẩu" mới là chuyện lạ!!!

Nghĩ thế nên Trần Húc "khí tụ đan điền", hét to:

-Đừng có sò!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: thăm Du Không Khó.

Nghe Trần Húc gào lên, Cao Hiểu Tiết sắp chạm tay vào "vật thể lạ" kia liền dừng lại, nàng quay lại hỏi:

-Ông hét lên làm cái gì?

Trần Húc vội kéo nàng ra sau lưng rồi nói:

-Tiểu thư à, sau này đừng có thấy cái gì cũng chụp bộp. Có những thứ không phải là cái gì tốt, lượm lên rồi sau này hối hận cả đời đó!

Cao Hiểu Tiết bực bội nói:

-Ông mới là tiểu thư!

Vì tên nàng là Hiểu Tiết đồng âm với Tiểu Thư, mà cái từ Tiểu Thư này trong thời hiện đại là dùng để ám chỉ mấy cô em không đàng hoàng, cho nên Cao Hiểu Tiết rất miễn cảm với từ này. Nàng chỉ xưng là "bồn cô nương" mà chưa bao giờ xưng là "bồn tiểu thư" cả!

Dù sao Cao Hiểu Tiết cũng không phải là cái gì cũng không biết, nên vừa nhắc tới từ Tiểu Thư thì nàng chợt hiểu ra, mở to 2 mắt kinh ngạc nhìn Trần Húc:

-Không phải chứ?! Cái "bộp" này là của ông? Ông... ông... ông... Mới sáng sớm... vào đây "bắn máy bay"?!

Trần Húc nghe xong thì té lăn ra đất, một lúc sau mới đứng lên được:

-Bà chị à. Có lộn không vậy??? Làm sao tui dám làm cái chuyện thế này? Cái đó do người ta bỏ lại đó chị Hai.

Cao Hiểu Tiết đỏ mặt nói:

-Sao có người vô sỉ thế này?

Trần Húc cũng hùa theo:

-Đúng đúng. Chiến đấu xong không chịu dọn dẹp chiến trường, làm ô uế ánh mắt của những người thuần khiết như chúng ta. Đi chỗ khác thôi, chỗ này ai dám ngồi nữa?

Cao Hiểu Tiết đỏ mặt, lui ra sau vài bước:

-Ai mà thèm ngồi chỗ này, mới nghĩ tới đã thấy ghê tởm rồi! À, đúng rồi, nghe nói bạn cùng phòng với ông có người tên Ngô Nguyên hả? Hình như hắn rất giỏi về máy tính phải không?

-Ừ, có gì không?

-Vậy ID QQ [một dạng blog] của hắn có phải là "Phong cuồng"?

Trần Húc gãi gãi đầu:

-Không phải, cái ID đó của tui. Có gì không?

Cao Hiểu Tiết lộ vẻ bưng bình, cười tà ác:

-Của ông? Có phải ký tên "Thăm du' không khó, khó là 'thăm du' cả đời'?"

Nghe thế Trần Húc toát mồ hôi, cái chữ ký này của hắn cũng quá tà ác, nhất là bị một cô gái nói ra trước mặt. Câu đó là do hắn chế biến từ câu "Làm thơ không khó, khó là làm thơ để đời", hắn chỉ sửa vài chữ đã trở thành tà ác quá mức! Lại nhớ tới cô em này vừa nói hắn "bắn máy bay" nên hắn xấu hổ tới mức không dám ngẩng đầu lên!

Cao Hiểu Tiết gật đầu, nói:

-Tốt, tốt lắm! Nếu ID đó là của ông thì ông phải cho tui một câu công đạo. Nếu thành thật thì được nhẹ tay, còn nếu chống cự quanh co thì ông sẽ rất thảm đó.

Trần Húc mơ hồ hỏi lại:

-Công đạo gì? Cái gì mà công đạo?

Còn chưa dứt lời thì hắn đã bị cốc đầu 1 cái đau điếng. Cô em Giang Nam đứng chống nạnh, trừng mắt với Trần Húc:

-Giả ngố hả? Làm sao ông có ảnh của tui???

-Ảnh? Ảnh gì?

Trần Húc nói xong thì chợt hiểu ra chuyện gì. Là ảnh của Cao Hiểu Tiết!

Hôm đó, không biết tiện nhân Ngô Nguyên kia dùng cách gì tìm được ID QQ của Cao Hiểu Tiết, sau đó hắn phá giải mật mã, đột nhập vào tài khoản của người ta chôm một đồng ảnh chụp hồi nhỏ của nàng. Nếu ảnh chụp xinh đẹp thì không nói làm gì, vì ảnh đẹp là để khoe với người ta mà, nhưng vấn đề là trong đồng ảnh đó có 1 tấm cực xấu! Nếu tấm ảnh này truyền ra ngoài thì nhân vật trong ảnh chắc không dám gặp người khác!!!

Trần Húc đang nghĩ các khả năng có thể làm cho tấm ảnh đó truyền ta ngoài. Phía Ngô Nguyên thì vừa đổi laptop nên hắn rất quý, hắn bảo vệ nó còn hơn vợ mình, không cho ai động tới. Có thể có thằng nào đó dúi hắn ra ngoài đã lên lút "sờ" vào, biết đâu nó thấy tấm ảnh kia rồi tung lên mạng?

Thấy ánh mắt như muốn giết người của cô em Giang Nam, Trần Húc nghĩ thầm "Không được nhận, có chết cũng không thừa nhận có liên quan gì tới mình"

Trần Húc cũng biết cái đạo lý "thành thật sẽ được khoan hồng" nhưng hắn vẫn giả vờ:

-Rất cực là ảnh gì?

Cao Hiểu Tiết vừa nhìn là biết anh bạn này giả ngu nên nàng móc điện thoại ra, dí vào mặt hắn:

-Còn giả ngu nữa hả? Xem đi. Ông dám nói tấm ảnh này không phải ông chôm trong tài khoản của tui không?

Trần Húc vừa nhìn là biết, quả nhiên là tấm ảnh đó vì thế hắn lại tiếp tục giả vờ:

-Ảnh của ai vậy? Woa, sao giống bà vậy?

Cao Hiểu Tiết nổi giận đùng đùng:

-Ông vờ vịt rất giống nha! Nhưng lời đuôi rồi nhá! Không có ai vừa nhìn tấm ảnh thì biết người trong ảnh là tui cả! Làm ơn, lần sau suy nghĩ kỹ rồi hãy nói nhá! Khai thật đi, có phải ông đột nhập tài khoản QQ của tui không?

Trần Húc còn định vờ vịt thêm chút nữa nhưng nghe Cao Hiểu Tiết lầm bầm:

-Cho ông thêm 1 cơ hội nữa. Nói thật đi, ai đột nhập QQ của tui? Hừ, đừng tưởng tui không biết, rõ ràng tui điều tra được nick "Phong cuồng" của ông đã đột nhập.

Trần Húc toát mồ hôi lạnh, vội vàng nói:

-Không phải tui thật mà! Bà không biết tui gà máy tính hả? Là do Ngô Nguyên làm đó, không liên quan gì tới tui à nha!

Nếu Ngô Nguyên nghe mấy lời này nhất định cho thằng huynh đệ này vài đao vì dám phản bội anh em. Còn trong lòng Trần Húc thì nghĩ "Đạo hữu có thể chết nhưng bản đạo thì không. Lão Đại à, không phải tao bán đứng mày nha, chỉ tại cô em này quá giáo hoạt, tao bị nắm thóp rồi còn chối được sao?"

-Thật sự là Ngô Nguyên?

Trần Húc gật đầu lia lịa:

-Đúng đúng, thật sự là hắn! Lão Đại của bọn tui là thành viên CLB Sinh viên yêu máy tính đó, người bình thường không vào đó được đâu!

Cao Hiểu Tiết hừ một tiếng:

- CLB Sinh viên yêu máy tính thì thế nào? Giới lắm sao? Bọn họ bây giờ phải nghe lời tui đó.

Trần Húc "A" một tiếng, Cao Hiểu Tiết phát tay:

-Khoan hãy nói tới chuyện đó, ông khẳng định là do Ngô Nguyên làm?

-Khẳng định, khẳng định!

Cao Hiểu Tiết nói:

-Được rồi, quyết định vậy đi.

Nghe nàng nói thế Trần Húc sợ hãi:

-Ê, ê,... Bà tính xử Lão Đại thế nào? Lột sạch quần áo của hắn rồi treo lên cổng trường hả?

Cao Hiểu Tiết trừng mắt với hắn:

-Nếu ông muốn xử hắn như thế thì cứ tự đi làm lấy. À, còn nữa, trong mắt ông thì tui là người bạo lực lắm hả?

Trần Húc hỏi ngược lại:

-Không phải sao?

Thấy nàng trừng mắt nên hắn vội cười làm lành:

-Đám Lão Đại đang làm việc cho bà hả? Làm cái gì vậy?

Cao Hiểu Tiết cười đắc ý:

-Bí mật! Bọn họ đã làm lâu như vậy thì cũng sắp xong rồi. Hôm nay ông đã giúp tui một việc lớn nên đến khi có sản phẩm thử nghiệm tui sẽ cho ông thưởng thức một chút.

Trần Húc cảm thấy nhức đầu:

-Tui giúp bà cái gì?

Xem ra tâm trạng của Cao Hiểu Tiết đang rất tốt nên liếc nhìn Trần Húc 1 cái thật quyến rũ:

-Tui đi trước.

Sau đó nàng như con thỏ, nhanh chóng biến mất chỉ để lại Trần Húc đang đứng buồn bực "Minh có giúp cái gì đâu? Chẳng lẽ là chuyện cái 'bong bóng'???"

Sau khi vòng qua 1 khúc cua, Cao Hiểu Tiết móc di động ra, nàng cười hi hi nói trong di động:

-Tình Tình à, mình đã tìm ra người đột nhập QQ nha. Là Ngô Nguyên làm đó! Ủ, là thằng cha đeo kính ấy! Ủ, là chính miệng Trần Bán Tiên thừa nhận đó.

Nghe tiếng Trạh Tình cười hi hi ở đầu bên kia:

-Nếu biết thủ phạm thì bạn định xử lý thế nào? Đem số di động của hắn dán lên cột điện hay là cột đá vào đui rồi ném xuống hồ?

Cao Hiểu Tiết kêu lên khoa trương:

-Ai nha! Tình Tình à, bạn trở nên tà ác từ lúc nào thế? Mấy cách trị người như thế mà bạn cũng nghĩ ra được?!

Bên kia Trạh Tình trả lời một cách yếu ớt:

-Không phải đêm qua bạn nói thế trong phòng sao?

-Mình có nói hả?

Cao Hiểu Tiết ngượng ngùng cười hi hi, nhớ lại đêm qua khi phát hiện tấm ảnh xấu xí của mình bị người ta tung lên mạng thì tức điên lên, sau khi ăn mấy túi khoai chiên thì quả thật có nói những lời đó. Nàng lại nói tiếp:

-Tình Tình, bạn đừng đánh trống lảng chứ. Mình suýt bị bạn làm cho quên chuyện bạn đã hứa rồi! Bạn đã nói bắt kể mình dùng cách gì, chỉ cần mình tìm ra thủ phạm thì bạn sẽ dạy mình kỹ thuật hacker đó nha.

Trạm Tinh cười cười:

-Mình có nói sao?

-Á..., Tinh Tinh, bạn đừng có nuốt lời đó nha. Rõ ràng bạn nói thế mà! Mình đã tìm được thủ phạm rồi, có đúng là Ngô Nguyên không?

Trạm Tinh không chịu nổi sự dây dưa của Cao Hiểu Tiết nên đành thờ dài:

-Được rồi, được rồi. Chịu thua bạn rồi. Vậy trước hết bạn phải học Hợp Ngữ, nếu bạn học được thì mình sẽ dạy bạn. Còn nếu không được thì... Với năng khiếu của bạn thì thích hợp để làm game hơn.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Kim Dung Truyền Kỳ

Đầu đuôi câu chuyện là thế này:

Cái lần Snake khiêu chiến SM.MH, Trạm Tinh nhận được tin nhắn của Bảo Bối Mầu Lam, đúng lúc đó Cao Hiểu Tiết đang đứng bên cạnh nên nàng cũng biết chuyện đang diễn ra.

Với cá tính của Cao Hiểu Tiết thì không cho nàng tham gia cũng không được. Vì thế đêm đại chiến, Cao Hiểu Tiết chạy theo Trạm Tinh ra ngoài thuê 1 căn phòng trọ để cùng xem đại chiến. Khi thấy SM.MH một mình gần sòng dừ, làm giới hacker phải tán phục thì nàng cũng sinh lòng hâm mộ!

Dùng sức 1 người làm cả thế giới không ai dám hó hé. Wow, oai phong cỡ nào chứ?! Ai mà không muốn vươn tới cảnh giới như thế?

Chuyện phía sau chắc chắn sẽ xảy ra: Cao Hiểu Tiết kêu khóc, đòi Trạm Tinh dạy nàng kỹ thuật hacker, vì nàng thấy Trạm Tinh cũng tham gia chiến đấu, hơn nữa Trạm Tinh còn tiến vào tầng cuối cùng!

Có điều, Trạm Tinh thấy tính tình Cao Hiểu Tiết xốc nổi, không phải là loại người có thể tĩnh tâm học tập, mà hacker là một ngành nghề khi học tập lẫn chiến đấu đều buồn tẻ, không hề phấn khích như trong tưởng tượng, vì thế Trạm Tinh vẫn tìm cách để cho qua. Nhưng nàng không ngờ Cao Hiểu Tiết có trình độ "mài" quá cao, làm nàng sắp chịu hết nổi rồi!

Rồi ngày hôm qua, Cao Hiểu Tiết phát hiện có người xi xầm về mình - sau khi điều tra mới biết là do tấm ảnh xấu xí! Cao Hiểu Tiết tức sùi bọt mép! Vì các cô gái đều xem trọng hình tượng của mình, mà tấm ảnh xấu xí đó có ý nghĩa đặc biệt nên nàng không thể bỏ được nên đành phải giữ lại. Giữ lại nhưng không muốn có người nào biết! Thế là Cao Hiểu Tiết nhờ Trạm Tinh điều tra thủ phạm.

Trạm Tinh thấy đây là cơ hội tốt để kiểm tra Cao Hiểu Tiết, vì thế yêu cầu nàng dùng hết mọi cách có thể để tự mình điều tra xem ai là thủ phạm. Tuy Cao Hiểu Tiết chả biết chút xíu gì về kỹ thuật hack nhưng Trạm Tinh đã khuyên nàng: điều quan trọng nhất của hacker không phải là kỹ thuật hay các công cụ mà là sức sáng tạo! Một hacker đi theo lối mòn thì vĩnh viễn không thể trở thành hacker mạnh nhất.

Bài kiểm tra này cũng không quá khó khăn, bởi vì tấm ảnh chỉ được lưu truyền trong Khoa thì nhất định là thủ phạm là người trong Khoa, thậm chí là người trong lớp, vì thế phạm vi điều tra được thu hẹp rất nhiều. Bài này chủ yếu là kiểm tra sức tưởng tượng và... vận may của Cao Hiểu Tiết.

Thật ra Trạm Tinh đã tìm được thủ phạm từ sớm rồi. Nàng xâm nhập server của QQ xem được IP đột nhập vào QQ của Cao Hiểu Tiết, rồi lần theo IP đó phát hiện ra thủ phạm là Ngô Nguyên. Máy chuyện này nàng thực hiện thần không biết quỷ không hay! Ngô Nguyên tự xưng là cao thủ nhưng không ngờ mình không chịu được 1 kích của người ta, chỉ mất vài phút đã bị tra ra thân phận.

Còn Cao Hiểu Tiết thì dùng phương pháp đơn giản nhất: xem history các ID ghé thăm QQ của mình, cách này là cách duy nhất mà những con gà máy tính như nàng có thể làm được. QQ chỉ tự động ghi lại 10 người liên lạc gần nhất, với lại, nếu đối phương không ghé thăm bằng trang web QQ mà bằng phần mềm thì... bỏ tay! Có điều, vận may của Cao Hiểu Tiết rất lớn, vì nàng không có thói quen viết lung tung linh tinh gì đó trong QQ, và lại hình ảnh thì đều bị đặt mặt khẩu nên rất ít người ghé thăm. Lúc Ngô Nguyên đột nhập có phòng bị nên nàng không thấy được ID của hắn, nhưng hắn lại đưa QQ của nàng cho Trần Húc, rồi chàng gà này không dùng Tiểu Mẫn mà dùng cái laptop củi của mình ghé thăm QQ, bị ghi ID lại, từ đó nàng mới tra ra Ngô Nguyên!

Cho nên mới nói Cao Hiểu Tiết may mắn, tuy không tóm được trộm nhưng bắt được kẻ đồng lõa. Tâm trạng vui vẻ vì Trạm Tinh sẽ dạy mình nên nàng không tính toán với Trần Húc và Ngô Nguyên.

Trạm Tinh cũng đau đầu nhưng không còn cách nào khác, ai kêu mình hứa chứ? Bất quá nàng cũng làm giống Ngô Nguyên: ném quyền "Hợp Ngũ" cho Cao Hiểu Tiết, nhưng khác nhau ở chỗ Ngô Nguyên cũng chỉ biết lờ mờ về Hợp Ngũ còn Trạm Tinh thì hiểu rất sâu.

Trần Húc ăn sáng xong và trở về phòng thì đã hơn 8g, hán chỉ thấy Tần Tiểu Ngạn còn đang ngủ còn Ngô Nguyên và Lão Đồng không biết đã chui đi đâu mất.

Trần Húc kẻ sát tai Tần Tiểu Ngạn hét lên:

-Cầm thú! Dậy! Mặt trời thiêu mông của mày rồi kia! Không sợ trễ học hả?

Tần Tiểu Ngạn trở mình một cái:

-Thieu cái đầu mày! Cút đi! Địch mợ, sáng nay không có tiết, tao ngủ thêm chút nữa!

-"Không có tiết?" Trần Húc vội chạy tới xem thời khóa biểu... "Ừm, thật sự là không có tiết!"

Nếu hôm sau không có tiết thì mấy tên gia súc này đều thức rất khuya, nhưng mỗi ngày Trần Húc đều đi ngủ vào lúc 22g nên hán không chú ý tới chuyện này lắm.

Buông tha cho tên cầm thú, Trần Húc mở cái laptop cùi của mình ra, tiếp tục học Hán Ngữ.

Học lập trình bằng tiếng mẹ đẻ nhanh hơn rất nhiều so với học bằng tiếng nước ngoài. Bây giờ Trần Húc đã có thể viết được vài phần mềm con con như: phần mềm máy tính bỏ túi [Calculator] hoặc phần mềm khi mở ra thì có hình một em bé lắc mông điên cuồng... Các câu lệnh của ngôn ngữ lập trình này rất dễ học và nhớ lâu, khác xa với khi Trần Húc học ngôn ngữ C: hiểu được lệnh đầu tiên thì mất nửa ngày, lại mất nửa ngày nữa mới hiểu được lệnh thứ hai nhưng... lại quên mất cái lệnh đầu tiên!

Trần Húc đang viết Trainer cho game Red Alert 2 cũ xì. Hán có quan niệm là: game không có cheat code, không có trainer thì không chơi! Vì thế hán viết cái trainer này để tăng tiền, tăng lực công kích của vũ khí, tăng năng lực sửa chữa ,... rồi bắt đầu chà đạp máy tính!

Trần Húc đang vui sướng chà đạp máy tính thì di động réo vang, Trần Húc chả thèm xem là ai gọi đã gào lên:

-Thằng nào?

Đầu bên kia có tiếng Lão Đại:

-F.k, Lão Tam, tao nè, mày đang làm cái đú gì vậy?

Trần Húc trả lời:

-Chơi game.

Lão Đại lại nói:

-Mày bỏ game đó đi, không phải mày thích game RPG [Role-playing game: game nhập vai] sao? Qua CLB của tao nhanh lên, có game hay cho mày chơi đây!

Trần Húc thấy kỳ quái "Ngoài 2 game Kiếm Tiên Kỳ Hiệp và Hiên Viên Kiếm thì còn game RPG nào hay nữa đâu? Hay là Lão Đại phát hiện game mới?"

Nghĩ thế nên người mê game như Trần Húc làm sao ngồi yên được, chạy vèo tới CLB Sinh viên yêu máy tính. Vừa bước vào hán đã thấy Cao Hiểu Tiết cũng có mặt, mấy người còn lại đều mang mắt kính, cả đám đang cười dâm dâm nhìn mình ...

Trần Húc hoảng hốt:

-Á,... các người định làm gì??

Ngô Nguyên cười rất hiền lành, vẫy tay với Trần Húc:

-Ai hiếp mày đâu mà sợ? Lão Tam, lại đây. Đây là thành quả nửa tháng bận rộn của tui tao, còn mày là người đầu tiên được thưởng thức!

Trần Húc ngạc nhiên:

-Cái gì? Tui mày làm game? Game gì vậy? Thể loại RPG hả?

Cả đám đều cười "Hắc hắc" một cách dâm dâm.

Ngô Nguyên giật tấm vải đỏ đang che màn hình máy tính xuống, rồi hưng phấn:

-Teng teng teng teng... Xin ra mắt game Kim Dung Truyền Kỳ!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Game Có Hình Ảnh Xấu Xí

Nghe cái tên này Trần Húc xui xuống. Cái game này Trần Húc đã cày nát tất cả bản đồ rồi! Đã tìm thấy 13 quyển Thiên Thư, chỉ còn quyển cuối cùng nằm trong "Động Kim Xà" nhưng hắn không thể tìm thấy cái hang này vì... nhà sản xuất không làm bản đồ đó, vì thế hắn đành nghỉ chơi.

Game này được công ty Hà Lạc phát triển, công ty Soft World phát hành, là game RPG lấy cảm hứng từ 14 quyển tiểu thuyết của Kim Dung. Trong game người chơi lấy thân phận bang quan để nhìn ngắm thế giới trong tiểu thuyết Kim Dung, có thể học tập các loại tuyệt thế võ công như Đoàn Dự hay Dương Quá... Cuối cùng là đứng đầu vô lâm...

Năm đó Trần Húc chơi game này có thể nói là si mê điên cuồng, mà game này có thể so sánh với game Kiếm Tiên Kỳ Hiệp được xưng là game RPG hay nhất do Trung Quốc sản xuất.

Nhưng đáng tiếc, khi game Kim Dung Truyền Kỳ còn có rất nhiều người chơi ủng hộ thì Soft World đắm vào vết xe đổ của Kiếm Tiên Kỳ Hiệp và Hiên Viên Kiếm, không chịu thừa thắng xông lên, khai thác tiếp mà nhảy sang khai thác 2 game khác là Võ Lâm Truyền Kỳ và Tam Quốc, tuy 2 game này cũng thu hút khá nhiều người chơi nhưng không thành công bằng game trước. Điều này làm rất nhiều người chơi cảm thấy nuối tiếc!

Năm 2001, Deawoo phát hành Tân Kiếm Tiên Kỳ Hiệp, game này có nội dung gần giống game của năm 1998 nhưng có vài sửa chữa nhỏ. Thay đổi quan trọng nhất là thay đổi engine [Game engine là một phần mềm được viết để thiết kế và phát triển video game, hiểu đơn giản nó là loại phần mềm trung gian kết nối tương tác của nhiều ứng dụng trong cùng 1 hệ thống với nhau] của game vì nó có căn bệnh của tất cả các game chạy trên DOS [một hệ điều hành thông dụng của Microsoft, chạy bằng dòng lệnh]: không thể chạy trên những máy tính sau này [trường hợp giống như Pascal vậy đó, phải có bản sửa lỗi mới xài được]!

Rất nhiều "cự" fan của Kim Dung Truyền Kỳ - như Trần Húc - đều cho rằng nó có tương lai phát triển rất lớn, nếu bây giờ Soft World thay đổi engine và làm phong phú nội dung của game thì nó nhất định sẽ trở thành game nóng như năm đó!

Lúc này Trần Húc buồn bực ngồi trước PC, nói:

-Kim Dung Truyền Kỳ hả? Năm đó tui chơi chán lắm rồi! Ngay cả các bản MOD tui cũng chơi mòn cả tay!

Thấy Trần Húc có bộ dáng như muốn tự sát, cả đám mắt kính đều muốn phát điên, muốn đánh hội đồng thằng này một trận. Đây là thành quả nửa tháng của họ vậy mà thằng nhãi này không muốn nhìn một cái!

Trần Húc cũng nhận ra "Nếu trong vòng 3 giây mà mình còn chưa mở game lên và giả vờ như chơi hăng sai thì chắc mấy thằng này sẽ nuốt sống mình!". Vì thế Trần Húc nhanh tay mở game lên, mới thấy đoạn intro Trần Húc suýt té xỉu... là đoạn intro của Kiếm Tiên Kỳ Hiệp!

Trần Húc dở khóc dở cười khi thấy giao diện cũng có 3 nút "Vào game", "Tải game", "Thoát game", y hệt Kiếm Tiên Kỳ Hiệp!

Hắn chọn "Vào game", hình ảnh đầu tiên là căn phòng nhỏ có các nhân vật cũng giống y hệt game kia! Có điều mấy nhân vật này bị thay đầu bằng đầu các nhân vật của Kim Dung Truyền Kỳ!!!

Trần Húc cảm thấy mình phải có ý kiến:

-Không phải chứ?! Các vị đại ca, đại tỷ à! Các vị không sợ bị kiện vì vi phạm bản quyền hả?

Nghe thế đám kia đều đỏ mặt, Cao Hiểu Tiết nói:

-Vi phạm thì sao? Bọn tui không sợ. Bọn tui có kinh doanh đâu? Tại tui tui không đủ người nên chỉ có thể làm trước thế này thôi.

Dừng một chút, Cao Hiểu Tiết nói tiếp:

-Game này là mơ ước của rất nhiều fan Kim Dung. Sau khi tung lên mạng, nếu có người thích thì bọn tui sẽ tập hợp họ lại, cùng nhau làm cho game này thật tốt.

Nghe xong Trần Húc gật đầu, dù sao Kim Dung Truyền Kỳ cũng là một giấc mộng chưa thành của hắn.

Vì thế Trần Húc tiếp tục chơi. Hắn phát hiện: Nếu bỏ qua những hình ảnh lõi thôi bên ngoài - vì nó pha trộn hình ảnh giữa Kiếm Tiên, Hiên Viên, Tam Quốc!!! - thì nó là một game rất hay!

Trần Húc làm vài nhiệm vụ trong game mới thấy game này có nội dung rất phong phú vì ngoài nội dung của Kim Dung Truyền Kỳ còn có các nhiệm vụ ẩn như tìm thân phận thật sự của vị tăng quét rác trong Thiếu Lâm Tự, hay là ai trong 3 người Hồng Thất Công, Tiêu Phong và Quách Tĩnh sử dụng Giáng Long Thập Bát Chương mạnh hơn?

Thời gian nhanh chóng trôi qua hơn nửa ngày nhưng trò chơi mới chơi được một nửa. Trần Húc đứng lên, nhìn cái đám đang mong đợi mình tán thưởng, hắn nói:

-Tui không thể phủ nhận game này là kiệt tác!

Cả đám nhảy cẫng lên hô to "Yeah!!!!". Họ không làm game này để kinh doanh mà chỉ để mọi người thưởng thức, vì thế khi được sự tán thưởng của Trần Húc - người đầu tiên chơi game - thì đây là sự cổ vũ rất lớn đối với họ.

Nhưng Trần Húc lại chán sống nên phán tiếp một câu:

-Nhưng nó chỉ là kiệt tác về nội dung thôi, còn tạo hình ấy hả? Quá lồi thôi! Tui rất khốn khổ khi phải ngụp lặn trong đó!

"..."

Cả đám trầm mặc một chút, 3 giây sau, Ngô Nguyên hét to một tiếng:

-Uỳnh nó!

Thế là cả đám mất kính xông tới tấn Trần Húc một trận

Thật ra Trần Húc cũng biết, hình ảnh trong những game RPG thế này cũng không có quá nhiều ý nghĩa, vì dù sao đây cũng không phải là dân chuyên nghiệp, để làm tới trình độ này thật sự là không đơn giản.

Trần Húc hỏi:

-Game này nấy người làm hả? Kịch bản rất tốt, ai viết vậy?

Ngô Nguyên nói:

-Là Cao Hiểu Tiết bày đầu đó. Hiện nay có nhiều engine và tài nguyên miễn phí trên mạng, tuy là hình ảnh 2D nhưng cũng không tệ. Có điều, nếu không có kịch bản quá hay của Cao Hiểu Tiết thì không ai thèm làm đâu.

Trần Húc kinh ngạc:

-Bà có tài như vậy sao? Woa, kịch bản hay như tiểu thuyết vậy! Bà mất bao lâu để viết nó vậy?

Cao Hiểu Tiết giờ 3 ngón tay lên nói:

-3 năm, năm lớp 10 tui đã nghĩ tới game này, nhưng mãi đến khi tốt nghiệp Trung học mới hoàn thành.

Trần Húc bội phục sát đất "Một cô gái dùng 3 năm để viết xong kịch bản. Cô em này nhìn đâu có giống người có nhiều nghị lực như thế? Với lại nàng cũng biết rõ là mình làm game này đâu có thu được đồng nào, thế thì nàng làm nó để làm gì? Tốn nhiều tâm huyết lắm nha!"

Nói tới đó Cao Hiểu Tiết đứng im lặng như đang suy nghĩ gì đó, đáng vẻ nàng rất cô đơn.

"Anh Hai, rốt cục em cũng đã làm được game này... Anh ở trên trời có thấy không?"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Tiệc Mừng Công

Game này được lấy tên Kim Dung Truyền Kỳ - Tái Tục Tiền Duyên, sau khi được thử nghiệm và sửa vài lỗi, đã được chính thức ra mắt.

Những người tham gia thử nghiệm đều là cựu fan của Kim Dung Truyền Kỳ. Ngoại trừ khoản hình ảnh thì mọi người đều đánh giá cao nội dung của dòng game kinh điển này.

Sau thử nghiệm, mọi người nhất trí phát hành lên inte. Mà thế giới mạng rộng lớn như thế thì làm sao để mọi người biết tới? Làm cho càng nhiều người chơi game này mới là tâm nguyện của Cao Hiểu Tiết.

Mọi người thương lượng với nhau, trong đám có tên năm ba có quen biết Admin Heo Nhỏ của diễn đàn Thiết Huyết nên gửi cái game có dung lượng 238MB này cho hắn, nhờ đăng lên diễn đàn.

Diễn đàn Thiết Huyết là nơi chuyên thảo luận và cung cấp các bản MOD của game Kim Dung Truyền Kỳ. Mà Heo Nhỏ - người sáng lập Thiết Huyết, cũng là một fan cuồng của Kim Dung Truyền Kỳ, chính hắn là người tạo ra bản MOD Thương Long của game này. Bản MOD này tôn trọng nguyên bản nhưng nội dung lại phong phú hơn bản gốc nên giành được rất nhiều lời khen tặng của fan.

Bên kia Heo Nhỏ vừa nghe nói có bản mới của Kim Dung Truyền Kỳ thì đồng ý rất sáng khoái. Hơn nữa, sau khi chơi thử một lúc thì hắn post lời khen tặng dài dằng dặc trên trang chủ Thiết Huyết.

Thiết Huyết không phải là diễn đàn lớn, có điều trong này chỉ toàn là fan cuồng của Kim Dung Truyền Kỳ nên game mới này được rất nhiều người download chơi thử và đánh giá rất cao.

Điều làm người ta kinh ngạc chính là: Năm đó, khi Heo Nhỏ làm bản MOD "Thương Long" thì đã trưng cầu ý kiến của rất nhiều người và phải chỉnh sửa rất nhiều lần mới có thể viết ra được kịch bản tương đối hoàn chỉnh còn bản "Tái Tục Tiền Duyên" này ngoài một hai tình tiết không hề có trong truyện - như sự phụ của Tiêu Viễn Sơn là ai? - thì hầu như không tìm ra được khuyết điểm gì trong kịch bản cả!

Game này đã gần như là hoàn mỹ, khó tưởng tượng được kịch bản của nó lại do một cô gái viết ra!

Những người tự làm game có niềm tự hào lớn nhất đó là có nhiều người chơi game của mình làm và cũng hy vọng người chơi giới thiệu với càng nhiều chơi hơn nữa.

Được sự giới thiệu của Thiết Huyết, đã có Mod của trang web "Imagine" hứa sẽ hỗ trợ để giới thiệu về "Tái Tục Tiền Duyên".

Tin tức này làm mọi người sướng ngây ngất.

Vì Imagine là một trang web đánh giá game độc lập, có băng thông và thành viên đông hơn Thiết Huyết rất nhiều, lại có uy tín trong giới làm game Trung Quốc nên được rất nhiều người biết đến.

Nếu được Imagine tuyên truyền giúp thì số lượng download của "Tái Tục Tiền Duyên" sẽ rất khả quan.

Sau khi giao bản game cho Mod của Imagine thì Cao Hiểu Tiết nhìn đám gia súc đang hưng phấn, nằng "E hèm" một tiếng rồi nói:

-Các đồng chí! Nhiệm vụ đã hoàn thành! Tiếp theo chúng ta sẽ làm gì?

Cả đám đồng thanh:

-Tiệc mừng công!

Cao Hiểu Tiết cười hì hì:

-Các vị. Các vị vất vả nửa tháng rồi. Mình nghèo khó quá nên không có tiền để phát lương cho mọi người, nhưng nếu một bữa cơm mà cũng không mời các vị thì mình thật là không có đức! Vì thế, để cảm ơn mọi người, mình mời mọi người 1 bữa ra trò. Mời mọi người chọn thời gian và địa điểm.

Ngô Nguyên thất đức hét lên:

-Nhà hàng Quốc tế!

Nhưng thấy ánh mắt muốn giết người của Cao Hiểu Tiết thì hắn hoảng hốt trốn sau lưng Trần Húc.

Có thể nói Nhà hàng Quốc Tế là nhà hàng đắt đỏ nhất thành phố này vì nó nhà hàng 5 sao duy nhất trong thành phố! Nghe nói 1 chén cháo hơn 80 tệ. Nên sinh viên Đại học Tổng Hợp thường nói đùa: sau này phát tài thì sẽ đãi cả tầng ký túc xá 1 châu, mỗi người 2 phần, 1 phần ăn, 1 phần để ném. Cao Hiểu Tiết thầm tính toán, nếu đãi cả đám năm mươi mấy người này 1 bữa trong đó thì cả năm sau chắc nàng phải ăn mì gói mất!

Một tên năm tư - cũng là Chủ tịch CLB Sinh viên yêu máy tính, lên tiếng:

--Nhà hàng Quốc tế quá khoa trương. Mấy chú đừng khi dễ con gái người ta chứ! Chúng ta đi Phụng Lâu đi. Chỗ đó rộng rãi mà giá cả cũng không đắt đỏ.

Cao Hiểu Tiết cũng từng nghe tới Phụng Lâu, nghĩ lại chắc mình cũng đủ tiền, với lại mấy người này rất nhiệt tình giúp đỡ, bây giờ mà mời người ta đi ăn quà vặt ngoài cửa Tây thì thật là quá tệ! Vì thế nàng dừng cầm phát tay:

-Đi thôi. Bây giờ đi Phụng Lâu nha.

Trần Húc may mắn được ăn ké, tuy hẳn không tham gia phát triển game nhưng là người đầu tiên thử nghiệm nên cũng có phần.

Khi tới Phụng Lâu, Cao Hiểu Tiết muốn té xỉu vì đám này không phải đi một mình mà còn tha thêm bạn gái! Phải biết rằng CLB Sinh viên yêu máy tính này trong trường rất oai phong nên thành viên rất dễ dàng cura gái! Chỉ cần lộ ra chiêu bài CLB là 10 phần thắng cả 10! Vì thế ban đầu nàng chỉ dự trù năm mươi mấy người nhưng bây giờ "dân số" đã tăng lên gần gấp đôi! Mà bản thân Cao Hiểu Tiết cũng dẫn theo 1 người - đừng hiểu lầm là nàng dẫn bạn trai theo nhá, người nàng dẫn theo là Trầm Tĩnh.

Sau khi nhìn giá cả, Cao Hiểu Tiết lại choáng váng thêm một chập, vì 3 tháng sinh hoạt phí trong tài khoản của mình không đủ cho nửa châu!!! Trầm Tĩnh ở bên cạnh thấy vẻ mặt của nàng nên cười cười:

-Đã đến đây rồi thì mở tiệc thôi. Đồi chỗ làm người ta mất hứng đó. Nếu bạn không đủ tiền thì mình ứng trước cho bạn, khi nào có thì trả cho mình là được.

Cao Hiểu Tiết cũng hiểu bây giờ không phải lúc để từ chối, trong lòng nàng thì đang thầm mắng đám người kia không trọng nghĩa. Nàng cũng biết Trầm Tĩnh là một phú bà, với kỹ thuật của Trầm Tĩnh thì có thể giữ vị trí cao cấp trong một công ty an ninh mạng nào đó nhưng nàng vẫn tiếp tục học. Nghe nói từ thời Trung học nàng đã không xài tiền nhà nữa mà viết phần mềm rồi bán lấy tiền xài. Có lần Trầm Tĩnh rút tiền, Cao Hiểu Tiết đứng bên cạnh tò mò nhìn số tiền trong tài khoản thì giật mình, vì thấy trong đó có sáu chữ số!

Nghe Trầm Tĩnh nói thế, Cao Hiểu Tiết cũng không khách khí. Tuy mới quen biết không lâu nhưng nàng và Trầm Tĩnh lại thân như chị em nhiều năm, chút tiền này không là gì đối với Trầm Tĩnh cả, sau này từ từ trả cũng được.

Nhưng không được bao lâu thì Cao Hiểu Tiết lại hối hận, gần 100 người nên phải thuê đại sảnh ở tầng hai, sau khi ngồi hết vào chỗ thì đầy bảy tám bàn! Sau đó đám người kia liêu mạng kêu món ăn, tính sơ sơ thì mỗi bàn đã hơn 600 tệ! Đó là còn chưa tính tiền rượu!

Thế mà đám kia còn chưa chịu dừng, có tên réo om sòm:

-Quản lý ui! Có súp rùa hoang không? Mỗi bàn một phần nha, món này bổ lắm à!

Cao Hiểu Tiết suýt ngất, mấy con rùa đó có phải hoang dã hay không thì không biết nhưng trên menu thì ghi 100 tệ/cân! Mỗi phần súp không hơn 200 tệ mới là chuyện lạ!

Sinh hoạt phí của Cao Hiểu Tiết mỗi tháng chỉ 700 tệ, tuy so với đa số sinh viên thì cũng khá nhiều nhưng bây giờ 1 tháng sinh hoạt phí cũng chưa đủ cho 1 bàn!

-"Tĩnh Tĩnh..." Về mặt Cao Hiểu Tiết như muốn khóc, nắm tay Trầm Tĩnh, còn Trầm Tĩnh thì đang cười yếu ớt.

Trần Húc ngồi cùng bàn với 2 người, thấy Cao Hiểu Tiết sắp khóc nên hẳn bật mí:

-Thôi không chọc bà nữa. Thật ra bọn tui đã bàn bạc rồi, mọi người sẽ cùng chia sẻ với bà. Bà tưởng tui này là cầm thú hả?

Cao Hiểu Tiết "Á" một tiếng rồi nhìn quanh thì thấy bọn kia đang cười nghiêng ngả thì giật mình nhớ lại vừa rồi mình biểu hiện quá kém, nhưng khi nghĩ tới chuyện nửa năm sau không cần ăn mì gói thì tâm trạng lại bay bổng, nàng kêu lên:

-Quản lý ui! Cho mỗi người ít nhất là 5 chai bia nha!

"5 chai?" Trần Húc và Ngô Nguyên đều gục đầu xuống bàn.

Thật ra 5 chai bia chả là cái đinh gì đối với Trần Húc. Vì từ nhỏ hẳn đã khoái ăn món "com rượu" rồi! Khi học tiểu học, có lần cha hẳn đi vắng, hẳn bèn cạy tủ của cha rồi ăn hết cả hũ com rượu của ông! Sau đó thì xin mặt đỏ gay như mặt trời giữa trưa.

Còn Ngô Nguyên thì từ lượng lại quá kém, thuộc dạng người 1 ly là gục nên hẳn ôm chặt cái ly của mình, sống chết gì cũng không cho người ta rót rượu. Hơn nữa, hẳn vừa nhấp 1 ngụm thì mặt đã đỏ lên như trái cà chua, dọa Cao Hiểu Tiết không dám ép nữa.

Người Trung Quốc có thói quen khá đặc biệt, khi có dịp cao hứng thì phải có tiệc rượu. Tuy game này thành công nhưng đối với CLB Sinh viên yêu máy tính thì cũng không tính là chuyện gì lớn vì bọn họ có nhiều tác phẩm có hàm lượng kỹ thuật cao hơn, nhưng họ vẫn hào hứng tham gia tiệc rượu.

Trầm Tĩnh ngồi cạnh Cao Hiểu Tiết, Trần Húc cũng ngồi cạnh Cao Hiểu Tiết, nên bị cô nàng này ép uống không ít. Đừng xem nàng là con gái mà coi thường nha, cô em Hằng Châu này uống rượu mà như uống nước. Vừa mới bắt đầu nàng đã rót cả chai bia vào trong cái cốc thật to, uống một hơi hết sạch! Sau đó thì tới mấy thằng ôn kia tới mời nàng tới tấp, nàng chưa kịp đựng đĩa vào đồ ăn thì đã nốc hết 4 chai! Rồi sau đó nàng chạy vào WC.

Trần Húc cảm thấy mình vừa không may lại vừa gặp may. Không may là Cao Hiểu Tiết vẫn còn nhớ rõ chuyện tắm hình, mà Ngô Nguyên thì không thể uống nên nàng quay qua dập mình. Còn may mắn là bây giờ nàng đang bị mọi người tấn công nên không còn thời gian dập mình nữa.

Cao Hiểu Tiết xin thì về rất quyến rũ, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng lên, đôi mắt to đang lơ lơ nhìn quá thu hút, làm người ta thấy ngứa trong lòng. Trần Húc vừa định nói "Bà thấy mặt thì dựa vào vai tui nè" thì nàng đã dựa vào vai Trạh Tĩh đang ngồi bên cạnh.

Thậh ra Trạh Tĩh uống không được bao nhiêu, vì một cô gái như nàng làm người ta không đành lòng ép uống. Thậh ra cũng có mấy tên chạy lại mời, nàng cũng nâng ly nhưng chỉ nhấp 1 ngụm rồi buông xuống nên tới giờ nàng cũng chưa uống hết 1 ly. Đám người tới mời rượu định ép nàng uống cạh nhưng bị nàng trừng mắt nên phát khiếp, không dám ho he hó hé gì.

Trần Húc cũng có từng bị như thế. Lúc vừa khai tiệc hắh có mời Trạh Tĩh 1 lần, kết quả là nàng chỉ nhấp 1 ngụm rồi thôi. Sau đó Trần Húc đi WC đã bị mấy tên kia chặn đường nói:

-Như thế là không được nha. Mỹ nữ kia uống quá ít, nhiệm vụ của chú mày là phải mời nàng uống cạh!

Thậh ra, đề nghị này cũng không phải có ác ý, vì người Trung Quốc đều có thói quen như thế. Đã vào bàn rượu thì không kể nam nữ, uống ít như vậy là không được!

Về mặt Trần Húc đau khổ nói:

-Tui có cách nào đâu? Tui không thể lấy cái quặng [phễu] nhét vào miệng người ta rồi đổ rượu vào được!

Mấy tên kia hắh hắh:

-Tự chú mày phải nghĩ cách chứ. Bọn anh không xen vào đâu, bọn anh chỉ nhìn biểu hiện của chú thôi. Nếu chú mày làm không xong thì bọn anh sẽ đập hội đồng đây!

Trần Húc gào lên:

-F..k, các người quá vô sỉ!

Đám kia cười rộ lên rồi bỏ đi.

Trần Húc đành phải buồn bực trở lại bàn, lúc này Cao Hiểu Tiết đi WC chưa về nên Trạh Tĩh cách hắh 1 cái ghế trống. Trần Húc nhìn chung quanh thì thấy mấy thằng ôn hời nầy đang nhìn về phía mình cười dâm dăng, có tên còn giơ chai bia lên thị uy.

Trần Húc toát mồ hôi, vì thế hắh lấy hết dụng khí bụng ly nói với Trạh Tĩh:

-Trạh Tĩh, mình mời bạn 1 ly nữa nhé.

Trạh Tĩh liếc hắh 1 cái:

-Mới uống rồi mà?

Trần Húc đáp:

-Có ai quy định mỗi người chỉ uống 1 lần đâu? Với lại bạn uống quá ít. Hồi nầy mình uống 1 ly mà bạn uống 1 ngụm nha.

Trạh Tĩh vẫn cười cười hỏi:

-Vậy bạn muốn thế nào?

Trần Húc định nói "Mỗi người 1 ly" nhưng nghĩ lại ép một cô gái thì quá thất đức vì thế hắh nói:

-Mình uống 2 ly bạn uống 1 ly nhé?

Thấy Trạh Tĩh trừng mắt với mình hắh sửa lại:

-Hay là mình uống 1 chai bạn uống 1 ly nhé?

Hắh nghĩ Trạh Tĩh sẽ cò kè mặc cả nhưng không ngờ cô bé nầy nói:

-Được. Bạn uống trước đi.

Thấy đám kia đang nhìn mình chăm chăm, Trần Húc liều mạng khui 1 chai rồi uống ừng ực.

Phải biết rằng uống 1 lần hết chai khác xa với uống từng ly một. Uống cả chai rất mau "tới bến"! Trần Húc tu hết chai bia thì lơ lơ, cười ngây ngô:

-Tới phiên bạn. Đừng quýt nhé.

Trạh tĩh nở nụ cười:

-Mình không quyết ai bao giờ.

Nói xong nàng rót đầy ly rồi ngừng lại, thổi hết bọt bia rồi rót tiếp, cứ thế cho đến lúc cái ly đầy bia nàng mới uống. Uống xong nàng mỉm cười uống sạch, rồi lại mỉm cười hỏi:

-Thế này được rồi chứ? Bạn có muốn thêm 1 ly không?

Trần Húc tròn tròn mắt, hần vồn nghĩ chỉ 1 ly là Trạm Tĩnh sẽ xin nhưng không ngờ cô bé này còn dám khiêu chiến!

Lúc này Ngô Nguyên đang cổ vũ ồn ào:

-Tối luôn Lão Tam! Tao ủng hộ mày trên tinh thần!

Sau đó mấy bàn bên cạnh cũng hò hét ủng hộ.

Nghe nhiều người ồn ào như thế, lại thấy Trạm Tĩnh như cười như không nên Trần Húc cắn răng 1 cái, sau đó định rót vào ly của mình nhưng Trạm Tĩnh đưa tay đặt trên miệng ly của mình có ý sẽ không uống, nàng nhìn nhìn Trần Húc rồi lại nhìn nhìn cái chai không trên bàn.

Tất nhiên, Trần Húc thấy được biểu tình này của nàng, khóc thầm trong lòng "Chị Hai à, muốn chơi chết tui hả? Tui 1 chai bà 1 ly nữa hả???"

Hắn định từ chối nhưng đám bên cạnh đang hò hét ồn ào, Trần Húc biết, nếu mình tỏ ra yếu thế thì sau này đừng mong ngẩng đầu nhìn ai. Vì thế hắn đau khổ khui tiếp 1 chai rồi tu ừng ực.

Uống hết chai, Trần Húc cảm thấy mình sắp "tối chi" rồi! Bia vừa uống vào vẫn còn nằm trên cổ họng chỉ chực trào ra, hắn không dám nói chuyện, chỉ ra dấu với Trạm Tĩnh, ý bảo "Tối phiền bạn".

Trạm Tĩnh cũng không ăn gian, nàng vẫn rót đầy như ly trước rồi uống sạch, sắc mặt không hề thay đổi. Nàng lại cười cười nhìn Trần Húc. Cái nhìn này làm Trần Húc ớn lạnh, lúc này hắn mới biết là cô bé này đúng là "già heo ăn thịt cọp"! Rõ ràng là biết uống nhưng lại làm như không biết! Trần Húc nghĩ thầm "Nếu nàng uống 1 ly nữa thì mình chết chắc", hắn "ngán" rồi nhưng không biết nói thế nào để chạy thì nghe nàng nói:

-Thêm 1 ly lúc đầu nữa là 3 ly rồi. Chắc bạn thấy đủ rồi hén?

Nhưng lời này rõ ràng là cho Trần Húc cơ hội xuống đài, nàng không muốn đuôi tận giết tuyệt. Trần Húc nhìn nàng với ánh mắt cảm kích, hắn thấy cô bé này không hề đơn giản, đành gật đầu, sau đó bay nhanh vào WC. Hắn phải "cho chó ăn chèo" mới được!

Lúc Trần Húc trở về, nghe Cao Hiểu Tiết nói

-Tĩnh Tĩnh, bạn lợi hại quá vậy?!

Trần Húc hỏi Ngô Nguyên mới biết: vừa rồi có 5 tên chạy tới khiêu chiến, Trạm Tĩnh uống liên tiếp 10 ly còn 5 thẳng kia uống 10 chai rồi bay vào WC!

Trần Húc hoảng sợ, vì cô gái này chỉ đỏ mặt 1 chút nhưng vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng trong sự lạnh nhạt này có thêm vẻ kiêu mị khi có men rượu.

Nhìn cô bé này, rốt cục Trần Húc cũng hiểu: phụ nữ không hề đơn giản như bề ngoài, loại sinh vật này rất phức tạp!

Biểu hiện của Trạm Tĩnh làm không còn ai dám khiêu chiến nàng nữa, bất quá lúc này mọi người đã hạ nhiệt, với lại đồ ăn cũng không còn - có mấy thẳng ăn hết bàn mình thì xách chén đĩa qua bàn khác ăn tiếp! Lúc này, xem như tiệc mừng công đã thành công tốt đẹp.

Ăn nhậu xong, cả đám lại kéo nhau đi karaoke. Giọng hát của Trần Húc rất khá làm Cao Hiểu Tiết ngạc nhiên một phen, nàng nói:

-Tui vốn tưởng rằng giọng hát của ông chỉ như giọng vịt kêu!

Trần Húc khiêm tốn nói:

-Chỉ có Lão Đại của tui mới đạt tới trình độ đó thôi.

Mà lúc này Ngô Nguyên đang gắp cái micro gào thét bài "Đến chết cũng phải yêu"...

...

Khi mọi người về tới trường thì đã hơn 21g. Cả đám người mùi rượu nồng nặc chậm chậm đi vào trường làm bảo vệ hết hồn.

Vốn là vào trường rồi thì ai về phòng người nấy nhưng có thẳng đề nghị:

-Lên mạng xem phản ứng thế nào nha?

Nghe ý kiến này, Cao Hiểu Tiết cũng bỏ qua con thêm tắm táp, vì thế mọi người lại kéo vào phòng sinh hoạt của CLB Sinh viên yêu máy tính, mở máy

lên mạng, ghé trang chủ của Imagine.

Trang chủ quả nhiên có đưa tin về "Kim Dung truyền kỳ - Tái tục tiền duyên", nhưng khi thấy tiêu đề, sắc mặt mọi người đều thay đổi.

"Game chuỗi nhất trong lịch sử: Kim Dung truyền kỳ - Tái tục tiền duyên, mọi người hãy nhìn xem để biết cái gì gọi là 'không phải chuỗi, chỉ có siêu chuỗi!'"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Bình Luận Đây Ác Ý

"Gần đây, tôi phát hiện 1 game siêu chuỗi có tên là 'Kim Dung truyền kỳ - Tái tục tiền duyên'. Vì tôi là fan trung thành của 'Kim Dung truyền kỳ' nên thấy tên game rất tốt, nghĩ tới trước đây có cao thủ đã làm bản MOD rất hay, làm cho người chơi có thể tiếp tục câu chuyện xưa, vì thế tôi lập tức download bản game này về.

Tôi rất ngạc nhiên khi thấy nó khoảng 300MB vì mấy bản MOD chỉ vài chục MB là cùng. Sau khi vớt và download, vừa mở game lên tôi suýt té xỉu vì đoạn intro....

Mọi người có thấy quen hay không? Đúng vậy, đó là đoạn intro của game 'Kiếm Tiên truyền kỳ 2'! Được rồi, xong đạo sét đánh thứ nhất, tiếp nhé, vào game... Trời ạ! Nhân vật chính là Vương Tiểu Hồ! Ơc, còn thêm tạo hình nhân vật Độc Cô Kiếm Thánh trong game Kiếm Tiên nữa chứ!

Tôi không thể không bội phục tác giả game này, chôm chia nguyên liệu làm người ta tức giận! Toàn là cảnh quen thuộc: cảnh Đại Lý quốc không phải là hình ảnh Đại Lý trong game Kiếm Tiên sao? Nhìn bên dưới xem, cảnh Lạc Dương ấy, không phải là hình ảnh trong Trung Châu Vương Thành sao?

Tôi cảm thấy rất kỳ quái, tác giả game này không sợ vi phạm bản quyền sao? Tráng trợn lấy nguyên liệu từ game khác rồi công khai biến nó thành của mình, các công ty game sẽ nghĩ gì?

Tuy đây là game miễn phí nhưng dùng cách này để đánh bóng tên tuổi mình là cách không thể chấp nhận được. Tác giả khi dễ người chơi chúng ta là kẻ ngu ngốc sao?

Imagine sẽ không bao giờ dùng cách này. Hiện giờ Imagine đang chuẩn bị game "Thục Sơn truyền kỳ", đã tới giai đoạn test alpha [test nội bộ], vài ngày nữa sẽ tung ra, mời các bạn chuẩn bị tinh thần để tham gia"

...

Thấy đoạn văn trên, mọi người tức bở phở!

Tại sao lại biến thành thế này? Không phải Imagine đồng ý hỗ trợ sao? Sao lại có đoạn văn như thế???

Có người liên lạc với Heo Nhỏ bên Thiết Huyết.

-Tiểu Trư, rốt cục là có chuyện gì?

Heo Nhỏ trả lời ngay:

-Địch mợ, chúng ta bị chơi rồi! Mới nãy tao có báo tin cho mày nhưng mày không lên mạng! Con mịa nó, bọn Imagine lợi dụng chúng ta!

-Là sao?

-Mày thấy đoạn văn kia không? Họ chỉ trích mặt hình ảnh game của bọn mày rồi nói về game của mình thế này thế nọ. Địch mợ, tao nghe nói Imagine sắp tung game "Thục Sơn truyền kỳ" nhưng chưa nghĩ ra cách để quảng cáo, ai ngờ bọn mày đưa cơ hội tới, tất nhiên họ sẽ làm thấp hình ảnh tại mày để nâng họ lên. F..k

Đám còn lại mắng om sòm lên, Cao Hiểu Tiết cũng mắng nhỏ một câu. Heo Nhỏ nói tiếp:

-Mịa nó, chúng ta làm game để chơi chứ có thu được cái đít gì đâu, ai lại phí công đi vẽ hình? Ai chơi MOD cũng biết, chúng ta toàn dùng nguyên liệu của các game khác, chỉ sửa đổi kịch bản một chút để game càng hấp dẫn mà có thắng nào lên tiếng cự cãi gì đâu?

-Tụi mày có chú ý không? Vừa rồi tao và mấy thằng bạn phân tích một chút, trong đoạn văn đó có ẩn ý gán ghép tụi mày thành 1 công ty game, dùng cách này để kiếm tiền hay danh tiếng gì đó! Tao nói thật nhé, khi đọc đoạn văn này thì 10 người có hết 9 người sẽ hiểu lắm như thế, sau đó sẽ chửi tụi mày vì tiền cái gì cũng dám làm!!!

-À, còn nữa, game của tụi mày về nội dung thì rất xuất sắc, chỉ phần nội dung đã thu hút người ta rồi, chẳng có ai để ý tới hình ảnh nữa. Tao đoán bọn nó làm game "Thục Sơn" không hay bằng tụi mày nên mới dùng chiêu nham hiểm này. Tụi mày không thấy sao? Đoạn văn kia chỉ miêu tả hình ảnh xấu thế này thế này, tạo hình thế này thế này,... nhưng không hề nhắc 1 chữ tới nội dung!

Nghe Heo Nhỏ phân tích, cả đám mừng thầm:

-Con mịa nó! Quá dễ tiện! Một công ty lớn mà đối xử thế này với sinh viên sao?

Trần Húc cũng tức giận, kéo xuống phía dưới xem tiếp. Quả nhiên, phía dưới toàn là lời mắng chửi, lời kêu gọi không chơi game của "công ty" này [ý nói đám Trần Húc]

Trần Húc bực tức quẳng con chuột rồi chửi ầm lên:

-Móa nó! Chửi chúng ta là công ty game bắt lương?

Tiếng mắng chửi của hán làm Cao Hiểu Tiết chú ý, vốn sắc mặt của cô em Giang Nam này đang đỏ bừng vì rượu nhưng đọc mấy lời phân tích này thì sắc mặt nàng chuyển sang trắng bệch!

Trần Húc quay lại nhìn nàng, hán rất muốn dùng thân phận Đại thần SM.MH kêu gọi hacker đánh tan thành website của Imagine! Hán nói:

-Bạn đừng có đọc mấy thứ này. Chúng ta đi tìm người của Imagine đi.

Bên kia, đám Ngô Nguyên đã kéo đi, vì men rượu còn nên rất sung, biết được mấy tin này liền nổi điên, muốn dùng DDOS hack ban trang web chó chết này!

Cao Hiểu Tiết không đi, sắc mặt nàng tái nhợt khi đọc mấy bài bình luận! Vì Imagine là trang web lớn nên người đọc không ít, hiện giờ comment của bài post kia đã hơn 1.000, những bài này đều là chửi mắng hoặc cười nhạo, không hề có bài nào nói giúp cho 1 lời.

Trạm Tinh nhìn rồi nói:

-Người nói giúp chắc chắn đã bị Admin xóa bài rồi. Chắc chắn là bọn Heo Nhỏ có giải thích nhưng giờ không thấy comment, rõ ràng là đã bị xóa.

Trạm Tinh nhẹ nhàng khoát tay lên vai Cao Hiểu Tiết, vẻ bình tĩnh lạnh lùng cổ hữu trên mặt nàng cũng bị pha vài phần giận dữ. Nàng nói nhỏ với Cao Hiểu Tiết:

-Đừng nghĩ nhiều, để mình giải quyết.

Cao Hiểu Tiết vừa nghe đã hiểu ý của Trạm Tinh, đó là Trạm Tinh sẽ hack website này, Cao Hiểu Tiết cảm động nhìn Trạm Tinh, vì Cao Hiểu Tiết biết Trạm Tinh là hacker truyền thống, chưa bao giờ chủ động tấn công người khác. Trạm Tinh muốn tấn công Imagine là ngoại lệ đầu tiên vì có giao tình với mình. Với lại bọn kia cũng thật quá đáng nên cô nàng mới tức giận.

Cao Hiểu Tiết đột nhiên nói:

-Không cần đâu. Ngô Nguyên, bạn cũng không cần tấn công đâu. Bạn hack họ thì họ cũng nhanh chóng khôi phục thôi, với lại họ có càng nhiều lý do để chửi bới chúng ta. Thôi bỏ đi.

-Bỏ đi?!

Ngay cả Trần Húc cũng thấy chuyện này không thể bỏ qua được! Mà ai cũng biết Cao Hiểu Tiết đầu tư game này lớn nhất trong đám!

Ban đầu, khi nàng tìm tới CLB Sinh viên yêu máy tính thì cả đám nghe làm game này thì thằng nào cũng lắc đầu nhưng cô bé này đã kiên trì cầu xin nên bọn nó mới chịu ngó một cái.

Khi làm game, vì không có hình ảnh riêng nên Cao Hiểu Tiết phải lên mạng tìm vô số ảnh chụp và hình vẽ sẵn rồi sàng lọc từng tấm, ghép ảnh nào với cảnh nào... Mấy chuyện cực kỳ phức tạp này chỉ một mình nàng làm.

Vì game này, nàng đã trả giá quá nhiều rồi, tuy đám kia mê máy tính nhưng không có thằng nào ngu! Ai cũng biết 1 cô gái nghĩ ra 1 game thì khó khăn thế nào, đôi lúc thấy nàng ngần ngại nhìn vào màn hình thì người ta có thể biết game này rất có ý nghĩa đối với nàng. Nếu không thì không có cô gái nào bỏ 3 năm để viết ra kịch bản mà công ty chuyên nghiệp cũng cảm thấy phải xấu hổ!

Có điều, nó có ý nghĩa thế nào thì nàng không nói, mọi người cũng là người thông minh nên không hỏi.

Bây giờ, game được hoàn thành, đối với dân nghiệp dư thì làm được tới mức độ này thì đã là thành công ngoài mong đợi rồi... Làm sao có thể "Bỏ" được?!

Cao Hiểu Tiết sắc mặt tái nhợt, yếu ớt nói:

-Thôi bỏ đi nha. Mình mệt rồi, kệ bọn họ nói thế nào cũng được.

Nói rồi nàng đứng lên, lúc đứng đứng vào thành ghế làm nàng lão đảo, Trạh Tinh nhanh tay đỡ lấy nàng.

Trạh Tinh nói:

-Để mình đưa bạn ấy về trước. Các bạn đừng làm bậy đó nha. Chuyện gì cũng có cách giải quyết.

Sau đó nàng dìu Cao Hiểu Tiết đi ra ngoài. Lúc tới cửa, Cao Hiểu Tiết suýt bị va vào cửa. Nhìn bộ dáng ảm đạm của Cao Hiểu Tiết, mọi người đều đau lòng. Trần Húc đập mạnh lên bàn một cái:

-Con mịa nó! Không thể bỏ qua như thế được!!!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cáp Máy Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Đại Sư Rpg

Bấm nút "Thu gọn" để thu gọn nội dungThu gọn

Cả đám thảo luận cả buổi nhưng không tìm được cách gì. Thậm chí có thằng còn hỏi thăm mấy thằng bạn Khoa Luật nữa, kết quả là nhận được câu trả lời là:

-"Bó tay"! Vì người ta nói cũng có phần đúng, không thể bắt bẻ được! Cho dù là Luật Phóng viên quốc tế cũng không làm gì được họ!

-Không thấy đám phóng viên Mỹ đưa tin dân chúng Iraq tràn ra ngoài đường hoan nghênh lính Mỹ chiếm đóng Iraq hả? Còn có ảnh chụp làm chứng nữa đó! Sự thật thì sao? Thật ra chỉ có vài người hoan nghênh mà thôi, còn đa số là đang diễu hành phản đối đó! Luật Phóng viên có quy định là không được bịa chuyện nhưng cho phép giữ lại quan điểm của phóng viên.

-Nếu muốn kiện họ thì cũng có cơ hội thắng nhưng cùng lắm thì họ xóa bài đó rồi giải thích vài câu là xong chuyện. Nhưng mà thôi đi, không đáng đâu.

Có thằng hỏi "Tại sao?". Tên sinh viên Luật kia lau mồ hôi rồi giải thích:

-Mày biết muốn tòa thụ lý thì phải tốn bao lâu không? Chuyện này trên mạng, chỉ riêng phần thu thập chứng cứ đã đủ làm mày mệt chết rồi. Với lại, tuy rằng game của tụi mày nói là làm chơi miễn phí, nhưng nếu người ta truy cứu chuyện bán quyền thì sao? Mày lấy cốt truyện trong tiểu thuyết của Lão Kim [Dung] nhưng có trả tiền không? Lấy hình ảnh trong game khác thì rõ ràng là vi phạm bản quyền rồi, người ta quật lại tụi mày còn dễ hơn ăn cháo nữa!

Nghe xong, cả đám héo queo. Lại nghe sinh viên Luật kia nói tiếp:

-Thời thế bây giờ là như thế. Chuyện đập lên người khác để nâng mình lên là chuyện bình thường. Người ta thích nhất là đập lên những người không có chỗ dựa như tụi mày vậy đó. Tao biết, tụi mày có năng lực hack website này, nhưng hack rồi thì sao? Không chừng hôm sau người ta hồi phục rồi chụp cho tụi mày cái mũ tư bản chủ nghĩa là "xong phim"!

Càng nghe cả đám càng bực bội, sắc mặt Trần Húc đen thui. Có mấy vị sư huynh rủ đi nhậu tiếp cho bớt buồn, Ngô Nguyên và Trần Húc từ chối rồi về phòng.

Trở về ký túc xá, sau khi tắm rửa xong thì cũng gần 22g. Trần Húc phá lệ không ngủ, nằm trên giường "hợp tác" với Ngô Nguyên, hai thằng chúi ồm tòi lên, hai thằng còn lại trong phòng chả hiểu gì nên hỏi. Khi biết chuyện gì xảy ra thì hai vị này cũng tức giận, cũng tham gia nguyên rủa. Biểu hiện của Đồng Thanh Kiệt rất kỳ quái, hần cứ sờ sờ cái điện thoại như muốn gọi ai đó nhưng lại thôi.

Mắng chửi một hồi thì nghe tiếng ngáy nho nhỏ của Ngô Nguyên, xem ra buổi chiều đi ăn nhậu cũng khá mệt. Trần Húc đội tai lên, tiến vào ngủ sâu.

Sau khi ngủ say, Trần Húc tiến vào thế giới ảo nhưng cảm thấy lằng lằng. Tiểu Mẫn giải thích là do còn chưa được thải hết ra ngoài.

Trần Húc đi tập đánh nhau - thật ra là để phát tiết. Chuyện hôm nay làm cho hắn rất tức giận, tuy chuyện này liên quan không nhiều đến hắn, nhiều nhất thì hắn chỉ tham gia test game có 1 lần thôi, nhưng hắn thấy thật sự quá ghê tởm, có người vì muốn nổi tiếng mà cái gì cũng dám làm.

Với lại, nguyên tắc của Trần Húc là: huynh đệ của tao thì tao ăn hiếp được, nhưng thằng nào ăn hiếp huynh đệ của tao thì chính là ăn hiếp tao! Vì cái game này Ngô Nguyên cũng trả giá khá nhiều: liên tục nửa tháng trời cứ tối đến là không thấy đâu. À, còn nữa, còn mấy thằng bạn học tuy bình thường ít nói chuyện nhưng đã nhậu chung bàn thì đã là huynh đệ, làm sao dễ dàng bỏ qua được?

Nhưng không bỏ qua thì phải làm thế nào? Ngô Nguyên có nói: họ dám ăn hiếp bọn mình vì bọn mình không có "gốc", nếu bọn mình là công ty game có thực lực một chút thì họ sẽ không dám làm càn như thế.

Muốn giải quyết chuyện này chỉ có 2 cách:

Cách thứ nhất là tìm một công ty mạnh mẽ ra mặt, nhờ họ ép đám tiện nhân kia xóa bài và giải thích, nhưng cách này coi bộ rất khó, vì dù sao cả bọn chỉ là sinh viên, lấy đâu ra hậu thuẫn mạnh như thế?!

Cách thứ hai là mời đội làm game chuyên nghiệp để sửa chữa hình ảnh trong game rồi quay lại bị mặt đám tiện nhân kia. Nhưng cách này còn khó hơn cách kia! Trong game có hơn 1.000 cảnh nền và hình nhân vật, còn thêm các hiệu ứng chiều thức võ công nữa chứ, muốn hoàn thành thì phải mất bao lâu? Với lại làm game chuyên nghiệp thì sẽ phải trả lương!

Vừa nghĩ đến trang trí, ánh mắt Trần Húc sáng lên "Không phải chỉ trang trí thôi sao? Không biết Tiểu Mẫn có ảnh phong cảnh và tạo hình nhân vật không? Nếu có thì cứ lấy ra xài là được, nếu bây giờ thế giới chưa có bức ảnh đó thì không thể gọi là vi phạm bản quyền được"

Hỏi Tiểu Mẫn thì nàng trả lời "Có", sau đó là hình ảnh tràn ngập trời đất, trong đó có vô số ảnh nhân vật và ảnh phong cảnh, điều làm Trần Húc choáng váng là... tất cả đều là ảnh 3D!

Có vô số hình tượng nhân vật, đều là "anh đẹp trai chị đẹp gái" cả! Tất nhiên "anh đẹp trai" thì Trần Húc không thèm nhìn, còn "chị đẹp gái" thì Trần Húc nhìn một lần rồi không dám nhìn nữa vì trong thế giới ảo này, tất cả hình ảnh đều tiếp cận với sự thật, ngoài sự xinh đẹp quá mức thì không thể phân biệt với người thật! Đám này quá đẹp, cho dù là 3 yêu tinh trong Khoa CNTT đứng ở đây cũng phải tự cảm thấy xấu hổ!

Trần Húc không dám nhìn nữa vì hấn sợ nhìn thêm vài lần thì nửa đời sau chỉ có thể "thảm du" vì đã mất hết hứng thú với phụ nữ trong thế giới thật!

Qua cơn choáng váng, Trần Húc tỉnh táo lại. Những mô hình này đều là 3D thì làm sao máy tính của đám Ngô Nguyên chịu nổi? Với lại tự nhiên lấy ra một đồng mô hình đẹp thế này thì người ta không nghĩ ngờ nguồn gốc của chúng sao?

Trần Húc lại uể oải. Hấn thấy chỉ riêng chuyện "thả" những người đẹp này vào mấy cái máy tính cùi bắp thì đã là khinh thường cái đẹp rồi!

Tiểu Mẫn phân tích mấy lời thì thầm của Trần Húc, nàng đưa ra kết luận Trần Húc đang cần cái gì, vì thế nàng đề nghị:

-Hay là ngài dùng phần mềm này đi. Là một phần mềm được ra mắt năm 2050, tên là "Đại sư RPG", nó có chức năng tạo game bằng hình thức trực quan.

Hai mắt Trần Húc sáng lên:

-Ý người là... Ta có thể dùng phần mềm này để tự mình tạo ra game?

-Nói chính xác là tạo game RPG. Vì phần mềm này do một nhóm người mê game thể loại RPG nên đúng lúc cho ngài sử dụng.

-Đúng lúc? Là sao?

-Vậy ngài phải vào chế độ PC mới xem được. Xin hỏi ngài có muốn rời chế độ BC để chuyển sang chế độ PC không?

Nghe như thế Trần Húc hơi do dự, trong chế độ BC, người ngoài nhìn vào thì thấy hấn đang ngủ nhưng chuyển sang chế độ PC thì mọi người đều nhìn thấy hấn đang làm gì, nếu xui rủi một trong ba thằng kia mắc "lái" nửa đêm thì lộ bí mật hết!

Nghĩ thế nên Trần Húc cảm thấy trong phòng không an toàn, nhìn đồng hồ thì thấy đã 1g, Trần Húc nghĩ một lúc rồi mặc quần áo, rón rén đi ra ngoài.

Đại học Tổng Hợp có điểm rất khó chịu, đó là 22g là khóa cửa ký túc xá. Tuy Trần Húc có thể đi gọi Lão Trương mở cửa nhưng hấn không muốn ồn ào, cứ giữ bí mật thế này là tốt nhất.

Trần Húc mang Tiểu Mẫn chạy lên sân thượng, bình thường thì giờ này không có ai ở trên đó vì đó nơi phơi quần áo, mền chiếu. Nếu quan sát cẩn thận thì sẽ thấy có một số mền chiếu có "hoa văn"...

Ban đêm gió trên sân thượng khá lớn, có điều thành phố này quá nóng nên gió đêm làm cho người ta có cảm giác thoải mái. Trần Húc mở máy tính ra, mở phần mềm Đại sư RPG mà Tiểu Mẫn giới thiệu.

Hai mắt Trần Húc sáng lấp lánh, đây là sản phẩm kỹ thuật năm 2050 đó nha! Có cái này thì đám tiện nhân kia sẽ sáng mắt ra. Không biết tại nó có chút đầu xuống cát như Đà Điểu không đây?

Với tâm trạng cực kỳ kích động, Trần Húc nhìn vào giao diện phần mềm...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Cực Kỳ Đúng Lúc...

Bấm nút "Thu gọn" để thu gọn nội dungThu gọn

Vừa nhìn vào giao diện phần mềm này Trần Húc tưởng mình đang chơi Artificial girl [một game xxx của Nhật]...

Việc tạo mô hình 3D khó nhất là ngoài "khung xương" [cái này ai xài 3D Max thì biết] ra thì hoạt cảnh chuyển động của nhân vật cũng khó không kém. Nói cách khác: muốn tạo nhân vật 3D thì không thể nào nhanh chóng hoàn thành được!!!

Nhưng cái phần mềm này lại có công cụ sẵn tạo khung xương, có thể tùy ý điều chỉnh ngoại hình nhân vật như khuôn mặt, chiều cao, mập, ốm,... thậm chí là cả quần áo! Công cụ này rất dễ sử dụng, chỉ cần nhìn qua là hiểu.

Tuy công cụ này dễ dùng nhưng để kết hợp mắt, mũi, tóc,... cũng tốn rất nhiều thời gian, có thể làm người ta phát điên vì... trong kho dữ liệu có tới 30.000 mẫu mắt, 80.000 mẫu mũi, miệng, kiểu tóc...! Mặc dù có chức năng "Random" [tạo ngẫu nhiên] nhưng muốn cho tốt hơn thì phải chỉnh sửa.

Tuy các mô hình nhân vật 3D này rất xinh đẹp, còn đẹp hơn cả Trailer của phim FF7 [Final Fantasy 7] nữa, có thể nói chúng đẹp nhất hiện nay nhưng Trần Húc lại thấy hơi thất vọng, vì dù sao đây cũng là sản phẩm của năm 2050 cơ mà?!

Nhìn seri Final Fantasy xem, chỉ trong vòng 10 năm đã tiến bộ rất nhiều về mặt hình ảnh thì đúng ra hình ảnh game của 40 năm sau phải tiếp cận với thực tế chứ?! Sao chỉ tới mức này thôi? Chỉ đi trước thời đại này vài năm là cùng. Đây là kỹ thuật 3D của hơn 40 năm sau sao?

Trần Húc hỏi Tiểu Mẫn mấy vấn đề này, Tiểu Mẫn trả lời:

-Mặc dù phần mềm này là sản phẩm của năm 2050, nhưng hàm lượng kỹ thuật trong đó rất thấp, vì nó được một nhóm người yêu thích game viết ra, được sử dụng miễn phí. Ở thời đại đó, nó được sử dụng rộng rãi giống như Photoshop [một phần mềm chỉnh sửa ảnh chuyên nghiệp] bây giờ vậy.

Nghe thế Trần Húc mới "À, thì ra là thế".

Hắn nhớ lại trước đây có một phần mềm tên là RPG maker, lúc đó hắn rảnh rỗi nên làm game tên là "8 vị Tiểu Bá Vương"... Thì ra đây là phiên bản mới của phần mềm đó.

Trần Húc bắt đầu "sáng tác" nhân vật, hắn mất hết 1 giờ đồng hồ mới tạo được nhân vật ưng ý, hắn nghĩ thầm "Mịa, làm game không dễ dàng gì! Hay là mình đầu hàng cho rồi?!"

Hắn nghĩ thế cũng không có gì kỳ quái, vì điều chỉnh nhân vật theo ý mình đúng là chuyện cực kỳ phiền phức. Nếu hắn dùng hình sẵn có thì rất nhanh nhưng muốn thay đổi theo ý mình sẽ rất khó.

Thật ra trong kho dữ liệu cũng có sẵn các nhân vật trong tiểu thuyết Kim Dung như Hoàng Dung, Tiểu Long Nữ,... nhưng trong game Kim Dung truyền kỳ thì toàn là nhân vật ngoài cuộc nên phải tự tạo ra.

Mà cái game này có rất nhiều tình tiết và nhân vật, rồi còn thêm các chiêu thức võ công nữa chứ, muốn làm xong thì không biết phải tới bao giờ?!!

Mấy chuyện này Tiểu Mẫn không thể nào giúp được nên Trần Húc muốn phát điên! Ngồi trên nền xi-măng lạnh lẽo làm hắn có chút khó chịu, thì thế hắn đứng dậy vỗ vỗ mông, sau đó vurun vai một cái rồi đốt điếu thuốc.

Chắc chắn, Trần Húc cảm thấy mình đang có hình tượng quá u sầu, đặc biệt giống cái loại nam sinh thất tình, nửa đêm không ngủ chạy lên sân thượng ca hát...

Ký túc xá Trần Húc đang ở là mới xây được 2 năm, nó có 10 tầng lầu, có thể nói là cao nhất trong các ký túc xá Đại học Tổng Hợp, nó có thể nhìn thấy ký túc xá nữ xa xa... Vì thế Trần Húc dựa lan can nhìn qua đó một chút - thật ra không phải hắn muốn nhìn trộm ai đó nhưng vì phía trước ký túc xá nữ là sân thể dục nên rất trống trải... Trần Húc có thị lực rất tốt nên vừa nhìn hắn đã giật mình vì thấy hình như có người ngồi trên lan can sân thượng khu túc xá số 7?!

Trần Húc tưởng mình nhìn lầm nên dụi dụi mắt, nhưng hắn không có lầm! Nhìn dáng người kia có thể té xuống đất bất cứ lúc nào!

Trần Húc vội vàng kêu Tiểu Mẫn biến thành camera vì camera có tính năng zoom nên hắn có thể nhìn được người kia. Mới vừa thấy mặt người kia hắn

suýt đánh rơi cả cái camera!

Người ngồi trên lan can là... Cao Hiểu Tiết!

-Chẳng lẽ nàng muốn tự sát?

Trần Húc không thể ức chế ý tưởng này. Hắn lấy điện thoại ra gọi cho Trạm Tĩnh nhưng phát hiện là mình không biết số! Hắn lại gọi cho Quản Dịch nhưng cô em này tắt máy! Hắn gấp gấp tìm thì thấy số của Cao Hiểu Tiết vì thế lập tức gọi cho nàng, điện thoại vừa được nối thì hắn hét lên:

-Bà chị à, có gì thì từ từ nói, đừng nhảy lầu nha!!!

Bên kia trầm mặc, Trần Húc vội nói thêm:

-Không phải là game thôi sao? Có gì mà phải xoắn? Tui có cách giúp bà. Đừng làm bậy nha! Đừng có nhảy lầu đó!

Bên kia truyền đến tiếng nghi hoặc của Cao Hiểu Tiết:

-Ông nói cái gì? Ai nói tui muốn nhảy lầu???

Trần Húc sùng sốt, cầm cái camera nhìn nhìn một lúc, đúng là Cao Hiểu Tiết mà?! Hắn kêu lên:

-Giê? Bà không nhảy lầu thì ngồi đó làm gì?

Cao Hiểu Tiết ngạc nhiên hỏi:

-Ông đang ở đâu? Sao biết tui ngồi trên cao?

Thấy nàng nhìn đông ngó tây Trần Húc hết hồn, nhìn ngó lung tung lỡ mất thăng bằng thì chết. Hắn gào lên:

-Đừng đừng nhìn ngó lung tung, chú ý an toàn chứ, xuống dưới rồi nói sau.

Bên kia Cao Hiểu Tiết "sặc" một tiếng:

-Ông đang trên sân thượng hả? Nửa đêm chạy lên đó làm gì? Còn nữa, bên dưới chỗ tui ngồi là một cái ban công, có té xuống cũng không sao!

Trần Húc sùng sốt, một lúc mới nói:

-Bà thật sự không muốn nhảy lầu?

-Ặc, ông nghĩ tui là loại người yếu đuối vậy sao?

Nghe giọng của Cao Hiểu Tiết vẫn bình thường, không giống với người muốn tự sát. Thời Trung học, Trần Húc có người bạn lớp bên cạnh tự sát, nàng ta cắt cổ tay trong bồn tắm nhà mình, khi phát hiện xác nàng, người ta thấy nàng còn cầm điện thoại. Sau đó Trần Húc nghe người bạn thân của cô ta nói là khi cô gái kia gọi điện thoại từ biệt thì giọng nói rất đáng sợ, không có chút xú sinh cơ nào, chỉ toàn là tuyệt vọng. Tuy Trần Húc chưa bao giờ nghe giọng nói như thế nhưng hắn có thể tưởng tượng ra được - nó hoàn toàn khác với giọng nói của Cao Hiểu Tiết lúc này.

Bên kia Cao Hiểu Tiết cười hi hi:

-Woa, tui chưa bao giờ biết ông đáng yêu như thế nha!

-Đáng yêu? Bà chị à, sau này đừng có nói giỡn thế nữa nhá.

Cao Hiểu Tiết nói:

-Tui chỉ cảm thấy hơi buồn nên tìm chỗ yên tĩnh suy nghĩ một chút. Còn ông, nửa đêm mò lên sân thượng làm gì?

Trần Húc nghe âm thanh của nàng thật bình thường nên cũng yên tâm đùa:

-Phòng bên tui nóng quá, ngủ nổi nên lên trên này đập muỗi chơi.

Cao Hiểu Tiết cười, rồi nói một câu làm Trần Húc cứ tưởng mình nghe nhầm.

Nàng nói "Cảm ơn!"

Chương 58: Sm.mh Xuất Hiện! / Cho Người Một Tháng

Bấm nút "Thu gọn" để thu gọn nội dungThu gọn

Vừa nghe nàng nói những lời này trong lòng Trần Húc lập tức khẩn trương lên. Vì trước đây hắn có xem một đoạn phim Hàn, trong đó có cảnh nữ nhân vật nói "Cảm ơn" rồi... nhảy lầu! Cảnh tượng bây giờ cũng tương tự, Trần Húc hoảng hốt nói:

-Cảm ơn cái gì? Mau mau leo xuống đi.

Cao Hiểu Tiết than thở:

-Tui không nhảy lầu đâu. Thôi được rồi, tui leo xuống là được chứ gì... Rồi, yên tâm chưa?

Trần Húc thấy nàng leo xuống, trong lúc nàng leo xuống Trần Húc cũng cảm thấy hồi hộp một chút vì tưởng đề phòng người ta vô ý leo lên rồi bị té nên xây lan can rất cao - khoảng 1,8m. Người bình thường cũng rất khó leo lên, không biết cô nàng này làm sao trèo lên đó được?!

Cao Hiểu Tiết vừa leo xuống đã ngồi trên xi-măng, dựa vào tường:

-Ê, nói chuyện với tui chút nha.

Âm thanh nghe thật mềm mại, không hề giống nàng thường ngày. Trần Húc cũng ngồi xuống nói "Ừ" một tiếng.

Cao Hiểu Tiết hỏi ngay:

-Ông có thấy tui bình thường rất hung dữ?

Trần Húc toát mồ hôi:

-Không, không. Tuy có hơi nanh múa vuốt nhưng rất đáng yêu. Ừ, ít ra bà cũng không có đánh người...

Cao Hiểu Tiết cười phá lên:

-Tui khủng bố vậy sao?

Trần Húc cũng cười:

-Tốt lắm mà. Rất hoạt bát. Không biết tui ăn trúng cái gì mà nghĩ bà muốn nhảy lầu nữa?

Hai người lại cùng cười, nếu từ trên cao nhìn xuống sẽ thấy cả hai người đều ngồi dưới đất, cùng dựa vào tường và cùng cười, bộ dáng rất nhẹ nhàng thư thái.

Thật ra, có một số chuyện chỉ đơn giản như thế. Tuy quan hệ của hai người không thể nói là oan gia nhưng chỉ vẹn vẹn là quen biết mà thôi. Vì sao? Là vì không có cơ hội ở cùng nhau.

Bạn bè cũng thế mà người yêu cũng thế, không trải qua hoạn nạn cùng nhau thì không thể có được tình cảm. Nói một cách "nguy hiểm" thì đây chính là "duyên phận"!

-Sao vừa rồi bà cảm ơn tui?

-Cảm ơn ông quan tâm tui. À, giờ này ông lên đây làm gì? Không phải vì chuyện của tui mà ông mất ngủ chứ? Đừng nói "không phải" nha, đừng làm tui thất vọng đó.

Trần Húc dở khóc dở cười, vì hắn mò lên đây là vì chuyện game nọ, nhưng nói hắn mất ngủ thì không đúng, vì hắn chỉ cần ngủ 2 giờ là đủ rồi, làm gì có chuyện mất ngủ?!

Có điều, bây giờ không phải lúc đã kích tâm hồn yếu đuối của con gái người ta nên hắn nói:

-Được rồi, tui tiếp nhận lời cảm ơn của bà.

Cao Hiểu Tiết chán nản:

-Hình như ông không tình nguyện? Khó khăn lắm bốn cô nương mới nói được câu cảm ơn đó!

Trần Húc nở nụ cười, nha đầu này thật bá đạo, nhưng nàng nói tiếp một câu làm hắn cười không nổi:

-Người ta cảm ơn để trong lòng là được rồi, cần gì phải mở miệng? Nghe buồn nôn!

Nghe những lời này làm Trần Húc thay đổi ấn tượng với Cao Hiểu Tiết, nhưng sau đó hắn nhanh chóng phát hiện có điều không đúng:

-Ê ê, bà có ý gì? Bà chỉ cảm ơn tui ngoài miệng thôi hả? Có đạo đức công cộng không dạ? Giờ này tui ngồi hứng gió để nói chuyện với bà, còn lo bà nhảy lầu nữa, bà có chút xiu lương tâm nào không đó?

Bên kia Cao Hiểu Tiết cười rất vui vẻ nhưng không nói lời nào, chà cô em này quá giảo hoạt!

Cười một lúc nàng mới nói:

-Tui nghĩ kỹ rồi, tui sẽ tạm buông tay.

Trần Húc giật mình:

-Buông tay? Tại sao?

-Ai da, tui chỉ nói "tạm thời" thôi! Tui không phải loại người dễ dàng đầu hàng đâu! Với lại ông cũng thấy tui bỏ rất nhiều tâm huyết vào đó mà, sao tui dễ dàng buông tha được?!

Trần Húc mơ hồ:

-Vậy sao bà còn nói buông tay?

-Hiện giờ tui bỏ qua. Nói cho ông biết nhé, tui đã thấy cái game Thực Sơn của Imagine rồi, à, tui làm sao để biết thì ông đừng có hỏi. Game đó hiện giờ đã hoàn tất, đang test lần cuối, chuẩn bị tung ra thị trường. Tui nghe nói tháng sau có cuộc triển lãm game có quy mô rất lớn. Chắc chắn bọn họ sẽ tung game của họ ra trong dịp triển lãm này, có thể thấy được họ rất có lòng tin vào game của mình.

Cao Hiểu Tiết nói tiếp:

-Cái game Thực Sơn này là họ hợp tác với một công ty game lớn, đầu tư hơn 10.000.000, nó dựa trên Kiếm Tiên và Hiên Viên. Nó được đầu tư engine tiên tiến nhất của nước ngoài nên hình ảnh không thua gì WoW, có thể nói nó là game có hình ảnh xuất sắc nhất trong nước. Cho nên, lần này họ có ý nhắm vào mặt hình ảnh của chúng ta không phải vì thù oán gì mà họ muốn nhân cơ hội này để tuyên truyền về mặt hình ảnh trong game của họ.

-Họ muốn biến game này thành game thuộc dạng kinh điển, mục tiêu chủ yếu là thị trường tiếng Anh cho nên trong game có 2 loại ngôn ngữ tiếng Anh và tiếng Trung. Nói thật, game này chỉ được cái hình ảnh vì tui cũng thấy nội dung trong game rồi, nó quá bê bối! Đường đường mang tên Thực Sơn mà trong đó có cả nhân vật Vampire [ma cà rồng] của phương Tây! Cho dù là có nét độc đáo của tiên thuật đại chiến ma pháp phương Tây nhưng mà nội dung thì thật là... Ài..., tui thấy người viết kịch bản game cũng ngu ngốc cùng cấp bậc của những tay viết kịch bản phim truyền hình! Họ cố ý sửa kịch bản của nó để đáp ứng thị hiếu của phương Tây, thật là... thật là... buồn nôn!

Trần Húc toát mồ hôi:

-Họ đầu tư lớn như vậy nhưng kịch bản quá kém thì ai thêm chơi? Họ không biết "chuyện xưa" mới là nhân vật chính trong tiết mục "kể chuyện xưa" sao?

Cao Hiểu Tiết cũng khó chịu:

-Ông đi hỏi Trần Khải Ca đi, hỏi ông coi phim Vô Cực của ông cuối cùng là muốn nói cái gì? Game Thực Sơn này cũng y hệt Vô Cực vậy đó, ngoài hình ảnh đẹp mắt thì chả có ai hiểu được nội dung! Ông không thấy người viết bài kia không dám nói chữ nào tới nội dung sao?

Nghe Cao Hiểu Tiết nói, Trần Húc suýt hôn mê, hắn cũng từng xem Vô Cực, nhưng chỉ thấy thằng cha nhân vật chính chạy như điên, còn nhân vật nữ thì còi áo, còi áo và còi áo! Nhưng ghê gớm nhất là Trần Khải Ca tuyên bố: những người xem phim phải mất 5 năm mới hiểu được giá trị của phim này!!!

Cao Hiểu Tiết chỉ nghe Trần Húc cười nghiêng ngả mà không nói gì, nàng nhin không được hỏi:

-Ông cười cái gì? Sao nghe giọng cười dễ tiện quá vậy?

Trần Húc vội trả lời:

-Không có gì, bà nói tới Vô Cực tui nghĩ tới chuyện 1 cái bánh bao làm chết người!

Thế là hai người cùng cười. Sau đó Cao Hiểu Tiết nói:

-Tui thấy game của chúng ta thất bại cũng tại tui. Tui vừa rồi cẩn thận suy nghĩ thì thấy hối hận, vì sao biết rõ chúng ta không có kỹ thuật lại còn đi làm

game? Rồi sao không ráng chờ cho nó thật sự hoàn mỹ hãy tung ra chứ? Đều tại tui quá nóng lòng. Tui đã chờ quá lâu rồi, nên nó vừa hoàn thành đã vội tung ra.

Trần Húc ngẩn người, chợt nghe Cao Hiểu Tiết nói:

-Sau khi thi vào đại học, người khác thì người ta đi chơi còn tui thì thui thủi ở nhà để hoàn thành kịch bản. Sau nhiều lần sửa chữa thì cuối cùng tui cũng hoàn thành nó vào đêm trước khi vào đại học, lúc này trong lòng tui rất muốn nhanh chóng làm ra nó!

-Khi nghĩ về tui đã liên hệ với nhiều công ty game nhưng người ta không thêm đề ý, có người không muốn đầu tư, có người thì lo lắng vấn đề bản quyền... Mà ngay từ đầu tui đã xác định game này không phải để thu lợi, nó chỉ là một cái tâm nguyện mà thôi. Hiện giờ xem nghĩ lại tui đã quá hấp tấp, tung ra ngoài bán thành phẩm, thậm chí là phế phẩm, làm cho người ta chê cười, làm vấy bẩn giấc mộng của mình.

-"Đừng nói vậy!" Trần Húc nghe xong cũng nóng nảy, lúc vừa bắt đầu chơi game thì hấn còn đề ý chê bai hình ảnh, nhưng sau một lúc thì hoàn toàn quên mất tiêu, vì nội dung nó quá thu hút. Game này đích thật là game rất tốt, tuy hình ảnh là của game khác nhưng lại được sắp xếp rất hợp lý, hoàn toàn dung nhập với nội dung trong game. Nếu so sánh với những game tự phát thì nó đã thành công ngoài mong đợi, ngay cả Heo Nhỏ cũng cảm thấy đáng tiếc, tiếc vì nếu nó được đầu tư hình ảnh thì nhất định sẽ rất huy hoàng.

Cao Hiểu Tiết nói có chút cam chịu:

-Không cần an ủi tui đâu. Thật ra chúng ta đều biết, chúng ta không có năng lực nâng cao chất lượng hình ảnh. Lúc trước do tui quá nôn nóng nên không nghĩ tới vấn đề này. Hiện giờ mới thấy mình quá ngu ngốc. Thôi quên đi, mình phải nỗ lực rất nhiều mới được. Cùng lắm thì sau khi tốt nghiệp sẽ thành lập công ty game, nhất định sẽ làm lại game này!

Trần Húc thở phào, chỉ cần cô em này không đầu hàng thì tốt rồi. Vừa rồi hấn định nói ra chuyện phần mềm Đại sư RPG, để làm game thì một mình hấn làm không nổi nhưng nếu mọi người đồng tâm hiệp lực thì không thành vấn đề.

Trần Húc rất bức tức! "Imagine, mịa nó, các người là trang web chuyên đánh giá game thì có quyền bình luận. Nhưng các người là một công ty lớn mà đối xử như thế đối với dân nghiệp dư thì thật là quá đáng! Bọn họ nói mà không giữ lời! Lúc nhận game thì hứa sẽ hỗ trợ tuyên truyền, nhưng đây mà là tuyên truyền sao? Tuyên truyền hay chà đạp?"

-Vậy bà định bỏ qua sao? Tui nuốt không trôi cục tức này đâu!

Cao Hiểu Tiết cười:

-Không nuốt trôi thì cũng không làm gì được, ông nghĩ tui muốn nhịn sao? Trong cuộc sống có rất nhiều chuyện không như ý mà. Vừa rồi vị sư huynh kia khuyên tui, sau này tốt nghiệp rồi đi làm sẽ còn gặp nhiều chuyện trắc trở hơn nữa, chỉ có nhiều đó mà không nhịn được thì sau này làm sao chịu nổi?

Nghe xong Trần Húc càng buồn bực, dù sao hấn cũng là người trẻ tuổi. Mà người trẻ tuổi chưa từng nếm trải mưa gió, nên suy nghĩ rất đơn giản "chỉ cần cố gắng thì sẽ có thu hoạch", nhiều lần va vào tường mà không biết hối cải.

Đương nhiên, nếu Trần Húc không có Tiểu Mẫn thì kết quả của hấn cũng thế thắm như những người trẻ tuổi khác, bị va chạm nhiều lần sẽ mất dần các góc cạnh, rồi trở thành một người bình thường như những người bình thường khác.

Không nghe Trần Húc trả lời, Cao Hiểu Tiết cười gượng:

-Trần Húc, cảm ơn ông nha. Cảm ơn vì ông đã tận tâm giúp tui. À, còn huynh đệ Ngô Nguyên của ông nữa, cùng với anh em trong CLB Sinh viên yêu máy tính nữa. Các bạn đã trả giá rất nhiều. Loại tình cảm thời sinh viên này hiện giờ trong xã hội hầu như không còn nữa, họ chỉ quan tâm đến chính mình mà thôi. Tui thật sự rất quý trọng tình cảm này, tuy game không thành công là một điều đáng tiếc nhưng chỉ cần có phần tình cảm này thì chuyện được mất đã không còn quan trọng nữa.

Nghe xong, Trần Húc nhói đau trong lòng, hấn nghe được nội tâm đang yếu đuối của Cao Hiểu Tiết. Nghe đau xót như trong lòng đang có người chém mấy chục đao! Nàng đang đau buồn mà còn an ủi mình nữa chứ... À, thật ra nàng đang tự an ủi mình!

Hấn đồng ý với quan điểm của nàng về phần tình cảm bạn bè thời đại học. Tuy hấn có được Tiểu Mẫn, nhưng không hề có kinh nghiệm 2 kiếp người như các nhân vật xuyên thời không trong tiểu thuyết. Tuy nhiên, hấn cũng xem qua không ít mấy cái loại văn về và tiểu thuyết, hấn nhớ có đoạn văn có tiêu đề "Hãy quý trọng thời sinh viên của mình, quý trọng nơi cuối cùng còn tồn tại tình cảm chân thành", trong đó có một đoạn thế này:

-Đại học là nơi cuối cùng bạn có thể phạm sai lầm.

-Đại học là nơi cuối cùng mà bạn bè không so đo lợi ích, vì nghĩa khí và tình bạn mà có thể giúp nhau.

-Đại học là nơi cuối cùng bạn có thể tìm được tình yêu chân thật. Là nơi bạn không cần đề ý gia cảnh đối phương, chỉ có tự do yêu đương.

-Đại học là nơi cuối cùng bạn có thể xuất hết toàn lực thi thố để hưởng thụ quá trình mà không phải so đo kết quả...

Với kinh nghiệm đang có của Trần Húc thì hấn không khỏi cảm thấy kích động, hấn cho rằng có rất nhiều tình yêu tha thiết, tình bạn chân thành có được từ thời đại học này, sẽ được bảo tồn, sau 10 năm, 30 năm nhớ lại cuộc sống sinh viên thì sẽ lãng mạn thế nào? Sẽ là chuyện đáng tự hào thế nào?

Đây là thời đại cuối cùng có thể làm những việc ngu ngốc nhưng đáng tự hào!

Vì thế Trần Húc rất muốn nói game này không thể thất bại, chỉ cần có hán thì nó sẽ không thất bại vì hán đã tìm ra phương pháp! Nhưng hán tưởng tượng nếu mình nói ra mấy lời đó thì chắc người ta cười đến xỉu mất!

Hai người đều trầm mặc.

Một lúc sau, Trần Húc hỏi một vấn đề mà hán tò mò từ lâu:

-Bà có thể nói cho tui biết vì sao bà quyết tâm làm cái game này như thế? À, nếu thấy không tiện thì thôi, khỏi nói.

Bên kia lại trầm mặc một lúc, Trần Húc có thể nghe thấy tiếng thở có chút nặng nề của đầu dây bên kia.

Cuối cùng Cao Hiểu Tiết cũng lên tiếng:

-Tui chỉ có thể nói đây là lời hứa của tui với một người, hán đang ở trên trời nhìn theo là động lực để tui thực hiện lời hứa.

-Là con trai hả?

-Ừ. Ông đừng nghĩ lung tung nhá, người đó là anh ruột của tui.

-Á, xin lỗi!

Trần Húc không cần Cao Hiểu Tiết giải thích gì nhưng hán đã hiểu vì sao cô ấy lại quyết tâm như thế. Hán thầm nghĩ "Nàng có động lực của nàng, còn động lực của mình là cái gì?"

Bây giờ hán còn trong thời kỳ có thể hy sinh cho bằng hữu, ngoài việc tức cảnh hông thì hán càng hy vọng mình có khả năng giúp đỡ bạn bè. Còn chuyện tiền nong ấy hả? Lúc này mà nhắc tới tiền thì quá si nhục hai chữ bạn bè!

-Trời cũng khuya lắm rồi, cảm ơn ông đã hàn huyên với tui lâu như vậy. À, tui phải nhắc ông là sắp sáng rồi đó, mau mau đi ngủ đi, nếu không mai vào lớp mà ngủ gật là bị giáo sư tóm đó nha.

Trần Húc nhìn đồng hồ thì thấy đã hơn 3 giờ rồi, vì thế hán nói:

-Vậy tui đi ngủ đây. Bà cũng đừng nản chí, tui tin sẽ có cơ hội thay đổi.

Cao Hiểu Tiết cười cười nói "Ngủ ngon" rồi cúp điện thoại.

Câu "Ngủ ngon" của nàng làm Trần Húc căng thẳng, hán cảm nhận được đau khổ trong lòng nàng khi bị ép phải buông tay, nhưng nàng là lãnh đạo của cả nhóm, nếu nàng buông tay thì coi như cả nhóm "tan hàng".

"Làm sao để nàng tiếp tục đây? Phải cho nàng một hy vọng thật lớn mới được. Nhưng hiện giờ nàng nản lòng rồi, mà mình thì không thể trực tiếp đưa phần mềm này ra được! Làm sao đây? Hay là cho SM.MH ra mặt?"

Trần Húc đột nhiên nảy ra chủ ý, sau đó hỏi Tiểu Mẫn:

-Có thể điều tra được anh của Cao Hiểu Tiết là ai không?

Tiểu Mẫn kêu hán "Chờ một chút" rồi nhanh chóng báo cáo:

-Cao Phần, nam, CMND số xxx.xxx.xxx, mất năm 2001 khi vừa 19 tuổi...

Lúc này Cao Hiểu Tiết đang phui phui bụi, chuẩn bị về phòng ngủ, nàng nghĩ "Không biết mình có thể ngủ được hay không đây?"

Đúng lúc này, di động trên tay nàng reo vang, nàng tưởng là Trần Húc gọi nhưng thấy số người gọi bị che đi.

Thật ra dấu số điện thoại không phải là chuyện gì quái lạ, ví dụ như mấy tổ chức phản động chuyên môn dùng cách này để tung tin đồn nhảm.

Cao Hiểu Tiết cũng nghĩ số này cũng là của bọn phản động, vì thế nàng định từ chối cuộc gọi nhưng ma xui quỷ khiến thế nào lại bấm nhầm nút nhận cuộc gọi.

-A-lô?

Một âm thanh kỳ quái vang lên:

-Xin chào, cho hỏi em có phải là Cao Hiểu Tiết - em gái của Cao Phần không? Tôi là bạn của Cao Phần. Game của em làm rất tốt, chỉ có phần hình ảnh hơi kém mà thôi, mà tôi cũng từng hứa với Cao Phần nên tôi sẽ cho em thời gian một tháng để hoàn thành giấc mộng của mình. À, tôi xin tự giới thiệu, tôi không có tên nhưng dân trên mạng gọi tôi là SM.MH...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Thần Tích (1/2)

-Đây là một phần mềm do tôi viết, tuy nó chưa hoàn thiện nhưng cũng đủ cho em sử dụng. Do vấn đề bản quyền nên một tháng sau, tức là lúc 0g00 ngày 28 tháng 10 năm 2006, phần mềm này sẽ tự động được tháo bỏ. Trong một tháng này, em hãy cùng bạn bè sử dụng nó để hoàn thành giấc mộng nha. Có như thế thì tôi cũng hoàn thành lời hứa với Cao Phàn. Game của em rất tốt, tôi rất thích, hy vọng phần mềm của tôi có thể giúp em làm cho nó trở nên hoàn mỹ để hoàn thành giấc mộng trong lòng.

Cao Hiểu Tiết và Trạh Tinh nhìn đoạn văn này trên trang web thấy kinh hãi nói không nên lời

-SM.MH? Thật sự là SM.MH sao?!

Cao Hiểu Tiết làm theo yêu cầu của cuộc điện thoại đêm qua: lúc 15g không đi học mà ở lại phòng máy của CLB Sinh viên yêu máy tính, sau đó nhận được SMS, trong tin nhắn này là địa chỉ trang web, cái trang web này không phải là trang web gì bí ẩn mà nó là một trang web chứa file rất nổi tiếng - "Nano Disk" [tương tự MF, RS hay MU]

Trên màn hình xuất hiện một tập tin nén có dung lượng 10,5GB, nó được gửi lên lúc 9g, tên cái file đó là "Gửi Cao Hiểu Tiết".

9g là lúc mọi người đi học, lúc đó Trần Húc cũng có mặt trong phòng. Sở dĩ nhắc tới Trần Húc là vì tối qua SM.MH gọi điện rất trùng hợp, nhưng Cao Hiểu Tiết chỉ hơi nghi ngờ một chút rồi bỏ qua, vì nàng nhớ tối qua nói chuyện mình không hề nhắc tới tên anh trai mình, mà trước đó Trần Húc lại không hề biết mình có anh trai, cho dù hẳn có đi điều tra thì chỉ trong vòng mấy phút thì có thể điều tra được cái gì?

Cao Hiểu Tiết nghi hoặc download file nén đó, hơn 10GB mà ngồi trong phòng ký túc xá download thì không biết tới khi nào mới xong, may là trước đó SM.MH có nhắc nhở nàng đến nơi có mạng tốc độ cao nên nàng đi đến phòng máy của CLB Sinh viên yêu máy tính vì CLB rất trâu bò, họ có hạn 73 đường truyền riêng tốc độ 10Mbps [chắc thời này chưa có cáp quang] với lại PC có cấu hình rất mạnh, ngồi đây download 10,5GB chỉ tốn chừng 30 phút là cùng.

Tất nhiên, thời gian chờ đợi này trôi qua rất là đau khổ, vì Cao Hiểu Tiết không biết đây có phải là trò đùa hay không? Huống chi anh trai mình là một người lòng bông, làm sao quen biết với hacker có cấp độ Thần như SM.MH? Nhưng nếu không quen biết thì hacker mạnh mẽ như thế đâu có dư hơi mà đi giúp một con nhóc như mình?

-Hay là SM.MH này là giả?

Trạh Tinh trả lời:

-Cũng chưa chắc. Vừa rồi mình có vào xem xét server của Nano Disk nhưng không phát hiện được gì. Dù cho đây không phải là SM.MH thì cũng là cao thủ, không hề để lại dấu vết gì!

Tất nhiên, thứ này là do Trần Húc gửi lên, hẳn được Tiểu Mẫn bảo vệ nên sẽ không để lại dấu vết gì.

Đang suy nghĩ thì nghe "Đình" một tiếng, thì ra đã download xong, Cao Hiểu Tiết lập tức giải nén cái file nén này ra...

Trong đó chỉ có một file duy nhất, tên là "Đại sư RPG.exe"

Cao Hiểu Tiết và Trạh Tinh nhìn nhau, đều cảm thấy kỳ quái, tại sao SM.MH lại đi viết cái phần mềm này? Hẳn mê game lắm sao?

Khi mở phần mềm lên, sắc mặt của cả hai vị yêu tinh này thay đổi...

Khung mô hình nhân vật, công cụ biên tập bản đồ, cảnh nền,... Có thể nói là nó chứa tất cả những nguyên liệu cần thiết để làm game! Trong đó có chứa một đoạn tin nhắn của SM.MH lưu lại:

-Tất cả các nguyên liệu này chưa từng xuất hiện nên không có vấn đề gì về chuyện bản quyền, em có thể tùy ý sử dụng. Nhưng, em nên nhớ là em chỉ có thời gian một tháng, tức là 0g00 ngày 28 tháng 10, phần mềm này sẽ tự động được gỡ bỏ.

-À, suýt quên. Trong này có một số mô hình do tôi làm, nếu em thấy vừa ý thì hãy sử dụng, coi như cho tôi chút mặt mũi nhé...

Tất cả nguyên liệu chiếm dụng lượng rất lớn, nhưng Trần Húc chỉ chọn đưa cho Cao Hiểu Tiết các mô hình từ năm 2012 về sau nên không có vấn đề gì về chuyện bản quyền. Mà mấy cái mô hình cực đẹp này rơi vào mắt Cao Hiểu Tiết và Trạh Tinh gây ra rung động rất lớn.

"Rốt cục SM.MH này là ai? Ngoài năng lực hacker cực mạnh ra còn có thêm bản lĩnh này nữa?!"

Ngành máy tính có rất nhiều lĩnh vực, nên dù cho nhân vật cấp Thần cũng không thể nào tinh thông nhiều lĩnh vực được!

Chức năng mạnh mẽ của phần mềm này thì không cần phải nói, vì với năng lực lập trình của SM.MH thì viết ra nó chắc cũng không khó khăn gì, nhưng không ai có thể tưởng tượng một siêu hacker lại có khả năng tạo ra những hình ảnh cực đẹp thế này?!!

Trạh Tinh nhìn màn hình thật lâu, sau đó hít một hơi thật sâu:

-Tuy mình không biết người này có phải là SM.MH trong truyền thuyết hay không, nhưng mình dám chắc tác giả của phần mềm này phải là một đội ngũ đông đúc! Không biết vì sao họ lại cho bạn mượn phần mềm này? Chẳng lẽ thật sự là bạn thân của anh bạn?

Cao Hiểu Tiết nhìn chằm chằm vào màn hình nhưng không nói gì, đương nhiên nàng biết giá trị của phần mềm này, vì ngoài bản thân phần mềm trong đó còn rất nhiều nguyên liệu và mô hình, nếu muốn tạo ra chúng thì không biết phải tốn bao nhiêu sức lực và tiền bạc? Vì sao đối phương lại tiện tay cho mình mượn?

Trạh Tinh nói:

-Xam xét từ mặt này thì đối phương có phong cách của SM.MH, vì hẳn cũng tiện tay cho sự phụ mình cái tường lửa kia. Tuy giá trị của phần mềm này kém xa cái tường lửa nọ nhưng chúng ta không thể nào với tới được! Hiểu Tiết, bạn định làm thế nào?

Cao Hiểu Tiết hít sâu một hơi, hạnh phúc từ trên trời rơi xuống này làm nàng mê mẩn:

-Còn làm sao nữa? Tinh Tinh, bạn có thấy nếu mình không làm cho game này trở nên hoàn mỹ thì thật có lỗi với phần mềm này, có lỗi với SM.MH, có lỗi với anh mình hay không?!

Trạh Tinh nở nụ cười, thật ra vấn đề này nàng không hỏi cũng biết, thấy Cao Hiểu Tiết lại "bay lên", tràn đầy tự tin, trong nàng cũng cảm thấy vui vẻ, thấy Cao Hiểu Tiết lúc này mới đáng yêu nhất!

Trần Húc và Ngô Nguyên cùng lúc nhận được SMS của Cao Hiểu Tiết, nội dung rất đơn giản:

-Các huynh đệ, hết tiết thì chạy nhanh tới phòng máy, chúng ta có chuyện để làm!

Nhận được tin nhắn, Ngô Nguyên sững sốt một hồi, còn Trần Húc thì cười hiểu ý "Xem ra cô em kia đã vui trở lại, mình làm nhiều chuyện như thế cũng không uổng phí"

Đêm qua, hẳn nhờ Tiểu Mẫn biến thành di động rồi gọi cho Cao Hiểu Tiết nên Cao Hiểu Tiết không nhận ra Trần Húc. Còn hôm nay thì Trần Húc ra lệnh cho Tiểu Mẫn gửi file kia lúc 9g, tới 15g thì nhắn tin cho Cao Hiểu Tiết. Mọi chuyện đều nhờ có Tiểu Mẫn nên Trần Húc không bị nghi ngờ.

Lúc bọn Trần Húc tới phòng máy thì đã 17g, lúc này trong phòng đầy người, có vài tên ngênh cổ lên thiên nga [cổ dài ra] kêu lên:

-Đồng đủ rồi, có cái gì hay thì làm ơn cho bọn tui nhìn chút đi!

Trần Húc toát mồ hôi, bây giờ còn chưa tan học mà? Hắc và Ngô Nguyên len lén chuồn ra từ cửa sau, không chừng đám sư huynh này ngênh ngang đi tới đây. Ài..., quả nhiên là không thể so sánh nha!

Cao Hiểu Tiết nhìn xung quanh, cũng đã khá đông đủ, hơn nữa mọi người đang nôn nóng, vì thế nàng không đợi nữa:

-Mọi người ngồi xuống, nhìn lên màn hình máy chiếu, cho mọi người thấy thứ tốt nè.

Vừa nghe thế, cả đám đều nhanh chóng tìm chỗ ngồi, có mấy tên quá nôn nóng nên cứ nhìn đông ngó tây.

Cao Hiểu Tiết ra hiệu cho Trạh Tinh tắt đèn, sau đó mở máy chiếu, trên màn chiếu xuất hiện một đoạn video...

Đây là đoạn video 3D, trong đó đang đánh nhau kịch liệt, "thiên hôn địa ám", chiêu thức võ công hết sức hoa lệ. Bên dưới có người hét lên:

-Woa! Giáng Long Thập Bát Chương?!

-Trời! Lục Mạch Thần Kiếm?! Giống như laser vậy!!!

-Ồ, chiêu này là Thái Cực Kiếm! Ờ, tiểu tử này cầm kiếm nhảy vào điểm yếu của Thái Cực Kiếm, chẳng lẽ hắn là Độc Cô Cửu Kiếm - Lệnh Hồ Xung?

-Ồ, người này nhìn là biết bà bóng rồi, là Đông Phương Bất Bại phải không?

...

Đoạn video này chỉ dài 1 phút nhưng trong đó có rất nhiều nhân vật và chiêu thức võ công. Những nhân vật và chiêu thức này tuy trước giờ chưa từng thấy qua nhưng thấy hết sức quen thuộc, thậm chí vừa nhìn là có thể kêu tên!

Mọi người đều bị đoạn video này làm rung động, chỉ có Trần Húc biết cái này là tính năng dựng CG [Computer Graphics] của phần mềm kia vì thế hẳn không thấy rung động gì, nhưng Ngô Nguyên đang ngồi bên cạnh thì đang há hốc mồm:

-Không phải chứ?! Cái này là công ty nào làm? Kỹ thuật CG quá chân thật!

Những người khác cũng đều có biểu tình như thế, rõ ràng đoạn CG này giống y như thật, mà màn hình máy chiếu thì mờ mờ nên nó càng giống thật! Khi xem trailer của Final Fantasy thì những người này đã hô to "Thần tích", bây giờ họ vô cùng kích động vì chưa bao giờ thấy đoạn CG 3D tràn đầy phong cách của Phương Đông và chân thật như thế này!

Có một vài tên đầu óc nhanh nhẹn thì suy đoán có một khả năng nhưng lại phủ nhận vì... khả năng này không thể nào xảy ra... Nếu Cao Hiểu Tiết có kỹ thuật thế này thì làm sao chịu tung ra bán thành phẩm để người ta có cơ mắng chửi tới tấp mặt mày như thế?

Mọi người đều ngẩng cổ nhìn về phía Cao Hiểu Tiết, chờ nàng đưa ra đáp án. Hiện giờ không khí rất khẩn trương, y như trong kho thuốc súng, chỉ cần một mồi lửa là nổ tung..

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Thần Tích (2/2)

Đoạn CG này là Cao Hiểu Tiết vừa làm ra. Nếu bình thường thì cho dù cả nhóm mất vài ngày thậm chí vài tuần cũng chưa chắc làm ra được, nhưng có Đại sư RPG thì chuyện này trở thành quá đơn giản. Nhân vật, động tác, cảnh nền, chiêu thức,... đều có sẵn các mẫu, chỉ cần sắp xếp một chút, mất vài phút là xong!

Vài phút? Cái này cũng không phải nói không có căn cứ, ai có chơi game Tam Quốc thì biết, trong Tam Quốc có một đoạn hoạt cảnh thế này:

- 1. Nhân vật A và B tựa lưng nhau chiến đấu.
- 2. Nhân vật C thi triển võ công của mình.
- 3. Nhân vật D đứng trên tường thành nhìn xuống.
- 4. Nhân vật E và F đang chiến đấu kịch liệt

...

Nói cách khác: bộ khung này đã được chuẩn bị tốt, chỉ cần người chơi lựa chọn nhân vật nào ở cảnh nào là hoàn thành.

Đoạn CG này cũng thế, Cao Hiểu Tiết chỉ cần chọn vài nhân vật, số liệu là có thể hoàn thành đoạn video đầy kích động này.

Có điều đáng tiếc là: loại khung hoạt cảnh này chỉ có những chiêu thức cố định, không thể tự do hiệu chỉnh, tuy vậy, nó quá sôi động nên cũng đủ để dùng rồi.

Cao Hiểu Tiết nhìn mọi người đang kích động, nàng nhịn không được, hít sâu một hơi, sắc mặt ửng đỏ:

-Em muốn nói là... đoạn video vừa rồi là do... em làm.. Im lặng! Mọi người im lặng một chút! Nói chính xác thì em dùng phần mềm này để làm..

Trên màn hình xuất hiện chữ Đại sư RPG, Cao Hiểu Tiết hưng phấn giơ tay lên:

-Không tin hả? Ban đầu em cũng không thể tin được! Cho mọi người biết nhé: người cho em mượn cái phần mềm thần cấp này là một người mà chúng ta đều biết... là Đại thần SM.MH!

"Kho thuốc súng" nổ tung!

Mọi người - ngoài Trần Húc - đều kinh ngạc há hốc mồm, cả đám đều gào lên:

-Không thể nào! SM.MH? Không thể nào! Trời ạ! Tao đang nằm mơ hả mày?

Cao Hiểu Tiết hét lên:

-Im lặng, im lặng!

Mọi người bình tĩnh một chút, nhìn chằm chằm Cao Hiểu Tiết, chuyện này quá ly kỳ, còn ly kỳ hơn chuyện người ngoài hành tinh đáp xuống trái đất!

Cao Hiểu Tiết sắp xếp lời nói một chút, kể lại chuyện đêm qua - tất nhiên sẽ lược bỏ đoạn nâng và Trần Húc "tắm sự đêm khuya". Nàng chỉ nói SM.MH là bạn thân của anh mình, sau đó hân cho mình mượn phần mềm này bằng cách đưa lên Nano Disk, sau khi nàng download xong thì file kia đã tự động bị xóa mất.

-Ặc! SM.MH mà đưa file vào Nano Disk? Có phải đồ dỏm hay không?

-F..k! Đồ dỏm mà có thể đưa ra phần mềm này? Đây là Thần tích! Là Thần tích đó có hiểu không?

-Đúng đúng, cao làm việc thì có phong cách của cao nhân. Nano Disk thì sao? Không biết nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất hả?

Cả đám thảo luận nước miếng bay tứ tung, Cao Hiểu Tiết lại phải đập đập lên bàn vài cái mọi người mới lắng xuống:

-Đại thần SM.MH cho chúng ta một tháng, rạng sáng ngày 28 tháng 10 là phần mềm này được tự động gỡ bỏ. Trong một tháng này, mọi người có muốn cùng em sáng tạo kỳ tích không?

-Đồng ý!

Cả đám hét lên muốn sập trần nhà. Phí lời, Đại thần SM.MH cho mượn "Thần khí" đó! Sau này kể lại thì có mặt mũi lắm chứ bộ! Nếu không tham gia thì chắc phải hối hận cả đời mất!!!

Có người cảm thấy một tháng hơi ít:

-Sao Đại thần SM.MH lại keo kiệt quá vậy? Cho thì cho luôn đi còn "cho mượn" làm gì?

Sau đó có mấy người bên cạnh mắng hán một trận:

-Mày tham thế! Chúng ta nhiều người thế này thì trong một tháng có một chết cũng phải làm cho xong! Với lại, trong một tháng hoàn thành là đẹp nhất, vì tháng sau có triển lãm game, đám tiện nhân kia sẽ tung game ra, lúc đó chúng ta cũng tung game của mình ra, để xem bọn chúng nhục nhã ra sao, hehe!

Lời này được cả đám tán thành. Một tên nhảy dựng lên nói:

-Tao có tài khoản VIP bên Imagine. Đêm qua tao buồn bực, định xóa tài khoản thì thấy bọn nó cấp mã chơi thử cho VIP, vì thế tao vào chơi thử một chút để xem chúng nó có cái đui gì hay...

Cả đám lập tức tỉnh táo, vội vàng hỏi:

-Thấy thế nào?

Tên kia giơ ngón giữa nói:

-Chỉ một từ thôi: "F..K"! Vừa vào game thì thấy hình ảnh rất đẹp, đẹp hơn Kiếm Tiên 3 rất nhiều lần, không thua gì WoW, có thể nói là game có hình ảnh đẹp nhất trong nước, à, đương nhiên là trừ game của chúng ta hehe... Nhưng mà nội dung thì làm cho lão tử muốn đập nát cái màn hình! Mịa, vừa bắt đầu thì tao tưởng mình đang điều khiển nhân vật của mình, ai ngờ chơi được một lúc thì... nó chết ngắc! Sau đó tao điều khiển con của hán, mịa... được một lúc lại chết ngắc! Lúc này tao mới biết thì ra nhân vật của mình là cháu của hán!

Cả đám cười suốt ngất, có người kêu lên:

-Đừng dài dòng nữa, nội dung nó thế nào?

Thằng kia lại đưa ngón giữa:

-F..k! Lão tử chơi game mười mấy năm, nhưng chưa thấy game RPG nào chó má như game này! Mày không thể tưởng tượng nó tấn người chơi thế nào đâu! À, có lẽ tại IQ của tao không đủ nên đui hiểu cái thế loại game "Vô Cực" này! Chịu thôi, ai kêu người ta muốn bọ đít người nước ngoài chứ?!

Lại có người kêu lên:

-Còn hình ảnh của nó thì thế nào? Chúng ta có thể qua mặt nó không?

Tên kia khẳng định:

-Có thể! Làm ơn đi, mày tin tưởng Đại thần SM.MH một chút có được không? Mày có bao giờ thấy qua đoạn CG nào chân thật như hồi này chưa? FF7 cũng chưa đạt trình độ như thế nữa mà! Tuy game Thực Sơn đẹp hơn game FF10 nhưng chưa bằng phim FF7.

Nghe xong, cả đám đều vui mừng hò hét, họ cảm thấy quả thật là ông trời có mắt, à không, hẳn là Đại thần SM.MH có đại thần thông! Có phần mềm này thì game mình làm sẽ hoàn mỹ, để xem lúc đó đám tiện nhân kia dám "ho" hay không?

Lúc này Cao Hiểu Tiết nói:

-Nếu mọi người đồng ý thì trong một tháng này không ít chuyện để làm đâu, À, nói trước nha, em rất nghèo, không có tiền trả lương cho mọi người đâu, ngay cả cơm hộp cũng lo không nổi! Mong mọi người tha thứ!

Đám người đang hưng phấn nên chẳng thèm để ý người ta là con gái "sục" luôn:

-Vớ vẩn! Bọn anh là cái loại người thấy tiền là quên nghĩa sao? Cơm hộp có ai tự lo không được đâu? Tăng ca thì tăng ca, có sao đâu? Làm cái này còn khoái hơn đi học!

Đang im lặng nãy giờ, Trầm Tĩnh bất ngờ lên tiếng:

-Chuyện cơm nước để em lo. Dù sao cũng không thể để mọi người vừa làm việc lại vừa tự lo ăn uống được. Mặc dù hiện giờ chúng ta có phần mềm nhưng một tháng cũng quá ngắn, thời gian công tác phải thật chặt chẽ mới được, mấy chuyện nhỏ nhặt này cứ để phụ nữ bọn em lo đi.

-"Tĩnh Tĩnh!" Cao Hiểu Tiết rất cảm động, vì nàng biết Trầm Tĩnh làm thế là để giúp mình.

-Tĩnh cho tui một phần nha!

Trần Húc cũng kêu lên, dù sao chút tiền đó để đổi được sự vui vẻ của mọi người thì hẳn chẳng thêm để ý. Chuyện vui vẻ thế này trước giờ hẳn chưa từng trải qua nên rất hưng phấn.

Trần Húc nói tiếp:

-Tui kêu cơm bên ngoài vào, mọi người sẽ bận rộn lắm nên cần phải đầy đủ mới được.

Cao Hiểu Tiết cũng cảm động nhìn Trần Húc. Tuy không có bằng chứng nhưng nàng vẫn có cảm giác lần này SM.MH xuất hiện có liên quan tới Trần Húc, phải biết rằng trực giác của phụ nữ rất đáng sợ, tuy ngày thường Cao Hiểu Tiết có vẻ rất tùy tiện nhưng vẫn có được năng lực cảm ứng nhạy bén của phụ nữ!

Tuy nghĩ thế nhưng nàng không muốn điều tra tới cùng, vì làm thế không hề có ý nghĩa, dù đối phương là Trần Húc thì sao? Người ta giúp mình thì mình không nên suy nghĩ sự tình phức tạp làm gì, cảm giác như bây giờ thật là tốt.

Cao Hiểu Tiết nói:

-À, trước hết em nói rõ chuyện này nha. Phần mềm này là SM.MH cho mượn, mục đích là giúp chúng ta hoàn thành game này cho hoàn mỹ. Em tin vào khả năng của Đại thần SM.MH, ông ta nói rạng sáng ngày 28 sẽ tự gỡ bỏ thì chắc chắn nó sẽ tự gỡ bỏ, hơn nữa không ai có khả năng phân tích phần mềm này được đâu. Em nhắc lại, phần mềm này tồn tại với mục đích giúp chúng ta hoàn thành game này, em hy vọng không có ai nảy sinh ý đồ gì với phần mềm này, ví dụ như copy về rồi nghiên cứu hoặc là phát tán vân vân...

Nàng chưa dứt lời thì đã có người gào lên:

-Đương nhiên rồi! Ai dám làm thế thì tao cắt tiểu đệ của hắn!

Cả đám đều phụ họa, đây là vấn đề đạo đức đó! Người ta cho mượn "hàng" mà mày dám dùng để làm chuyện khác hả? Nếu làm thế thì đúng là khinh thường Đại thần SM.MH!

Có thằng đứng lên:

-Đúng vậy! Bây giờ chúng ta cần giữ bí mật! Danh tiếng Đại thần SM.MH quá lớn, nếu có lời đồn thì không biết sẽ phát sinh chuyện gì! Trong một tháng này chúng ta phải toàn tâm toàn ý hoàn thành game, không ai được nhắc tới SM.MH. Nếu có ai hỏi thì cứ nói là "làm game" thôi, đừng nói thêm gì cả. Chờ cho công việc hoàn tất thì tính sau.

Đề nghị này được mọi người tán thành, đúng lúc này di động của Cao Hiểu Tiết vang lên, nàng thấy người gọi là Lưu Sa - Chủ tịch CLB Sinh viên yêu máy tính, vì thế nàng bắt máy:

-Sur huynh, nhanh chóng tới phòng máy đi, chúng ta có đại sự!

Lưu Sa kêu lên:

-Giê? Bên anh cũng đang có đại sự! Em nhanh nhanh qua lầu hai căn-tin đi. Anh vừa liên hệ với sư huynh và sư tỷ, là ông bà chủ của một công ty game. Họ vừa nghe xong chuyện cũng rất tức giận. Bọn anh đang bàn bạc tìm cách giúp em đây.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Sự Giúp Đỡ Của Sư Huynh Và Sư Tỷ

Cao Hiểu Tiết vừa định nói "Đã giải quyết" nhưng nghĩ lại sư huynh và sư tỷ bận rộn với công ty như thế mà còn chạy tới giúp mình, mình mà không đi thì coi không được, vì thế trả lời "Em tới ngay".

Trần Húc đang đứng gần cửa, thấy bộ dạng của nàng kỳ quái nên hỏi "Sao thế?"

Cao Hiểu Tiết thuật lại mọi chuyện, suy nghĩ một lúc rồi nói:

-Ông đi với tui nha, dù sao hiện giờ ông cũng không có chuyện gì làm mà. Để mấy anh em làm quen với phần mềm một chút đi, khi tui mình trở về thì phân công công việc cụ thể.

Sau đó nàng kéo Trạng Tĩnh, nói "Đi thôi".

Ba người nhanh chóng tới căn-tin trường, vừa lên lầu hai đã thấy Lưu Sa đang vẫy tay, bên cạnh hắn có hai người, một nam một nữ, hai người này thoạt nhìn thì có dáng vẻ của người thành công trong xã hội.

Sinh viên và người thành công trong xã hội có khí chất chênh lệch rất lớn, ví dụ hiện giờ Lưu Sa đang mặc một cái áo sơ mi hơi cũ, bên dưới là một cái quần cộc - loại quần thể thao chơi bóng rổ, còn chân thì mang dép lười... Tất nhiên, không phải tất cả sinh viên đều ăn mặc như thế, nhưng khi ở trong trường thì đa số sinh viên đều ăn mặc lè phè.

Hai người phía bên kia thì khác xa. Người nam thì đeo kính gọng vàng, tướng tá rất nho nhã, trên người mặc một bộ Âu phục - tuy đã cởi áo Vest đặt trên ghế nhưng hắn và Lưu Sa ngồi cùng một chỗ thì biết ngay hắn không phải là một người quê mùa. Người nữ thì càng phong cách, mặc một bộ váy liền áo, lộ ra bắp vai trắng nõn, mái tóc uốn lượn như những con sóng đập lên bờ vai, trên cổ thì đeo một cái vòng cổ, tai đeo hạt trân châu, vừa nhìn là thấy rất kêu gọi. Hơn nữa, giữa những ngón tay thon dài của vị này còn kẹp một chiếc thuốc lá, đầu lọc màu trắng - là thuốc lá hiệu Trung Nam Hải! Nhìn tư thế nàng hút thuốc rất tao nhã, với lại vừa nhìn là biết không phải nàng giả vờ hút thuốc!

Thấy đám Trần Húc đi tới, Lưu Sa đứng lên nói:

-Đề anh giới thiệu một chút. Vị này là sư huynh Thôi Quảng Duy, còn vị này là sư tỷ Lương Hiểu Tuệ. Mấy em ngồi đi. Sư huynh và sư tỷ hiện giờ đang xây dựng sự nghiệp, đã mở một công ty game. À, còn em gái này là Cao Hiểu Tiết, kịch bản game của tui em là do một mình cô ấy viết đó! Cô ấy học năm nhất, mới nhập học thôi.

Hai người vội đứng lên, Lương Hiểu Tuệ thân thiết nắm tay Cao Hiểu Tiết:

-Ai da, không đơn giản, thật không đơn giản nha, sư muội bây giờ lợi hại quá! Em là Cao Hiểu Tiết? Chữ Hiểu trong "Xuân miên bất giác hiểu"? Chị cũng vậy, thật là có duyên nha! Qua đây, qua đây ngồi đi. À, còn em gái này nữa, quả nhiên Khoa CNTT chúng ta nếu có người đẹp thì phải là người cực đẹp nha, nhìn ba chị em chúng ta coi có phải như thế không?

Ba thằng đực rựa vuốt mũi cười khỏ, Trần Húc chưa biết nhưng hai người kia đều biết rõ Lương Hiểu Tuệ, bà chị này nhiệt tình thì không có ai cản nổi nhưng bà bị bệnh tự kỷ rất nặng! Đương nhiên loại tự kỷ như bà cũng không phải là xấu vì phụ nữ - nhất là phụ nữ đẹp - mà không biết tự thương thức dụng mạo của mình thì quả là thiếu tự tin.

Cao Hiểu Tiết thấy vị sư tỷ này có tính cách rất hợp với mình nên hai người nói vài câu đã trở nên thân thiết, còn Trạng Tĩnh bên cạnh chỉ cười yếu ớt, không nói được lời nào.

-Sư tỷ, chiếc nhẫn này có phải của sư huynh này không? Hai người kết hôn rồi hả?

-"Hi hi, đúng là của thằng chả đura" Lương Hiểu Tuệ không có chút ngượng ngùng nào, nhưng cách xưng hô của nàng làm mấy thằng đực rựa toát mồ hôi. Lúc này Trần Húc đã biết, vị sư huynh Thôi Quảng Duy này là người thành thật, mà người thành thật cặp với người cấp độ yêu tình thì chỉ có bị ăn hiếp mà thôi.

Lương Hiểu Tuệ nói:

-Bây giờ nói chuyện kết hôn thì còn hơi sớm, sự nghiệp vừa mới bắt đầu thôi...

Nàng liếc nhìn Thôi Quảng Duy rồi nói tiếp:

-Vội lại... chưa hết thời gian khảo sát.

Ba thằng lại toát mồ hôi, Trần Húc và Luru Sa đồng tình nhìn vị sư huynh kia, nhưng Thôi Quảng Duy có tính tình rất tốt, hẳn đang mỉm cười, không hề thấy tức giận hay xấu hổ gì. Luru Sa quay đầu nói nhỏ với Trần Húc:

-Bọn họ chơi chung từ lâu rồi nên hay nói đùa riết thành quen.

Trần Húc cười với sư huynh, nhưng nghe Lương Hiểu Tuệ đang truyền "bí kiếp dạy chồng" cho Cao Hiểu Tiết và Trạm Tĩnh thì Trần Húc hoảng sợ "Xong rồi! Hai cô gái ngày thơ trong trắng thế này mà bị 'bà lão' này dạy hư mất rồi!"

Hắn huyền một lúc, mọi người bắt đầu nói tới chính sự, Lương Hiểu Tuệ nói:

-Tối qua, Luru Sa điện thoại nói hết mọi chuyện với chị rồi. Chị đã download và chơi thử game của mấy đứa suốt cả đêm, à, chị lấy được 5 quyền Thiên thư rồi. Phải công nhận game này quá mạnh mẽ! Nếu không vướng chuyện bản quyền của lão Kim thì chị sẽ mua lại và đầu tư, khai thác nó sẽ kiếm được một khoản lớn!

Cao Hiểu Tiết nói "Cảm ơn!". Lương Hiểu Tuệ lại nói:

-Bây giờ gặp chuyện này thì không còn là chuyện tiền bạc nữa. Lần này Imagine và Ngân Phong hợp tác sản xuất Thực Sơn, bọn họ rêu rao âm ỉ trong giới làm game, muốn tấn công thị trường nước ngoài, tuy họ có ý tưởng này là rất tốt, nhưng mà... Chị đã xem qua Thực Sơn rồi. Ài..., nội dung của nó cũng y như Vô Cực vậy! Chắc chắn là người chơi trong nước không thể hiểu nổi! Đúng là quái thai!

Thôi Quảng Duy lên tiếng:

-Anh và Hiểu Tuệ đã thảo luận rồi, bọn anh thấy bọn họ rất quá đáng, dù sao cũng không nên dùng thủ đoạn như thế để chèn ép dân nghiệp dư chứ. Bọn anh sau khi thương lượng đã gửi thư kháng nghị tới bọn họ. Mặc dù công ty bọn anh chỉ là công ty nhỏ nhưng cũng có chút trọng lượng, tuy không thể làm gì họ nhưng yêu cầu họ xóa bài đăng thì không thành vấn đề.

Cao Hiểu Tiết cười đầy tự tin:

-Em thật sự rất cảm ơn anh chị đã quan tâm giúp đỡ! Nhưng mà... bây giờ có cơ hội lật ngược thế cờ rồi, anh chị không cần kháng nghị gì nữa, cứ để bọn họ mắng chửi, rêu rao thoải mái đi, làm càng lớn càng tốt.

Nghe xong, ba người kia ngẩn người, Luru Sa nói:

-Hiểu Lễ, có phải em bị đá kích quá nặng nên hồ đồ rồi không? Dù chúng ta làm không tốt thì sao? Họ cũng đâu có quyền sỉ nhục, khinh bỉ chúng ta! Bị mắng chửi như thế mà em định nhịn nhục sao?

Cao Hiểu Tiết và Trạm Tĩnh nhìn nhau cười, Trần Húc nói:

-Sư huynh à, vừa rồi nhắn tin cho anh chính là để báo chuyện này đó. Có cách giải quyết rồi.

Luru Sa ngạc nhiên:

-Giải quyết? Làm thế nào để giải quyết?

-Mời các vị đi tới phòng máy đi. Ở đó có chuyện tốt!

Thôi Quảng Duy và Lương Hiểu Tuệ nghi hoặc đi theo tới phòng máy, vừa bước vào thì thấy một đám người đang hùng hục khí thế nghiên cứu gì đó.

-Đại sư RPG?

Nghe tên phần mềm Lương Hiểu Tuệ bĩu môi:

-Em gái à! Mấy đứa làm game bằng phần mềm này? Bây giờ còn có người chơi thử đó sao?

Thôi Quảng Duy thì nhìn vào màn hình rồi... sứt ngất!

-Cái... cái này... cái này là mấy đứa làm?

Lương Hiểu Tuệ cũng nhìn vào màn hình và sững sờ! Chất lượng hình ảnh thế này thì... công ty của mình cũng không thể tạo ra được! Nên biết trong việc tạo game thì engine là quan trọng nhất, nếu engine kém thì hình ảnh sẽ kém. Mà loại engine có thể tạo ra hình ảnh thế này thì... có mấy chục triệu cũng chưa chắc mua được!

Không phải khoa trương đâu. Khi Square Enix làm phim FF7 - Advent childrents, hình ảnh rất tuyệt nhưng nội dung quá kém nên bán vé rất thảm! Lúc đó có người nói một câu kinh điển: toàn bộ tiền bán vé còn chưa đủ để dựng cảnh tóc Tifa tung bay trong gió!

Nhìn cách sử dụng phần mềm này Lương Hiểu Tuệ lại suýt ngất!

Cách dùng quá đơn giản! Đưa ngọc làm cũng được!

Click chuột vài cái đã xong phần dựng hình cho một nhân vật! Nếu chuyện này giao cho một nhóm khác làm thì mất ít nhất cũng vài ngày, thậm chí mất cả tuần mới xong! Khung 3D, điều chỉnh động tác,... đều có mẫu sẵn, chỉ cần chỉnh sửa một chút là xong phần "tiền chế", đưa qua khâu hậu kỳ nữa là xong! Tuy là các mẫu có sẵn nhưng nhân vật thì xinh đẹp, mà động tác thì rất ngẫu!

Thế này thì tiết kiệm được bao nhiêu là tiền?

Như vừa nói Square Enix muốn hình ảnh Tifa tung bay thật chân thực nên đã tốn rất nhiều tiền cho cảnh đó, nhưng chuyện đó đối với đám đàn em này thì... y như tụi nó đang ăn sáng vậy! Đã dễ làm mà hình ảnh thì đẹp y như thật!

Nếu phương pháp làm game này được phổ biến thì tất cả công ty game trên thế giới phải đóng cửa hết!

Lương Hiểu Tuệ và Thôi Quảng Duy nhìn nhau kinh hãi:

-Cái... cái phần mềm này từ đâu mà có vậy? Làm sao có thứ "nghịch thiên" thế này được? Của Blizzard hay EA? Không thể nào! Chỉ cần có phần mềm này thì một người cũng có thể làm game, chúng ta cực khổ mở công ty để làm gì? Tăng ca, làm thêm giờ còn ý nghĩa gì nữa không?

Cao Hiểu Tiết thông cảm cho tâm trạng của họ, nằng nhìn Lương Hiểu Tuệ run rẩy đót thuốc, nói:

-Tuy nói ra chuyện này thì nghe thật hoang đường, thật ly kỳ, nhưng phần mềm này thật sự là do Đại thần SM.MH cho bọn em mượn dùng một tháng, để bọn em hoàn thành game của mình và đối đầu với Imagine.

-"SM.MH?" Cả hai người đều là dân IT [CNTT] nên đều biết SM.MH đại danh đình đình, tuy hacker và làm game là hai lĩnh vực khác nhau rất xa nhưng người bị dính virus Phong Hỏa rất nhiều. Với lại, Lương Hiểu Tuệ cũng nghe ngóng được tin tức về trận đại chiến nên tất nhiên nằng sẽ biết cái tên SM.MH là Thần, là Thượng Đế trong giới lập trình viên!

Một vị Thượng Đế trong giới lập trình viên lại còn tinh thông về làm game? Chuyện này đúng là thật khó tưởng tượng!

Nếu trước đây có ai nói mình sẽ hoàn thành một game hoàn mỹ trong vòng một tháng thì nhất định Lương Hiểu Tuệ sẽ nằng hấn té tát, phun khói thuốc vào mặt và chỉ vào mũi hấn hét lên "Năm mơ hà c [u]?!", nhưng bây giờ thấy phần mềm này rồi thì nằng lại thấy một tháng.. quá lâu!

Sau khi biết được phần mềm này chỉ được xài trong một tháng thì Lương Hiểu Tuệ thở phào một hơi. Phần mềm này quá đáng sợ! Nếu nó xuất hiện bên ngoài thì sẽ gây một trận đảo điên giới làm game! Tuy nó chỉ làm được những game có hình ảnh bê bối nhất ở những năm 2050 nhưng ở thời đại này thì nó dễ dàng đánh sập bất cứ công ty game nào!

Chỉ cần cải tiến một chút là phần mềm này có thể làm ra game inte, vì dù sao tính năng sẵn có của nó là tạo ra những hình ảnh cực kỳ chân thực, có hình ảnh rồi thì phần còn lại rất đơn giản!

Biết được ngọn nguồn, cảm xúc của Lương Hiểu Tuệ dịu lại:

-Ài..., sớm biết mấy đứa có "Thần khi" thế này thì anh chị chả thèm tới làm gì, bị dọa sợ muốn chết! Anh chị về rút lại lời kháng nghị mới được. Cứ để bọn chúng mắng cho sướng miệng đi... Oa ha ha, khi mấy đứa hoàn thành game thì bọn chị sẽ tuyên truyền miễn phí trong giới làm game cho mấy đứa, tới lúc đó muốn chấn động thế nào thì sẽ được như thế đấy... Oa ha ha, để xem đám tiện nhân kia còn mặt mũi gì để nhìn người nữa không?

Mọi người đều thấy bà chị này quá trâu, đã đạt tới mức độ siêu cấp rồi.

Thôi Quảng Duy suy nghĩ nãy giờ chợt lên tiếng:

-Đừng vội, anh có ý tưởng này, bàn bạc một chút nhé.

So với bà vợ thì Thôi Quảng Duy có vẻ văn nhả, ôn hòa hơn nhiều. Thấy mọi người nhìn mình, hấn sửa

sửa cái kính rồi hỏi:

-Mấy đứa có chắc là kịp thời gian không?

Sau khi nhận được lời khẳng định thì hấn tiếp tục:

-Vậy thì sẽ thú vị lắm đây. Mấy đứa cố gắng làm cho nó thật tốt nhé. Đương nhiên, anh tin tưởng với phần mềm và kịch bản của Hiểu Tiết thì game này sẽ gây chấn động, nhưng anh hy vọng mấy đứa làm cho tốt hơn nữa.

-Ngày 31 tháng sau, có rất nhiều công ty game tề tựu như 9 Towns, Deawoo, thậm chí là EA, Square Enix,..., họ sẽ cùng tổ chức triển lãm game như ChinaJoy vậy. Lúc đó sẽ có nhiều game và các sản phẩm liên quan tới game được triển lãm như máy chơi game hoặc công nghệ làm game mới,...

-Hoạt động này rất lớn, mời rất nhiều công ty. Máy công ty lớn như Ngân Phong thì dĩ nhiên sẽ được mời, họ định tung Thục Sơn ra trong dịp này để tấn công thị trường trong lẫn ngoài nước.

-Công ty của anh chị tuy nhỏ nhưng cũng được mời, cũng được phân cho một vị trí để trưng bày sản phẩm...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Kế Hoạch nhà Quê - Bàn Bạc

Thôi Quảng Duy cố ý ngưng một chút, ánh mắt Trần Húc và Cao Hiểu Tiết sáng ngời, đồng thanh:

-Ý của anh là...

Thấy lời nói giống nhau nên hai đứa nhìn nhau, Trần Húc giành nói trước:

-Anh muốn cho tụi em triển lãm game này?

Cao Hiểu Tiết nhanh chóng bổ sung:

-Có phải chúng ta sẽ bày quầy triển lãm ngang cửa với họ để mọi người qua lại có dịp so sánh?

Nói xong, Trần Húc và Cao Hiểu Tiết lại liếc nhìn nhau cười cười.

Tới lúc này đám còn lại mới kịp phản ứng, kích động hò hét, trong lòng thầm nghĩ "Ông anh này tuy nhìn văn nhả thế mà âm hiểm gớm! Chiêu thức như thế mà cũng nghĩ ra được! Còn hai đứa Trần Húc và Cao Hiểu Tiết quả nhiên là gian phu dâm phụ, phối hợp quá ăn ý!"

Thôi Quảng Duy cười:

-Việc chọn vị trí ngang cửa với họ không thành vấn đề, vì bọn anh có quan hệ cũng khá rộng, với lại, lúc đó Ngân Phong và Imagine sẽ đốt rất nhiều tiền để quảng cáo nên không có ai dám chọn vị trí ngang cửa của họ đâu.

-Cảm ơn sư huynh!

Trần Húc và Cao Hiểu Tiết gật đầu liên tục, hai người lập tức hiểu được ý Thôi Quảng Duy. Game Thục Sơn kia Cao Hiểu Tiết có nhìn qua còn Trần Húc thì chưa, nhưng hai người đều rất tin tưởng vào game của mình, vì nó sẽ có hình ảnh chân thực cộng với nội dung, tình tiết rất phong phú, hai thứ kết hợp lại mà không muốn thu hút người ta thì cũng khó! Những người tới tham quan triển lãm này thì ngoài những người mê game còn có nhân viên - thậm chí là nhân viên cấp cao của các công ty game, tự nhiên là những người này sẽ đi dò xét xung quanh, game của mình hay như thế thì chắc chắn sẽ khiến họ chú ý!

Một game miễn phí mà áp đảo từ hình ảnh cho đến nội dung một game đầu tư rất nhiều tiền thì chẳng khác nào hung hăng tát đối phương mấy bạt tai!

À, không, không phải chỉ bạt tai mà đánh cho lặn qua lặn lại, rồi mỗi người còn "tặng" cho một ngụm nước miếng, tiếp đó là dẫm cho mấy cước!

He he, có gì xả giận tốt hơn thế này?!

Trần Húc và Cao Hiểu Tiết hưng phấn thảo luận, không khí chung quanh liền nóng lên. Lương Hiểu Tuệ buồn bực nhả một ngụm khói rồi nói với ông xã của mình:

-Sao trước giờ em không biết anh âm hiểm như thế?

Thôi Quảng Duy đẩy đẩy mắt kính cười hăng hắc:

-Anh có chủ ý này là vì muốn xả giận cho đám đàn em thân yêu thôi. Cơ hội tốt như thế sao bỏ qua được?

Lương Hiểu Tuệ cũng cười hi hi:

-Đến lúc đó, chúng ta kéo vài công ty có quan hệ tốt tới trợ trận, hung hăng bí mật đám tiệc nhân kia một trận mới được!

Sau đó nàng bùng bùng hứng thú, muốn đem chuyện này nói cho đám đàn em này để bọn chúng cao hứng, nhưng vừa bước tới đã nghe giọng Trần Húc oang oang:

-Giê? Đương nhiên chúng ta phải lấy thân phận sinh viên ra mặt. Bằng không một cái tát này đâu có kêu. Đến lúc đó mọi người có bao nhiêu "nhà quê" thì cứ tung hết ra, mắt kính xin thì dẹp hết đi, mang cái loại kính dẹt chai vào, tóc tai thì cứ bù xù lên, quần áo thì càng "bèo" càng tốt, tốt nhất là để người ta có cảm giác vừa nhìn là muốn bỏ thì!

Cao Hiểu Tiết đang đứng bên cạnh, bổ sung:

-Còn nữa nha, đừng có nói tiếng phổ thông, cứ nói bằng thổ ngữ quê mình, làm người ta tưởng chúng ta từ nông thôn lên, còn trên bàn thì để mấy cái laptop rách nát - tất nhiên là cấu hình bên phải đủ mạnh để chơi game của chúng ta. Nhân viên trong gian hàng chỉ cần vài người là được, ai tới gian hàng cũng không có nước khoáng mà uống, cứ keo kiệt thật nhiều vào! Làm người ta xem thường thì càng tốt!

Trần Húc tiếp tục bổ sung:

-Đúng vậy đúng vậy! Lúc đó bên kia khuia chiêng gióng trống mà không ai để ý đến, còn bên phía "ăn mày" chúng ta lại thu hút rất nhiều người chơi thì hẳn là họ xấu hổ đến chết mất!

Lương Hiểu Tuệ toát mồ hôi nghĩ "Thật sự là một đôi gian phu dâm phụ nha! Trong đám đàn em sao lại có hai đứa âm hiểm tới như vậy? Nhớ hồi năm nhất mình vẫn còn tinh khiết lắm nha, đâu có xảo quyệt như hai đứa nó?!

Cả đám bùng bùng hứng thú, thảo luận nước miếng tung tóe, cuối cùng "Kế hoạch Nhà Quê" cũng được thành lập.

Tóm gọn lại là:

Bên kia thì tung ra một số tiền khổng lồ để quảng cáo, nhìn tới nhìn lui toàn "anh đẹp trai, chị đẹp gái", không chừng còn có biểu diễn Cosplay, vừa gặp mặt đã nói "May I help you" bằng giọng chuẩn của Luân Đôn, cực kỳ có mặt mũi.

Còn bên này: cần bao nhiêu "lúa" [quê mùa] thì có bấy nhiêu, quần áo càng nát càng tốt, chỉ hận không thể làm cho người ta tưởng đây là "Tổng bộ" của Cái Bang chứ không phải là nơi triển lãm. Rồi sẽ có người hỏi qua game đang được trưng bày, vừa nghe do sinh viên làm ra thì sẽ hỏi "Tốn bao nhiêu tiền? Chắc khoảng mấy triệu hả". Giê? Mấy triệu? Năm mơ à? Chỉ có mấy trăm tệ thôi, nói chính xác là mấy trăm... tiền thức ăn!

Trần Húc và Cao Hiểu Tiết nhất trí cho rằng, sự tương phản lớn từ số tiền đầu tư đến chất lượng game như thế này mà đến tai cao tăng của Ngân Phong và Imagine thì không chừng họ đập đầu tự sát mất!

Còn chuyện đắc tội hay không thì không cần lo tới. Game thành công đến mức này còn sợ đắc tội với người ta sao? Với lại vấn đề này không nằm trong suy nghĩ của cả nhóm, "Người là mòng một thì ta là 15", làm gì có chuyện "Con quan phóng hỏa mà không cho dân chúng đốt đèn"?!

Ý xấu của cả đám ầm ầm bốc lên, hai vị sư huynh, sư tỷ nghe được cũng phải run lên trong lòng, "Đám đàn em này thật đáng sợ! So với đám này thì thời sinh viên của mình thật là thuần khiết, thật là ngây thơ!"

Bàn bạc hăng say nhưng ai cũng biết chuyện này thành bại là do chất lượng game quyết định. Nếu game dở thì lúc đó không phải là giả vờ nữa mà trở thành "Nhà quê" thật! Nếu chuyện này xảy ra thì phải "Xin lỗi nhà trường, xin lỗi Đại thần SM.MH" rồi đi mua chai thuốc chuột thật to rồi cả đám chia nhau uống!

Kế hoạch Nhà quê lần này được giữ bí mật tuyệt đối, cho dù là bạn gái của mình cũng không được tiết lộ, bằng không tin tức lộ ra trước thì sẽ mất hết tính bất ngờ.

Chuyện này thì mọi người đều đồng ý, trong phòng máy còn rất nhiều máy tính, nếu muốn thì có thể dẫn bạn gái gia nhập. Tuy bạn gái của đám này chưa hẳn là biết dùng máy tính, nhưng phụ nữ rất nhạy cảm với cái đẹp nên nếu đám phụ nữ này tham gia thì họ sẽ đảm nhận công đoạn phiên toái nhất trong phần sơ kỳ: làm mô hình nhân vật, lựa chọn quần áo, cảnh vật,...

Những phần còn lại như biên soạn bản đồ, sáng tác nội thất, chọn chiêu thức võ công, soạn kịch bản nhiệm vụ,... cũng được phân phối cho từng tổ.

Dù sao mấy thứ này họ từng làm nên cũng không xa lạ gì, sau khi phân công thì có thể bắt tay vào làm ngay.

Trần Húc cũng tham gia, nhưng hẳn không có công tác cố định vì đám kia từng làm qua game này nên khi thay đổi phần mềm thì cũng không lúng túng gì, cho nên Trần Húc không có nhiều chuyện để làm, ban đầu hẳn chọn lựa hình tượng nhân vật, rồi sau đó là... mua com. Có thể nói hẳn "đá" ở vị trí tự do, hoặc là đội trưởng đội hậu cần kiểm đội trưởng đội cứu hỏa!

Cặp vợ chồng son Lương Hiểu Tuệ cũng không rảnh rỗi, họ là chủ một công ty nhỏ chỉ có vài nhân viên, với lại họ có quan hệ rất tốt với nhân viên nên gọi nhân viên tới hỗ trợ.

Nhiều người với khí thế ngất trời, làm Trần Húc cũng không để mình lạc hậu, mấy ngày nay hẳn quanh mình chính đại... trốn tiết! Phải biết chuyện trốn tiết là một chuyện rất hạnh phúc!

Đám năm hai trở lên thì ngang nhiên trốn tiết là chuyện cơm bữa, mà đám năm nhất như Trần Húc, Ngô Nguyên, Cao Hiểu Tiết thì không dám kiêu ngạo như vậy nên bàn bạc rủ nhau đi tìm chủ nhiệm Trần xin phép nghỉ. Lão Đại Luru Sa nắm bọn hất lại rồi dẫn cả đám tới phòng chủ nhiệm Trần. Vào phòng, hất đưa một xấp giấy trắng cho chủ nhiệm Trần:

- Xin mời ký tên vào phía dưới, bên phải.

Chủ nhiệm Trần ngẩn ra, hỏi:

- Cái gì đây?

Luru Sa trả lời như thể đây là chuyện đương nhiên:

- Giấy nghỉ phép!

- Gì? Giấy phép? Muốn xin nghỉ thì phải có lý do chứ!

- Lý do? Lý do khi gì? Năm đó ông cũng làm thế này mà?!

Đám Trần Húc nghe mà toát mồ hôi, kết quả là chủ nhiệm cười mắng một câu rồi ký vào xấp giấy, đủ cho cả bọn nghỉ học nửa năm!

Ra khỏi cửa thì Luru Sa đưa hết cho Trần Húc nói:

- Giữ hết đi, muốn nghỉ với lý do gì thì trực tiếp ghi vào rồi đưa cho mấy giáo sư đứng lớp là được.

Sau đó hất giải thích:

- Chủ nhiệm Trần của mấy đứa vừa tốt nghiệp, năm ngoái anh còn gọi hất là sư huynh nên không cần cố kỵ. À, còn nữa, ghi lý do thì cũng phải để ý một chút nha, anh nhớ năm đó có một nữ sinh một tháng xin nghỉ 4 lần, mỗi tuần gửi một đơn xin nghỉ nói là... đang "bị"...

Cả đám lại toát mồ hôi, chia đều giấy phép ra 4 phần, vì năm nhất chỉ có 4 đứa là Ngô Nguyên, Trần Húc, Cao Hiểu Tiết và Trạh Tĩnh, nhưng Cao Hiểu Tiết nói mình lấy 1 phần là được vì Trạh Tĩnh là sinh viên tốt, không muốn trốn tiết, với lại lúc đó phải mượn laptop của nàng chép bài lại.

Nghe nàng nói thế Trần Húc liền nhớ tới cô gái luôn trầm lặng, tập trung tinh thần ngồi trong phòng học, những người chung quanh thì có người ngủ gật, có người đọc báo,... còn nàng thì thật sự nghe giảng...

Một tháng nhanh chóng trôi qua....

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cáp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Một Tháng

Một tháng này có thể dùng câu "Đau mà sướng" để hình dung.

Hầu như ngày nào cả đám cũng tập trung về phòng máy đúng 8g - còn đúng giờ hơn cả đi học! Sau đó làm việc đến 11g30 thì Trần Húc gọi điện thoại đưa cơm tối, ăn xong thì nghỉ ngơi tới 14g30 mới bắt đầu làm tiếp - vì nếu không nghỉ ngơi thì chiều và tối phải công tác cường độ cao chỉ sợ não chịu không nổi.

Lúc này thì phải nhắc tới công của Trần Húc, vì khi hất giao phần mềm cho Cao Hiểu Tiết còn kèm theo bài hát ru, bài hát ru này là sản phẩm của tương lai, mở nhạc lên thì nghe những giai điệu du dương, có tác dụng thúc đẩy để não nhanh chóng tiến vào giấc ngủ say. Tuy không thể so sánh với Tiểu Mẫn nhưng cũng có thể làm cả đám nhanh chóng ngủ say, sau đó đúng 14g20 thì bị đồng hồ báo thức gọi dậy.

Họ ngủ say nên thức dậy cảm thấy rất thoải mái, cho nên có người muốn copy bài hát ru vào máy MP3 để tối ngủ cho dễ nhưng lại phát hiện không thể nào copy được nên đành khóc lóc đầy tiếc nuối!

Có bài hát ru làm mọi người ngủ một giấc tinh thần phấn chấn lại thêm Trần Húc làm rất tốt công tác hậu cần, mỗi phần cơm tốn tới 15 tệ nên có đầy đủ

đinh dương lẫn hương vị. Tính sơ sơ thì hết một tháng này tiền com đã tốn vài chục ngàn. Thấy tốn nhiều tiền như thế mà Trần Húc và Trầm Tĩnh không thêm đề ý thì Cao Hiểu Tiết lại cảm thấy mình mắc nợ mấy người bạn này nhiều lắm. Lúc này Lưu Sa lại nói:

-Cứ thoải mái đi, chỉ mấy chục ngàn thôi mà, đưa hết hóa đơn tiền com cho anh, khi nào game gây được chấn động thì đưa hóa đơn cho Trường Khoa, lúc đó trường trả tiền lại ngay ấy mà, he he. Đừng lo, khi trường chuẩn bị cho đại hội thể thao thì tiền ăn của mỗi vận động viên một ngày tới mấy trăm ấy chứ, chúng ta tạo ra game hay như thế này, đem lại mặt mũi cho trường thì thế nào trường cũng phải biểu hiện chút "thành ý" chứ.

Một tháng này, Trần Húc lẫn lộn cùng mọi người, cùng ăn cùng ngủ cùng phấn đấu, cảm giác rất là tốt.

Trần Húc chỉ là một người bình thường, trừ việc có Tiểu Mẫn thì hẳn không khác gì người thường. Tiểu học thì không cần lo lắng gì, sau đó lên cấp hai rồi cấp ba thì mặc dù có ham chơi nhưng vẫn chú ý học bài, nếu không sẽ lâm vào cảnh tới lúc thi một mình ngồi giữa đồng bài vở điên cuồng học vẹt.

Cách giáo dục như thế này bị lên án là làm hư cả một thế hệ, cho rằng không có phấn đấu, không có gian khổ thì khó trưởng thành. Thậm chí bây giờ hỏi sinh viên thi có hơn phân nửa không có mục tiêu để phấn đấu.

Một tháng này cảm giác hầu như là cùng ăn cùng ngủ, Trung Thu thì cả đám cùng qua đêm, cùng ăn bánh Trung Thu...

Chỉ cần 20 ngày là đã hoàn thành game. Nhưng mọi người đều muốn làm cho tốt hơn nên 10 ngày tiếp theo thì test chiêu thức, nhiệm vụ, bắt lỗi...

Đến ngày 28 tháng 10 thì phần mềm Đại sư RPG đột ngột biến mất như chưa từng xuất hiện, lại nhìn cái game có dung lượng 2,45GB thì mọi người nhảy nhót hoan hô, thậm chí Trần Húc và Ngô Nguyên bay ra siêu thị mua mấy chai Champagne [Sâm-panh] về, rồi có người đem 10 thùng bia tới phòng máy, mọi người cùng nâng ly ăn mừng và cảm ơn Đại thần SM.MH vì hắn đã ra tay giúp đỡ.

Những người này không hề biết, người mà bọn họ ngưỡng mộ - Đại thần SM.MH chính là Trần Húc - cũng đang thầm cảm ơn họ. Vì trước giờ hắn chưa bao giờ hưởng thụ niềm hạnh phúc khi phấn đấu thành công, loại hạnh phúc này không hề liên quan gì tới tiền bạc hay chuyện học tập. Nó rất thú vị, rất có hương vị để hoài niệm, tuy có vất vả nhưng đằng sau sự vất vả là cảm giác thật ngọt ngào. Có thể nói: hắn sẽ không thể quên được một tháng tham gia công tác này.

Ngày 31 tháng 10 năm 2006, Diễn đàn Công nghiệp Giải trí số [Digital Entertainment Forum] Trung Quốc được khai mạc tại Quảng trường Quốc tế nằm ở trung tâm thành phố. Diễn đàn này quy tụ trên 50 công ty game, công ty giải trí trong và ngoài nước.

Mục tiêu của diễn đàn là để tuyên truyền game và các sản phẩm có liên quan tới game. Trong đó có biểu diễn Cosplay để thu hút người chơi và nhà đầu tư tới tham quan.

Công ty TNHH Ngân Phong là một trong số những nhà được mời. Trước đây, Ngân Phong không có gì nổi bật giữa hàng ngàn công ty game tầm trung ở Trung Quốc, nhưng gần đây họ được đầu tư rất nhiều tiền và kỹ thuật nên mới trở thành tai to mặt lớn.

Lần này họ hợp tác với Imagine sản xuất game Thực Sư Kỳ Hiệp với mục đích là để nó trở thành thương hiệu của Ngân Phong. Mà lãnh đạo Ngân Phong đều cho rằng: muốn tạo một thương hiệu mạnh mẽ thì không thể chỉ biết đến thị trường trong nước, vì hiện giờ chuyện vi phạm bản quyền trong nước diễn ra quá hung tợn, chỉ cần bán đĩa ra thị trường thì hôm sau đã có đĩa lậu! Đúng lúc, Ngân Phong có đường tiêu thụ sang Âu, Mỹ nên tính toán làm game Thực Sơn này có nội dung Đông Tây kết hợp, giống với game RPG kinh điển của quốc tế là "The Elder Scrolls".

Tất nhiên ý tưởng này thật là tốt, nhưng sự thật lại khác xa với ý tưởng, có thể nói game Thực Sơn đã biến thành "quái thai"... Nó có cùng "thể loại" với Vô Cực của Trần Khải Ca, Dạ Yến của Phùng Tiểu Cương và Hoàng Kim Giáp, Thập Diện Mai Phục của Trương Nghệ Mưu: cùng có cảnh tượng cực kỳ huyền lệ, giàn diễn viên toàn "hàng khủng", đầu tư tiền bạc rất kinh người, và... có đạo diễn, biên kịch tự cho là hơn người đem văn hóa Đông Tây kết hợp một cách méo mó, làm người xem không hiểu nội dung nó muốn truyền tải cái gì? Á, đương nhiên, nếu người xem không hiểu thì đó là do "trình độ thưởng thức" của người xem có vấn đề...

Thực Sơn này cũng thế: Tiền nhân của Phương Đông kết hợp với Vampire, Người Sói của Phương Tây nên kết quả là toàn bộ nội dung rời rạc như những mảnh nhỏ, không có liên hệ gì với nhau!

Chuyện này không phải không có người biết, rất nhiều biên tập viên trong Imagine đã chơi game từ nhỏ, nhưng gặp kịch bản này cũng không biết phải nói gì vì cao tăng Ngân Phong đã nói kịch bản này rất tốt, rất phù hợp khẩu vị của người Phương Tây nên những người này đành câm nín.

Tại sao game mang sắc thái Phương Đông lại cố tình đi phục vụ khẩu vị Phương Tây? Như phim Dạ Yến chẳng hạn, có thể nói nó vờ Hamlet của Phương Đông! Đạo diễn không biết văn hóa Đông - Tây khác nhau xa lạ sao? Cái gọi là "Quốc gia" ở Phương Tây cổ đại chỉ là một tòa thành hoặc một vùng đất nhỏ nhỏ thì chuyện tranh giành người đẹp tới mức người chết ta sống có thể xảy ra, nhưng ở Trung Quốc cổ đại thì cái loại tranh giành này có thể xảy ra được sao?

Game là để kể về một câu chuyện, có điều cách kể chuyện hơi khác với phim ảnh mà thôi.

Lâm Quốc Bằng là đại diện toàn quyền của Ngân Phong trong lần triển lãm này, hắn là Tổng Giám đốc PR trong công ty. Để chuẩn bị cho triển lãm, hắn đã phải sút đầu mẻ trán. Trước đó dùng nhiều thủ đoạn để tuyên truyền Thực Sơn như TV, báo chí, tạp chí game, báo mạng,... Thủ đoạn chen ép game của Cao Hiểu Tiết là do hắn nghĩ ra.

Đương nhiên, hần không hề tưởng tượng được cái game "Kim Dung Truyền Kỳ - Tái tục tiền duyên" này sẽ mang lại phiền toái thế nào cho hần. Lúc nghĩ ra kế hoạch này thì hần cho rằng một nhóm làm game nghiệp dư của sinh viên làm gì bối cảnh, muốn chen ép thế nào thì cứ làm thế đấy.

Quan hệ của Lâm Quốc Bằng rất lớn, trong một tháng qua, hần đã thuê nhiều "tay súng", viết rất nhiều bài, làm cho người ta đầy chờ mong đối với Thục Sơn. Trên trang chủ của game còn đăng một đoạn trailer xinh đẹp làm người chơi nôn nóng muốn phát điên! Vì game này có hình ảnh rất khá, mà tiêu chí đầu tiên để đánh giá game của người chơi hiện nay là... hình ảnh.

Lần này tham gia triển lãm này, Lâm Quốc Bằng cũng đã triển khai rất nhiều công tác chuẩn bị: đầu tiên là mời một đàn mỹ nữ hóa trang thành nhân vật trong game lượn qua lượn lại trước gian hàng của mình, rồi mời một vài người đến chơi thử, ai đến chơi thử còn được tặng đồ kỷ niệm có giá trị xa xỉ.

Mấy thứ này đều phải tốn khá nhiều tiền, chỉ vì lần triển lãm này mà Lâm Quốc Bằng đã tiêu trên 3 triệu. Thuê mặt bằng lớn nhất, hần muốn lần này phải làm thật oanh liệt, sau đó là tiếng tăm của hần sẽ nổi như cồn!

Ý tưởng của hần rất tốt, nếu không có gì ngoài ý muốn thì Thục Sơn sẽ có lượng tiêu thụ rất khả quan, giống như Vô Cực vậy, còn về phần tai tiếng hả? Cái này không nằm trong phạm vi lo lắng của hần.

Nhưng Lâm Quốc Bằng không thể nào ngờ mình chỉ tiện tay chen ép một nhóm làm game nghiệp dư của sinh viên lại mang đến tai họa ngập đầu cho mình....

Đối diện với gian hàng siêu bự của Ngân Phong là một đám ăn mặc rách rưới như ăn mày, đang bận rộn sắp xếp, sửa sang...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Kế Hoạch nhà Quê - Bắt Đầu

Sáng hôm nay, mọi người đều tới điểm hẹn rất sớm, Cao Hiểu Tiết và Trầm Tĩnh vừa nhìn thấy đám con trai đã suất chút nữa hôn mê. Vốn kế hoạch chỉ nói mặc đồ cũ một chút thì đám này lại mặc quần áo và chẳng vá đụp! Ghê gớm nhất chính là Trần Húc: hần mặc một cái áo khoác Adidas, chân mang đôi giày thể thao Nike, nhưng bề mặt áo khoác và giày thì hần dán đầy vài vụn, không biết là dán bằng băng keo hai mặt hay keo dán sắt nữa!

Đám còn lại thì ăn mặc khá "kinh điển": mắt kính dày như đít chai rượu, tóc tai thì rối bù, muốn bao nhiêu lè phê thì có đủ bấy nhiêu!

Lưu Sa thấy hai nàng đi tới thì hần dứt hai tay vào trong hai tay áo, hít hít nước mũi rồi cười ngây ngô:

-Ông bà chú bác cô dì anh chị em, có gì ăn thì cho xin một ít?!

-Sặc!

Cả đám xúm lại dè Lưu Sa xuống đánh cho một trận, Trần Húc vừa đánh vừa nói:

-Lão Đại, chúng ta chỉ ăn mặc hơi quê mùa chút thôi, không phải đi xin cơm nha! Sao anh không xách theo cái thau với cây Đàn Nhị?

-Đàn Nhị hả? Tui có!

Có thằng lên tiếng, nhìn lại thì thấy sau lưng hần thật sự có cây đàn. Hần đang đắc ý:

-Thế nào? Cái này tui phải lục tung tiệm phở liệu mới có đấy!

Cao Hiểu Tiết bĩu môi, nàng phát hiện mình bị đám này đánh bại rồi! Nếu Hiệu trưởng Chương vĩ đại của Đại học Tổng Hợp mà thấy màn này thì không biết ổng khóc hay cười nữa?!

Một lúc sau, vợ chồng Thôi Quảng Duy và Lương Hiểu Tuệ cũng tới. Thật ra công ty của họ làm ăn cũng khá, tuy không phải đại gia nhưng họ cũng có nhà, mỗi người một chiếc xe - tuy không phải xe xin lắm nhưng cũng trên 300.000. Lần này họ không lái xe tới, vừa thấy hai người thì đám "ăn mày" gật đầu chào sư huynh sư tỷ. Tuy hai người không có ăn mặc như "vũ hội hóa trang" giống đám Trần Húc nhưng "lúa" hơn hôm qua không ít.

Thôi Quảng Duy mặc một bộ Âu phục nhẵn nhụi. Theo hần nói thì bộ đồ này hần mua khi học năm tư, mất 800 ở ven đường để mặc đi xin việc. Thật

ra, Âu phục này không tính là cũ nhưng không biết do hấn ném vào xô nào nên nó nhăn nhúm như da bà lão 80!

Lương Hiểu Tuệ cũng không còn phong cách như ngày hôm qua, trên người chỉ có một bộ quần jean áo thun hết sức đơn giản, nhìn thế nào cũng không còn đáng vẻ nữa cường nhân.

Lương Hiểu Tuệ tự đắc nắm tay Cao Hiểu Tiết nói:

-Thấy thế nào? Em gái, chị còn rất trẻ phải không? Không chừng chị mặc đồng phục và ngồi chung với học sinh Trung học thì không ai nhìn ra sự khác biệt há?

Cả đám suýt ngất! Trần Húc và Ngô Nguyên len lén hỏi Thôi Quảng Duy:

-Anh có bà vợ nhí nhanh thế này mà chịu được sao?

Thôi Quảng Duy lau mồ hôi, nói:

-Ài..., không sao không sao. Anh quen rồi...

...

Cả đám người chậm rãi đi bộ về hướng Quảng trường Quốc tế ở trung tâm thành phố. Tuy cả đám ăn mặc như ăn mày nhưng có vẻ mời nên bảo vệ đành phải cho đi vào. Đợi họ đi khuất rồi, một bảo vệ nhỏ giọng hỏi:

-Đám này nghèo kiệt như thế mà có tiền thuê mặt bằng ở đây à?

Đám bảo vệ còn lại kinh bi hấn:

-Mày biết cái gì? Người ta kêu đây là hành vi nghệ thuật đấy!

Lúc này trên sân khấu Ngân Phong đang tiến hành biểu diễn cosplay. Để chuẩn bị cho buổi diễn này, Ngân Phong đã may nhiều bộ trang phục game, sau đó mời những người đẹp trai, đẹp gái mặc những bộ trang phục này và trang điểm thật đẹp - ngay cả mấy thằng con trai cũng phải trang điểm - để sắm vai các nhân vật trong Thục Sơn, diễn một đoạn kịch bản trong game.

Lúc bọn Trần Húc đi vào thì bên kia đã sắp diễn xong, Ngô Nguyên và Tần Tiểu Ngạn thở dài nói là "Tưởng được gặp người đẹp, ai ngờ chỉ thấy một đám con trai trang điểm nhìn phát ói!"

Mặt bằng chỗ này là vợ chồng Lương Hiểu Tuệ thuê. Quả nhiên đúng như lời họ nói: đối diện với Ngân Phong đang có khí thế hùng hục nên chẳng có ai dám thuê cả.

Nên biết giá thuê mỗi mét vuông không hề rẻ, thế mà gian hàng của Ngân Phong chiếm bảy tám chục mét vuông, trong đó bày hàng loạt máy tính xa hoa, dán đầy hình ảnh hoa mỹ trong game và có nhiều người mặc rất đáng chú ý lượn qua lượn lại. Có công ty nhỏ nào dám mặt dày đứng đối diện bọn họ?

Cao Hiểu Tiết và Lương Hiểu Tuệ có chút hối hận. Tuy hai nàng không có ăn mặc y hệt ăn mày như đám Trần Húc, nhưng vì điệu thấp nên hai người không hề chung diện. Bấy giờ thấy bên đối diện toàn người đẹp lại ăn mặc vô cùng đẹp đẽ và gọi cảm, nên hai cô nàng hối hận, tại sao mình lại đi chung đám "ăn mày" này?! Quá dọa người rồi!

Những cô nàng được các công ty game mời tới toàn là mỹ nữ, khuôn mặt hay dáng người đều là "hàng tuyển", khí chất cũng không kém. Mà đa số các nàng đều muốn nhân cơ hội này câu dẫn mấy lão có tiền hoặc thu hút ánh mắt của đám phóng viên, biết đâu được chụp mấy tấm ảnh, tung lên mạng làm mình nổi danh thì sao? Cho nên người nào cũng ra sức làm dáng, thay đổi trang phục liên tục, muốn "muru sát" thế nhớ của máy chụp ảnh!

Mà nói đến mỹ nữ thì gian hàng của Ngân Phong là nhiều nhất. Màn biểu diễn cosplay vừa rồi làm người tham quan kinh ngạc một phen. Nghe đám khách tham quan đang thảo luận về mỹ nữ đóng vai nhân vật Lý Anh Quỳnh, tuy nàng không phải là người đẹp nhất nhưng "chất" nhất thì bọn Trần Húc thầm tiếc nuối vì Khi nàng biểu diễn thì cả bọn chưa tới nên không gặp được, đành phải chờ tới trưa mới được xem lại.

Ngoài mỹ nữ đó thì bên gian hàng của Ngân Phong không thiếu yêu tinh, tất nhiên sẽ thu hút rất nhiều khách tham quan và phóng viên. Khi thấy cảnh náo nhiệt thế này thì Lâm Quốc Bằng rất hài lòng, lộ ra nụ cười đắc ý. Cái này gọi là "Hiệu ứng hình ảnh" đấy!

Nếu lần này thành công viên mãn thì chắc chắn hấn sẽ được tăng lương!

Sau đó, Lâm Quốc Bằng và những khác bắt đầu chú ý tới bên đối diện.

Đêm qua, Lâm Quốc Bằng uống rượu với các đồng nghiệp, cả đám đều cười nhạo, muốn biết tên đui mù nào dám bày quầy hàng phía đối diện. Dù sao Ngân Phong cũng không thể so sánh với các công ty có cấp bậc như Deawoo nên không được ưu tiên bày gian hàng ở khu trung tâm như một số công ty lớn khác, nhưng dù sao gian hàng lớn thế này, chỉ cần biểu diễn vài trò thì còn sợ không thu hút người ta tới tham quan sao? Còn điểm tốt nữa là đối diện với Ngân Phong là một gian hàng bé tí, hấn còn sợ bên kia chống lại mình sao?

Khi Lâm Quốc Bằng đang đi tới, từ xa xa thấy bên kia treo băng-rôn "Kim Dung truyền kỳ - Tái tục tiền duyên" thì hắn vô cùng vui vẻ "Thì ra là đám làm cái game bỏ đi kia. Bọn nó dám tung game cùi bắp đó trong triển lãm game lớn nhất trong năm? Bọn nó có biết chữ 'xấu hổ' viết thế nào không đấy?!"

Hắn suy nghĩ lại thì thấy chuyện này không phải là trùng hợp, lúc hắn nảy ra ý tưởng chen ép thì lập tức làm ngay, không suy nghĩ nhiều lắm, vì dù sao cũng không đụng chạm tới ông lớn nào. Sau khi cười cợt thì hắn chợt nảy ra suy nghĩ "Có phải đám kia muốn quấy mình?". Sau đó hắn lại bật cười "Bọn màu muốn quấy thì quấy được sao?". Tuy nghĩ thế nhưng hắn cũng cảnh giác ba phần, nhưng vừa tới nơi thì ba phần cảnh giác này cũng bay đi mất. Nếu không phải đang mặc một bộ quần áo đắt tiền thì không chừng hắn sẽ quỳ rạp xuống lạy mất!

Đối với lần triển lãm này, Lâm Quốc Bằng không dám nói mình bố trí tốt nhất nhưng hắn lại biết đám người trước mặt này là kém cỏi nhất! Vị trí này hoàn toàn xứng đáng, không có gì phải bàn cãi!

Trong gian hàng chỉ có hai cái bàn, trên bàn bày ba cái laptop vừa già vừa xấu, nhìn qua là biết hàng "nghĩa địa". Lại nhìn đám nhân viên, à, có ba cô em cũng không tệ, nhìn rất giống sinh viên, nếu không phải ba người đang nói chuyện thân mật với đám "ăn mày" thì còn tưởng là khách tham quan.

Lâm Quốc Bằng lắc đầu "Đáng tiếc! Ba cô em này, à, nhất là hai cô nhỏ rất có hương vị nha, không biết mặc trang phục cos thì sẽ thế nào?". Lâm Quốc Bằng tự cho mình phần tử trí thức nên rất thích những cô gái trí thức, tỷ như sinh viên vậy. Cái loại "ngực bự không não", chỉ tính toán mọi tiền thì không phải là loại hắn thích. Ví dụ trong đám coser dưới tay, hắn thích nhất là một cô em ngực to, nhìn thế nào cũng là một cô gái rất tự tin, thậm chí hắn còn có ý nghĩ muốn hỏi xem bao nàng một tháng bao nhiêu tiền? Nhưng cô bé kia làm cho hắn có cảm giác không dám mở miệng hỏi!

Ngoài ba mỹ nữ này thì Lâm Quốc Bằng còn gặp một người quen, là Thôi Quảng Duy. Công ty của Thôi Quảng Duy không phải là lớn nhưng cũng không thể nói là nhỏ được. Tuy Thôi Quảng Duy cũng có danh tiếng nhất định trong giới làm game, nhưng loại danh tiếng này trong mắt Lâm Quốc Bằng chả là cái đinh gì. Tháng trước, Thôi Quảng Duy có gửi thư kháng nghị tới Imagine, nói họ đưa tin không trung thực. Giờ thấy bộ dáng của Thôi Quảng Duy, Lâm Quốc Bằng rất vui sướng, cố ý đi lên nói:

-Woa, đây không phải là ông chủ công ty Minh Hoàn sao? Sao anh cũng tới đây?

Thật ra, Thôi Quảng Duy đã sớm thấy Lâm Quốc Bằng, còn thì thầm với đám Trần Húc. Vừa nghe nói tên này là đại biểu Ngân Phong, đám Trần Húc rất muốn xông tới đập hắn một trận, nhưng nhớ lại kế hoạch nên nhẫn nhịn một chút.

Theo lời Trần Húc thì Thôi Quảng Duy là người rất âm hiểm, vì tên này có bề ngoài rất nho nhã - đeo kính gọng vàng, đặc biệt giống phần tử trí thức, ăn nói lại từ tốn chậm rãi nhưng trong bụng hắn đầy ý xấu xa!

Thấy Lâm Quốc Bằng đi tới, Thôi Quảng Duy đẩy đẩy kính, mỉm cười:

-Tôi đâu phải là ông chủ gì đâu? Làm ăn nhỏ sống qua ngày thôi. Không thể nào so sánh với Ngân Phong được. Ha ha, người ta nói "Tề Vương đứng trước cửa nhà quan Thất Phẩm" nha, ông chủ bé xiu như tôi làm sao dám so sánh với anh?

Lâm Quốc Bằng đắc ý cười ha hả, nhưng đám Trần Húc đang cười thầm trong bụng "'Tề Vương đứng trước cửa nhà quan Thất Phẩm'? không phải là nói Tề Vương đang đứng gác cửa cho người ta sao? Thế mà thằng cha này không nghe ra được Thôi Quảng Duy đang mắng hắn!". Mọi người đều nghĩ "Vị sư huynh này thật sự quá âm hiểm!"

Sau khi cười, Lâm Quốc Bằng quyết định không cho Thôi Quảng Duy có cơ hội làm khó dễ nên nói:

-Game Kim Dung truyền kỳ này do công ty anh làm ra? Tôi nhớ trước đây không lâu, trên mạng cũng có game tên này. Chắc chắn, trong đó toàn là hình ảnh sao chép! Được xưng là game chuỗi nhất trong lịch sử game nha, cái đó cũng của công ty anh?

Nghe thế đám Trần Húc nắm chặt tay, định xông lên nhưng Thôi Quảng Duy phát tay nói:

-Công ty tôi không thể làm ra được game thế này, đây là do sự đệ, sự muội của tôi làm ra. Chà, quên mất, để tôi giới thiệu một chút: vị sư muội này chính là người thúc đẩy game, còn vị này là Lâm Quốc Bằng - Giám đốc PR của Ngân Phong. Mấy đứa làm quen chút đi, Ngân Phong là công ty lớn đó, làm quen với Giám đốc Lâm thì sau khi tốt nghiệp mấy đứa có thêm một cơ hội tìm việc làm.

Đám Trần Húc vội đồng thanh, giả vờ ho to:

-Chào Giám đốc Lâm!

Điều này làm lòng ham hư vinh của Lâm Quốc Bằng được thỏa mãn, hắn cảm thấy mình lúc trước chen ép game của sinh viên cũng hơi thất đức. Nhưng ý nghĩ này chỉ lóe lên một cái rồi mất tích. Hắn thấy đám sinh viên này ăn mặc cực kỳ quái dị, như dân Iraq chạy nạn trà trộn vào sinh viên vậy! Hắn nhìn cười:

-Ông chủ Thôi này, tôi chưa biết anh tốt nghiệp trường nào?

-Tôi tốt nghiệp Đại học Tổng Hợp, đám đàn em này đang học ở đó, tôi dẫn bọn nó đi mở mang tầm mắt một chút ấy mà.

Đại học Tổng Hợp là trường có danh tiếng rất tốt, nằm trong top các trường Đại học trong nước, có điều, sinh viên năm nay hình như không đáng tiền?! Lâm Quốc Bằng cười mà trong bụng không cười:

-Thì ra là sinh viên Đại học Tổng Hợp, quả nhiên là tài cao nha. Có điều, tôi cây già lên mặt nói câu này, mấy em đừng để ý nha. Làm game là một công

việc rất nghiêm túc, không phải là chuyện mà đám trẻ ranh có thể làm được. Nhất là mặt hình ảnh, đã làm tốt thì phải làm cho tốt hơn! Hình ảnh trong game của mấy đứa sao chép lung tung của người ta là vi phạm bản quyền đó! Sau này muốn làm game thì phải xem mình có đủ khả năng hay không? Nếu không tùy tiện làm ra mấy game chó mèo gì đó sẽ ảnh hưởng tới trình độ làm game trong nước!

Mấy lời này đều là bộ dáng tiểu nhân đắc chí, cả đám sinh viên Đại học Tổng Hợp tức giận xị khói, thằng nào cũng giơ ngón giữa sau lưng. Trần Húc tức giận suýt nữa chửi ầm lên, Trạh Tinh đang đứng bên cạnh kéo hấn một cái, làm hấn vừa mở miệng nói "Dựa..." đã bị cắt ngang.

Bây giờ chưa phải là thời cơ trở mặt, không đúng với kế hoạch. Trần Húc cũng xem là thông minh nên vội vàng sửa lại:

-Dựa vào bọn em tất nhiên không thể làm được, sinh viên thì làm sao có kỹ thuật gì cao siêu được? Trọng trách nâng cao chất lượng ngành game phải đặt trên người những công ty lớn như Ngân Phong mới được!

Thôi Quảng Duy cũng nói:

-Đúng vậy đúng vậy. Không biết Giám đốc Lâm có vui lòng sắp xếp một chút cho tụi này xem kiệt tác của quý công ty? Để đám nhỏ này được mở rộng tầm mắt.

Lâm Quốc Bằng thăm mắh "Dế nhũi", bắt quá trong lòng cũng thấy rất sượng, cười to:

-Đi nào, công ty chúng tôi bày gian hàng ở đối diện, mấy người qua xem để học tập một chút cũng tốt.

Đám Đại học Tổng Hợp nháy mắt với nhau, đồng thanh gào lên:

-Woa... Thì ra gian hàng bên kia là của công ty các anh hả? Lớn quá nha, chắc tốn không ít tiền hả? Woa... Thật sự là người có tiền nha!

Lâm Quốc Bằng được vỗ mông ngựa nên vô cùng thoải mái, vì thế dẫn theo đám Trần Húc vào gian hàng Ngân Phong bên này.

Còn đám Trần Húc đều gào lên:

-Woa, máy tính thật đẹp nha!

-Ồ, cấu hình quá mạnh! Đúng là có tiền mà!

-Ồ, cái này là mô hình nhân vật sao? Đẹp dữ vậy trời! Em xin một cái về làm kỷ niệm được không dạ?

Nhìn đám nhà quê này, Lâm Quốc Bằng khinh thường cười nhạo "Khó trách các chuyên gia đều kêu gọi nâng cao tổ chất của sinh viên, quả nhiên là có đạo lý!"

Bên kia thì Thôi Quảng Duy cười làm lạnh:

-Ngại quá, đám đàn em này mới lên thành phố nên chưa quen...

-"Không sao không sao!" Lâm Quốc Bằng phát hiện mình lại ưa thích cảm giác nhìn đám nhà quê đang hô to gọi nhỏ này, dù sao bây giờ khách tham quan cũng chưa tới, vậy thì cho bọn nó mở mang kiến thức một chút. Những lời khen ngợi, kinh ngạc này làm hấn rất thoải mái.

Lúc này Ngô Nguyên hô lên:

-Lão Tam, chai nước uống của mày đâu rồi? Tao khát!

Trần Húc vô tội quay lại:

-Uống hết tron rồi, giề? Mày cũng uống hết rồi hà?

Hai thằng nhìn nhau, giả vờ nuốt khan:

-Thôi để chút ra ngoài mua một chai.

Lâm Quốc Bằng lại cười nhạo "Đồ nhà quê! Tất cả các gian hàng trong này đều cấp nước uống cho khách, thậm chí có nơi còn cấp nước trái cây cho khách thể mà hai thằng này lại muốn ra ngoài mua nước uống?!". Thế là hấn kêu cô nhân viên đang trực:

-Cho bọn họ mỗi người một ly nước cam đi.

Nghe thế cả đám đều nhao nhao:

-Woa, nước cam! Cho tôi một ly nữa.

Sau khi uống, cả bọn lại nhao nhao:

-Woa, ngon quá!

Lâm Quốc Bằng lại nhìn không được mắt "Đồ nhà quê!", vì để khách tham quan có ấn tượng tốt nên hắn cố ý chuẩn bị nước cam ép đóng hộp, tuy hương vị không bằng nước cam tươi nhưng vẫn tốt hơn nhiều so với nước khoáng.

Đám Trần Húc cũng rất dâm tiên, uống hết ly này tới ly khác, bày ra bộ dáng: miễn phí ngu gì không uống?! Bộ dáng này không những Lâm Quốc Bằng mà cô nhân viên kia cũng mắt "Đồ nhà quê!"

Đám "nhà quê" nhìn game Thực Sơn trên màn hình, kích động hô to gọi nhỏ:

-Trời đất! Cái này là sản phẩm trong nước sao?

-Quá đẹp! Cái gì mà FF, Wow,... đều biến đi cho nước nó trong!

-Đúng vậy đúng vậy! Thì ra game của chúng ta, con mịa nó, là đồ bỏ! F..k cái gì mà 9 Towns, Deawoo gì gì đều là đồ bỏ, sao so sánh với game Thực Sơn này được?!

-Đúng đúng! Hôm nay tao mới biết cái gì mới xứng đáng gọi là game nha! Quả nhiên không chơi Thực Sơn thì phí cả đời à!!

-Khó trách, vừa rồi Giám đốc Lâm nói phải nâng cao chất lượng game trong nước. Tụi mày nhìn xem, 9 Towns chỉ biết mua game của bọn Hàn, rồi Shanda thì ôm đuôi Blizzard, thế mà dám nói là đứng đầu giới làm game trong nước! Xì, đồ bỏ, tao khinh!

...

Lâm Quốc Bằng vừa nghe thì rất khoái trá nhưng dần dần phát hiện đám kia càng nói càng lỗ. Bây giờ trong gian hàng chưa có nhiều người, nên đám kia nói gì người khác đều nghe được. Bọn họ đang hạ thấp những công ty lớn như 9 Towns, Shanda... Lôi hết những công ty game khác trong nước ra mắng một chập rồi đưa Thực Sơn của Ngân Phong lên tận mây! Quan trọng hơn là đại diện của những công ty mà đám khốn kiếp đó mắng lại đang có mặt ở đây!

Người ta nhìn vào sẽ nói gì?

Trong một cuộc triển lãm mà có một đám ăn mày liều mạng "bọ" một công ty tầm trung lên tới mây, còn luôn miệng mắng các công ty khác thì nhất định người ta sẽ cho rằng đây là một chiêu thức cạnh tranh không lành mạnh, chiêu thức thối hoắc!

Lâm Quốc Bằng còn đang suy nghĩ thì có một cô nhân viên chạy tới mời, hắn nhìn phía sau nàng thì thấy đại diện của mấy công ty lớn đang trừng mắt giận dữ với mình...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Kế Hoạch nhà Quê - Quảng Cáo Miễn Phí Giúp Người!

Đối với những công ty đẳng cấp như Shanda, 9 Towns, Easy thì Ngân Phong là cái quái gì? Chỉ là một công ty trung bình, vừa mới được rót tiền đầu tư thì vênh đuôi lên trời? Nếu mấy công ty lớn cùng gây áp lực thì chết ngay chứ ở đó mà lên mặt!

Lâm Quốc Bằng bị tóm lại, đương nhiên, hắn sẽ dùng bộ dáng khúm núm. Hắn chỉ là Giám đốc PR nho nhỏ, mấy công ty lớn chỉ cần nói khó nghe về hắn một chút thì hắn mất việc ngay!

Lâm Quốc Bằng vừa tới đã bị các vị đại biểu "đánh hội đồng". Đại diện Shanda nói:

-Lâm tiên sinh, anh làm thế này là cạnh tranh không lành mạnh đó.

Đại diện Easy tiếp lời:

-Lâm tiên sinh, Ngân Phong không phải Giant mà cũng không thể nào bằng Giant! Ông cũng không phải là Sử Ngọc Trụ và không thể nào bằng Sử Ngọc Trụ! Chuyện lấy phân đôi thành là chuyện mà ông không thể nào làm được. Lần sau đừng làm những chuyện như thế này nữa nhé, đừng để tổn thương hòa khí với mọi người.

Đại diện 9 Towns:

-Tiểu Lâm à, chuyện anh làm thất đức lắm đó. Tôi biết các anh cần quảng cáo game của mình nhưng đừng vì quảng cáo mà chèn ép người khác nhá. À, còn nữa, lần sau có muốn quảng cáo thì tìm người nào giống khách tham quan một chút, anh xem, đám người anh mời xem có bộ dáng gì? Có điểm nào giống khách tham quan không? Nhìn không khác gì ăn mày cả!

Đại diện của Square Enix thì nói:

-!#@\$#&*(nói tiếng Nhật, chả ai hiểu!)

Lâm Quốc Bằng đầu đầy mồ hôi, mặt xanh như tàu lá chuối, nhìn lại thì thấy đám gia súc Đại học Tổng hợp không còn ở đó nữa, nhìn qua đối diện thì... trống trơn, vì thế quay qua hỏi cô nhân viên:

-Đám ăn mày kia đi đâu rồi?

Một cô nhân viên khác không thấy sắc mặt hắn đang âm trầm nên khó chịu nói:

-Bọn họ vừa đi hết rồi! Lâm tổng, anh tìm ở đâu ra một đám nhà quê vậy? Vừa rồi họ hết còn chưa nói, tiền nước họ uống ít nhất cũng mấy trăm đó! Anh xem này, mô hình nhân vật, còn đĩa game nữa, trước khi đi họ còn lấy mỗi người một phần nữa đó!

Lâm Quốc Bằng tròn mắt:

-Giê? Chúng nó muốn lấy mà cô cũng cho hả? Không phải tôi đã dặn chỉ đưa cho những "khách tham quan" bí mật thôi sao?

Cô nhân viên suýt khóc:

-Giám đốc à, những người đó là anh dẫn tới mà! Họ nói họ là đàn em cùng trường của anh, còn không biết xấu hổ nói anh muốn chiều cổ bọn họ nữa, anh nói thử xem, em không đưa đồ cho họ có được không?

Lâm Quốc Bằng lại tròn mắt, một lúc sau mới bình tĩnh lại:

-Bọn nó lấy nhiều hay ít?

-70 cái mô hình, đĩa game thì ít hơn, có 30 cái hà. Còn mấy cái poster linh tinh thì cầm đi không ít!

Rốt cục Lâm Quốc Bằng nhìn không được quát mắng âm lên.

Lúc này, ở ngoài khu trung tâm triển lãm, có một đám gia súc đang cười nghiêng ngả. Cao Hiểu Tiết cầm hai cái mô hình trong tay nói:

-Mấy ông thiệt là vô sỉ, bắt quạ... tui thích hi hi. Gã họ Lâm trở về không tức tóa khói mới là chuyện lạ!

Cả đám lại cười âm lên, Trần Húc hỏi:

-Làm gì với mấy cái mô hình này bây giờ? Giữ lại hay ném vào thùng rác? Tuy nhìn cũng đẹp nhưng nghĩ tới do đám tiện nhân đó làm ra là tui không thấy chút xú hứng thú gì!

Những người khác cũng gật đầu, Cao Hiểu Tiết bĩu môi:

-Ném cái gì mà ném? Ngay cổng trường mình có cửa hàng bán đồ lưu niệm, giờ đem bán hết cho cửa hàng. 10 tệ một cái cũng bán, vậy là có tiền ăn cơm rồi.

Cả đám toát mồ hôi, đúng là phụ nữ và tiểu nhân là khó lường nhất!

Mọi người lại bàn bạc nên làm gì tiếp theo? Lần này tuy quây một trận nhưng hầu như không ảnh hưởng gì tới Ngân Phong cả!

Cao Hiểu Tiết cười hi hi nói:

-Bắt đầu kế hoạch B!

Thế là trước cửa trung tâm triển lãm có một đám ăn mày đang tích cực chặn đường người qua lại để phát truyền đơn, quảng cáo game.

Đừng hiểu lầm nha, game mà họ quảng cáo không phải là Kim Dung truyền kỳ - Tái tục tiền duyên của mình làm mà đang quảng cáo cho Thục Sơn của Imagine!

Lâm Quốc Bằng đang hờn dỗi, hần nhận định là đám kia cố ý tìm mình trả thù! Hần tự an ủi "Một người trải nhiều sóng gió như mình sao có thể thua đám nít ranh này được?", vì thế hần cười lạnh, ngồi ngay trước cửa gian hàng của mình, nghĩ thầm "Hừ, tiểu hòa thượng mà muốn qua mặt La Hán như ta sao?"

Lúc này khách tham quan cũng bắt đầu đông lên, mà trong đó có rất nhiều người đi thẳng tới chỗ của Ngân Phong, điều này làm Lâm Quốc Bằng cực kỳ vui vẻ, hần cho rằng đây là hiệu quả quảng cáo của mình bày ra. Hần thuận miệng hỏi một người thì người đó nói cho hần biết mình vừa từ trên xe bước xuống đã bị người ta chặn đường giới thiệu, đặc biệt khen Ngân Phong có chất lượng phục vụ rất tốt, nhân viên tiếp đãi rất nhiệt tình.

Vừa nghe thế, Lâm Quốc Bằng rất ngạc nhiên, hần đâu có phải người đứng trước cổng và bên xe đón khách?

Hần càng nghĩ càng thấy lạ, vội vàng đi ra cổng nhìn xem. Vừa tới nơi thì thấy đám Trần Húc đang hằng hái phát tờ rơi, quảng cáo dùm mình!

Lâm Quốc Bằng vừa thấy đã tức giận, hần nghĩ thầm "Nhất định là bọn này cố ý nâng game của mình lên thật cao để khiến Shanda, Easy bắt mắt, bọn nó muốn mình mất chén cơm đây mà!", nghĩ xong hần xông tới định mắng bọn Trần Húc một trận.

Chưa đi được bước thứ hai thì hần nghe bọn Trần Húc hô to:

-Xin chào, xin chào! Anh bạn đến tham quan triển lãm phải không? Để tôi giới thiệu cho nha, Ngân Phong có game Thực Sơn kỳ hiệp, đây là game RPG đầu tiên trong nước muốn tiến quân ra nước ngoài, dĩ nhiên chất lượng khỏi phải bàn cãi, thậm chí hình ảnh còn đẹp hơn cả WoW! Không tin hả? Anh ghé gian hàng của Ngân Phong đi, nó nằm ở góc Đông Nam. Là cái gian hàng thật to ở đó đó, à, ở có Showgirl cực đẹp và biểu diễn cosplay rất hấp dẫn. Còn nữa nha, có quà kỷ niệm rất tinh xảo nữa đó! Ủng hộ sản phẩm game trong nước, ủng hộ Ngân Phong!

Nghe thế Lâm Quốc Bằng hơi do dự, vì bọn này không có lời nào bắt kính với Ngân Phong, ngoại trừ câu "hình ảnh còn đẹp hơn cả WoW" thì không có câu nào có ác ý với những công ty khác. Không lẽ mình hiểu lầm bọn hần? Có lẽ bọn họ thật sự bị game công ty mình chinh phục nên tình nguyện quảng cáo? Hay là bọn nó đang "diễn" cho mình nghe?

Lâm Quốc Bằng lại nghe ngóng một hồi, đám kia toàn nói tốt cho Ngân Phong, vì thế hần càng dao động. Bất quá hần là người lăn lộn trên thương trường nhiều năm nên rất cảnh giác, hần biết "thiên hạ không có cơm miễn phí" nên đi tìm Thôi Quảng Duy, như cười như không, hỏi:

-Ông chủ Thôi, các người đang làm gì đấy?

Thôi Quảng Duy trưng bày bộ mặt cung kính:

-Ồ, là Giám đốc Lâm. Sao anh tới đây? Đám đàn em của tôi rất ngưỡng mộ game của công ty anh, lại được các anh tiếp đãi nhiệt tình nên tất nhiên sẽ báo đáp.

Lâm Quốc Bằng cười lạnh:

-Hừ, có gì thì cứ nói, tôi không phải con nít 3 tuổi.

Thôi Quảng Duy vội vàng nói:

-Giám đốc Lâm à, anh xem, gian hàng của chúng ta đối diện nhau coi như là có duyên há. Với lại chúng tôi không có tiền, cũng không thể so sánh với công ty lớn như Ngân Phong, cho nên... chúng tôi nghĩ, nếu các anh ăn thịt thì cho chúng tôi chút xương. Khi nào bên anh phải xếp hàng quá dài thì... hi hi, anh tùy tiện sắp xếp vài người sang bên này đợi thì chúng tôi rất cảm kích.

Nghe xong, Lâm Quốc Bằng bưng bình "Thì ra là thế!", sự cảnh giác trong lòng hần biến mất, hần cười lạnh:

-Ông chủ Thôi à, anh làm thế thì hình như đang lợi dụng Ngân Phong chúng tôi hả?!

Thôi Quảng Duy vội vàng nói:

-Không dám không dám. Anh xem, công ty bé tẹo của tôi chỉ đủ kiếm cơm qua ngày thôi. Với lại, game của đám đàn em làm ra để chơi thôi chứ chúng tôi làm gì có tiền mua bản quyền của Lão Kim? Cho nên chúng tôi chỉ cần vài người biết tới là được, không dám đòi hỏi gì đâu.

Sau đó, Thôi Quảng Duy nhìn quanh, thấy không có ai nên hần lén lút nhét bao lì xì vào tay Lâm Quốc Bằng, rồi thì thầm:

-Chút lòng thành, mong anh đừng từ chối.

Lâm Quốc Bằng sờ sờ phong bì, Chà, cũng khá dày, tuy không nhiều lắm nhưng coi cũng được. Hần cười hắc hắc, nhét phong bì vào túi rồi nói:

-Được rồi, cứ như vậy đi. Các anh đừng cản trở chúng tôi là được.

Tất nhiên Thôi Quảng Duy sẽ ra sức cảm tạ, hần kêu đám Trần Húc:

-Đề lại vài người tiếp tục quảng cáo giúp Giám đốc Lâm, còn những người khác thì theo anh về gian hàng của chúng ta.

Trần Húc và Ngô Nguyên thì thầm

-Mày nói xem, lúc hắn mở phong bì ra mà thấy toàn là giấy báo thì hắn sẽ làm thế nào?

-Làm cái mịa gì được? Tới lúc đó lão tử đã sớm trở mặt với hắn rồi!

Hai thằng lại cười hắc hắc đầy dâm dăng.

Nụ cười này lọt vào mắt Lâm Quốc Bằng, hắn thấy kỳ quái nên hỏi Thôi Quảng Duy:

-Này, bọn họ cười cái gì vậy?

Thôi Quảng Duy nho nhã đẩy mắt kính:

-À, bọn nó hưng phấn ấy mà. Người trẻ tuổi ấy mà, anh không cần để ý.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Kế Hoạch nhà Quê - Thu Lưới!

Lúc này, khách tham quan đã đến rất nhiều. Trong Trung tam triển lãm toàn là người với người, âm nhạc trong game, tiếng người âm ỉ, rồi tiếng camera... trộn lẫn với nhau. Showgirl ăn mặc mát mẻ, đi tới đi lui "trưng bày" chính mình, các nàng cười đầy nhiệt tình nhưng không thiếu vẻ quyến rũ, thỏa mãn "nhu cầu" chụp ảnh của khách tham quan...

Tại gian hàng của Ngân Phong cũng rất náo nhiệt, được bọn Trần Húc giới thiệu nên rất nhiều người trực tiếp đi tới đây, mà trước đó Lâm Quốc Bằng chỉ bố trí 30 cái máy tính nên bây giờ đã không đủ dùng. Nhìn hàng người càng lúc càng dài, nhân viên không đủ tiếp đãi, thật vất vả mới có cơ hội này nên hắn đâu dễ dàng buông tha, hắn lệnh cho đội ngũ chuẩn bị diễn thêm vài lần. Lúc hắn đang chuẩn bị thì thấy có vài người chờ không nổi nên ghé qua gian hàng của bọn Trần Húc.

Không thể không nói, hai gian hàng đối diện này chênh lệch như Rolls-Royce và xe trâu! Nhưng loại chênh lệch này lại làm khách tham quan tưởng rằng "Tác giả game 'Kim Dung truyền kỳ - Tái tục tiền duyên' cố ý làm thế?! Chắc đang tiến hành 'hành vi nghệ thuật'?"

Đôi khi tốt nhất cũng không phải là chuyện gì hay ho, ví dụ, hấp dẫn ánh mắt nhất trên đường cao tốc không phải là xe thể thao bóng bẩy mà là một chiếc... xe trâu!

Bây giờ bọn Trần Húc giống như đang trưng bày xe trâu trong một cuộc triển lãm siêu xe! Cả đám ăn mặc y hệt ăn mày, đứng trong một gian hàng rách nát có treo băng-rôn "handmake" có chữ "Kim Dung truyền kỳ - Tái tục tiền duyên". Trong gian hàng có 3 cái laptop bèo nhèo, không có cả nước khoáng để uống, không có nhân viên thu hút khách, chỉ có mấy tên đang nhàm chán đánh poker!... Gian hàng này nhìn thật là "phong cách"!

Chính "phong cách" này thu hút một số khách tham quan và phóng viên, đã có phóng viên tiến tới phỏng vấn.

Bọn Trần Húc đối mặt với phóng viên cũng không hề khách khí, tùy tiện nói:

-Chúng tôi đến để mở rộng tầm mắt thôi, à, chúng tôi là sinh viên, không có tiền cũng không có "gốc", bọn tôi tốn hết một tháng làm game này để chơi là chủ yếu. Bên kia là Ngân Phong đó, ài, người ta có thể trận lớn như thế thì bọn tôi làm sao dám "ho"?

Các phóng viên cảm thấy buồn cười, có người nghĩ "Không có gì hay để phỏng vấn", nên trực tiếp quay đầu bước đi. Còn một phóng viên trẻ tuổi, không cầm mic, lấy bút ghi âm và camera ra hỏi:

-Tôi là Trương Thiên Vũ, phóng viên thực tập của tuần san "I Gaming", có thể cho tôi xem game của các em không?

Bọn Trần Húc nhìn nhau, cười nói:

-Tất nhiên là được. Anh là người đầu tiên đó.

Trương Thiên Vũ vừa mở game lên thấy đoạn CG Intro đã trọn trắng mắt! Hắn mới từ gian hàng Square Enix tới đây, mới vừa xem đoạn trailer FF7. Mới 5 phút trước hắn còn cảm thán "Vi sao kỹ thuật 3D của Nhật Bản lại thành thực như thế? Hình ảnh đã gần với người thật rồi. Còn các công ty trong nước tại sao lại không chịu đầu tư như thế?"

Nếu nói các công ty Trung Quốc không có kỹ thuật như thế thì đó là chuyện tầm phào! Mọi kỹ thuật đều có thể mua được, chẳng qua các công ty trong nước không chịu đầu tư mà thôi!

Nói ngược lại thì tình hình "đồ lậu" trong nước quá ngang ngược, ngoại trừ Imagine thì không có công ty nào dám đầu tư nhiều tiền vào những game có hình ảnh đẹp, vì thế, 9 Towns chỉ làm đại lý WoW đã có thể điều võ dương oai.

Ài, Wow! Blizzard!

Vì sao người có thể kiên nhẫn trong nhiều năm để phát triển một game thế này, với mục đích đứng đầu thể loại game mạng?! Vì sao Blizzard làm được mà các công ty trong nước lại không thể?

Thấy Trương Thiên Vũ há hốc mồm, như muốn gào lên, bọn Trần Húc vội vàng khều hấn, thì thầm:

-Anh cứ lo chơi game là được rồi, đừng nói gì cả. Hắc hắc, còn chưa tới lúc.

Trương Thiên Vũ kích động, run rẩy cả người, hấn kéo tay Trần Húc:

-Game này của các em làm? Đừng gạt tôi nhá! Thật sự là các em làm sao?

Bọn Trần Húc nhìn nhau cười:

-Đúng vậy, bọn em tốn hết một tháng mới làm xong đó. Anh giữ bí mậtùm nha, trò hay còn ở phía sau.

Trương Thiên Vũ nhìn không được hít một hơi thật sâu "Không thể nào! Một đám sinh viên mà làm ra được một game kinh thế hãi tục... Bất kể là hình ảnh trong game hay Intro đều vượt qua FF7 của Square Enix!

Đây là khái niệm gì?! Nên biết rằng FF7 năm sau mới được tung ra thị trường, muốn chiếm danh hiệu game có hình ảnh xuất sắc nhất đó! Mà cái game của một đám sinh viên tùy tiện làm chơi lại áp đảo hoàn toàn FF7, là FF đó! FF là một thương hiệu lớn, là một vương giả mà hầu như không ai có thể lay động vị trí của nó!

Trần Húc để Trương Thiên Vũ ngồi xuống rồi nói:

-Anh cứ tiếp tục chơi đi, hình ảnh chỉ là phụ trợ mà thôi. Ý nghĩa chân chính của game là nằm ở phần nội dung. Nếu không, một game hình ảnh đẹp mà nội dung không hay thì cũng thế gọi là một game hay được.

Nói xong hấn khinh bỉ nhìn về hướng gian hàng Ngân Phong.

Trương Thiên Vũ là phóng viên nên đầu óc linh hoạt cỡ nào? Hấn kết hợp những lời vừa nghe xong với những gì đang thấy thì lập tức hiểu ra. Vì thế cười nói:

-Xem ra các cậu có kế hoạch hấn hòi nha. Để tôi chơi game trước. À, chút nữa phỏng vấn thì phải ưu tiên cho tôi cơ hội đó.

Tất nhiên Trương Thiên Vũ biết giá trị của cái game này, nếu đã được trưng bày thì chuyện nổi tiếng chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Đến lúc đó phóng viên khác đua nhau chia mic vào thì một phóng viên bé tí như hấn làm gì có cơ hội mở miệng? Với lại, phỏng vấn độc quyền là chuyện rất thất đức, đặc tội với nhiều người.

Thôi Quảng Duy đẩy đẩy mắt kính, cười nói:

-Chú yên tâm, đây là danh thiếp của anh, bọn anh sẽ cho chú cơ hội phỏng vấn.

Nghe thế Trương Thiên Vũ vui mừng muốn nhảy cẫng lên, vội vàng nhận danh thiếp rồi cẩn thận cất vào trong bóp, thái độ còn cung kính hơn cả khi gặp mặt Lý Gia Thành! Sau đó hấn nói:

-Các bạn cứ làm việc của mình đi. Để tôi xem nội dung game cái đã.

Cứ như thế, người chơi game đầu tiên của bọn Trần Húc được sinh ra...

Kế tiếp, cũng có vài người khách tham quan đội không được chơi bên Ngân Phong nên chuyển sang bên này, trong số này cũng có người đặc biệt chú ý tới bên này, dù sao game Kim Dung truyền kỳ cũng nổi tiếng ngang với Kiếm Tiên nên cũng có một đám fan trung thành. Cơ bản là dân chơi game 7x, 8x đều có chơi qua game này.

Mà bản gốc lại gây nhiều tiếc nuối nên tên game vẫn hấp dẫn nhiều người ôm tâm lý nhàm chán và lòng hiếu kỳ ngồi vào chơi, mà người nào ngồi chơi rồi thì lại không chịu đi! Nháy mắt, 3 cái laptop cùi bị chiếm hết. Mà những người đứng phía sau xem cũng rất kích động, thế là gian hàng của sinh viên Đại học Tổng Hợp nhanh chóng bị người ta bu quanh. Có nhiều người đang xếp hàng bên kia ngạc nhiên khi thấy gian hàng rách nát này thu hút nhiều người như thế nên cũng bỏ chạy sang đây nhưng không thể nào chen vào được!

Tình cảnh này lọt vào mắt Lâm Quốc Bằng, hấn rất khó chịu, nghĩ thầm "Ta từ bi nên cho các người ở chỗ 'hường xá' vài người khách đã là đại ân đại

đức. Thế mà các người lại dụ dỗ khách bên ta, không phải là 'cướp đoạt' trắng trợn sao?"

Nghĩ thế nên Lâm Quốc Bằng đi tới, không khách khí với Thôi Quảng Duy:

-Các người lui ra đi! Có biết là đang gây cản trở cho chúng tôi không?

Lời này quá nặng nề, rất nhiều người khách quay lại nhìn hắn, có điều những người này đã được bọn Trần Húc dẫn dò nên chỉ lẳng lặng nhìn kịch hay.

Thôi Quảng Duy vội làm ra vẻ khiêm tốn nói:

-Giám đốc Lâm à, anh xem, gian hàng chúng tôi bé tẹo thế này thì làm gì chỗ lùi lại? Anh đại nhân đại lượng, xin thương xót dùm, anh xem, chúng tôi cũng đâu có cản đường các anh?!

Lâm Quốc Bằng cười lạnh:

-Không cản trở? Không cản trở thì các người lôi kéo khách của tôi tới đây làm cái gì? Tôi nói này, anh làm thế là vi phạm nguyên tắc cạnh tranh công bằng, đây rõ ràng là khách của Ngân Phong, anh đào góc tường là hành vi không tốt!

Lúc này có người khách nhin hết nổi, gào lên:

-Giê? Ai nói chúng tôi là khách bên Ngân Phong?! Chúng tôi tới đây là đặc biệt ủng hộ Kim Dung truyền kỳ, game này tốt hơn cái Thục Sơn rác rưởi các anh nhiều!

Nghe lời, đám người xung quanh đều nhao nhao phụ họa. Lâm Quốc Bằng nghiêm mặt lại:

-Ông chủ Thôi, tôi không ngờ các anh là loại người thế này! Thế nào? Tìm vài người lỏng bông kéo tới tuyên truyền cho mình sao? Một đám rác rưởi chỉ làm được game rác rưởi! Thế mà cũng dám quảng cáo?

Những lời này là trở mặt trắng trợn, khách tham quan cũng không hề khách sáo với tên Giám đốc chó má này! Cho dù là Easy hay Shanda cũng chưa bao giờ dám giấp mặt chê bai game của người khác làm ra là "rác rưởi", huống chi game này ăn đứt Thục Sơn đang được quảng cáo ầm ĩ kia!

Thế là có người lên tiếng:

-Ông sửa bậy gì đó? Tuy người ta là công ty nhỏ nhưng lại làm ra game chất lượng hơn hẳn các ông. Ghen tị hả? Ghen tị thì cũng phải có chừng mực chứ!

Lâm Quốc Bằng cười ha hả:

-Ghen tị với bọn nhà quê này? Game của họ ấy hả, tôi đã từng xem qua, đúng là rác rưởi, chỉ toàn là đồ sao chép! Game như thế mà cũng dám mở miệng khen ngợi? Ta khinh!!!

Sau đó hắn nhìn Thôi Quảng Duy:

-Thôi tiên sinh, các anh làm quá đáng rồi đó. Game của các anh là rác rưởi mà còn dám mời người tới lừa đảo để quảng cáo giành khách với chúng tôi? Tôi muốn kiện các anh!

Vốn Lâm Quốc Bằng không nên hồ đồ như thế, hắn luôn mồm cho rằng đám khách kia là "cò" được cài vào để quảng cáo. Trước đây hắn có nghe nhân viên của mình nói game Kim Dung truyền kỳ - Tài tặc tiền duyên này có tuy hình ảnh quá kém nhưng nội dung lại rất khá, cho nên hắn cũng hơi khâm trọng, nghĩ thầm "Có một số người không thêm đề ý đến hình ảnh, nếu bọn họ chơi game này thì không chừng sẽ trầm trồ khen ngợi. Để tránh chuyện như thế xảy ra, nhất định mình phải chen ép, không thể để đám rác rưởi này phát triển an toàn được".

Hắn la hét đã làm nhiều người chú ý, ngay cả những người đang chơi thử trong gian hàng Ngân Phong cũng thấy kỳ quái nhìn qua. Đúng lúc này, có nhân viên báo với hắn là đội coser đã chuẩn bị xong, thế là Lâm Quốc Bằng hô to:

-Các vị, cosplay đầy hấp dẫn sắp bắt đầu, mời các vị tới xem.

Vốn cosplay toàn là tuấn nam mỹ nữ rất hấp dẫn - rất nhiều người tham quan triển lãm chủ yếu là để xem màn này, nhưng bộ dáng kiêu ngạo của Lâm Quốc Bằng làm người ta khó chịu nên có người gào lên:

-Lão từ điu thêm! Nói cho ông biết nhá, lão từ là fan trung thành của Kim Dung truyền kỳ, nếu bên ông biểu diễn thoát y múa cột thì không chừng lão từ còn chạy qua nhìn một cái, còn bây giờ thì ông biến đi, đừng cản trở lão từ chơi game!

Những lời này lập tức nhận được sự tán thưởng của mọi người. Do hắn gào to lên nên có nhiều người đang lang thang cũng bắt đầu đi về phía bên này, còn bên phía Ngân Phong, các coser đang đi lên sân khấu cũng dừng lại, nhìn sang bên này.

Lâm Quốc Bằng bị tức muốn thổ huyết, hắn cho rằng người này chắc chắn là "cò mồi", vì thế hắn nổi giận đùng đùng, nhìn Thôi Quảng Duy:

-Thôi Quảng Duy! Anh có ý gì? Anh có biết xấu hổ hay không?

Lời này đã nói ra thì hai bên không còn gì để nói nữa, Trần Húc lên nhấn tin cho đám Cao Hiểu Tiết còn đang "quảng cáo hộ" ngoài cổng, nội dung chỉ có hai từ "Thu rười".

Ngay lúc hai bên đang căng thẳng thì một giọng nói trong trẻo từ trên sân khấu Ngân Phong phát ra:

-Ủa? Trần Húc? Sao bạn ở đây?

Trần Húc nghe giọng nói quen quen nên nhìn lên thì thấy trên sân khấu là một cô gái xinh đẹp mặc cổ trang, tay cầm kiếm đang nhìn mình. Nàng đang mặc bộ cổ trang màu trắng thướt tha nhưng lại lộ ra cánh tay trắng muốt qua đường xẻ trên tay áo - À, tất nhiên bộ cổ trang này là cosplay chứ cổ trang chính quy làm gì có chuyện đó?!

Nhìn kỹ một chút thì thấy cô gái này có mái tóc dài được búi lên, có vài lọn tóc bay lòa xòa. Nàng mặc đồ đồ trắng, tay cầm trường kiếm, ánh mắt tỏa ra anh khí bừng bừng nhưng không thiếu phần mỉa mai, đây không phải là Quân Dịch thì còn là ai nữa?

Thấy rõ cô gái này Trần Húc giật mình, yêu tinh này làm cái gì ở đây?

Lâm Quốc Bằng cũng nhìn lại, thì ra là cô gái hắn thích nhất, nhưng lúc này hắn đang tức điên nên quát:

-Quân Dịch! Cô biết đám rác rưởi này hả?

Đúng vậy, người đứng trên sân khấu đúng là Quân Dịch. Lúc trước vì để bảo vệ bí mật nên Trần Húc không nói với nàng về ân oán với Ngân Phong, còn nàng thì thấy Ngân Phong đang tuyển coser nên đăng ký làm thêm.

Nghe lời nói không khách khí của Lâm Quốc Bằng, nàng nhún đôi mày thanh tú lại, hai mắt của đám người phía dưới sáng rực lên bởi vì cô gái đóng vai Lý Anh Quỳnh trong game Thục Sơn này nhún mày rất có thần vận của nhân vật.

Sau đó, nàng làm người ta giật mình vì nàng nhảy từ trên sân khấu cao 2m xuống đất! Nàng nhẹ nhàng đáp xuống, đầu gối hơi cong lại nhưng lập tức đứng thẳng lên. Đám người đang nhìn lập tức vỗ tay âm lên.

Nàng nhẹ nhàng đáp xuống nhưng lại dọa đám Trần Húc chết khiếp... Cao 2m đó! Thế mà nàng nhẹ nhàng phóng xuống? Bất quá Trần Húc cũng biết, sau khi tập luyện "Bài thể dục số 9" với mình thì thân thể Quân Dịch càng mềm dẻo hơn, giống như mèo vậy! Từ độ cao đó nhảy xuống thì không có vấn đề gì.

Quân Dịch thanh tú mà lạnh lùng, làm người ta có cảm giác nàng là "băng sơn mỹ nhân", vì thế khi nàng đi tới thì mọi người tự tránh qua một bên nhường đường.

Quân Dịch đi tới trước mặt Lâm Quốc Bằng, "Bộp" một tiếng nàng gác thanh kiếm đao cựa lên cổ hắn, nàng cười lạnh:

-Ông vừa nói ai là rác rưởi?

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Kế Hoạch nhà Quê - Game Gây Chấn Động!

Động tác này của Quân Dịch nháy mắt đã làm nơi này bùng nổ, nhiều người gào lên:

-Người đẹp, em rất phong cách!

Thanh kiếm này là đao cựa nhưng vì để chân thực nên được làm bằng kim loại, tuy kiếm không sắc bén nhưng cũng làm Lâm Quốc Bằng bị dọa toát mồ hôi lạnh, một lúc sau hắn mới giãn dờ:

-Cô... cô muốn làm gì? Buông kiếm xuống!

Quân Dịch nhếch mép, khinh bỉ liếc hắn một cái:

-Rác rưởi! Ông có tư cách gì nói bạn tôi là rác rưởi? Chỉ bằng tư cách Giám đốc PR của ông sao? Bỏ tiểu thư không thèm chấp!

Nói xong nàng cười lạnh, thuận tay ném thanh kiếm xuống đất, đi tới đứng bên cạnh Trần Húc.

Trần Húc cười hắc hắc, nghiêng đầu hỏi:

-Người đẹp à, cô em rất có cá tính nha! Đúng rồi, bạn tới đây làm gì?

Quản Dịch trợn mắt, vừa định nói chuyện thì Lâm Quốc Bằng tức giận gào lên:

-Phản rồi! Phản rồi! Tốt, ta muốn kiện đám rác rưởi các ngươi! Còn cô nữa, cô đã ký hợp đồng với công ty, bây giờ hành vi của cô đã vi phạm hợp đồng, cô muốn bỏ đi hả? Tốt, bồi thường hợp đồng gấp 10 lần đi, 50.000! Cả đám rác rưởi!

Khách tham quan chửi ầm lên, Trần Húc cười lạnh, không phải chỉ 50.000 thôi sao? Hắn vừa định lên tiếng thì Quản Dịch nhẹ nhàng khoát tay, đưa thẻ gửi đồ ra và nói với Ngô Nguyên:

-Làm phiền bạn chạy đi lấy túi xách dùm mình nha.

Ngô Nguyên sững sốt, sau đó lập tức nhận lấy tấm thẻ rồi chạy đi mất, Quản Dịch cười lạnh liếc Lâm Quốc Bằng, khí thế này của nàng làm hắn giật mình. Vốn hắn cho rằng 50.000 là số tiền khổng lồ đối với sinh viên, mục đích của việc đòi tiền là muốn Quản Dịch lo không nổi, phải năn nỉ hắn. Ai ngờ bộ dáng của yêu tinh này làm như không để 50.000 vào trong mắt, cảm giác mất khống chế cục diện này làm hắn thấy mình rơi vào thế bị động.

Ngô Nguyên nhanh chóng trở về, trong tay là một cái túi xách nữ. Vừa thấy cái túi này Lâm Quốc Bằng cười lạnh, vì hắn thấy "Cái túi này là hàng vỉa hè, nhiều nhất là mấy trăm tệ một cái, người dùng loại túi xách này thì có tiền sao? Nhiều nhất là gọi cho người nhà đem tiền tới mà thôi, phí!"

Nhưng mà Quản Dịch lục lọi một lúc rồi lấy ra một quyển "sách" nho nhỏ, mọi người đang nhìn nàng phải giật mình vì quyển "sách" nho nhỏ đó là... một quyển chi phiếu! Có người thì thảo:

-Không phải chứ?! Chi phiếu? Tiểu Phú bà!

Quản Dịch lấy bút ra, viết viết như bay, sau đó ném tờ chi phiếu tới trước mặt Lâm Quốc Bằng:

-50.000 để bồi tiểu thư được thanh tịnh. Rác rưởi, cầm tiền rồi biến đi...

Trần Húc thì thầm:

-Chị Hai à, ngẫu quá!

Quản Dịch nhảy nháy mắt và thì thầm với hắn:

-Ai đối xử với mình thế nào thì mình trả lại thế đấy. Ai lịch sự với mình thì mình lịch sự lại, còn ai mắng mình thì mình mắng ngược lại! Đây gọi là "Gậy ông đập lưng ông".

Trần Húc toát mồ hôi:

-Người đẹp, bạn không phải là người nhà Mộ Dung chứ? Mộ Dung Dịch?

Tờ chi phiếu rất mỏng nên không thể bay tới chỗ Lâm Quốc Bằng được, hắn tức giận run cả người, tất nhiên hắn không thể nào cúi người xuống nhặt. Trợ lý bên cạnh hắn lượm tờ chi phiếu lên, nhìn nhìn rồi nói khẽ:

-Giám đốc, chi phiếu này là đồ thật, của Ngân hàng Công Thương!

Tuy hắn nói rất khê nhưng cả đám đang dựng lỗ tai lên thì sao không nghe được? Vì thế cả đám lại giật mình tiếp "Cô bé này bình thường không mang theo nhiều tiền mặt mà xài chi phiếu, đúng là Phú bà ha?". Cũng có người bắt đầu mơ mộng "Chà người thì đẹp mà lại có tiền nữa, nhưng tính cách cọc cằn, chắc người bình thường chịu không nổi đâu?!"

Trần Húc và Cao Hiểu Tiết cũng giật mình, tuy Trần Húc biết gia thế Quản Dịch chắc rất khá nhưng không ngờ lại có tiền như thế. Còn Cao Hiểu Tiết thì thấy mình thiếu Quản Dịch một cái nhân tình, một cái nhân tình 50.000! Nếu số tiền đó của Trạm Tĩnh thì nàng cũng đỡ ngại, đằng này nàng và Quản Dịch không cũng không thân thiết gì.

Lâm Quốc Bằng nổi điên, cứ lái nhái:

-Tốt! Tốt! Tốt!...

Mặt hắn đỏ lên, sau đó hung hăng dậm chân, chửi ầm lên:

-Rác rưởi đúng là rác rưởi! Thứ không biết liêm sỉ! Hừ, cái game bỏ đi của các ngươi mà cũng dám đem đi lừa người hả?

Mọi người đều bất mãn với hắn, người này nhìn cũng có vẻ lịch sự thế mà mở miệng ra là "rác rưởi", thật sự không có tổ chất, không có phong độ, lại còn mang bộ dáng gây sự nữa chứ. Có nhiều người đã thấy qua game Kim Dung truyền kỳ nên tức giận muốn mắng hắn nhưng đám Trần Húc đã dạn dỏ

nên nhìn đám Trần Húc.

Trần Húc cười lạnh:

-Ai nói game của chúng tôi là đồ bỏ đi? Nếu game của bọn tôi là đồ bỏ thì game của các người còn không được tính là đồ bỏ nữa đó!

Nghe Trần Húc nói thế, mọi người đều biết đã tới lúc lật bài, vì thế đám gia hỏa phía sau đang tức nghẹn họng liền bùng nổ, hoan hô dậy trời:

-Đúng thế đúng thế! Game rác rưởi của các người làm nhục Hoàn Châu Lâu Chủ [tác giả truyện Thục Sơn Kiếm Hiệp truyện] đó!

-Tiện nhân sinh ngoại! Thục Sơn Kiếm Hiệp truyện bị các người làm thành cái dạng chó má gì thế? Vậy mà ông còn không biết xấu hổ đem ra khoe khoang?

-Game của các người hình ảnh thì còn xem được, nhưng so với game bên này thì... hắc hắc...

Nói đến hình ảnh game thì Lâm Quốc Bằng lập tức tỉnh táo, cười lạnh:

-Hình ảnh? Ha ha... Tốt, tốt lắm! Các người còn dám nói chuyện hình ảnh? Đi, vậy chiếu lên màn hình lớn để cho khách tham quan được "chiêm ngưỡng" cái gọi là hình ảnh game của các người đi, để cho người ta biết cái gì gọi là "game chuỗi nhất trong lịch sử ngành game"! Tiểu Trương, vào lấy game của bọn họ ra đây đi.

Trợ lý bên cạnh hần vội vàng chạy vào trong gian hàng Ngân Phong bung máy móc ra, Lâm Quốc Bằng cười lạnh:

-Được rồi, nói đến hình ảnh thì để xem có cái gì có thể tra tấn người chơi bằng game của các người? Hừ, một đám chôm chia! Để người ta xem rồi nói "Chà, nhân vật này quen quá, cảnh vật này càng quen hơn...". Không quen sao được? Ha ha.... Toàn là sao chép chôm chia của mấy game khác! Một đám chôm chia!

Trên màn hình xuất hiện hình trước đây của Kim Dung truyền kỳ - Tái tục tiền duyên, nhiều vị khách mới tới cũng nhận không được phải thờ dài, theo tình cảm thì họ đứng về phía bọn Trần Húc nhưng hình ảnh game thì thật là lôi thôi

Lâm Quốc Bằng cười lạnh:

-Đây có phải game các người làm ra không?

Nhưng hần không ngờ đám Trần Húc bĩu môi, khinh thường. Trần Húc móc ra một cái mic - không biết lấy ở đâu ra - hần nhìn về phía khách tham quan nói:

-Đây đúng là game của chúng tôi làm ra...

Nghe thế, đám Ngân Phong cười lạnh, còn khách tham quan thì lại thờ dài.

Trần Húc hét lên:

-Nhưng mà... Đây là trước kia! Bây giờ xin giới thiệu lại một chút, game của sinh viên Đại học Tổng Hợp chúng tôi "Kim Dung truyền kỳ - Tái tục tiền duyên". Vị bạn học này là Cao Hiểu Tiết, nàng đã mất 3 năm để hoàn thành kịch bản, nội dung kịch bản có thể nói là "kinh thế hãi tục". Chính nàng làm cho những người mê game chúng tôi tề tựu để hoàn thành game này. Mong ước của chúng tôi là làm game để chơi, không mong tiền tài hay danh vọng, chỉ mong những fan trung thành năm xưa được tiếp tục giấc mộng của mình!

Thấy Lâm Quốc Bằng cười lạnh, vừa định mở mồm, Trần Húc quát lên với hần:

-Ông đừng vội ngắt lời. Lúc đó, chúng tôi sau khi làm xong game thì thấy rất vui vẻ, gửi game đến diễn đàn Thiệt Huyết nhờ bọn họ giới thiệu cho mọi người cùng chơi. Thế mà... Ài..., ai ngờ vì để quảng cáo cho game Thục Sơn, Imagine và Ngân Phong hợp tác với nhau lại lấy game của dân nghiệp dư ra làm bàn đạp của họ, cố ý phê bình hình ảnh game của chúng tôi nhưng không hề nhắc một chữ đến phần nội dung, còn cố ý mập mờ rằng game này do sinh viên làm ra, mơ hồ ám chỉ chúng tôi là một công ty game không có trách nhiệm! Giám đốc Lâm, ông dám nói không có chuyện này không?

Lâm Quốc Bằng sớm đoán Trần Húc sẽ nói ra chuyện này nên hừ lạnh:

-Rác rưởi chính là rác rưởi! Vì sao ta không dám nhận? Hình ảnh trong game của các người là rác rưởi, tại sao tôi phải khen ngợi nó chứ?

Trần Húc cười lạnh:

-Tôi sớm biết ông sẽ nói thế. Đúng vậy, các ông là công ty lớn, tốn hao rất nhiều tiền mới làm ra được Thục Sơn, các ông có tiền, có kỹ thuật cho nên tùy tiện chụp mũ chúng tôi. Tốn rất nhiều tiền là giỏi lắm sao?

Lâm Quốc Bằng lại cười lạnh, đám Ngân Phong cũng cười lạnh, nhưng bọn hần không ngờ đám Trần Húc cũng cười lạnh! Lạnh! Rất lạnh!

Trần Húc "Hắc" một tiếng:

-Tốn nhiều tiền như thế nhưng nội dung chỉ là rác rưởi, rồi tính tới mù, các người còn dám gặp mặt Hoàn Châu Lâu Chủ sao? Được rồi. Ông khinh thường chúng tôi phải không? Nói chúng tôi là rác rưởi, là đồ nhà quê? Tốt lắm. Để hôm nay chúng tôi cho mọi người biết game của dân nhà quê làm nhé. Các ông tự đắc về hình ảnh phải không? Được lắm. Các huynh đệ, đem màn hình lớn ra đi.

Lâm Quốc Bằng và đám người Ngân Phong cười to:

-Hình ảnh? Hắc hắc, một đám nhà quê cũng dám nói hình ảnh?

Lâm Quốc Bằng cười lạnh:

-Đừng nhiều lời. Đem máy tính gắn vào màn hình của chúng tôi là được rồi. Hừ, một đám rác rưởi mà muốn dọa tôi sao?

Trần Húc mỉm cười, nói "Cảm ơn" rồi ôm laptop gắn vào màn hình bên trong gian hàng của Ngân Phong.

Lúc này rất nhiều người, khách tham quan, nhân viên gian hàng, thậm chí là đại diện các công ty khác cũng bu lại, cũng may là gian hàng của Ngân Phong đủ để chứa, màn treo đủ cao, bằng không bên ngoài không thể thấy chuyện gì đang xảy ra bên trong.

Trên màn hình lớn xuất hiện Desktop của Windows, Trần Húc click vào icon của Kim Dung truyền kỳ - Tái tục tiền duyên..

Màn hình tối sầm, đột nhiên ánh sáng lóe lên, xuất hiện dòng chữ "Sản phẩm của CLB Sinh viên yêu máy tính Đại học Tổng Hợp" rồi biến mất, sau đó xuất hiện tám chữ to "Kim Dung truyền kỳ - Tái tục tiền duyên", có khí thế mạnh mẽ, cứng cáp !

Dòng chữ lóe lên rồi được thay vào bằng hình ảnh một ngọn núi nguy nga hiểm trở, cao tận mây! Màn ảnh chiếu từ chân núi rồi vùn vụt lướt lên đỉnh núi, hình ảnh này làm người xem hoan hô một trận!

Có người la lên:

-Hoa Sơn! Đó là Hoa Sơn! Tôi còn tưởng đang xem ảnh chụp chứ!

Hình ảnh chiếu cảnh đỉnh núi tuyết rơi, trên đó có một bãi đá lớn, màn hình lại chiếu vòn một vòng quanh bãi đá, trong bãi đá có 5 người đứng ở bốn hướng Đông, Tây, Nam, Bắc và ở giữa. Khi chiếu tới gần thì có người gào lên:

-Hoa Sơn luận kiếm! Đông Tà, Tây Độc, Nam Đệ, Bắc Cái, Trung Thần Thông!

Lâm Quốc Bằng nhìn đoạn CG này mà choáng váng. Người xem cũng bàn tán ầm lên, vì Đông Tà, Tây Độc, Nam Đệ, Bắc Cái, Trung Thần Thông là những nhân vật nổi danh trong "Anh hùng xạ điêu" của Kim Dung, mà những nhân vật này được dựng hình 3D! Người phía Đông gầy gầy, tay cầm ngọc tiêu, vẻ xuất trần lan tỏa trong không gian, đúng là Đông Tà! Người phía Tây thì cầm một cây gậy, ánh mắt hiện lên vẻ gian xảo, đúng là Tây Độc! Lúc này Nam Đệ chưa xuất gia, cả người toát lên vẻ quý phái; còn Bắc Cái thì vác hồ lô trên lưng, miệng ngậm một ngọn cỏ, tay cầm một cây gậy xanh biếc, vẻ mặt bất cần đời. Người đứng giữa thì tóc búi cao, râu dài, dáng vẻ tiên phong đạo cốt!

Tuy chỉ chiếu thoáng qua nhưng những biểu tình nhỏ nhất trên khuôn mặt của năm nhân vật này được khắc họa rất rõ ràng. Hình ảnh không hề có cảm giác cứng nhắc như những hình ảnh 3D cấp thấp, đây nhất định là kỹ thuật đỉnh cấp!

Ngũ tuyệt giao thủ, tuy mỗi người chỉ đánh một chiêu nhưng Đạn Chỉ Thần Công, Hà Mô Công, Nhất Dương Chỉ, Giáng Long Thập Bát Chương và Tiên Thiên Công đều nhìn rất chân thực, người ta vừa liếc qua đã biết tên chiêu nào của ai đánh. Mà màn đánh nhau này động tác rất trôi chảy, làm người xem lạc vào cảnh giới kỳ lạ, như mình đang có mặt tại đó. Đúng lúc này thì bị cắt cảnh, làm người xem tiếc nuối gào lên!

Sau đó hình ảnh chiếu thật nhanh tới cảnh một người trẻ tuổi tóc bạc, cụt một tay, cầm thanh kiếm to và một hòa thượng cầm năm cái vòng chiến đấu với nhau trên một ngọn tháp cao đang cháy hừng hực. Sau lưng hòa thượng là một cô gái có vẻ rất ngây thơ, đáng yêu đang bị cột vào giá gỗ, còn dưới chân tháp có một mỹ nữ tuyệt sắc mặc đồ trắng, ánh mắt đầy thâm tình nhìn chăm chăm lên ngọn tháp

Hai cô gái này không cần nhiều lời vì ai cũng biết Quách Tương ngây thơ nhưng rực rỡ, mặc dù đang lo lắng nhưng không thể nào che dấu được nét đáng yêu của mình. Còn Tiểu Long Nữ thì lại xinh đẹp xuất trần thoát tục.

Hình ảnh lại chuyển. Một đội quân ngoại tộc đông nghìn nghịt, cờ bay đầy trời. Hoàng đế Gia Luật Hồng Cơ của Đại Liêu đang ngồi trên tuần mã. Mà bên kia thì có một thanh niên có tướng mạo bình thường nhưng khí thế bất phàm, và một cô gái xinh đẹp, hai người đang đánh vào đại quân như chẻ tre, nháy mắt đã tiến sâu vào, muốn bắt Gia Luật Hồng Cơ đang chạy trốn, lúc này có một đại hán phương Bắc lưng hùm vai gấu tung ra một chiêu trong Giáng Long Thập Bát Chương, bức lui hai người kia cứu được Gia Luật Hồng Cơ.

Sau khi thả Gia Luật Hồng Cơ, thì đại hán đó tự đâm vào ngực mình, còn phía bên kia ngực kia là hình xăm một cái đầu sói đang nhe nanh rất hung tợn...

...

Sau 3 phút, đoạn CG này kết thúc bằng dòng chữ "Kim Dung truyền kỳ - Tái tục tiền duyên" làm người xem hào hứng không thôi.

Lâm Quốc Bằng mặt mày xanh mét, lúc này ai cũng nhìn ra kỹ thuật của đoạn CG này quá cao, game Thực Sơn so với game này có thể nói là con nít so với người trưởng thành!

Lâm Quốc Bằng xông tới gào to:

-Không thể nào?! Không thể nào?! Đoạn CG này tuyệt đối là sao chép của người khác! Các người tuyệt đối không thể làm ra được!

Trần Húc khinh bỉ nhìn hấn:

-Giám đốc Lâm, ông có chứng cứ gì không? Ở đây có không ít đại diện của các công ty game, tôi xin hỏi trước đây các vị có từng thấy đoạn CG này chưa?

Mọi người đều lắc đầu, thái độ rôm rả nhưng trên mặt đều lộ vẻ hoài nghi. Thứ này sinh viên tuyệt đối không thể làm được. Kỹ thuật còn mạnh hơn các công ty lớn một bậc! Kỹ thuật này không thể nằm trong tay của đám sinh viên được!

Một người trình thẻ nhân viên của Easy bước ra:

-Bạn sinh viên này, tuy đoạn CG này tôi chưa từng thấy qua nhưng có thể biết kỹ thuật trong đó rất cao! Cho dù là mấy bộ phim CG nổi tiếng cũng không thể bằng. Nhưng xin lỗi, làm sao kỹ thuật mạnh mẽ thế này làm sao nằm trong tay sinh viên được?

Lâm Quốc Bằng lập tức gào lên:

-Đúng vậy! Nhất định là các người sao chép! Tuyệt đối là sao chép! Các người là rác rưởi!

-Lâm Quốc Bằng, ông tự trọng chút đi!

Trần Húc hung hăng liếc Lâm Quốc Bằng một cái, ánh mắt này làm hấn có cảm giác như mình bị dã thú nhìn chằm chằm, hấn đâu có biết Trần Húc tập luyện lâu ngày trong thế giới ảo nên có một thân sắt thép.

Trần Húc lạnh lùng:

-Tôi biết các vị sẽ nghi ngờ, tất nhiên tôi sẽ giải thích. Lâm Quốc Bằng, không thể không nói game này trở nên hoàn mỹ thì công của ông là lớn nhất!

-Giê?

-Hừ, đường đường là công ty lớn như Ngân Phong, một trang web lớn như Imagine thế mà lại bắt tay nhau ức hiếp một sản phẩm chỉ mang tính giải trí của dân nghiệp dư. Các người làm chuyện như thế mà không sợ người ta chê cười sao?

Trần Húc nói những lời này thì lửa giận bùng lên, một tháng này cả nhóm rất vất vả, bây giờ phải phát tiết hết những ghen ghét trong lòng!

Trần Húc chỉ vào Lâm Quốc Bằng lớn tiếng nói:

-Tôi biết, các ông khinh thường chúng tôi là sinh viên, không có tiền, không có kỹ thuật cũng không có "gốc" nên mới chèn ép chúng tôi để làm bàn đạp cho Thực Sơn. Nhưng đó là lý do sao?

-Không ngờ hành động của ông chọc giận một vị Đại Thần trên inte! Vị này không muốn thấy các ông làm thế nên cho chúng tôi mượn một phần mềm để hoàn thành game này! Một tháng nay chúng tôi hầu như không ăn không ngủ để làm game! Chỉ mất một tháng để xây dựng game hoàn toàn mới dựa trên nội dung của game cũ!

Mọi người "Ồ" lên. Họ đều tin tưởng chuyện này, phải biết rằng làm game là chuyện rất phí thời gian, chỉ riêng đoạn CG vừa này mà giao cho một nhóm game chuyên nghiệp thì cũng mất cả tháng mà còn chưa chắc làm được ấy chứ!

Lâm Quốc Bằng cười lạnh:

-Chú mày nỏ gì thế? Một tháng? Hắc hắc, sao chú mày không nói một ngày hay một giờ? Vị Thần giúp các người đâu? Kêu hấn ra đây để chúng tôi nhìn một cái coi hấn là loại Thần chó má gì? Còn phần mềm gì gì đó nữa? Phì! Có cái phần mềm chó nào làm được game trong vòng một tháng, lấy ra cho mọi người nhìn xem!

Trần Húc cười lạnh nói:

-Cho ông mở mang tầm mắt nhá.

Rồi hấn mở một đoạn video có tên "Chuyện ngoài lề", một đoạn video làm người ta sợ hãi xuất hiện. Đoạn video này dùng máy quay phim cầm tay quay lại, trong đó là cảnh mọi người đang khấn nguyện, trên màn hình máy tính đều đang hiện giao diện của cùng một phần mềm, rồi đoạn video ghi lại cách thức sử dụng phần mềm đó, làm thế nào để tạo mô hình nhân vật, làm sao để thiết lập động tác, thêm quần áo, cảnh nền,... Rồi có cả đoạn quay lại toàn bộ quá trình dựng CG vừa này!

Biểu hiện của những người đang xem giống hệt Thôi Quảng Duy và Lương Hiểu Tuệ, thậm chí có vị đại diện công ty game nào đó... ngất xỉu!

Sao đơn giản thế? Nếu có phần mềm thế này thì "người người làm game, nhà nhà làm game", các công ty game đóng cửa hết cho rồi!

Lâm Quốc Bằng gào lên:

-Không thể nào! Đây là đồ giả! Nhất định là giả! Làm gì có phần mềm như thế? Có thì ở đâu? Lấy ra cho mọi người nhìn đi! Đồ rác rưởi!

-Ông mà nói thêm một câu rác rưởi nữa là tôi thịt ông đấy!

Trần Húc rất bức bối với thằng cha này, Lâm Quốc Bằng bị ánh mắt tràn đầy sát khí nhìn mình thì nuốt khan một cái rồi... làm thinh, trong lòng hần nghĩ "Quái thật! Sao mình lại sợ thằng nhóc này?"

Đại diện Deawoo lau mồ hôi, nếu thật sự có phần mềm này thì đó là đã kích trí mạng đối với game Kiếm Tiên 4 đang được công ty mình đầu tư, à không, phải nói là đã kích trí mạng đối với tất cả các công ty game!

Còn đại diện của các công ty game mạng thì mắt phát sáng, có phần mềm này thì làm game mạng sẽ hết sức đơn giản!

Vì thế các vị đại diện đều lên tiếng:

-Vậy cho chúng tôi xem phần mềm đó một chút có được không?

-Xin lỗi, vị kia chỉ cho chúng tôi mượn xài trong một tháng. Rạng sáng ngày 28 nó đã được tự động gỡ bỏ, tất cả các bản lưu trong máy tính của chúng tôi đều đã mất hết.

Nghe thế có người thì thở dài, có người thì thở phào, chỉ có Lâm Quốc Bằng cười lạnh, làm như đã đoán trước sẽ như thế. "Không có phần mềm thì có người tin cái đoạn video của các người sao? Làm gì có thứ nghịch thiên như thế? Mà nếu có thì người ta cho người mượn sao?"

Lâm Quốc Bằng cười nham nhở:

-Không có phần mềm? Hắc hắc, vậy người kêu tên kia ra đi, để xem hắn là thần thánh phương nào? Có phải là người có cái mũi dài hơn cái mắt?

Cả đám Ngân Phong cười rộ lên, nhưng ngoài Quân Dịch thì đám sinh viên Đại học Tổng Hợp nhìn hắn bằng ánh mắt thương hại.

Trần Húc nhìn hắn rất hứng thú:

-Ông dám nói thế? Ông có tin ông ta chỉ thuận miệng nói một câu là toàn bộ lập trình viên trong nước chỉ cần phun nước miếng cũng đủ dìm chết cả nhà ông không?

Lâm Quốc Bằng ngạc nhiên:

-Giê? Thằng nào mà lớn lối thế? Mà kêu hắn nói thử xem!

Lúc này trong đám khách tham quan có người run run:

-Vị kia... Không phải là... Không phải là...

Trần Húc hưng hăng nhìn Lâm Quốc Bằng rồi hô lớn:

-Người đã giúp đỡ chúng tôi là người phát hiện và giải quyết virus Phong Hỏa, lấy thực lực bản thân mình đánh bại Snake - tổ chức hacker mạnh nhất thế giới - Đại thần SM.MH!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Toàn Thắng

Vừa nói xong, thì một trận ầm ĩ nổi lên. Thì ra là hắn? Là vị được tôn là hacker mạnh mẽ nhất, vĩ đại nhất hiện nay - SM.MH!

Có lẽ trong đám này có nhiều người không biết SM.MH đại chiến Snake, nhưng không ai không biết SM.MH là người giải quyết virus Phong Hỏa, được xưng là virus biến thái nhất, đáng sợ nhất và bí ẩn nhất!

Hắn mạnh ở chỗ: sau khi một mình hắn giải quyết virus Phong Hỏa thì trong vòng 3 ngày, tất cả các công ty an ninh máy tính đều phải dùng phần mềm của hắn! Từ đó có thể nói là tất cả các công ty an ninh máy tính không thể nào so sánh với cấp độ của vị Thần này!

Các vị đại diện các công ty thì đều biết SM.MH dùng tường lửa ngăn chặn Snake, hơn nữa còn tặng không cái tường lửa có giá trị mấy chục triệu USD đó cho quân đội! Nhận được nhân tình rất lớn của quân đội!

Bất kể là kỹ thuật hay nhân cách của SM.MH đều xứng đáng để nhận danh hiệu "Vua hacker của thế kỷ" hay "Lập trình viên vĩ đại nhất thế giới"!

Hơn nữa hắn còn là người trong nước!

Trong đám khách tham quan có không ít người là lập trình viên nên kính nể SM.MH như nước Hoàng Hà liên miên không dứt... Câu nói của Trần Húc không hề "nô", nếu có người dám sỉ nhục SM.MH thì tất cả lập trình viên trong nước phun nước miếng cũng đủ dìm chết hắn!

Nghe cái nick SM.MH, Lâm Quốc Bằng cũng run lên, hắn muốn mắng tiếp nhưng lại không có gan. Một lúc sau hắn mới áp ứng:

-Mày nói SM.MH thì là SM.MH sao? Có... có chứng cứ gì không?

Trần Húc cười lạnh:

-Ông muốn chứng cứ? Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ phải không?

Lâm Quốc Bằng thấy Trần Húc có bộ dáng như nắm chắc phần thắng, trong lòng hắn rối tung, muốn nói vài câu lấp liếm nhưng "răng" mãi mà không nói nên lời.

SM.MH! Cái tên này có áp lực quá lớn! Lớn đến mức ngay cả một câu nói nhắm Lâm Quốc Bằng cũng không dám phun ra. Hắn rất rõ ràng, nếu mình bất kính với vị này thì tuy không bị đập chết tại chỗ nhưng kết quả của mình cũng không tốt chút nào. Vừa rồi hắn uy phong như thế là vì cho rằng đám sinh viên kia không có uy hiếp gì, nhưng một khi gặp người cao hơn mình nhiều lần thì Lâm Quốc Bằng cả rấm cũng không dám thả.

Những người khác thì tự động bước tới vài bước để xem Trần Húc có chứng cứ gì để chứng minh là có SM.MH giúp đỡ.

Trần Húc nhanh chóng vào mạng, mở một diễn đàn, sau đó tìm được một bài post:

-Hôm nay, có mấy người bạn nhỏ đáng yêu trưng bày game của họ ở triển lãm game được tổ chức tại Quảng Trường Quốc tế, tỉnh xx, nếu có vị nào ở tỉnh xx thì ghé qua ủng hộ họ dùm một chút. Ký tên SM.MH. Thời gian gửi là 8g30' ngày 31 tháng 10 năm 2006.

Lâm Quốc Bằng nhìn bài post rồi trề môi, cố ý cười ha ha:

-Này này, các người đăng ký một tài khoản tên SM.MH trên diễn đàn nào đó rồi post bài lung tung, nói là SM.MH là được sao? Thật là buồn cười!

Có điều... Không ai cười theo hắn cả, Trần Húc nhìn hắn giãy dụa với vẻ thương hại, đám người xem thì thảo thảo luận, rốt cục có người lên tiếng:

-Đúng là Đại thần SM.MH! Trang web này là Thiên đường diệt virus!

Lâm Quốc Bằng còn mạnh miệng:

-Thiên đường diệt virus? Đó là diễn đàn chó má gì vậy? Có bản lĩnh thì vào diễn đàn Suru Hồ [Shohu] hay Sina mà post bài bằng nick SM.MH đi?!

Trần Húc lại thương hại nhìn Lâm Quốc Bằng. Thật ra, khi Trần Húc bàn bạc kế hoạch với những người kia thì hắn đã biết, khi tuyên bố SM.MH giúp đỡ thì chắc chắn sẽ có người nghi ngờ nên hắn đã chuẩn bị trước.

Còn những người khác thì khinh thường nhìn Lâm Quốc Bằng, một phóng viên đeo thẻ Suru Hồ nhin không được lên tiếng:

-Lâm tiên sinh, Suru Hồ chúng tôi có chộc giận gì anh đâu? Mọi người đều biết SM.MH lần đầu tiên xuất hiện là trên diễn đàn Thiên đường diệt virus, đó cũng là nơi hắn post phần mềm chuyên diệt virus Phong Hỏa! Trước giờ ở đó chỉ có một tài khoản này tên này thôi, mà cái tài khoản đó đều được mọi người công nhận là tài khoản của SM.MH "chính hiệu"!

Mọi người đều phụ họa, tên phóng viên Suru Hồ kia chán ghét nhìn Lâm Quốc Bằng:

-Lâm tiên sinh, không biết anh có thể đại diện cho toàn bộ Ngân Phong hay không, nhưng tôi nghĩ những đồng nghiệp khác chắc chắn sẽ đem chuyện hôm nay công bố ra ngoài. Nói thật nhá, hành động của anh làm tổn hại đến hình tượng và danh dự của một công ty có tiếng!

Một phóng viên đeo thẻ Sina nói:

-Đừng nói là SM.MH cảm thấy khó chịu, mà ngay cả chúng tôi cũng thấy khó chịu. Công ty các anh vì để tuyên truyền cho game của mình mà chèn ép tác phẩm của những người nghiệp dư, thế mà còn dám luôn miệng nói cạnh tranh công bằng? Nếu không có SM.MH giúp đỡ thì chỉ sợ một game hay thế này sẽ bị các người vùi dập, đá chìm biển sâu!

"Chỉ xem đoạn Intro đã dám nói là game hay?" Lâm Quốc Bằng tức muốn thổ huyết. Hắn muốn nói "Có phần mềm như thế thì chúng tôi cũng làm được

chứ bộ!". Hắn đang còn chưa kịp nói thì trong lúc hỗn loạn ban nãy, có nhiều phóng viên lên mạng tìm tòi, tìm được bài đăng chèn ép người ta của hắn liền lập tức truyền tin ra ngoài. Đồng thời, họ cũng tìm được những bài khen ngợi của diễn đàn Thiết Huyết, các phóng viên rút cuộc hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

Thì ra SM.MH khó chịu với cách làm của Ngân Phong và Imagine nên đã ra tay giúp đỡ. Chỉ một tháng là game này đã thoát thai hoá cốt, à, không phải nói là cô bé Lọ Lem sau khi thay đổi cách ăn mặc đã trở thành công chúa!

Nếu thế thì cộng với thái độ của Lâm Quốc Bằng, các phóng viên nhanh chóng xác định trận tuyến của mình, vì thế bắt đầu công khai lên án hắn.

Các phóng viên bu lại, anh một câu tôi một câu, còn đám khách tham quan thì mắng chửi ồn ào, Lâm Quốc Bằng và đám nhân viên Ngân Phong sắc mặt xám xịt, nghĩ thầm "Xong rồi! Xong hết rồi! Làn triển lãm này không thu được chút danh tiếng nào mà còn 'tiền mất tật mang'!"

Lâm Quốc Bằng có thể đoán trước kết cục của mình, vì tiện tay chèn ép một game không ra gì nhưng tạo thành hậu quả nghiêm trọng thế này thì chắc chắn công ty sẽ "thịt" mình... Chỉ sợ là phải cuốn gói rồi.

Nghĩ thế hắn ủ rũ, lao đảo bước đi.

Lúc này có người gào lên:

-Cho bọn tôi thưởng thức nội dung game một chút đi.

-Khi nào thì bán đĩa game?

-Tôi đã chơi cả game Kim Dung truyền kỳ lẫn Thục Sơn, bất kể là hình ảnh hay nội dung đều không cùng cấp độ nha! Các huynh đệ, làm ơn thương xót, nhường tôi chơi chút nha, tôi vất vả lắm mới vào được Thiếu Lâm Tự đó!

...

Trần Húc vội la lên:

-Mọi người bình tĩnh! Bây giờ xin giới thiệu với mọi người, cô bạn này là Cao Hiểu Tiết, người viết kịch bản và thúc đẩy quá trình làm game. Cô ấy có vài lời muốn nói.

Cao Hiểu Tiết hăng hái bước lên sân khấu:

-Cảm ơn các vị đã ủng hộ! Cảm ơn Đại thần SM.MH và các bạn học của tôi! Nếu không có những người này giúp đỡ thì game này không thể ra mắt các vị được. Mặc dù là game của chúng tôi làm nhưng còn bản quyền của Kim tiên sinh nên chúng tôi không có ý định bán game này. Mục đích của chúng tôi là muốn giúp các fan trung thành của Kim Dung được tiếp nối giấc mơ của mình mà bản gốc năm xưa bỏ ngõ. Với lại chúng tôi chỉ là sinh viên, không có tiền để ghi thành CD, cho nên chúng tôi sẽ đưa nó lên mạng để ai muốn chơi là có thể download miễn phí!

-À, vừa rồi chúng tôi đã liên lạc với bên diễn đàn Thiết Huyết, họ sẽ hỗ trợ host để chứa. Còn các host khác thì chúng tôi đang nghĩ cách để liên hệ. Hôm nay, nếu các vị có đem USB hoặc thẻ nhớ có dung lượng lớn hơn 2.45GB thì có thể trực tiếp tới gian hàng của chúng tôi để copy.

Mọi người đang có mặt toát mồ hôi. Lần đầu tiên nhìn thấy cách phân phối game cho người chơi bằng USB hay thẻ nhớ! Có vài phóng viên báo mạng lên tiếng:

-Chúng tôi có thể cung cấp host và quảng cáo dùm cho các bạn!

Còn người bên các công ty phản ứng thì nói:

-Chúng tôi có thể ghi ra CD cho các bạn, tặng mỗi người ở đây một bản game!

Vừa nghe thế mọi người đều trầm trồ khen ngợi, vì có ai tự nhiên lại đem theo USB đâu? Có chăng là mấy cái thẻ nhớ trong máy ảnh số nhưng chỉ sợ không đủ chứa!

Có phóng viên hỏi:

-Tôi muốn hỏi các bạn kinh phí làm game này là bao nhiêu?

Cao Hiểu Tiết suy nghĩ một lúc rồi nói:

-Kinh phí cũng khá nhiều..., chúng tôi có mấy chục người, chiến đấu hăng hái một tháng ròng rã trong phòng máy của trường, vì thức ăn cũng khá nên mỗi phần cơm là 15 đồng [có bạn góp ý kêu là "tệ" nhưng tôi thấy kêu bằng đồng dễ nghe hơn, với lại không "sinh ngoại"], tổng cộng cũng tới mấy chục ngàn!

Đám phóng viên và nhân viên các công ty đang nghe suýt nữa ngã nhào.

Lúc này Lâm Quốc Bằng giật gật mép miệng, rồi cười như điên:

-Mấy chục ngàn? Làm game chỉ tốn mấy chục ngàn? Rác rưởi! Thế mà các người cũng dám so sánh với game tốn mấy chục triệu của bọn ta? Các người đúng là rác rưởi! Tất cả đều là rác rưởi!

Những lời đắc tội với tất cả mọi người đang có mặt, nhưng mọi người thấy Lâm Quốc Bằng có gì đó hơi bất thường, trợ lý của hắn cũng khều khều:

-Giám đốc, anh đừng nói gì nữa!

Lúc này Lâm Quốc Bằng mới giật mình như vừa tỉnh ngủ, miệng vẫn lải nhải "Rác rưởi! Rác rưởi!".

Có người than thở:

-Hắn điên rồi sao?

Sau đó mọi người thấy Lâm Quốc Bằng tiêu sái bước hai bước rồi ngã sấp xuống...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Nổi Tiếng

Bọn nhân viên Ngân Phong luống cuống tay chân, ba chân bốn cẳng khiêng Lâm Quốc Bằng đi cấp cứu. Đoạn nhạc đệm nho nhỏ này không làm người ta chú ý lắm. Mà Trần Húc thấy người Ngân Phong đi hết nên hắn nghênh ngang chiếm luôn gian hàng thuê cả triệu của người ta, à, nói đúng ra là hắn quảng cáo game Kim Dung truyền kỳ - Tải tục tiền duyên của bọn hắn ở trong này.

Lần này Ngân Phong "bắt gà không được mà còn mất nắm gạo", "may áo cưới cho người". Đám súc vật Đại học Tổng Hợp rất biết cách "phối hợp", nhanh chóng cài đặt Kim Dung truyền kỳ - Tải tục tiền duyên của bọn hắn lên tất cả laptop của Ngân Phong để lại, sau đó đám khách tham quan gào lên:

-Đừng giành chứ, tui tới trước mà!

Thế là, trong nháy mắt, mấy chục cái laptop của Ngân Phong bị người ta chiếm hết.

Hưng phấn nhất ở đây không phải là đám sinh viên Đại học Tổng Hợp mà là đám phóng viên, trước tiên họ copy một bản game để dành về nhà chơi, rồi bắt đầu lôi kéo phóng viên đám Trần Húc tới tấp. Mic và bút ghi âm dày đặt trước mặt Cao Hiểu Tiết và Trần Húc, khí thế này không thua gì các ngôi sao!

Còn người buồn bực nhất chính là nhân viên của các công ty game, vất vả chuẩn bị cho triển lãm cuối cùng lại "may áo cưới cho người". Lần triển lãm này vốn là cơ hội để các công ty game "khoe khoang" sản phẩm của mình, ai ngờ cái game Kim Dung truyền kỳ - Tải tục tiền duyên chết tiệt do một đám nghiệp dư chết tiệt này lại giành hết hào quang.

Nếu chỉ là game thì cũng thôi, tuy game này có "lực áp quần hùng" nhưng chưa chắc gì gây được tiếng vang lớn như bây giờ. Hơn nữa, cuộc triển lãm này không phải do một công ty mở ra mà do nhiều công ty hợp lại, nếu có công ty nào khác thu hút ánh mắt như bây giờ thì chắc chắn công ty đó sẽ gặp xui xẻo, bị các công ty còn lại "oánh hội đồng"!

Nhưng tình hình hôm nay lại rất khác biệt!

Đầu tiên, đám Trần Húc chỉ là một đám sinh viên, game được phát hành hoàn toàn miễn phí, đám sinh viên này cũng thật đáng thương, ngay cả server của riêng mình cũng không có! Điều này tạo cơ hội cho các trang web lớn, tất nhiên các phóng viên sẽ ra sức đào bới tin tức vì bản thân game này quá tốt, mà quá trình làm game cũng quá ly kỳ.

Mặt khác, các công ty bị "đè" nhưng không dám "ho", vì lúc này khách khứa quá nhiều lại quá nhiệt tình, nếu lúc này dám "ho" một tiếng thì chắc chắn sẽ bị chụp mũ "Chèn ép người mới" như đám Ngân Phong!

Quan trọng nhất là sau lưng đám sinh viên này có Boss cuối trên inte - Đại thần SM.MH! Một tồn tại kinh khủng như thế thì hầu như không có công ty game nào dám trêu chọc. Có trời mới biết khi SM.MH tức giận thì sẽ sinh ra hậu quả gì? Và cũng chỉ có trời mới biết vì sao SM.MH lại giúp đỡ đám sinh viên nghèo kiết này? Chỉ vì khó chịu với cách làm của Ngân Phong và Imagine hay còn nguyên nhân nào khác? Những vấn đề này gọi sự hứng thú của đám phóng viên, họ rất hy vọng biết được tin tức này.

Cao Hiểu Tiết trả lời:

-Em cũng không biết tại sao! Lúc Imagine chen ép thì bọn em đã tính buông tay. Đêm đó, em không ngủ được, lên sân thượng suy nghĩ.

Nàng nhẹ nhàng liếc Trần Húc một cái, rồi nói tiếp:

-Đúng lúc đó thì có một cuộc điện thoại thần bí gọi tới, hần nói hần là bạn thân của anh trai em và hần sẽ giúp đỡ bọn em, hần sẽ cho bọn em một tháng để hoàn thành giấc mộng của mình... Cuối cùng, hần nói cho em biết, hần là SM.MH!

Nghe xong đám phóng viên phấn khởi như gà chọi "SM.MH là bạn thân của anh trai cô bé này?"

Thế là bắt đầu hỏi tiếp:

-Vậy xin hỏi anh trai của bạn bây giờ đang ở đâu?

Trên mặt Cao Hiểu Tiết hiện ra vẻ bi thương, nàng ngược nhìn lên trời nói:

-Mấy năm trước anh ấy đã qua đời do tai nạn giao thông!

Các phóng viên im lặng, có người liên tưởng "Chắc SM.MH chỉ tìm cái cớ để giúp bọn họ thôi?", có người nhờ người điều tra tư liệu về anh trai của Cao Hiểu Tiết. Kết quả điều tra được thì đó chỉ là một thiếu niên rất bình thường, căn bản là không có chút xú nào dính dáng tới SM.MH đang nổi tiếng toàn thế giới!

Mọi người thấy cô bé Giang Nam tinh xảo này yên lặng đứng trên đài, vẻ mặt thương cảm, phiền muộn.

Nàng đang nhớ tới lúc còn thơ:

-Lúc nhỏ mình cũng rất điên, cha mẹ đều nói mình là 'trai nhảm xác gái' hoặc là 'con bé điên'. Dường nguyên văn của cha là: tương đầu sinh được một cô bé có thể làm điên tâm cho chúng ta, ai ngờ lại sinh ra một con khi con!

-Từ nhỏ đã là cái đuôi của anh Hai, chuyện leo trèo, trộm cắp làm cũng không ít. Tuy đến khi trưởng thành có thu liễm bớt nhưng vẫn làm cái đuôi của anh Hai. Còn anh Hai bất lương thì chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề khi dẫn theo em gái lớn đi theo mình, để chuyện gì hần thích thì cứ việc làm, cứ việc 'bôi dưỡng' sở thích của mình theo ý hần. Ví dụ như bóng đá, tiểu thuyết võ hiệp, mê game,...

-Lúc các cô gái khác say mê Hoàn Châu Cách Cách, còn mình thì lăn lộn với tiểu thuyết của Kim Dung, sau đó còn thảo luận với anh Hai về các tình tiết, nhân vật, phục bút,...

-Còn game nữa, ngoài Kiếm Tiên thì mình thích nhất Kim Dung truyền kỳ. Còn nhớ rõ, lúc đó vì tìm kiếm Động Kim Xà mà mình đập bẳng toàn bộ Hoa Sơn, vì muốn hạ Kim Hoa Bà Bà mà liều mạng luyện công,...

-Sau khi "phá đảo" Kim Dung truyền kỳ thì lại sinh ra vài phần tiếc nuối. Game này có quá ít nhiệm vụ, vì nó chỉ sử dụng một vài tình tiết trong tiểu thuyết của Kim Dung mà thôi. Lúc đó hai anh em đã thảo luận, nếu mình có thể làm game thì kịch bản của nó sẽ thế nào? Thế là cặp anh em "ngưu tầm ngưu, mã tầm mã" này thống nhất mục tiêu rồi cố gắng. Nhưng chỉ được vài ngày thì anh Hai ra đi mãi mãi... Vì một chiếc xe tải... Ngay tại một cái ngã tư...

-Năm đó mình mới lên Trung học... Bây giờ hoàn thành game này là hoàn thành giấc mộng của mình, cũng là quà tặng cho anh Hai trên thiên đàn. Game này là của anh em chúng ta đó! Anh Hai, anh ở trên đó có thấy được không?

Giờ phút này, Cao Hiểu Tiết cảm thấy xung quanh tĩnh lặng, tuy rằng đám người kia vẫn ồn ào nhưng trong lòng nàng lại thấy im lặng.

Mình đã thành công, game được rất nhiều người ủng hộ, công sức cố gắng của mình trong suốt 3 năm đã được đón nhận nhiệt tình, không hề uổng phí. Quan trọng hơn là trong một tháng này mình đã có thêm nhiều người bạn, một đám bạn có thể tụ tập với nhau để cùng hoàn thành một giấc mộng.

Nàng thấy phóng viên vây quanh Trần Húc, tên này đầu óc thật là... Dám tưởng tượng ra mình muốn nhảy lầu! Hần thật là ngốc nhưng cũng thật là đáng yêu! Còn Trầm Tĩnh đang đứng bên cạnh mình chỉ im lặng mỉm cười nữa, tuy mình và cô ấy mới quen biết được 2 tháng nhưng cả hai đều xem nhau chỉ chị em thân thiết.

Khẽ thở dài, chớp mắt mà đã 3 năm, có một số việc đã có thể buông xuống rồi...

-"Kim Dung truyền kỳ - Tái tục tiền duyên" - Game mang nhiều sắc thái truyền kỳ nhất trong lịch sử ngành game!

-Game trong nước nhưng đứng ở đỉnh cao do được Đại thần SM.MH ra tay giúp đỡ!

-Hình ảnh hoa mỹ, nhân vật quen thuộc, các bạn sẽ có cơ hội thử nghiệm lại sự cảm động của năm xưa!

-Một cô gái bình thường nhưng đã đi vào thần thoại của ngành game!

...

Không ngoài dự đoán, ngày hôm sau, các tờ báo lớn đều tràn ngập từ ngữ ca ngợi game của một nhóm sinh viên, điều này đã kích thích người ta đua nhau download. Sau khi mở game lên, người chơi choáng ngợp, mang theo lòng nghi ngờ, không tin rằng game này do một đám sinh viên làm ra được! Ngoài phần hình ảnh có đỉnh đáng đến SM.MH thì phần nội dung quá xuất sắc, làm cho fan của Kim Dung cứ cắm đầu vào chơi... Về phần hình ảnh của game khỏi chê, nhân vật đã tiếp cận hoàn mỹ, làm người chơi có cảm giác những nhân vật này rất giống với các nhân vật của Kim Dung trong tưởng tượng của mình.

Tất nhiên, Đại thần SM.MH đã đốt cháy các tờ báo lớn, hiện giờ ai cũng gọi hắn là "Vị Thần giấu mặt trên inte". Tìm bất cứ lập trình viên nào hỏi thì hắn sẽ nói cho bạn biết: những ngành con trong nghề này khác nhau rất xa. Cho dù là Kevin@Mitter Niko có kiến thức về phần cứng lẫn phần mềm máy tính làm người ta phải sợ hãi, nhưng SM.MH còn cao hơn hắn, vậy mà còn có thể viết ra phần mềm tạo game thế này... ài..., cũng may là cái phần mềm đó chỉ cho xài một tháng, chứ nếu nó truyền ra ngoài thì... Không ai dám mở công ty game nữa!!! Game của người chơi làm ra mà ăn đứt game tâm huyết của công ty thì không phải là chặt đứt nguồn sống của người ta sao?

Vì thế các công ty game vừa kính sợ, vừa cảm kích SM.MH. Phần kính sợ thì không cần phải nói, còn cảm kích là vì hắn chỉ cho "mượn" một tháng, nếu không thì chắc chắn họ phải đóng cửa công ty!

Các ngành khác thì không dám "ho" cái gì, vì chỉ có trời mới biết vị đại gia này còn "sở trường" gì nữa không?

Rất nhiều có tâm tìm kiếm SM.MH thì cho rằng: SM.MH có thể là một tổ chức chứ không phải là một người. Vì qua nghiên cứu, phân tích của các chuyên gia thì thấy mô hình các nhân vật, phong cảnh,... xinh đẹp này có phong cách khác nhau rất xa. Tất nhiên không thể loại trừ khả năng một người mà tinh thông nhiều phong cách vẽ, nhưng khả năng này không cao.

Không ít người có chủ ý với cái phần mềm này.

Công ty xx tự nguyện đóng góp 100 cái máy tính có cấu hình cực cao cho CLB Sinh viên yêu máy tính nhưng họ lấy những cái máy cũ đem về.

Mà công ty này là một công ty chuyên sản xuất... tui xách! Có điều, 100 cái máy tính cao cấp thì không phải là đồ giả. Thật ra công ty này được các đại gia ngành game hợp tác với nhau để thành lập, họ muốn khôi phục ổ cứng để tìm kiếm dấu vết phần mềm của SM.MH, nhưng đáng tiếc, không biết SM.MH dùng cách thức gì mà không thể tìm được cái quái gì cả, mặc dù trong history có ghi lại phần mềm này từng được cài đặt trên máy!

Cuối cùng, các công ty game đành phải buông tha cho việc tìm kiếm phần mềm đó, trong lòng họ vừa kính lại vừa sợ vì kỹ thuật cao siêu của SM.MH...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Tháng Mười Hai

Cả nhóm đều bận rộn vượt qua một tháng sau đó.

Bận rộn vì phải trả lời phỏng vấn, tiếp lãnh đạo trường, rồi tới tiết mục đặc biệt của Đài Truyền địa phương. Trong tiết mục này phải trang điểm, ăn mặc lố lẹt, ngồi đưa mặt ra trước ống kính, có cảm giác mình y như khi ngồi trong chuồng trong sở thú, đưa mặt ra cho người ta xem.

Bất quá cả bọn cũng có ưu đãi. Đầu tiên là nổi tiếng, đối với sinh viên hiện tại thì nổi tiếng cũng không phải là chuyện gì xấu, có thể hưởng thụ ánh mắt nhìn chăm chú của người khác, đi tới đâu cũng có thể nghe người xung quanh thì thầm "ê, người đó là thành viên tham dự làm game Kim Dung truyền kỳ - Tái tục tiền duyên đó, tui có quen biết hắn đó nha!". Cảm giác này thật là... Yomost!

Thật ra, nổi tiếng cũng không phải như nhiều nhà tiểu thuyết viết rằng, người hâm mộ giống như đám mãnh thú, làm các ngôi sao không dám lộ mặt ra. Đối với những người 18, 19 tuổi, đang tuổi hăng hái thì ai mà không muốn nổi bật hơn những người cùng trang lứa? Ai không muốn hưởng thụ ánh mắt chăm chú của người khác chứ?

Cho nên, tuy có mệt mỏi một chút nhưng cảm giác tổng thể là "mệt mà sướng"!

Mà lần này chấn động như thế nên trường học cũng được thom lây, vì thế rất hào phóng chi trả hết mấy chục ngàn hóa đơn tiền ăn của cả nhóm, lãnh đạo trường còn đặc biệt mở tiệc chiêu đãi cả nhóm ở nơi mà đám sinh viên luôn muốn tới: Nhà hàng Quốc Tế.

Lần này hầu hết lãnh đạo trường đều có mặt, theo lời chủ nhiệm Trần thì đây là lần đầu tiên hắn được ngồi ăn chung với nhiều vị lãnh đạo thế này. Có điều cùng ngồi ăn chung với lãnh đạo cũng không phải là chuyện gì tốt, không dám uống nhiều rượu vì sợ say rượu ăn nói linh tinh gì đó là toại mạng, thuốc lá cũng không dám hút, chỉ có thể len lén chạy tới WC hút trộm!

Ưu đãi trong dịp này là: đối với đám sinh viên mới như Trần Húc thì được nhận học bổng khá khá một chút, còn đối với đám sinh viên năm tư, chuẩn bị thi Nghiên cứu sinh thì đây là cơ hội để kéo gần quan hệ với các giáo sư, kết quả y như dự đoán: chỉ cần đám này đạt phần thi viết, tới phần vấn đáp thì sẽ được các giáo sư "bảo kê", việc thi đậu Nghiên cứu sinh chỉ là chuyện lấy đồ trong túi.

Người nổi tiếng nhất trong dịp này không phải Trần Húc mà là Cao Hiểu Tiết và Quán Dịch.

Cao Hiểu Tiết là tác giả game này nên tất nhiên sẽ nhận được nhiều sự chú ý nhất. Với lại ngoại hình của nàng "nhỏ nhắn, xinh xắn, dễ thương" nên khi hình của nàng được tung lên mạng thì làm vô số thằng phát ra tiếng sói tru.

Quán Dịch thì còn khoa trương hơn nữa, tuy nàng không tham dự quá trình làm game nhưng hành động và tư thế hiên ngang của nàng lúc ở triển lãm làm người ta mở rộng tâm mắt. Hình chụp của nàng được post lên thì còn gây ồn ào hơn cả ảnh của Cao Hiểu Tiết! Bị một đám Dã Lang [sói hoang] rao rết truy tìm tung tích. Còn nghe nói có công ty quảng cáo muốn ký hợp đồng với nàng.

Đoạn phong ba này kéo dài, khi nó lắng xuống thì đã đến tháng 12.

Mà trong đoạn thời gian này, tuy rằng số lượng đơn đặt hàng đã giảm đi rất nhiều nhưng cha Trần Húc đã thu được số tiền khổng lồ, đủ để ông cười đến mức bị "vộp bộp" [chuột rút] cả miệng! Khi nghe nói Trần Húc làm game thì ông cũng tham gia phát hành game - vì ông cũng là fan của Kim Dung, sau khi chơi thử và thấy game Kim Dung truyền kỳ - Tái tục tiền duyên này quá hay, với lại nghe "giang hồ đồn" thằng con yêu của mình và một cô gái xinh đẹp chia nhau gánh tiền cơm trong quá trình làm game thì ông cảm thấy thằng con của mình quá nghĩa khí, có phong độ của mình năm xưa. Tuy trường đã trả tiền lại nhưng ông vẫn hào phóng vứt cho Trần Húc 500.000, nói "Xài hết thì nói".

Sau khi thấy hình của tác giả game - Cao Hiểu Tiết và Trạh Tĩnh, cha Trần Húc gào lên:

-Hai cô bé này là bạn học của chú mày hả? à, còn cô bé yêu tinh lần trước cũng thế hả? Ta thấy cả 3 đứa đều rất được, hay là chú mày dẫn về nhà hết đi!

Đầu dây bên này thì Trần Húc im lặng nhìn trời, còn đầu bên kia thì nghe tiếng mẹ Trần Húc "kêu gào"...

Tháng 12 có một ngày rất quan trọng, tất nhiên ngày này chỉ quan trọng đối với đám con gái, còn với Trần Húc thì chả là cái gì cả - đó là ngày 25 tháng 12, à, nói chính xác là tối ngày 24 là một ngày rất quan trọng.

Ai cũng biết, bọn con gái có 3 ngày quan trọng nhất trong năm, đó là: sinh nhật mình, lễ Tình nhân và lễ Giáng sinh. Tuy hai ngày lễ này từ nước ngoài du nhập vào trong nước nhưng cũng không thể nói bọn con gái sinh ngoại, vì xung quang ai cũng hào hứng tham gia hai ngày lễ này cả.

Trần Húc đang buồn rầu nghĩ cách để vượt qua "ngày quan trọng" trong tháng 12 này.

Thật ra, đối với hắn thì ngày nào cũng như nhau, chỉ nằm cần nằm trong phòng ngủ là được. Nhưng vấn đề là: vừa rồi có mười mấy cái SMS hỏi hắn đêm đó có thể đi cùng hay không? Các tin nhắn này đều của con gái!

Diện mạo của Trần Húc không thể nào gọi là "đẹp trai" được, chỉ thường thường bậc trung, nhiều nhất là chỉ làm người ta không ghét mà thôi. Nhưng biệt danh Trần Bán Tiên quá lớn, lại cộng thêm chuyện làm game nữa, những chuyện này làm cho hắn không muốn nổi tiếng cũng không được. Hơn nữa còn có người biết cha Trần Húc là người chế tạo thành công thuốc trị bệnh dại, vì thế trong mắt nhiều người thì hắn là người "có tiền", có thể "khai thác" được!

Trần Húc rất phản cảm đối với những cô gái có ý tưởng này, tuy rằng không có gì đáng trách nhưng hắn không muốn tình cảm của mình bị tiền bạc, lợi ích làm ảnh hưởng.

Sau đó, hắn nghĩ tới Quán Dịch, Trạh Tĩnh và Cao Hiểu Tiết. Một người yêu mị, một người tình lặng và một người nhí nhảnh. Thời gian bên cạnh các nàng, Trần Húc cảm thấy rất vui. Nhưng mà 3 cô gái này chắc chắn sẽ không gọi điện thoại hẹn hò với mình, vì thế Trần Húc gãi gãi đầu, nhắn tin cho Quán Dịch:

-ê, cô em, Đêm Bình an có bao nhiêu người xếp hàng mời bạn đi chơi vậy?

Quán Dịch nhang chóng trả lời:

-Thưa đại gia, tin nhắn hẹn hò nhiều quá nên suýt nữa mình xóa luôn tin của bạn rồi. à, đúng rồi, bên này có rất nhiều Sô-cô-la, có qua đây giải quyết không?

Thấy nội dung tin nhắn, Trần Húc vui vẻ, ở cạnh Quán Dịch thì lúc nào cũng vui vẻ, cô gái này rất tự nhiên, có thể nói chuyện thẳng thắn, có thể vui đùa, nàng sẽ hòa theo nhịp câu chuyện của bạn.

Nhớ lần đó, hai người vừa tập "bài thể dục số 9" vừa bàn chuyện điện ảnh, nói một lúc thì tới chuyện phim ma, vì thế Trần Húc hỏi Quán Dịch "Có sợ ma không?" Nàng trả lời "Không". Trần Húc lại hỏi "Có sợ gián, chuột gì không?" Nàng lại trả lời "Không, trong ký túc xá còn thiếu mấy thứ đó sao?"

Thế là Trần Húc đã nói: "Ghét nhất là con gái không sợ gì cả. Cái gì cũng không sợ thì con trai có cơ hội làm anh hùng trước mặt bạn sao? Bạn không biết là lúc con gái sợ hãi thì có thể thu hẹp khoảng cách... Ví dụ như khi xem phim ma thì bạn có thể chui vào lòng mình còn mình thì tựa đầu vào vai

bạn.v.v...

Sau đó Quân Dịch đáp "Cái này cũng còn tùy trường hợp, nếu mình ở cùng bạn trai thì sét đánh cũng làm mình sợ, chui đầu vào lồng ngực của hắn"

...

Trần Húc trả lời tinh nghịch:

-Vậy đêm đó bạn không có hẹn à? à, tháng rồi mình bận quá nên không có thời gian tập luyện, bạn tập được tới động tác thứ mấy của bộ thể thuật rồi?

-Tới động tác thứ 47 rồi nhưng không có tiến bộ nên đành tập lại các động tác cũ. Thế nào, muốn hẹn hò với mình hả?

Trần Húc mạnh miệng:

-Ai thèm? Chỉ quan tâm bạn bè chút thôi, bạn nghĩ mình không có người để hẹn sao?

-Hi hi, có nhưng không xinh bằng mình phải không?

-Bạn cũng bị tự kỷ hả?

Thật ra, hai người có thể gọi điện thoại để 888, một cái SMS tốn 1 xu trong khi một phút điện thoại thì chỉ có 2 xu, nhưng hai vị này đâu có thèm để ý chút tiền đó, nên cứ nhắn qua nhắn lại để cùng nhau hưởng thụ một loại cảm giác đặc biệt mà chỉ khi nhắn tin mới có được.

Quân Dịch trả lời:

-Đứng thứ 3 Đại học Tổng Hợp, hi hi. Phụ nữ luôn tự kỷ, à không, phải gọi là tự tin mới đúng

Trần Húc bó tay rồi:

-Och, bạn làm mình muốn ới quá! Xem ra không phạt bạn một chút thì không được rồi. Vậy đi, Đêm Bình an bạn phải mời mình bữa tối đó!

-Không có chút xíu phong độ nào cả, tại sao lại để phụ nữ mời chứ? Mình mời bạn bữa tối thế còn bạn mời mình cái gì?

-Mình mời bạn Karaoke nhé, đúng rồi, chưa từng nghe bạn hát đó nha.

Thật ra Trần Húc cũng không có ý tưởng gì, chỉ muốn 888 với một cô gái cởi mở như Quân Dịch mà thôi.

Quân Dịch trả lời:

-Được. Nhưng mà nghe nói gần đây có một tên biến thái chuyên cắt cổ người ta, bạn phải bảo vệ mình đó nha.

"Ặc! Đùa nhau à?" Trần Húc không biết bản lĩnh của cô gái này sao? Những người khác còn biết nàng có khả năng nhẹ nhàng "bay" xuống từ sân khấu cao 2m nữa là. Hắn biết cô nàng này học rất nhiều thứ, ngoài khiêu vũ và sử dụng nhạc cụ ra thì nàng cũng có học võ, nghe nói nàng là cao thủ Karate huyền đai nhị đẳng hay tam đẳng gì đó! Hơn nữa, nàng luyện tập bộ thể thuật này thì sự mềm dẻo và sức mạnh của cơ thể tăng lên không ít, nếu vào game "Mô phỏng chiến đấu" thì không chừng 2 hay 3 người cũng không phải là đối thủ của nàng!

Nhắc tới tên "Cắt Cổ" này thì thấy hắn thật sự quá biến thái. Lần đầu tiên xuất hiện là giữa tháng 11, lảng vảng trên phố đi bộ phồn hoa nhất thành phố - nơi các cô gái rất thích đi dạo - rồi lặng lặng đến sau lưng người ta, dùng dao đâm người ta bị thương ngay cổ. Hiện giờ đã có 5 cô gái bị hại, các cô này đều là người đẹp. Sự kiện này đã làm chấn động trong thành phố, nhưng tên này rất gian xảo, chưa có ai thấy mặt hắn bao giờ, Công an cũng chỉ có hình chụp thu được từ camera của một ngân hàng gần hiện trường, nhưng tấm hình này chụp được khi hắn đi nhanh qua camera nên không thấy rõ mặt mày, chỉ biết hắn là đàn ông...

Trần Húc trả lời:

-Yên tâm đi, ca sẽ bảo vệ bé. à, Nghe nói tiền thưởng khi bắt được hắn tới 10.000 đó, hay là vậy, bạn dụ hắn ra, hai đứa mình bắt hắn, tiền thưởng "cưa" hai, thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Lần Hẹn Hò Đầu Tiên

Đêm Bình an.

Thật ra Trần Húc luôn cho rằng lễ Giáng Sinh là ngày 26 chứ không phải 25. Bất quá, cái tên "Đêm Bình an" này thật êm tai, Đêm Bình an cầu bình an là kỳ vọng của rất nhiều người.

Ngày 24 là thứ ba, đúng ngày có lịch học buổi chiều là thời gian thực hành, mà giờ thực hành này đối với Trần Húc thì không có cũng chẳng sao, nên giữa trưa hân ăn trưa với Quân Dịch, sau đó cùng đi dạo trên "Phố đi bộ" phồn hoa nhất thành phố.

Nhìn chung thì mỗi thành phố cỡ trung bình trở lên đều có một con phố mua sắm như thế, ví dụ như đường Nam Kinh ở Thượng Hải, Vương Phủ Tỉnh ở Bắc Kinh. Các con phố mua sắm này đều không cho xe chạy vào, hai bên toàn là các cửa hàng, chủ yếu là cửa hàng quần áo - là thứ mà người phụ nữ nào cũng thích.

Có người nói: muốn ngắm mỹ của một thành phố nào đó thì cứ đến ngồi chồm hổm ở đầu Phố đi bộ là được, nhất là mùa hè, chắc chắn, chỉ cần tùy tiện hít một hơi thì có mùi thơm bay qua, tùy ý nhìn một cái là thấy đùi đẹp, tay thon... Cái gì mà "Thập bát mô" [sở 18 chỗ, Lộc Đình Ký] chẳng có "nghĩa địa" gì với "phong cảnh" nơi này.

Trần Húc và Quân Dịch hiện đang ngồi trong một tiệm KFC, vừa ăn khoai tây chiên vừa ngắm mỹ nữ.

Hai người ngồi cạnh cửa sổ thật to, có thấy bên ngoài rất rõ ràng. Điều làm Trần Húc thấy tiếc là: bây giờ đã cuối tháng 12, hôm nay thời tiết lại khô và lạnh nên các cô gái mặc đồ hơi nhiều... Liếc nhìn một cái thì thấy trên đường toàn là áo ấm, mặc dù nói "người đẹp mặc gì cũng đẹp" nhưng dù sao thì áo ấm và váy ngắn khác nhau rất xa. Trần Húc nhìn một hồi mà không thấy được cặp đùi nào nên bực tức phát tiết vào cái cánh gà.

Quân Dịch trừng mắt với hắn:

-ê ê ê. Sao có đại mỹ nhân là mình đây đang ngồi trước mặt mà bạn không thèm nhìn? Sao còn "đứng núi này trông núi nọ"?

Trần Húc gặm mạnh cái cánh gà rồi nói:

-Người đẹp à, mình ngắm bạn rất nhiều lần rồi, giờ ít đi một hai lần cũng có ảnh hưởng gì đâu?!

Nói thì nói thế chứ thật ra Trần Húc đâu có cái lá gan ngắm nhìn nàng.

Hôm nay, yêu tinh này ăn mặc rất phong cách, thật xứng đáng với câu "đẹp rạng ngời mà không chói lóa". Trên người nàng là cái áo ấm màu đen, bên trong là cái áo cổ cao bó sát người, trên cổ thì đeo một chuỗi hạt có độ dài vừa phải, nằm ngay trên bộ ngực cao cao, làm cho ánh mắt người ta không muốn dừng lại đó cũng không được. Phía dưới là váy ngắn, bên trong là quần tất, chân thì mang đôi giày ống màu đen. Mặt thì trang điểm nhẹ, nhìn thế nào cũng thấy quá thu hút, mỹ hoặc người ta Medusa vậy!

Trong KFC có mở điều hòa nên nhiệt độ cũng khá ấm nên cô gái này đã cởi áo khoác ra đặt trên ghế, cái áo bó càng làm nổi bật dáng người "kinh nhân" của nàng. Hai người ngồi đây chỉ khoảng nửa giờ nhưng thu hút vô số ánh mắt đám trai tráng trong tiệm, có thằng vì mãi ngắm nàng mà làm ngã cả cái bàn ăn!

Một cô gái "khùng khiếp" như thế thì Trần Húc làm gì dám nhìn nàng chăm chăm?!

Quân Dịch biết suy nghĩ trong lòng Trần Húc nên khi nghe hắn nói thế thì không tức giận, chỉ cười khanh khách mà không nói gì nữa.

Trần Húc lại nhìn vài mỹ nữ nữa rồi nói:

-Hình như năm nay thịnh hành một giày ống hả? Mùa đông thế này mà mặc váy, không thấy lạnh sao?

Quân Dịch trừng mắt:

-Đàn ông các người chỉ cần phong độ chứ không cần nhiệt độ, mà phụ nữ thì lại thích chưng diện hơn đàn ông nữa thì có cái gì mà không được? Với lại bên trong là quần tất nên không thấy lạnh.

Dừng một chút, nàng tiếp tục:

-Thế này chưa là cái gì đâu, mùa đông năm ấy mình đi Nhật thì biết đám phụ nữ bên đó mới gọi là liều mạng, trời lạnh -10 độ C, mình quần áo lông còn không dám ra khỏi cửa, còn bọn họ thì ngược lại, cả đám đều mặc váy ngắn, dài nhất là tới đầu gối, đùi đều lộ ra ngoài nhưng bọn họ không hề ngại lạnh!

Trần Húc vừa nghe liền tỉnh táo tinh thần:

-Bạn đã từng đi Nhật hả? Đi làm cái gì?

Quân Dịch đảo mắt cười:

-Đi làm "bom thịt nguội", vốn định san bằng Nhật Bản nhưng cuối cùng lạnh quá nên không có đánh bom.

Hai người cùng cười, một lúc sau Trần Húc nhàu mày nói:

-àì..., phụ nữ thật đáng sợ! Chỉ vì đẹp hơn một chút mà không cần mạng hả? Trời lạnh thế mà ăn mặc kiểu đó, không sợ chết sao?

Quản Dịch nghiêm túc nói:

-Bạn không hiểu phụ nữ rồi. Bây giờ cách ăn mặc như thế không riêng gì ở Nhật thôi đâu, ở nước ta cũng có nhiều cô gái ăn mặc như thế. Bạn nên biết ăn mặc trái mùa rất là thu hút ánh mắt, một số cô gái ngoài chuyện muốn thu hút ánh mắt người ta thì chả thèm để ý gì tới chuyện khác nữa... Thật ra mình cũng biết làm thế là ngu ngốc. Giống như các cô gái Nhật vừa nãy, qua mùa đông thì kéo nhau đi hút nước đọng trong chân, cộng thêm việc ở bên đó chỉ toàn là ngồi bằng cách quỳ gối, chuyên môn tàn phá đôi chân. Hơi lớn tuổi một chút chắc chắn sẽ bị phong thấp, viêm khớp, nửa đời sau cứ ở đó mà chờ con đau hành hạ đi!

Trần Húc cười nói:

-Vậy nếu có thuốc đặc trị phong thấp, viêm khớp thì thị trường ở Nhật Bản rất lớn nha.

Quản Dịch trả lời:

-Nếu vậy thì có càng nhiều cô gái cần đẹp không cần mạng đó!

Hai người nói chuyện phiếm một hồi, Trần Húc phát hiện cô gái này thật sự rất cởi mở, hơn nữa nàng biết không ít chuyện, từ chuyện World cup 2006 đến chỉ số Dow Jones, từ chuyện tiểu thuyết Kim Dung cho đến chuyện Vương Phi và Lý á Bằng yêu nhau,... Điều làm Trần Húc cảm thấy thoải mái là cô gái không phải như một số cô gái khác: vì muốn thể hiện mình không tán thành mà ngắt lời người ta, cô gái này thì ngược lại, nếu nàng không đồng ý thì cũng kiên nhẫn nghe người ta nói xong mới tiến hành thảo luận. Cảm giác này thật là tốt.

Hai người 888 một hồi bất giác dẫn tới thân phận của Quản Dịch. Trần Húc rất tò mò một gia đình thế nào mới có thể "đào tạo" ra một yêu tinh thế này? Hắn vẫn biết gia cảnh nàng rất khá, nhưng đến mức nào mà nàng có chi phí của riêng mình?

Bất quá Quản Dịch hình như không có hứng thú với đề tài này nên chỉ nói thoáng qua là nhà mình cũng coi như giàu có rồi không nói thêm gì nữa. Mà Trần Húc cũng là người thức thời nên thấy nàng không muốn nói thì thôi, hắn không hỏi nữa.

Hai đi chơi chán, cũng ăn no nê rồi nên chạy tới KTV [quán karaoke] "ông Lão Hạnh Phúc", thuê một phòng, bất quá tên cái phòng này rất ám muội vì người trông tiệm thấy một nam một nữ nên đề cử phòng "Tình nhân".

Có phải là tình nhân hay không thì hai vị này cũng không thể nói rõ ràng được. Trên danh nghĩa thì hai người còn cách xa hai từ "tình nhân" này 10 vạn 8 ngàn dặm, nhưng Đêm Bình an là một đêm rất đặc biệt, trai đơn gái chiếc hẹn hò nhau đi chơi thì nói sao? Bất quá thế này được gọi là "hẹn hò" sao?

...

Vừa rồi, trong KFC Trần Húc cũng hỏi nàng:

-ê, bạn thấy chúng ta có phải đang hẹn hò không vậy?

Quản Dịch trừng mắt:

-Bạn thấy sao?

Không đợi Trần Húc trả lời, nàng đã nói:

-Mình chưa bao giờ thấy ai hẹn hò ở KFC cả.

Trần Húc toát mồ hôi:

-Thế hẹn hò ở đâu?

Quản Dịch suy nghĩ một chút rồi nói:

-Ăn thì ở nhà hàng Tây, uống thì đi Blue Mountain. Khi gọi món ăn thì cũng phải chú ý, không cần biết nó ngon hay không, chỉ cần đắt tiền là được. Thật ra mình thấy ăn vì cá và miến không khác nhau nhiều lắm, còn tổ yến thì cũng tương tự kẹo mạch nha bán ven đường. Đi Blue Mountain thì cũng được, tuy nó ngon hơn cafe Java nhưng không bằng cafe Lam Sơn chính tông. Có điều cafe ở đó mắc quá, 100 đồng một bình, cầm lên thì thấy khá nặng nhưng thật ra cafe trong đó chưa được một nửa...

Hai người lại cười, thật ra Trần Húc cũng biết lần này không thể tình là "hẹn hò" được. Trong lòng hắn cho rằng hai từ này là dành cho những người yêu nhau, tuy hắn và Quản Dịch có hơi ám muội nhưng không thể nói là yêu nhau được. Tuy thấy yêu tinh này có vài phần kính trọng mình nhưng vết xe đổ của Lưu Lăng Thiên ở ngay trước mắt nên Trần Húc biết yêu tinh này là một "cái bẫy" to, theo lời nàng thì có thể thấy có rất nhiều thằng chết chìm trong đó, mà Trần Húc thì không muốn "gia nhập" đám người này.

...

Hai người vào Phòng Tình nhân, trong đó có một cái ghế dài, một bàn trà và quầy bar, một cái màn hình lớn. Trần Húc không hề khách khí chạy tới chọn bài, theo như thường lệ, hắn chọn bài từ của mình.

Trần Húc khá tự tin vào giọng hát của, tuy hắn không có luyện tập, âm cao cũng hát không nổi nhưng đối phó được với bài từ của mình là đủ rồi. Thấy Quân Dịch đang ngạc nhiên nhìn mình, Trần Húc đắc ý dạt dào, nhưng câu nói của nàng làm hắn cười không nổi:

-Bạn hát cũng khá. Nói thật nha, lúc chiều mình đã chuẩn bị tâm lý để nghe vịt kêu suốt buổi tối đó!

Trần Húc toát mồ hôi, kháng nghị:

-ê, đừng nói thế chứ, đừng làm tổn thương tâm hồn bé nhỏ của mình có được không? Còn nữa, cái từ "vịt" này đừng có kêu lung tung, không thôi người ta hiểu lầm đó!

Quân Dịch cười nghiêng ngả, run rẩy cả người. Vì trong này có điều hòa nên nàng đã cởi áo khoác, thân hình nàng lại lộ ra nên tim Trần Húc đập loạn xạ, hắn không dám nhìn nàng nên giả vờ ca hát, nhưng tâm trí đã bay đến tận đầu tận đuôi.

Làm sao Quân Dịch không thấy hắn bối rối được? Nàng nở nụ cười, đột ngột hỏi:

-ê, bạn thấy mình đẹp không?

Trần Húc gật đầu không hề do dự, nhưng hắn chợt phát hiện nên phản ứng:

-Ặc, người đẹp à, bạn không cần tự kỷ có được không?

Quân Dịch lại cười, sau đó nghiêm mặt lại:

-Mình muốn hỏi bạn một vấn đề rất quan trọng, bạn phải thành thật trả lời.

Thấy nàng nghiêm túc, Trần Húc ngập ra một lúc mới nói:

-Được, hỏi đi.

-Bạn thấy mình, Cao Hiểu Tiết và Trầm Tĩnh ai đẹp nhất?

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Năng Lực Hô Hấp Tăng Mạnh

Trần Húc nuốt nước miếng "Ưc" một cái, câu này phải trả lời như thế nào?

Hắn đang nghĩ tới chuyện Quả Táo vàng trong thần thoại Hy Lạp: nữ thần Bất Hòa Eris muốn châm ngòi ly gián nên viết trên một Quả Táo vàng một câu "Dành cho nữ thần đẹp nhất", thế là Thần Hậu Hera, nữ thần Trí Tuệ Athena và nữ thần Sắc Đẹp Aphrodite, 3 vị này tranh đoạt quyết liệt, cuối cùng s phải phái Paris - Hoàng Tử thành Troy đến làm cái chuyện dễ đắc tội người nhất là... làm trọng tài. 3 vị nữ thần thay nhau hối lộ hắn, Hera hứa cho hắn quyền lực tối cao, Athena hứa cho hắn trí tuệ và sức mạnh, còn Aphrodite thì hứa cho hắn người vợ đẹp nhất. Paris là khoái người đẹp hơn giang sơn vì thế đưa trái táo cho Aphrodite.

Thế là hắn chọc giận hai vị kia! Một vị là Thần Hậu cao cao tại thượng, còn vị kia là nữ thần có trí tuệ rất đáng sợ.

Sau đó, Paris được sự giúp đỡ của Aphrodite đã cưới được người đẹp nhất thời đó là Helen của người Spartan, dẫn đến cuộc chiến thành Troy kéo dài 15 năm.

Tiếp đó lại càng đáng sợ hơn, Athena bày kế cho người Spartan dùng ngựa gỗ, còn Hera thì phái chiến thần Ares tiếp tay, sau đó là một trận tàn sát, người thành Troy gần như bị diệt chủng!

...

Nghĩ đến chuyện thần thoại này, Trần Húc rùng mình, nói thật, Trần Húc cảm thấy cả 3 người đứng là "mỗi người một vẻ mười phân vẹn mười" []. Quán Dịch thì kiều mị động lòng người, Cao Hiểu Tiết thì nhí nhảnh đáng yêu, Trầm Tĩnh thì bình lặng như nước. Nếu muốn so sánh thì rất khó nói rõ ai hơn ai.

Cũng may là không phải 3 người giáp mặt cùng hỏi vấn đề này nên có thể "gian lận" được, vì thế hần mặt dày nói:

-Đương nhiên là bạn đẹp nhất!

Quán Dịch liếc hần một cái:

-Sao trả lời nhanh thế? Rõ ràng là trả lời cho có lệ mà thôi. Bạn không biết giả vờ suy nghĩ nửa ngày rồi mới trả lời à?

Trần Húc đỏ mồm hỏi, nghĩ thầm "Minh không nói thế có được không?", vì thế hần hỏi:

-Thế... nếu mình nói hai người bọn họ đẹp hơn thì sao?

Quán Dịch nheo nheo mắt:

-Mình sẽ nheo chết bạn!

Trần Húc lại toát mồ hôi, nghĩ thầm "Phụ nữ đúng là sinh vật kỳ quái! Kêu người ta nói thật nhưng bản thân mình thì lại không muốn nghe!"

Quán Dịch thấy bộ dáng của hần thì bật cười:

-Dọa bạn chút thôi, thật ra mình cũng biết chưa chắc mình hơn được hai nàng.

Trần Húc lau mồ hôi:

-Biết còn hỏi? Không phải là làm khó mình sao?"

Yêu tinh kia cười hi hi:

-Người ta chỉ muốn nghe bạn "nịnh nọt" chút thôi, tuy biết chắc bạn nghĩ một đằng nói một nẻo.

Nàng nói chuyện với ngữ khí gần như là nũng nịu, làm cho lòng Trần Húc rối loạn, sau đó hần phải liếc mạng niệm phật, cô gái này đúng là hại người vô số mà, mình không được sinh ra "ý tưởng" gì, nếu không sẽ rơi xuống vực sâu không đáy!!!

Trần Húc sợ nhất là khi mình thố lộ thì yêu tinh kia phán một câu "Thật ra mình chỉ xem bạn là người bạn tốt!" vì trước đây nàng đã từng phát "thẻ người tốt" cho hần!

Hai người nói cười thêm một lúc, hát thêm vài bài, đến lúc hưng phấn, Trần Húc cứ ôm mic mà gào... Lúc này cũng đã là chiều muộn, người tới càng lúc càng đông, buổi tối nhất định sẽ còn đông hơn nữa.

Lúc này thì phiên toái đến. KTV này cách âm không được tốt lắm, nên âm thanh gào thét từ các phòng khác truyền đến phá hư cả bầu không khí. Nhất là phòng đối diện, có mấy lão mặt đỏ bừng - chắc là uống nhiều rồi, mấy lão này rống quá lớn cộng thêm giọng "hát" có tính "sát thương cao", thật sự là làm người ta rất khó chịu. Trần Húc muốn qua nhắc nhở mấy lão vận âm thanh nhỏ lại một chút nhưng Quán Dịch cản lại:

-Bạn mở cửa đi, mình có cách.

Sau khi Trần Húc mở cửa thì thấy cô bé này vận âm thanh lên hết mức, sau đó "A a" vài tiếng để luyện giọng, chuẩn bị hát bài "Cao Nguyên Thanh Tạng" của Hàn Hồng.

Vừa thấy tựa bài, Trần Húc nhảy dựng lên, bài này không phải là thứ mà người thường có thể hát được, vì nó có âm rất cao!

Cô bé này định hát thì chợt đưa khăn giấy cho Trần Húc và ra dấu cho hần bịt lỗ tai lại. Vừa thấy nàng "bày trận" thế này Trần Húc phát hoảng, nhanh chóng bịt tai rồi sợ chưa chắc ăn nên hần còn nhét hai ngón tay vào lỗ tai và há miệng rộng ra. Ai cũng biết tai thông với họng, khi há miệng ra thì tạo được sự cân bằng áp suất, nếu có sóng âm cao cũng sẽ không ảnh hưởng nhiều tới màng nhĩ - điều này cho thấy Trần Húc đang sợ hãi thế nào.

Cô nàng sau khi thấm giọng thì bắt đầu hát, lúc mới bắt đầu thì còn tốt, đến đoạn âm cao thì Trần Húc phải bịt tai nhưng hần giật mình "Nàng thật sự hát được?!"

Đoạn âm cao này Trần Húc ngồi kế bên nên cũng không ảnh hưởng lắm, nhưng phòng khác thì... Tới lúc Quán Dịch hát xong bài này thì mấy lão phòng đối diện chạy ra gào lên:

-Nhỏ chút được không vậy?

Quán Dịch buông mic, Trần Húc nhìn về phía cửa cười hắc hắc:

-Đứng đứng, âm thanh nhỏ chút nhé.

Mấy lão này thấy là một người đẹp hát chứ không phải mở nhạc qua to nên đành lăm bắm rồi rút lui.

Trần Húc nhìn Quán Dịch cười cười, lấy khăn giấy khỏi tai rồi nói:

-Bái phục, bên kia vắn nhỏ lại không ít nha. Minh thật sự phục bạn đó, âm cao thế mà cũng hát được!

Về mặt Quán Dịch hơi quái quái:

-Lạ thật, bình thường mình đâu có hát nổi, chủ yếu là do hô hấp không kịp, sao giờ lại thấy rất nhẹ nhàng?

Nghĩ một lúc nàng nói:

-Để thử lại xem sao?

Trần Húc sợ hãi:

-Giê? Nữa hả? Cái này còn ghê hơn cả Sư Tử Hồng nữa! Không sợ người ta đuổi ra khỏi quán hả?

-Không sao, vắn nhỏ lại là được.

Sau đó nàng không thèm để ý tới sự phản kháng yếu ớt của Trần Húc, trực tiếp mở lại bài vừa phát.

Lần này thì âm thanh đã được điều chỉnh nhỏ lại nên Trần Húc không cần bịt tai nữa, tới đoạn âm cao, Trần Húc thấy cô nàng này vượt qua thật nhẹ nhàng, có phong thái của Hàn Hồng!

Hát xong nàng ngồi xuống, cảm thấy kỳ quái:

-Đúng là thoải mái hơn lúc trước nhiều, chuyện gì đã xảy ra?

Trần Húc cười ha hả:

-Chắc bạn vừa uống Thập toàn đại bổ, hắc hắc.

Bị Quán Dịch trừng mắt hấn mới giải đầu:

-Nghe bạn nói thế mình mới nhớ, mình cũng có cảm giác thoải mái hơn lúc trước rất nhiều. à, âm cao thì chưa thử, không biết thế nào.

Quán Dịch không thèm nói nhiều, chọn bài "Chết cũng phải yêu" rồi đưa mic cho Trần Húc:

-Thử xem sao?

Trần Húc toát mồ hôi:

-Bài này là bài tử của Lão Đại phòng mình đó!

Hắn hát được nửa bài thì phát hiện mình hát nhẹ nhàng hơn trước rất nhiều, tuy đoạn cao thì có hơi vất vả nhưng dễ dàng hơn trước rất nhiều. "Đây là chuyện gì? Không lẽ mình cũng uống Thập toàn đại bổ?"

Quán Dịch lên tiếng:

-Không biết có phải là nhờ bài tập thể dục số 9?

Trần Húc suy nghĩ một lúc rồi gật đầu, ngoài nguyên nhân này ra thì đâu còn chuyện gì khác làm cả hai người cùng tiến bộ?

Mà đúng thật là nguyên nhân này, bộ thể thuật này có gốc từ Đạo Gia, mà Đạo Gia thì rất chú ý đến "khí". Cái loại "khí" này là một loại năng lượng không nhìn thấy được nhưng cơ thể có thể cảm nhận được. Tuy bộ thể thuật này không cần ngồi xuống vận khí một cách "chuyên nghiệp" như Đạo Gia nhưng khi thực hiện động tác thì sinh ra chút "khí". Ca hát quan trọng nhất là trung khí, nói cách khác là năng lực hô hấp, nên bây giờ hai người có thể hát nhẹ nhàng là do trung khí tăng lên rất nhiều.

Quán Dịch rất hưng phấn:

-Chà, nếu tiếp tục tập luyện thì không chừng mình có thể hát được âm cao!

Trần Húc hết biết nói gì, chỉ vò đầu, hắn không biết rốt cục là bộ thể thuật này sẽ kích phát ra tiềm lực gì nữa.

Phát hiện chuyện này, hai người hưng phấn bưng bưng, bắt đầu ca hát để không phí tiền thuê phòng hát. Ban đầu thì bạn một bài mình một bài, sau đó thì

hợp xướng - toàn là tình ca. Nên biết ở KTV thì tình ca là tiết mục chính là một trong những nguyên nhân thu hút nhiều đôi tới đây.

Trần Húc cảm thấy đây là lần ca hát vui vẻ nhất, hân và Quân Dịch sau khi hát hết những bài tình ca trong này thì thậm chí hát luôn mấy bài nhạc thiếu nhi rồi cùng nhau cười nghiêng ngả.

Tuy kém tình bạn của Bá Nha và Chung Tử Kỳ nhưng nếu so với những đôi bạn trẻ thì đây là những giờ phút đáng giá nhất. Khi hát đến đoạn cao trào, hai người liếc nhìn nhau cực kỳ ấn ý, cảm giác này thật sự rất khó có được.

Trần Húc nói:

-Lần sau có ca hát thì mình nhất định sẽ mời bạn đi. Lần đầu tiên ca hát vui như thế này!

Quân Dịch cười hì hì gật đầu:

-Kêu nước uống đi, hát nửa ngày khô cả cổ luôn rồi.

Trần Húc nhấn chuông gọi phục vụ, không đầy 1 phút là cửa phòng được mở ra, một nhân viên phục vụ bước vào nói:

-Xin chào, xin hỏi các vị cần gì? Ặc!

-Cho chúng tôi bình trà... Ặc!

Trần Húc và Quân Dịch nhìn nhân viên này sững sờ, tên kia cũng ngây ngốc nhìn hai người.

-Lão Đồng? Mày làm ở đây hả?

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Khúc Nhạc Đệm Cho Tương Lai

Đồng Thanh Khiết là lão Tứ trong phòng, ngày thường thì có hành tung bí ẩn nhất. Sau giờ học là người này mất tích, không ai biết hắn đi đâu. Ở cùng phòng ai cũng biết hắn không có di động, toàn thân quý giá nhất là chiếc xe đạp già nua mới mua hồi đầu năm học của một vị sư huynh với giá 20 đồng. Trong phòng, ai cũng biết Lão Đồng không có tiền. Đầu năm học bị mất đồ, tuy Vương Đồng dẫn người bắt được tên trộm, thu hồi được laptop, di động... nhưng không thu lại được cái ví rách của Lão Đồng! Thấy biểu hiện của hắn thì ai cũng cho rằng hắn mất vài chục ngàn, sau đó một thời gian, đám Trần Húc hỏi lại thì mới biết hắn mất 103 đồng 5 xu!

Ai cũng đoán được là hắn đi làm thêm, nhưng không ai biết hắn đang làm nhân viên phục vụ ở chỗ này. Chuyện sinh viên đi làm thêm cũng không có gì phải xấu hổ mà đáng được tôn kính vì người ta kiếm tiền bằng sức lao động của mình mà.

Vì thế Trần Húc cười ha ha:

-Lão Đồng, cuối cùng cũng túm được mày rồi nhá!

Đồng Thanh Khiết xấu hổ, đóng cửa lại, bước tới nói:

-Sao mày đến đây? Woa, hẹn hò với người đẹp hả?

Quân Dịch cười rụt rè nhưng không phủ nhận, Trần Húc đưa túi quà vặt cho Đồng Thanh Khiết:

-Lão Tứ à Lão Tứ, mày không có nghĩa khí nha. Đi làm ở đây mà không chịu nói để anh em tới ủng hộ mày, chuyện này có gì mà phải giấu chứ? Mày xem, cô em này rảnh rồi cũng đi làm người mẫu, kiếm thêm chút tiền nè.

Quân dịch vỗ Trần Húc một cái, cười nói:

-Bạn là Đồng Thanh Khiết hả? Bạn rất nổi tiếng ở ký túc xá nữ đó nha!

Trần Húc và Đồng Thanh Khiết đều sững sờ, Đồng Thanh Khiết ngạc nhiên:

-Không phải chứ? Mình đâu có gì nổi bật?!

Quản Dịch cười hì hì:

-Thì chính là như thế nên mới thu hút. Hơn nữa bạn đẹp trai nên tất nhiên sẽ có nhiều người chú ý.

Trần Húc nghe thế lập tức nói:

-Giẻ? Tuy Lão Tử nhà tui đẹp trai thật nhưng không tới mức làm "điên đảo chúng sinh" chứ?

Hắn cặp cổ Đồng Thanh Khiết nói tiếp:

-Nhìn xem, mình và hắn ai đẹp trai hơn?

Đồng Thanh Khiết toát mồ hôi:

-Lão Tam, mày đừng đùa chứ, tao còn phải làm việc đó nha.

Quản Dịch cười hì hì:

-Nói thật nhé, bạn không cùng cấp bậc với người ta đâu!

Trần Húc toát mồ hôi, nhìn Đồng Thanh Khiết rồi sờ sờ mặt mình:

-Không thể nào! Chênh lệch lớn thế sao?

Thật ra Trần Húc cũng biết mình không đáng gì tới từ "đẹp trai" cả, nhiều lắm là không làm "người xem" thấy khó chịu mà thôi, bắt quá tuy anh bạn học này đẹp trai thật nhưng chênh lệch thật sự nhiều như vậy sao?

Quản Dịch mỉm cười, nam sinh và nữ sinh có cách nhìn khác xa nhau. Người khác nhìn vào chỉ thấy Đồng Thanh Khiết quê mùa bởi vì tiểu tử này không biết ăn mặc. Tóc tai thì lộn xộn, sắc mặt thì nhìn như thiếu dinh dưỡng, lông mi thì vừa thô vừa dày, trên mép miệng thì râu ria tua tủa như người Hồ. Đã thế hắn còn "chơi" một cặp mắt kính gọng bằng nhựa dỏm màu đen, quần áo thì không phối hợp với nhau. Nhìn qua thì không có chút xú khí chất nào. Nhưng nếu tóc tai gọn ghẽ, cạo sạch râu ria, thay đổi quần áo và cặp mắt kính một chút thì sẽ trở thành một "anh đẹp trai" ngay. Ít nhất là ăn đứt Trần Húc.

Ba người bật cười, lúc này đột ngột có người gõ cửa, sau đó có một cô bé đáng yêu bước vào:

-Đồng ca, quản lý đang tìm anh đó!

Đồng Thanh Khiết vội vàng:

-Ừ, anh đi ngay.

Cô bé có khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu kia thè lưỡi:

-Đồng ca, hai anh chị này là bạn anh hả?

Đồng Thanh Khiết cười nói:

-Vị này là Lão Tam cùng phòng với anh, còn vị này là bạn học. Được rồi, em đi trước đi, anh cũng đi ngay.

Thấy cô bé kia rút cổ lại, Đồng Thanh Khiết nói:

-Lão Tam à, tao phải đi ngay, nếu không quản lý trừ lương tao mất. Mày cần trà phải không? Để tao đi lấy.

Trần Húc nghe thế thì cảm thấy khó chịu, trong khi mình ca hát vui vẻ thì huynh đệ cùng phòng với mình lại phải đứng ra phục vụ, tuy nói là làm việc ngoài giờ nhưng cảm giác thật quái. Vì thế Trần Húc vội nói:

-Thôi khỏi, tụi tao cũng mệt rồi, chuẩn bị đi ngay bây giờ.

Đồng Thanh Khiết sùng sốt, hấn nhứ mày:

-Lão Tam à, không cần làm thế đâu. Mày cứ ca hát đi, tao làm việc của tao, huynh đệ mà còn khách khí cái gì?

Trần Húc đang định giải thích thì Quản Dịch đang đứng nên cạnh cười:

-Thật ra chúng tôi định đi mua quần áo, mà bây giờ cũng không còn sớm nữa nên phải đi ngay.

Trần Húc gật đầu như gà mổ thóc, lúc này Đồng Thanh Khiết mới không cần nữa, hần nói:

-Được rồi, hai người đi chơi vui về nha.

Sau đó hai thằng già vờ bắt tay, Trần Húc cười âm thầm:

-Lão Tứ à, cô bé vừa rồi rất khá. Ai chà, lại còn "Đồng ca" nữa chứ. Cố lên nhá, phải thu phục được nàng đó!

Quản Dịch vỗ lưng Trần Húc một cái rồi bắt tay Đồng Thanh Khiết, đợi Trần Húc ra khỏi cửa nàng thì thầm với Đồng Thanh Khiết:

-Đồng Kinh, đâu phải người không biết quy củ của Đồng gia? Ta muốn cho người một lời khuyên.

Hai mắt Đồng Thanh Khiết lóe lên làm người ta không dám nghĩ hần là tên nhà quê như bề ngoài:

-Lời khuyên gì?

Quản Dịch nhìn ra cửa, thấp giọng:

-Người nên tránh xa cô bé kia một chút. Lẽ nào người không biết với thân phận của người thì chuyện này sẽ không có kết quả?

Đồng Thanh Khiết nhú mày, Quản Dịch thì cười vang như chuông bạc, bước nhanh ra cửa.

Lúc này cô bé kia quay lại:

-Đồng ca, chị bạn học của anh đẹp quá! À, đúng rồi, em có gặp hình chị ấy trên mạng đó!

Đồng Thanh Khiết nhìn nàng, cô bé này có khuôn mặt tinh xảo, bầu bĩnh như quả táo, thật đáng yêu. Trong mắt nàng ánh lên vẻ hâm mộ khi nhìn Quản Dịch rời đi.

Đồng Thanh Khiết vò vò đầu nàng rồi nói:

-Đừng nhìn nữa. Em nói quản lý đang tìm mà?

Sau đó hần thờ dài, thì thầm:

-Em hâm mộ cô ấy? Thật ra cô ấy cũng hâm mộ em đó, biết không?

Ra khỏi cửa KTV, Trần Húc hít từng ngụm không khí lạnh, trên mặt có cảm giác đỏ bừng, không biết là vì lạnh hay vì vừa rồi ca hát quá hưng phấn? 9qd phía sau chạy tới:

-Này này, mặc áo khoác vào đi, đừng để bị cảm lạnh.

Trần Húc khoác áo vào, nhìn nàng, giọng nói có chút không vui:

-Vừa rồi mình có cảm giác kỳ quái!

-Kỳ quái?

-Ừ, là chuyện Lão Đồng. Tuy là sinh viên làm thêm không phải là chuyện gì đáng xấu hổ nhưng mà... Ài..., Chúng ta thì ca hát vui vẻ trong phòng, còn hần thì phải gác cửa, bưng trà nước... Mình cảm thấy xấu hổ quá!

Quản Dịch trả lời:

-Có sao đâu? Tại bạn suy nghĩ nhiều quá thôi. Mà thôi, bạn đã nói thế thì sau này chúng ta đừng ghé đây nữa.

Nghe nàng nói thế Trần Húc cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Nghĩ đến chuyện nàng vừa giải vây cho mình, hần cười nói:

-Cảm ơn bạn đã giải vây cho mình, nếu không chắc Lão Đồng sẽ khó chịu.

Quản Dịch cười:

-Không có gì. Thật ra làm thêm cũng là một cách để rèn luyện.

Trần Húc liền hỏi tới:

-Người đẹp, bạn làm người mẫu cũng để rèn luyện hả?

Quản Dịch cười hì hì:

-Đúng vậy, thời gian học đại học cũng còn nhiều mà. Tiền bạc không thành vấn đề, chủ yếu là để rèn luyện.

Trần Húc ngạc nhiên:

-Chẳng lẽ bạn muốn tham gia làng giải trí? Nơi đó "hước độc" lắm! Nghe nói nữ nghệ sĩ phải tiếp khách gì gì đó mới nổi tiếng..

Quản Dịch mỉm cười:

-Bạn yên tâm đi, loại chuyện như thế không thể nào xảy ra với mình được. Mà mình cũng không tính theo con đường nghệ thuật, bây giờ mình chỉ vì yêu thích nên mới làm cho biết thôi. 4 năm đại học... mình chỉ có 4 năm để thực hiện mơ ước của mình.

Trần Húc cảm thấy lời nàng có chút kỳ quặc nhưng không nghĩ ra được ý tứ trong đó nên không nghĩ nữa.

Hai người đi dạo lung tung, tiện tay mua gói bắp [ngô] rang và trà sữa, vừa đi vừa ăn uống.

Lúc này, trên phố đi bộ đã có rất nhiều người. Các vị "thương gia" bán hàng ven đường tranh thủ cơ hội chào mời khách, bên trong các cửa hàng lớn cũng chật ních.

...

Con phố này có từ những năm 1990 rồi dần trở nên phồn hoa nhất thành phố nên nhà cửa hai bên đường không được cao lắm, phần lớn là những căn nhà một lầu một mặt tiền.

Bên cạnh những căn nhà này là những con hẻm nhỏ, xe không chui lọt. Bên trong những con hẻm này cũng có một vài cửa hàng nhưng đang lụi bại, lạnh lẽo dần.

...

Hai người đi đến một con hẻm thì đột nhiên có một bóng người vọt tới, đẩy Quản Dịch ra rồi chạy vào hẻm. Quản Dịch bị xô bất ngờ nên lao đảo, nhưng nhờ gần đây có tập luyện bộ thể thuật nên không bị té.

Trần Húc cũng không kịp phản ứng, đang muốn mở miệng mắng thì nghe một giọng nữ bén nhọn cất lên:

-Bất hấn lại! Hấn là tên biến thái Cắt Cỏ!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Tên Cắt Cỏ?

Trần Húc vừa nghe thế thì hấn muốn đuổi theo nhưng hấn chần chờ nhìn Quản Dịch một cái, cô gái này sau khi sừng sốt cũng hét lên:

-Đuổi theo!

Trần Húc lập tức lao đi như "chó sút dây"! [:D]

Tuy hiện giờ Trần Húc chỉ mới tập được mười mấy động tác nhưng hấn cứ tập đi tập lại mãi nên thể chất của hấn càng mạnh mẽ, lực bộc phát rất mạnh. Hấn dậm chân một cái đã tới gần tên kia, mà tên kia thì do đụng trúng Quản Dịch nên bị chậm lại, vừa ổn định lại đang muốn tăng tốc thì đã bị Trần Húc đuổi tới rồi tung người ôm hấn lại, cả hai ngã xuống đất.

Hai người cùng đứng lên, tên kia biết không đánh ngã Trần Húc thì không thể chạy thoát, vì thế tung một đấm vào mặt Trần Húc.

Bị tiện nhân một mất kia chà đạp lâu như thế mà Trần Húc còn bị một chiêu sơ cấp thế này hạ gục thì hấn đi tự sát cho rồi. Trần Húc không thêm suy nghĩ, tay trái vung lên lòn vào phía trong quả đấm kia, cùi chỏ tay phải hung hăng thúc vào bụng tên kia, sau đó tay phải tung ra một cú đấm như Lý Tiểu Long, nện vào cằm tên kia, còn tay trái thì nắm chặt tay hấn, lôi về phía bả vai rồi dùng sức quật một cú! Một cú ném qua vai cực đẹp! Người kia ngã xuống đất rồi... nằm im!

Tránh đòn, thúc chò, đâm, ném qua vai. 4 động tác lưu loát sinh động, tên kia vừa la thảm thi đã bị Trần Húc thô bạo quật cho nằm bẹp dí. Sau đó Trần Húc bẻ quặt tay hắn ra sau lưng rồi cười cười với Quân Dịch.

-Bắt được rồi! Bắt được tên Cắt Cổ rồi!

Rốt cục cũng có người tỉnh táo lại, gào lên, cả đám người ồ lên, bao vây Trần Húc và tên Cắt Cổ kia vào giữa. Lúc này có người gào lên "Đánh chết hắn", đông người thế này thì mỗi người một cước cũng đủ đá chết hắn rồi. Tất nhiên, lúc đó Trần Húc cũng bị thảm không kém, đông người nhiều chân mà, có "đá nhảm" cũng không phải là chuyện lạ.

Nghĩ thế Trần Húc vội la lên:

-Gọi 113, mau gọi 113 [nguyên văn là 110]. À, người bị thương thế nào rồi?

Nghe thế mọi người mới sực nhớ, cùng nhìn về hg71 có tiếng kêu lúc nãy. Hơn một tháng nay đã có 5 cô gái bị tấn công, 1 chết, 1 bị thương nặng suýt chết, 3 người bị thương nhẹ - chắc tên biến thái ra tay vội vã nên không được chính xác, chỉ chọc thủng một lỗ trên cổ nhưng không trúng yết hầu nên thương thế không đáng ngại.

Sự kiện này làm người ta bất an, vì theo kết quả điều tra thì những cô gái này không có điểm chung gì, trong đó có 2 người học chung trường nhưng cảnh sát cho rằng đó chỉ là trùng hợp, vì 2 người này không hề quen biết nhau. Như thế thì tên Cắt Cổ này ra tay không có quy tắc, chỉ cần là phụ nữ thì có thể bị tấn công!

Vì thế các cô gái rất sợ gặp phải hắn, giờ thấy hắn đã bị bắt nên các cô rất kích động, vội gọi điện báo tin cho bạn bè hay, báo tin "Đã an toàn!"

Đúng lúc này, mọi người xôn xao vì thấy cô gái bị tấn công và vài người nữa chạy qua đây, cô này vừa chạy vừa kêu:

-Tiểu Bảo! Tiểu Bảo, anh không sao chứ?!

Cô gái kia lao đảo chen vào đám người, đẩy Trần Húc sang một bên:

-Tiểu Bảo, anh không sao chứ? Đừng làm em sợ nha!

Thấy tên kia không trả lời, trên khóe miệng có vết máu - do Trần Húc đâm một cái nên cần trúng lưỡi chảy máu - cô nàng hung hăng trừng mắt với Trần Húc:

-Sao nguoi ra tay ác vậy?

Câu này làm người có mặt ngậy ra. "Cái lẽ gì thốn? Nạn nhân nói chuyện xưa với hung thủ?"

Có người quan sát cẩn thận thì thấy trên cổ cô nàng không có vết thương nào, sao hồi nãy ôm cổ nằm lăn lộn trên đất?

Trần Húc cũng sững sốt, chuyện gì thế này?

Lúc này có một tên khoảng 27, 28 tuổi, mặc áo lông chạy tới, nói với mọi người:

-Các vị, các vị! Ngại quá, để tôi giải thích một chút, người đó không phải là tên Cắt Cổ, chúng tôi đang quảng cáo cho sản phẩm của mình. Xin lỗi, thật xin lỗi các vị.

Gã này đỡ tên "Cắt Cổ" lên, cười làm lành:

-Chỉ là biểu diễn, biểu diễn mà thôi, à, giống như biểu diễn ảo thuật ấy, còn hai vị này là diễn viên, mục đích là quảng cáo cho sản phẩm "Tắm che cổ" này của chúng tôi.

Nói xong hắn móc ra mấy cái gì đó giống như mấy cái vòng cổ xích chó nhưng dày hơn, rồi nói tiếp:

-Hiện giờ tên biến thái Cắt Cổ hoành hành ngang ngược, các cô gái nên tự bảo vệ mình, chúng tôi có sản phẩm mới là tắm che cổ này, vừa an toàn lại vừa đẹp. Bên ngoài phủ lông mềm, đeo lên cổ thì vừa thoải mái lại vừa giữ ấm, bên trong đệm nhựa cao cấp rất cứng, lưỡi dao không thể cắt thủng! Cho nên, quý cô hãy tự bảo vệ mình bằng cách dùng sản phẩm này, mỗi cái chỉ có 50 đồng thôi!

Mọi người toát mồ hôi, thì ra là quảng cáo?!

Trần Húc và Quân Dịch nhìn nhau cười khỏ, phải công nhận là mấy người này có đầu óc kinh doanh quá nhạy bén, thậm chí Trần Húc còn nghi ngờ có phải tên Cắt Cổ là do mấy người này dựng lên để thanh lý mấy thứ đầu thừa đuôi thẹo gì đó hay không nữa?

Đám phụ nữ thì thất vọng ra mặt, tưởng đâu bắt được tên biến thái ai ngờ... Ài...

Bắt quả cũng có người mua tắm che cổ.

Đám phụ nữ nhìn Quân Dịch với ánh mắt đầy hâm mộ, nếu có bạn trai mạnh mẽ thế này thì đâu cần sợ tên biến thái đó nữa. Thấy nhiều người nhìn mình chăm chăm, Quân Dịch vội đeo cái kính râm to dùng đã chuẩn bị sẵn, vì gần đây nàng khá nổi tiếng, trên mạng có rất nhiều hình của nàng, không phải nàng sợ bị người ta tung tin đồn nhảm mà chỉ sợ người ta nhận ra rồi kéo tới đòi chụp ảnh, xin chữ ký .v.v... Loại chuyện thế này đã xảy ra nhiều lần rồi.

Tên Cát Cỏ giả bị Trần Húc đánh không nhẹ, chưa kịp lên xe cấp cứu đã bị cảnh sát "xúc" đi. Vì vừa rồi có người báo đã bắt được tên hung thủ đang làm cảnh sát đầu đầu nên lập tức bay tới, đã thế còn kéo theo phóng viên đài truyền hình nữa chứ!

Ai ngờ, tới nơi mới biết là "hàng nhái" nên rất bức bối. Có thể đoán trước kết quả của tên hàng nhái này không tốt lành gì vì hành động của hắn là gây rối trật tự công cộng, không bị nhốt 15 ngày thì cũng phải ngồi chồm hổm trong trại tạm giam vài bữa!

Tên này cũng rất buồn bức nhưng cũng chỉ có thể tự trách mình xui xẻo mà thôi. Nếu không đụng ngay Trần Húc, hắn chỉ cần chạy thêm vài bước, vọt vào trong hẻm đường ngang ngõ tắt chặn chặt như mạng nhện thì bắt được hắn mới là chuyện lạ.

Trần Húc sắm vai công dân tốt nên cũng được cảnh sát hỏi han, đây là chuyện nhỏ nên cũng không cần về đồn, chỉ cần trả lời vài câu là được.

Khi Trần Húc trở lại thì thấy Quân Dịch đang sung sướng mang một tấm che cổ, trên tay còn cầm mấy cái nữa.

Trần Húc toát mồ hôi:

-Người đẹp, không phải bạn thừa tiền nên chạy tới mua cái thứ này đó chứ? Tốn 50 đồng để rước một món đầu thừa đuôi thẹo về nhà? Sao bọn hắn không đi cướp cho nhanh?

Quân Dịch cười nói:

-Bạn xem mình có giống người thừa tiền không? Hồi nãy mình đi tìm vị thương gia kia nói người của họ đụng vào mình thì tính sao? Ai ngờ người kia biết mình nên đưa luôn cho mình mấy cái.

Trần Húc bĩu môi:

-Bạn lấy nhiều thế để làm gì? Bốn năm cái là người ta mất hết hai trăm mấy rồi!

Quân Dịch:

-Xì! Cái thứ này nhiều nhất là 20 đồng. À, đeo vào cũng thấy ấm, không bị gió lùa vào mặt, vào cổ. Nhìn xem, cũng đẹp đấy chứ?!

Trần Húc biết nói gì đây? Hắn cũng đeo một cái lên cổ, cảm thấy khá ấm áp.

Hai người đi tiếp, trên đường đi phát hiện không ít cô gái đeo tấm che cổ, có đủ các màu sắc phù hợp với quần áo của các cô. Thậm chí còn có người còn trang trí lên đó bằng cách cài bông hoa linh tinh gì đó lên, nhìn cũng khá xinh xắn.

Sau đó họ nhìn thấy một đám mặc quần áo đỏ, đội nón đỏ, dán râu trắng vừa nói "Merry X'Mas" vừa phát tờ rơi quảng cáo.

Đi tới vài bước thì có một cô bé đi tới:

-Anh ơi, mua hoa tặng chị gái xinh đẹp này đi!

Trần Húc:

-Ừ, cô bé này ăn nói thật ngọt ngào nha. Bao nhiêu vậy em? 20 đồng? Được anh lấy 1 cây. Hoa hồng đỏ ấy.

Sau đó hắn quay qua đưa cho Quân Dịch:

-Đừng hiểu lầm nhá, đùa tí thôi.

Quân Dịch như cười như không:

-Hoa Hồng đỏ là đại biểu cho tình yêu nha, bạn muốn tỏ tình thì cứ nói ra miệng là được rồi, bày vẽ làm gì?!

Nghe xong Trần Húc nhảy dựng, vô tình đụng trúng người bên cạnh, hắn vội vàng:

-Xin lỗi, xin lỗi, tôi không cố ý.

Người bị đụng trúng là một cô gái đang phát tờ rơi quảng cáo, nàng mặc bộ quần áo đỏ, đầu đội một cái nón đỏ nên không thấy mặt. Nàng nói:

-Không sao.

Rồi thuận tay đưa tờ rơi qua:

Trên đường đi Trần Húc đã nhận không ít tờ rơi, cơ bản nhìn một cái rồi ném thùng rác, nhưng vừa đựng người ta mà không lấy tờ rơi thì cũng ngại, nên hắn đưa tay ra lấy. Lúc nhận tờ rơi, hắn thấy được khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo phía dưới cái mũ đồ thì hắn sững sờ:

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Tên Cắt Cổ! (2)

-Ủa! Hai người đang hẹn hò?!

-Cao Hiều Tiết? Sao bạn ở đây?

Thấy tạo hình hiện tại của nàng, Trần Húc lập tức nhớ tới trong phim "Kế hoạch baby", Cổ Thiên Lạc mặc bộ đồ con gà, đứng lắc lắc cái mông, bán hàng ở đầu đường, rất đáng yêu.

-Sao bà tới đây phát tờ rơi? Ặc, tiệm bánh ngọt? À, Tram Tinh đâu? Không có tới à?

-Ừ, Trạng Tinh ở trong ký túc xá.

Thầy Cao Hiệu Tiết lăm la lăm lét, Trần Húc cười:

Cao Hiêu Tiết trùng mắt:

-Không phải chứ? Tháng trước bà vợ được không ít lì xì của phóng viên mà? Còn thiếu tiền sao?

-Tui là con nhà nghèo, đâu thể nào so sánh với mấy người.

Người thông minh như Quan Diệc sao không nhận ra ý tứ trong đó? Nàng mỉm cười:

Cao Hi²u Ti³ết:

-Sao không có liên quan? Bây giờ mình chưa có tiền nhưng mình sẽ kiếm được rồi trả cho bạn.

Hai người nói qua nói lại làm Trần Húc tò mò:

-Bà thiếu tiền cô ấy hỏi nào?

Quản Dịch mỉm cười, Cao Hiểu Tiết trừng mắt:

-Đầu heo! Quên rồi hả? Hôm triển lãm đó, vì giúp đỡ chúng ta mà Quản Dịch phải bồi thường cho Ngân Phong 50.000!

Nghe thế Trần Húc mới nhớ. Lúc đó Quản Dịch tức giận ném chi phiếu, sau đó Trần Húc có tìm nạng để trả tiền nhưng nạng trả lời:

-Giữ chứ? Bạn xem, ngay cả chi phiếu mình cũng có thì để ý gì chút tiền đó?

Trần Húc nghĩ lại thấy cũng đúng, vì thế qua một tháng hần đã quên mất chuyện này!

Ai ngờ Cao Hiểu Tiết còn nhớ, hơn nữa còn tự gánh món nợ này. Trần Húc thấy cô bé này thật ngốc, 50.000 lạng đó, nạng nghĩ đi làm thêm để trả nợ? Nên biết số tiền này không nhỏ, sinh viên mới tốt nghiệp, tìm được việc làm thì mỗi tháng nhiều nhất cũng chỉ hơn 1.000... Được rồi tính tròn 2.000 đi, không ăn không xài thì cũng phải mất 25 tháng mới đủ số!

Vì một tháng cùng "lăn lộn" làm game nên mọi người trong nhóm cũng quen thân nhau nên Trần Húc gõ trán nạng một cái:

-Nha đầu ngốc! Bà làm thêm thế này thì chừng nào mới đủ tiền? Được rồi, cho dù kiếm đủ thì sao? Đấy đâu phải là chuyện của một mình bà?

Cao Hiểu Tiết xoa xoa cái trán:

-Đấy vốn là chuyện của mình tui mà! Ai da, ông đừng có quản chuyện này có được không? Đương nhiên tui biết là làm công thì không biết tới chừng nào mới đủ, tui và Tinh Tinh có bàn bạc rồi, định mở một tiệm bánh ngọt gần trường. Tinh Tinh biết làm bánh kem, hương vị rất tốt! Còn tui thì tới đây làm thêm để học lóm, kiếm thêm kinh nghiệm.

Sau đó nạng nói với Quản Dịch:

-Mình biết bạn có tiền nhưng bạn là bạn, còn mình là mình. Mình nợ bạn thì phải trả.

Quản Dịch cười:

-Tùy bạn vậy.

Trần Húc thấy cảnh này trong lòng sinh ra cảm xúc khác lạ. Trong khoảng thời gian làm việc chung khá dài, tất nhiên hẳn hiểu tính cách của Cao Hiểu Tiết, một khi nạng quyết định chuyện gì rồi thì không ai cản nổi. Lúc làm game là như vậy, bây giờ cũng thế. Về phần nạng tự gánh nợ là do nạng cảm thấy thiếu nợ đám bạn học rất nhiều. Vì cả đám không cầu danh lợi, tự nguyện bận rộn suốt tháng, ngay cả tiệc mừng công cũng không cho nạng cơ hội khoe cả nhóm. Vì thế Cao Hiểu Tiết cảm thấy mình làm phiền người khác. Nạng biết Quản Dịch có tiền - đừng thấy Quản Dịch mặc đồ bình thường, nhiều nhất là vài trăm đồng mà lắm, bản tính của phụ nữ là nhiều chuyện nên Cao Hiểu Tiết đã sớm nghe ngóng được Quản Dịch xài mỹ phẩm toàn thứ là đắt tiền - nhưng người ta có tiền là chuyện của người ta, còn mình thiếu nợ là chuyện của mình, quan trọng hơn là nạng không muốn nợ Quản Dịch cái nhân tình 50.000 này!

Trần Húc suy nghĩ một lúc rồi nói:

-Được rồi. Sau này có việc cần thì bà cứ tìm tui. À, hay là cho tui nhập cổ phần hế?

Cao Hiểu Tiết:

-Ai dà, tui với Tinh Tinh bàn bạc kỹ rồi. Tiền bạc nói sau, 100.000 là đủ mở một cái tiệm nhỏ rồi. Tiệm lớn thì khoang hãy bàn tới, không gấp.

Trần Húc và Quản Dịch đều biết Cao Hiểu Tiết không muốn mở miệng là vì không muốn mang nợ, vì thế không nói nhiều. Trần Húc nói:

-À, sao bà lại chạy tới đây phát tờ roi? Còn tiệm bánh ở đâu?

Cao Hiểu Tiết nói:

-Ồ ngã ba đằng kia, trong tiệm ít người nên quản lý kêu tui tới đây phát tờ roi. Hay là tui dẫn hai người tới đó? Mua 2 cái bánh rồi giả vờ là khách do tui giới thiệu? Hi hi.

Trần Húc nói "Ừ" rồi 3 người đi tới đó. Dọc đường, đột nhiên Quản Dịch lấy một tấm che cổ đưa cho Cao Hiểu Tiết:

-Bạn mang cái này vào đi, đừng lo, cái này là đồ miễn phí đó, hi hi. Bạn phải cẩn thận mới được. Vì mình đọc trên mạng người ta nói 5 cô gái nạn nhân của tên Cắt Cổ đều là người nhỏ nhắn xinh xắn như bạn vậy. Không chừng tên này chuyên nhắm vào những cô gái như bạn đó!

Cao Hiểu Tiết "Á" một tiếng rồi che cái cổ lại theo bản năng, sau đó đeo tấm che cổ lên. Cảm giác khá thoải mái nên nàng lại nhí nhảnh:

-Cảm ơn bạn! Bất quá có gặp tên biến thái đó thì mình sẽ cắt "chìm" hần!

Trần Húc toát mồ hôi, Quân Dịch thì che miệng cười trộm. Chợt nghe Cao Hiểu Tiết hát:

-Gặp biến thái đừng sợ đừng sợ, mình có tấm che cổ đừng sợ đừng sợ...

...

Tiệm bánh ngọt này không lớn, lại nằm trong hẻm nhỏ nên khách khứa rất ít, nhưng nghe Cao Hiểu Tiết giới thiệu bánh Sô-cô-la ở đây rất ngon, nàng đang học lỏm món này nên Trần Húc và Quân Dịch bước vào trong tiệm, chuẩn bị mua bánh Sô-cô-la, còn Cao Hiểu Tiết thì cười tủm tỉm rồi chuẩn bị đi phát tờ rơi.

Sau khi bước vào cửa, có một người đàn ông khá cao, đeo kính râm, khẩu trang và đội mũ bước qua hai người. Hai người đều sững sốt một chút.

Trần Húc cảm giác được trên người người này có khí tức không thoải mái, loại khí tức này sau khi Trần Húc huấn luyện lâu ngày mới có được. Hần quay đầu nhìn người kia một chút rồi hỏi Quân Dịch:

-Bạn có sao không?

Quân Dịch khẽ run nhưng không nói gì, chỉ nắm chặt tay. Sau đó nàng quay đầu nhìn người kia, mà người kia thì đang bước nhanh về phía Cao Hiểu Tiết.

-"Có chuyện!" Hai người đồng thanh, Trần Húc lập tức xông lên, hần có cảm giác người đàn ông này rất nguy hiểm!

Quân Dịch thì la lên:

-Cao Hiểu Tiết cẩn thận! Hần là tên Cắt Cổ!

Đúng vậy!

Hai người cùng tập bài thể thuật, với lại Trần Húc tập luyện đánh nhau lâu ngày nên hai người có cảm giác nhạy bén hơn người thường. Lúc gặp người này thì có cảm giác hần có sát khí!

Hai người đều nghĩ tên này đeo kính râm, khẩu trang và đội mũ, hoàn toàn che mất khuôn mặt! Tại sao hần phải làm như thế?

Mất vài giây phán đoán, hai người kịp thời phản ứng, người kia chắc chắn là tên Cắt Cổ!

Người kia nghe Quân Dịch kêu lên nhưng bất chấp tất cả, đột ngột vọt nhanh tới! Lúc này Cao Hiểu Tiết còn chưa kịp phản ứng, chỉ kịp quay lại nhìn. Cánh tay phải của hần vung lên, một đạo ánh sáng nhắm ngay cổ Cao Hiểu Tiết! Trần Húc thấy rõ ràng tên kia đeo bao tay, trong bàn tay nắm một con dao phát ra ánh sáng lạnh...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Hòn Đá Diên Cuồng (1/2)

Giờ phút này Trần Húc cảm thấy trời đất trống rỗng.

Hần chỉ có thể trở mắt nhìn Cao Hiểu Tiết té xuống đất, còn thấy ánh sáng phản xạ của cặp kính râm đó!

Chỉ trong một cái chớp mắt, tên Cắt Cổ bỏ chạy, Trần Húc diên cuồng như dã thú bị thương, hần gào lên rồi bay về phía Cao Hiểu Tiết, không rảnh để đuổi theo tên biến thái, tiện tay nhặt một hòn đá ném về phía tên Cắt Cổ.

Lúc nhỏ, Trần Húc thích nhất là Tiểu Lý Phi Dao - Lý Tầm Hoan, nhưng đâu có được phép phóng phi dao nên đành chuyển sang tập ném đá, tuy được coi là "thành tài" nhưng bị cha mẹ mắng không ít vì mục tiêu của hần toàn là... bóng đèn đường hoặc cửa kính nhà người ta!

Lớn lên một chút, hấn mới biết mình làm sai nên "tay nghề" hoang phí, ai ngờ sau mười mấy năm hấn lại ra tay. Đang trong cơn giận dữ, hấn ném thật chính xác, thật mạnh vào ót tên biến thái! Tên kia "Á!" một tiếng rồi ôm đầu, lao đảo biến mất trong những cơn hầm hăng chửi.

Trần Húc ôm Cao Hiểu Tiết:

- Bà có sao không? Xe cứu thương, ai kêu xe cứu thương dùm cái!

Lúc này hấn hoảng loạn nên quên mất trong túi mình có điện thoại. Quân Dịch vội gọi 115 [nguyên văn 120] rồi cũng chạy tới, đứng sau lưng nhìn Cao Hiểu Tiết nằm trong ngực Trần Húc, Quân Dịch "A" một tiếng rồi bịt miệng. Hai mắt Trần Húc đỏ ngầu, không nói lời nào, cứ ôm Cao Hiểu Tiết trong lòng chạy tới chiếc taxi đang đậu, hấn quát lên:

- Mở cửa! Nhanh lên! Đưa chúng tôi tới bệnh viện!

Tài xế taxi choáng váng, chỉ chỉ vào Cao Hiểu Tiết trong lòng Trần Húc nhưng nói không nên lời. Trần Húc quỳnh lên, sút cái rầm vào cửa xe:

- Địch mợ! Mở cửa nhanh lên!

Đúng lúc này Cao Hiểu Tiết lên tiếng:

- Ê, tui chưa có chết!

- "Á!" Trần Húc cúi đầu thấy Cao Hiểu Tiết đang mở đôi mắt to nhìn mình, trên cổ của nàng là tấm che cổ màu đỏ, làm hấn trong lúc quỳnh quáng tưởng đó là máu!

Hai người trợn mắt nhìn nhau, Cao Hiểu Tiết đỏ mặt, giãy dụa:

- Thả tui xuống!

Lúc này Trần Húc mới hoàn hồn, "Ừ" một tiếng rồi buông tay, "Bạch" một cái, Cao Hiểu Tiết rơi xuống đất, ôm hông kêu lên:

- Trần Húc! Đầu heo! Tui kêu ông "thả tui xuống" chứ không phải là "ném tui xuống" nhá!

Lúc này Quân Dịch cũng chạy tới, vội lấy tấm che cổ của Cao Hiểu Tiết ra, sau đó nàng nhìn chăm chăm vào cái cổ trắng như thiên nga kia thấy trên cổ chỉ có một vết mờ mờ, không chảy tí xíu máu nào nàng mới thở phào:

- Làm mình sợ muốn chết!

Trần Húc đứng cười ngây ngô, lúc này ông bác lái taxi mới lên tiếng:

- Ê, vừa rồi tôi định nói với cậu là cô bé này không sao như tại cậu quá gấp nên không để ý!

Trần Húc vội vàng móc gói thuốc ra đưa cho ông ấy, cười nịnh:

- Xin lỗi, xin lỗi! Tại vừa rồi cháu khẩn trương quá... Hắc hắc, mời bác hút thuốc!

Ông taxi đốt một điếu cho mình, một điếu cho Trần Húc rồi nói:

- Ừm, thuốc ngon!

Lúc này tim Trần Húc còn nằm trên cổ, vất vả lắm mới rút được một hơi, có ni-cô-tin kích thích làm hấn bình tĩnh một chút.

- Xin lỗi bác, vừa rồi cháu quá kích động...

Trần Húc nhét gói thuốc vào tay ông taxi:

- Thật xin lỗi vì đá vào xe của bác...

Vốn ông taxi cũng tức giận nhưng thấy thằng này gấp vì cứu người, vội lại hấn cũng thành thật xin lỗi nên khoát tay:

- Bỏ đi. Cậu gấp cứu người yêu thì cũng là chuyện bình thường. Làm cửa xe móp một lỗ... Thôi bỏ đi, cậu lo chăm sóc bạn gái của mình đi.

Trần Húc định giải thích nàng không phải bạn gái của mình nhưng lại thấy cả đời này chưa chắc gì gặp lại ông taxi này nên đầu thêm giải thích gì cho mệt. Vì thế hấn khom người nhìn vết thương trên cổ Cao Hiểu Tiết:

- Vừa rồi làm tui sợ muốn chết! Giờ còn chưa hoàn hồn nè! Ồ, cũng may là có tấm che cổ!

Thật ra Cao Hiểu Tiết cũng sợ ngây người, nếu không thì làm gì có chuyện Trần Húc ôm mình cả buổi mà không phản ứng? Nếu là cô gái khác thì chỉ sợ bây giờ đã khóc ngất lên rồi, nhưng nàng chỉ run run đứng lên chứ không khóc.

Sau một lúc lâu Cao Hiểu Tiết mới nói với Quân Dịch:

-Cảm ơn, cảm ơn... Bạn cứu mình một mạng, nhân tình mình nợ bạn lại càng nhiều thêm rồi..

Cao Hiểu Tiết không khóc nhưng Quân Dịch thì nước mắt lưng tròng. Nàng nhớ tới cảnh vừa rồi thì cũng cảm thấy sợ hãi, nếu hôm nay không gặp Cao Hiểu Tiết và đưa nàng tắm che cổ thì..

Thấy vết đỏ trên cổ Cao Hiểu Tiết, Trần Húc kêu:

-Đi bệnh viện khám đi. Ai biết trên dao của thằng kia có độc hay không?!

Cao Hiểu Tiết nghe thế thì cười mắng:

-Đầu heo! Thời buổi này có người bôi độc lên binh khí? Ông làm game riết rồi bị khủng hã?

Vì trong game của họ có tính năng bôi độc lên ám khí nên nàng mới nói thế. Nhưng thấy Trần Húc quan tâm mình thì trong lòng nàng sinh ra cảm giác khác lạ, với lại ai biết thằng cha kia có thật sự bôi thuốc diệt chuột lên dao hay không? Nên nàng gật đầu.

Ông taxi bên cạnh nghe thế thì mở cửa xe và lên tiếng:

-Đúng đó, đi bệnh viện khám đi. Lên xe!

Trần Húc vội đỡ Cao Hiểu Tiết vào xe, rồi mấy người nhanh chóng chạy tới bệnh viện tỉnh. Trên đường, Trần Húc gọi kẻ với Trạh Tinh chuyện đã xảy ra. Sau khi Cao Hiểu Tiết được băng bó cái cổ đi ra thì Trạh Tinh đang ngồi chờ ở cửa.

Trạh Tinh vừa thấy Cao Hiểu Tiết thì hai mắt đỏ hoe nhưng bị nàng nén lại, sau đó nàng chạy qua ôm Cao Hiểu Tiết:

-Xin lỗi, tại mình cả, nếu mình đi cùng bạn thì đâu có xảy ra chuyện!

Cao Hiểu Tiết đã khôi tinh thần, trở lại bộ dáng nhí nhảnh, đang gặm táo của Trần Húc mua, thấy Trạh Tinh muốn khóc nên nàng vội dỗ dành:

-Không sao không sao! Bạn xem nè, mình đâu có sao. Đâu có gì nghiêm trọng, chỉ xước da chút xíu, còn chưa chảy máu nữa là. Bất quá đừng để mình gặp lại thằng cha đó nha, hấn làm mình sợ một hồi cộng thêm bị chích một mũi vào mông nữa nè!

Nghe Cao Hiểu Tiết nói thế, Trạh Tinh cũng biết chắc là không sao, nàng lau khóe mắt:

-Không sao là tốt rồi. Đúng rồi, Trần Húc đâu? Vừa rồi hấn có gọi cho mình mà?

Lúc này Quân Dịch đang đứng bên cạnh cũng lên tiếng:

-Vừa rồi hấn nhớ tới gì đó nên chạy đi mất rồi.

Cao Hiểu Tiết cười hi hi:

-Kệ cái đầu heo đó đi! Dù sao hấn cũng nói sẽ mời ăn cơm để an ủi và làm cho da mình nhanh chóng hồi phục. Tinh Tinh đi cùng nha.

Trần Húc chạy trở lại phố đi bộ.

Hắn thấy không thể bỏ qua chuyện này được. Nếu hôm nay không may mắn thì Cao Hiểu Tiết thật sự có chuyện rồi, mà lúc đó mình cũng có mặt ở hiện trường, nếu để hấn tận mắt thấy Cao Hiểu Tiết xảy ra chuyện thì cả đời này hấn không thể tha thứ cho mình, tuy chuyện này không liên quan gì tới hấn nhưng dù sao Cao Hiểu Tiết cũng là bạn, mà bạn mình bị người ta sát hại ngay trước mặt mình thì bóng ma trong lòng chỉ sợ cả đời này cũng không phai mờ.

Hơn nữa, hung thủ còn là tên Cát Cổ, chuyên môn làm hại con gái người ta!

Tới thời điểm này thì đã có 6 cô gái bị tấn công, 1 chết, 1 trọng thương, 4 bị thương nhẹ! Tuy Trần Húc không bao giờ cho mình là siêu nhân chuyên mặc quần lót đỏ, nghiện cứu vớt thế giới nhưng khi thấy Cao Hiểu Tiết bị tấn công thì trong lòng mình như bị ai đó chém 1 đao!.

Chuyện không dính tới mình thì nhiều nhất chỉ là xem tin tức, nhưng chuyện xảy ra bên cạnh mình thì không chỉ là tin tức nữa mà là một bài học bằng máu!

Nếu không bắt được thằng khốn đó thì không biết sẽ còn bao nhiêu người bị hại? Mà trong những người bị hại đó không chừng sẽ có người mình quen biết như Trạh Tinh hay Quân Dịch!

Nhớ tới lúc kính râm của tên kia lóe hàn quang cộng thêm hấn ra tay không hề do dự, Trần Húc khẳng định tên đó là một tên điên lãnh khốc! Không

chứng tên này biết mình và Quân Dịch! Nếu là người thường thì còn đỡ, nhưng gần đây trên mạng có rất nhiều hình của Quân Dịch, chỉ cần tìm tòi một chút là biết thân phận của nàng! Nếu hấn muốn trả thù vì bị Quân Dịch nhìn thấy tướng mạo thì hấn sẽ ra tay với nàng... Một người ngoài sáng, một người trong tối rất khó đề phòng! "Không sợ mất trộm, chỉ sợ trộm 'nhớ thương'!"

Vì thế Trần Húc trở lại đây, vì hấn nhớ rõ mình ném trúng đầu tên kia...

Trả Lời Với Trích Dẫn

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Hòn Đá Diên Cuồng (2/2)

Trần Húc nhớ rõ mình ném rất mạnh, lại trúng đầu tên kia. Ai cũng biết, tuy xương đầu khá dày nhưng da lại mỏng, nếu ném mạnh như thế thì không làm nào bị chấn động như cũng phải xước da, nếu xước da thì phải chảy máu, mà chảy máu thì... kêu Tiểu Mẫn điều tra!

Trần Húc trở lại tiệm bánh, cẩn thận tìm tòi, những người đi ngang đều ngạc nhiên:

-Ài..., chắc chắn là bị móc túi rồi, có phải làm rơi ví đâu mà tìm?!

Gần tiệm bánh cũng không có nhiều hẻm lùm, Trần Húc tìm một lúc thì thấy tảng đá có vết máu, chính là nó!

Trần Húc kê cái đồng hồ gần tảng đá, ra lệnh cho Tiểu Mẫn phân tích, kết quả:

-Hoặc Hồ, nam, CMND số xxx.xxx.xxx.

Trên mặt đồng hồ còn có hình tên này.

Người trong hình thoát nhìn rất nhỏ nhả, không ai có thể liên tưởng hấn với tên biến thái được. Nếu hấn đeo thêm cái kính thì người ta sẽ cho rằng hấn là một học giả!

Tuy Tiểu Mẫn cung cấp tin tức nhưng làm sao bắt được hấn? Ngoài hình chụp, số CMND thì chỉ có nhóm máu, phần thông tin gì khác thì chỉ ghi một chữ "A".

Trần Húc liền hỏi:

-Sao tin tức có chút xiu vậy? Đại chỉ đâu? Có thân phận gì? Không điều tra được hả?

-Xin lỗi, quyền hạn không đủ. Muốn biết thông tin này thì ngài phải có quyền hạn cấp A.

"Mja, lại là cái "quyền hạn" chó chết này!" Trần Húc hung hăng sút một cái vào bức tường bên cạnh, nghĩ thầm "Sau này phải đánh tét móng thẳng cháu nội này mới được! Đặt quyền hạn chó đẻ gì không biết?!"

Bất quá có nóng ruột cũng không làm được gì. Trần Húc biết Tiểu Mẫn chỉ là một phần mềm, phần mềm thì rất cứng nhắc, chỉ hành động theo mệnh lệnh đặt trước, trừ khi biết hoặc phá giải được cái gọi là "mật mã quyền hạn" này!

Trong đầu sinh ra ý tưởng đó làm Trần Húc giật mình, trước giờ mình chưa từng nghĩ tới chuyện này!

Nguyên nhân chủ yếu là do trình độ mình chỉ là một con gà máy tính, tuy hiện giờ năng lực có tăng lên nhưng chưa đủ để gọi là cao thủ - dù là cao thủ trung cấp. Một nguyên nhân khác là Trần Húc cảm thấy Tiểu Mẫn quá mạnh mẽ, cao như đỉnh Everest, cho nên hấn không không có tự tin để nảy ra ý tưởng "hack" Tiểu Mẫn!

Nhưng cho dù Tiểu Mẫn có mạnh mẽ thế nào thì cũng là phần mềm, cho dù là 80 năm sau thì phần mềm vẫn là phần mềm! Thời gian gần đây, do chăm chỉ học hành nên Trần Húc biết được bất kể là phần cứng hay phần mềm đều nhất định có lỗ hổng! Không hề có phần cứng hay phần mềm hoàn hảo, chỉ "di dời" lỗ hổng khỏi tầm mắt người ta mà thôi!

Trần Húc thừa nhận mình là một con gà. Nhưng bất kể cao thủ nào cũng phải bắt đầu từ con số 0, à, trừ mấy người "xuyên thời không" thì không ai vừa sinh ra đã là cao thủ.

Mà gà cũng có chỗ tốt của gà nha. Đối với hần thì phá giải mật mã của máy tính 80 năm sau hay là phá giải mật mã trên WinXP cũng khó khăn như nhau. Nếu Ngô Nguyên có thể học phá giải mật mã máy tính từ nhỏ thì sao mình không học để phá giải mật mã của Tiểu Mẫn?!

Ý tưởng này có chút hoang đường nhưng không phải không làm được!

Một người không biết chút gì mà muốn làm thế là chuyện không thể xảy ra, nhưng nó lại gieo vào lòng một hạt giống. Theo giờ gian và trình độ tăng lên thì hạt giống này sẽ nảy mầm, bén rễ. Bây giờ thì nói đây là ý nghĩ kỳ lạ nhưng biết đâu sau này lại làm được?

Trần Húc hít sâu mấy hơi, dồn nén ý tưởng này vào đáy lòng. Hiện giờ không phải lúc nghĩ nhiều, không biết năm nào tháng nào mình mới đủ trình độ để thực hiện được, nói không chừng tới lúc đó mình và tên Cắt Cỏ đã "hết phim" rồi!

Nhưng có cách khác!

Trần Húc đón taxi chạy đến đồn Công an. Anh Công an lần trước rất nhiệt tình, nhờ hần điều tra người có số CMND này thử xem sao. Tuy bây giờ trên mạng có cho tìm thông tin của số CMND, nhưng nó không chi tiết. Hệ thống này chỉ đưa ra ngày sinh, giới tính, hình chụp và nơi đăng ký CMND. Nhưng mấy thứ này Trần Húc cũng biết! Hiện giờ thử hần muốn biết là thân phận và địa chỉ của tên kia. Cho nên chỉ có cách đến đồn Công an, dùng hệ thống chuyên nghiệp của Công an mới biết được thân phận người này, chứ nếu không chỉ biết cái tên Hoắc Hồ và hình chụp thì đại đầu tìm hần trong 1 tỷ dân?

Trần Húc vào đồn, đúng lúc gặp anh cảnh sát trẻ nọ và mấy người mặc đồng phục đứng tuổi. Thấy Trần Húc, anh cảnh sát trẻ kia lên tiếng:

-Ô, chào đại thám tử. Vương ca, Lý ca, để em giới thiệu một chút nha, chú em này là thám tử lần theo dấu vân tay, bắt được tên trộm trong trường Đại học Tổng Hợp đó.

Mấy viên cảnh sát lớn tuổi nhìn Trần Húc cười cười, anh cảnh sát cũng cười:

-Sao đây chú em? Lần này tới báo án gì đây?

Vốn Trần Húc muốn nhờ họ điều tra nhưng hần nghe được mấy lời của anh cảnh sát nên do dự. Một lần bắt được hung thủ là gọi là trùng hợp, nhưng hai lần thì sao? Còn nói là trùng hợp nữa à?

Trần Húc cũng biết đạo lý "cây to đón gió lớn", lần trước có lý do để nói là nghi ngờ thằng bán bút nhưng lần này không có bất kỳ lý do gì!

Vì thế Trần Húc suy nghĩ rồi nói:

-Anh à, anh chưa biết hôm nay tên Cắt Cỏ lại xuất hiện trên phố đi bộ hả? Người bị tấn công là bạn của em, lúc ấy em cũng có mặt ở đó.

-Thật hả?

Mấy viên cảnh sát đứng bật dậy, người gọi là Vương ca lên tiếng:

-Đúng rồi, vừa rồi cấp trên có gọi điện thoại, nói tên Cắt Cỏ lại xuất hiện. À, bạn của chú không sao chứ?

-Không sao, lúc đó cô ấy có mang tấm che cổ nên chỉ bị xước da.

-Tấm che cổ?

Trần Húc kể lại chuyện tấm che cổ, mấy viên cảnh sát nghe thế đều vui vẻ:

-Hay thật! Thương nhân bây giờ quá nhạy bén!

Biết được không ai gặp bất hạnh nên mấy viên cảnh sát yên lòng. Vì chuyện của tên Cắt Cỏ này làm cảnh sát rất đau đầu, bây giờ đã có 6 người bị nạn, mà toàn bộ đều là sinh viên! Chuyện này làm cho mặt của cấp trên không có chút ánh sáng, hao tổn rất nhiều nhân lực để trấn an thân nhân người chết nên toàn bộ cục cảnh sát đều hận tên biến thái thấu xương. Nhưng vấn đề là tên kia quá giao hoạt, mỗi lần gây án chỉ trong chớp mắt, không lưu lại chút xúu manh mối, chỉ có một đoạn ghi hình của ngân hàng ngăn ngừa mấy giây lại mờ ảo, cơ bản là không xài được! Mà hần hành động cũng không theo quy luật gì. Đã có nữ cảnh sát giả dạng sinh viên, đi dạo lung tung trên phố đi bộ cả tuần, bắt được vài tên móc túi nhưng không hề thấy bóng dáng của hần.

Có một vị cảnh sát hỏi Trần Húc:

-Chú em thấy bộ dáng của hần hả? Có thấy mặt mày gì không?

Trần Húc nghe thế thì mừng rỡ, vừa định miêu tả theo tấm hình của Tiểu Mẫn cung cấp thì lão kia nói tiếp:

-Ài..., chắc không thấy được đâu há. Nghe nói tên kia hành động đều keo dính râm, khẩu trang rồi còn trùm mũ nữa thì làm sao thấy mặt hần được?

Trần Húc nghe thế thì tức ói máu, mắng thảm "Đêch mợ, ông không nói câu này thì chết à?", Bất quá hần mất cơ hội miêu tả rồi. Vì thế hần sờ túi, lấy hòn đá kia đã được hần lấy túi nhựa bọc lại cẩn thận ra:

-Lúc đó cấp bách nên em dùng hòn đá này ném trúng gáy hắn, trên đó còn lưu vết máu của hắn..

-"Thật hả?" Máy viên cảnh sát vội chạy qua, cẩn thận tiếp nhận hòn đá "Cảm ơn chú em nhiều lắm! Đây là chứng cứ quan trọng à nha!"

Vương ca tiếp lời:

-Tên Cắt Cổ bị thương sau gáy phải không? Tốt lắm, chúng ta lập tức thông báo cho các bệnh viện, chú ý những người gáy bị thương. Em miêu tả sơ qua đặc thù của hắn xem, ví dụ như chiều cao, mập ốm?

Trần Húc nghĩ một lúc rồi nói:

-Hắn cao trên 1,8m, thân thể trung bình, không cường tráng cũng không gầy, ừm, là một người đàn ông.

Vốn Trần Húc định nói mình thấy mặt hắn nhưng không tìm được lý do nên đành buông tha.

Sau khi ghi chép xong Trần Húc mới có cơ hội mở miệng, hắn ra vẻ như vô tình hỏi:

-À, không biết là cục Công an có thể dựa vào số CMND để biết thông tin cụ thể về một người nào đó hay không? Ví dụ như địa chỉ của hắn chẳng hạn?

Máy viên cảnh sát nghe thế thì bật cười:

-Làm gì mà tra được?! Chỉ dựa vào số CMND thì nhiều nhất là biết được nơi hắn đăng ký hộ khẩu, nơi cấp giấy CMND mà thôi. Nếu hắn có nơi ở cố định hoặc có đăng ký tạm trú thì còn biết được chứ dân lưu động hoặc ở chui thì bỏ tay!

-Trong này có thể tra được không?

-Tất nhiên là được!

-"Vậy anh giúp em chút đi!" Trần Húc cười hắc hắc, kéo tay cảnh sát trẻ qua một bên rồi nhét gói thuốc lá và tay hắn "Anh giúp em nha, tra dùm số CMND này cái".

Viên cảnh sát đẩy gói thuốc trở lại:

-Không được đâu! Làm vậy là vi phạm! Nhưng mà chú muốn điều tra ai vậy?

Trần Húc liếc qua liếc lại:

-Ai dà, anh đừng hỏi nhiều như vậy. Tra dùm em một chút nha? Mọi người đều có lợi!

-"Không được!" Anh cảnh sát lắc đầu "Chuyện này anh không làm chủ được đâu. Không phải anh không muốn giúp chú, mà là không thể giúp! Đầu tiên là trái với nguyên tắc. Tiếp theo là... Ài..., nói thật nhá, anh vừa vào ngành, đâu có đủ quyền hạn để tra. Muốn tra thì phải có mấy vị sư huynh gật đầu mới được"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Ý Tưởng Cho Tiệm Bánh Ngọt

Trần Húc buồn bực tiêu sái ra khỏi đồn công an, vì mặc kệ hắn kêu gào, khóc lóc thế nào thì người ta cũng không chịu giúp. Một bên thì không có lý do chính đáng để giúp, còn một bên thì không dám nói nguyên nhân, vì thế hai bên cứ "cạ cạ mãi mà không nên câu"...

Trần Húc vừa ra khỏi đồn công an thì nhận được điện thoại của Cao Hiểu Tiết, giọng nữ nhí nhảnh, trong trẻo vang lên:

-Anh đẹp trai! Đang ở đâu vậy? Không phải nói tối nay mời tui một bữa đại tiệc để bổ sung dinh dưỡng và an ủi sao? Ông ở đây vậy? Tui đói bụng muốn chết nè!

Trần Húc cảm thấy thần kinh của cô nàng quá mạnh mẽ! Người thường mà gặp chuyện thế này thì vài ngày sau còn chưa chắc hồi phục được! Hắn trả lời:

-Mấy bà đón xe tới Nhà hàng Quốc tế trước đi, tui tới ngay.

Quả nhiên, Cao Hiểu Tiết nghe Nhà hàng Quốc tế thì vui sướng hét lên "Ông tới nhanh đó nha!" rồi cúp điện thoại.

Lúc Trần Húc tới nơi thì ba cô nàng đang ăn uống. Quân Dịch và Trạh Tĩnh thì rụt rè ngồi ăn trái cây, một người thì động tác tao nhã, một người thì nhẹ nhàng, thu hút rất nhiều ánh mắt của đám đàn ông xung quanh. Mà Cao Hiểu Tiết thì đang hưng phấn cầm chén đĩa chạy tới mấy quầy thức ăn... Thì ra các nàng đang ăn tiệc đứng.

Tiệc đứng ở Nhà hàng Quốc tế rất nổi tiếng, đương nhiên ngoài hương vị thì giá tiền cũng nổi tiếng không kém: 188 đồng / người. Thấy Cao Hiểu Tiết vui vẻ thì Trần Húc thấy chút tiền đó chẳng đáng gì.

Thấy Trần Húc tới, Cao Hiểu Tiết hưng phấn đón tiếp:

-Ê, ông chạy đi đâu vậy? Sao giờ này mới tới? Nè nè, ăn hết đi, đừng khách khí nha. Ông xem nè, tui đặc biệt chuẩn bị cho ông nhiều đồ ăn thế này, ông phải ăn hết đó!

Trần Húc phát hoảng khi thấy trên bàn đầy đồ ăn:

-Không phải chứ! Bà kêu tui ăn hết bàn thức ăn này?!!

Cao Hiểu Tiết cười ngọt ngào:

-Ai da, ông là con trai mà! Hôm nay thấy ông vất vả nên tui đặc biệt khao ông mà!

Trần Húc đau khổ:

-Thế này mà gọi là "khao" hả? Đây là tiệc đứng mà! Tui muốn ăn gì không biết tự đi lấy sao? Bà lấy nhiều thế này nếu ăn không hết thì phải chịu phạt tiền đó!

Cao Hiểu Tiết cười tủm tỉm, ngây thơ nói:

-Tui biết! Cho nên ông phải cố gắng ăn cho hết.

Thấy Trần Húc trừng mắt với mình, Cao Hiểu Tiết cúi đầu tỏ vẻ:

-Người ta là người nhà quê chưa biết chuyện mà! Lúc mới vào tui đâu có biết bị phạt tiền nên lấy rất nhiều... Ông nhìn nè, cua, mực có hương vị rất ngon đó nha!

Trần Húc bĩu môi:

-Thôi được rồi, dù sao cũng có 4 người ăn mà...

Nói hết câu thì Quân Dịch mỉm cười tiếp lời:

-Đừng tính phần mình nha, gần đây mình đang ăn kiêng.

Trạh Tĩnh cũng cười nói:

-Mình cũng vậy.

Cao Hiểu Tiết trợn mắt:

-Giê? Ê ê, hai người không ăn thì...

Hai nàng mỉm cười, một người yêu mị, một người thuần khiết, lại làm đám đàn ông choáng váng. Cao Hiểu Tiết nhìn Trần Húc cười hi hi:

-Ông đừng nói là ông cũng "ăn kiêng" nhá?

Thật ra Trần Húc rất muốn nói "Hồng ân" nhưng nghĩ tới nếu bị phạt tiền thì mình cũng phải xuất tiền túi, vì thế cắn răng:

-Được rồi, tui ăn! Nhưng mà bà đừng có lấy thêm nghe. Ăn hết đồ ăn trên bàn này là đủ tét bụng rồi!

Thế là hai người đáng thương chiến đấu với thức ăn. Ai cũng biết là ăn tiệc đứng thì sợ nhất là mấy món nặng bụng như bánh ngọt, cơm,... nhưng mà... Cao Hiểu Tiết lại lấy 3 mâm bánh ngọt! Trần Húc ăn hơn 2 mâm thì phát hiện mình nuốt hết nổi...

Trần Húc đành vừa uống nước vừa ai oán nhìn Quân Dịch, Trạh Tĩnh:

-Hai người cũng thật là... Rõ ràng là biết dùng tiệc đứng, sao không chịu ăn bả???

Trạm Tinh cười nói:

-Thấy bạn ấy vui vẻ như thế nên bọn mình không nỡ phá đám.

Quản Dịch cũng gật đầu, Trần Húc đành buồn bực ăn bánh. Cao Hiểu Tiết cũng ăn bánh ngọt nhưng mỗi thứ chỉ nếm một cái, đưa ra lời bình. Rồi đi WC!

Quản Dịch nói:

-Vừa rồi bọn mình có bàn bạc với nhau, cảm thấy mở tiệm bánh ngọt là một ý tưởng rất tốt. Nếu chúng ta làm bánh ngon thì sẽ thu hút khách rất nhanh. Đầu tư ban đầu là 100.000, nếu làm tốt thì có thể thu hồi vốn trong vòng 1 năm. Sau này nếu không làm nữa thì có thể sang lại tiệm, không lỗ là gì, cho nên...

-Cho nên cái gì?

-Cho nên bọn mình quyết định cùng nhau hùn vốn mở tiệm bánh, bạn có muốn làm hay không?

-Bốn người chúng ta?

-Đúng vậy. Này, có ba đại mỹ nữ bên cạnh đó, cơ hội này người khác cầu mà không được, bạn đừng nhăn nhó không tình nguyện có được không?

Trần Húc cười ha hả:

-Mình không tình nguyện hồi nào? Có cơ hội rèn luyện bản thân mà, mình đâu dám có ý kiến chứ. Nhập cổ thế nào?

Quản Dịch và Trạm Tinh nhìn nhau, Quản Dịch cười:

-Bạn, mình và Trạm Tinh, mỗi người ra 30.000, Cao Hiểu Tiết ra 10.000. Mỗi người có 25% cổ phần vì chúng ta chỉ ra tiền, còn Cao Hiểu Tiết là người trực tiếp làm nên cổ phần có hơi nhiều một chút...

Quản Dịch thấy Cao Hiểu Tiết chưa trở về nên nói nhỏ:

-Thật ra bọn mình định cho Cao Hiểu Tiết 50% nhưng cô ấy không chịu, nên trước mắt là thế này, sau đó chậm rãi chuyển cổ phần cho bạn ấy.

Trần Húc có thể sinh ý kiến gì đây?

Vì ba người đều muốn giúp Cao Hiểu Tiết, bằng không nằng kiếm 50.000 tới bao giờ mới đủ? Về phần Quản Dịch hả? Chắc chắn là yêu tinh này không thêm đề 50.000 vào trong mắt. Mà Trạm Tinh cũng thế. Còn phần mình thì có đồng vô đồng ra.

Cho nên Trần Húc gật đầu, Quản Dịch cười hí hì:

-Các loại thủ tục giấy tờ thì mình lo, mặt bằng thì do Trạm Tinh chọn, còn ông thì sao? Dù sao cũng phải gánh vác chuyện gì đó chứ?

Trần Húc toát mồ hôi:

-Lúc đó mình làm tạp vụ là được, ngoài ra thì mình chẳng giúp được gì cả! Với lại hiện giờ mình đang có chuyện cần làm.

Đúng là Trần Húc có chuyện cần làm ngay, làm gì còn tâm trí lo chuyện tiệm bánh? Quản Dịch quan sát Trần Húc một lúc, nằng biết hắn đang bận tâm chuyện tên Cát Cổ nên an ủi:

-Yên tâm đi, chắc là không sao.

Trần Húc biết cô nằng này rất khôn khéo, vì thế hắn nói:

-Hỏi mấy bạn cái này nha, nếu biết số CMND của một người thì làm sao để tìm được thân phận của người đó?

Quản Dịch suy nghĩ một lúc rồi nói:

-Tới đồn công an!

-Nhưng đồn công an cũng không thể tra được nhiều tin tức.

Quản Dịch cười:

-Vì công an phải bảo vệ quyền riêng tư của người ta. Nếu thật sự muốn tìm thì cũng có nhiều cách khác nữa...

Thấy cô nàng cười có vẻ rất chắc chắn, Trần Húc cảm thấy nàng muốn nói bóng gió là nếu nàng muốn thì chắc chắn sẽ tìm được, vì gia đình cô nàng này có tiền, không chừng còn có quyền nữa! Nếu được thì Trần Húc sẽ nhờ nàng giúp, nhưng hắn không dám nói, vì khi bắt được tên biến thái kia thì mình phải lộ mặt, sẽ làm người khác hoài nghi.

Vì thế khi Quân Dịch hỏi hắn muốn tìm ai thì hắn nói là "Hỏi chơi cho biết".

Hai cô gái đối diện đều dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn hắn, rõ ràng là muốn tìm điểm gì đó.

Bất quá Trần Húc không nói thì hai người cũng không hỏi nữa. Trạm Tĩnh nhẹ nhàng cầm cái muỗng nhỏ khuấy cafe, nhẹ giọng nói:

-Thật ra, còn có vài phương pháp, như... hack chẳng hạn.

-Hack?

-Ừm, nếu mình nhớ không nhầm thì từ năm 2001, chính phủ đã bắt đầu xây dựng kho dữ liệu dân cư trên cả nước, hiện giờ kho dữ liệu chắc cũng sắp hoàn thành rồi. Hiện giờ trên mạng có trang web thông qua số CMND để tìm họ tên, hình chụp của một người. Mà trong mạng của công an chắc chắn là có thể tra ra nhiều thông tin hơn nữa, tỷ như họ khẩu, nơi ở,... Cũng có thể theo con đường không chính thức tra ra được nhiều thứ nhưng không cụ thể nhưng bên công an.

Trần Húc nghe thế thì tái mặt:

-Bạn... Bạn nói là hack mạng nội bộ của công an? Nếu bị tóm thì...!

Hai nàng bật cười, Quân Dịch thì cười run cả người, còn Trạm Tĩnh thì chỉ cười mỉm. Bất quá có lượt hắn hỏi, ai dám tấn công trang web của chính phủ là hết đường sống!

Quân Dịch cười:

-Rốt cục bạn muốn điều tra ai? Mình có thể giúp, như vậy thì bạn khỏi sợ cảnh "máu chảy đầu rơi".

Trạm Tĩnh cũng cười:

-Thật ra đâu có nghiêm trọng như bạn nói. Muốn xâm nhập mạng nội bộ của công an đâu có đơn giản, bởi vì kho dữ liệu này đâu có nối với inte. Chỉ cần có người quen làm trong đó và biết mật mã là có thể tra ra được, có làm cũng không ai biết.

Trần Húc động tâm, hắn có cảm giác cô gái trầm tĩnh này đang nhắc nhở mình. Chợt nghe Trạm Tĩnh nói như đang đùa:

-Nếu trong cục công an có một cái máy tính nào đó có chứa Trojan thì có thể đột nhập mà không ai hay biết...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Truy Lùng Tên Cắt Cỏ

Sau bữa ăn, Trần Húc và Cao Hiểu Tiết gần như là "lăn" về!

Một bàn đầy nhóc thức ăn, trong đó có một nửa là hải sản có vỏ như sò, ốc,... bị hai người nhét vào bụng, ngán đến tận cổ... Trần Húc suýt nữa phải chạy vào WC nôn vài lần. "Bò" lên taxi, Trần Húc thầm thề rằng trong vòng nửa năm sau sẽ không ăn hải sản nữa, còn Cao Hiểu Tiết thì xoa xoa nắn nắn cái bụng nhỏ của mình, buồn bực lắm bản:

-Xong rồi, xong rồi! Ăn một bữa này ít nhất là tăng 3 cân, phải giảm béo mới được...

Thấy bộ dạng của nàng đã quên mất chuyện bị nạn, mọi người thầm thở phào. Nghe nói 3 người bị thương nhẹ kia thì trong đó có 1 người bị dọa tới mức xin tạm nghỉ học, cuốn gói về nhà, còn 2 cô kia thì cứ lo lắng đề phòng, đi đâu cũng phải có người đi kèm. Đây là bóng ma tâm lý, Cao Hiểu Tiết không bị ám ảnh thì thật tốt quá.

Chiều hôm sau, Trần Húc trở lại đồn công an. Thấy anh cảnh sát trẻ nọ hắn liền chạy tới:

-Sau khi về nhà em phác thảo tên Cắt Cỏ, hy vọng có thể giúp các anh một chút.

Nói rồi hắn cắm USB vào máy tính trong cục công an, nhanh chóng mở file "CatCo.jpg". Thấy tấm hình viên cảnh sát suýt nữa hôn mê, Trần Húc ngượng ngừng gãi gãi đầu:

-Em không có học vẽ, nhất là vẽ trên máy tính. Vẽ được thế này là khá lắm rồi đó!

Anh cảnh sát phì cười:

-Ồ, tên Cắt Cỏ không người là người, hắn là Bán Thú nhân!

Trong bức họa mơ hồ có một người mặc áo khoác đỏ, đội mũ len màu xanh sẫm, đeo một cái kính râm thật to và khẩu trang, thật ra có nhìn bức họa này hay không thì cũng không có gì khác nhau cả! Đã thế bên cạnh Trần Húc còn chú thích: "Cao 1,8m đến 1,83m, nam, khoảng 25 tuổi, hơi cường tráng hơn người thường một tí".

Mấy viên cảnh sát dở khóc dở cười, đưa bức họa của chuyên gia vẽ dựa theo lời khai của Trần Húc hôm qua cho hắn xem. Xem xong Trần Húc cười ngừng ngừng:

-Ai dà, còn giống hơn em vẽ nữa! Phải biết sớm các anh có nhân tài thế này thì em còn bêu xấu làm gì! Hắc hắc, ngại quá!

Thái độ của Trần Húc làm cảnh sát cũng thấy ngại, dù sao người ta cũng chỉ là sinh viên mà hỗ trợ rất nhiệt tình. Vì thế cả đám đều cười nói:

-Không sao, thái độ của em mới đáng quý! Cũng may là hôm qua em đem hồn đá kia tới, đã phân tích đó là nhóm máu A. Giúp bọn anh có tiến triển trong việc điều tra.

Trần Húc ngượng ngừng, xấu hổ lấy cái USB ra, nói:

-Em về trước nha.

Sau đó hắn biến mất nhanh như chớp, đám cảnh sát không phát hiện sau khi ra khỏi cửa Trần Húc cười gian.

Trần Húc đã thực hiện rất bức họa này rất tỉ mỉ, nhưng cái tỉ mỉ không phải là bức họa "Bán Thú nhân" của tên Cắt Cỏ!

Trong khoảng thời gian này, Trần Húc học tập "Hán Ngữ" rất hăng hái, chẳng những đã có thể viết phần mềm mà hiểu biết đối với phần cứng lẫn phần mềm cũng được nâng cao.

Lần này Trần Húc lợi dụng một lỗ hổng chưa bị phát hiện trên WinXP. Lỗ hổng này là do phần mềm xem ảnh trên WinXP, thông qua đó Trần Húc có thể lén lút gắn Trojan vào file .jpg, biến cái máy tính của cảnh sát thành "thịt gà"!

Thật ra, Trần Húc mở file ảnh "Bán Thú nhân" kia lên với mục đích chính là cài Trojan! Trojan này còn có chức năng ghi lại thao tác bàn phím[keylog] rồi gửi về cho Trần Húc, thông qua đó hắn có thể trộm được mật mã.

Trojan này được Trần Húc đặt tên là "Chuyên bắt Cắt Cỏ", đây là Trojan đầu tiên được hắn tạo ra. Còn lỗ hổng này là do trong quá trình học tập, Trần Húc phát hiện được, rồi hắn dùng mẩu của biến thể Trojan "Bò câu xám" để chế tạo con Trojan của mình.

Cách cài Trojan của hắn cũng thật là quái gở, làm gì có hacker nào chạy tới nhà người ta rồi mở máy tính lên cài Trojan? Nhưng hắn không làm cũng không được, vì trình độ của hắn bây giờ mà lỗ hổng phá tường lửa là bị người ta tùm ngay!

Mặc kệ nói thế nào thì đây cũng là tác phẩm đầu tay của Trần Húc, nó có ý nghĩa đánh dấu bước ngoặt trong đời hắn. Trần Húc rất cẩn thận, hắn đặt thời gian là một ngày, sau một ngày thì Trojan này tự động tháo bỏ, đến lúc đó thì không có ai biết được nữa.

Sau khi ra khỏi đồn, Trần Húc liền chui ngay vào một khách sạn nhỏ gần đó, thuê một phòng rồi dùng Tiểu Mẫn ra lệnh cho Trojan mở cửa sau, bắt đầu quá trình đột nhập.

Hiện giờ đang đổi mẫu giấy CMND nên không sợ cảnh sát không lên mạng tra tư liệu trong kho dữ liệu nọ. Nói tới mẫu CMND mới, Trần Húc liền nhớ tới kho dữ liệu điều tra dân số của Tiểu Mẫn, vì hắn đang dùng mẫu mới này nên biết trong đó có chứa một con chip, ghi nhiều thông tin quan trọng nhưng chưa phong phú như vân tay, nhóm máu,... Thật ra, hiện giờ đã có thể áp dụng kỹ thuật này nhưng chi phí quá cao nên không ghi chép, tương lai chắc chắn sẽ được áp dụng.

Quả nhiên Trojan của Trần Húc nhanh chóng gửi email đến. Lúc này Trần Húc ngهنgh ngang chiếm quyền điều khiển máy tính của đối phương, hắn phát hiện hệ thống tra tìm số CMND đã được mở, thế là hắn nhập số CMND của Hoắc Hồ vào rồi nhanh chóng nhận được các thông tin liên quan:

-Hoắc Hồ, nam, sinh ngày 22 tháng 7 năm 1980, Nguyên quán thành phố xx, tỉnh xx...

-Năm 1998 thi vào ngành Toán học Đại học Giao Thông...

-Năm 2002 thi vào hệ Nghiên cứu sinh ngành Toán học Đại học Giao Thông...

-Năm 2005 tốt nghiệp, được mời giảng dạy ở Đại học Công Nghiệp...

Trần Húc hưng hăng đập lên bàn:

-Quả nhiên là người thành phố này!

Hắn nhìn tới nhìn lui thấy không còn thông tin gì đáng giá nên lẳng lặng rút lui rồi hủy hết kết quả vừa tra được. Tuy rằng hắn được Tiểu Mẫn hỗ trợ che dấu tung tích nhưng thời gian này hắn đã tập được thói quen quan trọng nhất của hacker là phải tự bảo vệ mình.

Sau khi biết Hoắc Hồ từng giảng dạy ở Đại học Công Nghiệp nên Trần Húc ghé thăm BBS của trường này.

Đại học Công Nghiệp là một trường đại học nổi tiếng không kém với Đại học Tổng Hợp. Có điều Đại học Tổng Hợp có rất nhiều chuyên ngành còn Đại học Công Nghiệp thì hướng về các ngành khoa học tự nhiên. Hai trường cũng không gần nhau lắm, cách nhau tới năm sáu trạm xe bus nên hai bên cũng không liên hệ gì nhiều.

Sau khi đổ bộ BBS, Trần Húc đăng ký một tài khoản, rồi bắt đầu tìm kiếm những thứ có liên quan tới từ "Hoắc Hồ".

BBS của Công Đại [Đại học Công Nghiệp] cũng rất đông đúc, bài post rất nhiều. Trần Húc tìm tòi một lúc, không biết là hắn may mắn hay Hoắc Hồ xui xẻo mà Trần Húc tìm được bài có liên quan tới Hoắc Hồ.

Có khá nhiều bài, Trần Húc mở ra xem thì đó là bài của sinh viên, nhưng Trần Húc rất ngạc nhiên vì các bài này đều miêu tả Hoắc Hồ là người rất tốt!

Có người nói Hoắc Hồ giảng bài rất sinh động, có người nói hắn rất vui tính, có người nói hắn là người tốt, sinh viên trong lớp đều thích hắn, còn có người kể lại chuyện cả lớp đi chơi xuân vui vẻ thế nào...

Trần Húc choáng váng "Chẳng lẽ mình đọc nhầm? Hay là hòn đá đó không dính máu của Cắt Cổ mà dính máu của Hoắc Hồ?"

Trần Húc càng đọc thì càng lạnh lòng, hắn nghĩ "Xong rồi, manh mối đứt hết rồi!"

Trong một bài post còn có hình chụp, bài đó có tiêu đề "Hình tui và giáo sư Hoắc". Vừa nhìn hình là biết ai là giáo sư, ai là sinh viên. Trong hình thì Hoắc Hồ cũng cao khoảng 1,8m nhưng rõ ràng là gầy yếu hơn tên Cắt Cổ... Chẳng lẽ thật sự không phải là hắn?!

"Không được" Trần Húc tự nhủ "Không thể kết luận sớm vậy được, mình phải điều tra thêm... Để coi hắn có bị thương sau gáy không?"

Lúc này, trong ký túc xá Công Đại, Hoắc Hồ - người được đám sinh viên hâm mộ đang nằm lăn lộn trên giường.

Hai mắt hắn đỏ au, mặt trắng bệch, tóc tai lộn xộn như ổ quạ, sau gáy hắn có dán một miếng băng gạc! Trên băng gạc ướt đẫm máu tươi!

"Grừ grừ" Hoắc Hồ gào rú như chó điên, sau khi rên rĩ một lúc hắn mới thấp giọng nói "Không được, không thể chịu được! Thuốc, thuốc đâu?!"

Sau đó hắn nhìn màn hình máy tính, tiếp đó vò đầu điên cuồng, rồi gào lên như dã thú:

-Ta giết người! Ta giết người! Sao giống nhau thế?!

Trên màn hình máy tính đang trình diễn hình của một cô gái, khi thì rạng rỡ như nắng mặt trời, khi thì ngây thơ, khi thì nhí nhảnh... Là hình của Cao Hiểu Tiết!

Những tấm hình này là hình được chụp lúc phóng vấn!

Trên desktop có một file Word đang viết dang dở:

-Ngày 24 tháng 12, Đêm Bình an.

-Mình thất bại. Mình tìm lâu rồi mới gặp nàng trên phố đi bộ, làm công trong tiệm bánh ngọt. Đây là cơ hội trời ban cho mình! Mình luôn nhìn theo nàng nhưng nàng chỉ đứng giữa con phố đông người làm mình không có cơ hội ra tay. Chờ đợi thật lâu mới thấy nàng đi tới một con hẻm nhỏ, không ngờ trên cổ nàng có đeo cái gì đó...

-Mình bị thương nhưng mình sẽ không tha thứ không bỏ cuộc! Họ quá giống nhau! Trong tên cũng có chữ Tiết!

Hoắc Hồ nhìn lên màn hình di động, trong đó có hình của hắn chụp cùng một cô gái, đó là một cô gái nhỏ nhắn Giang Nam, cô gái này cười rạng rỡ như nắng mặt trời, có 3 phần giống với Cao Hiểu Tiết!

Nếu cảnh sát thấy tấm hình này thì chắc chắn sẽ chấn động vì cô gái này chính là người chết vào ngày 10 tháng 11, là nạn nhân đầu tiên của Cắt Cổ!

Tên của nàng là Bạch Tiết!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Đột Nhập

Trần Húc liên hệ với huynh đệ trước đây của mình, chính cái là thằng chuyên trốn học chơi FF. Tên của thằng này là Ngô Vũ.

Ngô Vũ với Trần Húc là bạn từ nhỏ tới lớn, hẳn thi vào Công Đại, nên vừa tới Công Đại thì Trần Húc liền nhớ tới hắn.

Thấy Trần Húc, Ngô Vũ nhảy cẫng lên, vui mừng ra mặt:

-Tiểu tử nhà mày là cái đồ không có lương tâm, lão tử ngày nhớ đêm mong mày, trông mày... mời lão tử bữa cơm. Tối giờ mới gặp mặt, xem ra tao sắp được mãn nguyện rồi.

Trần Húc kỳ quái nhìn hắn:

-F..k! Mày lừa cơm của lão tử còn ít hả? Sao lần này tích cực quá vậy?!

Ngô Vũ đắc ý ném ra một tờ báo:

-Lần này mày chạy không thoát đâu. Cha mày giỏi thế! Bán thuốc trị bệnh đại được hơn 10 triệu, tiền tiêu vặt của mày không tăng lên mới lạ?

Hắn móc thêm một tờ báo nữa:

-Còn cái này nữa, tiểu tử mày cũng trâu bò lắm nha, không chút tâm hơi đột nhiên được đăng báo, còn làm game nữa chứ! Nói thật nhá, cái game Kim Dung Truyền Kỳ của mày làm khá lắm, tao chơi liên tục 3 ngày 3 đêm không ngủ đó. Đúng là quá trâu!

Thấy hắn móc ra nhiều báo chí như thế, Trần Húc cũng hết đường nói rồi:

-Có phải mày luôn mang mấy thứ này bên người để khoe khoang không vậy?

Ngô Vũ mặt dày, không biết xấu hổ mà còn dương dương tự đắc:

-Đương nhiên rồi, huynh đệ tốt của tao có tương lai sáng chói mà, đi theo mày tao cũng được thom lây.

Trần Húc toát mồ hôi:

-Được rồi được rồi. Tao mời cơm, địa điểm tùy mày chọn. Nhưng mà mày phải giúp tao chuyện này đã.

-Nói đi!

-Mày biết một giáo sư trẻ Toán học tuổi tên là Hoắc Hồ không?

Ngô Vũ nghe thế liền vui vẻ:

-Biết chứ! Ông là giáo trẻ nhất trong khoa tụi tao mà. Sao mày biết ông?

Trần Húc cười hà hà:

-Nghe đồn, nghe đồn thôi. Nghe nói ông có danh tiếng rất tốt nên muốn làm quen một chút thôi mà.

Ngô Vũ không nghĩ ngợi gì:

-Danh tiếng của giáo sư Hoắc tới tận bên trường bọn mày hả? Ông giảng bài rất hay, mày cũng biết tao học mấy môn tự nhiên hơi kém, mỗi tiết đối với tao là cực hình, nhưng tao chưa bao giờ bỏ tiết của ông cả.

Nghe lời Ngô Vũ, Trần Húc càng thấy kỳ quái, rốt cục chuyện này là chuyện gì? Mình sai lầm sao?

Vì thế Trần Húc nói:

-Bây giờ ông ở đâu?

Ngô Vũ nhún vai:

-Ông không có ở đây! Giờ này mới 14g30, đang là giờ học đó. Nếu ông đang dạy thì tao còn chạy ra đón mày à? Chiều nay là tiết của ông nhưng ông xin nghỉ bệnh rồi, tui tao định đi thăm ông đây.

-Xin nghỉ bệnh?

Trần Húc nghe thế thì liên tưởng tới tên Cắt Cỏ bị mình ném vỡ đầu, vì thế nói:

-Mày biết chỗ ông ở không? Mày dẫn tao tới đó đi, tao tìm ông có việc gấp!

Ngô Vũ thấy kỳ quái:

-Hôm nay mày bị bệnh hả? Vừa tới đã hỏi giáo sư Hoắc rồi còn đòi gấp gấp, mày định làm gì?

Trần Húc nói:

-Tao có chuyện gấp. Mày đừng hỏi nhiều. Một câu thôi, đi hay không?

Ngô Vũ lập tức trả lời:

-8 cái đùi gà căn-tin, tao dẫn mày đi liền!

Trần Húc mắng:

-Đi chết đi! Lão tử mua cho mày 80 cái!

Khi Ngô Vũ dẫn Trần Húc tới dưới lầu ký túc xá, Trần Húc dừng lại, Ngô Vũ ngạc nhiên:

-Sao mày đứng lại? Không phải có chuyện gấp sao? Giáo sư Hoắc ở ngay trên lầu đó.

Trần Húc suy nghĩ, cảm thấy không được vì tên Cắt Cỏ từng thấy mặt mình!

Lúc mình ném đá trúng tên Cắt Cỏ thì hắn quay lại nhìn mình. Cái nhìn này mang đầy thù hận, không thể nào dễ dàng quên được. Bây giờ mình xông lên, nếu Hoắc Hồ chính là tên Cắt Cỏ thì hắn sẽ tìm cách gây khó dễ cho mình!

Tuy mình có luyện tập đánh nhau nhưng dù sao cũng gặp tên biến thái, mình cũng không dám chắc là tự bảo vệ được nói chi bên cạnh còn có Ngô Vũ.

Vốn Trần Húc định xác nhận xem người này có phải là tên Cắt Cỏ hay không rồi điện thoại báo cảnh sát? Nếu đúng thì hắn sẽ bị bắt bởi vì có vết máu trên hòn đá làm bằng chứng. Còn nếu không phải thì mình sẽ phải gánh tội làm rối loạn công vụ do cung cấp bằng chứng giả cho cảnh sát, lại có nguy cơ bại lộ thân phận.

Trần Húc lo lắng suy nghĩ một lúc rồi nói:

-Mày lên trước xem, đừng nói tao tìm, mày cứ nói là mày đi thăm ông. Nhớ là đừng nói gì tới tao nhé. À, cái này mới quan trọng nè, mày nhớ nhìn coi sau gáy ông có bị thương hay không?

Ngô Vũ nghe thế thì nói:

-Hôm nay mày lạ thật! Rốt cục mày định làm gì?

Trần Húc nói:

-80 cái đùi gà, bây giờ mày đừng hỏi gì nữa!

Ngô Vũ và Trần Húc chơi với nhau từ nhỏ tới lớn, lần đầu tiên thấy Trần Húc nghiêm túc như thế nên Ngô Vũ gật đầu, trước khi đi còn bỏ lại một câu:

-Sau khi kết thúc mày phải nói cho tao biết đó.

Trần Húc gật đầu, Ngô Vũ lập tức chạy lên lầu như điên. Trần Húc trốn dưới bụi hoa bên cạnh, trái tim hắn cứ đập phình phịch liên hồi, vì thế hắn mời một liều thuốc, muốn nhờ ni-cô-tin làm dịu cơn khẩn trương.

Chưa hút được nửa liều thì đã thấy Ngô Vũ chạy xuống với vẻ mặt nghi hoặc:

-Kỳ quái! Giáo sư Hoắc không có ở nhà, di động cũng đều gọi được. Ông xin nghỉ dưỡng bệnh mà, hay là ở bệnh viện?

-Không ở nhà?

-Ừ, tao đập muốn banh cửa nhưng không có ai trả lời. Cuối cùng có người sát vách đi ra nói giáo sư Hoắc ra ngoài từ giữa trưa.

-Ra ngoài? Vậy phòng hán ở đâu?

Ngô Vũ chỉ:

-Lầu bốn, bên tay trái.

Trần Húc vội nói:

-Thôi tao về.

Sau đó liền bắt taxi chạy mất. Ngô Vũ tức giận gợn ngón giữa lên.

Sau khi Ngô Vũ đi rồi thì taxi trở lại. Trần Húc lăm lăm nhìn xung quanh, xác định Ngô Vũ đã đi rồi thì hần chạy lên phòng Hoắc Hồ. Hần gõ cửa nhẹ nhàng rồi đồng tai lên nghe, quả thật không nghe âm thanh bên trong.

Trần Húc nhìn quanh, không thấy ai nên hần móc một thanh sắt ra...

Huấn luyện viên một mắt từng dạy hần nhiều tri thức của đặc công, như mở khóa, phân biệt thảo dược, cách cấp cứu... Không ngờ hôm nay có cơ hội dùng tới.

Trần Húc cũng chỉ mới học mở được mấy loại khóa đơn giản, nếu gặp mấy cái khóa chống trộm cao cấp thì hần cũng bó tay. Cũng may là khu ký túc Hoắc Hồ ở đã khá cũ kỹ, cái cửa gỗ bình thường, cái khóa cũng bình thường nốt. Trần Húc gầy gầy thanh sắt vài cái đã mở được cửa.

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, Trần Húc chuồn vào trong như ăn trộm - À, đúng là thật là trộm! Trần Húc quỳ xuống đất rồi cẩn thận khép cửa lại. Vì cái cửa này đã khá cũ nên "kẹt" một tiếng làm Trần Húc muốn nhảy dựng lên, vội vàng nấp vào, nhưng một lúc sau không có động tĩnh gì, Trần Húc xác định đúng là không có ai nên lớn gan dạo quanh.

Phòng khách và bếp được dọn dẹp sạch sẽ nhưng phòng ngủ thì khác hẳn. Trong phòng rất đơn giản, khá ẩm thấp, hơn ban công ngay hướng nam nhưng do cây cối che bên ngoài nên trong phòng khá tối. Mền gối vứt lung tung, trên gối còn vết máu. Thùng rác bên cạnh có nhiều tóc và băng gạc thấm máu, điểm này làm Trần Húc chú ý. Bất quá đồ đạc trên bàn thì được sắp xếp gọn gàng, trên bàn có một cái máy tính, rất sạch sẽ, chứng tỏ nó được sử dụng vào lau chùi thường xuyên.

Trần Húc chợt nảy ra ý tưởng nên mở máy tính lên, muốn tìm xem có tin tức gì đáng giá hay không.

Khởi động máy mất cả 2 phút [PC thời nào mà khởi động lâu thế?!], Trần Húc cảm thấy 2 phút này thật sự là quá lâu! Khó trách có người nói thời gian lâu nhất không phải là nằm dưới Tháp Phong Lô 20 năm, cũng không phải là nằm dưới Ngũ Hành Sơn 500 năm, mà lâu nhất là mấy phút khởi động máy tính...

Trần Húc hồi hộp chờ trong 2 phút này, thỉnh thoảng lại đồng tai lên nghe xem bên ngoài có âm thanh gì không? Hoặc là có ai mở cửa không?

Cuối cùng cũng bình an khởi động xong máy tính. Cái máy này coi như cũng tạm, không có phần mềm tào lao gì tự chạy. Xem ra chủ nhân của nó cũng không phải là gài.

Trần Húc vừa định tìm tòi xem có tin tức gì đáng giá hay không thì trên màn hình xuất hiện một hình ảnh làm Trần Húc thay đổi sắc mặt!

Đó là hình của Cao Hiểu Tiết!

Trần Húc vội vàng tìm thư mục chứa ảnh thì thấy có mấy chục tấm ảnh, toàn là ảnh của Cao Hiểu Tiết khi phòng vấn!

Trần Húc hưng hăng nện lên bàn:

-Quả nhiên là hần!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Âm Nhạc Vang Lên

Bình thường, nếu thấy trên máy tính có mấy chục tấm ảnh của một cô gái thì ai cũng cho rằng chủ nhân máy tính rất yêu quý cô bé này, nhưng Trần Húc kết hợp với những phán đoán của mình, hẳn biết mục tiêu của tên Cát Cổ này là Cao Hiểu Tiết chứ không phải là Quân Dịch.

Nghĩ tới đây Trần Húc sợ run người! Nếu hôm đó mình và Quân Dịch không "hẹn hò" ở phố đi bộ, không gặp tên biến thái "fake", không lấy mấy tấm che cổ, không gặp Cao Hiểu Tiết và Quân Dịch không có lòng tốt tặng Cao Hiểu Tiết một tấm che cổ thì... trên 90% là Cao Hiểu Tiết đã biến thành một cô thi thể xinh xắn! Vì tên này không phải ra tay ngẫu nhiên mà hẳn nhắm vào Cao Hiểu Tiết! Không biết 5 người kia có phải là hắn "đê ý" hay không nhưng chắc chắn là hắn chuyên nhắm vào Cao Hiểu Tiết!

Trần Húc cho Tiểu Mẫn kiểm tra vết máu trong thùng rác, quả nhiên là của Hoắc Hồ. Lọc lại trong tủ quần áo, Trần Húc còn thấy bộ đồ của tên Cát Cổ hôm đó. Trong cái áo lông có độn giấy nên khi mặc vào thì thấy cứng hơn hẳn.

Vậy là có thể xác định phương hướng điều tra không nhầm! Chỉ cần thấy hắn có vết thương sau cổ là Trần Húc sẽ lập tức báo cảnh sát đem người tới bắt hắn!

Ừm, giải thưởng bây giờ là 30.000 rồi!

Trần Húc tiếp tục lọc lại trong máy tính, để xem có thêm chứng cứ gì hay không. Tìm một hồi thì thấy trong máy tính có không ít phim bạo lực, vài bộ phim "con heo", mở lên thử thì thấy... tên này chắc chắn là nghiện SM [bạo dâm]! Ngoài ra còn vài game như CS, Vice city,... toàn là game bạo lực! Trần Húc lại sinh ra ý tưởng mới, hắn kiểm tra thì thấy mấy thứ này được download vào cuối tháng 10!

Nào là game, phim bạo lực, phim xxx SM cộng thêm thân phận Cát Cổ, Trần Húc xác định đầu óc tên này có vấn đề, tuyệt đối là biến thái! Không chừng là mới phát bệnh từ tháng 10!

Tháng 10... Ngày 11 tháng 10 là ngày cô gái đầu tiên bị hại.. Hai chuyện này mà không có liên quan thì mình đem đầu xuống làm ghế ngồi!

Trần Húc lại cẩn thận tìm kiếm, nhưng trong ổ cứng có rất nhiều thứ, muốn tìm hết thì tới tới cũng chưa xong.

Trần Húc lại nghĩ chắc không ai đi viết những hành động của mình vào máy tính vì rất dễ bị lộ. Vì thế Trần Húc định bỏ đi nhưng hắn nghĩ lại, kêu Tiểu Mẫn copy hết dữ liệu trong máy tính ra rồi phân tích bằng mã nhị phân. Phân tích mã nhị phân là trực tiếp đọc nội dung trong file, bất kể nó được che dấu bằng cách gì như đổi đuôi .jpg thành .thumb hoặc .doc thành .exe gì đó - đây là cách che dấu ánh mắt người ngoài khá tốt lại đơn giản.

Trần Húc đoán không chừng tên biến thái này cũng dùng cách đó nên kêu Tiểu Mẫn phân tích thử xem sao.

5 phút trôi qua thật dài, hơn nữa Trần Húc cũng đang hần huyên, vì thế hắn muốn hút thuốc nhưng không dám đứng trong này hút, vì thế đặt Tiểu Mẫn lên bàn rồi bước ra ban công, đóng cửa lại mời thuốc.

Vừa mời xong thì nghe có tiếng mở cửa làm Trần Húc bị dọa "hồn phi phách tán", "hồn vía lên mây"!

Hoắc Hồ trở về?!

Trần Húc lén hé cửa ra nhìn, mới nhìn thấy bóng người kia thì Trần Húc cứng đờ, cảm thấy sao mình xui xẻo thế này? Máy tính chưa tắt, lại còn ngu ngốc để Tiểu Mẫn lại trên bàn! Trần Húc sợ hãi nghĩ "Hay là lao ra liều mạng với hắn?"

Người vào phòng đúng là Hoắc Hồ. Hai mắt hắn đang đỏ ngầu, cả người toát ra sát khí! Tuy hắn thấy máy tính đang mở nhưng chỉ ngạc nhiên một chút, cho rằng mình quên tắt trước khi ra ngoài mà không hề nghĩ ngờ có người đột nhập.

Không phải Hoắc Hồ bất cẩn, thiếu cảnh giác mà là hắn đang hỗn loạn tinh thần, căn bản là không rảnh để suy nghĩ chuyện đang xảy ra. Với lại hắn rất tự tin, cho rằng không có ai phát hiện ra thân phận của hắn để chạy tới đây điều tra.

Hắn không thấy Tiểu Mẫn đang nằm trên bàn, thứ nhất là do hắn không để ý, thứ hai là do Trần Húc thói quen cắm USB vào cổng phía sau máy tính nên Hoắc Hồ không thấy!

Bởi vậy Hoắc Hồ không ngờ có người đang ở trong phòng của hắn, hắn nằm lên giường rồi vui mặt vào gối. Còn Trần Húc đứng bên ngoài căng thẳng đến mức mắt tiểu cứng người nhưng không dám chạy vào.

Không thể nói Trần Húc nhát gan, là người bình thường đều như thế cả. Mặc dù Trần Húc tập luyện chăm chỉ trong thế giới ảo nhưng đây là lần đầu tiên hắn muốn đánh người nên bôn chôn là chuyện bình thường, mà vừa muốn xông tới lại vừa không dám cũng là bình thường nốt, chưa bị dồn vào đường cùng mà!

Trần Húc trốn ngoài ban công, không dám thở mạnh, cũng không dám nhúc nhích vì sợ phát ra âm thanh sẽ làm thằng cha kia chú ý. Một lúc sau, hắn đột nhiên nghe trong phòng có tiếng gào rú như dã thú, tuy tiếng gào này bị nén lại rất nhỏ nhưng Trần Húc dán tai vào tường nên nghe khá rõ.

Phòng ngủ được thiết kế theo kiểu cũ, với lại cửa sổ không phải loại to tới sát nền mà chỉ là loại nhỏ, lại có màn che, khi màn rủ xuống thì trong phòng

khá tồi. Cho nên Hoắc Hồ không biết có người đứng bên ngoài, hắn nằm lẫn lộn gào rú trên giường, còn Trần Húc đứng ngoài chỉ nghe tiếng nên không biết thằng cha kia làm cái gì trong phòng.

Đột nhiên có đoạn nhạc trầm thấp vang lên. Trần Húc muốn nhảy dựng lên vì đoạn nhạc này là của Tiểu Mẫn!

Hoắc Hồ đang giãy dụa cũng dừng lại, hắn mê mang nhìn về phía máy tính vì âm thanh kia phát ra từ hướng đó, chẳng lẽ máy tính của mình phát ra?

Đoạn nhạc này thư thả mà trang nghiêm thần thánh như tiếng niệm kinh Phật bằng tiếng Phạn. Âm thanh cứ phát ra đều đều, trong lòng Trần Húc như có lửa đốt, nhìn quanh tìm vũ khí, hắn cầm một chậu hoa lên, thấy không hợp nên bỏ xuống, sào phơi quần áo thì quá dài, loang quanh một lúc thì phát hiện một chai bia cũ nên hắn cầm cái chai lên, định xông vào tử chiến với Hoắc Hồ. Nhưng theo âm thanh từ trong phòng truyền ra, sự khẩn trương trong lòng Trần Húc dần dần giảm xuống rồi dần chuyển thành vui vẻ.

Trần Húc đứng cách vách mà còn như thế thì không cần phải nói tới Hoắc Hồ đang nằm trong phòng. Hắn đang ngây ngốc ngồi trên giường, ánh mắt ngây dại, tuy bộ dáng không khác gì mấy người bị bệnh tâm thần nhưng tốt hơn nhiều so với bộ dáng điên cuồng ban nãy.

Hoắc Hồ dám chắc là mình chưa ba giờ nghe bản nhạc này, hắn nghe nhạc nhưng tâm hồn lại chìm trong những hồi ức vui vẻ với cô gái kia.

Hai người quen biết nhau qua mạng, hắn đến thành phố này sau khi tốt nghiệp là do nàng. Năm đó là hắn là giáo sư vừa tốt nghiệp còn nàng mới năm hai. Trong trường thì cô ấy nói là giáo sư có quan hệ yêu đương với sinh viên là không tốt nên giữ khoảng cách với hắn nhưng hắn không để ý điều này, luôn nhìn theo nàng sinh động, hoạt bát trong các hoạt động văn nghệ của trường, trên sân vận động...

Mỗi ngày hai người chỉ trao đổi qua mạng, thậm chí cũng ít nhắn tin cho nhau, vì nàng sợ người khác biết sẽ không tốt nên hai người trao đổi qua mạng cũng chỉ dùng tài khoản nặc danh.

Cứ thế hết một năm, bọn họ mỗi ngày đều nói chuyện phiếm trên mạng nhưng số lần nói chuyện trong đời thật không vượt quá một bàn tay.

Rốt cục, sau chuyến nghỉ hè, sau hai tháng dài chờ đợi, hắn chịu không nổi nên hy vọng hai người công khai quan hệ, cho dù mất việc thì hắn cũng cam lòng. Nhưng nàng lại cho hắn biết, khi nghỉ hè nàng đã có bạn trai, bọn họ đã có một ít quan hệ "mờ ám"...

"Á..." Nghĩ đến đây Hoắc Hồ lại ôm đầu, gào lên đầy đau thương, căm phẫn...

Lúc này bản nhạc đang chậm rãi ngâm xướng một đoạn Phạn âm...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Tiềm Thức Đại Bi Chú

Qua một lúc Trần Húc mới kịp phản ứng, lên đẩy cửa thì thấy Hoắc Hồ đã đi mất từ lúc nào, trong phòng không có ai. Tiểu Mẫn cũng đã ngừng phát nhạc.

Trần Húc buồn bực gãi đầu "Chuyện quái gì đây?" vừa nghĩ tới vừa rồi suýt nữa là bọ lộ, tìm Trần Húc lại đập mạnh thành thịch. Không biết Tiểu Mẫn nổi cơn gì mà tự nhiên lại phát đoạn nhạc đó, vì thế hắn tức giận gào lên:

- Suýt nữa nguoi hại chết ta rồi, có biết không hả?

Tiểu Mẫn trả lời làm hắn hoảng hồn:

- Vừa rồi tôi làm thế là để cứu ngài đó!

Trần Húc ngạc nhiên, Tiểu Mẫn giải thích, thì ra lúc này Tiểu Mẫn đang sao chép dữ liệu, thời gian này nó hoàn toàn không được bật chế độ bảo mật, với lại nó không nằm trên tay Trần Húc, cũng không nhận được mệnh lệnh nên nó tự chuyển sang trạng thái chủ động, khi nghe có người gầm rú đau khổ thì nó tự động phát ra đoạn nhạc trấn an tinh thần.

Đây là nguyên nhân Tiểu Mẫn đột ngột phát ra âm nhạc. Mà bản nhạc đó là một loại ca khúc tiềm thức, sản phẩm của tương lai, nó có tên là "Đại Bi Chú".

Hiện giờ cũng có rất nhiều chuyên gia tâm lý nghiên cứu về tiềm thức, ví dụ như thôi miên là một trong những ngành đó. Mà sau vài chục năm nữa thì các nghiên cứu về tiềm thức này có đột phá.

Những đột phá này có được là từ phim ảnh và âm nhạc. Có một số chuyên gia đùa bằng cách dựa vào kết quả nghiên cứu để tạo ra những bản nhạc có giai điệu, ca từ lấy từ tôn giáo và nhạc cổ, sau đó họ phát hiện những bản nhạc này khi được phát ra ở tần số nhất định nào đó thì sinh ra hiệu quả thời miên.

Như bản nhạc ru mà khi làm game, Trần Húc cho phát ra để mọi người ngủ ngon có nguồn gốc từ "Thanh Tâm Phổ Chú", có tác dụng làm người nghe yên ổn tâm thần, giảm bớt căng thẳng, mà trong bản nhạc này có chứa một đoạn tin tức nhắm vào tiềm thức, ra lệnh cho đại não nhẹ nhàng đi vào giấc ngủ, tuy thế nó không hề gây ảnh hưởng gì tới não mà còn có tác dụng thư giãn rất tốt đối với cơ thể và não bộ.

Loại nhạc thế này cần được phát ở tần số đặc biệt mới sinh ra hiệu quả, cho nên chỉ copy nó mà không có thiết bị phát chuyên dụng thì cũng không được. Mà card âm thanh trên các máy tính hiện giờ không thể nào có kỹ thuật cao cấp như thế, nên ngoài Tiểu Mẫn thì các máy tính khác có phát loại nhạc này cũng không có chút xui tác dụng nào đối với tiềm thức.

Bây giờ Tiểu Mẫn phát bản nhạc này là phiên bản cải biên của Đại Bi Chú. Tôn chỉ của Phật Giáo là giúp người hướng thiện, trong Phật Giáo có rất nhiều bài kinh, kệ mang tới cảm giác từ bi cho người nghe. Sau khi các nhà khoa học phân tích thì phát hiện những bài kinh này có thể thông qua tiềm thức đánh thức những gì tốt đẹp nhất trong lòng mỗi người, làm người ta sinh ra hối hận đối với những sai lầm của mình. Người ta còn dùng bản nhạc này để thẩm vấn hoặc giúp những người phạm tội nhẹ sám hối, có những phạm nhân có ý chí hơi yếu một chút, khi nghe bản nhạc này sẽ tự thừa nhận về những tội lỗi mình đã phạm phải, từ đó thay đổi hoàn toàn. Chính vì có tác dụng này mà ở thời đó có rất ít tội phạm!

Tất nhiên sẽ có người cho rằng việc làm ảnh hưởng tới tiềm thức người khác là xâm phạm nhân quyền nên chính phủ không chế những bản nhạc tiềm thức và tin tức về nó rất nghiêm khắc!

...

Sau khi copy dữ liệu xong, Tiểu Mẫn liền phân tích, tìm kiếm những từ khóa như "Cát Cổ" hoặc "Cao Hiểu Tiết", còn Trần Húc thì đeo Tiểu Mẫn lên tay rồi vội vàng chạy ra ngoài.

Xuống tới dưới lầu, Trần Húc đang lúng túng không biết tìm Hoắc Hồ ở đâu thì nghe hai bà thím vừa đi vừa nói:

-Không biết tiểu Hoắc bị làm sao nữa? Giống như mất hồn vậy, gọi hán mấy tiếng mà hán không để ý.

Bà kia thì nói:

-Chắc hán đang gặp chuyện gì đó, tiểu Hoắc bình thường là người rất tốt mà.

Trần Húc nghe thế thì bay tới:

-Xin chào hai bác, người mà hai vị vừa nói có phải là giáo sư Hoắc Hồ không ạ?

Hai bà thím gật đầu:

-Ừ, mà cháu là ai? Tìm tiểu Hoắc hả? Có chuyện gì không?

Trần Húc trả lời:

-Dạ cháu là học trò của thầy ấy, hôm nay thầy không có đi dạy nên cháu tới thăm xem thầy có sao không?

Nghe thế thì hai thím cười:

-Thì ra là học trò của tiểu Hoắc. Ta biết ngay mà, tiểu Hoắc là người tốt thì chắc chắn là học trò rất mến hán. Ừm, vừa rồi thấy tiểu Hoắc đi về phía Công Đại, cháu qua đó tìm xem, thấy hán có bộ dạng như lạc mất hồn vía vậy, mong cho hán đừng gặp chuyện gì.

Trần Húc cảm ơn rồi vut chạy đi, trong lòng hán đầy nghi hoặc "Sao một tên biến thái mà hình như có quan hệ rất tốt với mọi người chung quanh?"

Trần Húc đuổi theo một con phố, rốt cục cũng đến cửa Công Đại. Lúc này hán đứng bên ngoài nên không biết Hoắc Hồ đang có bộ dáng gì, ăn mặc ra sao nên hán đành nhìn chằm chằm xem có người nào trên gáy có dán băng gạc hay có bộ dáng mất hồn hay không.

Thật là may mắn, Trần Húc thấy cách cổng trường không xa là một người đội mũ len, có vẻ mặt như mất hết hồn vía rồi. Có thể khẳng định người này đang mất hồn là vì có khá nhiều người quen biết gật đầu chào hỏi nhưng hán không hề trả lời, làm những người này cảm thấy ngạc nhiên.

Trần Húc cẩn thận đi theo, vì hán có bộ dáng sinh viên nên bảo vệ tưởng là sinh viên của trường nên không can hán lại.

Người nọ đúng là Hoắc Hồ, vì Trần Húc nghe có người gọi "Giáo sư Hoắc". Trần Húc cảm thấy nếu mình còn tìm sai người thì thật là không có thiên lý, vì hán nhìn chằm chằm vào gáy người kia, tuy có đội mũ len màu sẫm nhưng nhìn kỹ thì vẫn có thể thấy vết máu lờ mờ trên đó.

Trần Húc cứ bám theo, người kia thì cứ đi mãi. Cuối cùng hán đi tới chỗ có hòn giả sơn ở sân sau trường. Thật ra hòn giả sơn này là một vườn hoa, bây giờ là mùa đông, tuy chưa có tuyết nhưng cây cối vẫn héo úa, trụi lủi nên nhìn thế nào cũng không thấy đẹp.

Hoắc Hồ ngồi xuống một tảng đá dưới gốc cây Tùng. Hắn chẳng thèm để ý gió lớn thế nào, cứ ngồi ngây ngốc như thế.

Trần Húc đứng xa xa, núp sau hòn núi giả quan sát, không ngừng xoa xoa tay vì lạnh bởi vì hắn không mang bao tay!

Hai người, một ngồi, một đứng, cứ thế giằng co hơn 10 phút, lúc Trần Húc thấy cả người sắp đông cứng thì đồng hồ trên tay rung lên.

Trần Húc vội chạy ra xa một chút nhưng vẫn có thể thấy Hoắc Hồ, hắn thì thầm hỏi Tiểu Mẫn:

-Có phát hiện gì mới hả?

Tiểu Mẫn trả lời:

-Đúng vậy. Tôi tìm được một tập tin .doc được đặt mật mã, sau khi giải mã tôi phát hiện đó là nhật ký, trong đó có từ khóa.

-Mở ra xem.

Trần Húc nhìn văn bản xuất hiện trên màn hình đồng hồ:

-Hôm nay trên mạng có nhiều trang web đăng tin về một cô gái tên là Cao Hiểu Tiết, cô gái này rất giống nàng! Giống từ ánh mắt đến vẻ rạng rỡ khi tươi cười! Thật sự rất giống!

Trần Húc thấy thế thì kinh ngạc "Cao Hiểu Tiết rất giống một người hả? Giống ai?"

Trần Húc kêu Tiểu Mẫn tìm trong nhật ký xem có thông tin gì liên quan hay không. Rất nhanh, đã có kết quả, đoạn đầu tiên viết:

-Hôm nay mình và nàng chat webcam, thật là một gái xinh đẹp! Mình luôn cho rằng trên mạng không có người đẹp, nhưng không ngờ hôm nay mình may mắn thế, trong ngàn vạn "khủng long" lại gặp được một đóa hoa tươi!

Thấy đoạn này, tuy Trần Húc biết lúc này không phải là lúc để cười nhưng không thể nhịn được nên cười ầm lên. Thật ra trên mạng không thiếu gì mỹ nữ, nhưng nhiều nhất là 888 gì đó rồi thôi, muốn tiến thêm một bước rất khó khăn. Còn không gặp mỹ nữ thì chỉ có thể tự trách mình xui xẻo thôi, đừng oán trách xã hội.

Đoạn kế viết:

-Hôm qua là ngày Cá tháng tư, mình dùng giọng điệu đùa giỡn để tỏ tình, nàng đồng ý rất sáng khoái, nhưng chúng tôi đều biết đó chỉ là nói đùa. Hôm nay gặp nàng trên mạng, mình nói rằng hôm qua mình nói thật, nàng cũng nói mình nói thật. Mình không nghĩ tới chuyện tốt thế này lại xảy ra vì yêu đương qua mạng thật khó tin, nhưng khi mình nhìn lại nhật ký chat thì đã hơn 800 trang thì mình biết là chuyện này không phải là chuyện xúc động nhất thời, nên mình quyết định sau khi tốt nghiệp sẽ tới thành phố nàng sống.

-Mình thuận lợi trở thành một giáo sư Toán học ở Công Đại, hơn nữa mình còn gặp được nàng. Nàng còn hấp dẫn hơn cả trên webcam, nhưng nàng nói sinh viên và giáo sư mà quan hệ quá thân mật thì người ta sẽ nói xấu, ảnh hưởng không tốt tới cả hai. Nàng là cán bộ sinh viên nên không muốn bị người ta nói xấu...

Trần Húc đọc lướt qua thì thấy tên kia chỉ kể lể hắn tương tự ra sao, nhớ nhưng bức rứt thế nào... Trần Húc cũng cảm thấy thương hại hắn, hai người yêu nhau nhưng gặp mặt thì vờ như không quen, chỉ có thể liên lạc qua mạng, chuyện này cũng thật là bi ai... Khó trách tại sao hắn lại trở thành biến thái!

Trong nhật ký có nhắc tới vài lần gặp mặt ít ỏi, mỗi lần đều hẹn dưới gốc Tùng này nên khó trách tại sao hắn lại ngồi kỳ ở đây.

Thế cô gái kia đâu? Kết cục thế nào?

Trần Húc tiếp tục đọc lướt, nhanh chóng tới tháng 9 năm nay.

-Hôm nay nàng muốn chia tay! Nàng nói cho mình biết, nàng đã đi nghỉ hè với bạn trai... sao nàng lại làm thế? Nàng xin lỗi mình?! Mình vì nàng mà tới thành phố này, vì nàng mà chờ đợi hơn một năm! 2 tháng hè không gặp, mình mỗi ngày phải cố gắng vượt qua nỗi nhớ nhưng buồn phiền, còn nàng... sao nàng làm thế với mình?!

-Mình uống rượu rồi hẹn gặp nàng, mình ôm nàng nhưng lại bị nàng đẩy ra. Nàng nói nàng đã bỏ hết những gì có liên quan tới mình như bản lưu những lần chat, nhật ký... vì quan hệ của bọn mình không ai biết và cũng không muốn có ai biết. Mình không hề nghĩ nàng lại tuyệt tình đến thế, thậm chí mình còn nghĩ rằng: nếu mình giết nàng thì cũng không có ai nghi ngờ tới mình.

-Ngày 3 tháng 11. Mình không biết đã vượt qua hai tháng này như thế nào, mỗi ngày mình đều thấy nàng và bạn trai vui vẻ bên nhau, trong lòng mình đau như có dao cắt! Hôm nay là sinh nhật nàng, mình bận rộn suốt cả ngày, rốt cục cũng chọn được quà sinh nhật, thế mà nàng không chịu nhận, lại còn nói không muốn gặp lại mình.

-Ta hận! Tự nhiên mình sinh ra ý nghĩ muốn giết nàng! Nhìn cái cổ thon dài giống thiên nga của nàng, vốn là điểm mình yêu nhất, thì bây giờ mình muốn hủy hoại nó! Mình quyết định rồi, phải hủy hoại nàng!

-Ngày 10 tháng 11. Mình đã chuẩn bị suốt 1 tuần rồi. Nào là quần áo, dao và thám thính được ngày nàng sẽ đi dạo trên phố đi bộ và ngày bạn trai nàng

phải về nhà!

Đọc tới đây, Trần Húc hoảng hồn, ngày 10 tháng 11? Lần đầu tiên tên Cát Cỏ xuất hiện là đúng vào ngày này!

Chẳng lẽ...

Đúng lúc này có hai cô gái vừa đi vừa cười đi tới. Thấy Hoắc Hồ đang ngồi chỗ gốc Tùng, một trong hai cô đó cười nói:

-Giáo sư Hoắc! Sao thầy ngồi trầm tư ở đây? Tào đáng hả?

Thấy Hoắc Hồ không đáp, hai cô gái nhìn nhau, thì thầm "Hôm nay giáo sư Hoắc có gì đó khác thường!", sau đó hai cô bước tới.

Trần Húc nhìn mà giật mình! Vì sau khi hắn đọc nhật ký của Hoắc Hồ thì hiểu được tại sao Hoắc Hồ trở thành biến thái.

Người này vốn là người tốt, nhưng mà người tốt thế này khi tức giận thì rất đáng sợ. Hoắc Hồ cũng thế! Hắn "đầu tư" rất nhiều tình cảm và công sức vào cô gái nọ, sau khi thất tình thì rất hận nàng. Tình cảm của hắn bị dồn nén lâu ngày không có chỗ phát tiết nên làm cho lý trí hắn bị vụn vụn!

Nội dung phần sau của nhật ký Trần Húc chưa đọc, nhưng cũng không cần đọc. Tất cả chứng cứ tìm được đã chứng minh Hoắc Hồ thật sự là tên Cát Cỏ! Hắn tấn công cô gái kia là do hận tình, còn các cô gái bị tấn công sau này là vì các nàng có nét gì đó giống với cô gái đầu tiên!

Tâm lý người này đã bị méo mó, tàn phá nghiêm trọng! Từ lần đầu tiên ra tay với bạn gái cũ cho thấy, hắn không kích động tấn công nàng ngay mà bỏ ra cả tuần tỉ mỉ lên kế hoạch đã cho thấy điểm này. Hơn nữa, những lần tiếp theo là vì mục đích tìm khoái cảm khi báo thù!

Mà hắn đang bị thiện tâm và ác tâm giằng xé với nhau không ngừng - cái loại này Trần Húc thấy rất nhiều trên sách báo, là một loại tâm thần phân liệt. Lúc hắn đang giãy dụa thì Tiểu Mẫn phát ra Đại Bì Chú, làm hắn tỉnh táo được một lúc, bây giờ hắn đang trong trạng thái rất khác thường, chỉ cần có gì đó kích thích thì sẽ bộc phát, có thể đã thương người!

Trần Húc chậm rãi đi theo hai cô gái nhưng vẫn nhìn chằm chằm vào Hoắc Hồ.

Hai cô gái kia không hề biết mình đang tới gần nguy hiểm, một cô cười hi hi nói:

-Giáo sư Hoắc, thầy đang làm gì vậy?

Hoắc Hồ vẫn gục đầu, không đáp.

Cô gái còn lại vỗ vỗ vai người kia nói:

-Thôi đừng quấy rầy thầy ấy, chắc thầy đang suy nghĩ gì đó, chúng ta đừng quấy rầy thầy nữa.

Vì thế hai cô cười:

-Giáo sư, chúng em đi trước nha.

Hai cô xoay người rời đi, Trần Húc thờ phào một hơi.

Bản tính của phụ nữ là nhiều chuyện, thích 888 nên hai nàng vừa đi vừa nói:

-À, đúng rồi, mình nghe nói hôm qua tên Cát Cỏ lại xuất hiện trên phố đi bộ đó!

Trần Húc vừa nghe thế thì thầm la lên "Không ổn!". Mà đúng lúc này Hoắc Hồ mạnh mẽ ngẩng đầu lên!

Hai cô gái chưa biết nên nói tiếp:

-Ừm, mình có đọc trên mạng, cô gái bị tấn công hôm qua là Cao Hiểu Tiết, cô ấy là tác giả kịch bản game Kim Dung truyền kỳ - Tái tục tiền duyên đó!

-Các người nói Cao Hiểu Tiết?

Tiếng của Hoắc Hồ đột ngột vang lên sau lưng, hai nàng quay lại thì thấy hắn đứng lên, vẻ mặt lạnh băng, không có chút biểu cảm.

Một cô cười hỏi:

-Vâng, thầy cũng biết Cao Hiểu Tiết hả?

Đúng lúc này có tiếng người hô lớn:

-Hai người tránh ra mau!

Hai nàng sững sốt, rồi bị va chạm mạnh mẽ, hai người ngã chúi vào bồn hia hai bên. Trần Húc cầm một cục gạch trong tay vọt tới, người còn chưa tới thì

viên gạch đã bay tới, đập trúng đầu Hoắc Hồ, làm đầu hắn chảy máu ròng ròng, cả người lung lay nhưng không ngã.

Hai cô kia hoảng hốt, một người la lên thất thanh:

-Người làm gì vậy? Có ai không? Có người đánh giáo sư Hoắc!!!

Trần Húc vừa tức vừa vội, hai bà tám này bị gì thế? Bất quá hắn cũng biết thanh danh của Hoắc Hồ rất tốt, nếu không có chứng cứ thì không ai dám nghĩ hắn có quan hệ gì tới tên Cắt Cỏ.

Lúc này Hoắc Hồ nhìn lên thấy Trần Húc thì sững sốt:

-Là mày?!

Sau đó hung quang lóe lên trong mắt hắn:

-Sao mày lại biết mà tới đây?!

Trần Húc không trả lời, mà Hoắc Hồ cũng không chờ Trần Húc trả lời, hắn thò tay vào túi lấy ra một con dao sáng loáng!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Một Mình Chống N!

Trần Húc đánh một chiêu thì biết lúc trước mình đánh giá Hoắc Hồ quá cao rồi.

Một Nghiên cứu sinh vừa tốt nghiệp, mặc dù là tên biến thái Cắt Cỏ nhưng rõ ràng Hoắc Hồ không hề có luyện võ. Với lại trên đầu có 2 vết thương nên đầu óc choáng váng, không thể nào tỉnh táo được. Hắn xông tới, hung hãn hươu dao như đang chèo thuyền, tuy nhìn thì rất có khí thế nhưng dù sao phạm vi gây sát thương của con dao này rất nhỏ nên bị Trần Húc duỗi tay ra bắt một cái, chụp được bàn tay hắn, sau đó bóp thật mạnh, Hoắc Hồ la thảm thiết, nhin không được đành buông con dao ra. Trần Húc lại kéo cánh tay hắn, mượn lực quật một cái, hắn liền nằm đo đất, hai cánh tay bị khóa chặt.

Động tĩnh bên này nhanh chóng thu hút nhiều người chạy qua, có cả bảo vệ trường. Thấy hai người đang đánh nhau, à không, một người bị đánh, đang nằm trên đất là giáo sư Hoắc! Ngày thường Hoắc Hồ có quan hệ rất tốt với mọi người nên vừa thấy hắn bị một tên lạ hoắc đánh toi tã, có bộ dáng thê thảm - mà có phải thê thảm không đâu?! Tay thì bị Trần Húc khóa chặt, trán chảy máu ròng ròng, cái nón len đã bị rơi làm lộ vết thương trên gáy cũng bị rách ra, chảy máu ồ ồ... - Thế là có vài nam sinh xông tới, muốn đẩy Trần Húc ra, còn có mấy tên đã ra tay với Trần Húc.

Trần Húc gào lên:

-Đừng đánh! Hoắc Hồ là tên Cắt Cỏ đó!

Nhưng giờ này có ai thèm để ý đến hắn kêu gào cái gì? Có vài tên mắng:

-Mày mới là tên Cắt Cỏ!

Sau đó hắn đá trúng Trần Húc mấy cái, làm tay bị buông lỏng, tên khác lập tức lôi Hoắc Hồ ra ngoài.

Hai chuyện gặp lại làm Trần Húc tức giận!

Tuy hắn biết những người này không biết Hoắc Hồ là tên Cắt Cỏ, ừm là những người bị Hoắc Hồ lừa gạt. Nhưng tương đối cũng có 3 phần nóng nảy nha! Trần Húc bị đá mấy cái rất đau, lại thấy Hoắc Hồ bỏ chạy thì lửa giận bốc lên!

Đây là cảm xúc, mà hề là con người thì đều có cảm xúc!

Thấy có một nắm tay đang đánh về phía mình, Trần Húc nghiêng đầu, bay lên sút một cước, sau khi rơi xuống đất, hắn hung hãn đánh sáu tên kia túi bụi!

Một đánh sáu? Có nỗ không đó?

Phải biết rằng sáu tên này đều là sinh viên, chưa hề tập luyện võ thuật, chỉ dựa vào số đông và sức mạnh, và lại cũng không biết cách phối hợp. Trần Húc cứng rắn đón đỡ ba cú đấm, hai cú đá, sau đó dùng Cầm Nã Thủ đánh ngã hai tên, thế là cán cân thắng lợi nghiêng về phía hắn.

Một bên là không biết đánh nhau, chỉ biết hươ tay múa chân lung tung, còn bên kia là Trần Húc, xuống tay rất tàn nhẫn - vì tất cả các kỹ năng đánh nhau mà hắn học trong thế giới ảo đều nhắm ngay chỗ hiểm của đối phương, ngoài chỗ "hiểm nhất", có thể làm người ta tuyệt đường con cháu thì hắn đều dùng tới như: bụng, cổ,... cơ bản là những nơi chỉ cần một chiêu là hạ gục đối phương - còn người ta thì chỉ đánh trúng hắn ở những chỗ chỉ đau một chút, mà cái loại đau đớn thế này hắn bị hành mãi thành thói quen rồi.

Cho nên Trần Húc chỉ mất có 2 phút đã hạ sáu người, hơn nữa sáu người này đều nằm im trên đất, không giãy dụa nổi. Khi hắn định đuổi theo thì lại có mấy người khác vọt tới, trong đó có một bảo vệ cầm gậy cao su trong tay.

-Còn chưa chịu ngừng?!

Trần Húc mệt thở khi khi, phải biết rằng đánh nhau mệt gấp mấy lần so với các loại vận động mạnh khác, nên bây giờ hắn thở hổn hển nhưng trên người không hề có cảm thấy đau đớn. Trần Húc biết là do mình đang trong thời điểm hưng phấn, hàm lượng a-drê-na-lin trong máu cao hơn bình thường nhiều nên cảm giác đau đớn giảm đi nhiều... Đợi đến lúc bình thường lại thì chính là lúc mình đau phát khóc!

Nhưng gậy cao su của tay bảo vệ đã đánh tới, Trần Húc cũng không thể ngồi chờ người ta đánh! Hắn đã từng xài gậy cao su trong thế giới thật lần ảo, nên biết gậy này khá nặng, đánh trúng người thì rất đau, không phải là chuyện đùa, hắn không dám lấy cứng đối cứng. Thấy bảo vệ nhắm vào vai nên hắn trườn vai xuống, rồi xoay người đoạt lấy cây gậy. Có gậy trong tay, Trần Húc như hổ thêm cánh, mấy tên nam sinh xông lên cùng với tay bảo vệ bị đánh cho tơi tả. Cả đám ôm bụng, ôm tay, ôm chân nấp lẫn lộn, rên rĩ trên mặt đất. Lúc này trên mặt đất đã có 13 người nằm!

Lần này không có ai dám xông tới nữa. Các nữ sinh gào thét chói tai, các nam sinh thì sợ hãi không dám tiến lên. Cả đám người vây quanh Trần Húc, càng thu hút thêm nhiều người chạy tới, "vòng vây" này nhanh chóng đã tụ tập mấy trăm người!

Trần Húc đứng giữa, một người một gậy, bên cạnh có 13 người nằm rên rĩ, trong đó có một bảo vệ.

Một người đối mặt với vài trăm người mà sắc mặt không đổi, đây là khí phách cỡ nào?!

Đã có vài nữ sinh "háo sắc" bắt đầu thảo luận về "anh đẹp trai" kia, còn nam sinh thì suy nghĩ "hề thằng này không tới 'phá bãi' thì làm quen một chút cũng tốt".

Thật ra Trần Húc cũng đang hốt hoảng... Không hoảng được sao? Ai dám nói "không" thì "cứ thử một lần bạn sẽ biết ngay" ấy mà.

Trần Húc sợ nhất là chọc đám này nổi lên sát khí, xuất ra vũ khí "hạng nặng" tỷ như cánh sát mang roi điện tới thì hắn đâu có dám cứng rắn đón tiếp, hoặc là lỡ như có thằng nào đó gào lên "Lấy đá ném chết hắn!" thì... Trần Húc đang muốn khóc.

Cứ giằng co như thế khoảng 2 phút, tim Trần Húc đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Lúc này có người kêu lên:

-Em là ai? Tới đây làm gì? Là sinh viên trường nào? Nhất định tôi phải báo cho trường xử phạt em!

Có một trung niên mập mạp, hói đầu, vệt đám người đang vây quanh ra, sau đó đưa tay ra muốn đẩy Trần Húc. Có người hét lên:

-Woa, Phó hiệu trưởng đại nhân quá mạnh mẽ!

Bọn họ còn chưa dứt lời thì vị Phó hiệu trưởng đầu hói này đã bị Trần Húc đánh gục!

Trần Húc buồn bực, "Ồ đâu lại lòi ra ông bác này? Hình như ông bác này muốn đánh mình?" phải biết rằng Trần Húc đang rất khản trương! Thần kinh căng ra như dây đàn, còn cơ thể thì sẵn sàng ra tay, chỉ cần có chút khác thường là bạo phát!

Đầu óc Trần Húc thì đang suy nghĩ xem có nên đánh ông ta hay không? Còn cơ thể thì lại phản ứng theo bản năng... Ừm, một gậy ngay bụng, một đám vào mặt, cuối cùng là một cước xinh đẹp.

Đám người vây quanh lập tức ồ lên:

-Woa! Thần tượng của tui!

Xem ra thanh danh của vị Phó hiệu trưởng này không tốt đẹp gì, sau khi hắn bị đánh không ít người vỗ tay, trầm trồ khen ngợi! Trần Húc càng buồn bực, "Sao mình đánh người mà người ta còn vỗ tay khen ngợi?"

Lúc này tiếng còi xe cảnh sát hụ hụ vang lên, một chiếc xe cảnh sát nhanh chóng chạy vào, cửa xe vừa mở ra đã có mấy chú cảnh sát nhảy xuống:

-Ai gây chuyện đâu?

Trần Húc lập tức phát run, vì hắn thấy bên hông các vị cảnh sát này đều có súng! Bất quá Trần Húc nhanh trí gào lên:

-Chú cảnh sát, cứu cháu với! Bọn họ đánh hội đồng cháu đó!

"Người xem" toát mồ hôi, toàn bộ người Công Đại đều nểng thảm "Thằng này đúng là cầm thú! Quá cầm thú! Rõ ràng một mình mà 'oánh' 13 người, à, không phải, cộng thêm Phó hiệu trưởng nữa là 14 người, thế mà mà dám to mồm kêu oan?!"

Cảnh sát vệt vòng vây ra, người dẫn đầu là một vị khoảng 40 tuổi nói:

-Trước tiên cháu bỏ gậy xuống đi đã.

Trần Húc buông gậy trong tay - người ta có súng đó! Cầm gậy cao su có tác dụng gì sao? Mà cây gậy cao su rơi xuống, đúng lúc trúng ngay đầu Phó hiệu trưởng, thế là hấn lại là lên thăm thiết.

-"Chú cảnh sát, cháu muốn báo án!" Trần Húc "tiên phát chế nhân", kêu lên: "Cháu phát hiện tên Cát Cỗ!"

-Tên Cát Cỗ?!

Cái tên này như sấm bên tai, những người đang có mặt đều chấn động, vị cảnh sát dẫn đầu sùng sốt:

-Cháu nói là tên Cát Cỗ?

Trần Húc gật đầu như gà mổ thóc:

-Tên Cát Cỗ là giáo sư trong trường này, hấn tên là Hoắc Hồ!

Câu này làm xung quanh sôi sục lên. Không ít người nghị luận, cũng có người nểng. Trần Húc mặc kệ bọn họ:

-Cháu là sinh viên Đại học Tổng Hợp. Tồi qua cháu tận mắt thấy tên Cát Cỗ tấn công bạn cháu trên phố đi bộ! Lúc đó cháu ném một hòn đá làm gãy hấn bị thương, các chú có thể gọi điện thoại hỏi đồn công an gần Đại học Tổng Hợp. Hòn đá có vết máu của hấn cháu đã nộp cho bên đó.

Sau đó Trần Húc khom người, chỉ vào con dao đang nằm trên mặt đất:

-Vừa rồi cháu thấy Hoắc Hồ muốn tấn công hai bạn nữ nên cháu mới hăng hái làm việc nghĩa, xông tới cầm hấn, đánh rơi con dao này, cháu không có chạm tới con dao nên trên đó chắc chắn là còn dấu vân tay của Hoắc Hồ. À, cái này có hai bạn nữ kia có thể làm chứng.

Thấy Trần Húc nói có hình có dáng, một vị cảnh sát vội vàng gọi điện thoại, mà bên cạnh có người kêu lên:

-Ô, khó trách sao nhìn thấy hấn quen quen. Thì ra là Trần Húc bên Hợp Đại [Đại học Tổng Hợp], là người cùng phát triển game Kim Dung truyền kỳ - Tái tục tiền duyên với Cao Hiểu Tiết!

Sau đó có người nói:

-Đừng vậy đừng vậy! Hôm nay trên FaceBook [:D], Cao Hiểu Tiết nói hôm qua mình bị tên Cát Cỗ tấn công nhưng nhờ có bạn cứu nên không sao. Là hấn cứu hả?

Vị cảnh sát vừa gọi điện thoại xác nhận một lúc nói:

-Cháu là Trần Húc? Là sinh viên Khoa CNTT Hợp Đại?

Thấy Trần Húc gật đầu, vị này quay qua báo lại vị cảnh sát dẫn đầu:

-Hấn nói đúng. Hôm qua anh bạn này có nộp một hòn đá dính vết máu lên đồn công an bên kia.

Nếu chú ý thì thấy từ ngữ đã khách sáo hơn nhiều.

Sắc mặt của viên cảnh sát dẫn đầu cũng dịu lại, hỏi thêm vài câu, cảm thấy Trần Húc không nói dối, còn chuyện trở thành lớn như thế này là do sinh viên Công Đại thấy thầy của mình bị đánh nên xông tới cứu, ông hỏi:

-Vậy Hoắc Hồ đâu?

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Kiến Thức

Mọi người chạy tới thư viện nằm phía sau khu rừng thì thấy Hoắc Hồ cầm tảng đá đập vào đầu nam sinh lúc này đưa hân tới đây, nam sinh này đang hôn mẹ.

Cảnh sát lập tức bắt lấy Hoắc Hồ, đám người nhiều chuyện chạy theo thấy một màn này thì kinh ngạc há hốc mồm.

Cảnh sát thấy sinh viên kia bị đập vỡ đầu, máu chảy lênh láng, đã hôn mê, sống chết thế nào không rõ nên vội la lên:

-Kêu xe cứu thương nhanh lên!

Trần Húc vội nhào về phía sinh viên hôn mê, hân bắt mạch, kiểm tra hô hấp thì thấy còn thở, chắc là Hoắc Hồ mới vừa ra tay đây thôi, còn vì sao hân ra tay thì Trần Húc không cần nghĩ cũng biết, nhất định là hân thấy mình tới thì biết thân phận Cát Cổ của hân đã bị bại lộ nên muốn chạy trốn nên mới ra tay định giết người diệt khẩu.

May là đuổi tới kịp!

Trần Húc vội vàng ngăn cản mấy người định khiêng nam sinh kia tới phòng cấp cứu, hân kêu lên:

-Đừng động tới hân! Tàn ra cho thông thoáng để hân thở cho dễ. Não của hân bị chấn động mạnh, không thể di chuyển! Gọi cho xe cứu thương nhanh lên! À, báo cho giáo y [bác sĩ học đường] lập tức tới ngay!

Vô tình hình ảnh một địch mấy trăm của Trần Húc đã làm cho hân rất có uy tín trong đám sinh viên Công Đại. Nghe hân nói thế nên lập tức tránh ra. Trần Húc cẩn thận làm theo hướng dẫn của huấn luyện viên một mắt: sửa cho sinh viên kia nằm nghiêng lại, đầu ngửa ra sau để cho đường hô hấp không bị tắt nghẽn. Nhìn kỹ một chút thì thấy vết thương có vẻ không nặng lắm vì mũi và tai giữa không có xuất huyết nhiều, đây chỉ là vết thương ngoài da.

Một lúc sau, xe cảnh sát và cứu thương chạy tới, xúc Hoắc Hồ và sinh viên bị thương kia đi. Chuyện lớn thế này nên Hiệu trưởng Công Đại cũng tới, vừa nghe tên Cát Cổ là giáo sư trường mình thì mặt ông xanh mét. Mà lão Phó hiệu trưởng bị Trần Húc đánh ngất thì tuy bụng đầy tức giận nhưng thấy Trần Húc không phải là sinh viên trường mình, hơn nữa còn đơn độc bắt tên Cát Cổ thì mình không thể nào động tới hân được nên đành nuốt hận vào lòng.

Cảnh sát rất cảm kích Trần Húc, vì mới chỉ thông qua các biểu hiện bất thường của Hoắc Hồ thì chưa xác định được hân là tên Cát Cổ nhưng chắc cũng không sai. Sau khi Trần Húc gợi ý, cảnh sát chạy tới điều tra nơi ở của Hoắc Hồ thì thấy bộ đồ ngủ trang của hân gồm quần áo, mũ, kính râm... cộng thêm file nhật ký bị mã hóa trên máy tính nữa. Trần Húc nhập mật mã vào, mọi người đọc nhật ký đều thôn thức.

Với chứng này chứng đã khá đủ, mà bên bệnh viện vừa có kết quả xét nghiệm, nhóm máu của Hoắc Hồ giống hệt với nhóm máu trên hòn đá kia, tất cả chứng cứ đã rõ ràng! Cộng thêm hân có động cơ gây án nên vụ án Cát Cổ làm cảnh sát nhức óc cả tháng nay, rốt cục cũng được tuyên bố "phá án" vào hôm nay - ngày Giáng Sinh.

Tuy có làm cảnh sát mất mặt một chút vì người "xử" tên Cát Cổ không phải là cảnh sát là mà một gã sinh viên nhưng án đã được phá làm mọi người cũng nhẹ nhõm. Trần Húc được Cục trưởng Công an tiếp đãi thân thiết, vừa nghe Trần Húc là một sinh viên năm nhất, lại còn là "tiểu danh nhân" nên Cục trưởng không hề keo kiệt, tán dương hân tới mây xanh, rồi trao 30.000 tiền thưởng cho Trần Húc trước mặt các phóng viên với vẻ mặt sung sướng.

Trần Húc lại không thể không nổi tiếng!

KHi các phóng viên hỏi hân làm sao điều tra được tên Cát Cổ? Trần Húc tuôn ra những lời nói dối đã được chuẩn bị sẵn:

-Hôm nay chạy tới Công Đại tìm bạn học cũ là Ngô Vũ. Đúng lúc thấy trên mũ sau gáy Hoắc Hồ có vết máu nên hoài nghi. Sau khi đột nhập vào phòng Hoắc Hồ thì thấy cái áo khoác màu đỏ hôm qua, cộng thêm trên bàn có hình của Cao Hiểu Tiết vì thế càng xác định. Cuối cùng là giải mã file nhật ký này nên biết được động cơ gây án của hân.

Lời nói dối này hoàn hảo, không có ai hoài nghi, vì thế hôm sau trên báo chí có bài với tiêu đề "Ác hữu ác báo, tên Cát Cổ sa lưới!", mọi người đều cho rằng tên Cát Cổ gặp báo ứng, ài..., ai kêu hân xui xẻo gặp ngay Trần Húc?

Thật ra nói thế cũng đúng, tên Cát Cổ này xui xẻo nên mới gặp Trần Húc, nhưng quá trình điều tra thì chỉ có một mình Trần Húc biết.

Mà bạn thân của Trần Húc là Ngô Vũ cũng thông minh, giúp Trần Húc nói dối. Bất quá hân được lợi cũng không ít: mỗi ngày 8 cái đùi gà, liên tục trong một tháng! Trần Húc đưa 800 cho hân nói "Cho mày ăn bổ bụng chết luôn".

Trần Húc cũng biết thằng bạn thân của mình đang buồn bực, vì nếu thầy của mình, thần tượng của mình là tên biến thái Cát Cổ thì cũng không vui nổi. Nhưng chứng cứ vô cùng xác đáng, mà bên cảnh sát cũng bán tin qua là Hoắc Hồ đã thừa nhận hết, đang chờ phán quyết của toàn án. Còn anh bạn sinh viên bị chấn động não kia cũng được cứu tỉnh, hân chỉ bị thương nhẹ, do đầu bị chấn động dẫn tới não bị chấn động nhẹ nên hôn mê.

Mà thanh danh của Trần Húc được truyền rộng rãi ở Công Đại. Đám gia súc nê game Kim Dung truyền kỳ - Tái tục tiền duyên ở Công Đại cũng rất nhiều, trong đó cũng có không ít người thấy Trần Húc uy mãnh, một địch mấy trăm mà không hề sợ hãi nên hân mộ nói:

-Không phải hân là đạo diễn võ thuật trong game Kim Dung truyền kỳ - Tái tục tiền duyên chứ?

Cũng có không ít nữ sinh không biết đào đâu ra số điện thoại của Trần Húc, lén lút liên hệ với hân - bất quá cái này thì miễn bàn đi, Hợp Đại thì còn có vài mỹ nữ chứ Công Đại là trường chuyên kỹ thuật nên chắc chắn là chỗ vui chơi của khủng long! Đương nhiên trong bầy khủng long này cũng có vài mỹ

nữ nhưng là "hàng hiếm", với lại Trần Húc cũng không có tự tin là có người có thể so sánh với 3 yêu tinh khá thân với mình là Quân Dịch, Trầm Tĩnh, Cao Hiểu Tiết lại tìm mình nói chuyện nhân sinh, tâm sự về lý tưởng...

Lúc Trần Húc về tới trường cũng được lãnh đạo Hợp Đại khen hết lời, bởi vì Hợp Đại và Công Đại có thể xem là đối thủ lâu năm. Hai trường đại học được xếp hạng gần nhau, lại ở cùng một thành phố thì nhất định phải là đối thủ cạnh tranh khốc liệt. Thấy Công Đại ăn thiệt thòi, hơn nữa còn là do sinh viên trường mình làm họ ngạc nhiên, ngạc nhiên tới mức nói không nên lời, nên lãnh đạo Hợp Đại cực kỳ vui vẻ.

Sau đó chủ nhiệm Trần thông báo với Trần Húc: học bổng của trường đợt này Trần Húc có một "vé", đương nhiên phải với điều kiện là kết quả thi của hắn không quá kém.

Trần Húc mà thi kém được sao? Nói giỡn hả?

Mỗi ngày Trần Húc có nhiều thời gian hơn người thường trên 6 giờ đồng hồ, cho dù là "nước tới chân mới nhảy" thì cũng có lợi thế hơn người khác nhiều.

Lại có thêm Tiểu Mẫn nữa! Không ai cấm xem đồng hồ trong phòng thi chứ? Mà cho dù là không cho nhìn đồng hồ thì hắn cũng có thể cho Tiểu Mẫn biến thành tai nghe rồi đọc bài cho hắn, càng tiện lợi hơn.

Không cần lo lắng là Tiểu Mẫn sẽ bị phát hiện, vì Trần Húc đã kêu Tiểu Mẫn biến thành cái loại đồng hồ điện tử bán đầy ngoài đường, giá 3 đồng một cái, tuy màn hình hơi nhỏ nhưng chỉ cần Trần Húc không nhập mật mã thì cho dù người khác có cầm nắm bảy ngày cũng không phát hiện được cái gì.

Nhìn đám Ngô Nguyên đang vui đầu học tủ, Trần Húc vui vẻ cười cười. Đám kia đồng thanh:

-F..k! Lão Tam, mày không học bài hả? Đến lúc thi đừng có hy vọng tui tao quăng phao cho mày nhá!

Đối với sinh viên thi chuyên thi cử là chuyện nhàm chán nhất. Ngày thường thì rất rảnh rỗi, à, phải nói là cuộc sống đại học ngày thường rất rảnh rỗi, so với việc phải cầm đầu chiến đấu với bài vở, mỗi ngày chỉ cầu mong được ngủ 6 tiếng, cuối tuần cũng không được nghỉ của thời trung học thì đại học có thể nói là quá rảnh vì có ngày chỉ học một buổi, có khi chỉ học 3 tiết, thậm chí có ngày không có tiết, sau đó, thứ bảy chủ nhật thì "song tu".

Cuộc sống thế này làm cho đám năm nhất vốn đã quen với trạng thái "chiến đấu" cảm thấy quá rảnh!

Vừa khai giảng thì còn hăng hái học hành, sớm tối còn tự giác học bài, nhưng lâu ngày, cuộc sống không ai quản, không có áp lực nên dứa nào cũng buông lỏng. Hiện giờ đội quân trốn học ngày càng lớn mạnh, đi dạo quanh các hàng quán một vòng thì thấy toàn là người quen.

Cho nên hiện giờ số lượng những người đội nước tới chân mới nhảy ngày càng nhiều. Khi cuộc thi tới gần, nửa đêm chạy tới phòng tự học nhìn một cái, woa, cũng toàn là người quen! Có người còn mang theo cả mền gối nữa, vì phòng học không có lò sưởi nên ban đêm rất lạnh.

Cao Hiểu Tiết cũng gia nhập đoàn quân học tủ này. Khi nàng tới nơi thì thấy số người trong phòng này đông gấp đôi các phòng học bình thường! Tuy mùa đông khá lạnh nhưng vì quá đông người, lượng khí các-bô-níc thải ra rất nhiều, nên lúc này trong khá ấm áp!

Vì thế, đêm nào trời lạnh thì người ta sẽ bu tụ lại những đồng học đồng người nhất, có người thì vì ấm áp, cũng có người là vì... ngắm gái đẹp!

Bất quá đám gia súc háo sắc cũng không dám ngồi gần Cao Hiểu Tiết, vì thế bên cạnh nàng rất trống trải. Mà càng trống trải thì càng lạnh, Cao Hiểu Tiết xoa xoa tay, ôm chặt cái túi chườm nóng, lấy khăn lau cái mũi nhỏ xinh của mình, buồn bực nghĩ "Sao Tĩnh Tĩnh không chịu đi với mình chứ?!"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Uyên Ương Đồng Mệnh

Thật ra Cao Hiểu Tiết không phải là người biếng học, mà do dạo trước quá bận rộn, đầu tiên là làm game - bắt đầu từ ngày khai giảng cho tới tháng 10, sau đó là trả lời phỏng vấn rồi lại đi làm thêm ở tiệm bánh ngọt, mỗi ngày mệt mỏi gần chết, hơi sức đâu nữa mà học bài?!

Làm thêm ở tiệm bánh cũng khá tốt, ít ra thì được ăn bánh ngọt thoải mái và học được nhiều thứ, nhưng cũng rước lấy không ít phiền toái. Đầu tiên là chuyện tên Cát Cổ, suýt nữa làm nàng mất mạng, sau đó là chuyện thân phận nổi tiếng của nàng bại lộ làm nàng phải ký tên, chụp ảnh linh tinh... Coi như là làm tiệm bánh ngọt nổi tiếng hơn nhiều, có điều... tiệm bánh này không phải là của nàng!

Càng bực hơn nữa là có một thằng cha đầu hói khoảng 50 tuổi, vừa nhìn là biết dạng người từ sắc quá độ, chạy tới nói muốn "bao nuôi" nàng, còn nói sẽ mua nhà, xe cho nàng nữa... Làm Cao Hiểu Tiết chửi ngay mặt hắn trong tiệm bánh, có BMW là giỏi lắm sao?!

Bất quá chửi sướng miệng rồi thì khó mà làm tiếp được nữa, với lại cũng sắp tới ngày thi rồi, vì thế Cao Hiểu Tiết xin nghỉ làm luôn, trở về chuẩn bị bài vở để thi.

Bây giờ đã là cuối tháng 1, năm nay Tết gần với ngày lễ Tình Nhân nên thi học kỳ cũng khá muộn, đến đầu tháng 2 mới thi, sau khi thi xong thì được nghỉ, về nhà mừng năm mới.

Nhưng Cao Hiểu Tiết mừng không nổi, vì nàng vừa nhận điện thoại của cha mẹ: anh họ kết hôn vào đúng thời điểm Tết, cho nên cha mẹ không có ở nhà mà phải qua bên nhà bác Hai, ở tận khu Đông Bắc!

Cao Hiểu Tiết cảm thấy mình là người bình thường, không có bị điên nên đâu có muốn chạy tới Đông Bắc hứng gió lạnh làm gì?! Nghe nói bên đó đang âm mười mấy độ, hắt một ly nước ra ngoài trời thì nó sẽ đóng băng giữa không trung! Tuy bên đó nhà nào cũng có lò sưởi, nhưng ở trong phòng sưởi thì rất khô, một cô gái Giang Nam sống nước như nàng thì khó mà chịu được thói quen như thế.

Quan trọng nhất là nhà mình và bên đó không được hòa thuận lắm, vì hai nhà cách nhau quá xa nên mấy năm gần đây rất ít khi liên lạc, với lại bên đó là một trong mấy nhà họ hàng mà Cao Hiểu Tiết không thích.

Ông bác Hai này là anh ruột của cha nàng, nhưng cha nàng đã ly khai, ông vào Nam lập nghiệp từ rất lâu rồi. Lúc bắt đầu dựng nghiệp rất gian khổ, Cao Hiểu Tiết nhớ rõ trước năm mình được 7 tuổi, cả nhà ở trong một gian phòng nhỏ xíu, sau 7 tuổi nhà nàng mới dọn về căn nhà hiện nay. Ài..., không có cách nào khác vì giá phòng ở Giang Nam không hề rẻ chút nào.

Trái lại, ông bác này là phú hộ. Ở thời điểm đất có giá, ông bán một mớ, bây giờ đã có mấy cái cửa hàng cho người ta thuê, mỗi tháng ngồi không cũng thu được ít nhất là 20.000, cho nên nhà ông không cần lo lắng gì, sống thật thảnh thơi. Nhiều lần nghe mẹ nói, lúc cha chưa có nhà, ông bác này cứ cười nhạo cha mãi. Cao Hiểu Tiết nhớ rõ năm mình 10 tuổi có qua bên đó một lần, gặp về mặt kiêu ngạo của ông bác và anh họ làm anh em nàng buồn bực khá lâu.

Cho nên, vừa nghe nói ông anh họ chuẩn bị kết hôn, Cao Hiểu Tiết liền cắn răng nói:

-Không đi, cha đi một mình là được rồi, để mẹ ở nhà với con là được rồi.

Thế nhưng cha nàng lại nói:

-Như thế sao được?! Con không đi thì thôi, nhưng cha mẹ nhất định phải đi mới được!

Cao Hiểu Tiết nghe thế thì rất buồn bực:

-Vậy cha mẹ đi rồi thì còn mình con sao mừng năm mới được? Còn nữa, trước khi lên trường con đã để chìa khóa nhà lại rồi, tới lúc nghỉ về nhà không có chìa khóa làm sao vào nhà được?!

Cha nàng nói:

-Để cha gửi chìa khóa lên cho con nhé? Hay là con đến nhà bạn đón năm mới đi.

Cao Hiểu Tiết:

-Thôi quên đi. Cha gửi cho con ít tiền để con ở lại trường là được rồi, dù sao thì Tết trường cũng không có đóng cửa.

Cha Cao Hiểu Tiết cũng hiểu tính tình con gái mình, ông biết con mình không ưa gì gia đình của anh mình nên cũng không giận nàng vì chủ yếu là người ta không ưa mình trước. Vì thế ông thờ dài:

-Con gái à, vậy con ở lại chú ý sức khỏe nha. Cha gửi cho con 2.000, thích ăn gì thì cứ ăn thoải mái, đừng bạc đãi bản thân nhá.

Cứ thế nàng ngẩn người, nhàm chán nhìn cái màn hình di động.

Thiệt là... Năm mới mà không được về nhà... Ài, Cao Hiểu Tiết từ nhỏ tới lớn chưa từng mừng năm mới ở bên ngoài. Trăm Tinh nghe thế thì muốn dẫn nàng về nhà mình nhưng Cao Hiểu Tiết nói:

-Thôi, quên đi. Nhà bạn mừng năm mới cũng rất bận rộn, thân thích tới lui mà mình không biết ai cả, ngại lắm! Mình ở đây cũng được rồi, sẵn tiện lo chuyện tiệm bánh của chúng ta luôn, vài tháng nữa khai trương rồi.

Thật ra Cao Hiểu Tiết sợ phiền phức, nhất là nghĩ tới người nhà của người ta, không biết cha mẹ, bạn bè của người ta, gặp mặt lại phải giới thiệu, quá phiền phức, với lại làm mình có cảm giác mình là người ngoài, rất xấu hổ. Mà Trăm Tinh cũng hiểu các nghĩ của nàng, vì thế Trăm Tinh nói với nàng:

-Bạn phải tự lo cho mình nha, nếu có chuyện gì thì gọi cho mình, từ đây tới nhà mình cũng gần, đi xe điện 3 giờ là tới nơi rồi.

Cao Hiểu Tiết nghe thế thì nói:

-Tinh Tinh, bạn tốt quá! Qua hôn một cái đi.

Trạm Tinh cười nói:

-Đi chết đi.

Sau đó nàng còn nói thêm:

-Mùa đông rất lạnh, bạn là người Giang Nam càng cần phải chú ý. Trong phòng ngủ trống trải không có ai nên sẽ càng lạnh hơn. Bạn phải đắp nhiều mền, nếu mền của bạn không đủ thì lấy cái nệm lông vịt của mình ngủ nha, ấm lắm đó. Thời gian nghỉ Tết thì căn-tin và phòng nấu nước cũng đóng cửa, bạn có thể ăn cơm bên ngoài nhưng không có nước sôi thì chạy lại phòng chủ nhiệm Trần xin, có xin thì xin nhiều nhiều một chút, để dành uống dần. À, nước để qua đêm thì đừng uống nhé.

Rất hiếm khi Trạm Tinh nói nhiều thế này, Cao Hiểu Tiết biết là nàng quan tâm mình nên rất cảm động, gật đầu rồi ôm lấy Trạm Tinh.

Ngay lúc Cao Hiểu Tiết đang rầu rĩ vì chuyện mừng năm mới, Trần Húc cũng buồn bực không kém.

Vì hán cũng nhận được điện thoại của cha mẹ, vừa bắt máy cha hán vào thẳng vấn đề:

-Con trai! Cha của chú mày bị mời đi diễn thuyết tại một bệnh viện lớn ở New Zeland, hơn nữa còn bản chuyện hợp tác nữa. Mẹ chú cũng quyết định theo ta đi Úc du lịch mừng năm mới, chú mày có muốn đi cùng hay không?

Trần Húc nghe thế thì cũng thêm, New Zeland nha! Nên biết là Bắc Bán cầu đang là mùa đông lạnh giá, nhưng Nam Bán cầu lại mát mẻ như mùa xuân đó nha! Hơn nữa New Zeland còn gần Úc nữa, có thể đi xem chuột túi, là cơ hội tốt để du lịch à!

Bất quá cha Trần Húc nói tiếp một câu làm hán chơi với, buồn bực vô cùng:

-Thật ra ta và mẹ chú đề nghị chú tốt nhất là đừng có đòi theo, tránh làm phiền thế giới hai người của bọn ta. Nhất là mẹ chú dạo này đi thẩm mỹ, spa, mau sạm quần áo... không biết tốn bao nhiêu tiền, rõ ràng là 45 tuổi rồi mà xinh đẹp yêu nghiệt như 28 tuổi, nếu gặp mặt không chừng chú mày kêu bằng chị Hai đấy. Tất nhiên chú phải kêu bằng mẹ, chứ kêu bằng chị thì ta chụp chết chú à. Cho nên, mẹ chú kêu chú đừng có đi theo làm bóng đèn, hơn nữa tới New Zeland mà giới thiệu nàng có thằng con to đùng thế này thì nàng xấu hổ, mất hết hình tượng!

Trần Húc buồn bực nói:

-Hai người không muốn cho con đi thì còn gọi nói linh tinh làm gì? Có ý đã kích con hả?

Cha Trần Húc bên kia cười hắc hắc:

-Con trai à. Chú mày cũng lớn rồi, tự bay đi nhá. Cho chú mày mừng năm mới một mình, coi như là cơ hội thử nghiệm khó có được.

Sau đó Trần Húc nghe mẹ hán cười hi hi, Trần Húc thăm mắng "Gian phu dâm phụ!" [thằng này mất dạy gớm!], sau đó nói:

-Ý hai người là con không cần về nhà mừng năm mới?

Nghe hai người cùng cười trong điện thoại. Trần Húc rất buồn bực:

-Không phải chứ! Con không thèm về! Con sống một mình ở trên này rất là tốt, hừ!

Cúp điện thoại, Trần Húc cảm thấy cha mẹ mình rất nhí nhảnh, rất "tin"! Đi theo bọn họ không chừng mình trở thành đồ cổ mất!

Sau đó lại cảm thấy hoàn cảnh của mình thật đáng buồn, sao lại đầu thai vào nhà này? Làm gì có cặp vợ chồng nào ném đứa con ở nhà một mình để cùng nhau đi du lịch?! F..k lại đi tới tận New Zeland nữa chứ! Cẩn thận, không khéo uống nhầm sữa bò điên!

Bất quá từ nhỏ Trần Húc đã quen với tính tình của cha mẹ nên tuy có chút buồn bực nhưng cũng có thể tiếp nhận được. Ài..., không có cách nào khác, không phản kháng được thì phải thích ứng thôi. Dù sao đây cũng không phải là lần đầu cha mẹ làm chuyện thế này, thí dụ như khi hán 5 tuổi, vừa vào nhà trẻ, cha mẹ liền đột xuất nảy ra ý tưởng, nói phải rèn luyện năng lực tự chủ cho hán, vì thế chỉ đưa hán tới trường một hay hai lần gì đó, từ đó về sau hán phải tự đến trường. Kết quả là ngày đầu tiên tự đi học, bé Trần Húc đáng thương chỉ lủi thủi tới trường một mình. Thật ra trường học cũng khá gần nhà, người trưởng thành đi khoảng 10 phút là tới nơi nhưng lúc Trần Húc mới có 5 tuổi, làm gì có cảm giác phương hướng? Cuối cùng thì thấy xe chạy trên đường vu vu nên sợ quá ngồi khóc lóc, rồi được chú cảnh sát đưa về nhà.

Chuyện này Trần Húc đã quên từ lúc nào rồi, nhưng cha mẹ thì không, họ thường xuyên lôi ra giễu cợt hán. Làm ơn! Không chịu trách nhiệm gì hết. Hai người làm cha mẹ không tốt mà còn giễu cợt tui sao?!

Tuy biết nghỉ đông ký túc xá cũng không có đóng cửa nhưng Trần Húc làm sao ở trong ký túc xá được? Lạnh lẽo quá trời! Ngủ một mình trong phòng lạnh thế này không chừng chết công mà không có ai hay à!!!

Vì thế Trần Húc quyết định ra ngoài thuê nhà trọ, dù sao thì cũng chưa xài hết tiền của cha cho, lại cộng thêm 30.000 tiền thưởng của cảnh sát nữa! Sẵn nói tới tiền thưởng thì cũng nói thêm, bây giờ Trần Húc còn có thêm nick name rất oách: Sát thủ của tiền thưởng!!!

Bất quá Trần Húc cảm thấy lý do không về nhà mừng năm mới của mình cũng thật là... dọa người mà, cho nên hắn không có cho ai biết mình không về nhà mừng năm mới. Ngay cả với mấy thằng cùng phòng hắn cũng không nói, chỉ nói là xe của mình khởi hành hơi trễ vì thế phải ở lại phòng thêm một đêm.

Cao Hiểu Tiết bên kia cũng thế, ngoài Trạng Trình thì nàng cũng không nói với ai, cho nên Trần Húc không biết là cũng có người mang số khổ giống như mình...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Thi Học Kỳ

Nếu nhiều năm sau nhớ lại 4 năm đầy kích thích thời đại học thì khoảng thời gian đáng nhớ nhất không phải là lúc yêu đương mà là... mấy cuộc thi!

Hầu hết người trải đại học đều là như thế, không có mấy người không căm thù tận xương tủy chuyện thi cử thời đại học! Bởi vì hầu hết sinh viên đều là loại "đột kích", chuyên học tủ, "nước tới chân mới nhảy". Cơ bản là tự ép buộc mình nhai hết mấy cái thứ "trọng điểm" trong sách giáo khoa mà giáo sư mới giảng giải mấy ngày gần thi, sau khi thi thì quên sạch sẽ!

Đây là cuộc thi đầu tiên khi vào đại học của bọn năm nhất Trần Húc, mà hể cái gì mà "lần đầu tiên" thì đều cố gắng, đều chính quy. Mỗi phòng thi có tới bảy tám giám thị, mỗi người ngồi một góc, có muốn quay cóp gì đó cũng rất khó! Tất nhiên, chuyện thế này chỉ khó khăn với bọn năm nhất, sau này trở thành "lão làng" rồi thì quay cóp chỉ là "chuyện thường ngày ở huyện".

Vào phòng thi thì thằng nào cũng run muốn chết. Đám Ngô Nguyên rất là chịu khó đánh máy mấy cái trọng điểm vào máy tính rồi in chữ thật nhỏ. Được đàn anh truyền kinh nghiệm nên thằng nào cũng mặc quần áo nhiều túi rồi phân phối phao vào mấy cái túi. Làm thế này có chỗ tốt là "không bỏ hết trứng vào một giỏ", có bị giám thị bắt bộ phao này thì còn bộ khác dự phòng.

Trước giờ thi mọi người đều tích cực, 8 giờ thi thì khoảng 6 giờ đã đến lớp để giành chỗ, định kiếm chỗ nào ngon một chút, khuất tầm nhìn của giám thị một chút. Ai ngờ vừa tới nơi thì đã thấy Trần Húc ung dung ngồi... đọc tiểu thuyết! Ai..., cũng khó trách, bây giờ ai cũng biết Trần Bán tiên có giấc ngủ "chất lượng cao", hầu như ngày nào cũng ngủ vào lúc 22g, tới 5g hôm sau thì rời giường. Đến lúc bọn này vào phòng thi thì Trần Húc đã chạy bộ quanh sân hết 2 vòng, trở về tắm rửa, ăn sáng xong xuôi rồi xí chỗ trước rồi.

Thấy Trần Húc đã chiếm chỗ tốt nhất thì ai nấy đành than thở nhận mệnh. Bất quá Trần Húc cũng là người khá biết điều, tất nhiên hắn biết nếu mình chiếm hết vị trí tốt thì sẽ bị "thị" ngay cho nên hắn chỉ chiếm chỗ cho mấy huynh đệ cùng phòng với mình, chỗ ngồi có vị trí tốt còn rất nhiều.

Sau đó Trần Húc thấy đám súc vật kia viết viết cái gì đó lên bàn. Hắn tò mò ghé sát lại nhìn, vừa nhìn đã toát mồ hôi, hắn lập tức lên tiếng:

-Này này, tội mày đang phá hoại của công đó nha!

Thì ra là mấy ông bạn này đang ra sức dùng bút bi ghi chép mấy câu hỏi khó lên bàn, một thằng vừa ghi vừa trả lời:

-Giê? Phá hoại của công? Mày xem nè, không biết cái bàn này nó đã bị ghi đầy rồi sao? Sao chúng ta không được thi bên phòng 2103 chứ?

Phòng 2103 nằm ở lầu 1, khu giảng đường số 2, là phòng học cho năm ba. Tất nhiên là bàn ghế ở đó cũng bị ghi đầy nhóc rồi. Trần Húc liền hỏi:

-Sao mày muốn thi bên đó? Có cái gì tốt hả?

Tên kia liền đáp:

-Trong truyền thuyết có nói, từng có một sư huynh rất mạnh mẽ, rất trâu bò, hắn ghi hết các đáp án môn Ngôn ngữ C lên trên tường phòng 2103! Từ đó về sau, nếu thi môn này ở phòng thi đó thì đều qua được! Không chừng kiến thức ở đó có thể dự thi bằng cấp quốc gia!

Trần Húc lại toát mồ hôi, nghĩ thầm "Quả nhiên Đại học Tổng Hợp nhân tài lớp lớp à nha!"

Thật ra "văn hóa" ghi chép lên bàn là một trong những phong cảnh độc đáo của thời đại học, nghe nói người "phát minh" ra cái trò này nổi tiếng không thua gì Lỗ Tấn! Về phần có gọi là phá hoại của công hay không thì không cần bàn tới. Có vài "lời nhắn" của đàn anh rất trâu, ví dụ như cái bàn Trần Húc đang ngồi có câu: "Thi mà không đạt thì năm sau phải học với đàn em. Thà rằng bị bắt khi đang quay chữ không thể dễ rút!"

Quả nhiên là lời lẽ chí lý!

Bất quá tới giờ thi thì mấy ông bạn bỏ công ghi ghi chép chép tức muốn chết, vì câu đầu tiên của giám thị khi bước vào lớp là:

-Chúng tôi sẽ xếp chỗ ngồi...

Tiếng khóc than dậy trời!

Cuối cùng Trần Húc may mắn ngồi ngay cái bàn của tên hồi nãy chăm chỉ ghi chép lên bàn, hần nhìn lên bàn thì "Woa! Toàn là đáp án!"

Hần quay đầu nhìn nhìn tên kia thì thấy tên kia nước mắt lưng tròng, ánh mắt của hần giống như muốn ăn tươi nuốt sống Trần Húc! Trần Húc nhún vai ra về vô tội rồi mặc kệ hần "Cái này là giám thị xếp chỗ mà, liên quan gì tới tao?!" Bất quá đây chính là bánh tẻ trên trời rơi xuống nha!

Môn thi đầu tiên là thi viết Ngôn ngữ C. Vốn Trần Húc còn lo lắng, bởi vì gần đây hần chỉ chuyên chú học Hán Ngữ, chỉ đọc lướt qua và tham khảo một ít Ngôn ngữ C, nên hần lo lắng khi thi thì lẫn lộn hai thứ ngôn ngữ lập trình này.

Tới lúc phát đề thi thì Trần Húc thờ phào. Quả nhiên là hần làm bài như có thần phù hộ, vì Hán Ngữ có rất nhiều nét giống với C. Đây không phải là người sáng tạo ra Hán Ngữ không đủ trình độ hay lười biếng mà họ làm như thế là vì muốn nhắm vào thói quen sử dụng của người dùng.

Trần Húc hoàn thành bài thi rồi kêu Tiểu Mẫn rà lại, theo Tiểu Mẫn đánh giá thì có thể đạt 73/100 điểm nên Trần Húc đứng lên nộp bài.

Người đầu tiên nộp bài thường thu hút nhiều người, huống chi bây giờ mới hơn 1 tiếng.

Giám thị đọc bài thi thì thấy bài làm cũng không tệ, vì thế nói:

-Em có cần kiểm tra lại không? Thời gian thi còn nhiều mà?!

Trần Húc cười cười:

-73 điểm là đủ đậu rồi, em không muốn làm nổi hi hi.

Nói xong thì phát hiện mình lỡ lời nên quay đầu chạy mất.

Câu nói của hần làm giám thị tức giận cũng không được, còn cả lớp thì kinh ngạc. Vì thế mấy giáo sư Khoa CNTT lập tức chấm bài của hần... Kiểm tra kỹ càng thì thấy đúng 73 điểm, không hơn không kém!

Bất quá bài thi này cũng quá lạ lùng! Ngoài mấy câu được 73 điểm thì mấy câu khác đều trả lời đúng nhưng không biết tại sao lại bị hần gạch bỏ!

Mấy giáo sư nhìn nhau ngạc nhiên, nghĩ thầm "Không phải hần cố ý đấy chứ? Trước đây cũng có một tên rất mạnh mẽ, hần nộp bài, đi ra cửa rồi lại chạy vào, xin sửa bài thi, xóa hai cái đáp án đúng rồi nói "Ừm, vừa đúng 60 điểm, không lãng phí!". Cho nên các giáo sư đều cho rằng Trần Húc cũng là kỳ tài, hơn nữa trong Đại học Tổng Hợp, chỉ cần không bị điếc thì đều nghe qua thanh danh của Trần Húc. Thật ra các giáo sư không biết là Trần Húc bôi xóa lung tung là vì câu hỏi sai, à, đúng hơn là câu hỏi sai cấu trúc Ngôn ngữ C, cho nên hần bôi xóa xóa xóa để người ta không nhìn ra dấu vết.

Kỳ thi đầu tiên khi vào đại học, Trần Húc hưng hăng làm cả lớp rung động, sau này Ngô Nguyên hỏi làm sao Trần Húc biết là hần nhất định được 73 điểm thì Trần Húc đáp: "Mày khờ quá! Tao trả lời đúng 73 điểm thì làm sao được 74 điểm?"

Có thể nói cuộc thi không là cái gì đối với Trần Húc nhưng đám Ngô Nguyên thì không được như như thế. Quy củ của Đại học Tổng Hợp không phải tính theo học phần mà theo tín chỉ, nếu không đạt đủ tín chỉ thì không được tốt nghiệp. Mỗi lần thi lại là 20 đồng/môn, rẻ hơn so với mấy trăm đồng/môn ở các trường khác nhiều, nhưng có cái quy định biến thái là nợ 4 môn bắt buộc thì không được qua học kỳ sau, vì thế cuộc thi rất là căng thẳng đối với sinh viên Đại học Tổng Hợp, nhất là đám sinh viên năm nhất. Vì đám đàn anh có nói từ năm hai về sau thì giám thị không có nghiêm ngặt như năm nhất trừ khi gặp "Tứ Đại Danh Bộ", nếu không thì cứ vô tư mà copy, chỉ cần không lộ liễu quá là được. Nếu không được như thế thì mỗi năm không có bao nhiêu sinh viên Đại học Tổng Hợp được tốt nghiệp!

Trần Húc không sợ thi cử nhưng hần thấy huynh đệ của mình khăn trương học bài nên bày cho cách quay cốp của tương lai! Cách này được xưng tụng là "Phương pháp quay cốp mạnh nhất trong lịch sử"!

Cách này có chút phức tạp. Đầu tiên là nhập dữ liệu vào máy tính rồi in ra, bất quá không in bằng mực thường mà in bằng bột than. In xong thì dán băng keo trong lên mặt sau của tờ giấy đó, dùng một thanh gì đó cứng mà bằng phẳng như thước kẻ chẳng hạn, ra sức nén ép tờ giấy, nén càng mạnh càng tốt. Cuối cùng là đem đi ngâm nước, cọ rửa sạch sẽ hết bả giấy sẽ thu được một đám chữ rậm rạp trên tấm băng keo trong!

Bởi vì băng keo trong suốt, giám thị khó thấy được, cho nên khi thi thì cứ để nó lên bàn rồi chèn một tờ giấy trắng ở phía sau là cứ nghênh ngang quay cốp.

Tuy phương pháp này hơi rắc rối nhưng rất an toàn. Sau khi Trần Húc nói ra và làm thử thì đám huynh đệ trong phòng kích động gào thét, làm người ngoài còn tưởng là tụi nó lộn được đề trước khi thi!

Sau khi thương lượng thì cả đám quyết định không có truyền bá "phát minh" này ra ngoài, vì nhiều người lẩm miệng mà, lỡ như lọt vào tai các giáo sư thì "bí kiếp" khó lành!

Thật ra cách này chắc đã có người biết nhưng không được truyền bá rộng rãi nên Trần Húc được tiếng "thơm" vì "phát minh" ra cách quay cốp mới. Có thủ đoạn quay cốp "vượt thời đại" trong tay nên đám này vượt qua những ngày thi kế tiếp rất thoải mái. Trong khi những người khác lén lút quay cốp thì

bị bắt còn bọn này nghênh ngang chép bài mà không bị tóm.

Ngày 5 tháng 2 Lập Xuân.

Hoàng Lịch có nói là thích hợp kết hôn, cúng chùa, xuất hành, còn Trần Húc thì thêm vào từ "Quay cóp!"

Không biết là Trần Húc ghi vào lịch có sinh ra hiệu quả gì hay không mà giám thị giống như bị tiêu chảy, cứ ôm quyển "Quý Thôi đèn" ngồi chết cứng một góc. Đám súc vật bên dưới kích động suốt nửa phát khóc. Giấy nháp, giấy thi cứ chuyên lung tung trong phòng thi. Cuối cùng giám thị đang đọc Quý Thôi đèn kia chịu hết nổi mới lên tiếng:

- Trật tự một chút đi! Tôi đặc biệt mượn quyển sách này xem để cho các em cơ hội, cho nên trật tự dùm một chút, đừng làm khó tôi!

Thế là cả phòng loạn lên... Vì hôm nay thi môn Triết, với lại giám thị nói là "Thà cửa".

Có mấy thằng bạo gan bê nguyên quyển sách ra viết, có thằng thì tiếc nuôi vì bỏ công... chuẩn bị phao!

...

Sáng nay thi nữa là xong môn cuối, có người thu thập hành lý chuẩn bị về quê. Họ đi chuyển xe chiều hoặc tối, Tần Tiểu Ngạn là một trong những người này. Bốn thằng kéo nhau đi ăn coi như là làm tiệc đưa tiễn. Tối hôm nay năm nhất đã trôi qua một nửa, đời sinh viên đã trôi qua 1/8.

...

Sau khi đưa Ngô Nguyên và Đồng Thanh Khiết, Trần Húc liền chạy đi tìm nhà trọ.

Vì bây giờ trời đang lạnh với lại hần không thiếu tiền nên chọn một căn phòng rất khá, có phòng khách, nhà bếp, có cáp mạng, giường đôi, tivi, tủ lạnh, máy giặt,... đầy đủ cả. Tuy rằng không có hệ thống sưởi bằng khí đốt nhưng có máy điều hòa có thể sưởi ấm, với lại trên sàn nhà có trải thảm nên căn phòng khá ấm áp. Có máy nấu nước nóng, chỉ cần vặn vòi nước là nước nóng uống ngay. Trong phòng tắm cả bồn tắm và máy nước nóng, có tắm rửa vào mùa đông thế này cũng không thấy lạnh. Nhà bếp thì có cả bếp gas lẫn lò vi-ba, mua nồi, niêu, xoong, chảo nữa là có thể tự nấu ăn.

Tuy đây là một căn phòng nằm trong hẻm nhưng có đầy đủ trang thiết bị lại gần trường, ngày thường thì có giá ít nhất cũng bảy tám trăm một tháng, nhưng hiện giờ đang là mùa nghỉ đông, khá ế ẩm nên Trần Húc chỉ tốn 600 đồng, thanh toán trước 2 tháng tiền thuê nhà, còn điện nước thì tính riêng. Vì có nhiều đồ điện nên phải đặt cọc cho chủ nhà 3.000 đồng.

Vác hành lý và mền gối vào "nhà mới", Trần Húc cảm thấy có tiền thật là sướng, sau đó hần lại nghĩ nhiều tiền quá cũng phiền phức, ví dụ như Bill Gates có bao giờ phải nghĩ cách tiêu tiền như thế nào chưa?

Trần Húc là một người rất dễ thỏa mãn, tuy trong phòng ngủ không có tivi nhưng có cáp mạng, như thế là đủ rồi, dù sao thì trên mạng cũng có phát các chương trình của ti vi. Vì thế hần bày biện, sửa sang đồ đạc, sau đó đường đường chính chính đặt Tiểu Mẫn đã biến lại thành laptop trên bàn.

Thấy bộ dáng xinh đẹp của laptop, Trần Húc có chút hoài niệm, nghĩ thầm "Lâu rồi không thấy hình dáng thật của Tiểu Mẫn". Thật ra, hần cũng muốn thuê nhà trọ ở riêng để sử dụng Tiểu Mẫn được thuận lợi, nhưng sau đó lại bỏ qua ý nghĩ này vì hần vốn là người ưa náo nhiệt, nên không thích lủi thủi một mình.

Phòng này ở vừa ấm cúng lại vừa tiện nghi đầy đủ, điều hòa mở suốt 24/24 làm Trần Húc nhanh chóng biến thành heo, mỗi ngày lên mạng, học kỹ thuật hacker, với lại dưới lầu là một cái nhà hàng, chỉ cần gọi điện thoại là người ta mang thức ăn tới, cho nên từ lúc dọn tới đây hầu như hần chưa ra khỏi cửa.

Trần Húc nghĩ thầm "Sa đọa! Quá sa đọa! Đã biết mình đang bị 'lười hóa' nhưng biết sao được, bên ngoài rất lạnh! Mùa đông có làm biếng chút cũng không sao, dù sao cũng không thể sa đọa bằng cha mẹ mình!"

Vừa nghĩ tới cha mẹ đang xem chuột túi ở Úc, Trần Húc buồn bực một chút, sau đó nghĩ "Sau này mình sang Úc xem chuột túi sẽ không dẫn bọn họ theo".

Hiện giờ Trần Húc đang nghịch phần mềm tên là "Người Hollywood". Tất nhiên phần mềm này cũng là sản phẩm của tương lai. Giống như phần mềm làm game lúc trước, phần mềm này có khả năng tạo ra các đoạn video 3D dành cho người không chuyên nghiệp. Bộ phần mềm này kết hợp với phần mềm Đại sư RPG thì đúng là cặp Thần khí để tạo game! Mà chức năng của Người Hollywood còn mạnh hơn, hình ảnh được nó tạo ra còn đẹp hơn cả Đại sư RPG bởi vì Đại sư RPG là do những người nghiệp dư, có đam mê làm ra nên hàm lượng kỹ thuật không được cao lắm, còn Người Hollywood là sản phẩm của công ty chính quy.

Trần Húc đang xây dựng hình ảnh 3D của chính mình, thật ra phương pháp rất đơn giản: cho Tiểu Mẫn chụp ảnh toàn thân 360 độ của mình, sau đó nhập vào phần mềm, để nó tự động kiểm tra các chỉ số thân thể rồi xây dựng mô hình 3D. Tất nhiên là phải sửa chữa một chút, với lại mô hình này cũng có khác biệt với người thật bởi vì Trần Húc biết mình không có dính dáng tới từ "đẹp trai" nên đang sửa chữa hình ảnh, ví dụ như làm mắt to hơn một chút, kiểu tóc phải "khôc" hơn, trang phục phải phong cách,... Dù sao hần chơi đùa cũng rất vui vẻ.

Ngày mai đã là ngày 9 tháng 2, sắp qua năm mới rồi, tính lại thì thấy mình "dọn nhà" cũng đã 3 ngày rồi. Đúng lúc này chuông điện thoại báo có tin nhắn vang lên.

Mở tin nhắn lên thì thấy nội dung chỉ có một câu:

-Tui bệnh rồi, đang nằm viện, buồn quá! Đầu heo, nói chuyện với tui chút nha?

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Ở Chung

Cao Hiểu Tiết cũng không biết tại sao mình lại tìm Trần Húc.

Nàng bị bệnh, chắc là do ngủ trong phòng quá lạnh. Bởi vì không biết kính cửa sổ bị vỡ lúc nào, đêm đó lại có tuyết rơi nhiều, gió lạnh cứ lùa vào, sáng hôm sau nàng thức dậy thì cứ thấy cả người cứ mụ mị, đầu óc cứ mơ mơ hồ hồ.

Vốn Cao Hiểu Tiết cũng không muốn nhập viện vì nàng sợ không đủ tiền trả viện phí nhưng vấn đề là hiện giờ trong ký túc xá chỉ còn mình nàng, buổi tối rất im ắng, tuy nàng rất nhí nhảnh, miệng mồm lách chách nhưng cũng không to gan hơn mấy cô gái khác là bao nhiêu, nàng cũng biết nếu bệnh tình của mình nghiêm trọng thì không chừng mình "đi" trong ký túc xá cũng không có ai hay, nên đành đón xe vào viện. Sau đó bác sĩ nói nàng cần truyền dịch, Cao Hiểu Tiết nghĩ "Thời thì ở lại" vì thế nàng đăng ký một phòng.

Vốn Cao Hiểu Tiết muốn nhắn tin cho Trạh Tĩnh nhưng nghĩ lại nếu mình nói sinh bệnh thì chắc chắn Trạh Tĩnh sẽ rất lo lắng, không chừng còn chạy tới ngay. Bây giờ đang là lễ mừng năm mới mà, nàng không muốn chuyện của mình làm ảnh hưởng tới người ta.

Nghĩ tới nghĩ lui, cũng không thể liên hệ với mấy người cùng phòng khác, nếu không mấy nàng chắc chắn sẽ báo cho Trạh Tĩnh. Không biết ma xui quỷ khiến thế nào nàng không nghĩ tới những bạn tốt thời trung học mà lại nhớ tới Trần Húc!

Thật ra Cao Hiểu Tiết cũng có hảo cảm với Trần Húc, tuy hai người thỉnh thoảng đấu võ mồm nhưng chỉ như con nít cãi nhau. Có thể nói qua nửa năm đại học này, trong những nam sinh mà nàng quen biết thì Trần Húc là người gây ấn tượng sâu nhất và cũng có cảm tình nhất.

Tất nhiên đây chỉ là cảm tình trong quan hệ bạn bè mà thôi, hơn nữa hần còn bắt tên biến thái Cát Cổ, xem như báo thù cho mình. Với lại cái đêm mà hần cho rằng mình muốn nhảy lầu, lúc hai người nói chuyện phiếm Cao Hiểu Tiết có cảm giác Trần Húc là người tốt.

Thật ra danh tiếng của Trần Húc trong đám nữ sinh cũng rất tốt, là người có tình nghĩa lại có tiền, tuy rằng không đẹp trai nhưng cũng không quá tệ, hơn nữa người đẹp trai thường rất đa tình, không đáng tin, còn người bình thường như hần thì thường được đánh giá khá cao.

Hần là người có nghĩa khí, từ ngày bắt đầu học tới giờ mình nhận khá nhiều nhân tình của hần, ừm, chọn làm bạn trai cũng không tệ... Ai da, Cao Hiểu Tiết nghĩ tới đây thì đỏ mặt, may mắn là không có ai thấy. Sao mình lại nảy sinh ra cái ý tưởng này?

Trần Húc nhanh chóng trả lời:

-Thế nào? Ngủ mê rồi tung mền hả? Ài, thật đáng thương..

Thấy tin nhắn Cao Hiểu Tiết lại bức mình, nàng thật sự là ngủ mê rồi tung mền mà. Trong phòng lạnh quá nên nàng không khách khí, lấy cái nệm lông vịt của Trạh Tĩnh ra nằm, sau đó lại đắp chăn bông. Đầu hôm thì nóng quá nên nàng tung mền ra, ai ngờ khuya lại có tuyết rơi, thế là sáng hôm sau thức dậy thì thấy đầu óc quay cuồng.

Cao Hiểu Tiết trả lời:

-Đầu heo! Ông vui lắm khi tui bệnh phải không? Ài, buồn quá! Sao tui cô đơn thế này, nằm lê loi trong bệnh viện mà không có ai hỏi thăm!

Trần Húc nhận được tin nhắn cũng vui ve:

-Được được, tui an ủi bà một chút nhá. Chừng nào bé xuất viện anh mua kẹo cho bé nha.

Thật ra lúc vừa nhận tin nhắn, Trần Húc cũng khá khản trương, nhưng giờ thấy cô nàng còn có sức đấu võ mồm với mình thì biết nàng không sao.

-Không cần. Ăn đồ ngọt để làm Hôi trường Hôi Béo hả? Lần trước ăn tiệc đứng xong rồi thì cả tuần sau tui chỉ dám ăn trái cây!

-À, vậy bà muốn ăn cái gì?

-Tui muốn ăn cánh gà nướng!

Trần Húc toát mồ hôi:

-Cánh gà nướng còn dễ béo hơn kẹo đó!

-Tui biết nhưng tui chỉ muốn ăn cánh gà nướng! Con gái đều là như thế, rất sợ mấy cái thứ thức ăn gây béo nhưng khi gặp thì lại thèm ăn, ông hiểu chưa?

Trần Húc thấy tin này thì ngạc nhiên, quả nhiên là mình không có đủ hiểu biết về phụ nữ! Thế là Trần Húc vui tươi hơn hớn:

-Vậy chờ bà về trường tui mời bà đi ăn.

Hai người đều không biết đối phương không về nhà, Cao Hiểu Tiết trả lời:

-Sai! Phải nói là chừng nào ông về trường thì mời tui đi ăn mới đúng. Bởi vì bốn cô nương rất đáng thương, lễ mừng năm mới mà không được về nhà, bây giờ còn chèo queo ở ký túc xá...

Mấy lời này làm Trần Húc giật mình, thế mà cũng có người đáng thương không thể về nhà như mình? Vì thế Trần Húc trực tiếp điện thoại:

-Ê, hiện giờ bà đang ở trong ký túc xá?

Cao Hiểu Tiết nhận điện thoại, trong lòng cảm thấy có chút ngọt ngào, vì nhìn thế nào cũng thấy Trần Húc quan tâm mình. Phải biết rằng lễ mừng năm mới ai cũng về nhà, mọi người đều không điện thoại mà chỉ nhắn tin vì điện thoại sẽ bị tính cước đường dài do khác tỉnh, tuy biết Trần Húc không thiếu tiền nhưng hân lập tức gọi tới làm cô gái nhỏ Cao Hiểu Tiết cảm thấy rất hài lòng.

Vì thế Cao Hiểu Tiết lười biếng nói:

-Không. Hiện giờ tui đang nằm truyền dịch trong bệnh viện. Tui tính tới nay ngủ luôn trong này, sợ ngủ trong ký túc xá thì tới khi xác tui bốc mùi mới có người phát hiện!

Bên kia Trần Húc trầm mặc một lúc rồi nói:

-Bà ở bệnh viện nào? Phòng mấy?

-Bệnh viện tỉnh, phòng bệnh thì đợi chút tui xem... Ừm, phòng 107. Thế nào? Muốn tới thăm tui hả?

Cao Hiểu Tiết vừa dứt lời thì bên kia đã cúp máy. Cao Hiểu Tiết sùng sốt một lát, nghĩ thầm "Rốt cục là sao đây? Không phải hân thật sự chạy tới đây chứ?". Đúng lúc này Bác sĩ tới thăm bệnh, hỏi nàng vài câu nên nàng tạm thời không gọi lại cho Trần Húc.

30 phút sau, Cao Hiểu Tiết đang nhàm chán ôm laptop chơi game thì cửa phòng bị đẩy vào, Trần Húc đang mệt mỏi đứng ngoài cửa, phui phui tuyết bám trên áo khoác, bắt chước trong phim cười dang hai tay ra:

-Hà hà. Bà thấy tui mà không vui, không mừng, không sợ hãi hả?

Chuyện bất ngờ thế này làm Cao Hiểu Tiết giật mình, mở to cái miệng nhỏ nhắn xinh xắn của mình, mắt to nhìn chăm chăm vào Trần Húc đang đi tới ngồi trên giường bệnh cạnh mình, sau đó hân lấy ra một cái hộp:

-Xem nè, cánh gà nướng thơm ngào ngạt nhá. Tui mua 8 cái, chắc cũng đủ cho bà nhắm rồi há? À, còn nữa, một hộp trứng nướng mới ra lò đây. Tui biết đám con gái mấy bà khoái khẩu mấy thứ này lắm nên đặc biệt mua tới. Hà hà, KFC đông người quá, thế mà có người còn muốn chen nganh giành chỗ của tui nữa chứ. Hừ, tui để gì mà cho hân chen ngang được?!

Nhìn Trần Húc cẩn thận lại nhìn hộp cánh gà nướng thơm ngào ngạt, Cao Hiểu Tiết cảm thấy tim mình đập mạnh, trong lòng mình có thêm thứ gì đó...

Không riêng gì chuyện Trần Húc mạo hiểm chạy tới đây trong tuyết lớn, mà còn vì hân nhớ tới một câu nói thoáng qua là mình muốn ăn cánh gà nướng nên đặc biệt mang tới...

Phụ nữ là một loại động vật cảm tính, các nàng dễ dàng bị một ít chuyện nhỏ nhặt làm cảm động. Nhìn Trần Húc đang ngồi cạnh mình cẩn thận, nếu bình thường nàng đã cho một cước nhưng hiện giờ nàng qua cơn sùng sốt một lúc mới nói:

-Sao ông tới đây? Ông cũng không về nhà hả?

Trần Húc thở dài:

-Ài..., miễn bàn đi. Cha mẹ tui chạy qua New Zealand du lịch rồi, họ còn có ý gọi tới đã kích tui, nói không muốn mang tui theo làm bóng đèn, cho nên tui chỉ có thể thành thành thật thật ở lại đây.

Hân nói với vẻ mặt rất đáng thương, sau đó nói tiếp:

-Sao bà cũng không về nhà?

Cao Hiểu Tiết nói mơ mơ hồ hồ rồi hỏi:

-Ông cũng ở ký túc xá?

Trần Húc đáp:

-Không không, tui thuê nhà bên ngoài. Ai dà, ăn nhanh đi, cánh gà mà nguội thì không ăn được đâu.

Cao Hiểu Tiết cũng hơi đói, quan trọng là mình không thể phụ lòng Trần Húc được nên gặt đầu, lấy giấy ăn kẹp cánh gà lên ăn. Bên kia Trần Húc cũng bắt đầu ngồm ngoàm một cái. Cao Hiểu Tiết toát mồ hôi:

-Ê. Không phải là ông cho tui hết sao?

Trần Húc đáp:

-Đương nhiên là cho bà hết, nhưng một mình bà ăn có hết không đó? Tui mua tới 8 cái lận, à, còn hộp trứng nướng nữa mà!

Hai người nhìn nhau, trong không trung như có tia lửa tóe ra, sau đó hai người ra sức tranh đoạt thức ăn giống như dân tị nạn. Bình thường Cao Hiểu Tiết ăn tối đa là 2 cái cánh gà nhưng hôm nay nàng làm một hơi 4 cái, thêm 3 cái trứng nướng nữa, lúc này nàng mới hài lòng vỗ vỗ cái bụng nhỏ của mình, đánh mất hết hình tượng..

Trần Húc cười hắc hắc, quả nhiên ai cũng thế. Hắn nhớ trước đây mình ăn cơm một mình không vô nhưng cùng ăn với Tiểu Mập nhà hàng xóm thì có thể nói là ăn như rồng cuốn. Hắc hắc, người lớn hay con nít đều giống nhau cả, thức ăn mà phải giành mới có thì khi ăn cảm thấy ngon hơn?!

No bụng rồi Cao Hiểu Tiết liền hỏi tình huống phòng trọ của hắn, khi biết bố trí trong phòng của Trần Húc nàng trừng mắt nhìn hắn:

-Cài gì? Có máy điều hòa? Mờ 24/24? Còn có máy nước nóng? Bồn tắm? Tủ lạnh? Máy giặt? Á...! Quá xa xỉ! Rất xa xỉ! Thật là xa xỉ như bọn tư bản!!!

Trần Húc cười hắc hắc:

-Cũng tạm tạm. 600 một tháng, điện nước tự lo, tính ra cũng không mắc. Tủ lạnh thế này ai bị khủng mồi ngủ trong ký túc xá, ngủ trong đó coi chừng bị đông lạnh chết mà không ai hay mất!

Sau đó hắn thấy Cao Hiểu Tiết đang hung hãn nhìn mình thì mới biết lỡ lời, sau đó vò vò đầu cười:

-Hà hà, hay là bà dọn qua đó ở chung với tui đi? Tui chia cho bà nửa cái giường! À, cái giường bên tui là giường rộng à nha, có nệm êm lắm đó!

-Đi chết đi!

Cao Hiểu Tiết hung tợn nói, bất quá nàng cũng có chút động tâm với lời mời của Trần Húc. Tất nhiên không phải động tâm vì ngủ cùng giường với Trần Húc mà vì trong ký túc xá rất lạnh, hơn nữa ban đêm ở đó rất vắng vẻ, nàng đi WC cũng thấy sợ, với lại trời lạnh thế này, mà mình thì bị cảm lạnh, không ai chiều cổ, mới vào viện bơm 1 chai dịch truyền cộng với tiền thuốc men, tiền phòng,... đã tốn của nàng hơn 1.000! Huống hồ Cao Hiểu Tiết cũng là dạng người không chịu nổi cô độc, ngoài vọc máy tính thì chả biết phải làm gì mà vọc máy tính suốt ngày cũng chán.

Nghĩ một lúc Cao Hiểu Tiết nói:

-Vậy... tui qua đó ở! Nhưng mà ông đừng hòng tui ngủ cùng giường với ông nhá!

Trần Húc đang uống nước, nghe thế thì suýt bị sặc chết, vừa rồi hắn chỉ nói đùa thôi, hắn ngây ngốc nhìn Cao Hiểu Tiết:

-Ê, phòng tui đang ở là dạng một phòng ngủ, một phòng khách đó nha! Cô nam quả nữ ở chung hình như không tốt cho lắm?!

Cao Hiểu Tiết bĩu môi:

-Vậy ông không muốn cho tui ở chung hả? Thôi quên đi, để tui ngủ một mình trong ký túc xá rồi bị đông lạnh cho chết đi.

Trần Húc xoa tay lia lịa:

-Không không không... Tui nói không muốn cho bà ở chung hồi nào đâu?! Nhưng mà... Ặc... Ở chung thì... quá bất tiện!

Nghe hắn không từ chối, Cao Hiểu Tiết rất hưng phấn:

-Không sao đâu mà. Cùng lắm thì tui ngủ phòng khách, có sofa mà.

Sau đó nàng bĩu môi:

-Ê, tui không sợ thì ông sợ cái gì? Sợ tui ăn thịt ông hả?

Trần Húc tương tượng một chút rồi nói:

-Phòng khách không có ghế dài đâu, chỉ có mấy cái ghế nhỏ thôi, với lại phòng khách cũng không có điều hòa như bên phòng ngủ, bà ngủ phòng khách này thì có khác gì trong ký túc xá đâu?

Sau đó hắn suy nghĩ một lúc rồi nói tiếp:

-Được rồi. Nếu bà tới ở thì cũng chỉ có cách ngủ cùng phòng với tui thôi. Phòng ngủ cũng khá lớn, cùng lắm thì một người nằm trên giường, một người nằm dưới sàn, dù sao dưới sàn cũng có trải thảm cộng thêm có điều hòa nên ngủ cũng khá thoải mái.

Cao Hiểu Tiết vừa nghe thế lập tức nhí nhảnh hẳn lên, rồi nhìn Trần Húc bằng vẻ mặt vô cùng đáng thương:

-Tui nằm dưới sàn là được rồi, ấm áp hơn trong ký túc xá nhiều. Ài..., từ nhỏ thân thể mình đã yếu đuối rồi, bây giờ lại sinh bệnh nữa, không biết nằm ngủ dưới sàn có bị bệnh nặng thêm không đây? Ài..., sàn nhà vừa lạnh lại vừa ẩm, không biết mình có chịu nổi không đây?...

Trần Húc nghe thế thì toát mồ hôi:

-Bà chị à, đừng có nói nữa. Tui ngủ dưới sàn là được chứ gì?

Cao Hiểu Tiết nghe thế thì cười hi hi, ra dấu thắng lợi.

Thật ra nằm dưới sàn cũng không bị lạnh, có thảm, có điều hòa rồi trải thêm vài cái mền nữa là không khác gì nằm trên giường cả. Trước đây Trần Húc nhiều lần ghé nhà bạn chơi, đêm không về, tối ngủ thì hai ba người cùng trải mền nằm dưới sàn cũng ngủ rất ngon.

Chẳng qua để cô em kia dễ dàng chiếm tiện nghi thì Trần Húc không cam lòng, hắn buồn bực suy nghĩ một lúc rồi nói:

-Nhưng mà nè, bà tới đó thì cũng phải làm gì đó phải không? Như vậy đi, chuyện quét dọn, giặt quần áo giao cho bà nhé. Yên tâm, ở đó có máy giặt tự động, chỉ ấn một nút là xong.

Cao Hiểu Tiết khinh bỉ hắn một cái:

-Quý hạp hời! Chuyện nhỏ xiu xiu cũng muốn chiếm tiện nghi.

Bất quá mấy chuyện này cũng không phải chuyện gì to tát, vả lại Cao Hiểu Tiết là người rất yêu sạch sẽ nên nàng còn lo Trần Húc quậy phòng trọ thành cái ổ heo nên gặt đầu đồng ý:

-Thành giao

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Mã Độc Trên Mạng

Biết mình có chỗ ở mới, Cao Hiểu Tiết đời nào chịu nằm trong bệnh viện nghe mùi thuốc sát trùng? Chờ hết chai dịch truyền, nàng nhảy ngay xuống giường, cùng Trần Húc đón xe về ký túc xá thu dọn đồ đạc.

Khi tới túc xá nữ, Trần Húc do dự một chút, Cao Hiểu Tiết thui hấn một cái:

- Ông sợ cái quỷ gì? Trong đó không có ai đâu!

Vì thế Trần Húc liền nghênh ngang đi vào cái nơi được gọi là "nơi được mọi nam sinh đều muốn tới nhưng không tới".

Túc xá nam và nữ chỉ khác nhau ở tủ đựng quần áo. Bên nữ thì toàn là tủ gỗ còn bên nam thì tủ bằng sắt. Khi mùa đông thì bên này nhìn có vẻ ấm áp, thoải mái hơn.

Có điều, tuy bây giờ đi dạo trong túc xá nữ rất an toàn nhưng cũng khiến người ta thất vọng, vì hiện giờ mọi người đều đã về nhà cho nên đã thu dọn hết đồ đạc, trong phòng trống không, ngay cả giường chiếu cũng xếp lại.

Cao Hiểu Tiết kêu Trần Húc thu dọn mền gối còn mình thì đi thu dọn quần áo. Trần Húc thắc mắc, quay đầu lại nhìn thì bị nàng nhéo một cái:

- Giẻ? Nội y của con gái mà ông cũng muốn nhìn hả?

Trần Húc nghe thế thì gượng cười một cái rồi nhìn chỗ khác, bất quá thu dọn mền gối cũng là chuyện rất "sướng" à nha. Không thể không ngạc nhiên vì

nơi ngủ của nữ sinh luôn có mùi thơm ngào ngạt, không hề thối hoắc như mền gối của đám nam sinh.

Nghe mùi thơm của con gái thoang thoảng trong cái mền, Trần Húc có chút ngây ngốc, khi Cao Hiểu Tiết thu dọn quần áo xong thì hắn vẫn còn đang lui cui xếp mền.

Tất nhiên là Cao Hiểu Tiết không phát hiện biểu hiện kỳ quái của Trần Húc. Nhìn từ phương diện này thì cô bé này có chút tùy tiện, nếu là Trâm Tinh đang trong hoàn cảnh này thì thà rằng ngủ một mình ở đây chứ tuyệt đối không bao giờ ở cùng phòng với một thằng con trai, cho dù là quan hệ ngày thường có tốt đến mấy.

Đồ của đám con gái rất nhiều, ngoài quần áo, mền gối còn có đủ thứ linh tinh linh kinh khác, gom lại cũng đầy 3 thùng lớn! Sau đó Trần Húc liền "thể hiện sức mạnh", vác lên vai. Hai người cứ thông thả đi trong mưa tuyết đi đến nhà trọ Trần Húc đang ở.

Mưa tuyết rất lớn, với lại mấy ngày trước còn có vài trận mưa to, nhiệt độ cũng hạ xuống âm mấy độ. Tuyết lông ngỗng bay đầy trời suốt một ngày chưa dừng lại, hiện giờ nhìn quanh chỉ thấy một màu trắng xóa.

Khi hai người tới nhà trọ của Trần Húc, vừa mở cửa thì một luồng hơi ẩm đập vào mặt.

Từ khi Trần Húc dọn vào nhà trọ này thì chưa từng tắt máy điều hòa. Nhiệt độ trong phòng lúc nào cũng ở 25 độ C, hai người đi ngoài mưa tuyết lâu như thế, vừa bước vào đã thấy ấm áp toàn thân.

Cao Hiểu Tiết vừa cởi khăn choàng, áo khoác vừa rên rỉ:

- Xa xỉ! Quá xa xỉ!

Khi nàng vừa cởi xong áo khoác thì tìm Trần Húc đập "phịch" một cái. Vì bên dưới cái áo lông, Cao Hiểu Tiết mặc một cái áo lông ngắn màu vàng bó sát người, đem thân thể nàng phô bày ra hết sức mềm mại. Nên biết rằng áo lông bó sát người thể này "phô diễn" dáng người của phụ nữ còn hơn cả khi mặc áo khoác mỏng mùa hè nữa! Dưới tác dụng "bonus" của áo lông bó sát người thể này, đường cong của nàng đều hiện ra rõ ràng. Trần Húc đứng nhìn mà cứng lưỡi, nghĩ thầm "Bình thường thấy cô nàng này khá gầy yếu, ai mà ngờ 'nó' bự như thế...!"

Sau khi "giải trừ vũ trang" chóng lẹ, Cao Hiểu Tiết bắt đầu xem xét địa bàn, vừa nhìn nàng vừa kêu:

- Hù bại! Quá hù bại! Xa xỉ! Quá xa xỉ!

Thấy trong tủ lạnh có kem, thiếu chút nữa Cao Hiểu Tiết nhều cả nước miếng:

- Không phải chứ! Trời lạnh thế này mà ông còn ăn kem?!

Trần Húc đang mở nắp một hộp kem lớn, nghe thế thì đáp ngay:

- Trong phòng có điều hòa mà. Bà muốn ăn thì cứ lấy mà ăn, còn bày đặt nói này nói nọ.

Cao Hiểu Tiết bĩu môi:

- Ai nói tui muốn ăn?

Trần Húc cười hề tiện:

- Nước miếng của bà thiếu điều muốn nhều cả ra ngoài mà bà không muốn ăn sao?

Câu này làm Cao Hiểu Tiết ghen hòng cả nửa ngày. Trần Húc đóng cửa tủ lạnh rồi nói:

- À mà thôi, lúc này bà đừng có ăn.

Cao Hiểu Tiết chống nạnh:

- Tại sao? Ông nhỏ mọn quá vậy!

Trần Húc đáp:

- Bây giờ bà còn đang bệnh đấy, thân thể còn yếu mà. Chút nữa tui pha thuốc cho bà uống, uống thuốc cho khỏe đi rồi hãy ăn kem.

Nghe thế Cao Hiểu Tiết không còn cách nào khác. Trần Húc lại mở tủ lạnh, lấy một bọc lớn chứa đầy thức uống, hắn hỏi:

- Bà uống gì? Cafe, sữa hay là trà sữa? Ừm, trà sữa có nhiều vị lắm nè, vị ô mai, bạc hà,... Thôi bà tự chọn đi.

Cao Hiểu Tiết nhìn bọc thức uống rồi lẩm bẩm:

- Hù bại! Ông thật sự là hù bại!

Trần Húc dọa:

- Bà không uống thì tui đem cất à nha

Cao Hiểu Tiết vội chộp 2 hộp trà sữa vị bạc hà rồi chạy mất.

Cao Hiểu Tiết bay lên cái giường rộng của Trần Húc, nằm lăn lộn ra vẻ rất thoải mái:

- Ai nha, Trần Húc này, cuộc sống của ông thoải mái quá hén. Còn tui thì khổ rồi, cuối cùng còn phải nằm viện nữa, ài...

Trần Húc đang trải mền gối dưới nền, không ừ hử một tiếng - không phải hấn khó chịu hay là tức giận mà là hấn cảm thấy mình không dám nhìn nàng vì sợ mình bất cẩn "phạm sai lầm".

Trần Húc kêu thầm trong lòng "Oh my God! Làm sao sống được nữa đây trời! Cô nam quả nữ ở chung nhà rất dễ 'phạm sai lầm' à nha!!!"

Vì trong phòng khá nóng nên Cao Hiểu Tiết nhanh chóng toát mồ hôi, nàng nói:

- Tui đi tắm cái. À cái máy nước nóng dùng thế nào?

Trần Húc liền dẫn nàng vào WC, chỉ tận tay cách dùng máy nước nóng và cái bồn tắm.

Trần Húc rất thích dùng máy nước nóng này vì nó tiện lợi hơn cái máy nước nóng kiểu cũ - mỗi lần nấu được có một chút nước mà lại khá lâu. Cái loại máy nước nóng này mở ra là có nước xài, với lại có thể khống chế nhiệt độ, rất đơn giản.

Cao Hiểu Tiết vừa thấy cái bồn tắm đã ngất ngây, nàng thỏ thẻ:

- Tui tắm trong cái bồn tắm này được không?

Trần Húc đáp:

- Không thành vấn đề, chỉ cần bà không ngại tui mới xài hôm qua là được.

Sau đó Cao Hiểu Tiết nhìn quanh tìm gì đó, Trần Húc hỏi nàng tìm cái gì thì nàng đáp:

- Tui kiếm bàn chải, chà cái bồn tắm một chút!

Trần Húc toát mồ hôi, đưa cái bàn chải cho nàng:

- Nè, bà lấy cái này xài đi, cái bên kia để chà WC...

Sau khi học được cách sử dụng máy nước nóng và bồn tắm, Cao Hiểu Tiết liền mở vòi nước, xả vào bồn tắm, nhiệt độ trong phòng tắm nhanh chóng tăng lên. Cao Hiểu Tiết lau mồ hôi:

- Sao mà nóng quá vậy nè? Mùa đông mà còn nóng hơn mùa hè nữa! Đồ của tui toàn là đồ giữ ấm không hà!

Trần Húc đáp:

- Cạnh bên nhà có cái siêu thị lớn, hay là chút nữa tui dẫn bà qua đó mua vài cái áo ngủ? Nếu là áo ngủ "séch xy" thì tui trả tiền luôn cho bà, với điều kiện là bà phải mặc cho tui xem, hè hè...

Cao Hiểu Tiết vỗ cho hấn một bốp tay:

- Tui đánh chút ông giờ! Cảnh cáo ông đừng có mưu đồ mờ ám gì với tui đó nha! Sau này tui sẽ cắt dao phay dưới gối, ông mà dám bước lên là tui cắt... liền!

Trần Húc toát mồ hôi:

- Có cần phải nói vậy không? Tui mà là hạng người đó sao?

Thật ra trong lòng hấn rất muốn ra về trâu bò: "Mặt hàng như bà có cho tui cũng không thèm" nhưng ngẫm lại thì thấy những lời này trái với lương tâm mình nên đành nuốt xuống.

Sau khi xả đầy nước, Cao Hiểu Tiết cầm cái bọc to đựng quần áo, lén la lén lút đi vào phòng tắm, sau đó cảnh cáo Trần Húc không được nhìn lên rồi nàng mới đóng cửa lại.

Lúc này Trần Húc tức đứt ruột "Phải chi biết sớm có cô em trắng như tuyết dọn đến đây ở thì mình đã gắn vài cái camera độ nét cao mini..."

Nghe tiếng nước róc rách trong phòng tắm, tâm thần Trần Húc không được yên nên đóng cửa lại. Sau đó hắn thấy trong cái thùng mà Cao Hiểu Tiết vừa mở ra ẩn hiện vài cái quần áo gì đó, hình như có cả thắt lưng nhỏ màu trắng nên hắn muốn lấy ra xem thử...

Nghe đến đây Trần Húc thăm mắng trong bụng: "Đáng khinh! Đáng khinh! Thật sự là đáng khinh! Mình là chính nhân quân tử chứ không phải là 'quái thú' [quái thú thú: chỉ mấy thằng cha biến thái].

Niệm mấy lần như thế, tâm thần đang xao động của Trần Húc mới bình tĩnh lại, hắn đành mở cái laptop cùi của mình lên, hắn đang muốn làm gì đó để tự đánh lạc hướng chính mình, nếu không thì rất dễ "phạm tội". Nên Trần Húc liền vào trang chủ của "Kim Dung truyền kỳ - Tái tục tiền duyên", cái trang web này được phía chính phủ tài trợ, dành riêng cho cái game trước đây bọn hắn làm, cái game đó quá "hot" nên có người chủ động chạy tới tài trợ, cung cấp server miễn phí, tất nhiên bọn Trần Húc chịu ngay bởi vì cái server của trường chịu không thấu, sau khi up bản game đó lên thì mới được 5 phút là cái server của trường "đi đứt".

Dân cư mạng đánh giá game này cực cao, sau khi biết được phần mềm tạo game này đã hết hiệu lực nên game này sẽ không có phần tiếp theo nên họ than khóc đầy trời!

Hiện giờ Trần Húc đảm nhận công tác bảo trì trang web, do hắn đang học được một ít kiến thức an ninh mạng nên trang web này còn có tác dụng làm nơi để hắn "thực hành" những bài tập mà một hacker cần phải học.

Khi Trần Húc vào trang web thì tường lửa đột ngột bắn tin:

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Hệ Thống Mô Phỏng

Không phải Trần Húc đang dùng cái máy tính siêu cấp Tiểu Mẫn mà đang dùng cái laptop cùi bắp của mình. Ừm, nói là cùi bắp nhưng thật ra cấu hình cũng không phải tệ lắm, dù sao cũng là hàng mới, sau khi lên đại học mới mua, với cấu hình CPU hai nhân 2,2 GHz, RAM 2GB, ổ cứng 160GB, card hiển thị rời 256MB thì nó cũng thuộc loại cấu hình chủ lưu năm 2006. Có điều, ở chung phòng với một thằng "nghiện" phân cứng như Ngô Nguyên thì nó đúng là "cùi bắp" vì sau khi thắng nhải này "làm giả" - không chịu uống thuốc khi nó bệnh - làm mẹ nó lo sốt vó, phải mua laptop mới cho nó thì nó tuyên bố:

- Lão Tam à, dù sao mày cũng là người có tiền mà, sao mày còn xài cái laptop cùi này vậy hả?

Trần Húc chỉ cười trừ cho qua chuyện. Hắn có siêu cấp máy tính như Tiểu Mẫn rồi còn cần cái máy tính khác nữa sao? Chỉ cần một cái laptop thông thường để che mắt thiên hạ như thế là đủ rồi. Có điều trên cái máy này hắn cũng cài đặt một vài phần mềm của tương lai, ví dụ như cái tường lửa này.

Thật ra cái tường lửa này kém xa cái mà mấy hôm trước hắn đã tặng cho quân đội, đó là do hắn không dám chơi nổi, bởi vì hắn sợ lỡ như có ai đó rảnh rồi sợ trứng đau, chạy tới xâm nhập vào laptop của mình nhưng không được, rồi lại phát động cả đám cao thủ tới tấn công nhưng vẫn không được, vậy thì... không phải mình sẽ bị lộ sao? Bởi vì trên mạng đang truyền lưu một câu:

- Muốn tìm đại thần SM.MH hả? Chỉ có một biện pháp duy nhất, đó là phát động tấn công tất cả máy tính trên thế giới, nếu phát hiện một cái máy tính mà bất kể tấn công kiểu gì cũng không xâm nhập được thì... đó chính là đại thần SM.MH!

Cái tường lửa kiêm phần mềm diệt virus hắn đang dùng này có tính năng cũng không kém, ít nhất là cao hơn một bậc so với những phần mềm cùng loại nổi tiếng nhất trên thế giới hiện tại, nhưng còn kém hơn sản phẩm của các hacker đỉnh cấp một chút.

Thấy cảnh báo có một người nào đó đang lên lút up một tập tin tên là "svch0st.exe", Trần Húc biết đây là trojan, nó đang muốn phá phách bằng cách ngụy trang tập tin "svchost.exe" của Windows, hai cái tên này chỉ khác nhau chỗ chữ "o" và số "0", nếu không nhìn kỹ thì rất khó phát hiện. Trần Húc nhìn thủ đoạn này thì đoán trình độ của người tạo ra trojan này không được cao lắm.

Tuy trình độ Trần Húc không được cao nhưng tâm huyết của hắn thì lại rất cao. Trojan có một đặc tính rất quan trọng, đó là tính ngụy trang, có một cao thủ đã nói "Trojan mà bị người dùng phát hiện thì đó không phải là một trojan tốt, loại trojan thế này chỉ cần mở Task manager lên là thấy". Đối với cái loại trojan thế này Trần Húc không cần dùng chuyên diệt hay phần mềm diệt trojan, virus gì gì đó mà chỉ cần sửa chữa trong Registry là giải quyết được.

Bất quá có người biết đây là trang chủ của game miễn phí đang hot mà còn đặt trojan thì thật là một hành vi thật đáng xấu hổ, ừm, là một hành vi khiêu khích trắng trợn!

Trần Húc suy nghĩ một chút rồi mở hệ thống mô phỏng rồi thả con trojan này vào.

Hệ thống mô phỏng này thật ra là một hệ thống Win XP được đóng kín do Tiểu Mẫn cung cấp, mặc dù trên thị trường hiện giờ cũng có sản phẩm cùng loại. Nói một cách đơn giản thì hệ thống này là một phần mềm, sau khi khởi động nó lên thì nó sẽ tạo thành một cái máy tính ảo [chắc giống Sandbox

hoặc VirtualPC hay VMWare]. Sau đó đưa những phần mềm độc hại vào đó để thí nghiệm, phân tích, theo dõi rồi từ đó phán đoán quá trình phát tác của phần mềm độc hại này để chế biến phần mềm chuyên diệt, nhưng do đây là mộ hệ thống ảo cho nên máy tính chủ không thị ảnh hưởng, thiệt hại gì cả. Tất nhiên đây cũng không phải là chuyện tuyệt đối. Chẳng hạn như những mã độc có tính năng lây lan và tính phá hoại cực mạnh như virus Phong hỏa thì nó khả năng xuyên thấu hệ thống ảo này, đương nhiên với điều kiện là tác giả của nó có đủ kỹ thuật.

Số lần Trần Húc "trúng độc" trên mạng cũng không phải là ít nhưng đây là lần đầu tiên hắn muốn tìm cách phá giải.

Trần Húc đưa tập tin "svch0st.exe" đó vào máy ảo để vận hành, sau đó hắn nhìn kết quả kiểm tra: sau khi cái mã độc này vận hành thì nó tự động tạo ra một bản copy của chính nó ở thư mục "C:\System32" và một tập tin "strm.dll" hai tập tin này được đặt thuộc tính ẩn, hơn nữa nó còn đăng ký vào Registry để tự khởi động. Sau đó nó tắt các phần mềm diệt virus rồi xóa các khóa đăng ký có liên quan đến phần mềm diệt virus, làm cho các phần mềm diệt virus này không thể dùng được nữa. Độc ác hơn nữa là nó còn khóa luôn tính năng đặt thuộc tính ẩn cho các tập tin khác, nó tắt hết các thiết lập bảo mật của hệ thống rồi tự động tìm và xóa các tập tin có đuôi ".GHO" - các tập tin .GHO này là tập tin sao lưu hệ thống [GHOST ấy mà] - làm cho người dùng không thể khôi phục máy tính được, hơn nữa còn thu hút các mã độc khác đến.

Theo dõi lưu lượng inte thì phát hiện cứ mỗi 3 giây nó lại tự động tải một thêm 1 trojan khác để cùng nhau "xê thịt" cái máy tính khốn khổ này!

"Con mịa nó, tên này thật độc nha!" Trần Húc thấy quá trình phát tác của con trojan này, nhin không được mướng ằm lên, cái loại mã độc này tồn tại chỉ mang ý nghĩa phá hoại, nó chính là loại mã độc lấy chuyện phá hỏng máy tính của người khác làm niềm vui. Nói thật, Trần Húc không hề thấy được mã độc này mang lại lợi ích gì cho tác giả của nó cả, vì thế Trần Húc không vội phá giải nó mà nhảy vào tuần tra server của trang web.

Rõ ràng người gây chuyện này là một tay lính mới bởi vì Trần Húc nhanh chóng tra ra được một cái tài khoản quản lý lạ hoắc, trong History có ghi chép một ít thay đổi của hắn làm với trang web.

Không kịp truy tìm hắn, Trần Húc cần nhanh chóng gỡ bỏ con trojan chết tiệt này. Tìm tòi cẩn thận một lúc, Trần Húc tìm được một tập tin kịch bản gốc ".JS" [Javascript] lạ, đây là chiêu thức quen thuộc của các hacker khi tấn công server web. Cái kịch bản gốc này ra lệnh cho server tự động tải trojan từ một server được chỉ định, nếu người dùng mở trang web có chứa tập tin .js này thì xem như "đính chương".

Trần Húc nhanh chóng xóa bỏ tập tin đó đi, khi nghĩ tới cái IP của cái server chứa mã độc đó, hắn lầm bầm "Con mịa nó, dám chơi trên đầu lão tử hà, lão tử không cho mày 'nở hoa đào' trên mặt thì mày không biết tại sao hoa đào lại có màu hồng!"

Ngay lúc Trần Húc chuẩn bị phản kích, đem người kia làm đối tượng tập luyện thì cửa phòng được mở ra.

Trần Húc quay đầu nhìn thì ngây ngẩn cả người.

Cao Hiểu Tiết đứng ngay cửa, mặc một bộ quần áo ngủ, ừm, chỉ mặc quần nhỏ và áo ngủ mùa đông, nàng đang dùng khăn tắm sửa sang lại mái tóc. Khuôn mặt xinh xắn của nàng bị nước nóng hun cho đỏ bừng giống như một quả táo, thật là đáng yêu, hai chân thon thon, trắng nõn, không tỳ vết đứng trên thảm làm cho "người xem" chỉ muốn bay tới "kiểm tra" một phen.

Trần Húc vội vàng niệm trong lòng "Ta không phải là quái thú thú, ta không phải là quái thú thú...", lặp lại vài lần mới bình tĩnh được một chút, hắn hỏi một câu hoàn toàn vô nghĩa:

- Tắm xong rồi hả?

Cao Hiểu Tiết vừa lau tóc vừa nói:

- Ai nha, thật là thích nha! Từ lúc nhập học tới giờ chưa hề được tắm thoải mái thế này. Thật là thoải mái, chỉ muốn ngồi mãi trong bồn tắm đầy bọt kia thôi, ngồi liên tục mấy giờ cũng được"

Nói cũng đúng, tuy rằng trong túc xá mới của Đại học Tổng hợp cũng có máy nước nóng nhưng vấn đề là cái máy nước nóng kia thật sự là... nẫu nửa ngày cũng chỉ được một bình nước nóng, chừng 15 phút là ngược nguội ngắt rồi, mùa đông mà tắm rửa thì phải "tốc chiến tốc thắng" mới kịp, đừng nghĩ tới chuyện tỉ mỉ tắm rửa hay ngồi đó mà hưởng thụ sự thoải mái.

Đó còn coi là "thứ tốt" đó chứ, còn mấy anh chị em mà ở túc xá cũ thì còn thảm hơn nhiều: không có WC trong phòng, tắm rửa thì phải đi nhà tắm "công cộng", mà cái nhà tắm này cũng quá biến thái: một cái nhà tắm lớn dành chung cho cả nam lẫn nữ! Ừm, còn may là cái nhà tắm này có phân công ngày đăng hoàng chứ nếu không thì... không còn gọi là chịu khổ nữa mà là hưởng thụ... khục khục, ừm, ít nhất là đối với đám nam sinh.

Cái từ "công cộng" này có nghĩa là mỗi tuần chia ra, nam thì thứ ba năm bảy, còn nữ thì thứ hai tư sáu. Trong nhà tắm không có hồ tắm lớn mà chỉ có vòi sen, hơn nữa "số lượng có hạn" ai tới trễ thì... Cho nên, ở Hợp Đại có lời đồn: muốn thấy gái đẹp thì chờ 17g thứ hai tư sáu, tới trước nhà tắm công cộng này, vì giờ đó đám con gái tập trung đứng xếp hàng để chờ... tới lượt tắm.

Trần Húc nhìn đồng hồ, nói:

- Bà tắm nhanh quá, tui tưởng bà phải tắm tới mấy tiếng mới ra chứ, nãy giờ mới nửa tiếng thôi mà.

Cao Hiểu Tiết đáp lời:

- Trong đó ngộp quá, mà tui thì không dám mở cửa cho thoáng cho nên đành đi ra.

Nàng lấy tay quạt quạt:

- Nóng quá, nóng quá! Vừa toát đầy mồ hôi, giờ cảm mạo cũng bớt nhiều rồi. À, mà ông đang làm cái gì ạ?

Trần Húc trả lời:

- Có tiện nhân nào đó treo trojan ở trang chủ game Kim Dung truyền kỳ của chúng ta, tui đang định tính sổ với nó đây.

Cao Hiểu Tiết vừa nghe thế liền nổi hứng bưng bưng, lạch bà lạch bạch chạy tới trước cái laptop hỏi:

- Đâu? Đâu? Cho tui nhìn cái đi, coi là trojan gì? Có diệt nó chưa?

Nàng tới gần như thế làm mũi Trần Húc ngào ngạt một mùi hương... Ừm, trong sách điển tả thế nào ta? Ừm, là "giống xạ hương nhưng không phải xạ hương, giống lan mà chẳng phải lan" [tựa xạ phi xạ, tựa lan phi lan].

Tất nhiên cái thứ kêu là "xạ hương" này Trần Húc chưa từng thấy qua chứ nói gì tới chuyện ngửi được. Còn hoa lan thì hần cũng ít gặp, hần chỉ cảm thấy hoa thơm nhất là hoa quế và hoa son chi [gardenia]. Nhưng trên người nàng vừa tắm xong có mùi thơm của dầu gội, sữa tắm cộng thêm cả mùi hương thiếu nữ nữa... Ai da, hơn nữa Cao Hiểu Tiết còn cúi sát gần như là dựa vào người hần, mà cái loại áo ngủ mùa đông này thì cái cổ áo rất dễ hở ra, vì thế... ánh mắt Trần Húc vừa liếc ngang đã mơ hồ thấy bên trong cái áo ngủ là một mảng trắng xóa, ặc, còn có sợi dây lưng nho nhỏ nữa chứ... bất quá hần cũng kịp nhìn thấy những "đường nét cơ bản" bên trong cái quần nho nhỏ kia...

Cao Hiểu Tiết không nghe Trần Húc trả lời vì thế nghiêng đầu qua thì thấy Trần Húc đang tròn đôi mắt gian tà nhìn chằm chằm vào cổ áo mình..

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Thay Đổi Thủ Đoạn Công Kích

Một cô gái phát hiện có thằng nào đó dòm ngó cảnh xuân dưới áo mình thì sẽ phản ứng thế nào?

Ừm, phản ứng thế này: người thẹn thùng thì kêu lớn "Á..." một tiếng, sau đó mắc cỡ đến mặt đỏ bừng rồi bày ra vẻ mặt phẫn nộ, còn người bạo lực thì táng "bốp" một cái rồi hung hăng mắng ầm lên "Ngươi dám nhìn lên bà hả?"

Còn Cao Hiểu Tiết thì phản ứng thế nào?

Cô em này không thẹn thùng cũng không bạo lực, nàng là người có tính cách nhí nhanh, tình quái nên nàng rất bình tĩnh hỏi:

- Đẹp lắm hả?

Trần Húc trả lời theo bản năng:

- Đẹp!

Vừa nói xong Trần Húc đã biết là mình xong đời rồi, quả nhiên Cao Hiểu Tiết cười lạnh lùng nhìn hần. Trần Húc cười cười một cách ngu ngốc:

- Á, Gì? A, bà mới tắm xong chắc nóng lắm hả? Ăn kem cho bớt nóng nhá? Bà muốn ăn kem gì? Sô-cô-la hay sữa?

Cao Hiểu Tiết "tựa tiểu phi tiểu":

- Nói. Ông thấy cái gì?

Trần Húc vội lắc đầu lia lịa, nói:

- A, đầu có, đầu có thấy cái gì đâu!

Sau đó hần thấy ánh mắt sắc bén của cô nàng kia thì hần không tự giác cúi đầu, sợ hãi nói tiếp:

- Cái này... Thấy... thấy bộ quần áo nhỏ màu trắng...

Cao Hiểu Tiết lại hỏi:

- Vậy ông có muốn thấy bên trong không?

Trần Húc rất muốn nói "Muốn muốn muốn..." nhưng hắn biết nếu mình nói thế thì mình chắc chắn sẽ bị bụm chết vì thế đành ngậm ngùi lắc đầu, nói:

- Không, không muốn...

- Coi như ông thức thòi!

Cao Hiểu Tiết cũng không truy hỏi nữa, nàng nhướn mắt với hắn:

- Lần này bỏ qua, là do bản cô nương không cẩn thận. Sau này ông phải thành thật một chút

Sau đó nàng chạy đi ôm cái laptop của mình rồi đá Trần Húc một cú:

- Tránh một bên mà nhìn đi, không có một chút bản lĩnh, xem bản cô nương bắt trộm đây

- Bắt trộm?

Trần Húc tránh sang một bên nhường chỗ cho nàng ngồi rồi chạy đi lấy thêm một sợi dây mạng tói.

Thấy Cao Hiểu Tiết khởi động máy xong lại mở một phần mềm lạ hoắc, Trần Húc liền hỏi:

- Bà định làm gì?

- Đưa IP của cái server đó cho tui. Hừ! Dám giờ trò trên đầu bản cô nương hả? Chán sống rồi sao?

Khi thấy nàng phân giải IP, Trần Húc mới kịp phản ứng:

- Thì ra là bà muốn hack nó! Bà biết xâm nhập hả?

Cao Hiểu Tiết cười đắc ý:

- Đương nhiên rồi, bản cô nương mới vừa bái cao nhân làm sư phụ nà. Đúng lúc lấy tên đó làm đối tượng tập luyện! Ừm, cái này là hệ thống ảo của ông hả? Không ngờ ông cũng vọc phá mấy cái thứ này nha

Trần Húc cười trừ hắc hắc hai tiếng:

- Tui có chút hứng thú với diệt virus. Vậy bà chậm rãi chơi đùa với server nha, còn tui thì giải cái mã độc này rồi làm phần mềm chuyên diệt

Nghe thế Cao Hiểu Tiết tròn tròn mắt, vì muốn giải quyết một đoạn mã độc nào đó cũng không phải là chuyện đơn giản. Tự viết phần mềm chuyên diệt? Vậy có nghĩa là trình độ lập trình của Trần Húc đã tương đối cao? Nhưng nhớ tới biểu hiện hết sức thoải mái của hắn lúc thi môn ngôn ngữ C - chắc là trước khi lên đại học hắn đã từng học qua? - nên nàng cũng chỉ hơi giật mình mà thôi.

Thật ra viết phần mềm chuyên diệt mã độc cũng không khó lắm, bởi vì mã độc cũng chỉ là một loại phần mềm, một đoạn mã chương trình có mục đích cố định mà thôi.

Cái hệ thống ảo mà Tiểu Mẫn đưa cho Trần Húc có tính năng giám thị toàn bộ cử động của các loại mã độc, ví dụ như nó nằm ở địa chỉ nào trên bộ nhớ, sửa chữa khóa nào trong Registry, phương thức hoạt động,... đều nằm dưới sự theo dõi của Tiểu Mẫn.

Cái mã độc này rất đơn giản, chỉ có tính năng sao chép và tải thêm mã độc, sau đó sửa chữa khóa đăng ký trong Registry. Quan trọng nhất là nó tự chèn mình vào tiến trình của hệ thống, nên dù cho có xóa nó khỏi máy tính thì nó vẫn có thể "sống sót", mà mấy chuyện thế này rất dễ phát hiện. Không cần dùng tới phần mềm chuyên diệt, người dùng chỉ cần có chút kiến thức về máy tính, khởi động máy tính vào Safe mode là có thể dễ dàng diệt nó.

Quá đơn giản! Cái mã độc này có thể dùng từ "quá bình thường" để hình dung. Đúng lúc được dùng làm "nguyên liệu" để Trần Húc tập luyện, có điều, đầu tiên phải để hệ thống phân tích toàn diện cái mã độc này mới được, ví dụ như khi nó phát tác thì sẽ có hiện tượng gì?... Sau đó Trần Húc nhàm chán nhìn xem Cao Hiểu Tiết tấn công như thế nào.

Cái phần mềm Cao Hiểu Tiết đang dùng Trần Húc chưa từng thấy qua, nhưng nhìn vài lần Trần Húc đã biết phần mềm này có tính năng tương tự cái của mình, ừm, là một phần mềm tập hợp các thủ đoạn công kích phổ biến của hacker như phân tích lỗ hổng, kiểm tra tiến trình bất tay,... rất thích hợp cho lính mới nhưng so với hacker cao cấp thì cái phần mềm này rất đơn sơ.

Bất quá thấy phương pháp tấn công của Cao Hiểu Tiết làm Trần Húc mở rộng tầm mắt.

Bởi vì Trần Húc theo học với Tiểu Mẫn thì hắn chỉ biết dùng một phương pháp duy nhất là yêu cầu kết nối liên tục, vòng qua tường lửa của đối phương rồi lấy một cái tài khoản Admin... Đây là một phương pháp cơ bản nhất, ngắn gọn nhất nhưng cũng dễ dàng bị đối phương phát hiện và phản kích.

Khi Cao Hiểu Tiết tấn công thì nàng vừa yêu cầu kết nối liên tục vừa vô thanh vô tức tung ra số lượng lớn các dữ liệu nguy trang để tiến vào máy của đối phương. Giống như là một tên trộm, đầu tiên là tìm một đồng lỗ rồi cho hắn quang minh chính đại gõ cửa nhà người ta, làm cho chủ nhà tập trung chú ý vào tên gõ cửa này còn nàng thì lén vào nhà người ta bằng cửa sổ!

Tuy thủ đoạn tấn công này không phải là mới mẻ, độc đáo gì nhưng lại làm cho Trần Húc có nhận thức mới về các cách thức tấn công và phòng thủ.

Nhìn thao tác của Cao Hiểu Tiết thì rõ ràng trình độ của nàng còn kém mình, năng lực phản ứng, độ thuần thục khi sử dụng các câu lệnh cũng không phải là mạnh. Chắc là do kiến thức căn bản của Cao Hiểu Tiết chưa được vững chắc, ít nhất là không vững bằng Trần Húc. Kiến thức căn bản này là những lý giải đối với phần cứng lẫn phần mềm của máy tính, tuy Trần Húc mới học mấy tháng, chỉ nắm được một ít da lông bên ngoài nhưng sau khi hắn học được ngôn ngữ lập trình cực kỳ dễ hiểu thì trình độ của hắn được nâng lên đáng kể, hiện giờ có thể nói là trình độ đã khá cao.

Thấy thủ đoạn của Cao Hiểu Tiết, cuối cùng Trần Húc cũng hiểu được tại sao Tiểu Mẫn không chịu dạy mình kỹ thuật công phòng [tấn công và phòng thủ] của hacker cho mình, đó là vì trong mắt người ngoài thì các cuộc chiến công phòng của hacker rất nhàm chán nhưng đối với hacker thì không thể nghi ngờ gì, đó là một môn nghệ thuật! Mà đối với phạm trù nghệ thuật thì mấy mớ vụn vặt vĩnh viễn không thể nào lý giải được. Tuy thủ đoạn công kích của Cao Hiểu Tiết chẳng qua chỉ là những phương pháp thông thường của hacker, nhưng vấn đề nằm ở chỗ là cách dùng của nàng rất xảo quyệt, thay đổi liên tục, làm phát huy 200% hiệu quả vốn có của chúng!

Trần Húc thầm đánh giá trong lòng: đại khái kỹ thuật cơ bản của Cao Hiểu Tiết được 10 điểm thì mình được 15 điểm, nhưng nếu cả hai dùng máy tính có cùng cấu hình thì đấu với nhau thì khả năng mình thất bại chiếm xác suất rất lớn, hơn nữa mình bại là do cách thao tác.

Trước giờ Trần Húc chưa bao giờ nghĩ tới phương pháp nguy trang dữ liệu lại có nhiều cách thức biến hóa như thế, thật ra những phương pháp mà Cao Hiểu Tiết sử dụng thì hắn hoàn toàn có thể dễ dàng thực hiện được nhưng mà hắn chưa bao giờ nghĩ tới. Chuyện này đúng với câu "không có chuyện làm không được, chỉ có những chuyện không thể tưởng tượng ra", giống như ông Watt nhìn nồi nước sôi thì phát minh ra máy hơi nước, còn Newton thì bị quả táo rụng trúng u đầu thì "sản xuất" ra định luật vạn vật hấp dẫn. Trần Húc cảm thấy sức tưởng tượng của mình thật sự là quá hạn chế, hắn thấy âm nước sôi thì chỉ biết chạy đi nấu ấm khác, còn nếu bị táo rơi trúng đầu thì sẽ mắng ầm lên, sau đó nuốt luôn quả táo!

Kỹ thuật của hack giống hệt nhau, nhưng so với sự quỷ quyệt của Cao Hiểu Tiết thì Trần Húc cảm thấy phương pháp tấn công của mình quá đơn điệu, y như là chỉ biết một cách. Vì thế hắn liền hỏi:

- Bà học mấy cái phương pháp tấn công này ở đâu vậy?

Lúc này Cao Hiểu Tiết đã lấy được quyền Admin, bắt đầu thu hoạch địa chỉ IP của đối phương, server bên đó giống như một chiếc cầu, cả hai bên đều đang không chế từ xa, cho nên nàng không để ý đáp theo cảm tính:

- Tĩnh...

Sau đó nàng lập tức phản ứng, cười hi hi rồi nói:

- Ủi, là tự tui sáng tạo sau khi trải qua nhiều lần thí nghiệm đó mà, thế nào, rất tốt đúng không?

Những lời này của nàng rõ ràng giấu đầu lòi đuôi, cái từ "Tĩnh" mà nàng vừa nói đã khiến Trần Húc chú ý, hắn lập tức nghĩ ngay tới cô gái luôn im lặng, có mái tóc màu lam nhạt: Trầm Tĩnh.

Nhớ tới ngày trước Trầm Tĩnh "share" tiền ăn của cả nhóm với mình, Trần Húc bèn hỏi dò:

- Trầm Tĩnh hả? Cô ấy có kỹ thuật tốt lắm hả?

Cao Hiểu Tiết liên tục phẩy phẩy tay để cố che dấu:

- Ai dà, không có, không có. Ông đừng hỏi có được không! Ai dà, nguy rồi, lo nói chuyện tên kia chạy mất tiêu rồi kia! Tại ông đó!

Trần Húc nhìn màn hình, quả nhiên là đối phương đã chạy mất dép, có lẽ vừa rồi nàng căng thẳng nên thao tác chậm đi một chút nên chưa tìm được IP của tên kia, làm hắn chạy thoát rồi. Nhìn Cao Hiểu Tiết bịu môi, vẻ mặt khó chịu, Trần Húc cười ha ha:

- Thôi bỏ đi, một tên "tiểu mao tặc" thôi mà

Cao Hiểu Tiết ngênh cái mặt đáng yêu lên:

- Ông nói đơn giản quá hé?! Đây là lần đầu tiên tui chính diện đối đầu với người khác đó, thế mà để hắn chạy mất, tui không cam lòng! Ai dà, đều tại ông hết trơn, rảnh rồi quá đi hỏi tui vấn đề đó. Được rồi được rồi, nói cho ông biết cũng không sao, Tĩnh Tĩnh có trình độ rất cao, tui đang theo bạn ấy học hỏi đó. Ừm, nhưng mà ông không được nhiều chuyện, đi kể tùm lum đó nhá

- Không không, nhất định là tui không kể cho ai biết đâu

Trần Húc xoa tay rồi nói tiếp:

- Ừm, vậy... bà có thể dạy lại cho tui không? Tui cũng rất muốn học

Cao Hiểu Tiết nhìn hắn:

- Ông cũng muốn học? Được. Đầu tiên cứ học Hợp Ngữ đi nhá

Trần Húc cười hắc hắc:

- Máy cái thứ đó tui đã có một ít kiến thức căn bản rồi, hiện giờ tui chỉ yếu về năng lực hành động thôi. Năng lực của bà rất mạnh nha, ài..., dạy tui đi, bà xem, cái gì tốt tui đều dành cho bà hết trơn, thấy không? Ngay cả cái giường vừa to vừa êm cũng tặng cho bà luôn đó

Nghe hẳn nói thế, Cao Hiểu Tiết thật sự bó tay, không có cách nào từ chối, nàng đang muốn lên tiếng thì đột ngột chỉ vào màn hình máy tính của Trần Húc rồi hét lên:

- Ai da, hệ thống của ông sao lại biến thành thế này?

- Bị gì?

Trần Húc vừa quay đầu lại thì thấy trên màn hình hệ thống ảo của mình hiện lên một bức ảnh. Là bức ảnh của một con gấu mèo đang cầm 3 cây nhang [huơng]!

- Gấu mèo thắp nhang?

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Chiến Trường Hồng Khách

Bị lây nhiễm là hệ thống ảo nên không có vấn đề gì, chỉ cần cho khôi phục lại hệ thống là được. Bất quá nhìn bức ảnh Gấu mèo kia Trần Húc hít một hơi.

Người tạo ra virus này quá vô si [vô liêm sỉ]!

Thông qua bản ghi chép vận hành của virus, Trần Húc thấy virus này chủ động sửa chữa tập tin "Host", sau đó mở trình duyệt lên rồi điên cuồng vào trang web "3348.com".

Đây rõ ràng là một phương pháp tấn công có mục tiêu khi virus bộc phát! Hơn nữa virus còn sử dụng kỹ thuật Rookit làm cho virus này tránh bị phát hiện và xóa bỏ [Rootkit: là một bộ công cụ phần mềm do kẻ xâm nhập đưa vào máy tính nhằm mục đích cho phép mình quay lại xâm nhập máy tính đó và dùng nó cho các mục đích xấu mà không bị phát hiện, bộ công cụ này cho phép truy nhập vào hoạt động của máy tính ở mức căn bản nhất. Các mục đích của kẻ xâm nhập khi sử dụng rootkit bao gồm: thu thập dữ liệu về máy tính (kể các máy tính khác trong cùng mạng) và những người sử dụng chúng (chẳng hạn mật khẩu và thông tin tài chính); gây lỗi hoặc sai trong hoạt động của máy tính; tạo hoặc chuyển tiếp spam]. Đồng thời nó còn âm thầm tải trojan nhằm chôn chĩa mật khẩu, phá hư phần mềm diệt virus và phá hoại các thiết lập bảo mật của hệ thống, hơn nữa nó còn có thể lan truyền trong mạng cục bộ [LAN].

Có thể tưởng tượng ra được virus này có tính lây lan cực mạnh, chỉ trong một thời gian sẽ lan tràn trên inte. Nhưng virus này không khó phá giải, với trình độ gà mờ của Trần Húc cộng với sự trợ giúp của Tiểu Mẫn thì nhanh chóng tạo ra chuyên diệt chứ đừng nói gì tới mấy công ty an ninh máy tính.

Có điều, nên biết rằng trên mạng có rất nhiều gà mờ, những người này phản ứng rất chậm, nhiều khi máy tính của mình "trúng độc" mà còn chưa hay biết, đương nhiên với cái loại virus phá hoại như Gấu mèo thắp nhang này khi dính vào sẽ không làm được cái gì cả thì chắc chắn họ sẽ biết là "đính chấu" nhưng chưa chắc đã biết cách diệt nó! Bởi vì có rất nhiều người không chịu dùng phần mềm diệt virus có bản quyền, chỉ khoái dùng phần mềm lậu, bẻ khóa nên nó không tự động cập nhật phần mềm diệt virus được [cái này y hệt ở VN], thậm chí có người còn không biết trên đời này có thứ gọi là "phần mềm diệt virus"! Mấy trường hợp này thì bó tay!!! Bây giờ không chừng trên máy tính của nhiều người vẫn còn virus Phong Hỏa! Bởi vì có lần Trần Húc đi sửa máy cho một người bạn không phải Khoa CNTT thì phát hiện có virus Phong Hỏa! Anh bạn này là một trong những fan lớn của game mà bọn Trần Húc làm, lúc đó ông bạn này than thở, nói lúc mới mua laptop về dùng thì thấy rất tốt nhưng sau một thời gian thì tốc độ siêu chậm.

Cao Hiểu Tiết thấy phát hiện virus nên cũng chạy lại xem rồi than thở:

- Ai mà biến thái quá vậy?

Sau đó nàng nhìn hệ thống ảo của Trần Húc, nói tiếp:

- Ông bạn này. Sao mà hệ thống ảo của ông "cool" quá vậy? Có báo cáo chi tiết hết hả? Sao tui chưa từng thấy hệ thống ảo thế này bao giờ?

Trần Húc cười hắc hắc:

- Cô em này, những thứ mà cô em chưa gặp qua còn nhiều lắm

Cao Hiểu Tiết liền sáp tới:

- Ông bạn à, cho tui xài ké với, được không?

Trần Húc tròn trắng mắt:

- Giề? Tất nhiên là... không được! Bà ở trong nhà tui, ngủ trên giường của tui vậy mà còn muốn xài ké phần mềm? Trên đời này làm gì có chuyện dễ dàng như thế?! Bà khi để tui là thằng ngu phải hông?

Cao Hiểu Tiết thở thê:

- Đừng nóng đừng nóng mà!

Sau đó nàng cười hì hì:

- Xài ké một chút thôi mờ! Dù sao cũng chỉ là xài chung thôi, mà đâu phải ông không có ưu đãi gì đâu...

Trần Húc hỏi ngay:

- Ưu đãi gì?

Cao Hiểu Tiết lại cười mê hoặc:

- Không phải ông muốn học kỹ thuật hack sao? Chúng ta học chung nhé, Tinh Tinh dạy tui cái gì thì tui sẽ dạy lại cho ông cái đó. Vậy... ông đưa phần mềm này cho tui nha nha nha...

Trần Húc thờ dài:

- Ài..., tui toàn chịu thiệt thôi! Vừa nãy bà muốn dạy tui xem như là tiền thuê nhà, sao tự nhiên lại quay sang đòi trao đổi hử?

- Quý hẹp hòi!

Cao Hiểu Tiết bữu môi ngồi xuống, đôi mắt đẹp xoay chuyển:

-Được rồi. Để tui thêm điều kiện... Tránh ra tránh ra, để tui giới thiệu cho ông chỗ tốt

Cao Hiểu Tiết gạt con chuột của Trần Húc, rồi nhập IP của một trang web. Vừa vào đã thấy một cái sơ đồ, có các phòng phân cấp bậc rõ ràng, trên đầu có ghi 4 chữ to “Chiến trường Hồng Khách”.

- Vào chỗ này để làm cái gì?

Cao Hiểu Tiết giải thích:

-Đây là của Liên Minh Hồng Khách làm ra. Hiện giờ Liên Minh đang thực hiện kế hoạch đào tạo người mới, trang web này chính là nơi cao tăng Liên Minh tạo ra. Sau khi vào phòng thì có thể chiến đấu với nhau. Liên Minh Hồng Khách sẽ cung cấp server chuyên môn nhằm nâng cao năng lực công phòng inte. Tất nhiên ông không được phá hoại server, cũng không được phá hoại máy tính của đối phương. Trong này có cao thủ quan sát, nếu phát hiện có người phá hoại thì tên phá hoại đó nhất định phải chết

-Mỗi lần chiến đấu đều có chấm điểm, điểm càng cao thì cấp bậc càng cao. Những người mới như chúng ta đầu là cấp thấp nhất, phải chiến đấu với những người sơ cấp. Nếu cấp cao thì có thể khiêu chiến với những đối thủ càng lợi hại, thậm chí có thể khiêu chiến với cao thủ đứng đầu Liên Minh Hồng Khách!

Trần Húc vừa nghe thế đã thấy hứng thú bùng bùng:

-Quá đã! Nếu có thể giao thủ với người khác thì chắc chắn sẽ tiến bộ rất nhanh

Cao Hiểu Tiết cười hì hì:

-Thế nào? Cái này nữa là đủ rồi chứ? Thấy ông thao tác thì biết rõ ràng một con gà, chưa từng đấu với ai cả, còn tui đã lăn lộn trong này được 300 điểm rồi, đã tiến vào cấp Chim mới nở.

Thấy Cao Hiểu Tiết hưng phấn khoe mình là Chim mới nở, Trần Húc cười thật to. Cao Hiểu Tiết nói ngay:

-Ông cười cái gì? Trong này cấp thấp nhất là Trứng chim, tui đã từ trong Trứng chim “chui ra” đó! Phía trên Chim mới nở là Chim non,... Ừm, còn rất nhiều cấp nữa

Trần Húc liền hỏi:

-Trạm Tinh là cấp Chim gì?

Cao Hiểu Tiết gõ đầu hấn một cái:

-Chim giẻ mà chim? Khó nghe quá đi! Tinh Tinh là giám khảo đó!

Trần Húc toát mồ hôi:

-Không phải chứ? Trạm Tinh có trình độ rất cao à?

Cao Hiểu Tiết cười đắc ý:

-Đương nhiên. Được rồi. Không nói nhiều nữa. Nếu ông muốn biết chuyện của Tinh Tinh thì tự đi hỏi bạn ấy, nếu bạn ấy muốn nói cho ông biết thì tự nhiên sẽ nói, có nhiều chuyện tui không tiện nói, ông cũng đừng có kể lung tung.

Trần Húc đáp:

-Tui không phải là người nhiều chuyện. Được rồi, thấy bà giới thiệu cho tui chỗ tốt này đủ trọng lượng nên tui sẽ cho bà cái hệ thống ảo này. Có điều bà đừng có hỏi tui về nó nhá, vì dù sao nó cũng là do cao nhân cho tui. Hắc hắc, cũng không phải chỉ có một mình bà quen biết với nhân vật siêu cấp nha.

Cao Hiểu Tiết khinh bỉ hần:

-Gớm!

Bất quá nàng thật sự là rất chờ mong đối với cái hệ thống ảo này vì nó có vẻ “ngon” hơn con hàng nàng đang xài.

Thật ra hệ thống ảo này cũng không có nhiều ưu thế gì, nó chỉ hơn ở sự giám sát chặt chẽ mà thôi. Bất kỳ phần mềm nào hoạt động trong hệ thống ảo cũng đều được ghi chép lại. Hệ thống này cũng không phải là sản phẩm của tương lai, mà nó là do Tiểu Mẫn điều chế lại dựa trên cấu trúc của hệ điều hành Windows XP. Bên trong hệ thống hoàn toàn dựa trên Windows XP nên có chứa một ít lỗ hổng, còn bản ghi chép thì dùng tập tin văn bản bình thường để ghi chép [chắc là file .TXT].

Bất quá những điều đó không là gì cả mà điểm mạnh của nó là hệ thống phân tích rất mạnh mẽ, phân tích rất đúng nơi, đúng chỗ.

Nói cách khác, hệ thống này sẽ ghi lại toàn bộ quá trình vận hành của mã độc, ví dụ như nó tự sao chép ở đâu, sửa chữa khóa Registry nào,... hệ thống ảo này đều ghi lại hết. Như trường hợp virus Gấu mèo thấp nhang này chẳng hạn, sau mỗi 2 giây nó sẽ quét các tiến trình đang hoạt động trong máy tính một lần, tìm và cho dừng các tiến trình có liên quan tới từ khóa “Kaspersky, Norton,...”, sau đó nó xóa hết những tập tin có liên quan.

Những hoạt động tinh vi thế này thì hệ thống ảo khác không thể phát hiện được.

Lại nói tiếp, cái hệ thống ảo này cũng không phải là rất mạnh mẽ, cũng khá khó sử dụng cho nên Trần Húc liền đem tặng mà không có chút xíu đau lòng, bởi vì trong tay hần còn thứ tốt hơn!

Sau khi copy hệ thống ảo cho Cao Hiểu Tiết, Trần Húc liền đăng nhập chiến trường Hồng Khách bằng cái ID mình đã đăng ký, hần thấy cấp bậc của mình quả nhiên là Trứng chim, điểm bằng 0.

Sau khi tiến vào phòng sẽ được cấp một cái IP, sau đó lựa chọn cách chiến đấu, một là tấn công, hai là phòng thủ. Khi chọn phòng thủ thì có thể đột nhập vào server đăng ký một tài khoản Mod, sau đó chờ có người tới tấn công. Đương nhiên, nếu ngay cả vòng đăng ký tài khoản Mod cũng không lấy được thì còn tham gia chiến đấu cái nỗi gì? Cứ thành thành thật thật làm một quả “Trứng chim” chờ người khác tới “đập” đi.

Trần Húc chọn tấn công, bởi vì hiện giờ hần cần tập luyện tấn công, vì có Tiểu Mẫn là lá chắn mạnh mẽ nhất trên thế giới nên hần chỉ cần biến mình thành một ngon thương mạnh mẽ là được.

Rất nhanh, đã có người vào phòng, nhìn điểm thì chỉ có 10 điểm, ừm, cũng là Trứng chim, tên kia thấy Trần Húc chọn tấn công nên hần liền chọn phòng thủ.

Trần Húc xoa tay, dù sao đây cũng là lần đầu tiên hần đấu với người khác, tuy rằng đối phương là một cái “Trứng chim”...

Trần Húc lập tức dùng cách hần thường dùng, tiến hành phân tích server thì biết được cái server này đang xài hệ điều hành Windows Server 2003 bản cũ, kể đó hần tiếp tục quét tìm lỗ hổng server, hần khá quen thuộc với server loại này bởi vì đây là hệ điều hành dành cho server thông dụng nhất.

Đầu tiên là phải kiểm tra bản vá của hệ thống, bởi vì không hề có hệ thống nào mà không có lỗ hổng mà do phía người dùng phát hiện rồi báo lên thì nhà sản xuất mới tung ra bản vá lỗi. Nếu hệ thống nào không cài bản vá này thì những lỗ hổng đó sẽ bị lợi dụng.

Trần Húc phân tích một chút thì phát hiện server này có một lỗ hổng nghiêm trọng nhưng chưa được vá, lỗ hổng này cho phép người tấn công lợi dụng làm máy của đối phương tự động tải và vận hành các ActiveX ác ý [ActiveX: Được Microsoft giới thiệu lần đầu tiên vào năm 1996, là một thư viện khung dùng cho việc định nghĩa các thành phần phần mềm tái sử dụng trong một ngôn ngữ lập trình theo cách độc lập. Chương trình ứng dụng có thể được sáng tạo từ một hoặc nhiều thành phần này để cung cấp các hàm chức năng. Các điều khiển ActiveX, có thể dùng tạo ra các ứng dụng phân phối làm việc trên Inte thông qua trình duyệt web. Ví dụ bao gồm các ứng dụng tùy biến cho việc thu thập dữ liệu, đồng thời xem nội dung các loại tập tin và hiển thị hiệu ứng hoạt hình.]

Như vậy, hiện giờ việc Trần Húc cần làm là biên soạn một phần mềm nguy trang thành ActiveX để qua mặt server rồi đột nhập, thu thập mật khẩu của

đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Năm Chặt Cái Dạ Dày Của Người

ActiveX phải được người dùng xác nhận đồng ý mới được kích hoạt, nhưng có nhiều người sử dụng thủ đoạn nguy trang phần mềm lưu manh thành ActiveX, khiến cho rất nhiều người dùng không biết, cứ ngỡ ngỡ ngàng ngát “OK”, sau đó thì khó có thể loại bỏ nó ra khỏi máy tính được! [cái lỗ hổng ActiveX này nếu không được cài bản vá hoặc không thiết lập cho nó hỏi khi gặp ActiveX thì IE tự động sẽ tự động cho phép ActiveX hoạt động, rất nguy hiểm!]

Trần Húc biên soạn trojan này chính là lợi dụng lỗ hổng này và đặc tính của ActiveX, nó cũng không có gì nguy hại và cũng không phạm quy vì trojan là một trong những thủ đoạn thường dùng nhất của hacker, nếu mà cấm dùng trojan thì không khác gì chặt 1 tay của hacker! Con trojan này rất đơn giản, nó chỉ có một tác dụng duy nhất đó là lén lút ghi lại các thao tác để từ đó chôn được mật khẩu Mod của đối phương.

Vì có Cao Hiểu Tiết bên cạnh nên Trần Húc không có dùng Hán Ngữ quen thuộc, nhưng khi học Hán Ngữ thì hắn cũng đồng thời nắm vững nhiều ngôn ngữ lập trình như Java, C,... cho nên khi biên soạn trojan mặc dù có vẻ rất vất vả nhưng chỉ trong vòng 5 phút là hoàn thành. Chẳng qua với tốc độ của hắn thì trong mắt Cao Hiểu Tiết lại là một cảm giác khác, vì nếu theo việc phân chia cấp độ của hacker thì người có khả năng tự biên soạn phần mềm tấn công đã thuộc cấp bậc “chim già” rồi.

Có thể thấy rõ là kỹ thuật tấn công của Trần Húc thật sự là quá gà vì thủ đoạn tấn công thì quá đơn giản, khả năng nắm bắt thời cơ thì quá kém, rõ ràng là không có chút xíu kinh nghiệm thực chiến nào.

Cao Hiểu Tiết phán đoán Trần Húc là cái loại có kiến thức căn bản rất chắc chắn, nắm vững nhiều ngôn ngữ lập trình, có hiểu biết khá sâu về máy tính, những người này có thể nói là lập trình viên chứ không được tính là hacker. Bất quá nếu họ muốn học kỹ thuật hack thì đúng là làm ít mà hưởng nhiều. Giống như trong tiểu thuyết của Kim Dung: Dương Đình Thiên võ công cái thế nhưng luyện Căn Khôn Đại Na Di đến nổi tẩu hỏa nhập ma còn Trương Vô Kỵ thì không hề biết chút xíu gì về võ công nhưng có nội công thâm hậu nên chỉ cần luyện 1 tiếng đồng hồ là đã luyện xong..

Nghĩ đến đây, năng biết tên này sẽ tiến bộ nhanh hơn mình, Cao Hiểu Tiết có chút buồn bực nghehnhật, năng không hề ganh tị nhưng khi thấy mình kém hơn người thì cảm thấy khó chịu một chút.

Trần Húc lợi dụng lỗ hổng của server, hần nhanh chóng lấy được mật mã, sau đó khi đối phương còn chưa kịp phản ứng thì Trần Húc đã lấy được tài khoản Mod, rồi tìm được hắn, sau đó đánh giết tới nơi, tạo một tập tin văn bản trống trên Desktop của hắn, ghi một câu “Ha ha ha... Tui thắng!”

Trận đấu này Trần Húc được 50 điểm, bởi vì giám khảo Lion đánh giá là “Trong thời gian ngắn đã phát hiện được lỗ hổng cố ý lưu lại của server rồi sau đó tạo ra trojan tương ứng chứng minh người này có kiến thức căn bản rất vững chắc, tuy rằng chỉ có một phương pháp tấn công nhưng sau này sẽ tiến bộ rất nhanh”.

Thấy câu bình luận này, Trần Húc vui cười méo cả miệng.

Đây là lần đầu tiên từ lúc chào đời đến nay hắn đơn độc so đấu kỹ thuật hack với người khác, không có dựa vào tiểu xảo, không dựa vào uy danh SM.MH, cứ mặt đối mặt mà giành thắng lợi. Chiến thắng này còn vui sướng gấp nhiều lần so với lần trước chiến thắng Snake!

Dù sao ngày đó chiến với Snake, lúc cuối cùng Trần Húc thâm nhập được máy chủ của đối phương hoàn toàn là nhờ may mắn, mà lúc đó nhờ có đám Bảo Bối Màu Lam hắn mới có cơ hội, một cái may mắn nữa là hắn có một cái máy tính siêu cấp. Cho đến sau khi đưa thành viên Snake ra ánh sáng, Trần Húc cũng không có bao nhiêu hưng phấn, dù sao chuyện này là do hắn nhưng thực tế thì hắn chả làm được cái quái gì cả.

Nhưng lần hành động này lại khác, đây là chính mình dựa vào thực lực để hoàn thành, dù đối phương là một quả “Trứng chim”. Chuyện này cũng hưng phấn như khi nhận những đồng tiền lương đầu tiên vậy. Rất hưng phấn, rất vui vẻ.

Hưng phấn một lúc, Trần Húc lại đi giết vài “quả trứng” khác, kết quả là trong phòng chờ tràn đầy những lời oán thán, tức giận. Đám kia đều cho rằng có một tên lão làng giả nai đi ăn hiếp “con nít”, cả đám gào lên:

-Không có đạo đức công cộng!

-Khi dễ lính mới!

...

Sau đó thì Trần Húc mở phòng cả nửa ngày mà chẳng có ma nào ghé, còn khi hắn vào phòng của người khác tạo thì chủ phòng gào lên: “Cầu xin ngài đây, Lão Đại à, đừng có tìm tui...”, sau đó chủ phòng chạy mất.

Trần Húc không biết phải nói thế nào, hẳn có cảm giác vừa thích vừa buồn bực.

Thích là do làm cho người khác thấy sợ, cảm giác này làm cho hẳn say mê. Ừm, thành quả thắng lợi thật là ngọt ngào.

Còn bực là không có ai dám “choi đùa” với hẳn, chẳng lẽ một mình hẳn chiến đấu với máy tính?

Lúc này Cao Hiểu Tiết khều khều “Này này” vài tiếng, Trần Húc mới nhớ tới ở trong “động” của mình còn có người khác. Cao Hiểu Tiết nhíp nhíp tay lên cái bụng nhỏ nhắn của mình:

-Tui đói bụng, chúng ta đi ăn hế?

Trần Húc nhìn đồng hồ, đã hơn 19g, hẳn cũng cảm thấy đói bụng nên gật đầu:

-Bà muốn ăn cái gì?

Cao Hiểu Tiết vẫy vẫy tay:

-Gì cũng được, miễn no bụng là được. Mi ăn liền với dưa muối cũng được, miễn là ông không thấy xấu hổ

Trần Húc toát mồ hôi:

-Có cái gì mà xấu hổ? Đâu phải tui chưa từng ăn đâu

Cao Hiểu Tiết trợn mắt:

-Thua ông rồi, ông đúng là không biết xấu hổ! Quên đi. Hôm nay tui nợ ông, thôi để tui ra tay. Nhà bếp dùng được không? Bữa tối để tui nấu

Trần Húc “A” một tiếng, giật mình hỏi:

-Bà biết nấu ăn? Ăn vào không bị Tào Tháo rượt đó chứ?

-Đi chết đi! Bồn cô nướng nấu nướng rất tốt đó nhá!

Cao Hiểu Tiết giờ giờ nắm tay:

-Hừm, đến lúc ăn mà đầu lười roi ra thì đừng trách nhá. Làm bánh kem thì tui chưa từng học qua, nhưng ở nhà thì tui thường xuyên nấu ăn đấy, tay nghề còn cao hơn cả mẹ tui đó

Trần Húc rất muốn nói với nàng “Tay nghề nấu nướng cao thì đều là nam cả, vì thiên phú của nam về mặt nếm nếm còn cao hơn phụ nữ đó, không thấy đầu bếp chính của nhà hàng toàn là nam thôi sao?” nhưng nghĩ lại mình nói thế sẽ chọc tới “nữ quyền” cho nên đành cầm nín.

Thật ra Trần Húc cũng biết nấu ăn, hơn nữa tay nghề cũng rất khá. Sở trường của hẳn là 3 món: chân gà hấp, thịt kho tàu và thịt bò khoai tây rán, theo lời lão cha của hẳn thì tay nghề không kém các nhà hàng, cơ bản đã đủ tay nghề để nấu ăn trong gia đình.

Nghe Cao Hiểu Tiết nói nàng sẽ vào bếp thì Trần Húc cũng động lòng vì trong trường thì toàn ăn đồ căn-tin nên bình thường mà thấy được thịt trong cơm canh thì đã là may mắn lắm rồi, làm gì có cơ hội ăn thịt thoải mái. Vì thế hẳn đáp ngay:

-Trong này có bếp gas, nhưng không có nồi niêu, đường muối cũng phải đi mua. Nếu bà không ngại phiền thì tui mình đi mua luôn đi. Còn nếu bà ngại phiền thì quên đi, cùng nhau xuống tiệm ăn dưới lầu ăn là xong

-Đâu có phiền toái gì đâu

Cao Hiểu Tiết bày ra bộ dáng hững hờ bưng bưng, xem ra nàng đang muốn nắm chặt cái dạ dày của Trần Húc, vì thế nàng nói tiếp:

-Ông muốn ăn món gì? Gà nấu nấm? Cánh gà chiên nước mắm? Gỏi cá? Xà lách trộn dầu hào?

Trần Húc vừa nghe thế "Á" một tiếng rồi nói:

-Bà biết nấu nhiều món quá vậy!

Thấy Cao Hiểu Tiết cười đắc ý, Trần Húc đột nhiên nảy ra lòng cảnh giác:

-Hay là bà đang muốn bỏ thuốc xổ vào trong đó? Ui da...

Thì ra là bị Cao Hiểu Tiết thui một đám.

Hai người đều là cái loại người nghĩ đến là làm ngay nên gấp gấp bay tới siêu thị bên cạnh, mua chảo, nồi, chén đĩa, các loại gia vị,... sau khi bê lên lầu thì trở xuống mua thức ăn.

Trần Húc muốn tới phụ Cao Hiểu Tiết một tay nhưng sau khi vào bếp thì nàng như biến thành người khác, chỉ cho hắn sắp xếp đồ đạc rồi không cho hắn mó tay vào thức ăn.

Cao Hiểu Tiết nói năng hùng hồn đầy lý lẽ:

-Lúc tui xuống bếp thì chuyện mà người khác có thể giúp đó là... ngồi chờ!

Những lời này làm Trần Húc... rất vui vẻ, được rảnh rỗi thì làm sao không vui cho được?

Trần Húc trở lại ngồi trước máy tính, dựa vào những phân tích lúc này bắt đầu viết phần mềm chuyên diệt, cái phần mềm chuyên diệt này của hắn có giao diện cực kỳ đơn giản, chỉ có một nút bấm nhưng tính năng không hề thua kém gì phần mềm của mấy công ty chuyên nghiệp.

Sau khi làm xong Trần Húc liền post lên trang chủ của game Kim Dung truyền kỳ - Tài tục tiền duyên, có đính kèm giải thích. Trong đó đại khái là nói do sơ sót của Admin nên có hacker lên lút treo trojan lên trang chủ game, hiện ban quản trị đã tạo ra phần mềm chuyên diệt tương ứng, những người bị "trúng độc" hãy tải phần mềm về sử dụng... Hơn nữa còn trách móc tác giả và người phát tán trojan.

Lúc Trần Húc còn đang làm việc thì Cao Hiểu Tiết ở trong bếp vui vẻ hát nho nhỏ một bản nhạc gì đó. Chỉ nghe nàng lẩm bẩm "Muốn tóm nam nhân thì phải nắm cái dạ dày của hắn. Hừm, chờ ông nghiệm món ăn do bốn cô nương nấu thì tui bắt ông phải dạy tui lập trình, mấy thứ này Tinh Tinh lười dạy quá..."

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Mất Điện

40 phút sau, Trần Húc cảm thấy mình đói lắm rồi, đang muốn réo lên thì có âm thanh vui vẻ của Cao Hiểu Tiết truyền đến:

-Ăn cơm ăn cơm!

-Đầu heo bự ui, mau ra đây ăn cơm đêêêê...!

Trần Húc vừa nghe thể tinh thần tỉnh táo lại, lập tức bay nhanh vào nhà bếp, vừa tới nơi thì mùi thức ăn thơm ngát xộc vào mũi. Hắn nhìn chăm chăm vào bàn thức ăn đầy đủ hương sắc, "Úi chà" một tiếng rồi thò tay bốc một miếng măng bò ngay vào miệng:

-Nóng quá! Ủm, hương vị thật không tệ nha!

Cao Hiểu Tiết đứng sau lưng hắn cười rồi vỗ vỗ vai hắn:

-Trước khi ăn phải rửa tay, đi nhanh rồi trở lại ăn.

Nhìn Cao Hiểu Tiết đang lui cui bày thức ăn rồi bới 2 chén cơm giống hệt một người vợ hiền, trong lòng Trần Húc dâng lên một cỗ ảm áp. Trong thời tiết lạnh giá thế này mà có một cô gái cẩn thận, chu đáo làm một bàn đầy thức ăn cho mình, cảm giác thật là tuyệt, thật là ấm cúng.

Cao Hiểu Tiết nhắm nháp, nếm thử thức ăn trong chén của mình, nàng cảm thấy tuy là nửa năm rồi mới xuống bếp nhưng tay nghề không có bị xuống cấp, nàng đang đắc ý thì thấy Trần Húc nhìn mình chăm chăm, có vẻ xuất thần... Nếu bình thường thì nhất định cô em này sẽ trừng mắt với hắn, sau đó hỏi "Nhìn cái gì?" nhưng lúc này nhìn một bàn đầy thức ăn, trong lòng nàng đột nhiên hoảng hốt, đỏ mặt, cúi đầu xuống gần như là muốn đem khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của mình nhét vào cái chén trước mặt, nàng hỏi nhỏ:

-Ông... nhìn cái gì vậy?

-Đâu có đâu có gì!

Trần Húc cười ngậy ngô, rồi nhanh tay gấp rau trong đĩa, vừa ăn vừa nói:

-Ngon quá!

Không khí chuyển thành xấu hổ, tuy đồ ăn thơm ngon, đẹp mắt như hai người không nói lời nào. Ngoài cửa sổ bông tuyết đang rơi là tả, gió thổi qua hiên nhà tạo ra âm thanh "ù ừ..."

Đại khái là hai người đều cảm thấy xấu hổ, vì thế đều muốn tìm đề tài gì đó để nói, thế là hai người cùng "Này" một tiếng, Cao Hiểu Tiết nói ngay:

-Ông kêu cái?

Trần Húc cười ngượng ngùng:

-Đâu có, đâu có gì! Bà nói trước đi, bà nói đi

Cao Hiểu Tiết suy nghĩ rồi đỏ mặt:

-Ông... Ủm, tui có vấn đề muốn hỏi. Ủm, lúc đó làm sau ông lần ta tên biến thái cắt cổ?

-Cái này...

Chuyện này thì Trần Húc đã nói dối hàng trăm lần rồi, nếu bình thường thì hẳn cứ “ngựa quen đường cũ” tà tà kể lại, thêm chút mắm muối vào câu chuyện cho nó “thêm hương vị”. Nhưng lần này thì khác, dưới bầu không khí xấu hổ này thì hẳn chỉ nói đơn giản là mình vô tình nhìn thấy phía sau gáy của Hoắc Hồ nên nghi ngờ hẳn.

Cao Hiểu Tiết nói nhỏ:

-À, ra là thế. Ủm, cảm ơn ông đã báo thù dùm tui

Trần Húc toát mồ hôi:

-Bà đừng có nói chuyện mờ ám như vậy có được không? Cái loại khẩu khí của bà thế này nghe y như là nữ quý đến báo ân vậy!

Nếu bình thường thì Cao Hiểu Tiết đã cho hẳn 1 cước, nhưng lúc này nàng chỉ đỏ mặt nói một câu:

-Ông mới là nữ quý ấy!

Trần Húc cười ha hả:

-Ặc, tui có là quý thì cũng là nam quý, là Lệ quý chứ. Ủm, nói thật chứ có một nữ quý xinh đẹp như bà sống chung thì thật là tuyệt

Sau câu nói này của Trần Húc thì bầu không khí lại càng trở nên ám muội, hai người lại nín thinh, không còn câu nào để nói.

Qua vài phút, đèn đóm phụt tắt, trong phòng bỗng tối đen, sau đó dưới lầu có người gào lên:

-Con mịa nó! Sao cắt điện rồi?

-Mất điện?

Trong bóng tối, Trần Húc và Cao Hiểu Tiết đều sững sốt, vì thời buổi này mà mất điện là chuyện khó xảy ra, nhưng một khi mất điện thì hậu quả rất nghiêm trọng! Chắc là tuyệt quá lớn làm đứt dây điện gì gì đó, thời tiết này mà muốn sửa chữa thì không biết đến khi nào mới sửa xong!

Âm thanh dưới lầu ầm ĩ một lúc lâu mới chịu ngừng, trong phòng thì tối đen, chỉ còn nghe âm thanh “ù ừ” của gió. Trần Húc nói:

-Bà ngồi yên đây nha, tui nhớ là trong phòng ngủ có đèn cây [nén] để tui đi tìm

Hắn vừa định đứng lên thì Cao Hiểu Tiết nói:

-Đừng... ông đừng để tui lại một mình, tui sợ lắm!

Trần Húc mới nghe thì sững sốt, sau đó thì lại vui vẻ nở nụ cười “Không ngờ một cô gái nhí nhanh, đánh đá như Cao Hiểu Tiết mà lại sợ bóng tối?!”

Nghe tiếng cười trong bóng tối của Trần Húc, Cao Hiểu Tiết nhin không được bèn dựa theo trí nhớ thị Trần Húc một đám, nghe Trần Húc kêu “Úi” một tiếng, Cao Hiểu Tiết liền thì thầm:

-Ông cười cái gì? Không phải tại ông sao? Vừa rồi nói quý quý gì đó, mà giờ bên ngoài thì gió thổi ù ù... âm thanh kỳ quái, đáng sợ...

Trần Húc cố nén cười “Thì ra Cao Hiểu Tiết cũng là một cô gái bình thường nha, bình thường thì giờ nanh múa vuốt như mèo hoang vậy, nhưng thật ra những thứ mà mấy cô gái khác sợ thì nàng cũng sợ, tỷ như sợ chuột, sợ gián, sợ bóng tối, sợ quý,...”

Vì thế Trần Húc đáp:

-Cũng đâu thể nào để tối thui thế này được. Nếu bà sợ thì đi theo tui đi đốt đèn lên

Nói xong Trần Húc sờ sờ túi, phát hiện mình không có mang hộp quẹt [bật lửa], sau đó vì mặc ít quần áo nên hắn nhảy mũi một cái:

-Không ổn không ổn! Mất điện thì sẽ rất lạnh, để tui đi mặc thêm quần áo trước đã

Nghe hần nói thế Cao Hiểu Tiết cũng cảm thấy hơi lạnh, sau đó nàng ngoan ngoan im lặng. Trần Húc đứng lên làm cái ghế cộ xuống sàn kêu ken két, Cao Hiểu Tiết hoảng hốt la lên:

-Chờ tui với!

Sau đó nàng với tay nắm lấy quần áo Trần Húc. Nhưng trong bóng tối, nàng nhắm không chuẩn, nên ôm trúng cái mông của Trần Húc. Hần gào lên:

-Ủi, sao bà lưu manh quá vậy?

Cao Hiểu Tiết liền đáp:

-Tui lưu manh hồi nào?

-Bà không lưu sao sờ mông tui làm gì?

Vừa nghe thế Cao Hiểu Tiết cũng toát mồ hôi:

-Tui làm trúng mông của ông? Ặc, hèn chi nắm không được...

Sau câu này hai người lại trầm mặc, sau một lúc, Trần Húc lên tiếng:

-Đưa tay bà ra đây

Cao Hiểu Tiết thành thành thật thật đưa tay ra, Trần Húc sờ soạng trong bóng tối, bắt được cánh tay mềm mại của nàng, trong lòng hần rung động “Ủm, quả nhiên là tay con gái đều mềm mại như không có xương vậy, nhất là mấy cô gái nhỏ nhắn xinh xắn dễ thương Giang Nam như Cao Hiểu Tiết thì bàn tay nhỏ bé càng mềm hơn... Ủm, sao lòng bàn tay nàng lại có nhiều mồ hôi vậy, nắm bàn tay này vừa thấy kỳ quái vừa thấy thoải mái nha...”

Trong phòng lặng ngắt như tờ, chỉ có gió lạnh bên ngoài thổi vù vù phát ra âm thanh ma quái, trong phòng lại im lặng ngay cả tiếng tim đập của hai người cũng có thể nghe được.

Trần Húc cứ thế nắm tay Cao Hiểu Tiết chậm rãi sờ sạng ra khỏi nhà bếp, xuyên qua phòng khách. Trên đường đi va chạm tùm lùm, chỉ được khoảng 10m mà đụng trúng 2 cái ghế, 1 cái bàn, 3 lần đụng trúng vách, có điều chỉ có Trần Húc là đụng trúng thôi, bởi vì hần đi phía trước dò đường, còn Cao Hiểu Tiết thì đi phía sau nên thuận buồm xuôi gió.

Vào phòng ngủ thì cảm giác khá hơn một chút, bởi vì 2 cái laptop vẫn còn mở nên cũng thấy đường chút chút.

Trong bóng tối hắc ám mà thấy được chút ánh sáng thì quả là một chuyện làm lòng người phấn chấn, hai người nhẹ nhàng thở ra. Cao Hiểu Tiết khê kéo tay Trần Húc, lúc này hần mới giật mình buông bàn tay nhỏ nhắn của nàng ra, sau đó hần đánh trống lảng:

-Bà mặc thêm áo khoác đi, tui đi tìm đèn cầy

Sau đó Trần Húc đi lục tìm trong ngăn kéo, vừa tìm vừa nghĩ “Vừa rồi thật là ‘sướng tay’ nha”, bỗng Cao Hiểu Tiết “Này” một tiếng, Trần Húc quay đầu lại thì thấy nàng đã mặc cái áo lông màu vàng nhạt kia vào, hần hỏi:

-Bà kêu gì?

Cao Hiểu Tiết đỏ mặt đáp:

-Chân tui bị lạnh, phải mặc quần lót...

Trần Húc vội nói:

-Ặc, để tui ra ngoài, đứng ở cửa chờ bà nha

Cao Hiểu Tiết vội kêu:

-A, đừng.. Ông.. ông quay mặt đi chỗ khác là được rồi, đừng ra khỏi phòng

Nghe thế Trần Húc biết nàng sợ phải ở một mình nên hần ngoan ngoan quay mặt đi, sau lưng hần, Cao Hiểu Tiết nói:

-Ông không được quay đầu lại đâu đó, nếu ông dám quay lại thì tui... cắn chết ông

Sau đó là một loạt âm thanh sột soạt mặc quần áo.

Trần Húc nghe âm thanh sau lưng, hần rất muốn quay đầu lại nhìn một phát, nhưng nghĩ lại thì thấy hình như làm vậy là quá vô sỉ nên hần đành chịu đựng. Đột nhiên nghe “Phịch” một tiếng, sau đó là tiếng hét thảm thiết của Cao Hiểu Tiết, Trần Húc vội quay đầu lại, khẩn trương hỏi:

-Bà bị sao vậy?

Lần này cả hai đều sùng sốt.

Cao Hiểu Tiết ôm đầu nằm trên giường, cặp đùi trắng như tuyết lộ ra ngoài, cái quần đang mặc thì mới kéo được tới bắp chân, mà giữa cặp đùi trắng như tuyết đó lộ ra cái quần màu trắng nhỏ nhỏ xinh xinh...

Vừa rồi không biết là Cao Hiểu Tiết khần trương hay là muốn mặc nhanh vào cho nên đứng không vững, thế là ngã xuống, cái đầu đập vào tường, đau đến chảy nước mắt. Cao Hiểu Tiết xoa đầu, lúc này mới thấy Trần Húc đang nhìn chằm chằm vào đôi chân mình, thế là nàng hét lên, một âm thanh cực kỳ chói ta vang lên...

Có trời đất làm chứng, tần số âm thanh của phụ nữ hét lên tuyệt đối vượt qua tần số âm thanh của cá heo! Trần Húc bịt tai lại, vội vàng quay đầu đi:

-Bà đừng có la hét nữa, tui không có thấy cái gì hết tron á! Bà làm ơn đừng kêu nữa! Bà còn kêu như thế thì bảo vệ nhà chạy tới đó!

Cao Hiểu Tiết ôm đầu, có cảm giác rõ ràng trên đầu có một cái “bánh bao”, nàng xấu hổ, mặt mày đỏ bừng:

-Không phải kêu ông không được quay lại sao?

Trần Húc oan uổng nói:

-Bà kêu la thảm thiết như thế tui không quay lại được sao?

Bất quá trong lòng hán thâm nói “Ủm, lần này quay đầu lại thật là ‘đúng dịp’ nha...”, vừa nghĩ tới cái quần nhỏ nhỏ đó, Trần Húc cảm thấy mũi mình nhột nhột, hình như là có nước mũi chảy ra [máu mũi thì có]. Trần Húc sùng sốt, nghĩ thầm “Không lẽ mình bị cảm?”

Rốt cuộc Cao Hiểu Tiết cũng mặc xong quần áo:

-Được rồi, ông có thể quay lại

Lúc Trần Húc quay lại, Cao Hiểu Tiết sùng sốt, sau đó nàng quên luôn cái đầu đang sưng của mình, bắt kể hình tượng thực nữ, ôm bụng cười lăn lộn trên giường.

Trần Húc ngạc nhiên hỏi:

-Đầu óc bà bị “chập mạch” hả? Cười cái gì?

Cao Hiểu Tiết ôm bụng, vừa cười vừa nói:

-Ông tự soi gương đi, ui... sao tự nhiên lại chảy máu mũi?

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Đêm Đầu Tiên

-Chảy máu?!

Trần Húc đưa tay ra nhìn, quả nhiên... máu đỏ cả tay!

“Ôc, sao mình chảy máu mũi? Tại sao? Tại sao? Tại sao? Trời thì lạnh, mà mình thì mới ăn kem, đâu có nóng trong người đâu? Vội lại mình cũng đâu có bị đụng trúng mũi... Nha đầu kia bị ngã đập đầu thảm như thế mà cũng đâu có đổ máu, tại sao mình chả làm cái gì cả thì lại chảy máu, thật là trời không có mắt nha! Á, khoan đã, chẳng lẽ là do...”

Trần Húc khịt khịt, liếc nhìn cặp đùi Cao Hiểu Tiết một cái. Tuy lúc này nàng đã mặc thêm một lớp quần áo ấm dày cộm, nhưng do nàng đang nằm xoa đầu trên giường nên vẫn mơ hồ nhìn ra hình dáng của cặp chân đẹp đó.

“Wow, vừa rồi... trắng... thật là trắng nha!”

Thấy ánh mắt của Trần Húc, Cao Hiểu Tiết “A” một tiếng rồi sấn giọng:

-Không được nhìn!

Rốt cục nàng cũng nghĩ ra vì sao Trần Húc lại phun máu mũi.

Trần Húc vội nghiêng đầu:

-Cái này... Hắc hắc... Ừm, không phải bà đã mặc quần áo rồi sao?

Vừa nói xong thì Trần Húc nghĩ mình xong đời rồi, nhưng thật là... thần kỳ! Cao Hiểu Tiết không phát hỏa! Nàng trầm mặc một lúc rồi đứng lên, lấy một cái khăn tay đưa cho hắn, nàng nói:

-Này, ông còn chảy máu mũi kia, lấy khăn lau đi.

Trần Húc nói “Cảm ơn!” rồi cầm cái khăn lau lau mũi, chợt nghe Cao Hiểu Tiết nói:

-Ngửa đầu lên mới bớt chảy máu. Trước đây khi tui bị chảy máu mũi cũng làm như thế, sau đó lấy khăn giấy ép lại là được. Ai nha, chừng nào ngưng chảy máu mũi thì đi thay quần áo đi, ông nhìn quần áo của ông kia, toàn là máu, trời tối thôi thế này ông mà ông còn mặc quần áo toàn là máu, muốn hù chết tui hả?

Trần Húc cười ngây ngô, làm theo lời Cao Hiểu Tiết, ngửa đầu ra sau, máu mũi cũng ít dần. Hắn nghĩ thầm “Bại hoại quá! Chỉ nhìn gái mà lại chảy máu mũi! Nếu chuyện này đồn ra ngoài thì thanh danh của mình hoàn toàn bay mất hết. Ừm, thật ra thanh danh mất hết cũng chả là cái quái gì cả, mà quan trọng nhất là thanh danh của Đại thần SM.MH cũng xong đời, vậy thì mình trở thành tội nhân thiên cổ mất!

Thấy Trần Húc luống cuống tay chân, Cao Hiểu Tiết bật cười, dưới ánh sáng mờ mờ ảo ảo của màn hình laptop thật là mê người.

Trần Húc lại cảm thấy cái mũi lại bắt đầu ngứa ngứa, hắn thấy không ổn nên ngửa mạnh đầu ra sau. Hắn nghĩ thầm “Sao mình yếu ớt thế này, sau này còn lăn lộn thế nào đây? Ừm, chắc là gần đây mình thiếu vận động, phải vận động thật nhiều mới được, tối nay phải tắm bằng nước lạnh để quên chuyện này mới được”.

Hai người xấu hổ một lúc lâu Trần Húc lên tiếng:

-Cái này... Ừm, mũi tui hết chảy máu rồi, còn đầu của bà thì sao? Mối này trúng chỗ nào?

Nghe Trần Húc nói thế thì lúc này Cao Hiểu Tiết mới nhớ tới cái trán của mình còn hơi đau, ấn xuống một cái thì nàng hít hà một hơi. Trần Húc vội nói:

-Bà ngồi trên giường đi, để tui nhìn coi có chảy máu không?

Nghe thế Cao Hiểu Tiết thành thành thật thật quỳ gối trên giường, nàng chỉ nơi mình bị đau:

-Ài..., yếu đuối quá rồi! Ai mà ngờ như thế mà cũng bị ngã cho được! Đổ, đổ, ừi, ông đừng có dùng sức như vậy chứ!

Trần Húc cười làm lạnh:

-Ngại quá ngại quá!

Nhờ ánh sáng của màn hình máy tính, với lại sờ sờ một chút, hắn phát hiện cục u này không nhỏ, tức là cô nàng ngã không nhẹ nha. Bởi vậy chảy nước mắt là đúng rồi. Trần Húc nhẹ giọng, quan tâm hỏi:

-Có đau không?

Cao Hiểu Tiết định nói “Hỏi thừa, ông ngã đập đầu thử xem”, nhưng hiện tại tư thế của hai người rất mờ ám, nàng quỳ gối thế này nên thân thể gần như dán chặt vào người Trần Húc, thậm chí nàng còn nghe được tiếng tim của hắn đập “thình thịch” một cách mạnh mẽ, hơn nữa, hơi thở nóng hổi từ mũi hắn phun ra đập thẳng vào trán của nàng làm nàng có cảm giác khó tả.

Trần Húc suy nghĩ một chút rồi kêu nàng chờ một lát, sau đó hắn chạy tới tủ lạnh lấy ra một quả trứng mới mua lúc chiều, rồi chạy trở về, áp quả trứng lên chỗ đau của Cao Hiểu Tiết:

-Trứng có thể làm giảm sưng phù, hiện giờ không có thuốc, bà thử xem sao nha. Ngày mai tui đi mua thuốc tan máu bầm cho bà uống

Cao Hiểu Tiết cảm quả trứng suốt nửa ngất xỉu, thì ra là một quả trứng sống, nàng nói:

-Ông bạn à, muốn giảm sưng thì phải dùng trứng đã nấu chín phải không? Ông đưa trứng sống thế này không bằng đem chút nước nóng lại đây còn có nghĩa hơn!

Trần Húc nghe thế thì choáng váng:

-Trứng chín hả? Vậy bà chờ chút

Sau đó hắn bay nhanh vào bếp, bắt nồi nước lên rồi cho 2 quả trứng vào nồi.

Cao Hiểu Tiết co chút sừng sốt khi thấy hắn nói thì làm ngay. Lại nghe âm thanh “loảng xoảng” trong phòng bếp - nàng đoán hắn đụng phải không ít bàn

ghế rồi - lòng nàng lập tức bị một cảm giác lạ xâm chiếm

Phụ nữ vốn là một loại sinh vật sống theo cảm tính, các nàng có thể vì một chuyện nhỏ xiu mà sinh ra nhiều biến hóa lớn lao trong lòng. Nàng nhớ rõ lúc trước mình có hỏi mẹ vì sao lại coi trọng ba như thế thì mẹ đáp:

-Muốn nhìn nam nhân thì quan trọng nhất chính là nhìn những hành động của người đó. Có một số người suốt ngày cứ ba hoa nói mình tốt thế này, giỏi thế kia,... nhưng thật ra hẳn kém xa một người hành động thật sự

Bây giờ nàng thấy Trần Húc bởi vì một câu nói của mình mà hấp tấp chạy đi nấu trứng nên nàng có cảm giác hẳn chính là một người đàn ông tốt, vì thế nàng cũng không tính toán chuyện vừa rồi hẳn nhìn thấy “gần hết” của mình.

Một lát sau Trần Húc trở lại, bụng cái chén có 2 quả trứng đã nấu chín. Thấy Trần Húc vừa bung chén vừa vịn dái tai lại vừa thổi thổi bàn tay, Cao Hiểu Tiết thấy kỳ quái nên hỏi:

-Ông bị sao thế?

Trần Húc đáp:

-Cũng không có gì. Hôm nay tui mình quên mua trứng [thìa], mà mấy quả trứng này thì chìm hơi sâu dưới đáy nồi, tui lấy đũa gắp mấy lần mà không được nên dùng tay bốc ra luôn. Ừm, hơi nóng một chút!

Cái gì mà “hơi nóng?”, là trứng mới luộc chín đó! Cao Hiểu Tiết muốn mắng hẳn “Sao ngu thế?” nhưng nhìn bộ dáng Trần Húc đang sờ sờ lỗ tai thì nàng nghĩ hẳn vì mình mới làm thế nên lời chưa ra khỏi miệng đã bị nuốt trở vào.

Trần Húc kêu nàng “Đừng nhúc nhích” rồi chậm rãi lần lần quả trứng nóng lên cục u trên đầu nàng. Bây giờ trời lạnh nên trứng cũng đã nguội đi nhiều nhưng khi vừa áp vào đầu thì Cao Hiểu Tiết nhin không được kêu lên một tiếng. Trần Húc vội vàng hỏi:

-Nóng quá hả? Vậy tui để nguội một chút nha?

Cao Hiểu Tiết đáp:

-Không cần đâu, độ nóng cũng vừa phải thôi. Ừm, thôi để tự tui làm, còn ông thì nhanh chóng tìm đèn đi

Trần Húc “Ừ” một tiếng, đưa cái chén cho Cao Hiểu Tiết, nói:

-Bà cẩn thận một chút, quả bên trái lấy ra sớm nên nguội hơn quả bên phải một chút, bà dùng quả bên trái trước đi.

Sau khi thấy Cao Hiểu Tiết chậm rãi cầm quả trứng lăn qua lăn lại trên trán, Trần Húc mới quay đầu đi tìm đèn.

Sau một hồi lục tung lên, rốt cục Trần Húc cũng tìm được đèn, lúc này vẫn chưa có điện lại. Trần Húc thay quần áo rồi hai người lại nhớ tới bàn ăn, ừm, hoàn hảo là đồ ăn vẫn còn ấm. Cao Hiểu Tiết nói:

-Ăn nhanh một chút mới được, đồ ăn sắp nguội rồi!

Cây đèn cầy đỏ trên bàn ăn phát ra ánh sáng nhu hòa, cùng ăn bữa tối trong ánh đèn cầy làm hai người hơi xấu hổ, cứ cầm đầu ăn mà không nói nời nào. Trong thật im lặng, trừ tiếng gió và tiếng hai đang ăn thì không còn âm thanh nào khác. Không khí thật kỳ quái! Với lại có “sự kiện màu trắng” vừa rồi làm hai người trầm mặc, họ cũng muốn phá tan bầu không khí quái quái này nhưng chẳng biết nói gì cho phải.

Dưới ánh đèn cầy, Trần Húc nghiêng đầu nhìn Cao Hiểu Tiết, phát hiện bộ dáng của nàng rất “được”. Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, thật đáng yêu. Chà, vùng sông nước Giang Nam nuôi dưỡng con gái thật là khéo, làn da cứ trong veo như nước, làm người ta chỉ muốn bay tới sờ sờ vuốt vuốt một phen. Còn nữa nha, lông mi thật dài, ánh mắt sắc sảo, dưới ánh đèn cầy lại càng lung linh mờ ảo, tạo thêm vẻ lịch sự, tao nhã. Mà không biết là do đèn cầy làm nàng đỏ mặt hay là do cái sự kiện hồi nãy đây?

Sau khi ăn xong, Cao Hiểu Tiết nói:

-Thu dọn chén đĩa trước đi, cứ để trong bồn, sáng mai rửa

Trần Húc “Ừ” rồi hai người bụng ngon đèn trở về phòng ngủ. Nhìn pin trên máy tính cũng không còn nhiều, với lại cũng đã hơn 20g rồi, Trần Húc hỏi:

-Giờ làm gì đây? Ngủ hả?

Cao Hiểu Tiết đáp:

-Không ngủ thì làm cái gì bây giờ? Ngủ sớm dậy sớm mới tốt cho sức khỏe

Trần Húc nghĩ lại thấy cũng đúng, vốn hẳn định nói “Pin máy tính có thể xem phim được một chút” nhưng nghĩ lại thì trong máy của mình ngoài phim kinh dị thì cũng chỉ có phim xxx nên đành thôi – trong không khí ám muội thế này mà xem phim kinh dị thì chắc chắn con gái người ta sẽ bị ám ảnh, còn rù rê xem phim xxx thì... hắc hắc... không phải là đi tìm chết sao?

Vì thế, dưới ánh sáng của máy tính, Trần Húc lui cui trải nệm dưới sàn nhà, sau đó chuẩn bị 2 cái mền để đắp. Bởi vì đang mất điện, đâu có mở máy điều hòa được nên trong phòng hơi lạnh, Trần Húc muốn đi tắm một cái nhưng lại do dự. Hắn nhìn Cao Hiểu Tiết, đúng lúc nàng cũng nhìn hắn, sau đó nàng đỏ mặt hỏi:

-Ông nhìn tui làm gì?

Trần Húc cười nói:

-Không có gì, tui đi tắm đây

Sau đó hắn nhanh chóng lấy quần nhỏ và quần áo để thay, biến nhanh vào phòng tắm.

Máy nước nóng này chạy bằng gas, có hệ thống đánh lửa bằng pin nên mất điện thì vẫn hoạt động bình thường. Sở dĩ Trần Húc muốn đi tắm là do "sự kiện trắng trắng, nho nhỏ" ban nãy kích thích không nhẹ, thật là làm người ta "kinh hoàng" nha. Hiện giờ 2 cái đùi trắng như tuyết cộng với cái quần nhỏ nhỏ màu trắng kia cứ lờn vờn trong đầu, Trần Húc cố ý đặt nhiệt độ thấp một chút, hắn cảm thấy nếu mình không tắm nước lạnh thì không chừng mình nổi máu dê lên rồi gây ra chuyện cảm thú gì gì đó...

Nhân lúc Trần Húc không có mặt, Cao Hiểu Tiết nhanh chóng cởi áo khoác rồi bay nhanh lên giường, trùm mền lại. Tuy rằng vẫn đang ở một mình, nhưng rất nhiều người cảm thấy nằm trùm mền thì an toàn hơn hẳn, vì thế sau khi chui vào mền thì Cao Hiểu Tiết cảm thấy hết sợ, nàng nghe tiếng xả nước ào ào rồi nghĩ tới chuyện vừa nãy nên mặt đỏ bừng, may là không có ai trông thấy.

Lúc Cao Hiểu Tiết chui vào mền thì tay chân lạnh lẽo, rất nhiều cô gái cũng bị như thế vì thân thể âm hàn, vừa đến mùa đông là tay chân lạnh cóng, rất khó chịu, vì thế trong mền Cao Hiểu Tiết để 2 cái túi nước nóng, 1 cái dành để gác chân, còn 1 cái thì ôm trong lòng. Cao Hiểu Tiết cảm thấy rất thoải mái, mùa đông lạnh lẽo mà được thế này thì còn gì bằng, chuyện mất điện nàng cũng không để trong lòng.

Một lúc sau, Trần Húc tắm rửa, thay quần áo xong trở lại, hắn vừa kêu gào “Lạnh quá”, vừa chui vào cái nệm trải dưới đất, trùm mền lại. Thật ra, lúc này hắn chỉ muốn nhào lên trên giường của mình, ừm, không nên nghĩ oan cho hắn nha, hắn chỉ muốn mùa đông lạnh giá được nằm trên cái giường ấm áp đã được mỹ nữ sưởi ấm, thơm phứt kia thôi!

Cao Hiểu Tiết làm quen với cái giường một chút, tuy rằng nệm mềm nhưng nàng khó ngủ vì đã quen nằm nệm cứng nên nàng cứ lặn qua lặn lại mãi. Lặn lộn một lúc nàng lên tiếng:

-Này. Tui còn lạ chỗ, ngủ không được. Chúng ta nói chuyện được không?

Trong bóng tối, dưới đất truyền đến tiếng Trần Húc:

-Được, nói chuyện gì đây?

-Thì mấy ông thường “kể chuyện đêm khuya” về cái gì thì mình nói cái đó đi. Đừng nói là ở phòng ông không có tiết mục này nha?

Trần Húc cười hề hề. Nếu nói đến văn hóa đại học thì nằm nói chuyện ban đêm cũng là một mục không thể thiếu trong đó, cơ bản là tới giờ lên giường thì cả đám ra sức luyện thuyên chuyện trời Nam đất Bắc, từ chuyện tướng tá, dung mạo của nữ sinh cho tới chuyện ông Bush có phải là con nuôi của người ngoài hành tinh hay không... Có điều, khoảng thời gian này Trần Húc luôn “ngủ sớm” nên không có tham gia loại hoạt động thể này.

Bất quá chuyện mà đám nam sinh bàn tán khi nằm chuẩn bị ngủ căn bản đều là chuyện “gái gú”, trong lúc nói thì tất nhiên sẽ không thể tránh khỏi dùng những từ “nhạy cảm”, nếu nói ra đây thì quá bất nhã, vì thế Trần Húc bèn “đá bóng” sang cho nàng, hắn hỏi:

-Nữ sinh mấy bà thì thường nói chuyện gì?

Chắc là Cao Hiểu Tiết đang rất nhàm chán nên đáp:

-Nữ sinh ấy hà, nằm nói chuyện với nhau rất chán, mọi người chỉ tùy tiện tâm sự một chút, ví dụ như mỹ phẩm nè, quần áo nè,... ừm, còn tám một số chuyện linh tinh nữa

-Tám linh tinh?

-Ừm, nhiều chuyện là thiên tính của phụ nữ mà. Thế nào đây ông bạn? Ông cũng muốn biết mấy chuyện đó nữa hả?

Trần Húc cười hề hề:

-Bất quá là thiên tính của loài người, không riêng gì phụ nữ mấy bà đâu nhá. Thường thì mấy bà tám về cái gì?

-Cũng không có gì, ví dụ như hôm nay đi trên đường gặp anh đẹp trai nào đó, sau đó là trong khoa có vài tên “cầu nam nữ” nào đó “rom khô gặp lửa”, hoặc là có tên nào đó năm hai, năm ba, thậm chí là năm tư của khoa nào đó chạy qua bên khoa mình “trâu già gặm cỏ non”...

Nghe nàng nói thế Trần Húc cũng cười:

-Không phải chứ?! Cái đám súc sinh đó cũng thật là... nghe nói trong lớp tụi mình cũng có vài em bị đám súc sinh đó “chôm” mất?

-Bốn người!

Cao Hiểu Tiết nói tiếp:

-Có ba người bị năm hai “cuỗm” mất, còn một người thì bị năm tư. Tên đó cũng thật là trâu bò nha, mới khai giảng có 1 tuần là thu phục được một cô bạn phòng kế bên tụi tui, quả thật là sắc lang trong đám sắc lang, là súc sinh điển hình nha!

Nghe thế Trần Húc toát mồ hôi:

-Sao tui không nghe ai bàn tán chuyện này vậy ta?

Cao Hiểu Tiết đáp:

-Đúng là tin tức của đám nam sinh mấy ông không nhạy bén chút nào. Họ che dấu rất tốt, tên đó là Chủ tịch Hội Khiêu chiến của sinh viên thể mà đi làm cái chuyện “trâu già gặm cỏ non” thế này nên hẳn rất sợ bị người ta khinh bỉ, cho nên họ không có đường đường chính chính cập kê đâu

Trần Húc lại toát mồ hôi:

-Thì ra là thằng cha đó!

Hội Khiêu chiến của sinh viên là một CLB có tôn chỉ là giúp sinh viên xây dựng sự nghiệp, nó có không ít hội viên - Lão Đồng cũng là một trong số đó.

-Ừm, tên Chủ tịch này đeo mắt kính, nhìn cũng văn nhả, lúc nói chuyện thì rất đồng điệu, ai mà ngờ hẳn là cái “thể loại” này chứ.

Hai người cười một hồi, không khí cũng tốt lên nhiều, Cao Hiểu Tiết đột ngột hỏi:

-Này, cái thiệp “Cây Bạch quả” của ông viết phải hông?

Trần Húc sừng sốt. Hắn nhớ tới cái thiệp mừng mình viết rồi ném vào ngăn tủ, sau đó hẳn cũng không để ý tới “số phận” của nó nữa, “Hình như là Tần Tiểu Ngan có hỏi, chắc là hẳn gửi dùm mình rồi”

Cái thiệp mừng đó vốn là đám Chủ nhiệm Trần rành rồi đau trứng cho nên mới tổ chức viết thiệp mừng để xúc tiến cho đám sinh viên mới, sau đó Trung Thu đã phát hết ra. Vấn đề là khoảng thời gian đó, đám Trần Húc đều bận rộn làm game nên chả có ai nghĩ tới nữa, ai mà ngờ cuối cùng thiệp mừng lại rơi vào tay Cao Hiểu Tiết?

Trần Húc đáp:

-Ừ, là tui viết. Thế nào? Bà nhận được hả?

Cao Hiểu Tiết:

-Ừ, nó rơi vào tay tui. Lúc đó chúng ta còn bận là game nên tui tiện tay ném vào ngăn kéo, cho tới lúc dọn đồ qua đây mới nhìn thấy. Ai biết ông vẫn chương lại lảng như thế chứ...

Trần Húc nằm trong mền, ngượng ngừng gãi đầu:

-Cái đó viết từ lâu rồi

-Người mà ông nói trong đó là ai vậy? Là “cái gì” của ông ạ?

Trần Húc nghe thế thì càng ngượng ngừng:

-Là người tui thầm mến thời Trung học

Cao Hiểu Tiết vui vẻ, tính nhiều chuyện của phụ nữ thiêu đốt hừng hực, vì thế nàng quay người hướng qua Trần Húc rồi tiếp tục hỏi tới:

-Ông yêu sớm vậy hả?

Trần Húc đáp:

-Đâu có nói là yêu sớm được, Trung học cũng lớn rồi chứ bộ. Với lại đâu có “mến” đâu, chỉ là “thầm mến” thôi, cô ấy cũng không có biết

-Vậy sao ông không thổ lộ? Nói ra thì có 50% cơ hội mà, còn không nói ra thì hoàn toàn không có cơ hội

-Tui với cô ấy là “bạn tốt”, tui sợ nói ra rồi bị người ta phát “thể người tốt”, rồi đường ai nấy đi, mất luôn một người bạn tốt

Cao Hiểu Tiết ngạc nhiên:

-“Thẻ người tốt” là cái gì?

Trần Húc đáp:

-Bà không biết cái gì là thẻ người tốt? Tui hỏi bà nha, khi hai người nam nữ chia tay thì cái từ gì thường dùng nhất?...

Không đợi nàng trả lời, Trần Húc bổ sung luôn:

-Căn bản là thế này: “anh (em) là người tốt...”. Còn khi hai người bắt đầu liếc mắt đưa tình thì: “anh (em) là bại hoại, xấu xa!”

Nghe giọng điệu của Trần Húc, Cao Hiểu Tiết cười đến đau cả bụng, Trần Húc lại nói tiếp:

-Ngoài “Thẻ người tốt” còn có “Thẻ huynh đệ”, “Thẻ bạn bè” nữa. Ừm, có nghĩa là thế này: “Thật ra mình vẫn xem bạn là huynh đệ...” hoặc là “Thật ra mình chỉ xem bạn là người bạn tốt...”. Ài..., từ nhỏ tới lớn tui bị phát không ít mấy cái “thẻ” này...!

Giọng cười Cao Hiểu Tiết như chuông bạc ngân lên, sau khi cố gắng lắm mới ngưng cười được, nàng nói:

-Tui hiểu mà. Nhất là cái loại “Thẻ người tốt”

Trần Húc liền hỏi:

-Có phải bà hay phát cho người ta loại thẻ này không?

Cao Hiểu Tiết lắc đầu:

-Không có. Mấy năm Trung học tui đều là “bé ngoan” cả, ngoài giờ học thì lo viết kịch bản game, làm gì có thời gian đi lo mấy chuyện yêu đương linh tinh? Có điều, tui đã từng gặp qua người bị phát thẻ, hi hi

Trần Húc thờ dãi nói:

-Xem ra đám con trai phải có da mặt thật dày, bằng không thì không thẻ nào của được gái!

Lúc này Trần Húc đột ngột nghe bên phía Cao Hiểu Tiết phát ra tiếng “Tít tít”, hần liền hỏi:

-Bà đang làm cái gì vậy?

Cao Hiểu Tiết cười hi hi đáp:

-Tui gửi SMS cho Tinh Tinh. Tui kể chuyện “Thẻ người tốt” của ông cho Tinh Tinh rồi

Trần Húc toát mồ hôi:

-Không phải chứ! Bà nghe ngóng được chuyện gì cũng đi kể lung tung thế à?

Cao Hiểu Tiết cười:

-Đừng nóng, đừng nóng! Tui nhờ Tinh Tinh phân tích, đánh giá ông một chút thôi mờ, với lại Tinh Tinh cũng đâu phải là người ngoài, sợ cái gì? Nàng kín tiếng lắm!

Nghĩ đến bộ dáng luôn yên lặng của Trạm Tinh, Trần Húc biết nàng không phải là cái thẻ loại nhiều chuyện, thích bát quái, hần hỏi:

-Lúc mấy bà tổ chức “hội nghị đêm khuya” thì Trạm Tinh cũng tham gia hả?

Cao Hiểu Tiết lắc đầu:

-Không có. Thật là không thú vị gì hết! Hầu như mỗi lần nói thì nàng chỉ nghe tui tui nói thôi còn bản thân nàng thì rất hiếm khi nói

Lúc này điện thoại di động reo lên, Cao Hiểu Tiết cầm lên đọc tin nhắn, sau đó nàng cười, nói:

-Này, là Tinh Tinh trả lời đó. Ông có muốn biết nàng đánh giá ông thế nào không?

Trần Húc “A” một tiếng, Cao Hiểu Tiết liền thì thào:

-Trần Húc thật sự là một người tốt, nhưng về mặt tình cảm thì hần cũng giống rất nhiều người, đó là lo được, lo mất, không quả quyết. Loại người như hần chắc chắn là rất ít khi chủ động đi thổ lộ mà thường sẽ dùng những hành động làm cho người nữ nhận thấy ưu điểm và sở trường của hần, hần hy vọng người nữ sẽ mở miệng trước... Ừm, Tinh Tinh nói phương pháp của ông rất dễ bỏ qua nhiều mối duyên phận, ừm, nàng đề nghị ông lần sau mà gặp

cô gái mình thích thì phải chủ động một chút

Trần Húc toát mồ hôi!

Tuy hán không muốn thừa nhận nhưng hán biết bản thân mình thật sự “lo được, lo mất” giống như lời Tràm Tĩnh nói.

Lúc ở bên cạnh con gái thì hán “muốn” nhiều thứ lắm nhưng nghĩ tới nghĩ lui một hồi thì đành ôm cơ hội của mình mà đi về. Có vài cô gái, ví dụ như Quân Dịch, Trần Húc cảm thấy mình rất khó mở lời, bởi vì hán không rõ Quân Dịch có thái độ gì với mình? Đám bạn cùng phòng đã kêu hán “túm” nàng từ lâu rồi nhưng bản thân hán nghĩ tới nghĩ lui rồi... bỏ chạy, không dám “túm”! Bởi vì hán nghĩ: rất có khả năng là cô gái này đang “hăm dọa” mình! Hán chỉ cần vui vẻ khi ở cạnh nàng là đủ rồi, vì đó là một cái bẫy rập cực kỳ xinh đẹp, hán không dám tùy tiện nhảy vào! Trần Húc thường lo lắng: sau khi mình thổ lộ, nếu đối phương chỉ xem mình là bạn thì quan hệ giữa đôi bên có rạn nứt hay không?

Với tính cách như thế, Trần Húc đã bỏ lỡ không ít cơ hội. Hơn nữa, trước giờ hán đều cho rằng: trong quan hệ của nam nữ, nếu có xuất hiện cái gì ám muội mà bị từ chối thì sau đó nhất định sẽ sinh ra rạn nứt, không còn thích hợp làm bạn bè nữa, càng tệ hơn nữa là ngay cả gặp mặt nhau cũng không muốn!

Không ngờ Tràm Tĩnh lại hiểu mình như thế!

Trần Húc cảm thấy cô bé này có ánh mắt thật “độc”, nhìn thấu hết thấy.

Không nghe Trần Húc lên tiếng, Cao Hiểu Tiết cười ngượng ngùng, cảm thấy lời nói của mình có tính sát thương cao nên nàng nói lảng sang chuyện khác:

-Vậy còn bên đám nam sinh mấy ông bình thường hay nói chuyện gì?

Trần Húc đáp:

-Thì cũng chỉ là thảo luận xem cô gái nào xinh đẹp,... cái đề tài này thảo luận khá nhiều. Ừm, còn có mấy tên súc sinh biết tui với mấy bà có quan hệ khá tốt nên nhờ tui chuyển thư tình dùm nữa

-Thư tình? Thật là quê mùa nha, mấy năm nay người ta toàn là gửi SMS thôi

Trần Húc cười ha ha:

-Thư tình cũng có cái hay của nó. Ba người mấy bà đều thuộc cấp bậc hoa hậu giảng đường, người bình thường sao dám mơ tưởng tới?

Cao Hiểu Tiết lăm bằm “Bém mép!”; rồi nói:

-À, đúng rồi, mấy cái thư tình đó đâu? Sao tui chẳng thấy cái nào cả?

Trần Húc vô si đáp:

-Bị tui xem như giấy nháp, xài hết rồi, cho nên mấy bà không thể nào thấy được đâu

Cao Hiểu Tiết “A” một tiếng:

-Không phải chứ! Đó là thư tình của tui mà! Tui còn chưa thấy đã bị ông xử lý?

Không riêng gì của bà đâu, của Quân Dịch và Tràm Tĩnh cũng thế... Ấc, dù sao mấy cái thứ đó có đưa ra thì mấy bà cũng vứt hết, cho nên tui giúp mấy bà xử lý hết còn nói gì nữa!?

Cao Hiểu Tiết nghe thế thì suýt hôn mê:

-Không phải chứ? Ông cũng thật là vô si!

Trần Húc cười hắc hắc:

-Đùa chút thôi. Thật ra là có vài tên chạy tới hỏi tui mấy bà thích ăn cái gì? Thích màu gì?... còn nói là không có cách tiếp cận mấy bà... linh tinh cả thôi. Đám đó bị tui đuổi đi hết rồi

Cao Hiểu Tiết nghe thế thì thấy “Cũng còn được, đuổi người và dấu thư tình là 2 chuyện hoàn toàn khác nhau. Ừm, người này cũng coi là hiền lành, phúc hậu, đuổi một đám đeo bám dùm mình”. Cao Hiểu Tiết hỏi:

-Vậy tui hỏi ông nè: mấy người đó hỏi về tui, Tĩnh Tĩnh hay là Quân Dịch nhiều hơn?

Trần Húc nghĩ một lúc rồi nói:

-Cũng không chênh lệch gì nhau. Họ hỏi nhiều nhất là ba người bà thích cái gì? Chắc giờ họ còn đang so sánh để lựa chọn đấy, thật là tự làm khổ mình!

Vừa nghe thế Cao Hiểu Tiết hơi tức giận:

-Không phải chứ? Đám nam sinh mấy ông đều như thế hả?

Trần Húc vội vàng đáp:

-Tui không biết họ nghĩ gì, còn tui thì không có cái ý tưởng đó

Cao Hiểu Tiết nghĩ một lúc rồi hỏi tiếp:

-Vậy ông cảm thấy giữa ba người bọn tui thì ai xinh đẹp nhất? Ừm, còn nữa, nếu là ông thì sẽ chọn người nào?

Nghe thế Trần Húc muốn hôn mê, nghĩ thầm “Phụ nữ đều thế này sao? Lúc trước Quân Dịch cũng đã hỏi vấn đề này, mình rất vất vả mới ‘qua ải’, bây giờ lại tới cô em này hỏi nữa!

Cao Hiểu Tiết thấy Trần Húc không đáp nên thúc:

-Này, có gì khó khăn đâu? Nói mau đi!

Trần Húc nghĩ lại, dù sao mình cũng đã mặt dày một lần nên bây giờ không cần giữ thể diện nữa, vì thế hắn nói ngay:

-Là bà sinh đẹp!

Nghe Trần Húc trả lời sáng khoái như thế, Cao Hiểu Tiết nói thầm “Trả lời nhanh như vậy, vừa nghe thì biết ngay là nói dối”

Trần Húc đang toát mồ hôi, chợt nghe Cao Hiểu Tiết làm bầm, là tự nói hay đang nói với hắn:

-Thật ra tui cũng biết tui kém hơn Quân Dịch một chút xíu

Trần Húc nghe thế liền nói:

-Làm ơn đi. Chính bà tự biết rồi còn hỏi tui làm gì? Sao bà không so với Trạh Tinh?

Cao Hiểu Tiết đáp:

-Tinh Tinh là chị em tốt của tui, cô ấy có đẹp hơn tui thì tui cũng không có ganh tị. Còn Quân Dịch... tuy cô ấy cứu tui 1 lần, cũng giúp tui chuyện lớn nhưng tui vẫn không thể nào thấy thân thiết với cô ấy được. Bây giờ tui nợ cô ấy nhưng tương lai thì nhất định tui sẽ trả cho cô ấy, tui không muốn thiếu nợ!

Nghe Trần Húc thở dài có vẻ già nua, Cao Hiểu Tiết nói tiếp:

-Ông buồn bực cái gì? Đây chính là tâm lý phụ nữ, ông thấy lạ lắm hả?

Trần Húc rất muốn “Ừ” một tiếng, nhưng nghĩ lại thấy mình im lặng là tốt nhất vì thế hắn biết điều ngậm miệng lại.

Cao Hiểu Tiết không tha:

-Này, sao không trả lời? Ông ngủ rồi hả?

Trần Húc đáp:

-Ừ, ngủ rồi. Đang mộng du!

Cao Hiểu Tiết làm bầm

-Không có nghĩa khí... Ngủ đi, ngủ cho no mắt đi. Thật không có nghĩa khí

Phòng ngủ an tĩnh lại, vì phòng này cũng không lớn, Trần Húc phải ngủ cạnh giường, khoảng cách thực tế giữa hai người cũng không tới 1m [3 thước TQ], cho nên trong phòng yên ắng thế này thì có thể nghe được tiếng thở của nhau.

Thật ra trong lòng Cao Hiểu Tiết cũng hoài nghi muốn chết, cho dù nàng có đánh đá, nhí nhảnh hơn nữa thì cũng chỉ là một cô gái nha, từ lúc chào đời tới giờ thì đây cũng là lần đầu tiên ngủ cùng phòng với một thằng đực rựa, nếu nói nàng không hoài nghi thì là nói dối, hiện giờ trong đầu nàng đang có suy nghĩ miên man, không biết tối nay Trần Húc có đột ngột nổi thủ tính mà mò lên giường, “gạo nấu thành cơm” hay không? Hơn nữa, do lạ chỗ nên nàng lẩn lộn mãi mà không ngủ được. Chờ một lúc, nghe tiếng Trần Húc thở chậm rãi, vững vàng, Cao Hiểu Tiết thử thăm dò bằng cách kêu khẽ 2 tiếng, thấy hắn không lên tiếng nàng mới biết hắn thật sự ngủ mất rồi!

Trong lòng Cao Hiểu Tiết buông lỏng, cũng không biết nàng có cảm xúc thế nào vì phần lớn là yên tâm nhưng mơ hồ có vài phần cảm giác rất khó diễn tả bằng lời.

Nàng nhớ tới một câu chuyện cười, có một đôi nam nữ ngủ cùng giường, trước khi ngủ người nữ nói: Nếu anh đụng tới em thì anh chính là cảm thú. Sau đó người nam kia thành thành thật thật nằm bất động, kết quả là sáng hôm sau, người nữ tát cho anh kia một cái, nói: Anh còn không bằng cả cảm thú!

Chắc chắn là Cao Hiểu Tiết không muốn Trần Húc biến thành cảm thú, nhưng chính cái loại biểu hiện “không bằng cảm thú” thế này của hắn làm trong lòng nàng có chút bất mãn “Bỏ cô nương xinh đẹp thế này, ‘gặp người, người thích, gặp hoa, hoa nở’ thế mà tên này lại có thể kiên định ngủ lăn quay như thế?”

Cho nên, phụ nữ chính là một loại động vật rất mâu thuẫn. Nếu đàn ông đùa giỡn họ thì họ sẽ mắng đàn ông vô si, háo sắc, nếu gặp bà cô nào bạo lực một chút thì sẽ ra tay đánh người luôn. Nhưng nếu đàn ông không để họ vào mắt thì phiền toái lại càng lớn hơn nữa! Các nàng sẽ oán giận đàn ông “có mắt không trông”, càng tức giận hơn so với việc đùa giỡn họ!!!

Nói đơn giản thế này: chỉ cần là người đẹp thì không có ai ngoại lệ, đều có chút tính nết tự kỷ trong lòng. Nếu nói một cách giang hồ thì: người đẹp càng xinh đẹp thì càng tự kỷ - đương nhiên tự kỷ chưa chắc là chuyện xấu, hiện giờ có rất nhiều phụ nữ đều lấy làm vinh hạnh khi tự kỷ, ừm, đương nhiên là những người này phải có đủ “điều kiện”.

Có điều, cái thể loại giống như Phù Dung tỷ tỷ thì thật là đáng sợ!

Nếu nói tới mỹ nữ thì mặc kệ Phù Dung tỷ tỷ làm cái quái gì, nhưng các cô gái có đẳng cấp như Cao Hiểu Tiết thì nếu nam sinh giáp mặt khen nàng xinh đẹp thì không chừng nàng sẽ khinh bỉ hắn, cho rằng tên này nhất định có “dã tâm” gì gì đó, nhưng nếu hắn dám nói nàng không xinh đẹp thì nhất định nàng sẽ như núi lửa bộc phát!

Thái độ thờ ơ như Trần Húc bây giờ thật sự làm nàng có chút nhụt chí, nhưng nàng không thể bạo phát được vì... nàng có thể nói cái gì bây giờ? Nếu cứ nín nhịn thế này thì không chừng sẽ sinh ra nội thương mất!

Trần Húc có thể thật sự thờ ơ sao?

Đâu có!

Ngủ cùng phòng với một cô gái cực đẹp, hơi thở thơm tho như lan, hơn nữa, trước đó lại thấy một màn “kinh hoàng”, nếu hắn không có chút xíu “động đậy” nào thì hắn không phải là đàn ông! Không thấy trời lạnh thế này mà hắn phải chạy đi tắm nước lạnh sao? Thân thể có tốt hơn nữa cũng không thể làm cái chuyện điên rồ như thế nha. Nhớ tới dòng nước lạnh xối vào người, Trần Húc cảm thấy mình không được thoải mái, hắn nghĩ thầm “Mịa, chẳng lẽ mình yếu thế này, chỉ có nhiều đó mà bị cảm?”

Có nhiều chuyện chỉ cần nghĩ tới thì nó sẽ xảy ra, Trần Húc vừa nghĩ mình bị cảm thì hắn liền hung hãn nhảy mũi [hắt hơi] một cái.

Cao Hiểu Tiết “A” một tiếng:

-Ông bị cảm hả?

Trần Húc sờ sờ cái mũi, đáp:

-Không sao không..

Hắn chưa dứt lời thì lại nhảy mũi, sau đó là một loạt 3, 4 tiếng nhảy mũi. Khi dừng lại được thì hắn còn ra vẻ sĩ diện, đau khổ chống cự:

-Không sao. Ha ha, không sao cả

Cao Hiểu Tiết ân cần:

-Nằm trên sàn lạnh lắm hả?

Trần Húc cứ lải nhải “Không sao không sao”, nhưng thật ra mặc dù trên sàn có thảm nhưng dù sao bây giờ cũng là mùa đông khắc nghiệt nha, cho dù là hiệu ứng nhà kính làm trái đất ấm lên nhưng hiện giờ ban đêm cũng dưới 0 độ. Ngủ trên sàn tuy không cảm thấy gì nhưng dù sao sàn nhà cũng ẩm ướt nên chắc chắn sẽ bị lạnh.

Cao Hiểu Tiết nghe Trần Húc nhảy mũi, nàng nghĩ thầm “Nếu vì mình mà Trần Húc bị cảm thì thật là có lỗi, dù sao mình cũng chỉ là khách, vừa đến đã chiếm mất cái giường ấm áp của người ta”, thế là Cao Hiểu Tiết lên tiếng:

-Hay là ông lên giường ngủ đi... Tui xuống đó ngủ là được rồi

Trần Húc nghe thế thì đáp ngay:

-Được rồi mà. Bà là phụ nữ lại vừa mới hết bệnh, thân thể còn yếu, nếu bà bị bệnh tiếp thì tui làm sao báo cáo với Trạng Trình đây? Không sao đâu, tui khỏe lắm

Vừa nói xong, hắn lại nhảy mũi liên tục, sau đó là âm thanh giấy lau mũi.

Cao Hiểu Tiết nghĩ “Mình thật sự không thể nào xuống đó ngủ được, bằng không chỉ sợ mình thật sự bị đông cứng, nhưng Trần Húc nhảy mũi như điên, chắc chắn sẽ không chấm dứt được!”, qua một khá lâu, rốt cục nàng cũng cắn răng hạ quyết tâm, khẽ nói:

-Hay là... tôi nay ông lên giường ngủ cạnh tôi đi...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Ai Da

Trần Húc nghe thế thì không dám tin tưởng vào tai mình, hấn vò đầu bứt tóc nửa ngày mới hỏi:

-Thật.. thật... thật sự... bà muốn tôi lên đó ngủ cùng giường với bà?

Lúc này Cao Hiểu Tiết đã hạ quyết tâm, hơn nữa nàng là loại người khi hạ quyết tâm thì sẽ không thay đổi. Tuy rằng có chút ngượng ngùng nhưng nàng cố gắng làm cho giọng điệu của mình thật bình thản:

-Cái này... Ừm, đúng đó. Ông lên đi, bằng không nếu ông thật sự bị bệnh thì đó là lỗi của tôi. Có điều, ông đừng có ý tưởng xấu xa gì đó nhá! Bỏn nương không muốn hại ông sinh bệnh, nhưng nếu tôi ông mà dám táy máy tay chân thì... dưới gối tôi có đề cây kéo! Coi chừng tôi cắt... ông đó!

Nghe được cô em này ngoài mạnh trong yếu, Trần Húc sờ sờ cái mũi:

-Hay là thôi đi. Lúc tôi ngủ hay xoay người, không khéo lỡ va chạm một chút là “xong đời trai” của tôi à. Sao không nghe bà nói tôi ở giữa đặt mấy chén nước như Lương ca và Chúc tỷ vậy? [Lương Sơn Bá, Chúc Anh Đài]

Cao Hiểu Tiết “Phì” một cái:

-Ông mới là Lương Sơn Bá

Nhưng nghĩ tới câu này “có vấn đề” nên nàng đánh trống lảng:

-Cho ông một cơ hội cuối cùng. Có lên giường hay không?

Trần Húc cũng không yếu thế:

-Lên

Sau đó nghĩ lại thì câu này “có vấn đề” càng lớn, vì thế liền đỏ mặt nói:

-Bà yên tâm, tôi nằm nghiêng mà ngủ một bên giường là được

Sau đó Trần Húc lui cui thu dọn mền gối, hai người lại yên tĩnh.

Tuy đây là một cái giường đôi khá lớn nhưng hai người vẫn có thể ngửi thấy mùi của đối phương. Tuy Cao Hiểu Tiết nằm một bên, Trần Húc nằm bên kia nhưng chỉ cần khẽ nhích tay chân một chút là có thể chạm vào mền của người kia, hơn nữa, không ngờ bên dưới cái mền là cảm giác mềm mại của thân thể, thế là lại hốt hoảng, lập tức thu tay chân về.

Không khí vẫn ám muội như thế, hai người đều hồi hộp, cẩn thận sợ chạm một cái là bùng nổ. Trong lòng Trần Húc thầm kêu gào “Ta không phải quái thú thúc, ta là chính nhân quân tử... Ta không phải quái thú thúc, ta là chính nhân quân tử...”, kêu hơn 100 lần, xem như là tự thôi miên mình, rốt cục hấn mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ.

Thật ra bên này Cao Hiểu Tiết cũng hồi hộp không kém, nàng ôm chặt cái túi nước nóng, nàng cứ hồi hộp chờ đợi, chờ đợi,... sợ Trần Húc đột ngột nổi thú tính, “bay” qua làm cái chuyện cảm thú gì gì đó với mình. Trong lòng nàng đang rối như canh hẹ, vừa nghĩ tới không ngờ mình lại chủ động yêu cầu tên này ngủ cùng giường, nếu chuyện này bị đồn ra ngoài thì thanh danh thuần khiết như hoa của mình hoàn toàn bị dẫm nát. Lỡ như có chuyện gì gì đó xảy ra thì... Ai da, mình bắt hắn chịu trách nhiệm hay là trực tiếp giết người diệt khẩu?

Cao Hiểu Tiết cứ suy nghĩ lung tung một lúc thì nàng cũng tiến vào giấc ngủ. Trong lúc ngủ thì hình như có nghe một tiếng “Tít”, sau đó là âm thanh mờ mịt điều hòa, ừm, chắc là có điện lại rồi? Cũng có thể là mình nằm mơ, Cao Hiểu Tiết sờ sờ cái mũi rồi ngủ tiếp.

Đúng là có điện lại, nhưng lúc mất điện Trần Húc đã tắt hết đèn, cho nên hiện giờ chỉ trừ 2 cái laptop và cái điều hòa thì các đồ điện khác đều ngừng hoạt động. Máy điều hòa thì khi mất điện rồi có lại thì nó cũng không tự động mở, lên nhưng Trần Húc để cái remote bên cạnh Cao Hiểu Tiết, mà nàng lại không cẩn thận đụng trúng nút mở máy, nên máy điều hòa cứ thế mà hoạt động.

Ai cũng biết rằng thật ra mùa đông ngủ không sợ lạnh mà sợ... nóng! Vì nếu không phải trong phòng rất lạnh thì chỉ cần cái mền đã đủ giữ ấm. Nhưng nếu cái mền này quá dày mà thấy nóng thì chắc chắn sẽ bị đập ra ngoài, lúc đó mà có gió thổi qua thì rất dễ bị cảm lạnh!

Cao Hiểu Tiết có thói quen không tốt khi ngủ chính là... đập mền! Nàng bị bệnh cũng là do nguyên nhân này. Vì cái nệm lông vịt của Trạh Tĩnh rất ấm nên nàng rút kinh nghiệm, chỉ đắp 1 cái mền thôi.

Nhưng không ngờ, máy điều hòa chạy được 30 phút thì nhiệt độ trong phòng tăng lên, nàng lại bị nóng! Thế là trong lúc ngủ mơ mơ màng màng, Cao Hiểu Tiết đã tung mền ra, hơn nữa, lúc này hai người đã không còn nằm ngay ngắn bên phía mình như lúc mới nằm nữa, mà đã xoay trở lung tung, hiện giờ Trần Húc thì nằm cùng gối với Cao Hiểu Tiết, còn Cao Hiểu Tiết thì nghiêng mình, một cái đùi ló ra khỏi mền, gác lên chân Trần Húc...

Khi nhiệt độ cân bằng, lúc này Cao Hiểu Tiết đã lộ nửa người khỏi mền, sau đó nàng cảm thấy hơi lạnh nên mơ hồ đưa tay kéo cái mền bên cạnh, nàng cảm thấy trong cái mền này có vật gì đó có hơi ấm, vì thế nàng mơ mơ màng màng nhích về phía đó...

Sáng sớm hôm sau, Trần Húc sờ sờ mũi mình, hần cảm thấy hơi lạnh, vì thế mơ màng mở mắt.

Lúc này hần thấy một màn hết sức "kinh hoàng"!

Cái mền lông vịt thật dày, màu vàng nhạt của Cao Hiểu Tiết đã bị đá xuống sàn nhà từ lúc nào, còn bản thân nàng thì nép vào lồng ngực mình như một chú chim nhỏ, đầu nàng thì gối lên cạnh lồng ngực mình, khuôn mặt nàng đỏ bừng, khoe miệng thì có một ít nước miếng...

Cao Hiểu Tiết ôm cứng vào người Trần Húc, làm hần cảm thấy có 2 cái gì đó rất mềm mại dán lên người mình – bởi vì có nhiều cô gái không thích mặc áo nhỏ khi đi ngủ, Cao Hiểu Tiết cũng thế - hần nhìn xuyên qua cổ áo ngủ của nàng thì mơ hồ thấy một mảng cánh xuân trắng như tuyết, e hèm, còn thấy điểm nhỏ nhỏ màu đỏ...

Trần Húc nhìn không được, nuốt một ngụm nước miếng, nghĩ thầm "Cô em Giang Nam này thoát nhìn thì có vẻ gầy một chút nhưng không ngờ 'nó' bự thế này! Ừm, hơi nhỏ hơn Quân Dịch một chút", tuy nhiên cái "hơi nhỏ một chút" này làm Trần Húc suyt nửa phụt máu mũi.

Lúc này Trần Húc lại phát hiện một tay của mình đang vòng quanh thắt lưng của nàng, e hèm, nói chính xác là nó đang "dán" lên mông nàng! Còn một tay của Cao Hiểu Tiết cũng đang ôm chặt thắt lưng của Trần Húc. Vừa nhìn tạo hình của hai người thì muốn bao nhiêu mờ ám thì có bấy nhiêu mờ ám!

Quan trọng nhất là: hai người nằm cùng giường, đắp cùng cái mền, chắc là cứ ôm chặt nhau như thế cả đêm.

Trần Húc thầm hô to "Không ổn!", căn bản là hần chưa kịp suy nghĩ sờ thử "hai khối siêu mềm mại" trong lồng ngực mình xem nó có cái cảm giác gì, hần chỉ sợ Cao Hiểu Tiết đột ngột tỉnh lại, với tình huống thế này thì hần có nhảy vào Hoàng Hà cũng không rửa sạch "oan ức" này!

Như đã nói lúc trước, có một số chuyện chỉ cần nghĩ tới là nó sẽ xảy ra: Trần Húc vừa định lén lút đứng dậy, sau đó giả vờ đắp lại mền cho Cao Hiểu Tiết như chưa có chuyện gì xảy ra. Nhưng cái ý tưởng này vừa được sinh ra thì hần đột ngột nhảy mũi một cái!

Còn may là lúc nhảy mũi, Trần Húc đã kịp xoay đầu sang chỗ khác, nếu không thì nước mũi đã dính đầy mặt Cao Hiểu Tiết. Vấn đề là, mặc dù né được nước mũi nhưng Cao Hiểu Tiết vẫn bị tiếng nhảy mũi tàn nhẫn của Trần Húc đánh thức, nàng mơ mơ màng màng xoa xoa khoe miệng, lẩm bẩm: "Đừng làm ồn, cho ngủ xiu nữa đi mà..."

Sau đó nàng xem lồng ngực của Trần Húc như 1 cái gối, áp mặt xuống thật mạnh...

Hành động này của nàng làm Trần Húc bó tay, nhìn cô bé bám chặt trên người mình giống như 1 con gấu Kaola, hần không dám động đậy. Đúng lúc này, đôi mắt đang mơ màng của Cao Hiểu Tiết đột ngột mở lớn hết cỡ, lúc nhìn rõ chỗ mình gối đầu không phải là gối nằm mà là lồng ngực của Trần Húc thì nàng phát ra tiếng hét kinh thiên động địa!

Âm thanh chói tai như thế phát ra bên cạnh lỗ tai Trần Húc, suýt nữa làm hần sùi bọt mép! Nên biết rằng âm thanh của phụ nữ phát ra có tần số còn cao hơn cả âm thanh của cá heo nữa! Tiếng hét của Cao Hiểu Tiết làm cho Trần Húc suýt nữa bị thùng mông nhĩ! Vì thế hần bịt tai, hét lên:

-Ặc, ặc... Đừng la hét nữa. Bà đứng lên nhanh nhanh đi!

Cao Hiểu Tiết vừa cúi đầu thì thấy bên trong áo mình "lộ hàng" một mảng lớn, trắng như tuyết thì lại "Á..." một tiếng, đập cho Trần Húc một phát. Nàng nhìn quanh thì thấy cái mền của mình đang nằm dưới đất, nàng vội lồm lên rồi quẩn quanh người.

Còn về phần Trần Húc bị nàng đập 1 cước thì thể thảm rồi, do hần không đề phòng nên khi bị đập thì lăn 1 vòng thật xinh đẹp rồi rơi tự do xuống sàn nhà. Cũng may là dưới sàn nhà có trải thảm nên tuy thấy hần té thể thảm nhưng không bị thương tích gì.

Trần Húc nằm dưới sàn rên rĩ:

-Không phải chứ?! Nào bà bị "chập chòn" rồi hả? Bà tự nhìn đi, là bà giật mền của tui đó!!!

Nghe Trần Húc nói thế, Cao Hiểu Tiết ngồi nhớ lại hoàn cảnh vừa rồi "Ừm, cái mền của mình nằm dưới sàn, chắc là do mình tung xuống đất rồi...", Cao Hiểu Tiết rất hiểu thói quen tự tung mền của mình, suy nghĩ một chút, nàng thấy rõ ràng là chuyện này chẳng thể nào tính lên người Trần Húc được, vì thế nàng buồn bực, nói nhỏ:

-Ngại quá.. Nhưng.. Nhưng mà...

Nàng cứ "Nhưng mà..." cả nửa ngày nhưng không nói thêm được gì, cuối cùng nàng hung hãn nói:

-Ông không được nói chuyện tôi qua với bất cứ người nào hết, biết chưa?! Nếu ông mà dám ho he gì thì tui..."

Vốn nàng định uy hiếp một phen nhưng khi nói tới thì đột nhiên thấy mũi mình hơi cay cay, vì thế nàng mềm nhũn:

-Nếu ông dám nói với người khác thì tui sẽ chết cho ông xem!

Trần Húc nghe thế thì toát mồ hôi, vừa rồi hắn đã kiểm tra một lần, phát hiện quần áo của mình còn nguyên, chắc chắn là tôi qua chưa xảy ra "chuyện lớn". Có điều hắn nghĩ tới chỗ không nên nhìn thì mình đã nhìn, còn chỗ không được sờ thì mình đã sờ mất tiêu rồi, nên hắn có chút lúng túng, nói:

-Không đâu không đâu, tôi qua chưa có chuyện gì xảy ra cả!

Cao Hiểu Tiết nghe thế thì cao hứng:

-Đúng! Tôi qua không có chuyện gì xảy ra cả!

Thấy mặt cô em kia đỏ bừng, được quán trong cái mền dày cộm, Trần Húc nổi lên hứng thú muốn đùa dai, hắn nhảy lên nằm sấp trên giường, cười hắc hắc một cách đậm tiện:

-Đừng rồi, có cần tui chịu trách nhiệm không?

-Đi chết đi!

Cao Hiểu Tiết lập tức cần 1 cái gối xông qua...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Nằm Vùng Tiệm Bánh Ngọt

Rời giường, Trần Húc làm vệ sinh cá nhân, hắn cố gắng không suy nghĩ về chuyện vừa rồi nữa. Sau đó, hắn tới phòng khách tập 15 động tác đầu tiên trong bộ 108 động tác thể thuật.

Hiện giờ Trần Húc chỉ thực hiện được 15 động tác đầu tiên, động tác thứ 16 là động tác uốn éo cái lưng, yêu tinh Quán Dịch cười nhạo hắn là phé vật không biết bao nhiêu lần rồi. Thật ra Trần Húc cũng không muốn nghe thế, nhưng mỗi lần hắn thấy thân hình của Quán Dịch mềm mại như rắn nước thì hắn cảm thấy mình đúng là phé vật... Hơn nữa, hắn còn nghĩ tới khi cái thân hình như rắn nước đó mà uốn éo ở trên giường thì...

Ai da, đỏ mặt rồi nha, sao lại có suy nghĩ xấu xa thế này?!

Trần Húc vừa tập vừa niệm trong bụng "Ta không phải là quái thú thúc, ta là chính nhân quân tử...", Sau khi tập xong, hắn chạy đi tắm, ừm, lần này hắn không dám tắm bằng nước lạnh nữa, mà tắm bằng nước nóng. Cao Hiểu Tiết đã ngồi dậy, thay quần áo xong xuôi và đang làm cái gì đó.

Có đôi khi Trần Húc rất là lười, nếu không cảm thấy rất đói thì sẽ không chịu ăn sáng. Lúc trở lại máy tính thì thấy 1 ly sữa nóng, Trần Húc cảm thấy thật hạnh phúc.

Có một cô gái quan tâm, chiều cổ, pha sẵn cho bạn 1 ly sữa nóng thì bạn không cảm thấy hạnh phúc được sao?

Trần Húc cảm ly sữa đánh giá "Ủm, nhiệt độ vừa phải, rất dễ uống nha", vì thế hắn liền nốc 1 ngụm lớn...

Óe... cái mùi vị này...

Trần Húc "Ọc" một tiếng rồi phun hết vào thùng rác.

"Không phải chứ! Sao sữa mặn thế này?"

Được rồi, cho dù sữa có mặn chút thì cũng không sao, không phải đã có người mở quán chuyên bán đồ uống pha với muối sao? Rất thích hợp để bổ sung muối cho cơ thể, nhưng mà... ly sữa này quá mặn! Chỉ uống 1 ngụm mà Trần Húc có cảm giác như mình vừa uống nước biển tới khi no vậy!

-Cao! Hiểu! Tiết!

-Tối ngay, tối ngay!

Cao Hiểu Tiết cười tủm tỉm đi vào, thấy vẻ mặt buồn bực cộng với phần nộ của Trần Húc, nàng chớp chớp mắt ra vẻ vô tội:

-Kiu cái gì?

Trần Húc chỉ vào ly sữa rồi gào lên:

-Cái thứ đó là cái quỷ gì thế?

Cao Hiểu Tiết vô tội nhìn nhìn rồi đáp:

-Cái này hả? Ai dà, cái này là sữa tui pha, đang định uống mà. Sao ông uống sữa của tui?

Nàng dùng vẻ mặt thuần khiết, vô tội pha lẫn với ngạc nhiên nhìn Trần Húc, giống như là nàng cảm thấy kỳ quái vì Trần Húc uống sữa của mình vậy.

Trần Húc tức muốn nổ phổi, hấn hỏi:

-Bà uống sữa mặn hả?

Cao Hiểu Tiết vẫn giả vờ vô tội:

-Giê? Tui thích uống sữa mặn thì sao? Có quy định không cho người ta uống sữa pha muối hả? Còn nữa, ông uống sữa của tui rồi còn la hét, kêu réo cái gì?

Thấy Trần Húc tức giận suýt hộc máu, Cao Hiểu Tiết mới cười hi hi một cách đầy đắc ý:

-Lần này bọn cô nương chỉ cho ông 1 bài học nho nhỏ thôi, ai kêu ông... hừ, có hạnh kiểm xấu làm chi. Nếu lần sau còn như thế thì... hừ, trong đó không phải là muối nữa đâu, mà là thuốc chuột!

Sau khi liếc mắt khinh bỉ Trần Húc một cái, Cao Hiểu Tiết rất đắc ý lắc lắc cái mông nhỏ của mình đi ra khỏi phòng, làm cho Trần Húc rất muốn xông tới, biểu diễn 1 màn giống như hồi sáng, đặt tay lên đó xoa xoa nắn nắn cái "chảo" nhỏ đó vài cái... Ai dà, lại đồ mặt nữa rồi.

Cao Hiểu Tiết đi ra một lúc lại trở về, vì 2 tay nàng bung 1 cái mầm đựng gì đó có vẻ rất nóng, nên nàng dùng cái "chảo nhỏ" của mình mở cửa, nàng rất đắc ý đặt cái mầm trên tay xuống bàn rồi nói:

-Ăn đi, ném thử tay nghề của bọn cô nương

Trần Húc tò mò nhìn vào cái mầm đó, thì ra trong đó là 1 cái bánh ngọt màu xanh, tuy mùi thơm ngào ngạt bay lên đập vào mũi nhưng hắn vẫn rất cảnh giác:

-Cái này thật sự là bánh "ngọt"?

Cao Hiểu Tiết bĩu môi, liếc mắt khinh bỉ hắn 1 cái rồi lấy 2 cái đĩa nhỏ từ trong túi của tạp dề ra, đưa cho Trần Húc 1 cái rồi tự mình cắt 1 miếng bánh bỏ vào miệng, nàng nói:

-Nhấm nhấm, ừm, hương vị không tệ. Hình như tui rất có thiên phú nấu nướng à nha, mới lần đầu làm bánh ngọt mà hương vị rất là được đó chứ. Tui thấy tiệm bánh ngọt của tụi mình sau này buôn bán được lắm đó!

-Lần đầu tiên?

Trần Húc thấy bộ dáng Cao Hiểu Tiết không giống như là đang nói dối, vì thế hắn cắt 1 miếng nhỏ bỏ vào miệng:

-Đúng là hương vị rất tốt, ừm, trong bánh có đậu đỏ, à, còn có mùi trà xanh

Cao Hiểu Tiết cười đáp:

-Tui làm bánh trà xanh mà, ừm, cái này hình như chưa được hoàn hảo, lần sau phải cải tiến một chút. Thế nào, mùi vị không tệ chứ? Cái bánh này tui làm bằng lò vi-ba đó. Thật ra tui qua tui đã chuẩn bị xong nguyên liệu rồi, sáng nay bỏ vào lò vi-ba nướng một chút là xong

-Ừm, ngon lắm, ngon lắm

Trần Húc ra tay cực nhanh, Cao Hiểu Tiết la lên:

-Này này, ông đừng có giật nhiều như thế chứ, tui cũng chưa ăn mà...

Lúc này Trần Húc đã "lùm" hơn phân nửa cái bánh rồi!

Thật ra, khi thấy Trần Húc ăn nhanh như thế, Cao Hiểu Tiết rất vui vẻ, cảm thấy mình rất thành công, vì dù sao đây cũng là lần đầu tiên làm bánh, với lại cái bánh cái hơi đơn giản nhưng lại được "ủng hộ" mạnh mẽ thế này không vui sao được. Điều này làm cho nàng rất mong chờ vào tương lai tươi sáng của tiệm bánh.

Cho nên, khi thấy Trần Húc ăn vui vẻ như thế, tuy rằng ngoài miệng kêu than nhưng nàng lại rót cho Trần Húc 1 ly sữa, bởi vì bánh hơi cứng, nàng sợ Trần Húc bị mắc nghẹn.

Lần này nàng cũng không động tay động chân vào sữa nữa, Trần Húc có cảm giác đặc biệt ấm áp. Trong gian phòng không lớn này, hai người cứ như là một cặp tình nhân, chiều cổ, quan tâm lẫn nhau, loại cảm giác này thật sự làm người ta rất yêu thích.

Sau khi ăn sáng xong, Trần Húc định mở máy tính nhưng Cao Hiểu Tiết lại nói:

-Đừng có mới sáng sớm mà nằm ườn ra giường nghịch máy tính chứ. Làm thế lâu ngày sẽ không tốt cho sức khỏe đâu, hay là chúng ta đi ra ngoài dạo một chút nha?

Trần Húc nghe thế thì định nói "Hôm nay lạnh muốn chết còn muốn đi đâu?", nhưng nghĩ lại con gái người ta hôm qua mới bị mình "ăn đậu hủ" đã đòi, rồi sáng nay còn chuẩn bị bữa sáng phong phú cho mình, vì thế hắn thấy rất khó từ chối:

-Được rồi, vậy bà định đi đâu?

Cao Hiểu Tiết cười hì hì, vẻ mặt gian xảo sắp tới:

-Trong khu này chắc là có tiệm bánh ngọt chứ?

Trần Húc "Ặc" một tiếng, lập tức hiểu ra ý định của Cao Hiểu Tiết, hắn kêu lên:

-Không phải chứ?! Bà lại định đi giả làm công để học lên người ta nữa hử?

Cao Hiểu Tiết hưng phấn nói:

-Đúng vậy đúng vậy. Ài..., Ông không biết đó chứ, thật ra tiệm bánh ngọt có rất nhiều chuyện phải chú ý, ví dụ như mỗi ngày phải làm mỗi loại bánh bao nhiêu cái? Trong khu vực của mình có bao nhiêu khách hàng, v.v... Mấy cái chuyện này đều phải thống kê đàng hoàng, bánh ngọt cần phải mới bởi vì không để qua đêm được, cho nên, làm ít thì không đủ để bán còn làm nhiều thì lãng phí. Người ta là tiệm lớn, có lãng phí thì cũng không sao nhưng chúng ta thì không gánh nổi!

Trần Húc thấy bộ dạng của nàng thì trong lòng sinh ra cảnh giác:

-Không phải bà định kêu tui cùng đi "nhằm vùng" với bà đó chứ?!

Cao Hiểu Tiết bày ra vẻ mặt vô cùng đáng yêu:

-Hai người học sẽ nhanh hơn mà! Tui học một chút, ông học một chút rồi đối chiếu với nhau..

Trần Húc bĩu môi:

-Sao giống Nhạc Túc và Thái Tử Phong quá vậy? Hai người cùng học rồi sau đó đối chiếu thấy không đúng thì làm thế nào? Chẳng lẽ đấu với nhau, mở 2 tiệm bánh, 1 bên kêu là Kiếm Tông còn bên kia kêu là Khí Tông?

Nhạc Túc và Thái Tử Phong là 2 nhân vật trong Tiểu ngạo giang hồ của Kim Dung, Cao Hiểu Tiết là người viết kịch bản game nên nàng hiểu rất rõ 14 bộ tiểu thuyết, có thể nói là thuộc lòng tình tiết trong đó, cho nên tất nhiên nàng biết 2 nhân vật đó.

2 người này là lão đại của Hoa Sơn Kiếm Tông và Khí Tông, năm đó cùng nhau học lên Quỷ Hoa Bảo Điện, kết quả là sau đó đối chiếu thì thấy chênh lệch rất lớn, vì thế khiến cho Kiếm Tông và Khí Tông tranh đấu không ngừng, cuối cùng có 1 hòa thượng kêu là Độ Nguyên đi học cái thứ này rồi sáng chế ra Tịch Tà Kiếm Pháp.

Cho nên nghe thế thì Cao Hiểu Tiết cười đến mức gập cả người lại:

-Tốt tốt, vậy ông đi luyện Quỷ Hoa Bảo Điện đi, ừm trước hết phải cắt... ông có cần tui hỗ trợ không?

Trần Húc lắc đầu như điên, Cao Hiểu Tiết liền hung tợn nói:

-Thay quần áo rồi đi với tui, nhanh lên!

Sau khi ra lệnh, nàng còn thêm 1 câu:

-Ừm, thấy ông hợp tác như thế, tui quyết định sau này mỗi ngày đều làm bánh ngọt cho ông ăn, cố lên nhé

Đây rõ ràng là thủ đoạn trắng trợn cưỡng bức và dụ dỗ điển hình! Trần Húc còn gì để nói đâu? Bất quá nghĩ lại thì thấy mấy ngày nay ở miết trong nhà, làm cho thân thể không được thoải mái, giờ có cơ hội ra ngoài hít thở không khí trong lành cũng tốt, hơn nữa cái trò đi "hầm vùng" này cũng rất kích thích, vì thế hần cười hắc hắc:

-Tui nhớ gần đây có một cửa hàng bánh Hoa Điệp...

Hoa Điệp là một thương hiệu bánh ngọt nổi tiếng, cái thương hiệu này nổi tiếng không chỉ nhờ hương vị mà còn nhờ... giá cả!

1 cái bánh ngọt nhỏ cỡ nắm tay bán 10 đồng, tất nhiên là hương vị rất khá nhưng mà cái giá này làm người ta có cảm giác như bị "chém" vì bên cạnh có tiệm bánh Kim Quan, tuy hương vị kém hơn chút xíu nhưng cái giá thì rẻ hơn một nửa!

Trần Húc và Cao Hiểu Tiết ôm mưu đồ chạy tới chi nhánh Hoa Điệp gần nhà trọ, cô em phục vụ rất nhiệt tình chạy ra tiếp đón nhưng vừa nghe Cao Hiểu Tiết nói mình tới xin việc thì thái độ của cô này lập tức lãnh đạm hẳn. Cô ta chỉ nói ngắn gọn:

-Mời ngồi, tôi đi gọi quản lý

Dù sao Hoa Điệp cũng là tiệm bánh ngọt xa hoa, ừm, mặt tiền của cửa hàng trang hoàng rất khí thế, trong phòng còn có ghế đôi "chuyên dùng" cho tình nhân nữa. Trần Húc và Cao Hiểu Tiết ngồi xuống thì có một cô gái nhỏ rất đáng yêu chạy tới, bụng cho hai người 2 ly nước.

Hai người Trần Húc vội nói "Cảm ơn", Cao Hiểu Tiết thấp giọng đánh giá cô bé này:

-Cô bé này thật xinh xắn nha, mắt thật là to, lông mi thật là dài, khuôn mặt lại nhỏ nhắn đáng yêu, ài..., tiểu mỹ nữ đó nha!

Trần Húc cũng thấy cô bé xinh xắn nhưng còn hơi nhỏ, mà hần thì không phải là cái loại thích trẻ em, nên hần thấp giọng nói:

-Còn quá non, không thể nào so sánh với bà được!

Cao Hiểu Tiết nghe thế thì khoái trong bụng, nhưng Trần Húc nói câu tiếp theo:

-Bất quá sau này lớn lên thì chưa hẳn...

Câu này làm Cao Hiểu Tiết tức giận, còn chưa kịp phát tác thì cô gái phục vụ lúc trước đã dẫn một người áo mũ chỉnh tề đi tới. Người phục vụ nói:

-Là hai người này muốn xin việc. Vị này là Lý Kiến Nam, Lý tiên sinh là quản lý của chúng tôi

"Lý Kiến Nam?" Trần Húc và Cao Hiểu Tiết nhìn nhau một cách rất là không thuần khiết "Tiện Nam?", "Khụ khụ" hai người cố gắng bảo trì bộ dáng nghiêm túc nói:

-Chào Lý quản lý

Lý Kiến Nam đẩy đẩy mắt kính, ra vẻ người lớn nói:

-Cửa hàng chúng tôi hiện giờ không thiếu người...

Đúng lúc này cô bé bụng nước cho hai người Trần Húc đột ngột kêu lên:

-Ái da, mấy tính bị gì rồi! Sao tự nhiên biến thành hình Gấu mèo vậy nè?!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Đột Nhập Thành Công

Người vừa lên tiếng đúng là cô bé có đôi mắt to tròn, mọng nước vừa nẩy rớt nước cho hai người Trần Húc, cô bé này có khuôn mặt rất đáng yêu, tuổi còn rất trẻ, thoạt nhìn thì không quá 17 tuổi, cô bé đang hoảng hốt nhìn chằm chằm lên mấy tính trên quầy thu ngân, vẻ mặt nàng giống như là gặp cái gì đó rất kinh khủng:

-Không liên quan tới em nha, em không có biết cái gì hết á!

Lý Kiến Nam nhíu mày, không thèm để ý hai người Trần Húc và Cao Hiểu Tiết, hần đi qua, chỉ vào mũi cô bé mắng xối xả:

-Cô làm cái trò gì vậy? Không thấy có khách đang chờ tính tiền sao?

Hắn nhìn vào máy tính tiền thì thấy hình con Gấu mèo đang thấp nhang, hắn nói một câu đầy oán hận:

-Đã nói cô không được gắn máy MP3 vào máy tính mà cô không chịu nghe! Bây giờ thì thấy chuyện tốt rồi chứ?!

Sau đó hắn quay đầu, phụng phịu nói với cô gái bán hàng đang đứng bên cạnh:

-Tính tiền cho vị tiên sinh này nhanh lên!

Sau đó hắn bày ra bộ mặt tươi cười với vị khách kia:

-Thật xin lỗi, đã làm cho ngài phải chờ lâu

Trần Húc và Cao Hiểu Tiết đứng bên cạnh chất lười “Chắc chắc” vài tiếng, cùng nghĩ thầm “Thằng cha này chắc thường xuyên tập luyện biểu diễn, thay đổi sắc mặt nhanh như trở bàn tay vậy, thật sự là làm cho người ‘xem’ rất là ‘đã’ con mắt nha!

Thật ra máy thu ngân trực trực cũng không phải là chuyện gì quá kinh khủng, dù sao thì cũng chưa tính tiền mà, nhưng vấn đề là thằng cha quản lý này mắng người thật quá nghiêm khắc, làm vị khách kia nhũn mày, hắn mua cũng không nhiều bánh lắm, cho nên để lại 10 đồng rồi xoay người rời đi, đút thêm chờ lấy tiền thôi.

Chuyện này làm cho một người nhìn có vẻ văn nhả như Lý Kiến Nam lòi cái đuôi thô bỉ của hắn ra, hắn không thèm nhìn người xung quanh, lại quát mắng cô bé kia xối xả:

-Còn đứng ngây người làm cái gì? Làm lớn chuyện thế này rồi xem cô làm sao ăn nói với ông chủ?! Còn chưa chịu sửa máy tính? Hừ! Đã nói cô đừng có gắn máy MP3 vào máy tính công cộng mà cô đút thêm nghe! Cho cô 5 phút để sửa máy, nếu không xong thì cô khỏi đi làm nữa!

Lần này làm cô bé rung rung nước mắt, nàng đảo mắt một vòng rồi cúi đầu, một lúc sau nàng mới nói:

-Em... Em không biết sửa!

-Không biết sửa mà cô còn vọc phá lung tung?!

Lý Kiến Nam hung hăng răn dạy tiếp:

-Cô gây ra hậu quả thế này thì phải tự mình gánh! Hừ! Cô có thể về nhà, không cần làm ở đây nữa!

Cuối cùng cô bé kia nhịn không được bật khóc, Trần Húc và Cao Hiểu Tiết đứng một bên không nỡ nhìn. Lúc này nghe mấy người bán hàng nói nhỏ với nhau:

-Quản lý Lý cũng hơi quá đáng, lúc hắn theo đuổi Tiểu Linh thì lúc nào cũng xum xoe, nhiệt tình. Lúc bị từ chối thì trở mặt như thế

-Cô nhỏ tiếng một chút đi, quản lý là người rất hẹp hòi

Thấy tình cảnh của cô bé, Trần Húc đứng không yên, hắn và Cao Hiểu Tiết nhìn nhau, giờ phút này, chỉ cần một ánh mắt là hắn biết ngay ý tưởng của Cao Hiểu Tiết giống như mình! Đó là: “Cho dù không được vào làm ở đây cũng phải giúp cô bé mới được!”

Vì thế Trần Húc liền đứng ra nói:

-Chỉ là virus thôi mà, để tui xem sao?

Lý Kiến Nam hung hăng trừng mắt với hắn, gằn nói:

-Cậu biết sửa sao? Đừng có bày đặt làm nổi, có chuyện gì cậu gánh nổi sao?

Trần Húc chưa kịp trả lời thì Cao Hiểu Tiết đã lên tiếng:

-Chỉ là Gấu mèo thấp nhang thôi mà, có gì đáng ngạc nhiên chứ? Tui tui là sinh viên khoa CNTT trường Đại học Tổng Hợp, xử lý chuyện này chỉ tốn chút thời gian

Vốn Lý Kiến Nam muốn châm chọc nhưng Cao Hiểu Tiết toát ra loại khí chất làm hắn không nói nên lời. Vì thế hắn liền cười lạnh nhìn Trần Húc đi tới trước máy tính, lại thấy Trần Húc chỉ cắm bàn phím, không cắm USB gì vào máy tính cả.

Lý Kiến Nam cũng có chút hiểu biết về máy tính, thấy Trần Húc làm thế hắn nở nụ cười, bởi vì hắn biết muốn diệt virus thì đâu có đơn giản như thế, nếu là chính mình thì hắn sẽ lên mạng tìm phần mềm diệt virus nhưng cái máy tính này là máy thu ngân nên đâu có nối mạng, mà thằng kia thì không có gắn USB vào, thế thì diệt virus bằng niềm tin à?

Thế nhưng hắn đâu có biết rằng: nếu virus khác thì chưa biết thế nào nhưng virus Gấu mèo thấp nhang này thì... chả là cái đĩnh gì cả, bởi vì Trần Húc vừa nghiên cứu nó nên nhớ rõ quá trình phát tác và cách thức lây lan, phá hoại, v.v... thì thế hắn mới tự tin như thế.

Thấy Trần Húc gõ nhanh trên bàn phím, Lý Kiến Nam phô diễn vẻ mặt khinh thường “Giả vờ trâu bò làm cái gì?”, sau một lúc gõ bàn phím, Trần Húc tuyên bố “Xong rồi”, Lý Kiến Nam cảm thấy kỳ quái, chạy tới nhìn xem máy tính có thật sự sử dụng được hay không? Có còn cái gì mà Gấu mèo thấp nhang hay không?

“Không phải chứ? Làm sao mà được vậy???”

Thật ra virus này là do Lý Kiến Nam gây họa, mấy ngày nay virus Gấu mèo thấp nhang này hoành hành bừa bãi, hắn không biết nên “dính chấu”, vì thế hắn nghĩ ra biện pháp hãm hại cô bé kêu là Tiểu Linh này, muốn ép nàng đầu hàng, thế nhưng “Không ngờ bị thằng mắc dịch tiện tay giải quyết?! Bây giờ trình độ máy tính của sinh viên đều cao như thế này sao???”

Trần Húc căn cứ nguyên lý của virus Gấu mèo thấp nhang, trực tiếp xóa khóa đăng ký của nó trong Registry và các tập tin có liên quan, hơn nữa hắn còn cho hệ thống khôi phục lại [Recovery], mọi chuyện quả thật là đơn giản như đang giỡn. Sau khi làm xong hắn đắc ý vỗ vỗ tay, nháy mắt với cô bé kia rồi đi lại chỗ Cao Hiểu Tiết, nói:

- Hoàn công. Tụi mình về thôi

Sau đó hai người xoay người, chuẩn bị đi về. Ừm, tại sao lại phải đi về? Còn phải giải thích sao? Chuyện này rất là đơn giản?

Hai người đều là người tinh ý, tất nhiên nhìn ra được Lý Kiến Nam thật sự là một “tiện nam”, vừa rồi nghe mấy cô bán hàng thì thầm thì đã đoán ra mọi chuyện, mình thì phá hư chuyện tốt của hắn thì còn trông chờ hắn mời vào làm nữa sao? Người ta là quản lý đó nha!

Trần Húc và Cao Hiểu Tiết rất thức thời, biết mình còn ở lại thì chỉ để người ta làm khó dễ mà thôi, rõ ràng là không có cơ hội mà. Dù sao cũng không phải chỉ có tiệm này bán bánh ngọt, cạnh bên còn có tiệm của Kim Quan nữa mà.

Lúc hai người đi tới cửa thì Lý Kiến Nam đột ngột gọi họ lại:

-Này hai vị! Không phải hai người muốn xin việc sao?

-Hả?

Hai người ngạc nhiên, quay đầu lại, Trần Húc chỉ vào mũi mình hỏi:

-Anh muốn nhận hai người tui tui hả?

Trên mặt Lý Kiến Nam tràn đầy nụ cười nhiệt tình:

-Ừm, xem nào. Hai vị vừa giúp chúng tôi một việc lớn, đúng lúc cửa tiệm lại thiếu người. Hai người muốn làm việc ngoài giờ hay là làm cả ngày? Tiệm chúng tôi rất cần nhân tài như hai vị

“Vô sự ân cần, phi gian tức đạo!” [tự nhiên ân cần thì không lừa cũng trộm]. Cao Hiểu Tiết và Trần Húc nhìn nhau, trong lòng đều nghĩ như thế.

Cao Hiểu Tiết vội nói:

-Tui tui chỉ làm 1 tháng, qua hết kỳ nghỉ đông thôi. Thế nào? Tiệm các anh có nhận vào không?

Lý Kiến Nam cười cười, chỉ vào tấm bảng thông báo tuyển người trong tiệm:

-Vậy thì làm nhân viên bán hàng đi. Vì đang trong thời gian mừng năm mới nên tiệm thiếu người, tiền lương cũng được tăng lên 1.400 đồng/tháng. Không biết hai vị có muốn làm không? Đương nhiên là lần sau nếu máy tính có trúng độc linh tính gì đó thì cũng cần các vị hỗ trợ miễn phí, cuối cùng sẽ tính vào tiền thưởng. Thế nào?

Nghe nói thế, Trần Húc và Cao Hiểu Tiết có chút do dự, vì nghe được hình như đối phương nhìn trúng kỹ thuật máy tính của mình nhưng không hề hay biết trong lòng “tiện nam” này đang nghĩ “Tụi mày phá hư chuyện tốt của tao thì trong vòng 1 tháng này tao sẽ cho tụi mày nếm đau khổ, cuối năm cũng không cho tụi mày yên ổn! Khi gần hết tháng thì kiểm lý do tổng cổ ra khỏi tiệm, không phát cho tụi mày đồng nào hết! Oa ha ha...”

Thật ra Lý Kiến Nam là một tên nham hiểm, cái “thể loại” thể này Trần Húc và Cao Hiểu Tiết chưa từng thấy qua, hai người chỉ thông minh trong trường học, còn trong xã hội thì chưa tiếp xúc với nhiều dạng người nên chưa phân biệt được người tốt và người đánh đá chua ngoa. Hai người nghe đãi ngộ rất cao, với lại đang muốn kiếm tiền thì tiền lương cao hay thấp đều không sao cả, nếu người ta muốn thuê thì cứ vào làm, nếu công việc không được như ý thì cùng lắm là vô mộng chạy đi, “bỏ của chạy lấy người”.

Thấy hai người đồng ý, Lý Kiến Nam rất vui vẻ, hắn kêu một người bán hàng qua hướng dẫn hai người những điều phải chú ý còn mình thì bỏ đi. Mà người bán hàng này thì cũng là “cao thủ”, cô ta “bán cái” lại cho Tiểu Linh.

Có thể thấy rõ Tiểu Linh là người nhỏ tuổi nhất trong đám, với lại là người hướng nội, có bộ dáng thẹn thùng, cho nên nàng hay bị người khác khi dễ.

Sau khi đi qua, Tiểu Linh thấp giọng cảm ơn, sau đó hướng dẫn hai người những chuyện cần lưu ý, ví dụ như phải lễ phép với khách hàng, phải mặc đồng phục, không được tự ý ra vào nhà bếp, không được lấy thức ăn trong tiệm, .v.v... Sau đó nàng mỉm cười:

-Thật ra sư phụ Trương là người rất tốt, khoảng 22g đóng cửa, nếu trong tiệm còn bánh chưa bán hết thì ông ấy sẽ lên lút phân phát cho mọi người mang về

Cao Hiểu Tiết nhìn cô bé này thì thấy nàng có mái tóc dài mượt như suối, được chải chuốt ngay ngắn, chỉnh tề; làn da trắng nõn, hồng hào; đôi mắt thì to tròn giống như trân châu; khuôn mặt nhỏ nhắn, trên gò má bên phải có lúm đồng tiền rất đáng yêu, tóm lại đây nhất định là một tiểu mỹ nữ. Cao Hiểu Tiết cũng để ý thấy trên lỗ tai nàng không có xỏ lỗ [để đeo hoa tai], mái tóc cũng chỉ được chải ngay ngắn chứ không có nhuộm, duỗi gì cả, đây đúng thật là một cô bé rất đáng yêu, trong sáng. Hơn nữa, nàng nói mình được làm trong tiệm là một hạnh phúc thì làm người ta đoán được gia cảnh của cô bé không được tốt lắm nhưng đây chắc chắn là một cô bé biết bằng lòng với hiện tại.

Vì thế Cao Hiểu Tiết hỏi nàng tên gì? Bao nhiêu tuổi? Tại sao sắp tới lễ mừng năm mới mà còn chạy tới đây làm?

Tiểu Linh đáp mình tên là Cảnh Linh - ừm, cái tên nghe như là Tĩnh Linh, một cái tên rất đáng yêu nha. Còn về phần tại sao giờ này còn đi làm thì nàng nói là “Nhà em ở Trấn Giang, hơi xa một chút, với lại về xe quá quý hiếm, rất khó mua được nên đành ở lại. Sau tết thì em lãnh lương rồi, hơn 800 đồng lận đó!”

Nghe nàng nói thế, trong lòng Cao Hiểu Tiết có chút ê ẩm, bản thân nàng thì cũng không phải là người có tiền, từ nhỏ đã ở cùng gia đình trong một căn nhà nhỏ, vì thế Cao Hiểu Tiết muốn nói câu gì đó để an ủi nhưng nàng suy nghĩ cả nửa ngày mà không biết phải nói cái gì cho phải.

Đúng lúc này, Tiểu Linh đột ngột lên tiếng:

-Đúng rồi, hai anh chị là sinh viên trường Đại học Tổng Hợp hả? Vậy hai người có biết một nam sinh tên là Ngô Nguyên hay không?

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Melamine

Nghe nói thế, đôi mắt gian tà của Trần Húc phát sáng giống như 2 bóng đèn pha, Cao Hiểu Tiết cũng giật mình. Vì thế hai người vừa cười vừa nhìn chăm chăm vào cô bé với ánh mắt đầy ám muội.

Cảnh Linh là một cô bé có da mặt siêu mỏng, bị hai người nhìn như thế thì mặt cô nàng lập tức đỏ bừng bừng, nàng thẹn thùng che mặt, nhỏ giọng hỏi:

-Hai người nhìn cái gì ghê vậy?

Cao Hiểu Tiết cũng biết mình hơi quá đáng, vì thế thúi Trần Húc một quả, Trần Húc hét thảm “Úi da” một tiếng rồi chỉnh lại nét mặt, nghiêm trang nhìn cô bé nhưng cái miệng thì còn đang cười:

-Em biết Ngô Nguyên hả? Làm sao em biết hắn?

Cảnh Linh ngượng ngùng cười cười, nói:

-Hôm đó em đi xe bus, bị người ta móc mất bóp [ví], sau đó em hô lên nhưng không có ai muốn giúp em cả, cuối cùng chỉ có anh giúp em lấy lại cái bóp

Trần Húc nghe thế thì cảm thấy vui vẻ, móc di động ra gọi cho Ngô Nguyên, chuông vang lên nhưng bị thằng lỏi kia cúp máy, hắn nhăn tít nói:

-Không phải chứ! Mày không biết lão từ đang đi chơi hả? Mày có tiền mà, có gì thì nhắn tin đi!

Trần Húc nhăn tít trả lời:

-Mày còn nhớ cô em xinh đẹp bị mất bóp trên xe bus mấy hôm trước không?

Sau khi gửi tin nhắn, Trần Húc bắt đầu đếm thời gian xem chừng nào thằng kia trả lời, mới đếm tới 7 thì Ngô Nguyên gọi điện thoại tới, lúc này hắn bắt kể là điện thoại đường dài mất 3 đồng 1 phút, sau khi Trần Húc nhận cuộc gọi thì câu đầu tiên của Ngô Nguyên là:

-F..k, Lão Tam, sao mày biết chuyện này?

Trần Húc cười hề hề nói:

-Cô em xinh đẹp đó đang đứng bên cạnh tao đây này, mày có muốn nói vài câu với nàng hay không?

Ngô Nguyên ở đầu bên kia gào lên:

-Đạch..., Lão Tam, mày không gạt tao đó chứ? Làm sao cô ấy ở nhà mà được???

Ngô Nguyên còn chưa có biết Trần Húc không có về nhà, đúng lúc này Trần Húc đưa cái di động cho Cảnh Linh đang há cái miệng nhỏ nhắn, không dám tin tưởng những gì đang thấy.

Cảnh Linh có bộ dáng như chưa bao giờ dùng điện thoại di động, nàng cẩn thận áp sát lỗ tai mình, nhẹ nhàng “Dạ” một tiếng, sau đó nàng lập tức đỏ mặt lên. Trần Húc đang vui sướng, ngóng cái lỗ tai lên để rình nghe xem hai người họ nói cái gì nhưng bị Cao Hiểu Tiết túm hất lỏi sang một bên.

Trần Húc cười dâm dăng:

-Thật là trời không có mắt nha. Chẳng quý đó lại làm quen với một tiểu mỹ nữ như thế, thật sự là số c*t chó mà, sao mình không được như thế vậy ta?

Cao Hiểu Tiết nghe thế thì tức giận, “đục” cho hắn một quả, nàng nghĩ thầm “Bỏ cô nương xinh đẹp như hoa, người gặp người thích, tối qua tiểu tử ngươi chiếm hết tiện nghi rồi, bây giờ ăn xong quệt mồm giả vờ như không có chuyện gì chứ?”

Tất nhiên là những lời này nàng không thể nào nói ra miệng được, Trần Húc bị thui một cú, sau khi kêu gào thì nhìn nàng với ánh mắt kỳ quái, nhưng nàng cứ câm miệng như thóc, không chịu nói một lời nào. Hắn chỉ có thể than thở trong lòng “Con gái đúng là con gái, thật là kỳ quái! Thật đúng với câu ‘mấy thằng đục rựa đừng có đoán tâm tư con gái!’”

Bên kia Cảnh Linh cầm điện thoại, khuôn mặt hồng lên, không biết đang thì thầm cái gì, Trần Húc chỉ mơ hồ nghe được “Cảm ơn!”, “Em vẫn khỏe”, linh tinh gì đó, vì thế hắn thì thầm “Lão Đại à, mày làm ăn cái kiểu quý gì thế? Đúng là ăn hại mà! Cứ trực tiếp túm lấy thì không phải là xong rồi sao?”, Cao Hiểu Tiết nghe thấy, thế là Trần Húc lại bị Cao Hiểu Tiết sút cho 1 cú.

Cuộc điện thoại không bao lâu thì Cảnh Linh đỏ mặt cầm điện thoại đi tới:

-Cảm ơn anh. Ngô Nguyên có chuyện muốn nói với anh nè

Sau đó Trần Húc giật lấy điện thoại, hét vào điện thoại một câu với giọng điệu dâm dăng:

-Lão Đại, bây giờ mày đang hận vì sao mình mọc cánh để bay qua đây phải không?

Ngô Nguyên ở đầu bên mắng xối xả, sau một lúc mới ngừng lại hỏi:

-Lão Tam, tại mày đang ở đâu vậy? Cô gái kia..., ừm, cô gái đó tên là gì vậy? Làm sao mày biết nàng? Còn nữa, còn nữa, cái này... mày đi xa xa nàng một chút đi, với lại đừng có gào to như thế, đừng để nàng nghe được

Ngô Nguyên càng nói càng nhỏ lại, Trần Húc cười rộ lên đầy dâm dăng, hắn nghĩ thầm “Hấp dẫn hấp dẫn à nha, cái thằng nhảm chán nhất trong phòng như Lão Đại bây giờ lông ngóng giống y như học sinh tiểu học nha, rõ ràng là rơi vào bẫy tình rồi con ời, hắc hắc”

Vì thế Trần Húc ôm cái di động chạy ra khỏi tiệm, cười hắc hắc:

-Lão Đại, cô em này rất là được nha, siêu đáng yêu luôn. Hắc hắc, sao ngay cả tên của người ta mà mày cũng đều biết vậy?

Bên kia Ngô Nguyên then quá hóa giận:

-F..k! Mày đừng có nói nhảm, mau mau trả lời vấn đề của lão tử!

Nghe Ngô Nguyên phát hỏa, Trần Húc vội vàng nói:

-Nàng tên là Cảnh Linh, hiện đang làm nhân viên bán hàng trong tiệm bánh ngọt Hoa Diệp. Giề? Hoa Diệp nào? Đương nhiên là trong thành phố X rồi. Cách cổng phía tây trường học của chúng ta 100m, đúng, đúng, là cái tiệm đó đó. Ặc, hắc hắc, tao không có về nhà mừng năm mới, ba mẹ tao chạy đi... à, đừng có quan tâm chuyện của tao, tao với Cao Hiểu Tiết cũng đang làm công ở đây này, đúng lúc giúp nàng giải quyết chuyện vặt

Bên kia Ngô Nguyên mắng ầm lên:

-F..k! Mày làm công??? Rảnh rồi quá trúng bị đau phải không?!

Sau đó Ngô Nguyên nói tiếp:

-Cái này... Lão Tam à, mày giúp tao nhìn một chút nha...

-Nhìn cái quái gì?

-Ai dà, chính là nhìn... cái này... Mịa, quên đi, lão tử không thèm nói với mày nữa, tối lên mạng 8 đề

Ngô Nguyên cúp điện thoại, Trần Húc cười hắc hắc “Hấp dẫn hấp dẫn à nha, cái thằng luôn nhảm chán như Lão Đại đã tìm được mùa xuân của mình rồi, hắc hắc, hấp dẫn, quả nhiên là hấp dẫn à nha!”

Đừng nói chuyện Cảnh Linh có gia cảnh không được giàu có, Trần Húc trước giờ đều không phải là cái loại người thích nhìn thân thế của người khác, chỉ

cần cô gái đó là người tốt là ok. Ừm, sau này Cảnh Linh lớn lên chắc chắn là rất đẹp nha, có điều hơi đáng tiếc là tuổi hơi nhỏ một chút, sau này phải kêu là “Đại tẩu” có thấy ngại không đây?

Trần Húc cứ suy nghĩ miên man đi vào trong tiệm, Cao Hiểu Tiết thúc thúc hần hỏi nhỏ:

-Sao rồi?

-Còn sao nữa chứ? Mùa xuân đến rồi chứ sao

Trần Húc buống bình nháy nháy mắt với Cao Hiểu Tiết mấy cái, nàng lập tức hiểu ý, lộ ra ý cười, còn Cảnh Linh đứng bên cạnh thì thấy rất kỳ quái “Rõ ràng giờ là mùa đông mà!?”

Trái qua khúc nhạc đệm này, Trần Húc và Cao Hiểu Tiết bắt đầu kiếp sống nằm vùng ở Hoa Diệp.

Nhân viên tiệm bánh ngọt đa số là nữ, đại khái thì ngoài sư phụ làm bánh chính và quản lý thì chỉ còn một thằng đực rựa là Trần Húc. Hơn nữa hần còn là người chính thức đứng trên sân khấu!

Đám con gái đều mặc đồng phục của tiệm, gồm quần áo, mũ và tạp dề còn Trần Húc thì giống như một người rảnh rỗi nhất trong tiệm, cứ chạy tới chạy lui, người khác không biết còn tưởng hần đang biểu diễn môn nghệ thuật gì gì đó.

Mấy cái tiệm bánh ngọt cao cấp như Hoa Diệp thì đa số đều dùng nguyên tắc “đưa hàng”, tức là tối đêm trước sẽ thống kê xem cần làm bao nhiêu bánh, sáng sớm hôm sau thì có xe chở hàng tới tiệm, cơ bản là mỗi ngày đều bán hết hàng, nếu còn thừa thì tiêu hủy sạch sẽ, không để bánh qua đêm. Trong tiệm này thì ngoài bánh ngọt ra còn có các loại canh nóng nấu bằng hoa quả, bánh mì, sinh tố trái cây và còn nhận làm bánh sinh nhật nữa.

Trong những cửa hàng bánh ngọt cao cấp thì người bán hàng giỏi thiêu cho khách hàng đặt làm bánh sinh nhật sẽ được trích huê hồng, cho nên các cô nhân viên bán hàng đều cố gắng quảng cáo, đẩy mạnh tiêu thụ, càng có nhiều khách hàng thì tiền huê hồng càng nhiều.

Không thể không nói, trong cửa hàng của Hoa Diệp thì cái thứ quý gì cũng đắt tiền, nhìn giá cả làm Trần Húc có chút cứng lưỡi, không phải hần không có tiền, mà là Trần Húc cảm thấy có chỗ không đáng giá, rõ ràng có những thứ không đáng giá như thế nhưng lại có nhiều người sẵn sàng bỏ tiền ra mua về, thật là ngu ngốc. Tuy đây là bánh ngọt Hoa Diệp, khách hàng đến đây cũng không đến nỗi ngu ngốc nhưng Trần Húc vẫn cảm thấy giá quá cao!

So với Kim Quan bên cạnh xem, ba cái thứ linh tinh này mắc gấp đôi, chẳng lẽ cái tiệm này là tiệm lớn nên giá cao? Thế mà sinh ý của Hoa Diệp vẫn cứ đắt như tôm tươi, khách hàng của tiệm có không ít người trẻ tuổi vào ăn bánh, uống ly nước, ngồi một lúc rồi đi, đương nhiên phần lớn những người này là tình nhân hoặc các cô gái, hần chưa từng thấy một ông bà cụ nào vào thưởng thức một cái bánh ngọt, nhâm nhi một ly sinh tố, ngắm tuyết rơi bao giờ.

Trần Húc thắc mắc với Cao Hiểu Tiết:

-Bụng của đám con gái nấy bà sao nhỏ vậy? Mới ăn một cái bánh thì no rồi?

Cao Hiểu Tiết đập hần một cước, “Cái tên Trần Húc này hoàn toàn đúng là rảnh rỗi không việc làm nên sinh sự mà, mình còn phải học lên nữa mừ!”

Cả ngày Cao Hiểu Tiết bán được vài cái bánh ngọt, bất quá khi có khách hàng tới muốn đặt bánh thì mọi người đều nhường cho Cảnh Linh tư vấn.

Trần Húc vốn là người còi nhỏ, tuy lớn lên không được đẹp trai nhưng ăn nói cũng không kém, với lại là một thằng con trai duy nhất trong tiệm, cộng thêm rất hoạt bát cho nên đi làm chưa tròn một ngày đã làm quen với các cô gái bán hàng.

Nghe các nàng nói tuy chưa biết gia cảnh của Cảnh Linh thế nào nhưng chỉ nhìn thì biết nàng là một cô bé không có tiền, lại tự thân tự lập một mình bên ngoài, nghe nói nàng đang thuê một cái phòng trọ giá cả rất bèo nhưng cách xa tiệm bánh tới 40 xe bus, có đôi khi tan ca trễ, nàng phải ngủ lại tiệm bánh. Hơn nữa cô bé lớn lên thì xinh đẹp, tính cách lại mềm mỏng, chưa từng câu gắt với ai cả, bộ dáng lúc nào cũng dịu dàng, yếu đuối, làm cho mọi người đều thương nàng, cho nên thường xuyên nhường tư vấn cơ hội cho cho nàng.

Rất cục cựa cũng xong một ngày nằm vùng, cũng thật kỳ quái vì Lý Kiến Nam không có xuất hiện nữa. Lúc đóng cửa tiệm thường là thời điểm mọi người vui sướng nhất, bởi vì trong tiệm còn bánh chưa bán được, vốn sẽ bị tổng vào thùng rác nhưng sư phụ Trương là người tốt bụng nên đều tặng cho đám con gái.

Trần Húc và Cao Hiểu Tiết cũng có may mắn đều được “thường xải” một cái bánh bơ, bọn họ vốn không muốn lấy, định nhường cho Cảnh Linh nhưng nói thế nào thì cô bé này cũng không chịu nhận, vì thế họ đành nhận lấy.

Sau khi đưa Cảnh Linh tới bến xe bus, hai người Trần Húc liền trở về nhà trọ, nhìn cái bánh trong tay thì nhớ tới cô bé kia, trong lòng hai người có chút chua chua. Cho nên hai người chỉ cúi đầu nhìn cái bánh trong tay, không chịu nhìn đường. Hậu quả của việc không nhìn đường là Trần Húc bị đụng đầu vào cột điện còn Cao Hiểu Tiết thì bị người qua đường huých trúng, sau đó cả người bị nghiêng đi lại đụng vào người Trần Húc, cái bánh ngọt trong tay thì ị lên trên cổ tay trái của hần.

Trần Húc sờ sờ đầu nàng hỏi nàng vừa đi vừa ngủ hay sao mà không cẩn thận thế? Thấy cái đồng hồ bị dính bơ, Trần Húc buồn bực lấy khăn tay lau lau cái đồng hồ thì phát hiện trên màn hình hiện ra một câu làm Trần Húc ngây ngẩn cả người:

-Hàm lượng melamine vượt quá mức quy định, nếu ăn vào sẽ có hại cho cơ thể...

Chương 99: Nguy Hại

Melamine...

Nếu sau năm 2007 thì cái thứ hóa chất này như sấm bên tai, nhưng đầu năm 2007 thì đại khái cứ hỏi 10 người thì hết 9 người không biết nó là cái thứ gì?

Trần Húc chính là 1 trong 9 người không biết nó là cái thứ gì đó.

Theo nguyên tắc “không biết thì hỏi google”, Trần Húc bèn hỏi thăm một chút thì nó trả lời thế này:

-Melamine (tên đầy đủ 1,3,5-triazine-2,4,6-triamine) là một bazơ hữu cơ có công thức hóa học $C_3H_6N_6$ tạo thành từ 3 phân tử cyanamide (CN_2H_2). Nếu tính tỷ lệ các nguyên tố cacbon (C), nitơ (N) và hydro (H) thì nitơ chiếm tới 66% nếu tính theo khối lượng. Melamine tan ít trong nước, có khả năng giải phóng N khi gặp nhiệt độ cao và được sử dụng làm chất chống cháy. Melamine còn là dẫn chất của thuốc trừ sâu cyromazine và có thể được hình thành trong cơ thể động vật có vú từ cyromazine. Có nghiên cứu cho rằng melamine cũng được hình thành từ cyromazine khi cyromazine có mặt trong mô thực vật [theo kiwi đây]

Trả lời thế này cũng như không!

Thế là Trần Húc lên lút chuồn vào nhà tắm hỏi Tiểu Mẫn. Tiểu Mẫn nói melamine thường dùng trong công nghiệp, trộn vào nước sơn, giấy, .v.v...

Câu này làm cho Trần Húc ngu luôn, cái đồ quý này bỏ vào bánh ngọt làm cái quái gì? Có tác dụng đặc biệt gì sao?

Cao Hiểu Tiết mệt mỏi cả ngày, nằng đầu có được rảnh rồi chạy tới chạy lui sinh sự như Trần Húc, hôm nay quản lý vắng mặt, cộng thêm Trần Húc không có đồng phục nên nói cho đúng thì hần vừa làm vừa chơi... Đương nhiên phần lớn thời gian là... chơi rồi. Hôm nay Cao Hiểu Tiết học được nhiều thứ, lại cùng Cảnh Linh đi ra ngoài giao bánh nên mệt là phải, cho nên về nhà thì nằng tắm rửa một chút rồi đi ngủ.

Hôm nay không bị mất điện, nhưng để ngửa chuyện như đêm qua lại phát sinh, Cao Hiểu Tiết nói thà rằng mình ngủ dưới sàn chứ nhất quyết không chịu ngủ chung giường với Trần Húc. Quả thật đêm qua Trần Húc cũng có chút lỗi nhỏ nhưng cũng không thể đổ lỗi cho nằng, vì thế nằng vẫn ngủ trên giường còn Trần Húc ngủ dưới sàn, mở điều hòa lại thêm mền gối nữa cho nên hần không sợ bị cảm lạnh, với lại đêm qua suýt bị cảm không phải là do dưới sàn quá lạnh mà là do hần đi tắm nước nóng...

Cao Hiểu Tiết tắm rửa xong xuôi thì nhanh chóng tiến vào giấc ngủ, hôm nay trước khi ngủ cũng không có xảy ra chuyện gì đáng xấu hổ như hôm qua. Còn Trần Húc thì đang hưng phấn bưng bưng, với lại cái thứ quý melamine gì gì đó thì giống như là cây đinh trong lòng hần, Tiểu Mẫn thì không giải đáp được cái gì nên hần đành lên mạng tìm hiểu.

Trần Húc lên google tìm tư liệu liên quan đến từ khóa “melamine”, sua đó cứ từng bước từng bước tìm tòi. Tìm hơn 20 trang web không có tin tức gì hữu dụng, Trần Húc bèn thêm từ “bánh ngọt” vào sau “melamine”, cái từ khóa này lại càng vô dụng, tìm được mấy chục trang web nhưng toàn là trang quảng cáo linh tinh.

Có lẽ trong bánh không có vấn đề mà là tư liệu của Tiểu Mẫn có trục trặc.

Chuyện melamine ô nhiễm sữa bột là chuyện cuối năm 2008, sau đó thì mọi người đều biết, nhưng trước đó thì trừ vài người chuyên nghiệp thì không có ai liên tưởng tới chuyện melamine được trộn vào sữa bột cả. Thời điểm này có lẽ chỉ có một vài nhà hóa học biết được thuật ngữ có liên quan. Nhưng mà tư liệu của Tiểu Mẫn bị hư hại thế nào mà trùng hợp không có ghi lại chuyện sữa bột nên một người một máy tính đều bí đường.

Tiểu Mẫn nói với Trần Húc là trong tương lai, thực phẩm được kiểm tra rất gắt gao, mà melamine là một trong những chỉ số rất quan trọng, thế nhưng hàm lượng quy định thế nào thì “tư liệu không đủ”, còn Trần Húc thì cái chuyện kiểm tra vệ sinh an toàn thực phẩm thế nào hần đều có biết vì thế cả hai đều bó chiếu.

Cả google cũng không có kết quả, vì thế Trần Húc quyết định lên “Thiên Nhai” tìm cao nhân! Phải dùng tuyệt chiêu mới được! Dùng bộ máy tìm kiếm chung cực: tìm kiếm đáp án bằng... sức người!!!

Bởi vì Thiên Nhai là một trang web lớn nhất nước nên từng thu phí để hạn chế tài khoản ma, 1 đồng cho 1 tài khoản, vừa hay trong tay Trần Húc có tài khoản của Thiên Nhai.

Sau khi đăng nhập vào Thiên Nhai, Trần Húc tạo luồng mới có tiêu đề “Vô cùng khẩn cấp: vấn đề kiểm tra hàm lượng melamine”, sau đó hần rung đùi ngồi chờ trước màn hình máy tính.

Lượng thành viên của Thiên Nhai rất lớn cho nên năng lượng rất mạnh mẽ. Trần Húc vừa mới đi WC quay lại thì luồng của hần đã bị đẩy xuống trang thứ

3 mà đâu có ai trả lời, vì thế Trần Húc đành tự post bài ủng hộ mình để đưa nó lên, cứ thế qua hơn nửa giờ mới có bài trả lời nghiêm chỉnh.

Nhưng mà cái bài này thật là... con mịa nó quá khó hiểu, cái gì mà chung cất u-rê, cái gì mà tỏa nhiệt, thu nhiệt, đêch mỵ nó, rồi tỉnh rồi mù, còn về phần kiểm tra, đo lường thì... cuối cùng tác giả bài viết tổng hợp lại một câu: hiện giờ trong các phép kiểm tra, đo lường thực phẩm không có chỉ tiêu đo lường hàm lượng melamine, chủ thớt tắm rửa rồi đi ngủ đi cho khỏe!

Trần Húc đọc xong thì trợn trắng nhưng mà hần thể tức giận được. Theo tư liệu hần tìm được từ Tiểu Mẫn thì lúc trước, melamine không hề được đưa vào danh mục phụ gia thực phẩm cho nên pháp luật không thể cấm cản được, nhưng ở đoạn thời gian sau thì tần xuất nó xuất hiện rất cao, như nấm sau mưa vậy, điều này làm cho Trần Húc cảm thấy có chút bất an.

Rốt cục, sau khi nhảm chán chờ đợi mấy tiếng đồng hồ - Ừm, thật ra, mấy tiếng này Trần Húc vào Chiến trường Hồng Khách, lụm được 400 điểm nhờ đánh đập đám “Trứng chín” gào khóc thảm thiết kêu khổ thấu trời xanh, cuối trận chiến thì trên màn hình máy tính của họ đều có một tập tin .TXT với nội dung “Oa ha ha, tui thắng!” - Trần Húc trở lại nhìn diễn đàn thì thấy có một bài mới. Bài này nói melamine là cái gì thì tác giả bài viết không biết, nhưng hần biết hiện giờ có nhiều người trộn u-rê vào thực phẩm, dùng cách siêu rẻ tiền để tăng hàm lượng đạm trong thực phẩm lên, nhờ đó vượt qua được các loại kiểm tra và lời nhiều hơn”.

Đọc xong bài này, Trần Húc tỉnh ngộ, hần biết mình lúc nãy đã bắt đầu tìm sai hướng, từ khóa cần tìm không phải là “melamine, bánh ngọt” mà là “sữa, u-rê”! Sau khi nhập từ khóa mới vào, google cho kết quả làm hần choáng váng!

Có bài nói phát hiện nông trường sữa bị thiếu nước, làm hàm lượng protein giảm xuống nên phải pha u-rê vào để bù lại lượng protein bị thiếu, sau đó bán cho hãng sữa.

Bên dưới có người thắc mắc là pha u-rê vào thì hãng sữa có biết hay không?

Đáp án là: Biết. Chắc chắn 100%! Đây là quy tắc ngầm của ngành sữa Trung Quốc. Có người lòng dạ hiểm ác, muốn kiếm tiền bất chính nên pha nước vào sữa, sau đó lại thêm phụ gia vào cho đủ hàm lượng protein! Ừm, có lương tâm một chút thì cho lòng trắng trứng vào, còn không có lương tâm thì trực tiếp trộn melamine!

Melamine có khả năng sinh bệnh?

Hiện giờ thì chưa có ai biết nhưng Trần Húc biết! Trong tư liệu của Tiểu Mẫn cung cấp, tuy rằng không có sự kiện sữa bột năm 2008 nhưng có ghi chép về hậu quả của melamine: nó có thể gây sỏi thận!

Điều nguy hiểm nhất là loại sỏi này khác xa sỏi thường do tự nhiên hình thành, loại sỏi tự nhiên thì tan trong nước còn cái loại do melamine kết thành thì không tan trong nước nên ngoài việc giải phẫu lấy sỏi ra thì không còn cách nào khác. Sỏi do melamine kết tinh có tỷ lệ thấp nên người trưởng thành có ăn trúng cũng không đến nỗi nào, chỉ cần dừng dùng sữa chứa melamine làm bữa chính, chỉ thỉnh thoảng uống thì cũng không sao, nhưng còn trẻ em thì thế nào? Không có sữa mẹ thì trẻ em chỉ có uống sữa bột “giàu melamine” mà thôi, với lại trẻ em còn bú thì hầu như không có uống nước, cộng thêm ống dẫn vào thận của trẻ em thì nhỏ hơn người trưởng thành rất nhiều... Thế thì trẻ sơ sinh chịu nỗi sao???

Sau khi biết tác hại của melamine, Trần Húc không thể nào ngồi yên được nữa. Nếu đây là sự thật thì sữa bột trở thành sát thủ của trẻ em mất! Còn bản thân mình biết chuyện mà thờ ơ, không hành động thì tương lai có hậu quả gì, Trần Húc không thể nào tự tha thứ cho mình được.

Tuy Trần Húc không phải là thánh nhân, nhưng đối với loại chuyện thế này thì hần không thể nào giả vờ như không thấy. Hần nhìn Cao Hiểu Tiết đang ngủ say rồi chạy xuống siêu thị dưới lầu, hề thấy sữa bột là mua mỗi loại một 1 hộp. Cô gái bán hàng suýt nữa thì hôn mê, nghĩ thầm “Thằng cha này chắc trước giờ thiếu tình thương của mẹ, chưa từng được uống sữa hay sao ấy?”

Trần Húc nổi giận đùng đùng vác 2 cái túi trở về nhà, trong 2 cái túi đó có mười mấy hộp sữa của nhiều hãng, có đủ các loại sữa dành cho trẻ em từ sơ sinh cho tới dành cho trẻ 5 tuổi. Sau khi vào nhà, hần lập tức cho Tiểu Mẫn kiểm tra hết các hộp sữa. Kết quả là: loại sữa có hàm lượng melamine thấp nhất là 0.09mg/1kg sữa, còn loại sữa chứa nhiều melamine nhất thì... con mịa nó... thật là trâu bò nha... 6.196,61mg/1kg sữa!

Cái thứ quý này uống xong mà không gặp "chuyện tốt" thì mới là chuyện lạ à nha!

Trần Húc rất muốn chạy lên Thiên Nhai, tung tin này ra nhưng hần mới gõ được có vài chữ thì nghĩ tới một chuyện rất quan trọng: mình là người thấp cổ, bé miệng, nói ai nghe!?

Dựa vào cái gì mà làm cho người ta tin tưởng lời của mình? Đây là hành động khiêu chiến với toàn bộ ngành công nghiệp chế biến sữa trong cả nước đấy nha! Thế mà dùng một cái tài khoản gà nhép này tuyên bố sao? Có quý mới tin đấy! Mơ mơ coi chừng còn bị công an tóm như chơi ấy chứ, phải biết rằng mấy hãng sữa lớn toàn là của quốc gia!!!

Ai sẽ chú ý tới việc này? Còn mình thì phải làm thế nào người ta mới chú ý đây?

Trần Húc đau khổ suy nghĩ “Đúng rồi, mình thấp cổ bé miệng, không ai chú ý tới lời nói của một sinh viên nhưng mà... mình còn một cái thân phận khác, nói không chừng cái thân phận này có chút trọng lượng...”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Sm.mh Xuất Hiện

Hác Ái Quốc là một người được sinh ra trong bọc điều, là gia đình “có gốc to”. Cha mẹ ông ta đều là quân nhân nên ông ta cũng theo chân họ bước lên con đường quân nhân, làm ở Bộ Quốc phòng, nhưng với chỉ số thông minh của mình, ông ta lại chọn làm quan chức trong Cục CNTT. Hiện giờ ông ta hơn 40 tuổi, có quân hàm Thượng Tá, trong Cục CNTT thì cũng coi như là nhân vật số 1 cho nên tiếng nói rất có trọng lượng. Kỹ thuật máy tính của ông ta cũng thuộc hàng cao thủ đỉnh cấp, đối với sự kiện Snake gây sóng gió thì ông ta có thái độ luôn xem thường, bởi vì điều quan trọng nhất của hacker là không được bại lộ thân phận thật sự của mình, tuy trước đó thân phận của đám Snake không có bị lộ nhưng lại quá vênh vang nên sớm muộn gì cũng bị tóm thôi.

Hác Ái Quốc luôn cho rằng các cao thủ chân chính trên thế giới đều thuộc về quân đội của một quốc gia nào đó, bởi vì sức mạnh của hacker thật sự quá mạnh mẽ, mỗi người đều là một lập trình viên siêu hạng, mà cái loại lập trình viên siêu hạng thế này chỉ có nằm dưới sự điều khiển của quốc gia thì mới có thể thể hiện hết giá trị của họ. Còn cái loại mà cứ đứng bên ngoài giả danh lừa bịp, tự biên tự diễn gọi mình là tổ chức hacker chó má gì gì đó thì đều là loại tôm tép, cóc nhái gì đó, hoàn toàn không đáng để nhắc tới. Ừm, ngoại trừ người từng được mệnh danh là đệ nhất hacker trên thế giới: Kenvin@Mitter Niko. Tất nhiên, bây giờ có thêm một người nữa: SM.MH!

Đối với Kenvin@Mitter Niko thì Hác Ái Quốc cũng vênh vênh chỉ là khâm phục, nhưng có điều không phải khâm phục kỹ thuật của hắn mà là tinh thần “thà rằng cả đời không sử dụng máy tính nữa chứ đừng làm việc cho chính phủ Mỹ” của hắn. Một người từng là vua hacker sau nhiều năm không dùng máy tính thì không còn đáng để nhắc tới nữa nhưng sau đó lại xuất hiện một vị vua hacker khác, hơn nữa còn là người nước mình – SM.MH!

Vốn Hác Ái Quốc tưởng là chuyện về SM.MH là chuyện giật gân, nói dóc nhưng sau khi thấy Báo Bối Màu Lam đưa cái tường lửa kia ra thì hắn mới hoàn toàn tin tưởng.

Người càng có bản lĩnh thì càng dễ dàng khâm phục người có bản lĩnh hơn mình, hơn nữa đây còn là cái loại tồn tại “ngẩng đầu nhìn núi cao”, căn bản là không thể nào với tới!

“Đứng dưới địa ngục nhìn lên thiên đường!” là cảm giác của Hác Ái Quốc khi nghiên cứu cái tường lửa nọ.

Kỹ thuật của bản thân mình có thể nói là đứng đầu của quốc gia thế mà lại lạc hậu hơn một tổ chức thậm chí là một người?

Hác Ái Quốc thà rằng đối đãi với SM.MH là một tổ chức, bởi vì nếu đây là một người thì người này có thực lực quá đáng sợ, đáng sợ tới mức đạt tới cảnh giới của “Thần” rồi!

Tất nhiên hắn không biết là Trần Húc xem cái tường lửa đó như là đồ vứt đi nên mới sáng khoái tặng cho bọn hắn, bởi vì máy tính được cấu tạo từ nhiều thành phần cho nên đối với Trần Húc thì phần mềm máy tính hiện giờ đều là đồ bỏ, đều có lỗ hổng cả.

Cái tường lửa nọ do SM.MH vứt qua mà chả thèm đặt tên, cho nên quân đội trực tiếp gọi nó là “Tường lửa SM.MH số 1”, có cái vụ “số 1” này là vì họ còn mong muốn có thêm cơ hội hợp tác thứ hai, thứ ba hoặc là càng nhiều hơn thì càng tốt.

Tường lửa SM.MH số 1 hiện đang được quân đội sử dụng, nó giúp cho hệ thống máy chủ chỉ huy của quân đội vững như thành đồng vách sắt, khiến cho tính bảo mật của tin tức được tăng cường mạnh mẽ. Hơn nữa, qua nghiên cứu mã nguồn của tường lửa này, kỹ thuật của quân đội được tăng mạnh, họ đã cho ra đời vài tác phẩm dựa trên kỹ thuật của nó. Có thể nói là giá trị của cái tường lửa này rất là lớn nhưng đối phương lại tặng không!

Nghe nói cách đây không lâu, SM.MH có xuất hiện một lần, là giúp đỡ một đám sinh viên làm game, chuyện này làm đám người Hác Ái Quốc dờ khóc dờ cười, họ nghĩ thầm “Vị đại ca này rảnh rồi quá không có chuyện gì để làm sao?”

Hiện giờ thân phận của SM.MH đã được đưa lên cấp S, người lãnh đạo tối cao của quốc gia đã đích thân trực tiếp hạ lệnh điều tra tin tức liên quan đến hắn. Phải bảo vệ hắn tuyệt đối an toàn, hơn nữa, nếu hắn có bất cứ yêu cầu gì – tất nhiên là yêu cầu không quá đáng - thì phải cố gắng hết sức để thỏa mãn hắn!

Bởi vì SM.MH có biểu hiện rất giống như “đại hiệp độc hành”, theo phân tích của các chuyên gia thì hắn chắc chắn là loại người không đam mê tiền tài, không muốn bị bất cứ thứ gì quản lý nhưng lại muốn cống hiến cho quốc gia. Cho nên đối với những người tài giỏi thế này là đi sử dụng thủ đoạn cứng rắn thì cũng vô dụng mà thôi. Cũng giống như Kenvin@Mitter Niko năm đó, người như thế mà không muốn làm việc cho chính phủ thì chả có ai dám ép hắn cả, bởi vì ngay lúc quan trọng mà hắn chọn cho một đao thì bỏ thẳng nào chịu thấu! Còn nếu để hắn tự do thì còn có cơ hội hợp tác, dù sao thì người tiện tay tặng cho quốc gia một cái tường lửa cấp “Thần khỉ” như thế này thì tiền tài không thể nào hấp dẫn hắn, quan trọng nhất chính là hắn là người có tâm đối với quốc gia.

Hác Ái Quốc ngáp một cái, trời cũng đã khuya, có thể đi ngủ được rồi. Nhưng đúng ngay lúc hắn đi tới cửa thì văn phòng hỗn loạn lên. Tất cả mọi người có mặt đều hoảng hốt, kêu lên, không tin tưởng nhìn vào màn hình máy tính của mình.

-Sao thế?

Hác Ái Quốc vội vàng quay lại, nhìn màn hình máy tính rồi hít một hơi thật sâu.

Trên màn hình máy tính hiện lên một cửa sổ có một câu:

-Tôi là SM.MH, tôi có chuyện cần thương lượng với người lãnh đạo cao nhất của các vị

Hác Ái Quốc sững sốt, lập tức đẩy laptop trình viên đang ngồi trước máy tính ra khỏi chỗ ngồi, ông ta gõ vào cửa sổ đó:

-Ngài thật sự là SM.MH? Trên tường lửa ngài giao cho chúng tôi có chứa lại cửa sau?!

[Cửa sau, cửa hậu (Backdoor): Trong một hệ thống máy tính, cửa hậu là một phương pháp vượt qua thủ tục chứng thực người dùng thông thường hoặc để giữ đường truy nhập từ xa tới một máy tính, trong khi cố gắng không bị phát hiện bởi việc giám sát thông thường. Cửa hậu có thể có hình thức một chương trình được cài đặt (ví dụ Back Orifice hoặc cửa hậu rookit Sony/BMG rootkit được cài đặt khi một đĩa bất kỳ trong số hàng triệu đĩa CD nhạc của Sony được chơi trên một máy tính chạy Windows), hoặc có thể là một sửa đổi đối với một chương trình hợp pháp - đó là khi nó đi kèm với Trojan.]

Không hề có cảnh báo, không hề thấy bị tấn công mà hán đã đột nhập thành công thì chuyện này phải giải thích như thế nào? Chỉ có thể là dùng cửa sau mà thôi.

Trên màn hình nhanh chóng xuất hiện một hàng chữ:

-Tôi cần làm chuyện đó lắm sao?

Thấy dòng chữ này, đám người xem hít một hơi khí lạnh. Là lập trình viên, hơn nữa những người đứng đây đều là lập trình viên đỉnh cấp, tất nhiên là bọn họ có thể hiểu được ý tứ của dòng chữ này, nhưng họ đều cảm thấy người kia quá cuồng vọng rồi!

Không cần cửa sau? Như vậy có nghĩa là trên thế giới hiện giờ không có bất cứ cái tường lửa nào có thể ngăn cản được hán, chỉ cần hán muốn là có thể tùy tiện tiến vào bất cứ địa phương nào có kết nối internet!

Tuy nghĩ người kia quá cuồng vọng thế nhưng mọi hiện giờ chỉ còn cách tin tưởng mà thôi, bởi vì cái tường lửa này đã được họ nghiên cứu rất kỹ lưỡng, không thể không có lòng đề phòng được. Đối phương tự nhiên cho không mình thứ tốt thế này thì điều đầu tiên bọn họ làm là “Kiểm tra xem có cửa sau hay không? Ai biết được hán có lợi dụng cơ hội cài trojan vào hay không? Hơn nữa, dù cho đối phương có kỹ thuật cao siêu thì cũng có sơ hở, sơ hở, hán không thể nào cái gì cũng biết được, cho nên, bọn ta thêm thắt này nọ vào cái tường lửa thì hán có thể mò ra sao?”

Thế như càng nghiên cứu thì đám người này càng cảm giác được SM.MH quả thật là “sâu không lường được”, bởi vì những kỹ thuật bọn họ nắm được thì trong cái tường lửa này có hết, cho nên có muốn thêm thắt cái gì đó thì cũng không làm được! À, ngoại trừ làm cho giao diện của nó xinh đẹp lên một chút.

Hác Ái Quốc cố nén sự kích động trong lòng, gõ vào:

-Nếu ngài không lưu lại cửa sau thì ngài vào bằng cách nào? Chúng tôi hy vọng ngài có thể cho một lời giải thích. Chúng tôi kính trọng ngài nhưng mong là ngài đừng để chúng tôi thất vọng

Bên kia nhanh chóng trả lời:

-Có những lỗ hổng phần cứng không thể nào bù đắp bằng phần mềm được, điểm này chắc anh cũng rõ chứ? Máy tính hiện tại đều có chứa họa ngầm, tuy trang thiết bị của quân đội an toàn hơn nhiều so với đồ dân dụng nhưng không phải là an toàn tuyệt đối, tôi có ít nhất là 27 phương pháp đột nhập vào hệ thống của các anh mà không một gây ra một tiếng động nào, các anh đừng hòng phát hiện

“27 phương pháp?!”

Mọi người đều chấn động một lúc, lúc này SM.MH lại tiếp tục:

-Hiện giờ tôi có một vấn đề đang muốn thương lượng, trong số các vị có ai có thể đại diện được không? Nếu không có thì phiền các vị liên lạc với lãnh đạo dùm

Thấy dòng chữ này có không ít người cảm thấy tức giận, nghĩ thầm “Có quan trọng hóa vấn đề không đây?”

Nhưng trên màn hình hiện ra dòng chữ khác:

-Vì tương lai của các trẻ em nước ta, xin các vị nhanh nhanh dùm!

“Vì trẻ em?”

Cả đám người này đều không hiểu ý tứ của hán, Hác Ái Quốc khẩn trương đáp:

-Xin hỏi ngài những lời này là có ý gì?

Ông ta nghĩ “Hay là các nước khác sử dụng thủ đoạn đặc biệt gì đó để đối phó với trẻ em trong nước?”, sau đó ông ta nhanh chóng bổ sung:

-Tôi là Hác Ái Quốc, Phó Cục trưởng Cục CNTT của Bộ Quốc phòng, quân hàm Thượng Tá, tôi có đủ quyền hành để trực tiếp thương lượng

Trầm mặc một chút, 2 giây đồng hồ đối với đám người Hắc Ái Quốc thì lâu như là 2 năm vậy! Tiếp sau đó trên màn hình xuất hiện một bảng thống kê, trong bảng thống kê này là hàm lượng melamine trong sữa của mười mấy hãng sữa bột trong nước.

“Ặc, đây là cái quỷ gì?”, cả đám người đều tròn tròn mắt, vốn nghĩ là SM.MH sẽ phát ra tin tức gì kinh thiên động địa nhưng ai mà ngờ chỉ là... sữa bột?

“Melamine là cái chó gì vậy?” đúng là “khác nghề như cách nư” mà. Có mặt trong văn phòng này đều là chuyên gia CNTT, hiểu biết về dược phẩm hay hóa chất không thể nói là dốt đặc cán mai, nhưng căn bản là không ai biết melamine là cái thứ đồ chơi gì.

Không chờ bọn họ đi mời chuyên gia hóa học tới, trên màn hình xuất hiện thành phần và tác hại của melamine, quan trọng nhất là câu:

-Hiện giờ hầu hết sữa bột trong nước đều chứa chất này, sau khi melamine vào cơ thể sẽ làm kết sỏi thận, nếu nghiêm trọng có thể gây suy thận dẫn thậm chí dẫn tới tử vong!

Cả đám người nhìn nhau, không biết phải nói cái gì cho đúng.

Chuyện này đúng là chuyện lớn, nhưng vấn đề là chuyện này mà tìm tới Cục CNTT có phải là hơi kỳ cục hay không? Chuyện này giống y như là tìm thợ rèn rồi kêu hắn may quần áo vậy, làm nghề làm nghề rồi nha!

Thật ra Trần Húc cũng là bất đắc dĩ, hắn đi đâu tìm người đây? Ngoại trừ đám quân đội được mình tặng cái tường lửa nên có chút giao tình thì hắn phải đi đâu tìm người? Ai sẽ cho hắn mặt mũi?

Hắc Ái Quốc lau mồ hôi, lùm xùm cả buổi thì ra là chuyện này. Lúc mới bắt đầu SM.MH nói nghiêm trọng như thế làm hắn tưởng là toàn bộ trẻ em trong nước đang gặp chuyện nguy hiểm gì chứ, nếu báo cáo chuyện này lên trên thì cấp trên sẽ nói thế nào đây???

Cả đám đang bối rối thì trên màn hình lại hiện ra một câu:

-Có người nói “Mỗi ngày uống 1 ly sữa, thì dân trong nước sẽ cường tráng”, còn hiện giờ là “Mỗi ngày uống 1 ly sữa, thì dân trong nước sẽ nhanh chóng kết sỏi thận”! Nếu rạng sáng mai chính phủ không có động tác gì thì tôi sẽ phá lệ, sử dụng năng lực của mình đưa chuyện này ra ánh sáng, kêu gọi áp lực từ giới truyền thông và dư luận của người dân

Hắc Ái Quốc hoảng hồn, vội vàng hỏi:

-Ngài sẽ làm gì?

-Rất đơn giản, ngày mai tôi tấn công trang web có lưu lượng lớn nhất nước, đăng tải liệu này lên trang chủ 1 tuần. Tôi biết truyền thông trong nước được quản lý rất nghiêm khắc, nếu làm thế mà không có hiệu quả thì tôi tấn công các trang web lớn của nước ngoài, thậm chí là đăng tải tài liệu này lên trang chủ của Nhà Trắng. Còn chuyện danh dự của chính phủ hay của các hãng sữa có bị tổn thất thế nào thì không thuộc phạm vi tôi quan tâm rồi. Tôi chỉ có một yêu cầu đó là nghiêm trị hung thủ vi phạm pháp luật và kỷ luật, giết 1 người răn đe 100 người!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Thiết Bị Kiểm Tra An Toàn Vệ Sinh Thực Phẩm Dân Dụng

Chuyện này nên gọi là cái gì?

Hiện giờ Hắc Ái Quốc đang hận không thể đánh đập Bộ trưởng Bộ Vệ sinh một trận thật dã man! [hình như ở Việt Nam không có cái Bộ này]

Người nói đi, Bộ Vệ sinh các người quản lý bất lực, tạo ra một cái lỗ lớn như thế này, lại còn làm cho Cục CNTT của chúng ta phải gánh, chuyện này phải gọi là cái chó má gì chứ???

Sự kiện sữa bột này, nếu theo lời của SM.MH thì đúng là rất lớn chuyện à nha. Khoan nói chuyện khác, hiện giờ trong Viện Khoa học có mấy vị chuyên gia mới sinh con, đám nhỏ này đều phải uống sữa bột, mà toàn là uống sữa bột Trung Quốc. Nếu mấy đứa bé này có chuyện gì thì quốc gia phải giải thích thế nào với những người đang dâng hiến sức lực cho quốc gia?

Mọi người đang có mặt đều có cảm giác hiện giờ chỉ cần SM.MH nói là họ không cần suy nghĩ cũng biết đó là sự thật.

Nguyên nhân hả? Rất đơn giản.

Người ta chính là đại thần thông, nhất định sẽ không bị “rảnh rồi sinh nông nổi”, tự nhiên chạy tới đây nói dối làm cái chó gì, bởi vì chuyện này có liên quan gì tới người ta đâu? Mà cũng chả có lợi ích gì cả.

Hơn nữa, thấy câu cuối cùng của SM.MH, Hắc Ái Quốc cũng biết là hắn sẽ làm thật. Bởi vì trước đây có chuyên gia tâm lý học dựa trên những hành vi của SM.MH, mà suy luận ra rằng: ngày đó, vào thời khắc tối hậu, SM.MH lòi cả bọn Snake ra ánh sáng, từ đó có thể thấy được vị đại ca này không phải là đèn hết dầu. Hắn làm việc rất có nguyên tắc, nhưng nếu có những việc vượt qua giới hạn của hắn đặt ra thì sẽ làm hắn tức giận!

Hiện giờ hắn nói nếu rạng sáng mà chính phủ không có hành động thì Hắc Ái Quốc có thể khẳng định 100% là hắn sẽ làm thật! Hắn sẽ hack rặng các website lớn trong nước, thậm chí là của nước ngoài! Hắn nhất định phải đem chuyện này ra ánh sáng cho bằng được! Đến lúc đó thì chắc chắn chính phủ sẽ mất hết uy tín, cho dù là quản lý truyền thông có nghiêm ngặt hơn cũng không có tác dụng gì!

Huống chi, loại chuyện thế này quản lý truyền thông có ý nghĩa gì chứ? Nếu làm căng thì không phải sẽ làm cho người dân thất vọng, đau khổ hay sao?

Đương nhiên là không có ai dám hoài nghi thực lực của SM.MH, hack các website trong lẫn ngoài nước, thậm chí là của Nhà Trắng, hơn nữa còn tuyên bố là “treo” hắn 1 tuần?

Nếu có người nào khác dám nói câu này thì chắc chắn bị người ta cười cho thúi đầu nhưng mà vị đại ca này nói ra thì trong tiềm thức mọi người đều cho rằng hắn dám nói thì dám làm. Còn chuyện thành công hay không thì... Trời ạ! Cái này cũng phải thảo luận nữa sao? Nếu có người dám hoài nghi hắn không làm được thì các chuyên gia trong phòng này đều trực tiếp mắng chửi cho đến khi hắn chết!

Lúc này Hắc Ái Quốc rất đau đầu, làm sao đây? Thật ra chuyện này đúng là tuyệt đối không thể tha thứ được, mà chộc giận đại ca này cũng không phải là hành vi sáng suốt. Tất nhiên, đường đường là Cục CNTT của Bộ Quốc phòng thì không thể nào sợ một người được, nhưng vấn đề là hành động của người ta hoàn toàn xuất phát từ hảo tâm, vì việc thế này mà đắc tội với người ta thì đáng giá sao?

Còn nữa, e hèm, Hắc Ái Quốc rất muốn biết cái “lỗ hổng phần cứng” mà SM.MH nói rốt cuộc là cái gì?

Vì thế Hắc Ái Quốc vừa kêu người gọi điện thoại cho Cục Trưởng, nhờ ông ta báo cáo chuyện này cho cấp trên, vừa gõ chữ trấn vị đại ca kia:

-Ngài yên tâm đi. Chúng tôi nhất định sẽ xử lý tốt chuyện này. Xin ngài hãy tin tưởng vào hiệu suất làm việc và thành ý của chúng tôi

Bên kia “Ừ” rồi nín thinh, không có câu nào nữa, thật ra là lúc này Trần Húc hồi hộp đến mức muốn tiểu luôn ngay trong quần!

Xâm nhập máy tính của Bộ Quốc phòng rồi còn uy hiếp cán bộ cao cấp của quốc gia, mấy cái tội này cộng lại mà bị tóm thì phải ngồi nhà đá, gỡ bao nhiêu cuốn lịch???

Tuy hiện giờ Trần Húc đã học được nhiều thủ đoạn tấn công, nhưng nếu muốn xâm nhập được vào máy tính của Cục CNTT Bộ Quốc phòng thì... hô hô... với trình độ của hắn thì phải tập luyện ít nhất là 180 năm nữa may ra mới có thể thành công. Nhưng mà dựa theo các lỗ hổng phần cứng do Tiểu Mẫn cung cấp thì chuyện xâm nhập vào máy tính rất đơn giản, mấy cái lỗ hổng này chính là một loại cửa sau, nếu dùng cái cửa sau này thì có thể dễ dàng xâm nhập vào máy tính của đối phương thông qua inte.

Mấy cái lỗ hổng này là những thiếu sót của kỹ thuật phần cứng hiện tại, cho nên hầu hết máy tính đều mắc phải lỗi này. Trần Húc chỉ việc dựa trên đặc điểm của những lỗ hổng đó để biên soạn ra một cái phần mềm là có thể thoải mái đột nhập vào máy tính của người ta. Chuyện này cũng giống như một người chỉ biết chút xíu võ công đối mặt với tuyệt đỉnh cao thủ, nếu hắn xách kiếm xông tới thì chắc chắn là sẽ xong đời với vị cao thủ nọ, thế nhưng hắn lại cảm... sùng máy!

Tiểu Mẫn khuyên hắn nên hạn chế việc sử dụng mấy cái lỗ hổng này - tất nhiên là ngoại trừ những thời điểm quan trọng, bởi vì chuyện này giống như là chơi game mà xài cheat code vậy - thật ra bản thân Trần Húc có 1 cái máy tính đến từ tương lai thì đã là “chơi gian lận” rồi - mà cho dù có chơi gian lận thì cũng đừng có làm quá nhiều, nếu không thì kỹ thuật của Trần Húc sẽ không thể nào tiến bộ được.

Hiện giờ Trần Húc cũng là bất đắc dĩ mà thôi, nếu chuyện này hắn không ra mặt thì chỉ sợ sẽ có nhiều trẻ em bị “đỉnh chướng”. Thị trường sữa bột Trung Quốc quá hỗn loạn, thế còn các ngành nghề có liên quan khác thì sao?

Vừa rồi Trần Húc thấy nhiều bài viết nói đến trong thực phẩm có chất độc, hắn cảm thấy thật ghê tởm. Ông bà xưa có câu “Dân dĩ thực vi tiên” [người dân lấy cái ăn làm đầu], nhưng bây giờ dám thương nhân bắt lương nhiều lắm, nhiều tới mức rất đáng sợ, chẳng lẽ bây giờ chuyện kiếm tiền quan trọng tới nỗi phải vứt bỏ cả lương tâm hay sao?

Hiện nay hệ thống pháp luật còn quá nhiều sơ hở cộng thêm lương tâm của nhiều quan chức quá kém nữa, nếu chỉ dựa vào sự giám sát của chính phủ thì chắc chắn là không đủ, hừm, cái vũng lầy này quá sâu đi. Cha Trần Húc làm hãng dược phẩm, hằng năm đều phải “giao tiếp” với quan chức địa phương, Trần Húc đã thấy rất nhiều chuyện cho nên “mưa dầm thấm đất”, biết rất nhiều chuyện mờ ám, chẳng qua hắn lười bàn tới mà thôi.

Bắt lực trong quản lý, thương nhân có lòng dạ hiểm ác thì quá nhiều, đối với mấy công ty lớn thì quan chức cứ mắt nhắm mắt mở, hừ, hết vòng bảo hộ này tới vòng bảo hộ khác nha!

Nếu xảy ra chuyện, ừm, nếu là chuyện không tới mức không thể thu xếp thì cứ “lớn hóa nhỏ, nhỏ hóa không”, cuối cùng thì dân chúng không biết được cái gì cả. Mà sau khi mọi chuyện được thu xếp yên ổn thì sự việc vẫn được tiếp diễn, đây là một vòng tuần hoàn ác tính!

Vì sao loại chuyện thế này cứ phát sinh mãi? Trước đây cũng đã từng có chuyện sữa bột nhiễm độc rồi đến lần này cũng thế, có một đám người cứ đường đường chính chính bày bán độc dược thế mà vẫn sống phây phây, vì sao dân chúng không phản đối?

Nguyên nhân hả? Rất là đơn giản, đó là bởi vì người dân hoàn toàn không biết trong đó có độc!

Nếu như biết có độc thì quý cũng không thèm mua ấy chứ!

Người dân hoàn toàn tin tưởng vào các xí nghiệp, tin tưởng vào sự giám sát của chính phủ! Hơn nữa, quan trọng nhất chính là tự bọn họ không thể kiểm tra được! Họ không thể nào biết được mấy thứ này có độc hay không? Cho nên chỉ có thể bắt chước Thần Nông: tự lấy bản thân thử độc!!!

Cứ như thế thì quyền lợi của dân chúng làm sao mà được bảo đảm?

Khi điện thoại được nối thông, Hắc Ái Quốc thuật lại mọi chuyện, sau khi nghe tin này, Cục Trưởng Cục CNTT cũng chỉ có thể cười trừ, sau đó thành thành thật thật báo cáo lên cấp trên, để xem cấp trên sẽ xử lý thế nào.

Cái chuyện Cục CNTT lại bị kêu đi quản chuyện của Bộ Vệ sinh có vẻ quá kỳ cục rồi!

Nhưng hết cách rồi, ai kêu người ta là Thần chứ!

Nhân viên Bộ Vệ sinh nghe được tin này cũng tức giận xị khói lỗ mũi, bọn họ đâu có sùng bái SM.MH tốt đỉnh như đám nhân viên kỹ thuật máy tính, bọn họ cảm thấy Cục CNTT có bàn tay quá dài, quá kiêu ngạo rồi. Nhưng họ có nghe nói là lãnh đạo cấp trên đích thân đưa thằng cha kia lên làm nhân vật quan trọng cấp S, cho nên họ có tức giận cũng không có chỗ để trút giận, hơn nữa, nếu sửa bột thật sự có vấn đề thì với độ mẫn cảm siêu cao về chính trị, bọn họ có thể dự đoán được hậu quả của nó.

Đại biểu của Bộ Vệ sinh đến để thương lượng về cách thức giải quyết vấn đề, khi hán đi vào văn phòng của Cục CNTT thì hán thấy đám nhân viên Cục CNTT đang bận rộn trước màn hình máy tính.

“Vội vội vàng vàng làm cái quỷ gì đây?”

Vị đại biểu này rất kinh ngạc nên chạy tới nhìn vào màn hình máy tính, hán phát hiện đây là bản thuyết minh sản phẩm gì đó, cái sản phẩm này có tên là “Thiết bị kiểm tra an toàn vệ sinh thực phẩm dân dụng”.

“Cái chó gì thế này?”

Nhưng nhìn tới nội dung bản thuyết minh thì sắc mặt vị đại biểu này trở thành trắng bệch!

Đại khái trong bản thuyết minh nói là sản phẩm này có thể tích khá nhỏ - chỉ tương đương một cây bút bi, chi phí chế tạo thì rất rẻ tiền - chỉ khoảng 30 đồng, còn cách sử dụng thì rất đơn giản - khi cần kiểm tra thực phẩm thì chỉ cần bỏ chút bột phần của thực phẩm đó vào máy, chỉ mất khoảng 2 phút là có kết quả, trong kết quả có báo cáo chi tiết về hàm lượng vi-ta-min, a-bu-min, hàm lượng chất phụ gia, có độc tố hay không? Nếu có thì thành phần cấu tạo thế nào, hàm lượng bao nhiêu? Có vượt quá chỉ tiêu cho phép hay không? Sẽ tạo thành thương tổn gì đối với cơ thể.v.v...

Đại biểu Bộ Vệ sinh bữu môi cười nói:

-Không thể nào! Hiện giờ làm gì mà có kỹ thuật đẳng cấp này?

Hán làm nghề này thì tất nhiên biết rất rõ những mặt tối trong ngành thực phẩm, nếu cái thiết bị quỷ quái kia mà làm được như trong thuyết minh thì... chỉ sợ là có hơn phân nửa lượng thực phẩm hiện đang lưu thông ngoài thị trường sẽ bị tùm, lúc đó thì phiền phức cực lớn!!!

Hắc Ái Quốc tròn trắng mắt, hơi cao giọng:

-Cái gì mà “không thể nào”? Theo tài liệu của hán cung cấp thì chúng tôi có lý do để tin tưởng là hoàn toàn có thể chế tạo ra thiết bị này. Tuyệt đối 100% là sự thật! Còn về chuyện kỹ thuật ấy há? Hô hô... ông đứng là ếch ngồi đáy giếng mà. Ông có biết hán là ai hay không? Là SM.MH đó! Ông có biết mấy lần hán ra tay như thế nào không? Lần nào cũng kinh thiên động địa, thứ nào hán lấy ra cũng toàn là “Thần khí” cả! Hừ, cái gì mà “không thể nào” chứ?!!

Đại biểu Bộ Vệ sinh nuốt khan một cái “Nếu cái đồ quỷ này được sản xuất thì đám người bên mình sẽ làm cái gì? Còn giá trị để tồn tại sao?

Hắc Ái Quốc không nói tiếng nào, kéo màn hình xuống, phía dưới có viết một đoạn:

-Hiện giờ vệ sinh thể chất, an toàn thực phẩm có quá nhiều tiêu cực. Ngành công nghiệp thực phẩm được che chắn bằng quá nhiều bức màn, quan thương cấu kết. Cơ quan kiểm tra an toàn thực phẩm thì có thiết bị, kỹ thuật lạc hậu, hơn nữa, chỉ kiểm tra được những sản phẩm thông thường. Đám thương nhân lòng dạ hiểm ác, vì lợi ích mà không thèm để ý tới sức khỏe, tính mạng của người tiêu dùng, mặc dù lúc nào cũng hô to các loại khẩu hiệu nhưng thật ra không hề mang tính thực tế.

-Người dân trước giờ vẫn bị bủa vây trong mê cung thì cũng thôi vì cũng có vài thứ tuy không đạt chất lượng nhưng ăn vào cũng không đến mức chết người, thế nhưng sự kiện sửa bột này thật sự làm cho bản thân tôi không thể nhìn được nữa! Một hộp sữa có giá từ trên 100 đồng tới mấy trăm đồng, có không ít người làm cha mẹ phải nhìn ăn phần mình để dành tiền mua sữa cho con nhưng lại có người dùng thủ đoạn hãm hại trẻ em như thế này để kiếm chác những món lợi kẻch sử!

-Lần này tôi nghiên cứu ra thiết bị này cũng chỉ là bắt đắc dĩ mà thôi. Người dân cần phải nắm an toàn của mình trong tay, mà ngành sản xuất thực phẩm cũng cần một thời gian để tẩy rửa các tiêu cực. Bệnh nhiều thì phải uống thuốc mạnh. Cho nên, nửa năm sau, tôi sẽ sản xuất thiết bị này bán đại trà, ai cũng có thể mua được, để cho người dân có thể nắm được quyền lực của mình, có thể tự mình giám sát, kiểm tra chất lượng của thực phẩm. Bởi vì họ

xứng đáng để có quyền lực này!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: Phát Tài...

Nếu bây giờ cái “Thiết bị kiểm tra an toàn vệ sinh thực phẩm dân dụng” này được đưa ra thị trường thì sẽ sinh ra hậu quả thế nào?

Không ngoài dự đoán thì sẽ có hơn phân nửa lượng thực phẩm đang lưu thông trên thị trường không đạt chuẩn, mà cái “không đạt chuẩn” này lại được hiển thị một cách rất trực quan, rất sinh động, mấy thứ thực phẩm chuyên môn quảng cáo hàm lượng vi-ta-min, a-bu-min thế này thế nọ sẽ bị lòi đuôi ngay!

Ai cũng biết quảng cáo là cái thứ gì? Quảng cáo chính là “thôi da bò”, là “nổ tung tóe”! Hiệu quả của một sản phẩm qua tay quảng cáo thì được nâng lên mấy lần! Giống như cái thứ thuốc “Nào Bạch Kim” nổi tiếng là nhờ cái gì? Không phải là nhờ câu quảng cáo “Lễ mừng năm mới năm nay không nhận quà, chỉ nhận Nào Bạch Kim” hay sao? [chiến lược kinh doanh nổi tiếng thế giới của Sử Ngọc Trụ]

Ngoại trừ các sản phẩm bảo vệ sức khỏe thì còn có các loại thực phẩm ghi lên nhãn hiệu của mình là hàm lượng a-bu-min cao thế này thế nọ, hàm lượng sắt cao thế nọ thế kia,... Mấy cái thứ này ghi y như nó là “Thập toàn đại bổ” vậy, chỉ cần ăn cái bánh quy linh tinh này nọ là các bạn nhỏ sẽ mạnh mẽ lên như thủy thủ Popeye ăn rau chân vịt vậy!

Còn có cái gì mà “cao rắn tinh khiết” [xà phấn tinh khiết], được quảng cáo là “nếu không tinh khiết thì bồi thường 10.000 đồng”, vấn đề là chỉ có quý mới biết được cái thứ đó có tinh khiết hay không?

Ngoài ra, trên thị trường còn tràn lan hàng giả, hàng hết hạn sử dụng, .v.v... Mấy cơ quan chức năng thì bó tay vì “không đủ lực lượng, không đủ kỹ thuật .v.v...”, cuối cùng chỉ có người dân là mắc mưu mà thôi.

Thế nhưng nếu người tiêu dùng có khả năng tự mình kiểm tra các loại sản phẩm đó thì sao?

Lúc đó chắc chắn là đám sản phẩm quảng cáo thổi tung tóe kia sẽ phải chịu áp lực siêu lớn. Đưa những kỹ thuật kiểm tra, đo lường vô cùng thần bí, vô cùng cao thâm đến tay người dân thông qua một thiết bị sử dụng siêu đơn giản thì giống như đưa “lưỡi gươm Phán Quyết” vào trong tay họ vậy, lúc đó mỗi người đều có Hỏa Nhãn Kim Tinh thì thị trường ngày càng có trật tự, ba cái thứ gian thương chuyên tung hàng giả, hàng kém chất lượng sẽ ngày càng ít không gian sinh tồn.

Là một sinh viên, khi Trần Húc phát hiện trong kho dữ liệu của Tiểu Mẫn có đầy đủ tư liệu của thiết bị này, hấn kích động khó kềm chế. Bởi vì hấn thấy rằng nếu thiết bị này được sản xuất và tung ra thị trường thì hiệu quả siêu siêu cao! Chắc chắn là sẽ sinh ra lợi nhuận rất khổng lồ!

Nhưng dù sao Trần Húc cũng chỉ là một gã sinh viên năm nhất, có rất nhiều chuyện hấn chưa từng trải qua, thậm chí là chưa từng nghe qua hoặc là có nghe nhưng đều thêm nhớ, cho nên hấn đánh giá quá lạc quan rồi.

Lúc này Hắc Ái Quốc và vị đại biểu Bộ Vệ sinh tuân mò hôi như mưa, nguyên nhân là bọn họ đều là người từng trải, hơn nữa đứng ở địa vị cao, cho nên tất nhiên là đã từng thấy mặt tối của những ngành nghề, vì thế bọn họ biết nếu sản phẩm này được tung ra thì tất nhiên thị trường sẽ có quy củ hơn thế nhưng rất nhiều xí nghiệp lớn thậm chí là nhiều tập đoàn sẽ bị ảnh hưởng nặng nề!

Hậu quả này thật sự là quá lớn, họ không dám nghĩ tới!

Hiện tại, hầu hết các sản phẩm có chứa “thêm” thứ này thứ nọ, chỉ khác nhau là được “thêm” nhiều hay ít mà thôi. Có vài chuyện thì mọi người mắt nhắm mắt mở cho qua, vì dù sao cũng không gây trở ngại gì, ví dụ như có thứ thuốc kêu là “thuốc bổ lòng trắng trứng” gì gì đó, được quảng cáo là cao thực vật quý hiếm trộn với lòng trắng trứng, thật ra cái thứ này chỉ là bột đậu nành nhưng được bán với giá 100 đồng/1 hộp.

Các công xưởng, xí nghiệp thu lợi bất chính bằng phương pháp này thì nhiều vô số kể, một khi bị phanh phui thì danh dự của những công xưởng, xí nghiệp đó sẽ tụt dốc không phanh, những chuyện thế này sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng tới thị trường sản xuất trong nước! Mà một khi thị trường sản xuất trong nước bị đá kích thì thuế thu được sẽ bị giảm, thậm chí sẽ có rất nhiều người bị thất nghiệp, hơn nữa, lúc đó các sản phẩm của nước ngoài sẽ nhân cơ hội tràn vào, .v.v... Mấy chuyện này toàn là bất lợi nghiêm trọng!

Cho nên đám người Hắc Ái Quốc chỉ biết buồn bực, vô đầu bứt tóc. Tuy vị đại ca này có lòng hảo tâm và ý tưởng rất tốt nhưng phương pháp của hấn quá cực đoan, hoàn toàn không chừa đường lui cho người ta!

Cái “Thiết bị kiểm tra an toàn vệ sinh thực phẩm dân dụng” này có 2 bộ phận, một bộ phận là vỏ ngoài và một con chip vi điều khiển [vi điều khiển/microchip: là một cái máy tính hoàn chỉnh, được thu nhỏ và tích hợp trên một con chip. Nó khác với vi xử lý (CPU) trên máy tính nhé. Trên con chip này có nhiều ngõ vào/ra, khi nhận được tín hiệu từ các ngõ vào thì nó sẽ tự tính toán dựa trên phần mềm được lập trình sẵn và nạp vào chip, sau đó nó sẽ xuất các kết quả tới các ngõ ra. Nó thường được dùng trong các thiết bị điện tử trong nhà và vi sóng, máy giặt, tủ lạnh, .v.v...], còn bộ phận kia là một loại màng sinh học đặc biệt.

Với kiến thức của Hác Ái Quốc thì ông ta biết rằng số liệu về con chip vi điều khiển này là thật 100%, kỹ thuật hiện tại có thể chế tạo ra được, nhưng còn cái màng sinh học kia thì ông ta dốt đặc cán mai.

Theo bản thuyết minh kia thì cái màng sinh học này mới chính là bộ phận mấu chốt để đo lường các nguyên tố, nó chỉ sử dụng được 1 lần, chi phí để chế tạo thì siêu rẻ, chỉ tốn không tới 1 xu. Nếu để dung dịch pha loãng từ bột thực phẩm với nước vào thì các vách ngăn tương ứng của màng sinh học này sẽ hấp thu, phản ứng với từng loại nguyên tố có trong dung dịch đó, sau đó các phản ứng này sẽ được con chip kia tính toán, đưa ra kết quả kiểm tra.

Thủ đoạn cao siêu thế này quả nhiên là tiện lợi, nhanh chóng hơn các phương pháp đo lường hiện giờ rất nhiều. Còn về độ chính xác thì tuy hiện giờ chưa có thành phẩm nên còn chưa biết nhưng Hác Ái Quốc biết chắc “Bất kể thứ gì mà Đại thần SM.MH đưa ra thì đều đã được hắn kiểm tra rất nghiêm ngặt. Bởi vì nếu chưa kiểm tra làm sao hắn dám đưa ra?”

Rốt cục SM.MH là ai? Trong tay hắn còn nhiều “đồ chơi” thế này hay không? Hắn thuộc về một tổ chức đáng sợ tới mức nào?

Hác Ái Quốc đành phải vừa kêu người liên hệ chuyên gia Công nghệ sinh học tới nghiên cứu tài liệu của màng sinh học, vừa nghĩ cách coi có thể “câu giờ” hay không.

“Không thể không câu giờ được!!!”

Loại thiết bị này quá thực dụng, không thể và cũng không có lý do gì đi “đim hàng”!

Cho dù là cấm bán hàng trong nước thì đối phương chạy ra nước ngoài bán, sau khi gây sóng gió ở nước ngoài thì người trong nước không thể nào không biết được, đến lúc đó dân chúng biết được chính phủ vậy giết một loại thiết rất có ích cho người dân thì họ sẽ nghĩ như thế nào? Uy tín của chính phủ sẽ rơi tự do xuống vực thẳm!

Cho nên đại biểu Bộ Vệ sinh đành vừa khẩn cấp xin chỉ thị của cấp trên, vừa cầu xin Hác Ái Quốc liên lạc với vị địa ca kia, để xem có thể thương lượng dời “ngày phát hành” thiết bị nọ được hay không.

Thấy những lời phân tích của Hác Ái Quốc, lúc này Trần Húc mới nghĩ tới chuyện này sẽ nghiêm trọng ra sao, trong lòng hắn có một con buồn bực nhưng không thể phát tiết. Thấy Hác Ái Quốc nói rằng “Chuyện này chủ yếu là do các công ty quản lý cấp dưới không chặt chẽ cho nên mới sinh chuyện” Trần Húc chỉ cười lạnh.

“Quản lý cấp dưới không chặt chẽ?” Cái thứ này mà cũng gọi là lý do à?

Chỉ cần là công ty thực phẩm thì nhất định phải bảo đảm tính an toàn. Giống như sự kiện sữa bột lần này, có thể đúng là Lão Đại của mấy hãng sữa không có hạ lệnh cho đàn em pha loãng sữa với nước rồi trộn thêm melamine vào nhưng không thể nói là họ không biết chuyện này được.

Lãnh đạo mà quản lý thủ hạ không chặt chẽ thì đó là lỗi của lãnh đạo. Ngoài mấy hãng sữa ra thì còn có các cơ quan có liên quan nữa, đừng có ai nghĩ tới chuyện tránh khỏi dính líu tới chuyện này.

Nhưng Trần Húc cũng biết đạo lý không nên bức người tới đường cùng, vì nếu như làm thế thì hậu quả là “ngọc đá cùng tan”, nếu làm thế mà kinh tế cả nước suy sụp, uy tín của quốc gia trong lòng người dân bị tổn hại thì đó cũng không phải là kết quả mà hắn muốn thấy.

Cho nên hai bên trải qua một lúc thảo luận thì đạt thành thỏa thuận: Thời gian phát hành “Thiết bị kiểm tra an toàn vệ sinh thực phẩm dân dụng” này được dời lại đến 1 năm sau. Trong khoảng thời gian 1 năm này, quốc gia phải âm thầm áp dụng những thủ đoạn sấm sét để giám sát và khống chế những công ty sản xuất thực phẩm. Sau 1 năm đó thì quốc gia sẽ thành lập 1 công ty chuyên sản xuất, tiêu thụ và tuyên truyền cho “Thiết bị kiểm tra an toàn vệ sinh thực phẩm dân dụng”.

Tất nhiên loại chuyện thế này không phải do Hác Ái Quốc và đại biểu Bộ Vệ sinh có thể quyết định được, bởi vì đây là chuyện quá lớn, khiến cho đám lãnh đạo phía trên phải coi trọng nên đích thân chạy tới để đàm phán.

Ngoài ra quốc gia còn thiết lập đại lý tiêu thụ ở nước ngoài, những đại lý tiêu thụ ở nước ngoài này được giao cho kiểu bào ở đó gánh vác, tổng lợi nhuận khi tiêu thụ sẽ được trích ra 10% rồi gửi vào 1 tài khoản ngân hàng Thụy Sĩ, đó là thành ý quốc gia cảm ơn SM.MH.

Chuyện này cũng là bắt buộc dĩ.

Quân đội đã thiếu SM.MH 1 cái nhân tình do chuyện tường lửa lần trước, vì thế mà Báo Bối Mầu Lam vừa được khen ngợi vừa bị phê bình.

Bị phê bình là do “Hắn nói không cần tiền thì cô lập tức không thèm nói chuyện tiền hả?!”

Dân nước mình từ xưa tới nay nếu nói chuyện quan hệ thì đều chú ý tới lễ tiết, khách sáo, còn nếu là buôn bán thì phải chú trọng công bằng và danh dự. Người ta tặng cho anh thứ tốt như thế mà anh không chịu xi chút xíu lợi ích thực tế gì cho người ta, chỉ đưa “chỉ phiếu không” – SM.MH không muốn xuất hiện trong đời thật thì đưa số điện thoại đặc biệt kia cho hắn có lợi ích gì?

Lần đầu hợp tác đã cho người ta chịu thiệt, người ta có tinh thần tặng không mấy chục triệu cho quốc gia thì đúng là rất đáng quý, rất đáng biểu dương, nhưng nếu quốc gia không tỏ vẻ gì thì làm sao còn có cơ hội hợp tác với người ta?

Đừng nghĩ đem nhốt tiền vào ngân hàng Thụy Sĩ là hành động không sáng suốt, nếu bỏ nhiều tiền như thế trong ngân hàng nước mình thì sẽ tạo ra giá trị

lớn thế nào?

Bỏ tiền vào ngân hàng nước mình mà muốn không bị giám sát thì thật là khó nha, với lại làm thế thì giống như tay này mình đưa tiền cho người ta rồi cười nói “Cho anh nè”, thế nhưng lại thò tay kia ra lấy lại, SM.MH đâu phải là thứ ngu ngốc. Chỉ bằng lấy thân phận kiều bào ở nước ngoài, đem tiền gửi vào tài khoản ngân hàng Thụy Sĩ, ai cũng biết ngân hàng Thụy Sĩ có tính trung lập và an toàn nhất thế giới, làm thế thì giống như là đem tiền trong túi mình nhét vào túi của người khác, tuy rằng có chút tổn thất nhưng so với lợi ích thu được thì thật không đáng để nhắc tới, đồng thời còn kéo gần quan hệ với SM.MH, sau này có thứ gì tốt thì hẳn sẽ “nhớ” tới mình trước tiên.

Dù sao thì cũng có một số người không để ý tới lợi ích nhưng cũng chẳng có ai hào phóng tới mức ngu ngốc, đem hết thứ tốt của mình tặng không cho người khác cả.

Đương nhiên, Hắc Ái Quốc cũng cấp cho SM.MH một phần mềm thông tin đặc thù, thông qua phần mềm này có thể liên lạc trực tiếp với nhân viên Bộ Quốc phòng, vì dù sao thì không có ai chịu nổi cảnh vị đại ca này cứ có việc cần liên lạc thì cứ chạy tới hack máy tính của mình cả, có gây nguy hiểm hay không thì khoan bàn tới, nhưng làm thế thì đã kích lòng tự tin của đám chuyên gia như mình lắm đó!

Trần Húc nhìn thấy một chuỗi số tài khoản và mật mã xuất hiện trên màn hình thì không biết phải nói gì.

Theo cách nói của Hắc Ái Quốc thì “Thiết bị này cũng giống như Khắc tinh bệnh đại vậy, lợi nhuận trong nước thì không đáng để nhắc tới nhưng ở thị trường nước ngoài thì thu được rất nhiều tiền”

Các sản phẩm độc quyền thế này thì bán mắc rẻ thế nào cũng có người bỏ tiền ra mua. Dù sao thì ai cũng yêu quý bản thân mình, hơn nữa người Phương Tây cũng chăm chút thân thể mình nhiều hơn, vì thế nếu không hung hăng “cướp bóc” một trận thì thật là phải xin lỗi Đảng, xin lỗi nhân dân rồi.

Hơn nữa, cho dù là thị trường bảo hòa thì cũng chả sao cả, vì chỉ có một mình mình bán mạng sinh học. Cái mạng sinh học này chỉ sử dụng được 1 lần rồi vứt, nếu dùng lần thứ hai thì không còn chính xác nữa, cho nên loại vật phẩm tiêu hao này có sức tiêu thụ rất đáng sợ, hơn nữa nhu cầu còn cuộn cuộn không dứt nha!

Trần Húc cảm máy tính bỏ túi bấm bấm cả nửa ngày, nếu một cái máy này bán ra nước ngoài là 100 USD và bán được 100.000 cái, thì thu được 10.000.000 USD, còn mình được 10% trong đó, tức là được 1.000.000 USD... Có hai vấn đề: thứ nhất, chắc chắn là cái máy này sẽ được bán với giá không dưới 100 USD, còn vấn đề thứ hai là lượng tiêu thụ tuyệt đối không chỉ có 100.000 cái!

Phát tài... Đúng là phát tài rồi!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Sự Kiện Vệ Sinh An Toàn Thực Phẩm Kết Thúc

3 ngày sau, Bộ Vệ sinh bước ra sân khấu, đưa ra nhiều dự luật mới, yêu cầu đẩy mạnh việc giám sát, quản lý đối với ngành thực phẩm, nói cách khác là chính phủ bắt đầu thi hành điều khoản trong thỏa thuận rồi.

Cả đám Boss đứng đầu ngành công nghiệp thực phẩm ngu ra, sao đang êm đẹp lại tự nhiên nghiêm khắc thế này? Cho đến lúc Boss của mấy công ty sữa bột được mời đi uống trà, sau một hồi bị chửi bới thậm tệ khi trở về thì hô hào “Chỉnh đốn, phải chỉnh đốn”, rồi sa thải hàng loạt nhân viên thì đám Boss của mấy ngành sản xuất thực phẩm khác mới kịp phản ứng... Thành cháy thì cá trong hồ phải chịu khổ thôi!

Ngày 9 tháng 2, các công ty sữa lớn bắt đầu hành động tập thể, trực tiếp thu hồi các sản phẩm đang có, lại còn chủ động nói xin lỗi dân chúng vì quản lý không nghiêm nên khiến cho sữa bị ô nhiễm, họ còn tuyên bố sẽ bồi thường cho người tiêu dùng đã lỡ sử dụng những sản phẩm đó.

Ngày 11 tháng 2, nhận thấy sự kiện sữa bột này suýt chút nữa tạo thành hậu quả không thể cứu vãn nên Tổng cục Kiểm tra chất lượng bước ra sân khấu, ban hành lệnh tuyên bố hủy bỏ cái gọi là “Những sản phẩm được miễn giám sát và kiểm tra chất lượng”. Nói cách khác, trong ngày này, tất cả những thứ thực phẩm được đóng dấu “Miễn kiểm” đều bị hủy bỏ tư cách, sau này ngành sản xuất thực phẩm không thể lấy cái gì mà “Thực phẩm miễn kiểm” để quảng cáo nữa, hơn nữa quảng cáo trước kia đều phải hủy hết.

Đây đúng là một hành động rất lớn!

Hành động này được dư luận xã hội hưởng ứng mạnh mẽ, các phóng viên thì đang phỏng đoán xem vì nguyên nhân gì mà quốc gia hủy bỏ đặc quyền này?

Lúc này mới thấy được lợi ích của việc quốc gia quản lý truyền thông nghiêm khắc, cả đám “Bát Quái Thiên Vương” [mấy ông, bà 888 siêu cấp] đều có đầy một bụng nghi vấn và phỏng đoán, nhưng không ai dám tùy tiện nói ra, giới truyền thông vẫn giữ được cục diện bình yên, những tin tức được đưa lên toàn là những lời tuyên truyền nhằm cổ động hành động của chính phủ, bởi vì tăng cường giám sát đối với ngành thực phẩm thì sức khỏe của người dân được bảo đảm hơn.

Nhưng lúc này lại có không ít người đang buồn bực.

Trong trận này, các công ty thực phẩm chịu ảnh hưởng rất nghiêm trọng, tổn thất quá lớn! Lần này bị đập thật thê thảm. Trước kia, khi đưa vật phẩm đi kiểm nghiệm độ an toàn đều là do nhân viên công ty đưa tới nơi để kiểm tra, mà đưa vật phẩm đi kiểm tra thì tất nhiên phải chọn toàn là “hàng mẫu” đạt chỉ tiêu an toàn, tất nhiên là qua ải dễ dàng, nhưng hiện giờ thì người ta sẽ tới tận nơi để lấy mẫu kiểm tra. Hơn nữa, bây giờ ngoài việc kiểm tra độ an toàn, vệ sinh còn kiểm tra luôn cả chất lượng, nếu không đạt chất lượng thì xử phạt giống như là không đạt chuẩn an toàn!

Kèm theo đó là việc mở rộng danh sách chất phụ gia bị cấm được “tặng thêm” vào thực phẩm, thậm chí còn trực tiếp dùng luật, tiến hành giam giữ và xét xử đối với những thương nhân và nhân viên kiểm tra nếu nghi ngờ có cấu kết.

Trong khoảng thời gian này, các vị sản xuất thực phẩm đứng ngồi không yên, cho đến khi bên trong truyền ra tin tức họ mới bình tĩnh, vừa nghiền răng căm hận vừa căm thấy sợ hãi, chỉ vì một người, người này lấy ra một loại kỹ thuật tiên tiến, đã trực tiếp phá hủy quy tắc ngầm trong ngành công nghiệp thực phẩm trong nước!

Lúc bình thường, nếu có người hoặc công ty như thế xuất hiện thì mấy công ty lớn sẽ kết hợp nhau lại đánh cho tan xác, không chừa lại một mảnh tro bụi, thế nhưng hiện giờ thì... người này chỉ dùng thực lực của mình đã khiến cho quốc gia phải thỏa hiệp, loại kỹ thuật này đã vượt qua phạm vi khống chế của các tập đoàn tài chính.

Mà danh tiếng của người này lại như sấm sét bên tai, hẳn được gọi là SM.MH.

Ngày 13 tháng 2, sau khi được nhiều chuyên gia kết hợp, liên tục tăng ca, dựa theo tài liệu được cung cấp, đã chế tạo thành công nhóm thành phẩm thiết bị kiểm tra thực phẩm đầu tiên. Trải qua quá trình thí nghiệm thì thiết bị này có năng lực phân tích nguyên tố trong thực phẩm rất mạnh mẽ, độ chính xác cao, sai số không vượt quá 0,07%, độ chính xác thế này mà áp dụng cho đồ dân dụng thì dư sức rồi, hơn nữa hiệu suất cũng rất cao.

Không ai dám bàn tán xì xầm gì về SM.MH nữa.

Thiết bị kiểm tra thực phẩm này có hàm lượng kỹ thuật cao, nó bao gồm cả kỹ thuật máy tính kết hợp với sinh học, kỹ thuật trong đó cũng đủ cho các chuyên gia của 2 ngành này nghiên cứu hấp thu một thời gian. Còn đám người bên Tổng Cục Kiểm tra chất lượng thì thở phào một hơi, lúc trước bọn họ cứ sợ thiết bị này xuất hiện thì họ không còn đất dụng võ, nhưng hiện giờ thì tốt rồi, dù sao thì bên phía chính phủ cũng vẫn cần người để giám sát, chẳng qua sau này không còn “chăm mừi” được gì nữa thôi. Đây là sức mạnh kỹ thuật, là sức mạnh tuyệt đối!

Thật không biết là thằng cha SM.MH này làm sao có được thứ này? Thậm chí có người hoài nghi là thằng cha này là người “xuyên thời không”?! Tuy ý tưởng này hoang đường nhưng không phải là không có cơ sở. Bởi vì những thứ hắn tung ra thì không có thứ nào không đi trước thời đại cả. Nhưng vấn đề là hắn không chịu xuất hiện, có đoán thế nào thì cũng không có ý nghĩa. Còn các đồng chí nhân viên bên Bộ Quốc phòng thì phải trực cái phần mềm liên lạc đặc thù nọ suốt ngày để canh me xem có cơ hội trao đổi với vị đại ca kia một chút hay không, biết đâu lại vớ được thứ gì đó tốt hơn thì sao?!

Nhưng mà... SM.MH lại biến mất một lần nữa, y hệt như mấy lần trước. Không ai biết hắn là ai, cũng không có ai biết hắn rốt cục là đi tới phương nào...

Đương nhiên, không có ai dám nghĩ tới thật ra vị Đại thần SM.MH đình đình đại danh trên toàn cầu hiện giờ đang bị người ta chà đạp thê thảm trong Chiến trường Liên Minh Hồng Khách!

Người chà đạp hắn có ID là FOX.

Con Hồ Ly [FOX] này vô cùng gian xảo, từ khi Trần Húc còn ở cấp “Trứng Chim” đã đại sát tứ phương, một đường thẳng tiến, thẳng lên cấp “Chim Non” cũng thế, nhưng hôm nay lại đụng phải tên này.

Khi hai người chạm mặt thì đám Chim Non trong Liên Minh Hồng Khách liền bu lại xem.

Cả đám Chim Non phát ra tiếng cười to, vui sướng khi thấy người khác gặp họa, bọn hắn muốn nhìn xem hai thằng “Tiện Điều” [Chim dê tiện] biến thái này sống mái với nhau như thế nào.

“Tiện Điều” chính là biệt danh của đám cao thủ nhưng lại dùng ID cùi bắp, cái biệt danh này là do đám Chim Non đặt ra.

Vì trong Chiến trường Liên Minh Hồng Khách cần phải tích lũy điểm mới lên cấp được, mặc kệ anh chị là ai, vừa đăng ký ID thì đều bắt đầu từ cấp “Trứng Chim”, rồi chiến đấu giành giật từng điểm để thăng cấp. Cho nên mới gây ra chuyện có những hacker thực lực tương đối mạnh nhảy vào chà đạp đám lính mới thật sự, khi đủ điểm mới có thể tiến vào tầng sâu hơn của Chiến trường.

Bởi thế cho nên có rất nhiều người nhất trí cho rằng: nhất định cái ID tên ICE – của Trần Húc – và tên FOX đều là cao thủ. Bởi vì trong cấp “Trứng Chim” thì hai thằng này đánh đâu thắng đó, không ai cản nổi, sau đó vào cấp “Chim Non” thì hai vị này cũng vẫn thế, đánh giết làm cả đám Chim Non phải kêu khóc thảm thiết.

Mà hiện giờ hai vị này gặp nhau, tất nhiên là đám Chim Non phải bu xem kịch vui rồi.

Hiện giờ Trần Húc đang muốn phát điên, vì tên này FOX thật sự là rất gian xảo, rất dê tiện!

Hai người chiến đấu 10 trận, Trần Húc thắng 3 thua 7, “giành” thế hạ phong tuyệt đối. Các bạn đang thắc mắc là Trần Húc có thể đột nhập vào máy chủ của Bộ Quốc phòng thì sao mà chật vật như thế, đúng không?

Chỗ này phải giải thích một chút.

Trần Húc có thể tấn công vào máy chủ của Bộ Quốc phòng là nhờ Tiểu Mẫn cho hắn biết mấy cái lỗ hổng phần cứng, bởi vì tuy Tiểu Mẫn không được phép tấn công máy tính khác nhưng lại có thể cung cấp cho Trần Húc những kỹ thuật vượt thời đại.

Trong quá trình học tập Hán Ngữ mấy tháng nay, Trần Húc cũng không còn là gà mờ như trước kia nữa, hiện giờ hắn đã có khả năng viết được một ít phần mềm trung, cao cấp. Một khi hắn nắm được tin tức của các lỗ hổng thì hắn hoàn toàn có khả năng viết ra những phần mềm chuyên tấn công vào đó. Nhưng phương pháp này không tới lúc không còn cách nào khác thì Trần Húc không dùng tới. Bởi vì phương pháp này chính là gian lận, không hề có tác dụng gì trong việc nâng cao thực lực bản thân cả.

Hiện giờ Trần Húc đang lợi dụng “lỗ hổng đường ống” [theo tôi biết thì lỗ hổng này lợi dụng việc hệ điều hành chặn ký tự đường ống “|” trong ngôn ngữ PERL gây ra, ví dụ hacker gõ lệnh “| mail áp liệu, có nghĩa là thay vì PERL yêu cầu hệ điều hành khởi động phần mềm tương ứng để xử lý dữ liệu vào được nhập vào đó, nhưng ký tự “|” bị hệ điều hành chặn lại và hệ thống bị lừa, sẽ gửi file password cho hacker], lỗ hổng này do chính hắn phát hiện được trong quá trình học tập, mà quan trọng nhất là lỗ hổng này thông qua quy tắc giao tức TCP/IP hiện giờ để tiến hành công phòng.

Qua những lời giải thích thì thấy rõ ràng hiện giờ Trần Húc chỉ là một người bình thường, là một hacker mới vừa bước qua ngưỡng cửa “nhập môn” và đang trên con đường trưởng thành.

Cho nên, hắn có bị người khác chà đạp thô bạo cũng là điều hết sức bình thường. Hơn nữa, trình độ của FOX cũng không thấp, cộng thêm là thủ đoạn hết sức gian manh, rất đáng khinh, mấy lần thua trận đều là do Trần Húc không phát hiện được các thông tin được nguy trang, sau đó hắn bị tiện nhân kia lén lút đột nhập và cài trojan vào máy tính của mình.

Đối phương có quá nhiều thủ đoạn, trong khi mình thì chỉ có 1 mà thôi!

Trần Húc buồn bực kêu khóc, nhưng có lẽ Cao Hiểu Tiết hôm nay làm việc quá mệt mỏi nên tắm rửa rồi đi ngủ mất, đâu có rảnh rỗi mà dạy cho hắn cách thức tấn công khác. Chính vì thế nên Trần Húc mới buồn bực muốn phát điên.

Nhìn dòng chữ “Oa ha ha ha...” của FOX đặt trên desktop của mình, Trần Húc rất xúc động, rất muốn lợi dụng kỹ thuật vượt thời gian của mình để đập hẳn một chập, nhưng suy nghĩ một hồi thì hắn đành nhịn xuống.

Hắn nghĩ là “Muốn trở thành cao thủ thì phải có giác ngộ bị chà đạp”. Nhưng Trần Húc hối hận vì mình lấy cái nick ICE quá phong cách, quá dễ nhớ đi à, bởi vì sau này mình nổi danh mà còn dùng cái tên ICE thì chỉ sợ là cái đám đã từng chà đạp mình sẽ vô cùng kiêu ngạo.

Quá buồn bực, Trần Húc đành ngắt mạng, bắt đầu truy sát trojan vừa bọ cài vào, cái chiêu cắt mạng này là hắn học lóm của Cao Hiểu Tiết, vì hắn thấy nha đầu này mỗi lần đánh không lại người ta thì lại dùng cách thức đáng khinh này, tất nhiên là cái chuyện “đánh không lại thì ngắt mạng” này trong Chiến trường Hồng Khách không những không tính là phạm quy mà còn được cổ vũ nữa. Bởi vì đây là “tuyệt chiêu” cuối cùng của người bị tấn công, một khi bị người ta xâm nhập mà không ngắt mạng thì tư liệu trong máy tính sẽ bị người ta khoán sạch. Mà bất kể là hacker có tầm cỡ thế nào, cho dù là bản thân SM.MH thì cũng đành bó tay “hết phép”, không có cách nào xâm nhập vào hệ thống không kết nối mạng được! Cho nên, chiêu này không chỉ là một loại thủ đoạn được khen ngợi mà còn là chân lý!

Thế nhưng đối với chuyện chiến đấu trao dồi của hacker thì chiêu này thật sự là quá vô si! Bởi vì người ta vất vả lắm với chiến thắng, đột nhập vào được, chưa kịp làm gì thì bị ngắt mạng, tuy được phân xử là chiến thắng, nhưng... con mịa nó... cảm giác giống y như là gặp mỹ nữ khóa thân nằm chờ trên giường mà bản thân mình bị “liệt” vậy! Thật là cảm giác làm người ta buồn bực đến phát điên!

Diệt con trojan này rất đơn giản, sau khi Trần Húc ngắt mạng liền sử dụng hệ thống ảo phân tích, sau khi hiểu rõ nó thì hắn chỉ mất 30 giây là giải quyết êm xuôi.

Đúng lúc này chuông điện thoại di động reo lên, là báo có tin nhắn, Trần Húc lấy ra xem, thì ra là SMS của yêu tinh Quân Dịch gửi qua, trong đó chỉ có 1 câu:

-Đại gia à, Lễ Tình Nhân tới rồi, tính sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Tâm Tư Của Quân Dịch

Trần Húc và Quân Dịch bình thường xưng hô với nhau rất khôi hài, cũng thường nhắn tin cho nhau với nội dung không đầu không đuôi, ví dụ như khi hắn nhận rồi sẽ nhắn cho nàng tin nhắn “Này bé, cười với Đại gia một cái coi”, sau đó Quân Dịch sẽ rất phối hợp, gửi ký hiệu tươi cười “☺”, sau đó nữa là thêm 1 câu: “Chào Đại gia, đã lâu rồi ngài không có ghé thăm em nha” [giống đi lâu xanh quá].

Thấy tin nhắn này, Trần Húc có thể tưởng tượng ra rằng cô em này đang mặc áo ngủ, nằm thoải mái trên cái giường rộng, xem phim thần tượng.

Vì thế Trần Húc đáp:

-Đáng thương, đáng thương lắm nha. Tui phải đi làm công, đâu có được hạnh phúc như bạn. Khai ra mau, thu được bao nhiêu hoa hồng và sô-cô-la? Có phải đang chuẩn bị để ngày mai hẹn hò với “con trâu đực đang động dục” nào đó? Hay là đang chuẩn bị coi kịch, xem mấy con trâu đực đó húc nhau vì bạn, hử?

Quản Dịch nhanh chóng trả lời:

-Hoa hồng thì chất đầy phòng ngủ, cũng đủ để mở cửa hàng bán hoa. Còn sô-cô-la ấy hả? Không chừng tui ăn sô-cô-la trừ cơm thì có ăn suốt 1 tuần cũng ăn không hết. Về phần trâu đực thì tui không có hứng thú. Này, bạn có thích ăn sô-cô-la không? Có muốn nếm thử sô-cô-la VALRHONA và DOLCE & GABBANA hay không?

Thấy tên hãng sản xuất, Trần Húc mơ mơ màng màng, hỏi nàng:

-Mấy cái thứ đó của hãng sô-cô-la cùi bắp nào đó hả? Trước giờ chưa từng nghe qua! Ừm, so với sô-cô-la của DOVE thì sao?

Thấy nội dung tin nhắn, Quản Dịch bật cười, nàng trả lời:

-Ừm, xem như tốt hơn DOVE một chút đi

Sô-cô-la của VALRHONA và DOLCE & GABBANA đều thuộc loại nổi tiếng nhất trên thế giới, là sô-cô-la thuộc loại quý tộc, thế mà hần lại đem so sánh với cái loại sô-cô-la dễ dàng mua được trong siêu thị như DOVE!

Trần Húc lại nhắn tin qua:

-Tui không thích ăn sô-cô-la của DOVE, hương vị quá nồng, quá đắng, quá khó ăn! Tui chỉ thích ăn cái loại sô-cô-la đặc biệt, trước kia bán ở một cửa tiệm ven đường, loại này có nhiều đường, nhiều bột mì, ăn rất là ngọt, không hề thấy đắng

Thấy nội dung tin nhắn này Quản Dịch cười đến nỗi suýt nữa té xuống giường. “Anh bạn Trần Húc này thật là hảo ngọt nha”. Đúng lúc này có tiếng gõ cửa, Quản Dịch lười biếng nói “Mời vào”, một người mặc quần áo quần gia mở cửa rồi đứng ngay cửa cung kính nói:

-Tiểu thư, Tam công tử của tập đoàn Triệu Thị muốn mời cô ngày mai đi dự tiệc

Quản Dịch lười biếng đáp:

-Nói với hần là tui không rảnh. Còn nữa nha, lần sau có gặp chuyện thế này thì không cần báo cho tui biết, nếu đám công tử trắng hoa này muốn thì cứ đi Luân Đôn tìm thể thần Ellen Guan của tui đi. Tui chỉ muốn bình yên vượt qua 4 năm này mà thôi

Quản gia cung kính gập đầu, đang định đóng cửa đi ra ngoài nhưng lại do dự một chút, Quản Dịch khẽ cau mày:

-Chú Vương, còn chuyện gì sao?

Vị Quản gia được kêu là “Chú Vương” này do dự một lúc rồi đáp:

-Tiểu thư, đứng ra thì tui không có quyền lên tiếng xen vào chuyện của cô, nhưng có một số việc tui không thể không nói được. Chuyện của cô với người bạn học tên Trần Húc đó...

Quản Dịch lập tức ngồi bật dậy, nghiêm mặt lại nói:

-Chú điều tra tôi sao?

-Không dám không dám, tui chỉ lo lắng cho sự an toàn của tiểu thư mà thôi. Chỉ là... cái này... Trần Húc kia tuy trong nhà có xưởng sản xuất thuốc “Khắc tinh bệnh dại” khá quy mô, nhưng mà... dù sao thì thân phận, địa vị lại chênh lệch quá lớn, cho nên...

Quản Dịch phát tay, khuôn mặt xinh đẹp lộ ra vẻ không kiên nhẫn và mờ mịt:

-Đủ rồi! Chuyện của tui thì chính bản thân tui sẽ nắm vững. Tui và cha đã thỏa thuận rồi, 4 năm này gia tộc không được can thiệp vào chuyện của tui, còn sau 4 năm đó thì tui tự biết mình phải làm gì

Quản gia chỉ đành thở dài trong lòng, rút cục gập đầu, nói:

-Nếu tiểu thư đã biết thì tui cũng không nói nhiều. Trời cũng khuya rồi, tiểu thư đi ngủ sớm một chút nha

Quản Dịch “Ừ” rồi nín thinh. Sau khi cửa phòng được đóng lại thì nàng vui mặt mình mền gối ấm áp “4 năm, à không, đã qua nửa năm rồi, chỉ còn 3 năm rưỡi nữa thôi... Thời gian tự do của mình cũng chỉ còn có 3 năm rưỡi nay thôi sao?”

Nàng không nhận được, nhớ tới Trần Húc, nàng nhớ mới tháng trước mình còn cảnh cáo Lão Tứ Đồng Thanh Khiết, à, Đồng Kinh mới đúng, vậy mà nhanh như thế chuyện tương tự như thế lại xảy ra với mình.

“Trần Húc...” Quân Dịch nhìn màn hình di động của mình, cái hình nền trên đó là hình nàng chụp chung với Trần Húc, “Ảnh hình này chụp lúc triển lãm game, lúc đó mình mặc bộ Cos cổ trang thật phong cách, còn Trần Húc thì đứng kế bên làm mặt quỷ, thật đáng yêu”.

“Mình và Trần Húc hiện giờ là cảm giác gì?”

“Là bạn tốt? Hay là anh em? Hoặc là thứ gì khác?”

Cho tới giờ, Quân Dịch lúc nào cũng cố gắng không chế tình cảm của mình, nàng sợ chính mình không khống chế được rồi sụp bẫy tình. Cho nên, từ lúc bắt đầu năm học tới giờ nàng đã được đặt biệt danh là “Cái bẫy to xinh đẹp”! Chỉ bởi vì nàng chỉ muốn kiếm vài người bạn khác phái nhưng có rất ít người có thể vượt qua “cám dỗ” để làm bạn bè thật sự với nàng.

Ừm, không phải là “rất ít”, mà nói chính xác hơn là “chỉ có một người”... đó chính là Trần Húc. Nhưng theo thời gian ở bên nhau, nhất là đoạn thời gian hai người cùng tập thể thuật đầy ám muội đó thì... Quân Dịch vui mặt thật sâu vào đồng mền gối “Trời ạ! Thật sự là nhớ hần sao?”

Suy nghĩ cả nửa ngày, rốt cục Quân Dịch cũng đưa ra quyết định, nhắn tin cho Trần Húc:

-Đại gia, ngày mai, ngài bối tiếp tiểu nữ vượt qua ngày Lễ Tình Nhân nha?

Trần Húc nhanh chóng trả lời bằng một đồng dấu chấm hỏi (?):

-Làm sao vượt qua????????????????????

Quân Dịch cười hì hì đáp:

-Lên mạng

Bên kia Trần Húc buồn bực, ngày mai hần còn phải đi làm, gần đây thằng cha quản lý “tiện nam” kia cứ cho hần làm chân chạy giao bánh bên ngoài, hơn nữa phạm vi giao bánh thì càng lúc càng xa, càng đáng giận hơn nữa là còn bày đặt lấy lý do “rất xinh đẹp” là “Mùa đông lạnh lẽo, đám con gái đi ra ngoài không tiện, làm đàn ông thì phải chiều cổ cho phụ nữ mới phải đạo chứ”.

Với lại bên cạnh Trần Húc còn có Cao Hiểu Tiết nữa.

Chuyện ở chung với Cao Hiểu Tiết, Trần Húc chưa nói cho bất kỳ người nào biết, bởi vì hần cảm thấy nếu chuyện này truyền vào tai người khác thì không tránh khỏi “tăm sao thất bản”, biết đâu người ta nghe xong thì hiểu rằng hần và Cao Hiểu Tiết đã xảy ra chuyện “Hoa Lai cầm bãi ph*n trâu” hoặc là “Lừa gán rom” gì gì đó rồi thì sao? Bản thân mình thì chả sao cả, nhưng cũng phải chú ý tới danh dự con gái người ta nữa chứ.

Nhưng đối với Quân Dịch thì Trần Húc không giấu diếm điều gì cả, hơn nữa, bên cạnh có một cô bé thơm ngon món mơn đang nằm trên giường, nếu không phát tiết một chút Trần Húc sợ mình chỉ có 2 kết cục không tốt đẹp gì lắm: thứ nhất là nhịn không được, rồi làm ra chuyện cảm thú gì đó, thứ hai là cứ chịu ghen lâu ngày sẽ sinh bệnh tâm thần gì gì đó thì nguy to.

Nhưng bản bản thân Trần Húc rất sợ phải nói với người khác chuyện mình và Cao Hiểu Tiết không về nhà mà dọn qua ở chung với nhau.

Bên kia Quân Dịch trầm mặc một lúc khá lâu, rốt cục nàng trả lời:

-Khó trách tại sao không chịu giúp tui. Thì ra là có người đẹp bầu bạn, vui quá rồi há?

Trần Húc toát mồ hôi hột:

-Bà chị à, đừng có trêu chọc tui có được không vậy? Hiện giờ tui buồn bực lắm rồi đây này

Quân Dịch ôm di động, cũng không biết là trong lòng mình đang có cảm giác gì. Khi biết Trần Húc ngủ chung phòng với Cao Hiểu Tiết thì trong lòng nàng có chút ê ả. Hơn nữa, khi nghĩ tới Cao Hiểu Tiết thì Quân Dịch có chút hồi hộp nha, bởi vì nàng biết “Trần Húc và Cao Hiểu Tiết có quan hệ rất tốt, cộng thêm nữa là Cao Hiểu Tiết cũng rất xinh đẹp, tuy rằng mình không kém cô ấy nhưng mà cũng chưa chắc là mình có nhiều ưu thế hơn [8 lạng với nửa cân]. ‘Cần quan thì được lộc’, hai người ở chung một căn phòng, nếu cứ tiếp tục như thế thì chuyện phát triển thành tình yêu cũng là việc rất tự nhiên”, nghĩ đến đây trong lòng Quân Dịch liền dâng lên một nỗi buồn không tên.

Ở gần Trần Húc cả một học kỳ, không thể nói là Quân Dịch thật sự thích hay yêu Trần Húc được, thế nhưng phụ nữ có chung một loại thiên tính, thiên tính này từ khi sinh ra đã có, nó được khắc sâu vào DNA của họ rồi, thiên tính đó chính là keo kiệt, nhỏ mọn.

Không thể xem keo kiệt, nhỏ mọn hoàn toàn là khuyết điểm được, cũng không thể nói đó là tính xấu. Quân Dịch nhỏ mọn thể hiện ở chỗ nàng mong muốn được cùng Trần Húc cứ tiếp tục bên cạnh nhau như trước giờ, tuy rằng cái thể loại “ở cạnh nhau” này hoàn toàn không thể tính là tình yêu được, nhưng nó rất có khả năng phát triển thành tình yêu, nhưng giữa đường mà Trần Húc có bạn gái thì không ổn.

Quân Dịch hiểu rất rõ ràng là mọi cô gái đều không hy vọng bạn trai mình thân thiết với một cô gái khác, cho dù là người xinh đẹp như Cao Hiểu Tiết cũng không thể nào tự tin 100% là giữ được bạn trai. Ngược lại cũng thế, bản thân mình không hy vọng Trần Húc quá tập trung vào một cô gái khác mà xem nhẹ chính mình.

Quản Dịch cảm thấy rằng “Bây giờ mà đặt Cao Hiểu Tiết vào vị trí tình địch thì đối với mình hay Cao Hiểu Tiết cũng đều ‘còn quá sớm’, nhưng mà nếu cứ để hai người kia tiếp tục ở chung như thế này thì lúc đó hẳn là ‘không còn sớm’ nữa!”

Nghĩ đến đây Quản Dịch lại do dự.

Bởi vì nàng biết “Bản thân mình và Trần Húc sẽ không có tương lai. Còn 3 năm rưỡi nữa, tháng 7 năm 2010 thì mọi chuyện đều phải kết thúc. Lúc đó mình không còn là Quản Dịch nữa mà phải trở lại làm Ellen Guan, cho dù là bây giờ có dành cho nhau nhiều tình cảm thế nào thì tới lúc đó cũng phải chia lìa. Đây là thỏa thuận của mình với cha... Ừm, trừ phi lúc đó Trần Húc cũng có đủ tư cách, nhưng mà... gia cảnh hiện giờ của hắn thì còn kém quá xa”.

“Đã biết rõ ràng là không có kết quả vậy sao mình còn muốn tiếp tục? Thật ra Cao Hiểu Tiết cũng rất tốt mà. Nếu theo kịch bản phim Hàn hoặc theo tiểu thuyết thì mình sẽ âm thầm bỏ đi thật xa, rồi sau đó âm thầm quan sát họ thành đôi thành lứa, còn bản thân mình thì cứ xem như không chuyện gì từng xảy ra...”

“Phi... Cái đó là tiểu thuyết!”

Quản Dịch cảm thấy nếu tính cách của mình mà mềm yếu như thế thì lúc trước đã không làm âm ỹ trong gia tộc, để rồi cuối cùng nàng đạt được ước nguyện: tìm được người giả mạo đại tiểu thư Ellen Guan còn bản thân mình thì chạy về nước học đại học.

“Còn hơn 3 năm nữa lận mà, nếu mình không thể sống theo ý mình, không thể hoàn thành giấc mộng trong tình cảm thì 3 năm rưỡi kia có còn ý nghĩa gì đâu chứ?”

Vì thế yêu tinh này cười đắc ý, bầm bầm tin nhắn vào di động:

-Vậy hiện giờ bạn đang ở đâu? Địa chỉ cụ thể? Tui sẽ về trường sớm vài ngày, đến lúc đó sẽ qua chỗ bạn ở

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Quản Dịch Đến!

8 giờ sáng hôm sau, có tiếng người gõ cửa, lúc này Trần Húc và Cao Hiểu Tiết vừa mới rời giường [nghe sao mà mờ ám quá], nghe có người gõ cửa Trần Húc cảm thấy kỳ quái chạy ra mở cửa, hắn nghĩ thầm “Quái thật, đâu có ai biết mình ở đây, sao mà có người tới gõ cửa? Hay là tới thu tiền điện, nước?”

Lúc cửa được mở ra, Trần Húc thấy choáng váng, ngơ ngác ngác nhìn ra ngoài cửa.

Cao Hiểu Tiết hỏi hắn “Ai tìm thế?” rồi cũng chạy ra nhìn, nhưng khi thấy người ngoài cửa thì nàng cũng tròn tròn mắt.

Quản Dịch có bộ dạng phong trần, mặt mũi đứng trước cửa, trên người nàng là một cái áo lông to sù sụ, khuôn mặt đẹp yêu mị của nàng bị lạnh nên hơi ửng hồng, bên cạnh đôi ủng màu đen là một cái va-li nhỏ. Khi yêu tinh này thấy Trần Húc thì cười hí hí rất đắc ý:

-Thế nào? Có vui không? Có bất ngờ không? Có giật mình không? Có sợ hãi không?

“Bất ngờ? Là bất tỉnh mới đúng!”

Thấy yêu tinh này dang tay bày ra bộ dáng như muốn ôm, Trần Húc nhìn không được gỡ đầu nàng một cái:

-Ngất! Mỹ nữ tỷ tỷ đừng có hù dọa người khác có được không? Sao... sao sao sao bạn chạy tới đây???

Quản Dịch nghiêng đầu thờ dài:

-Ài..., hết cách rồi. Nhà bị cháy, cha mẹ thì đều ra ngoài hết rồi, tiểu nữ tứ cố vô thân, chỉ có thể tìm tới nương tựa Đại Gia ngài mà thôi

Sau đó nàng thấy Cao Hiểu Tiết thì giả vờ giật mình, kêu lên:

-Ai da, Cao Hiểu Tiết! Sao bạn cũng ở đây vậy? Chẳng lẽ hai người...?

Nàng bày ra nhìn hai người với bộ dáng đầy ám muội.

Cao Hiểu Tiết lập tức bị xấu hổ mặt đỏ bừng:

-Không có không có!!! Bạn đừng có hiểu lầm, mình không có về nhà mừng năm mới, ở lại trường rồi sinh bệnh, sau đó biết Trần Húc thuê nhà nên mới dọn qua ở chung mấy ngày, mình với hắn không có chuyện gì cả!

Nói xong thì Cao Hiểu Tiết chợt nhớ tới chuyện đêm đó nên mặt nàng càng đỏ hơn.

Quản Dịch là người tinh tường ra sao chứ, vừa thấy bộ dáng của Cao Hiểu Tiết thì biết ngay “Nhất định là có chuyện gì đó!”, nàng liếc nhìn Trần Húc với ánh mắt đầy uy hiếp, sau đó cười nói:

-Ai da, bạn thật đáng yêu nha. Thật ra hần đã nói hết mọi chuyện cho mình biết rồi

Sua đó nàng bước tới nói nhỏ vào tai Cao Hiểu Tiết:

-Bạn không bị tên sắc lang này ăn đậu hủ đó chứ?

Nghe những lời này mặt Cao Hiểu Tiết đã đỏ thì giờ lại càng đỏ thêm [chắc xuất huyết dưới da rồi], Lúc này Trần Húc mới kịp phản ứng:

-Ặc, Không phải chứ!? Người đẹp, nhà của bạn bị cháy thiệt à?

Thấy Quản Dịch cười nghiêng ngả, Trần Húc rất buồn bực:

-Thua bạn luôn! Sao năm mới không chịu ở nhà mà chạy tới đây làm cái quỷ gì? Bị cha mẹ đuổi đi hả?

Nghe tới hai từ “cha mẹ”, Quản Dịch giật mình khẽ nhú mồm, nhưng thần sắc vẫn như thường, nàng đáp:

-Ài..., bó tay! Cha mẹ bạn đi du lịch ở Úc, còn cha mẹ mình thì đi Hawaii nghỉ ngơi, bỏ lại một cô bé rất đáng thương như mình... Nếu biết trước phải ở nhà một mình thì mình không về nhà đâu, mấy ngày nay ở nhà có một mình, sợ muốn chết!

Nghe những lời này thì Trần Húc suýt nữa đã hôn mê, “Cô em này cũng có lúc sợ hãi? Chính miệng nàng ‘tự thú’ là mình ‘không sợ chuột, không sợ gián, cũng không sợ ma’, thế mà bây giờ lại nói ‘ở một mình nên thấy sợ’?! Lừa ai đấy???”

Bất quá đối với chuyện “cha mẹ đi du lịch nước ngoài” thì Trần Húc tin tưởng 100%. Nghĩ lại thì thấy rất có thể là cô em này ở nhà một mình không có ai 888 nên buồn mới chạy qua đây, thế nhưng “Mới từ tối qua tới giờ sao cô ấy tìm tới được?”

Quản Dịch cười nói:

-Mình khởi hành từ tối qua, lúc 23g có chuyến bay tới đây còn thừa ghế, vì thế mình mới đi được. Ai ngờ, máy bay bị kẹt tại sân bay tới mấy tiếng đồng hồ nên giờ này mới tới được đây

“Đúng là người có tiền! Quá xa xỉ!”, Trần Húc nói:

-Nào giờ tui chưa máy bay, đi xa nhất là chuyến ngồi xe điện 7, 8 tiếng đồng hồ. Ài..., xa xỉ quá đi!

Quản Dịch rất tự nhiên, tiêu sái tiến vào nhà trọ và bắt đầu quan sát, đánh giá. Nàng vừa nhìn vừa nói:

-Xem ra ở đây cũng tạm ổn, những vật dụng cần thiết đều có hết, cũng xa xỉ lắm nha!

Tới khi thấy chỉ có 1 phòng ngủ, trong phòng ngủ chỉ có 1 cái giường, cô em này cố ý nhú cặp lông mày xinh đẹp.

Không thể không khen ngợi cô ấy, Quản Dịch có khả năng diễn cảm rất phong phú và sinh động, nàng chỉ cần 1 ánh mắt như thế đã có thể diễn đạt rất nhiều tầng ý tứ, điều này làm cho Trần Húc không thể không than thở “Cô em này không đi theo con đường điện ảnh thì đúng là ‘phí của trời’ mà!”

Thật ra, mục đích Quản Dịch chạy tới đây rất đơn giản, nàng chỉ muốn đến để tranh thủ tình cảm một chút thôi.

Đối với chuyện tình cảm của mình và Trần Húc, tối qua Quản Dịch đã suy nghĩ rất lý trí, nàng cảm thấy quan hệ giữa mình và Trần Húc hiện đang mắc kẹt tại giới hạn “bạn bè”, nhưng đang có xu hướng phát triển tiến tới “yêu đương”.

Tuy Quản Dịch xác định rằng hiện tại mình chưa có “yêu đương” gì tên tiểu tử này nhưng nàng cảm thấy mình không có ý kháng cự lại chuyện sẽ tiếp tục phát triển với hắn, mà ngay tại thời điểm Quản Dịch đang muốn “tiến tới” thì lại phát hiện mình có một “tình địch”! Tuy Quản Dịch không nắm chắc Trần Húc sẽ chọn ai? Nàng và Trần Húc có thể phát triển tới mức độ nào? Nhưng nếu muốn nàng đầu hàng thì “còn khuya” nha, bởi vì “còn nước còn tát” mới là tính cách của nàng..

Còn về phần chuyện 3 năm rưỡi sau thì... hiện giờ còn quá sớm để nghĩ tới, hơn nữa, cho dù là chuyện tình thời đại học “không bệnh mà chết” sau 4 năm thì nó cũng lưu lại một đoạn hồi ức đẹp.

Quản Dịch rất tự nhiên để cái va-li hành lý trong phòng ngủ, nàng quay đầu lại nhìn Trần Húc với vẻ mặt đáng thương:

-Đại Gia à, tiểu nữ hiện giờ tứ cố vô thân, không nơi nương tựa, ngài có thể cho tiểu nữ tá túc ở đây một thời gian không?

Trần Húc bĩu môi, không hề khách khí với người đẹp:

-Vậy bạn ra phòng khách ngủ đi nhá, tui chạy đi mua mền gối “chuyên dùng” nằm trên sàn cho bạn ngay.

Quản Dịch cười hì hì, ôm cổ Cao Hiểu Tiết:

-Mình ngủ với người đẹp. Người đẹp thấy sao?

Cao Hiểu Tiết gật đầu như gà mổ thóc:

-Được Được. Đúng lúc mình ngủ một mình nên cảm thấy cái giường hơi rộng. Hì hì, có người đẹp ngủ chung thì còn gì bằng?! Ai da, đáng người tốt thế này, tối ngủ ôm sướng lắm đấy!

“Nữ lưu manh!”

Trần Húc bĩu môi nhìn hai người kia làm trò âm ỉ, hắn biết là mình không thể nào đuổi người ta đi được, “Rõ ràng yêu tình kia tới tìm mình!” Bất quá, lúc này hắn khó tránh khỏi suy nghĩ acb, xyz gì gì đó “Chắc chắc, Quản Dịch và Cao Hiểu Tiết à nha, hai đại mỹ nữ đó! Ài..., nếu có một cái giường to, mình nằm giữa, hai nàng nằm hai bên thì...”

“Khụ khụ, thật là bại hoại, thật là đáng khinh!”

Bên kia, hai người đẹp náo loạn một trận, tiếng cười nói trong trẻo như chuông bạc. Chiến tranh đang lan rộng, hai người đẹp nháo nhào lôi kéo Trần Húc làm khiến chán, thế là ba người đại chiến, tiếng cười đùa xuyên qua cửa sổ, vang đi thật xa...

Cùng lúc đó, trong một căn biệt thự lộng lẫy ở Hawaii, một người đàn ông trung niên khoảng 50 tuổi nhưng nhìn còn rất trẻ, chắc chắn là được chăm sóc bảo dưỡng rất tốt, người đàn ông này sau khi nghe quản gia báo cáo thì nhẹ nhàng phát tay, viên quản gia cung kính lui lại.

Người đàn ông trung niên nọ nhìn vào tập hồ sơ trên bàn, ông ta vừa đọc vừa gật đầu.

Trong hồ sơ này có dán hình Trần Húc, còn vị trung niên nhìn không giận mà uy này chính là cha của Quản Dịch.

Cha Quản Dịch nói với một người khoảng 30 tuổi đang ngồi cạnh ông:

-Tiểu tử này cũng khá! Tạ Chiến, chú tìm cơ hội hợp tác với công ty sản xuất “Khắc tinh bệnh dại” xem sao. Ừm, tìm lão Lưu, lấy có là nhà họ đã cứu cái mạng nhỏ của con trai lão Lưu để bí mật cung cấp kỹ thuật cho họ.

Tạ Chiến cung kính gật đầu, người đàn ông trung niên cười, nói tiếp:

-Con gái ta được mẹ nó nuông chiều từ nhỏ, cộng thêm ta bận rộn việc kinh doanh của gia tộc, ít quan tâm tới nó nên nó mới có tính cách thế này đây

Nghe người trung niên nói thế, Tạ Chiến biết bắt đầu nói chuyện nhà rồi, nên hắn cười nói:

-Thật ra tiểu thư rất là thông minh, chỉ là tính tình quá mạnh mẽ mà thôi

Người trung niên cười ha hả:

-Cũng khá. Nó nghĩ ra cách “thay mận đổi đào”, tìm người thế thân cho mình rồi chuyển về nước học đại học. Đúng rồi, chi tiêu của nó thế nào?

Tạ Chiến lật tự liệu trong tay mình ra rồi nói:

-Tiểu thư chi tiêu cũng không nhiều. Ngoại trừ vài món mỹ phẩm xa hoa thì còn lại như quần áo, mấy thứ linh tinh khác đều rất mộc mạc. Xem ra tiểu thư sống rất vui vẻ. À, tiểu thư còn thường xuyên đi làm thêm để kiếm tiền.

Người trung niên cười:

-Con bé này đúng là giống hệt mẹ nó vậy, làm gì thì cũng chú ý chăm sóc làn da. Ài..., con gái cũng lớn rồi... Bất quá như thế cũng tốt. Đúng rồi, nghe nói một trong những ứng cử viên thừa kế bên Đông Gia cũng học trong trường đó hả? Học cùng lớp của Dịch nhi phải không?

Tạ Chiến gật đầu:

-Đúng vậy. Là Lão Tam, Đồng Kinh. Chúng tôi thuận tiện điều tra hắn thì phát hiện vị Đồng Kinh này là người chịu khổ nhiều nhất trong những ứng cử viên thừa kế Đông Gia, hắn cũng không có sử dụng thủ đoạn gì làm hồng quy củ. Hắn tốt hơn các huynh đệ của mình nhiều. Nếu cứ tiếp tục thế này, thì hắn sẽ là người chiến thắng cuối cùng trong cuộc kiểm tra 4 năm sau.

Nói tới đây, Tạ Chiến ngừng một chút, người trung niên có ánh mắt rất lợi hại, nói:

-Có gì thì chú cứ nói đi, đừng có ấp ảp ứng ứng

Tạ Chiến cung kính:

-Theo ngu ý của thuộc hạ thì với tình cảnh hiện tại của Đồng thiếu gia và tiểu thư, lại còn học cùng lớp nữa, nếu hai người... Ách, thuộc hạ nhiều lời rồi

Người trung niên phát tay:

-Nếu thật sự theo lời chủ nói, Dịch nhi và tiểu tử Đồng Gia kết hợp thì đúng là chuyện tốt, nhưng chú xem tư liệu này đi, có vẻ bảo bối của ta đã có người trong lòng rồi. Ài..., nha đầu kia cứ lo là tương lai mình sẽ trở thành vật hy sinh cho cưới hỏi chính trị cho nên mới mới đặt điều kiện “tự do 4 năm”, nhưng mà nó không chịu nghĩ lại gì hết, nếu ta thật sự hy sinh hạnh phúc của nó thì làm sao ta lại sáng khoái đáp ứng điều kiện của nó chứ?

Người trung niên tiện tay đưa tập hồ sơ cho Tạ Chiến:

-Không ai hiểu con cái bằng cha mẹ. Có lẽ bảo bối của ta vẫn chưa phát hiện, nhưng ta dám chắc hiện giờ nó đã “sụp hố” rồi. Theo tư liệu thì ta thấy thằng nhóc này rất khá, đặt cho ta 1 vé máy bay, ta muốn đích thân đi gặp thằng nhóc này một chút

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106: Tiện Nam

Tạ Chiến đọc nội dung trong tài liệu, phần tài liệu này là do đám nhân viên bảo an lên điều tra được. Bởi vì Trần Húc và Quân Dịch có quan hệ thân thiết, hơn nữa vị Trần Bán Tiên này có danh tiếng không nhỏ ở Đại học Tổng Hợp nên tài liệu điều tra ghi chép rất chi tiết. Có đầy đủ những sự kiện trong nửa năm qua như khám bệnh cho người ta, làm game, chuyện hán bắt tên biến thái Cắt Cổ, .v.v...

Tạ Chiến nói:

-Theo tư liệu thì tiểu tử này không tệ lắm, điều kiện trong nhà cũng tương đối, thế nhưng chỉ có thế mà xứng với tiểu thư sao?

-Điều kiện kém cũng không sao cả, nhưng ta thật sự rất xem trọng thằng nhóc này. Xem những chuyện hán đã làm trong nửa năm nay, tuy có nóng máu, dễ xúc động nhưng cũng không thiếu phần lý trí. Tuy chưa được rèn luyện, thông minh chỉ 7, 8 điểm, năng lực cũng chỉ bao nhiêu đó nhưng hãy xem những việc hán làm thì thấy rõ hán không xem trọng tiền tài, biết cảm thấy đủ. Có nghĩa khí với bạn bè, giúp bạn vô điều kiện không tiếc cả tính mạng. Tính tình cứng cỏi, chuyện đã quyết định thì không dễ dàng đầu hàng, tuy rằng hơi nóng máu... Nhưng người trẻ tuổi ai mà chả thế, không có gì quan trọng cả, nếu được rèn luyện thì tương lai có thể làm chuyện lớn

Tạ Chiến rất hiếm khi nghe lão gia “thối” người nào như thế này nên ngạc nhiên:

-Lão gia, có phải ngài quá đề cao tiểu tử này không vậy?

Người trung niên cười, nói:

-Quan niệm của ta là “tính cách quyết định thành bại”, hán có tính cách tốt, thắng không kiêu, bại không nản, hơn nữa, hán đối với ai cũng chân thành, hết sức giữ chữ tín với người khác, khi kết giao thì không kiêu ngạo, không siểm nịnh, cho nên con gái bảo bối của ta vốn có ánh hào quang hơn đầu mới sinh lòng kính trọng đối với hán

Tạ Chiến nghe thế thì hiểu ra, gật đầu. Tính cách của tiểu thư nhà hán thì hán hiểu rất rõ, từ nhỏ đã rất hiểu thắng. Luôn giữ khoảng cách với đám trai tráng, càng là con cái thế gia thì nàng càng khinh thường. Hơn nữa, Quân Dịch lại xinh đẹp, hào phóng, rất hiếm có thằng nào ở gần nàng mà không có mục đích. Nhưng trong tài liệu thì tên Trần Húc kia vẫn chỉ là bạn thân của nàng, chưa từng có hành động, cử chỉ nào vượt quá mức bạn bè cả, mà cái tính cách thế này lại vừa khéo đủ để lọt vào khe hở trong tính cách của tiểu thư!

Người trung niên nói:

-Chú cũng biết đó, Đồng Lão Tam kia rất có khả năng trở thành gia chủ kế tiếp, mà trong tư liệu thì nói quan hệ của Đồng Lão Tam kia và Trần Húc rất thân thiết, Đồng Lão Tam không phải là ngu ngốc, tất nhiên sẽ nhìn ra Trần Húc luôn chiều cô cho hán. Mà theo quy củ của Đồng Gia thì chắc chắn sẽ hỏi bảo, bởi vì những người bạn trong khó khăn mới chân chính là bạn bè. Cho nên, sau này Đồng Gia chắc chắn sẽ là một chỗ dựa cho Trần Húc. Người có đủ “điểm” tính cách và được Đồng Gia ủng hộ thì làm đại sự cũng không khó lắm

Sau đó ông ta nói tiếp:

-Ta trước giờ đều không muốn quản thúc nhiều những việc làm của con gái, bất quá nó nhất định phải trở về để kế thừa sự nghiệp của gia tộc, còn về phương diện tình cảm thì nếu nó chọn được người thích hợp thì ta cũng không cấm cản. Nhưng điều kiện quan trọng nhất là thân làm cha như ta đây phải đích thân quan sát một chút...

Lúc này Trần Húc còn chưa biết “cha vợ” tương lai muốn tới “tuyệt giả” mình, hấn và Cao Hiểu Tiết dẫn Quán Dịch cùng đi tới tiệm bánh ngọt vì cô em này nhất định không chịu ở nhà, cứ đòi đi theo cho bằng được, nàng lấy lý do là “sợ...”, cái lý do này làm cho Trần Húc bó tay! Hấn cảm thấy khá là bức bối, bởi vì cho dù trí tưởng tượng của hấn có phong phú hơn nữa thì không thể nào nghĩ ra cô nàng làm nhiều chuyện như thế chỉ vì “ghen”!

Lý Kiến Nam thấy một người đẹp yêu mị như hoa như ngọc đi cùng hai người Trần Húc, nói là “Xin việc” thì hai mắt hấn sáng rực lên. Hơn nữa, Quán Dịch còn lơ đãng ném cho hấn một ánh mắt câu hồn, thế là hấn nhận vào ngay, cho nàng làm nhân viên đón chào khách [đứng ngay cửa ấy mà].

Lý Kiến Nam đã thấy không ít người đẹp, “quen biết” cũng không ít em, thế nhưng loại con gái nhí nhảnh, ba gai, khó chọc như Cao Hiểu Tiết hấn không dám dây vào, còn Quán Dịch thì vừa nhìn là thấy rõ ràng là loại thiếu nữ yếu đuối trời sinh, thế là Lý Kiến Nam liền theo bản năng cho là “dễ xơi”, bèn giữ lại để tìm cơ hội “túm” nàng.

Thế là ba người bọn họ cùng trải qua một ngày Lễ Tình Nhân kỳ quái ở tiệm bánh ngọt.

Hôm nay là Lễ Tình Nhân nên có rất nhiều cặp tới tiệm, trong tiệm bận tới tới tấp mất mồi. Trần Húc có muốn lên nghỉ một chút cũng không được, bởi vì trong tiệm chỉ có một mình hấn là được rửa, mà hôm nay thì có rất nhiều người đặt bánh, trong khi đó chỉ có vài người tới tiệm lấy bánh, còn lại đều phải chạy đi giao. Cho nên Trần Húc phải chạy như điên, ngồi suốt trên cái xe đạp, bị cái yên xe cứng như cục đá làm phỏng cả mông, nếu cứ tiếp tục như thế không chừng hấn bị bệnh trĩ mất!

Sau khi Trần Húc đưa xong đợt bánh thứ năm, vừa trở về tiệm thì Lý Kiến Nam không biết từ đâu chui ra:

-Sao cậu chậm chạp quá vậy? Cậu nhìn xem bây giờ là mấy giờ rồi? Còn bao nhiêu khách đang chờ kìa!

Nghe mấy lời này trong lòng Trần Húc như có lửa dâng lên, hấn vừa mới đạp xe cả nửa tiếng đồng hồ, phải chạy băng qua cả nửa thành phố trong trời lạnh muốn nứt da mặt thế này, “Nếu không phải mình muốn rèn luyện thì làm sao đến phiên mình phải ‘chịu tội’ thế này? Thằng chó Lý Kiến Nam này nói sao mà nhẹ nhàng quá, không giỏi thì tự mày chạy thử một chuyến coi sao?”

Bất quá hấn nghĩ tới Cao Hiểu Tiết còn muốn nằm vùng nên Trần Húc cố nén cơn giận nói:

-Làm ơn cho tui nghỉ chút xíu đi, được không? Tội vừa phải chạy cả tiếng đồng hồ đó! Anh xem trong tiệm còn gì làm thì để tui làm được không?

Lý Kiến Nam cười lạnh lùng:

-Tốt, tốt lắm! Cậu xem lại mình đi, Cảnh Linh còn phải đi giao bánh còn cậu đường đường là đàn ông con trai mà ngồi trong tiệm coi có được không?

Nghe thế Trần Húc vừa tức giận vừa thấy áy náy, trời lạnh thế này, tiểu nha đầu Cảnh Linh đi ra ngoài nhất định là bị lạnh cóng, rất khó chịu. Nếu cô ấy bị bệnh thì không chừng Lão Đại chém mình làm 2 khúc mất!

Lý Kiến Nam thấy Trần Húc không nói lời nào, đang muốn mở miệng mắng tiếp thì đúng lúc này có một đôi nam nữ đột ngột kêu lên:

-Ông chủ đâu rồi? Sao món chúng tôi kêu này giờ mà còn chưa bung lên? Nếu không có thì chúng tôi đi chỗ khác!

Lý Kiến Nam không thèm nhìn Trần Húc nữa, hấn bước qua cười bồi:

-Xin chào, các vị khỏe. Xin các vị chờ chút xíu, sẽ bung lên ngay

Người nam kia lộ vẻ mặt hết kiên nhẫn, cất giọng khá cao:

-Chờ chờ cái gì? Chúng tôi chờ hơn 1 tiếng rồi đó!

Dù sao khách hàng cũng là thượng đế, Lý Kiến Nam chỉ có thể cười làm lành:

-Tới ngay, tới ngay. Đây, hoa quả cho bàn số 18

Sau đó hấn trộn mắt với Trần Húc:

-Cậu còn đứng ngu người ở đó làm gì? Nhanh nhanh bung ra đây!

Thái độ của Lý Kiến Nam thật sự làm Trần Húc thấy khó chịu, nhưng nghĩ lại dù sao thì mình cũng là người làm công cho người ta mà, có bị khinh bỉ cũng đành chịu. Thế là thâm mắng “@S#@%^\$&*#” gì gì đó trong bụng.

Đúng lúc này Cao Hiểu Tiết bung bánh tới:

-Mời hai vị thưởng thức

Quán Dịch cũng lót tót bay qua, nàng cười nói nhỏ vào tai Trần Húc:

-Xem ra loại công việc thế này thật là có ý tứ nha

Trần Húc bị yêu tình này thổi một hơi vào lỗ tai nên giật mình, không cẩn thận đụng trúng cái bánh làm nó rơi trúng người của người nam kia.

Trần Húc liếc Quân Dịch một cái rồi vội vàng nói:

-Ai da, thật xin lỗi! Xin lỗi!

Người kia tức giận gào lên:

-Anh làm cái trò gì vậy? Dơ áo tôi hết rồi nè! Áo khoác của tôi mắc lắm đấy!

Lý Kiến Nam đang nhìn chăm chăm bên này, thấy Trần Húc lỡ tay gây chuyện thì trong lòng hân vui nhưng mở tiệc, vội vàng bay qua:

-Sao thế?

Sau đó hân hưng hăng dạy dỗ Trần Húc:

-Cậu làm cái quái gì thế này? Sao cứ lóng ngóng lóng ngóng thế?! Nhất định hưng hăng cho cậu một bài học mới được!

Lý Kiến Nam quay lại nói với người kia:

-Thật xin lỗi, là do nhân viên tiệm chúng tôi sơ suất, tôi xin thay mặt tiệm xin lỗi ngài, chút nữa tôi sẽ xử lý hân thật nặng

Người kia định mắng một câu, nhưng sau khi ngẩng đầu nhìn mấy người thì giật mình la hoảng:

-Là mấy người?!

Đang lui cui lấy khăn giấy để lau chùi vết bẩn cho khách, Trần Húc thấy kỳ quái nhìn hân, hỏi:

-Anh biết chúng tôi sao?

Người kia vội giật lấy khăn giấy, nói:

-Sao để anh ra tay được chứ?! Sao mấy người ở đây hết vậy?

Quân Dịch nheo nheo mắt, cười nói:

-Ý của anh là chưa bao giờ nhìn thấy nhân viên bán hàng, nhân viên giao hàng và nhân viên đón khách cùng nhau đứng trong tiệm bánh hả?

-Không phải không phải

Người nam kia cũng không để ý tới vết bẩn trên áo khoác nữa, hân khều khều người nữ đang khó chịu rồi nói tiếp:

-Em không nhận ra họ sao? Quân Dịch này, Cao Hiểu Tiết này, còn có người kia... đúng rồi, anh tên gì vậy?

Trần Húc bĩu môi, chỉ chỉ vào bảng tên của mình, người nam kia nói với cô gái đi cùng:

-Đúng, đúng... Chính là bọn họ. Cái game Kim Dung truyền kỳ chính là do bọn họ làm ra đó!

-Thật sao?

Cô gái cũng giật mình đứng lên, nhìn Quân Dịch và Cao Hiểu Tiết rồi kích động nói:

-Đúng, đúng! Mình có thấy hình của các bạn trên mạng! Woa, các bạn thật có năng lực nha! Làm game hay quá đi! Cho mình xin chữ ký!!!

Làn sóng gió này làm Lý Kiến Nam choáng váng, tuy hân thường lên mạng chơi game nhưng rất hiếm khi để ý tới tin tức khác, cho nên không hề biết đám người Cao Hiểu Tiết, Quân Dịch.

Người nam kia đứng lên, kích động đẩy Lý Kiến Nam đi chỗ khác rồi lôi kéo Trần Húc:

-Lão Đại! Tôi thật sự rất bội phục các bạn, không ngờ gặp các bạn ở đây, có thể nói chuyện vài câu với chúng tôi không? À, còn chữ ký nữa!

Trần Húc cười cười rồi sờ mũi mình:

-Tội tôi còn phải làm việc mà

-Làm việc?

Người nam kia bày ra bộ mặt ngờ ngắt, một lúc sau mới kịp phản ứng:

-Trời! Mấy người làm công ở đây hả? Có phải kinh phí làm game tiếp theo không đủ hay không? Nếu không đủ thì chỉ cần các bạn lên tiếng một câu thôi, chúng tôi sẽ quyên tiền ngay!

Thấy cô gái bên cạnh tên kia cũng gât đầu như điên, Lý Kiến Nam suyt chút nữa là hôn mê, hắn nghĩ thầm “Đầu má!!! Cái lẽ gì thốn??? Rốt cục mấy đứa sinh viên nghèo không có mộng toi để rớt này là thần thánh ở đâu tới vậy???”

Trần Húc đang định nói thì chuông điện thoại đột ngột reo lên, hắn nói “Xin lỗi” rồi móc điện thoại ra. Vừa nhìn màn hình thì Trần Húc thấy là Cao Hiểu Tiết gọi tới, hắn ngạc nhiên hỏi Cao Hiểu Tiết:

-Bà gọi tui làm gì?

Cao Hiểu Tiết vội vàng giật cái điện thoại rồi nói:

-Cảnh Linh ra ngoài giao bánh, tui thấy không yên tâm nên đưa điện thoại cho em ấy

Sau đó nàng nhận cuộc gọi:

-Cảnh Linh, sao thế em?

Bên đầu dây kia, có tiếng khóc của Cảnh Linh:

-Chị Hiểu Tiết, mau tới đây đi, có chuyện rồi!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107: Trúng Tà

Cảnh Linh là loại con gái rất dễ mắc cỡ, lá gan đặc biệt nhỏ. Nếu có người nói chuyện hơi lớn tiếng với nàng thì nàng đã đỏ mặt, bản thân nàng thì sợ hãi, nói không thành tiếng. Với thói quen của cô bé thì nếu không thật sự xảy ra chuyện thì nhất định nàng sẽ không gọi điện thoại cho mình, bởi vì lá gan của nàng quá nhỏ, rất sợ phạm sai lầm, cho nên Trần Húc đoán hiện giờ nhất định là đã xảy ra chuyện rồi.

Trần Húc lập tức vọt tới quầy, cầm cái danh sách địa chỉ cần giao bánh, quay lại túm cổ áo Lý Kiến Nam, quát:

-Cảnh Linh đi giao bánh ở đâu? Địa chỉ nào?

Lúc này Trần Húc hoàn toàn không kiềm chế, ra tay hết sức nên nhanh như chớp giật, Lý Kiến Nam bị hắn nhấc lên, trong nháy đã bị một cổ khí thể đè nén, hắn vội vàng đáp:

-Số 13, đường Thanh Dương!

-Đường Thanh Dương...

Trần Húc vội vàng nhìn bản đồ, sau đó hắn lập tức lao ra cửa, lúc này Cao Hiểu Tiết và Quân Dịch vừa la lên “Chờ tui”, vừa chạy theo, tên khách hàng bị bánh dính áo cũng gào lên:

-Mấy vị đại ca, đại tỷ chờ tui với! Tui có xe nè!

Đường Thanh Dương cách đây khá xa, nếu đi xe bus cũng phải qua 5, 6 trạm, cho nên bây giờ có xe thì thật là tốt, nhưng nhìn thẳng cha này lúng túng lấy chìa khóa rồi lại chạy đi điu bạn gái của hắn, rồi lại lúng túng nhìn bản đồ, Quân Dịch vội giật cái chìa khóa:

-Anh đứng đây chờ đi. Xe đậu chỗ nào?

Tên kia bị giật chìa khóa, đứng ngu người không biết làm sao, hắn đáp theo bản năng:

-Chiếc màu trắng đó

Sau đó hắn nhìn trơ mắt Quân Dịch, Trần Húc và Cao Hiểu Tiết vội vàng chạy về hướng xe, hắn gào lên:

-Quá ngầu! Lão bà, thấy chưa? Đúng là phong cách nữ hiệp của Quân Dịch!!!

Cô gái kia lại gật đầu như điên, bởi vì hai người bọn họ là fan trung thành của game Kim Dung truyền kỳ, với lại họ cũng biết trong buổi triển lãm game đã xảy ra chuyện gì, đoạn video quay cảnh ngày đó Quân Dịch nhảy từ sân khấu cao hơn 2m xuống đất, rồi chia kiếm vào thẳng cha Giám đốc kia được lưu truyền đầy trên mạng, nâng trở thành thần tượng trong lòng đông đảo gamer, hơn nữa, nàng còn được fan nữ lấy làm gương, rất kính nể hình tượng nữ hiệp oai hùng ngày đó.

Lúc này Lý Kiến Nam chạy qua, hấn lau mồ hôi:

-Cái này... Thật xin lỗi, khi bọn họ trở về tôi sẽ trừng phạt bọn họ thật nặng!

Người nam kia gào lên:

-Trừng phạt cái rắm á! Nếu ông dám nói họ một câu thôi thì... hừ, hừ, nói cho ông biết, ông già tui là Cục trưởng Cục XX! Ông coi chừng tui đó! Hừ hừ...

Lý Kiến Nam:

-...

Trở lại bên đám Trần Húc, Quân Dịch cầm chìa khóa, liếc mắt một cái là nhìn thấy chiếc xe, nàng thuận thực mở cửa rồi kêu lên:

-Nhà anh bạn này có tiền à nha!

Trần Húc và Cao Hiểu Tiết có biết chút xíu nào về xe cộ đâu, sau khi ngồi vào chỗ, Trần Húc hỏi Quân Dịch đang ngồi chỗ tài xế:

-Bạn biết lái xe hả?

Quân Dịch khởi động máy xe, nàng cười nói:

-Hồi nhỏ có chơi trò đựng xe. Thất dây an toàn cho chắc đó!

“Trò đựng xe???” , Trần Húc và Cao Hiểu Tiết liếc nhìn nhau, đúng lúc này cả người đột ngột nghiêng ngã, trong nháy mắt chiếc xe đã lao đi, hai người ôm nhau gào thét, chiếc xe cũng gào thét như chó hoang tru lên, rồi lao ra ngoài, sau đó ôm một khúc cua cực “bốc” rồi lao đi mất! [Quân Dịch drift ghê quá]

Dù Quân Dịch lái hơi tệ nhưng chiếc xe này thật là ngon, chiếc xe thể thao với động cơ V6 đã thể hiện tính ưu việt của nó, chỉ sau ôm vài khúc cua đã tới đường Thanh Dương. Trên đường đi tuy có kinh hoàng một phen nhưng không gặp nguy hiểm [hữu kinh vô hiểm], ừm, ngoại trừ vượt mấy cái đèn đỏ...

Cả đám tìm thấy địa chỉ Cảnh Linh nói, đó là một khu chung cư nhìn có vẻ khá cũ. Trần Húc tìm thấy căn phòng kia rồi đập cửa điên cuồng, bên trong nghe loáng thoáng hình như có tiếng người rên rĩ thõng khổ.

Vừa nghe âm thanh này Trần Húc rất lo lắng, hấn nghĩ thầm “Không phải Cảnh Linh bị người ta abc xyz gì gì đó chứ?!” , Cao Hiểu Tiết cảm di động của Trần Húc gọi cho Cảnh Linh, Trần Húc thì hung hăng phá cửa.

Trần Húc khẩn trương như thế không phải là vì hấn có ý đồ gì với Cảnh Linh, mà là hấn vì Lão Đại Ngô Nguyên. Khi nghe nói cuộc sống hiện tại của Cảnh Linh rất khó khăn, tiện nhân Ngô Nguyên liền hô to khẩu hiệu “Tao sẽ mang hạnh phúc tới cho nàng”, câu khẩu hiệu này làm Trần Húc và Cao Hiểu Tiết cười suốt cả ngày. Bất quá, có thể thấy được Ngô Nguyên thật sự rơi vào bế tắc rồi. Mỗi ngày hấn đều gọi cho Trần Húc, bắt Trần Húc đưa điện thoại cho Cảnh Linh, sau đó thì cả thi thảm cái quý gì đó suốt nửa ngày. Sau đó có hỏi thì Cảnh Linh cũng chỉ cười cười mà đáp “Cũng không có gì, chỉ là kêu em tự chăm sóc sức khỏe. Anh đúng là người tốt!”

Trần Húc hiểu rõ Lão Đại nhà mình, hấn cảm thấy Cảnh Linh không có nói dối. Bởi vì Ngô Nguyên là một thằng rất đáng chán, kêu hấn bày tỏ tình cảm hà, không chừng hấn cứ áp a áp úng nửa ngày mà chả nói được câu gì cho ra hồn, vì thế hấn đành phải sử dụng phương pháp bày tỏ rất cùi bắp, rất là hai lú và buồn nôn: quan tâm đối phương, thể hiện bằng hành động!

Chung cư này đã khá cũ, cửa cũng không chắc chắn gì lắm, vả lại Trần Húc đang rèn luyện sức mạnh và luyện cách phát lực, cho nên chỉ sau vài cú đập, cửa đã bị đánh tung ra!

Sau khi cửa được mở ra thì thấy bên trong là một màn đáng kinh ngạc.

Trong phòng khách là một người nam đang nằm trên sàn nhà, cả người dính đầy máu, nhìn rất thê thảm, máu tươi còn chảy lênh láng. Không biết là trên cơ thể hấn có bao nhiêu vết thương nữa, hiện giờ thì hấn đã hít vào thì nhiều mà thở ra thì ít [hấp hối rồi]. Trong tay hấn thì cầm một con dao bén nhọn, thấm đẫm máu tươi. Điều hòa trong phòng khách đang được mở lớn, nhiệt độ trong phòng khá cao, còn có một cái máy tính đang phát một bản nhạc gì đó nghe rất quái dị, tiếng nhạc không lớn lắm, bởi vì lúc phá cửa Trần Húc không có nghe thấy.

Cái bàn trong phòng khách dính đầy máu, trên đó có rất nhiều vết dao chém.

-Cảnh Linh đâu?!

Thấy cảnh này, hai cô gái hét lên chói tai, Trần Húc cổ nén nổi sợ hãi và cảm giác buồn nôn trong lòng, chạy vào, hấn gọi lớn:

-Cảnh Linh, Cảnh Linh, em ở đâu vậy? Cao Hiểu Tiết, nhanh gọi cảnh sát! À, báo luôn cho xe cứu thương!

Cửa phòng ngủ bên cạnh phòng khách đột ngột mở ra, Cảnh Linh có bộ dáng hoảng sợ chạy ra, thấy Trần Húc thì nàng vui vẻ nhưng sau khi thấy cảnh tượng trong phòng khách thì nàng hét lên chói tai!

-Đừng sợ, đừng sợ

Trần Húc vội vàng kéo nàng ra, ôm cô bé vào lồng ngực mình rồi dịu dàng đi ra cửa, nhưng trước khi tới cửa thì Trần Húc bỗng có cảm giác cực kỳ buồn nôn, hần nhéo thật mạnh vào tay Cảnh Linh, cô bé đau quá nên hét lên chói tai.

Tiếng hét này làm Trần Húc giật mình tỉnh lại, hần hoảng hốt, “Vừa rồi rốt cục là xảy ra chuyện gì? Sao giống như là ma nhập vậy?” Đột nhiên phía sau có tiếng gió, Trần Húc phản ứng theo bản năng, đưa tay ra sau chụp một cái, trúng cổ tay một người, hần không kịp nhìn người đó là ai đã rùn mình thấp xuống quật một cái, làm người nọ bay một cú thật xinh đẹp!

Khi người nọ còn bay trong không trung, Trần Húc nghe được tiếng hét chói tai của một cô gái, hần biết ngay là không ổn, “Hình như là tiếng của Cao Hiểu Tiết!!!”, vì thế Trần Húc vội vàng lấy tay đỡ nàng, không biết lý do gì mà lại “bọ” ngay “cái chào nhỏ” của nàng, hoàn hảo, nàng hạ xuống đất vững vàng, không có bị té ngã hay thương tích gì. Nói cách khác, nếu Trần Húc không kịp “bọ” một cái thì nhất định “cái chào nhỏ” của Cao Hiểu Tiết sẽ nở hoa!

Trần Húc nhìn Cao Hiểu Tiết có chút tức giận gào lên:

-Bà bị gì vậy? Sao tấn công tui???

Sắc mặt Cao Hiểu Tiết có chút hoảng loạn, nàng thở hổn hển một lúc mới nói:

-Tui... Tui không biết sao nữa!!! Vừa rồi tui nghe bản nhạc đó một lúc thì đầu óc trống rỗng, sau đó tui có cảm giác rất muốn đánh người, vì thế tui không tự kiềm chế được nên đâm một cái!!! Quá kỳ quái rồi!!!

“Nghe nhạc?”

Trần Húc giật mình suy nghĩ, lúc này Quân Dịch đột ngột quay đầu lại, vẻ mặt hằm hằm, trên tay nàng là một con dao gọt trái cây bén ngót, không biết lấy từ đâu ra. Thấy bộ dáng của nàng, Trần Húc lập tức gào lên “Không ổn!”, rồi vội vàng đẩy Cảnh Linh và Cao Hiểu Tiết ra ngoài, không cần biết hướng đó có phải là cửa ra vào hay không. Ngay lúc hai cô bé này còn đang lảo đảo vài bước rồi lăn trên đất thì hung quang trong mắt Quân Dịch tăng vọt, Quân Dịch cầm con dao gọt trái cây hung hăng chém tới hướng cổ họng Trần Húc!

Một chiêu này vừa nhanh lại vừa độc, giống như là hai người có thâm cừu đại hận vậy. Cũng may, lúc mấu chốt Trần Húc có tốc độ phản ứng siêu nhanh, hần lắc người một cái tránh được nhát chém của Quân Dịch. Thế nhưng, Quân Dịch cũng không phải là người bình thường, nàng đã thực hiện được hơn 50 động tác trong bộ thể thuật biến thái kia nên độ mềm dẻo của thân thể và tốc độ phản ứng của nàng rất cao, cao tới dọa người! Hơn nữa cô bé này đã từng nói mình có tập luyện một chút võ thuật, thật ra nàng đã tập võ từ nhỏ rồi, nếu bây giờ Trần Húc chưa có tập luyện trong thế giới ảo thì chắc chắn là hần sẽ bị đòn như từ!

Thế là hai người đánh nhau, Quân Dịch giống như là bị trúng tà, cứ từng bước ép tới, nàng chỉ toàn là nhắm vào chỗ yếu hại của Trần Húc, hơn nữa, phản ứng của nàng rất nhanh, còn nhanh hơn Trần Húc nửa bậc, trong tay lại đang cầm dao, cộng thêm là Trần Húc sợ làm nàng bị thương, cho nên hần phải trốn tránh rất vất vả!

“WTF??? Rốt cục là chuyện quỷ gì đây trời?!?”

Trần Húc vừa né đồng tránh tây vừa hò hét, kêu tên Quân Dịch.

“Đêch! Đang êm đẹp sao tự nhiên trúng tà?!?”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108: Tiềm Thức Ca Khúc

Quân Dịch tấn công như vũ bão quả thật làm Trần Húc cơ hồ không có sức hoàn thủ, có mấy lần suýt bị con dao đã thương. Ba người Trần Húc, Cao Hiểu Tiết, Đường Bích Hiền cùng hò hét kêu tên Quân Dịch, động tĩnh lớn như vậy khiến tất cả mọi người đều chạy đến, vậy mà Quân Dịch vẫn hăng hái dốc sức liều mạng tấn công Trần Húc.

“Ách, Tiếp tục như vậy không được rồi!” Trần Húc tuy có kinh nghiệm thực chiến phong phú, nhưng cũng khó có thể chịu được mấy đòn của Quân Dịch, bởi vì cô toàn ra chiêu tấn công không phòng ngự, Trần Húc có muốn ra tay đánh lại cũng không thể, Trần Húc quả thật như đang ngồi trên cái chảo

nóng gần như là chín mộng rồi.

Nếu cứ để như vậy thì xem như chết oan ức dưới tay nữ nhân này rồi.

Trần Húc cuối cùng cũng không chịu được, nhân lúc Quân Dịch đâm dao tới liền né tránh, sau đó nhanh chóng nhào tới làm cả hai người cũng ngã nhào lên mặt đất. Quân Dịch lần này coi như cũng thảm, cô chẳng những bị ngã, còn bị Trần Húc đè lên người (Quả thật như Quan Công cưỡi ngựa).

Động tác này trong huấn luyện chưa từng xảy ra, bởi vì cả hai cùng bổ nhào như vậy nếu Trần Húc không kịp chế ngự cướp lấy con dao, như vậy Quân Dịch tuyệt đối có thể ngay lập tức một dao đâm vào lưng Trần Húc.

Nhưng cứ như vậy bổ nhào ngược lại làm đầu Quân Dịch đụng xuống đất khiến nàng tỉnh lại. Nét mặt Quân Dịch cũng không còn thô bạo như hồi nãy mà lộ vẻ mơ màng cùng kinh ngạc. Con dao trong tay nàng cuối cùng cũng dần lỏng rơi xuống đất.

Rốt cục cũng tỉnh lại! Trần Húc thở dài ra một hơi, lúc này Quân Dịch cũng kịp lấy lại trí kêu la: “A...đau quá! Anh làm gì vậy?”

Làm gì ư? Trần Húc tức giận trả lời : “Móa! Em có biết lúc này bị trúng tà, suýt chút nữa đâm chết Anh không!”

“Á!” Quân Dịch cả kinh, biểu lộ này tuyệt đối không phải giả, nàng lập tức hồi tưởng lại. Nàng lập tức sợ hãi, cũng không để ý Trần Húc đang đè lên người mình mà mê mang nói : “Vừa rồi, vừa rồi em làm sao vậy!? Vừa rồi tự nhiên em thấy rất hận anh, muốn giết chết anh, sau đó ta thấy trên bàn có con dao... Anh không có bị thương chứ!?.....”

“Không có” Trần Húc ngồi dậy ôm lấy Quân Dịch. Về mặt cô còn rất sợ hãi: “Nhưng mà thiếu chút nữa, vậy rốt cục có chuyện gì xảy ra”

Quân Dịch xoa đầu, có chút mê man nói : “Em vừa rồi dường như đang nghe một đoạn nhạc, sau đó liền mơ mơ màng màng.”

Là nó sao?!

Trần Húc vô ý thức nhìn đồng hồ trên tay, bởi vì khi hắn gặp được chuyện không thể giải quyết hoặc là không hiểu thì hắn đều hỏi Tiểu Mẫn, nhưng hiện ở bên cạnh có người không thể hỏi.

Đột nhiên đồng hồ rung lên báo động, màn hình Tiểu Mẫn hiện ra: "Cảnh báo! Có sóng âm khơi dậy tiềm thức bạo lực!"

Tiềm thức sóng âm?!

Trần Húc lập tức nghĩ tới đoạn nhạc giúp người tiến vào giấc ngủ sâu là Thanh Tâm Phổ Thiện chú cùng Đại Bi chú! Hai bài hát đều là thuộc về tiềm thức ca khúc có lợi nhưng đoạn nhạc hiện đang được phát chắc chắn rất có hại.

Nghĩ tới đây Trần Húc lập tức nói: "Tất cả mọi người mau che lỗ tai lại mau! đoạn nhạc có vấn đề!"

Sau đó Trần Húc dùng áo bịt lỗ tai lại, nhanh chóng xông vào phòng tắt đoạn nhạc đi, tiện tay tắt luôn máy tính!

Tiềm thức ca khúc!. Tại sao lại xuất hiện loại nhạc này? Hay là muốn truyền bá ca khúc gây bạo lực?! Trần Húc lại nhìn vào đồng hồ, phát hiện trên đồng hồ có nhắc nhở: "Phân tích tần suất sóng ngắn hoàn tất, tiềm thức âm thanh gây tâm tình bạo lực ở con người, khiến người ta muốn công kích người khác hoặc là tự mình hại mình! "

Trần Húc lập tức cả kinh, nhìn về phía nam nhân còn nằm trong vũng máu vốn đã không xong. Vốn Trần Húc cho rằng đây là mưu sát. Nhưng hiện tại xem ra đây là hành vi tự mình hại mình!

Cái này cũng thật là đáng sợ!

Thử nghĩ nếu như loại này tiềm thức âm thanh phát trên đường, hoặc là trên đài truyền hình, như vậy sẽ có bao nhiêu người bị tổn hại?! Hơn nữa người bình thường tuyệt đối không cách nào biết rõ nguyên nhân! Đây quả thực so với vũ khí có lực sát thương cao còn khủng bố hơn!

Lúc này cảnh sát cũng kịp đến, một đám cảnh sát tiến vào, chứng kiến nam nhân trong phòng đều lấp bắp kinh hãi.

Tên cảnh sát cầm đầu kêu lên: "Nhanh báo xe cấp cứu! Còn có là ai đã báo cảnh sát? Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?!"

Vừa rồi Trần Húc cùng Quân Dịch đánh nhau làm không ít người vây xem. Lúc này cả đám đều bắt đầu thấp giọng bàn luận: "Nhất định là giết người ". "Đúng vậy đúng vậy! Phóng chừng chính là tiểu tử kia làm, cô bé kia có thể là thấy bạn trai mình bị giết....."

Lần này đúng thật là oan uổng!

Trần Húc vội vàng muốn giải thích kỳ thật vấn đề này không giống như bọn người kia nói. Nhưng là vị cảnh trưởng kia đi đến trước mặt hắn nói: "Vị này, thỉnh người theo chúng ta đi một chuyến. Còn có mấy vị khác cùng đi, chúng ta sẽ đối chứng làm chuyện này minh bạch, các người là nhân chứng duy nhất có mặt tại hiện trường "

Tốt rồi! Lần này Trần Húc lại bị đội lên tội giết người! Trần Húc vừa muốn giải thích bên cạnh một cảnh sát tuổi trẻ lại phụng phịu nói : Hiện tại người không cần nói gì, chúng ta tự biết điều tra. Người có quyền bảo trì im lặng."

Trần Húc thật sự muốn xiu, Quân Dịch cùng Cao Hiểu Tiết cũng đều đứng ra nói: "Chuyện này thật sự không liên quan đến anh ta !", thế mà cũng vô dụng. Lúc này xe cứu thương cũng đến, một đám áo khoác trắng hô gọi to nhò chạy đến. Trần Húc vội rút điện thoại ra, nghĩ là định gọi cho anh cảnh sát quen ở trường nhưng sợ không đủ trọng lượng, bắt quá khá tốt vì hắn có số liên lạc cho Vương cục trưởng.

Vì vậy Trần Húc liền gọi cho Vương cục trưởng, một lát sau đầu dây bên kia lên tiếng : "Tiểu Húc à, haha, cậu gọi ta có vấn đề gì vậy?", đối với Trần Húc, Vương cục trưởng vẫn là rất cảm kích, sự kiện lần trước quá lớn, vốn là nhiều năm qua đó là lần đầu tiên có vụ án lớn, có thể nghĩ vị trí cục trưởng của hắn lúc ấy cũng khó ngồi, Khá tốt là Trần Húc bắt được tên đó, hơn nữa tốc độ còn rất nhanh, điều này làm cho hắn chẳng những không mất công mà lại có công, hơn nữa Trần Húc chỉ là sinh viên mà lại được mọi người coi tiểu danh nhân rồi, đối với người như vậy Vương Cục Trưởng sẽ không làm giả.

Trần Húc vội vàng nói: "Chào Vương cục trưởng, người còn nhớ ta không? Hiện tại xảy ra chút vấn đề! Ủ, tôi đang ở Thanh Dương, không biết người có nhận được tin tức, vừa rồi có một nam nhân bị dao đâm rất nhiều nhát, mà tôi vừa vận lại ở đây, xảy ra một ít hiểu lầm nên tôi bị vu oan là hung thủ, bắt ta làm bản khai. Là tôi cùng báo cảnh sát mà, làm bản khai cũng không có vấn đề gì, nhưng có thể cho tôi một chút công bằng, định nghĩa lại ai là hung thủ....."

Vừa nghe xong Vương cục trưởng vội vàng nói: "Như vậy sao? Người đưa điện thoại cho cảnh trưởng ở đó nghe, để ta nói chuyện với hắn!"

Cũng khó trách Vương cục trưởng có chút khẩn trương, bởi vì cục cảnh sát có chút quy tắc. Đối với những người có nghi phạm, nhất là nghi phạm nghiêm trọng. Trong quá trình Thẩm vấn sẽ không có một chút nhả nhận?.

Vị cảnh trưởng kia nhận điện thoại lập tức đã nói: "Được được, tôi hiểu rồi". Sau đó nhìn Trần Húc về mặt đã hiền lành hơn nhiều--- phòng chừng còn là vì Trần Húc đã bắt được tên sát cô---tuy mấy cảnh sát không biết mặt của Trần Húc nhưng tuyệt đối là đã nghe qua tên hắn.

Trần Húc lấy lại điện thoại, dặt sang một bên nhỏ giọng nói: "Vương thúc thúc, còn có một việc tôi không thể không nói, nhưng tôi nói rồi đừng bảo ta nói điều. Người bị thương vừa rồi toàn thân bị chém hơn chục dao, có khả năng không phải người khác ra tay, là chính bản thân hắn! "

Wang cục trưởng vừa nghe xong liền choáng váng: "Làm sao có thể? Hắn rành rồi không có chuyện gì sao?!"

Trần Húc xem lại tư liệu Tiểu Mẫn đưa ra rồi nói: "Thật sự! Vương thúc thúc, sự tình này rất phiền toái, chuyện này tuyệt đối không phải người cùng thị trường có thể giải quyết, tôi nói như vậy không phải là không tôn kính người, người trước hãy nghe ta nói!" Nghe được Vương cục trưởng có chút bất mãn ho khan, Trần Húc vội vàng nói: "Lúc này, tôi có vào nhà người nọ kiểm tra, phát hiện máy tính hắn đang phát một ca khúc quái dị, khi tôi nghe được ca khúc đó liền không nhìn được đột nhiên có loại cảm giác muốn đánh người! Thật sự! Đồng dạng bị trúng tà! Mà người bằng hữu của tôi nghe xong vài hát liền hướng tôi công kích! Tôi cùng bằng hữu đó vốn quan hệ rất tốt nhưng lại cầm dao tấn công tôi! Thật sự không bình thường!"

Wang cục trưởng không thể tin nói: "Không thể nào?!"

"Thật sự "Trần Húc vội vàng nói: "Tôi đã tự mình kiểm chứng chuyện này làm sao có thể giả bộ?! Mà tôi từng xem qua một ít tư liệu, nói đúng hơn loại ca khúc đó có thể là một loại tiềm thức ca khúc, có thể thôi miên con người làm ảnh hưởng tiềm thức! Trước đó không lâu không phải đài có đưa tin nói một cô gái nghe xong một ca khúc đột nhiên tự tử sao?. Ca khúc này có thể làm cho con người trở nên vô cùng đã man, liều mạng công kích người khác,

cũng có thể tổn thương chính mình, giống như người kia, tự chém mình hơn chục nhát đến sắp chết, chuyện này quả thật rất giống bị thôi miên"

"Là sự thật sao? "Wang cục trưởng cũng có chút sợ nói : "Tiểu Húc, người cũng đừng dọa thúc thúc, loại chuyện này nhất thiết không đùa được! Người có phải là xem quá nhiều phim Khoa Học Viễn Tưởng? Làm sao có loại nhạc như vậy?"

Lúc này tại Trần Húc đột nhiên nghe tiếng nhạc rất giống với đoạn nhạc quái dị vừa nãy, Trần Húc cuối cùng cũng nhận vội vàng nói: "Đã nghe chưa? Chính là đoạn nhạc này! Anh?"

Âm nhạc?!

Á, ai bật đoạn nhạc đó lên vậy????????????!!!!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 109: Ca Khúc Đáng Sợ!

Trần Húc dùng áo bịt lỗ tai xông vào phòng thì thấy một đám sát thủ đều lâm vào mê mang, một vài tên đứng ngây ngốc một chỗ, có tên về mặt còn lộ ra vẻ rất thống khổ, dữ tợn.

Trần Húc lập tức hô hồng бет, vội vàng xông lên chỗ máy tính tắt đi, tiếng âm nhạc vừa mới dứt, bọn cảnh sát liền tỉnh lại, có tên còn phát hiện tay mình đã đặt lên bao súng, khiến hắn đỏ mồ hôi lạnh khắp người!.

Sự tỉnh vừa rồi sự tỉnh vừa rồi là sao vậy? Bọn họ cũng không phải là hoàn toàn không nhớ ra được, ít nhất có thể nhớ là vừa rồi chính mình đột nhiên xuất hiện một cỗ sát ý, sau đó rất muốn phát tiết nó. Còn có một người chuẩn bị móc súng... Nếu như chậm thêm nửa phút, rất có thể là một hồi bị kịch đỏ máu!

Lập tức có người đem chuyện này báo cáo nhanh cho Vương Cục Trường, Vương Cục Trường vừa nghe xong lập tức la lên: "Lập tức đem máy tính về đây, phải cẩn thận! Bất luận một chút tư liệu cũng không thể hư hao! Còn có, đem Tiểu Húc và bằng hữu của nó đến tổng bộ! Bảo vệ hiện trường, không cho phép bất luận kẻ nào tiến vào, đồng thời nói cho bệnh viện, tận sức cứu giúp người bệnh tình lại! "

Nhận lệnh của Vương Cục Trường xong tất cả mọi người không dám chậm trễ. Hơn nữa vừa rồi có thể xác thực chuyện đó, nếu không phải Trần Húc phản ứng nhanh, chỉ sợ cái phòng cảnh sát này sống không được vài tên! Tất cả mọi người ở đây đối với Trần Húc đã tràn đầy cảm kích, nói chuyện với Trần Húc càng khách khí làm cho hắn có chút ngượng ngùng.

Tuy nói làm cảnh sát cũng phải chuẩn bị tâm lý hi sinh vì nhiệm vụ, nhưng dù sao không ai lại muốn chết, còn như nếu chết mà không biết tại sao mình chết! Nghĩ lại, một đám cảnh sát liền cảm thấy không rét mà run.

Bọn người Trần Húc ngồi xe cảnh sát đi đến tổng bộ, lên xe Quân Dịch liền ném chìa khóa cho một tên cảnh sát bảo hắn trả xe lại cho chủ, vừa nhìn thấy xe tên cảnh sát kia về mặt vui mừng nói: "Xe này không phải là công tử nhà Vương Cục Trường sao?, Tại sao lại ở trong tay cô?! "

Quân Dịch cùng Trần Húc nhìn nhau cười rất gian xảo!

Tên cảnh sát trải qua một hồi khiếp đảm, lúc này Đường Bích Hiền mới đem sự tình vừa rồi nói một lần.

Cô giao bánh ngọt đến nhà trọ đó, lúc ấy cô gõ cửa, tên tự tử đó cho nàng vào nhà rồi bảo cô đặt bánh ngọt ở trên mặt bàn, một lát sau đột nhiên cô nghe phía sau có tiếng động lớn.

Đường Bích Hiền là một cô gái yếu đuối, sinh sống trong thành thị lạ lẫm. Tự nhiên biết nàng cũng có chút đẹp, mặc dù có chút nhu nhược nhưng tính cảnh giác của cô rất cao, nghe được tiếng đóng cửa, phản ứng đầu tiên của cô chính là trốn vào tủ, sau đó nhanh chóng đóng cửa lại!

Mà sau khi cô đóng cửa lại, nhìn qua khe hở thì thấy người nam nhân kia cầm dao tự đâm vào người mình một cách điên cuồng!

Cái này thật là làm cho Đường Bích Hiền sợ hãi, cho nên cô vội vàng gọi điện cho Trần Húc -- đáng ra lúc đó cô nên gọi cho cảnh sát, nhưng Đường Bích Hiền có vài lần nghe được tin đồn, thí dụ như có một tin tức chính là một cường đạo trong đêm xông vào phòng

một cô gái cường hiếp, hơn nữa còn hiếp xong giết, có cô bạn phòng bên phát hiện liền gọi điện thoại cho 110 (cảnh sát TQ) thì mãi cho tới ngày hôm sau cảnh sát mới tới.

Mặc dù nói như vậy nhưng hiện tượng đó rất ít khi xảy ra, nhưng mà nếu như gặp được nguy hiểm trước vẫn nên gọi người quen thuộc cứu.

Còn đối với Đường Bích Hiền, Trần Húc cùng Cao Hiểu Tiết mấy ngày nay đối với cô rất tốt, rất chiều cô, cho nên trong lúc nguy cấp đã gọi cho Trần Húc. Sau đó cô vô cùng sợ hãi vượt qua 10 phút đen tối nhất trong cuộc đời.

10 phút này đối với cô như sống một ngày bằng một năm, bởi vì tiếng gào rú của tên tự tử rất ghê rợn. Đường Bích Hiền nào dám mở cửa xem?. Nghe được Trần Húc gọi tên mới dám mở cửa chạy ra thì cô liền chứng kiến một cảnh máu me đầm đìa.

Nhìn thấy Đường Bích Hiền thất kinh, Quân Dịch cùng Cao Hiểu Tiết đều ôm lấy an ủi cô. Xe cảnh sát một đường kéo còi inh ỏi, cối cùnh cũng đến cục cảnh sát.

Đến cục công an, vừa mới bước vào cửa đã thấy Vương Cục Trường đứng ở đó chờ, lúc này ông đã biết sự tình từ đầu đến cuối, nhìn thấy Trần Húc liền thân thiết bắt tay hắn nói: "Tiểu Húc, thúc thúc thật sự muốn cảm ơn ngươi! Nếu như không phải cậu phát hiện ra, chúng ta chắc chắn tổn thất rất lớn."

Trần Húc liên tục khách sáo, Vương Cục Trường kéo hắn vào văn phòng chuẩn bị trà nước xong mới đi ra hỏi han một ít sự tình cụ thể.

Ai cũng nói đến cục công an rất là sợ hãi, nhưng hiện tại bọn Trần Húc ngồi ở trên ghế sa lon uống trà. Bọn cảnh sát bên cạnh đều rất khách khí, điều này thật sự làm làm cho bọn người Trần Húc có chút thích thú. Sự Tỉnh xảy ra một lúc sau vẫn có người không tin, thật sự cũng khó trách đây cũng quá khoa học viễn tưởng đi mà!

Vương Cục Trường nghĩ ngợi rồi nói: "Tiểu Húc, Bài hát này được phát sẽ làm hại người khác sao?"

Trần Húc gật gật đầu, Vương Cục Trường vỗ tay một cái nói: "Ta đi thử một chút!"

Mọi người cả kinh can ngăn, Vương Cục Trường nhất quyết lắc đầu nói: "Chuyện này quá lớn, Tiểu Húc! Đương nhiên ta không phải là không tin cậu, cũng không phải là không tin mấy vị cảnh sát vừa rồi đã thực nghiệm. Mà dù sao tai nghe không bằng mắt thấy, bài hát này nếu quả thật đáng sợ như vậy, một khi truyền bá ra hậu quả sẽ không lường được! Mà Tiểu Húc vừa rồi nói rất đúng, loại chuyện này chúng ta có thể quản được, lập tức báo cáo cho thượng cấp, nghĩ ra biện pháp giải quyết thích đáng. Nếu như ta không thử một chút, muốn báo lên trên cũng biết nói thế nào?"

Mọi người vừa nghe xong đều thấy có lý, vấn đề này thật sự rất giống khoa học viễn tưởng! Nói ra đều sẽ bị người khác coi như Thiên Phương dạ đàm (Nổ Bụng trời đó)! Không thử một chút làm sao có thể yên tâm?

Vì vậy Vương Cục Trường cùng một vị trưởng bối cũng là cảnh sát đem những thứ có thể đã thương người cất đi. Sau đó đem máy tính đặt ở trong phòng thẩm vấn, tìm một kỹ thuật viên phụ trách thao tác.

Những người khác ở bên ngoài quan sát bằng cameras, Vương Cục Trường chuẩn bị xong, kỹ thuật viên liền mở máy tính ra, quả nhiên khởi động máy xong một phần mềm máy tính tự động được chạy, bắt đầu truyền phát bài hát đó.

Kỹ thuật viên khẩn trương nhìn xem Vương Cục Trường cùng vị cảnh sát đại kia, mà đầu tiên là hai người kia khẩn trương giữ lực mà chờ, hơn hai phút đồng hồ sau mới dần dần xuất hiện trạng thái mê mang, qua một phút nữa sắc mặt hai người bắt đầu trở nên rất thô bạo, lúc này Trần Húc lập tức hô vào microphone: "Lập tức tắt đoạn nhạc đi"

Chuyện này vốn không tới phiên Trần Húc chỉ huy, nhưng vấn đề là trong này chỉ có hắn hiểu rõ nhất bài hát đó, vị kỹ thuật viên nghe được mệnh lệnh lập tức đóng phần mềm lại mà không phải máy tính. Lúc này hai người vốn chuẩn bị lao vào nhau nhưng lập tức tỉnh lại, nhìn nhau không thể tưởng tượng nổi, đầu đầy mồ hôi lạnh!

Bọn người Trần Húc vội vàng xông vào phòng đã chứng kiến Vương Cục Trường cùng vị cảnh sát kia co quắp ngồi dưới đất không giữ một chút hình tượng nào. Vương Cục Trường có chút run: "Thật là có chuyện như vậy sao?!"

Hai người vừa rồi phản ứng tuy chậm nhưng chắc là trong nội tâm đã chuẩn bị kỹ càng, biết rõ nguyên nhân. Nhưng làm như thế nào cũng không chống đỡ được mấy phút! Bất quá bởi vì chuẩn bị kỹ càng cho nên đối với quá trình xảy ra rất là rõ.

"Vừa rồi ta đang nghe đoạn nhạc, trong lúc đó ta vẫn không có sao" Vị cảnh sát trưởng bối kia nhớ lại nói: "Nhưng là dần dần, ta liền cảm thấy có chút mê mẩn, sau đó đã cảm thấy đầu óc càng ngày càng mơ hồ, sau đó trong lòng đột nhiên có loại cảm giác muốn phá hủy hết thảy mọi thứ! Đúng vậy chính là phá hủy hết thảy, tính cả chính mình! Lão Vương, ông thấy sao?"

Vương Cục Trường hít một ngụm khí lạnh, cười khổ nói: "Ta với ông cảm giác cũng không khác nhau lắm, ta lại cảm giác mình muốn phá nát cả địa cầu."

Tất cả mọi người vừa nghe xong đều hoảng sợ, theo như lời Vương Cục Trường, ca khúc đó nếu truyền đi, không biết tạo thành hỗn loạn lớn đến thế nào! Cái này cũng xác thực cục công an này có thể quyết định được xử lý chuyện này thế nào. Vì vậy Vương Cục Trường lập tức gọi lên Tỉnh báo cáo.

Bên kia nghe xong báo cáo vốn cũng không tin, nhưng Vương Cục Trường xác minh mình đã từng trải nghiệm, cái này không thể không khiến bên họ coi trọng sự việc.

Vị kỹ thuật viên cùng Trần Húc đều kiểm tra chiếc máy tính, phát hiện đoạn nhạc kỳ thật chỉ là một dạng MP3 rất đơn giản, bởi vì có người lập trình khi khởi động máy sẽ phát đoạn nhạc đó, cho nên một khi khởi động máy tính, đoạn nhạc sẽ được phát.

Đối với loại chuyện này, mọi người làm việc có chút nhanh chóng, đoạn nhạc đó đã đến được tay mấy vị trên Tỉnh, sau khi trên Tỉnh nghiên cứu phát hiện đúng như lời Vương Cục Trường nói, lập tức cử người chạy tới.

Mà lúc này Trần Húc đã đi vào toilet, bắt đầu dò hỏi tiểu Mẫn.

Bởi vì Trần Húc nhớ mang máng, lúc làm trò chơi Kim Dung kì hiệp truyện đã từng phát Thanh Tâm Phổ Thiện Chú chỉ có tiểu Mẫn phát ra mới có hiệu quả những người khác cho dù dùng cách nào, cho dù dùng máy tính thu âm lại sau đó phát ra cũng không hiệu quả. Nhưng Trần Húc vẫn kiểm tra một chút, đoạn nhạc đó được phát từ một máy tính bình thường, dựa theo thuyết pháp của Tiểu Mẫn, cấp bậc phản ứng của thời này không cách nào đạt tới hiệu quả thời miên.

"Loại thuyết pháp này là cũng không phải là đúng. "Tiểu Mẫn giải thích nói: " ở tương lai, đối với mấy loại ảnh hưởng đến tiềm thức, thời miên đại nào bằng âm tần số đều được quản lý vô cùng nghiêm khắc, phải dựa theo chỉ định tiêu chuẩn để tiến hành sử dụng. Cũng không thể không có ít người không lợi dụng nó để nghiên cứu thứ xấu. "

Nguyên lai là như vậy!

Loại tiềm thức âm thanh này là dùng tiêu chuẩn phần cứng hiện tại chế tác ra, như vậy nói cách khác tên phát ra có toan tính rất lớn, sự việc này thật sự rất phiền toái!

Đến chiều, Vương Cục Trường sắc mặt trầm trọng lấy tới một văn kiện nói: "Mọi người xem đi, thật sự đã xảy ra chuyện lớn. "

Văn kiện có tiêu đề: ở phía Trung Đông Ai Cập thành phố Luke phát sinh bạo động, phát hiện đoạn nhạc đó có quan hệ đến chuyện này!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Đại Bi Chú Và Ác Ma Chi Ca

Thành phố Luke Ai Cập trung nam bộ, ở tại Cairo phía nam bờ sông Nile (sông Nin). Ai Cập cổ thành Thebes nổi tiếng là khu du lịch, cũng được xem là khu di tích của thế giới, Hàng năm đều có vài chục vạn du khách trên toàn thế giới đến du ngoạn.

Trên văn kiện có dấu hiệu chữ S, không biết độ cơ mật sẽ cao đến mức nào.

Văn kiện như vậy, đừng nói là Trần Húc mà ngay cả Vương cục trưởng cũng không có tư cách để xem. Nhưng lúc này đây Vương cục trưởng là người duy nhất phát hiện ra loại nhạc nguy hiểm đó, cho nên có vinh hạnh đặc biệt này, Vương cục trưởng đối với Trần Húc đã có một loại cảm giác tín nhiệm, cho nên cùng lần xem

Ngay mấy giờ trước, trên đường thành phố Luke đột nhiên vang lên một bài hát quý dị, bài hát này thông qua radio truyền phát vào trung tâm khu thương mại nơi đó, cư dân thành phố Luke đã xảy ra xung đột với các du khách.

Giao thông tê liệt, vô số cỗ xe đụng vào nhau, mọi người hai mắt đăm đăm lao vào nhau liều mạng, điên cuồng công kích những người bên cạnh.

Bạo loạn xuất hiện nửa giờ cho đến khi bài hát được phát hết. Trong nửa giờ xảy ra này, số lượng thống kê tổn hại căn cứ khó có thể tính được. Ước chừng 30 vạn người tham gia bạo động, mấy vạn người chết vì tai nạn! Kẻ bị thương vô số kẻ! Thành Cô Luke trong nháy mắt biến thành một mảnh Tu La Địa Ngục !

Chuyện này rất nhanh làm toàn bộ thế giới rơi vào khủng hoảng, căn cứ vào những lời của người sống sót thuật lại, bọn họ nghe được loại âm nhạc về sau liền nổi giận, mà khi âm nhạc chấm dứt, thì lập tức tỉnh lại.

Một loại âm nhạc có thể ảnh hưởng đến tư duy người như vậy!

Có thể làm cho một tòa thành thị trong nháy mắt biến thành Tử Thành!

Cái này thật là đáng sợ! Quả thực so với bất luận vũ khí nào đều là lợi hại hơn gấp mấy trăm lần!

Hiệu quả của loại âm nhạc nhanh đến đáng sợ, cơ hồ là không ai có thể chịu được lâu -- nhất là đối với cảnh sát, quân đội ảnh hưởng càng thêm đáng sợ -- bởi vì những người này trong tay đều có vũ khí!

Sự kiện thành phố Luke từ vong nhiều, trong đó có một bộ phận cũng là bởi vì bị cảnh sát bắn chết. Điều này làm cho người khác nhìn không được liên tưởng nếu như đoạn nhạc đó được phát lúc không có bất kỳ phòng bị ở một căn cứ quân sự không biết sẽ có hậu quả nghiêm trọng như thế nào!

Sự kiện tại thành phố Luke đã làm toàn bộ thế giới chấn kinh, để tránh cho việc này trở thành vụ khủng hoảng, các quốc gia tuyên truyền truyền thông đối ngoại đều nói chuyện này là thành phố Luke tổ chức bạo động không phải do vũ trang của chính phủ. Liên hiệp quốc cũng mãnh liệt khiển trách, Mĩ Quốc cũng một lần nữa dùng thân phận đứng đầu thế giới, Thông qua nghị quyết. Tổ chức liên hiệp quốc quân tiến vào chiếm đóng thành phố Luke.

Về phần trong nước, đối với sự kiện này cũng chỉ có một câu "Thành phố Luke xảy ra bạo động".

Sự tình thật sự nếu quả thật truyền đi không biết sẽ tạo thành khủng hoảng lớn đến nhường nào. Chỉ sợ căn bản không có bất kỳ quốc gia nào có thể thừa nhận được việc này. Dù sao việc này cũng không thể dấu được mãi, được từng nào hay từng này. Cho nên khi nghe nói tại thành phố Hòa Hải lại xuất hiện loại nhạc quý dị đó phía chính phủ cơ hồ là lập tức phái các chuyên gia dùng máy bay bay tới!

Lúc này Trần Húc cũng nhận được yêu cầu khẩn cấp xin giúp đỡ của Hác Ái Quốc --- ngày đó quân đội đã làm một phần mềm chuyên truyền tin cho SMMH, mục đích tất nhiên là không muốn Trần Húc lại tấn công vào hệ thống. Về phương diện khác cũng hy vọng từ nay về sau có chuyện gì có thể liên lạc với đại thần nhanh chóng.

Dù sao cùng SMMH hợp tác nhất định là rất nhiều, cho nên nếu không có chuyện khẩn yếu, quân đội cũng sẽ không tùy ý quấy rầy Trần Húc. Nếu vài việc nhỏ nhất đều phiền toái đến đại thần thì cũng có chút không thỏa đáng.

Bất quá chuyện này rất nghiêm trọng, xác thực rất là nghiêm trọng. Trần Húc cũng lập tức gửi toàn bộ tự liệu liên quan đến cho quân đội, trong đó có cả nguyên lý thời miên tiềm thức vân vân, nhưng chuyện kể tiếp Trần Húc chỉ có thể nói: "Kì thật xin lỗi, ta cũng không phải thần thánh. Chuyện này ta cũng chỉ có thể âm thầm điều tra, nhưng khó có giải pháp phá giải nó. Nhưng nếu như quả thực có phần tử khủng bố lợi dụng loại thủ đoạn này làm chuyện ác, như vậy các người hãy phát bài hát này có thể khắc chế tác dụng của tiềm thức âm thanh đó."

Trần Húc cho quân đội tất nhiên là bài Đại Bi Chú bởi vì nó vừa vặn là khắc tinh của Ác Ma Chi Ca!.

Đại Bi Chú nguyên lai đến từ Phật môn chính đạo. Ở trong truyền thuyết Phật môn cũng có chiêu sư tử hồng có thể sát thương được con người. Đại Bi Chú có thể làm cho con người nhận ra sai lầm của mình mà Ác Ma Chi Ca ngược lại làm người khác phạm tội ác!

Nếu đồng thời phát Hai bài hát cùng một lúc sẽ sinh ra cái dạng gì? Không biết cái nào có thể áp chế được đối phương? Hoặc là nói nếu bài nào phát to hơn thì sẽ thắng.

Đương nhiên không phải như thế.

Ảnh hưởng của tiềm thức ca khúc cũng không phải bật to là được, mà là thôi miên. Cho nên Ác Ma Chi Ca phát lên âm thanh tuy không lớn nhưng lại có thể làm cho người ta vừa nghe đã mê mẩn, có phần giống trong truyền thuyết Sư Tử Hồng có thể khiến người khác khiếp đảm.

Quân Dịch Cao Hiểu Tiết cùng Vương Cục Trường đều đã tự mình trải nghiệm qua. Tự mình trải nghiệm mới thấy Bọn họ lúc ấy đều có cảm giác đáy lòng sinh ra một cô sát ý, trong đầu luôn suy nghĩ "Giết hắn, Giết hắn!", loại ảnh hưởng tiềm thức này là rất ma quỷ, bởi vì vậy Vương Cục Trường cùng vị tiền bối vừa trải qua có suy nghĩ gì trong đầu a.

Hai người vốn là quen biết từ lâu, quan hệ cũng rất tốt. Mà vừa nghe xong đoạn nhạc trong đầu không tự giác sẽ nghĩ tới chỗ không tốt với mình của đối phương —— như chức vị của hắn so với ta cao hơn, tiền lương so với ta cao hơn, thậm chí có khi nào thì hắn uống trộm nước của ta, những cái này căn bản không thể là nguyên nhân dẫn đến giết người được.

Nhưng do bài hát kích thích nên chuyện đáng ghét cũng thành chuyện đáng chết. Mà Đại Bi Chú vừa vận ngược lại với Ác Ma Chi Ca, nó ảnh hưởng là tiềm thức từ bị đối với người, làm con người tình nguyện sau sai lầm của mình, dẫn dắt người đó hướng thiện.

Cho nên mấy loại âm nhạc này đều ảnh hưởng làm khuếch đại thiện niệm cùng ác niệm, như vậy nếu phát hai bài cùng một lúc, trên cơ bản có thể giúp cân bằng suy nghĩ. Bởi vì vô luận là ai, trừ phi là những vị trong truyền thuyết kiếm hiệp, nếu không không thể nào không có ác niệm mà chỉ có thiện niệm, mà dù là người đại gian đại ác cũng đều có thiện lương. Thiện cùng giao chiến vẫn luôn luôn song hành cả đấu tranh trong cơ người.

Cho nên khi phát cùng lúc hai bài hát đó sẽ có thể bảo trì trật tự xã hội.

Tuy nhiên Đại Bi Chú và Ác Ma Chi Ca vẫn có bất đồng. Đại Bi Chú cần thiết bị phần cứng đặc thù, Ác Ma Chi Ca thì lại không cần. Bất quá thiết bị cần dùng cho Đại Bi Chú cũng không phải khó làm, dùng kỹ thuật của thời đại này hoàn toàn có thể chế tạo ra, chỉ có điều yêu cầu về loa máy tính cao hơn chút thôi.

Hách Ái Quốc nhận được tập tin có chứa Đại Bi Chú liền thì quá vui mừng, bởi vì hắn chỉ là muốn thử cầu cứu xem, không nghĩ tới đại thần SMMH thật sự có cách giải quyết! Cái này chẳng những làm cho Hách Ái Quốc cảm thấy đại thần SMMH bí hiểm mà càng thêm kính sợ hơn nữa thủ khúc Đại Bi Chú đang thí nghiệm này cũng gần như đã hoàn mỹ. Có thể cam đoan chỉ cần có thủ khúc này tuyệt đối sẽ không tái hiện sự kiện thành phố Luke một lần nữa.

Trần Húc cung cấp tất cả các tư liệu cần đến. Âm tần phần cứng, tần suất phát ra vân vân...Hách Ái Quốc định ninh tới hôm nay có thể chế tạo được, sau đó lập tức phân phát cho toàn bộ các thành phố trong cả nước, sau đó an bài cho nhân viên chuyên nghiệp tiến hành giám thị, một khi xuất hiện bạo động có thể lập tức khống chế.

Sự tình rất nguy cấp, cho nên cục công an làm việc hiệu suất cũng siêu cao. Một giờ sau đã xác nhận thân phận nam tử bị thương. Nam tử tên là Mông Trùng tốt nghiệp đại học ở thành phố này đã hai năm. Nhưng đến nay không có chính thức có việc làm. Mà thông qua máy tính của hắn có thể xác định được người này là một hacker cấp 1.

Hacker cấp 1 thường là có ít tinh thông về phương diện máy vi tính, có am hiểu về lỗ thủng phần mềm, có am hiểu phá giải mật mã, có am hiểu hệ thống tường lửa...v...v... Trình độ của Mông Trùng tuy nhiên không được tốt lắm, nhưng là về phương diện điều tra lại rất cao tay. Thường xuyên tìm được một ít tài liệu người khác không thể tìm được.

Trần Húc xem xét bản ghi chép về máy tính của hắn, căn cứ tình báo được Vương Cục Trường cùng Hách Ái Quốc cung cấp, có thể chắc chắn tổ chức hoặc là cá nhân người dùng đoạn nhạc đó xác định là nhắm vào Trung Quốc, Mông Trùng tìm được đoạn nhạc đó có thể nói là trùng hợp. Nếu như là trùng hợp mà nói, như vậy cái máy tính này hắn là có ghi chép lại các thứ liên quan đến tổ chức hay cá nhân đó.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Manh Mối!

Trần Húc kiểm tra bản ghi chép của máy tính cùng với những phần mềm đã sử dụng, rốt cục đem mục tiêu thu hẹp lại tại một địa chỉ ở nước ngoài.

Cái địa chỉ đó bình thường internet trong nước không thể kết nối, bởi vì những địa chỉ IP ở nước ngoài đều bị khóa lại khi sử dụng trong nước. Bất quá vấn đề này căn bản không thể tính là vấn đề, sử dụng một ít thủ thuật là có thể qua mặt.

Cái địa chỉ này là một blog, là một trang chủ cá nhân, trang chủ này dùng giao diện chỉ có một màu đen u ám đến đáng sợ.

Loại giao diện này hiện tại được rất nhiều người tuổi trẻ yêu thích sử dụng, nhưng u ám đến mức độ này thì không phải là vì đùa quá lố. Mà là bởi vì hắn tôn thờ hắc ám!

Chúa Giê-su tuy đã chiếm cứ tín ngưỡng hơn phân nửa toàn bộ thế giới, nhưng tại phương Tây lại có rất nhiều người đối nghịch với tín ngưỡng Chúa Giê-su, những người kia thờ phụng chính là Satan.

Bây giờ không phải là thời đại thần thánh, nhiều người phản bội đi thờ phụng Satan đã không phải là thứ gì kỳ lạ, mà kinh khủng hơn là quy tắc hành vi còn có một chút rất nghệ thuật, họ lấy xác người giả trang làm ma quỷ....vv.....v...

Nhận được địa chỉ websites về sau Trần Húc phát hiện trên websites hoàn toàn không có nội dung, chỉ là một mảnh màu đen mang theo đoạn nhạc khủng bố, bên trong cũng không có ghi chép, chỉ có một chút ca khúc.

Trần Húc download đoạn nhạc về cho Tiểu Mẫn kiểm tra. Phát hiện đây chỉ là một bài hát rất bình thường, cũng không có loại ảnh hưởng đến tiềm thức. Trần Húc có chút không cam tâm vì vậy liền tấn công websites đó, cái websites này ở đâu cũng đều có lỗ thủng làm hắn dễ dàng chiếm quyền admin, sau đó liền tìm được bản ghi chép của địa chỉ IP của cái blog.

Trần Húc đang lúc muốn từ cái địa chỉ IP này tiếp tục tìm kiếm thì các chuyên gia vừa kịp tới không nói hai lời đã đem Trần Húc đá ra ngoài.

Người tuổi trẻ, cậu không phận sự miễn vào nha!

Bất quá Vương cục trưởng liền nói, Vị này là Trần Húc đã bắt được tên tội phạm cắt cổ cũng là người đầu tiên phát hiện ca khúc ảnh hưởng đến tiềm thức, lúc này mấy vị chuyên gia nhất cao tận trần này mới bằng quang. Sự kiện tên cắt cổ đối với các chuyên gia mà nói thì cũng không có gì to tát, nhưng người đầu tiên phát hiện loại âm nhạc ảnh hưởng tiềm thức thì chắc chắn rất có giá trị.

Trần Húc hỏi thăm các chuyên gia một chút, sau đó nghĩ nói: "Ta cảm thấy tác dụng của âm nhạc chính là thôi miên, nhất là khi đắm chìm trong đoạn nhạc đó. Nói cách khác càng dụng tâm để nghe lại càng dễ dàng đắm chìm vào. Hơn nữa đoạn nhạc này xác thực có ma lực hấp dẫn, bất tri bất giác nghe được sẽ đắm chìm vào giai điệu, nhịp điệu của đoạn nhạc, mà khi đắm chìm vào rồi thì đại não sẽ không thể khống chế. Nhưng có một điều khác, một người bạn của tôi là Đường Bích Hiền, cô ấy bởi vì quá sợ hãi mà núp ở phía phía sau cửa. Cho nên mặc dù đoạn nhạc vang lên, cô nghe được cũng không có phản ứng, loại này giống như là có tai như điếc. Kể ra chuyện này cũng may, cô cũng tránh được một kiếp nạn."

Nghe được Trần Húc nói như vậy, các chuyên gia đối với hắn có một chút cải thiện mục quang. Một vị trung niên nhân trên người mặc quân phục có treo bên vai 3 ngôi sao hòa ái nói: "Tiểu bằng hữu, cậu nói rất đúng, điểm ấy chúng ta cũng đã nghiên cứu qua. Lúc này đây thật là cảm ơn cậu."

"Cảm ơn tôi?" Trần Húc gãi gãi đầu cười ha ha: "Là việc nên làm." Bất quá lời này nói một chút cũng không khiêm tốn, bởi vì Trần Húc thật sự cũng suy nghĩ thật sự các người hẳn là phải cảm ơn ta, cảm ơn ta về một thân phận khác. Hắc hắc.

Vị chuyên gia quân hàm thượng tá về mặt nghiêm túc nói: "Đương nhiên là muốn cảm ơn người, bởi vì căn cứ vào tư liệu trong tay chúng ta, trên cơ bản đã xác nhận chuyện lần này là một tên trong tổ chức Satan làm. Trước đó không lâu, tổ chức đã tuyên bố chúng đã phát đoạn nhạc ở thành phố Luke, hơn nữa còn uy hiếp nước Mỹ phóng thích vài tên đầu mục của tổ chức. Nếu như trong 24 tiếng đồng hồ không phóng thích bọn họ sẽ lại một lần nữa tạo ra khủng bố, địa điểm đương nhiên là tại một thành phố nào đó tại Mỹ".

"Không thể nào?!"

Chuyên gia gật gật đầu nói: "Tại thành phố Luke tạo ra sự kiện lần này cũng chỉ vì giết gà dọa khỉ, tìm một chỗ làm thí nghiệm. Cái thứ hai là vì lúc ấy đoàn người phó tổng công ty Rockefeller du lịch tại thành phố Luke. Công ty Rockefeller thao túng giá cả dầu mỏ hơn nữa còn dự trữ hầu hết số lượng lớn súng ống đạn dược của Mỹ.

Nói đến đây một người bên cạnh thúc vào vị chuyên gia, vị chuyên gia này liền cười nói: "Cái này không có gì, rất nhiều người cũng biết, Chưa tính là bí mật.". Sau đó về mặt hẩn nghiêm túc nói: "Gia tộc Rockefeller một mực tín ngưỡng Chúa Giê-Su, là một tổ chức giáo đồ rất thành kính. Ý tứ của Satan cũng rất rõ ràng. Trên quốc tế cũng sớm đã định nghĩa tổ chức Satan là một tà giáo, cũng là một đám khủng bố. Bất quá thế lực của bọn hắn đa số phân bố tại Châu Mỹ, Châu Âu cùng Châu Phi, ở Châu Á lại rất ít, cho nên trên cơ bản nước ta không có một chút quan hệ nào."

"Lúc này đây chuyện tình Mông Tiểu Bạch có được đoạn nhạc có thể là vô tình. A, đừng nói như vậy, theo ta Mông Tiểu Bạch là người của liên minh hồng khách, mà liên minh hồng khách cùng quân đội có chút quan hệ, cho nên ta biết rõ hắn cũng không kỳ quái. Ta cũng biết rõ Mông Tiểu Bạch có ngoại hiệu là phi cơ trinh sát, thường xuyên có một ít phát hiện một ít thứ người khác không biết. Căn cứ vào đó có thể thấy Mông Tiểu Bạch trong lúc vô tình phát hiện bài hát này sau đó trúng chiêu. Cũng không phải Satan nhắm vào quốc gia chúng ta mà ra tay."

Trần Húc gãi gãi đầu, kỳ thật hắn cũng đã nghĩ như vậy, hắn tuy nhiên không biết Satan, nhưng căn cứ tư liệu đã xem, hắn cũng đã hơi hiểu về tổ chức đó. Mà không biết bọn chúng muốn Nước Mỹ có đồng ý thả người không?!

Vì vậy Trần Húc tự hỏi: "Nước Mỹ đã trả lời như thế nào?"

Thượng tá cười một chút: "Trước mặt mọi người cũng biết Nước Mỹ như thế nào sẽ đồng ý? Xem bọn hắn tích cực tổ chức hợp liên hiệp quốc không phải là để phá giải đoạn nhạc đó sao. Bởi vì S..." "Nói đến đây thượng tá đột nhiên dừng lại một chút, nói tiếp: "Bởi vì căn cứ vào những nghiên cứu của các chuyên gia chúng ta, tấn công vào tiềm thức là một thủ đoạn cái trọng yếu của chiến tranh sau này. Loại thủ đoạn này rất là hữu hiệu và rất bí mật. Vì lẽ đó hiện tại các quốc gia bắt buộc dĩ đều phải nghiên cứu, nhưng khổ nỗi không có tiến triển. Lần này không nghĩ tới Satan nhanh chân đến thế, Lão Mỹ có hành động lớn như vậy, đơn giản cũng là muốn tìm được tư liệu nghiên cứu của bọn Satan."

"Mỹ Quốc bên kia cũng đã nghiên cứu ra đối pháp, chính là cầm đại loa đối kháng với đoạn nhạc. Bộ đội đặc chủng của mỹ trong một ngày đều trang bị tai nghe cách âm, hoàn toàn thông qua một kênh tần số để điều khiển bằng mệnh lệnh, một khi có biến cũng lập tức xử lý, về phần tạo ra tổn thất gì cũng không được rõ lắm."

Trần Húc nghe thấy thủ vị, nhin không được cười nói: "Chỉ là, Phòng được một ngày nhưng không thể phòng mãi mãi?"

Thượng tá cũng cười nói: "Chính là đạo lý này, cho nên bây giờ chúng ta nhất định phải bắt được đám người kia, bất kể là vì quốc gia chúng ta hay là quốc gia khác, đối với chút ít kỹ thuật này tuy cũng là muốn có, bởi vì sóng tiềm thức không chỉ có thể hại người, càng là có thể trợ giúp người. Bất quá việc cấp bách không thể để cho Satan lại tiếp tục tồn tại, bằng không một ngày kia đến phiên nước ta bị bạo động, vậy rất là phiền phức."

Trần Húc gật đầu đồng ý, lúc này chuyên gia bên cạnh hưng phấn nói: "Đã địa chỉ Mông Tiểu Bạch tấn công, hiện tại chúng ta cũng đang tấn công vào đó, đối phương không có phát giác, tư liệu cũng đã tìm được rồi! "

"Tư liệu, tư liệu gì vậy?"

"Các người xem! " Vị chuyên gia kia rất là kích động nói: "Tin tức cho thấy đó là một máy tính tư nhân, sử dụng cửa sổ cá nhân, trong đó mặc dù không có vi phạm lệnh cấm nhưng lại có một ca khúc đặt ở ngoài Destop. Phòng chừng lúc ấy Mông Tiểu Bạch chỉ vì hiếu kỳ đã đem đoạn nhạc đó tải về nên mới xuất hiện sự tình về sau."

"Mông Tiểu Bạch rảnh rồi đau chim à? Hấn xem đoạn nhạc làm gì vậy? "

Nghe được Trần Húc nói như vậy, vị thượng tá nhin cười không được, người cho rằng ngoại hiệu phi cơ trinh sát của Mông Tiểu Bạch từ đâu mà có? Cũng là bởi vì hấn những lúc đột nhập vào tư liệu của người khác trộm tư liệu, toàn bộ tư liệu tìm thấy hấn đều tải về máy mình. Cho nên thường thường có rất nhiều phát hiện hữu dụng.

Trần Húc vừa nghe liền nghĩ thầm tên Mông Tiểu Bạch có sự hiếu kỳ xem ra cũng không phải là chuyện gì tốt, vì vậy Trần Húc nói: "Trong máy vi tính của người đó có đồ vật gì khác không? Có thân phận các thành viên của Satan không?"

"Không biết ", chuyên gia nói: "Xem địa chỉ là ở Nigeria thủ đô Abb cổ, vừa vặn chỗ đó có đại sứ quán nước ta... "

Thượng tá gật gù, lập tức nhớ lại địa chỉ đó để gọi điện. Tuy nhiên chưa nói cụ thể là chuyện gì, nhưng Trần Húc biết rõ, hấn nhất định tìm người tiến hành điều tra.

Một giờ sau, lập tức liền có tin tức, thượng tá xem xét xong không nhin được nhú lông mày. Trần Húc vội hỏi chuyện gì xảy ra? Thượng tá không có đem tin tức nói cho hấn, mà là quay lại các chuyên gia nói: "Người của chúng ta đến trễ, lúc đến địa chỉ đó mới phát hiện người nọ đã chết rồi."

"Chết?! "

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Bữa Tối Ngày Lễ Tình Nhân!

Sự tình lại một lần nữa lâm vào cục diện bế tắc, các nhân viên công tác của đại sứ quán trú tại Nigeria đã tiến hành khám nghiệm tử thi. Người đó là một người da một người da đen, đã tử vong lâu ngày, chết bởi vì tự sát, rất giống với vụ việc của Mông Tiểu Bạch, thân thể nhiều chỗ bị thương, đã hư thối và biến dạng.

Khí trời ở Nigeria nóng đến dọa người, người này chết trong căn hộ của hấn, căn phòng này đã bốc mùi nhưng phụ cận không có người nào sinh sống cho nên không ai biết có người chết, phòng chừng thời gian tử vong đã vượt qua 24 tiếng, mà chiếc máy tính trong phòng đã bị phá nát.

Manh mối đến đây đã bị đứt quãng.

Trần Húc buồn bực trở về, dù sao hấn gấp cũng không thể giúp gì nên về nhà ngủ cho sướng. Đến chỗ ở, vừa đẩy cửa bước vào đã thấy trong phòng là một mảnh đen kịt, Trần Húc lập tức liền chóng mặt nghĩ sẽ lại không bị cúp điện a?

Trần Húc mò mẫm mở cửa phòng bếp liền thấy một mảnh lung linh trong ánh nến, Quân Dịch cùng Cao Hiểu Tiết đang ngồi ở trước bàn ăn cười cười nói nói, Trần Húc tiện tay ấn xuống một cái công tắc đèn điện, "Păng ", đèn lại sáng? (Quá phũ)

Trần Húc lại ngã ngửa, nghĩ thầm rõ ràng có điện a! Hấn còn chưa kịp nói chuyện, Quân Dịch cùng Cao Hiểu Tiết đã kêu lên: "Uy! Mau tắt đèn, tắt đèn đi! Đứng là không có một chút ý thức!"

Sau đó còn có một người cười hồng hộc, Trần Húc nghe thanh âm liền nhận ra là Đường Bích Hiên? Cô ta như thế nào cũng ở đây?!

Lúc này Quân Dịch tiến lại trực tiếp tắt đèn rồi lôi luôn Trần Húc vào bếp vừa đi vừa gặng hỏi nói: "Vừa về đến đã phá hư hết cả không khí, anh có biết hôm nay là ngày gì không?"

Trần Húc một đầu sương mù: "Ngày gì? "

" Là ngày lễ tình nhân đó!" Cao Hiểu Tiết trong phòng bếp hô lên: "Ai nha, thật đúng là một cái đầu gỗ, ngày này là ngày gì mà cũng không có biết!"

Trần Húc lúc này mới kịp phản ứng, thì ra là ngày lễ tình nhân à? Hôm nay nhiều chuyện quá đi, quên cả hôm nay là ngày gì, không trách được lại bị chửi. Bất quá Trần Húc cùng hai người kia đấu võ mồm cũng đã thói quen, liền ha ha cười nói: "Ta xin các cô, mấy cái lễ của phương tây không có gì tốt? Nếu nói tốt thì phải kể đến đêm thất tịch." (đêm thất tịch là ngày Ngưu Lang, Chức Nữ gặp nhau)

"Được "Quản Dịch bắt được sơ hở trong lời nói của Trần Húc: " Là anh nói a, đêm thất tịch muốn trải qua cùng bọn này nha! Em muốn đi dạo phố!"

Nghe xong lời này Trần Húc hận không thể chính mình và một cái vào miệng!

Trần Húc biết rõ cùng với bọn con gái đi dạo phố kinh khủng đến cỡ nào! Các Nàng có thể vừa ý một bộ y phục ở một cửa hàng nào đó nhưng lại một đường đi dạo tiếp đến hết con phố, sau đó mới trở về mấy chỗ cũ để mua rồi mới trở về nhà.

Chứng kiến hai nha đầu kia cười nham hiểm, Trần Húc mới mặc kệ các nàng. Quay lại nhìn Đường Bích Hiền cười nói: "Nha đầu, làm sao em cũng đến đây?"

"Còn nói sao! "Quản Dịch vỗ vai Trần Húc, sắc giọng: " Bốn người chúng em đều bị đuổi việc a, tên Lý Kiến Nam đó tìm một đồng lý do, nói cái gì mà đã xảy ra án mạng đối với cửa tiệm ảnh hưởng không tốt các loại. Làm hại Bích Hiền cũng bị chúng ta làm liên lụy."

"Cái gì? "Trần Húc giật mình nói: "Bị đuổi việc rồi? vậy tiền lương? "

Quản Dịch cười đắc ý: "Tiền nam kia nói chúng ta không có ký hợp đồng, nên không phát lương. Nhưng hần nghĩ là em dễ dàng thế sao. Có Cao Hiểu Tiết ở đây, cuối cùng hần cũng phải trả tiền, em tại đó đã làm nửa ngày, được 15 đồng, cũng coi là không tệ."

Trần Húc chứng kiến Cao Hiểu Tiết cười đắc ý liền cảm thấy hiếu kì hỏi:"Làm sao có thể bắt tên đó trả tiền vậy?"

Cao Hiểu Tiết cười hắc hắc, mở miệng nói:"Hừ, lão nương cùng Quản Dịch còn có Bích Hiền ngồi ở đó cả buổi trưa, vừa uống trà vừa ăn bánh ngọt cùng thảo luận về Hoa Diệp Hiền rốt cuộc có hay không có vấn đề. Cuối cùng khách hàng đều bị dọa chạy hết. Tên tiện nam đành phải trả tiền lương thôi."

Trần Húc đỏ mồm hôi, các người đúng là cường bức người ta mà. Cao Hiểu Tiết nhú nhú cái mũi nhỏ đáng yêu nói: " Chúng ta không có nhiều tiền lương, làm một buổi chiều còn có vài cái bánh ngọt. Nhưng Bích Hiền cay đắng một tháng không thể làm làm không công được, tiền công của cô ấy khẳng định phải trả."

Quản Dịch cũng ha ha cười nói: "Chính là như thế. Lần này Bích Hiền một phen mệt mỏi rồi. Chúng em cũng muốn khai trương một tiệm bánh ngọt, bởi vì chúng em đều phải đến trường. Đang cần một người có thể giúp chúng em quản lý, cho nên đặc biệt tuyển Bích Hiền đến tiệm chúng em công tác, như thế nào, có hay không?"

Trần Húc vừa nghe đã gật đầu lia lịa, bởi vì hần cũng muốn giúp Bích Hiền , một mặt là bởi vì lão đại, cùng lúc thì là vì Bích Hiền làm cho người ta rất thương. Hơn nữa Quản Dịch nói cũng không sai nếu mở cửa tiệm, không có khả năng 24 tiếng đồng hồ đều ở đó, cùng Đường Bích Hiền quen biết không được lâu, nhưng có thể cảm giác được nàng là một người rất đáng tin tưởng, có nàng tại đó, Trần Húc cũng rất yên tâm.

Lúc này Cao Hiểu Tiết bị kích động kêu lên:" Tốt quá, mọi người đã đến đông đủ. Ăn cơm, ăn cơm nào, đói rồi!"

Sau đó 3 cô nương cũng rất bận rộn soạn đồ ăn. Quản Dịch còn làm như ảo thuật biến ra một bình rượu đỏ cùng bốn cốc có đế dài. Cao Hiểu Tiết cầm chai rượu lên nhìn nhìn, không biết trên đó là nhãn mác gì. Vì vậy hiếu kỳ hỏi: "Cái này mua đâu vậy? Nhãn hiệu này là gì?"

Quản Dịch ha ha cười, dùng dụng cụ thuần thực mở nắp, sau đó nhẹ nhàng rót vào một cốc một chút liền nói:" Là mang đến đây từ nhà, ừ, không đắt lắm, chừng một trăm tệ mà thôi."

Trần Húc sắc mặt một phát, nói: "Hơn một trăm tệ, nhất định là rượu ngon!"

Vì vậy Trần Húc đặt bình rượu qua, sau đó uống sạch cả bốn chén rượu, uống nhanh hơn cả uống bia! Quản Dịch mắt trắng không còn chút máu: "Thật là, không có điểm ý tứ."

Nhãn hiệu của trên cái chai là chữ Anh ngữ, là tiếng tiếng Lating. Được mệnh danh là Jésus môn đồ của St. Peter, một trong những loại rượu vang đỉnh cấp thế giới, hơn nữa số lượng cực kì ít.

Bình rượu này còn được ủ 82 năm, hiện tại giá bình rượu này ngoài thị trường tối thiểu là ba vạn năm nghìn tệ!

Trần Húc uống xong kết quả là hương vị vẫn còn trong miệng, phải nói loại rượu này ngon hơn cả Nữ Nhi Hồng.

Quản Dịch thiếu chút nữa bật cười, nói:"Có muốn thêm đường không?"

Trần Húc vừa nghe xong liền nói:"Ừ, cho anh một viên, rượu này rất thơm, nhưng không ngọt. "

Quản Dịch liếc xéo nhìn Trần Húc. Trần Húc lấy viên đường bỏ thêm vào, uống xong cảm giác mùi vị không tệ, khen một câu: "So với chén vừa rồi ngọt hơn." Cao Hiểu Tiết cùng Bích Hiền thấy thế cũng muốn cho thêm đường. Quản Dịch thấy thế liền can ngăn, nói: "Rượu này tuy không đắt, nhưng cũng không thể cho đường vào như vậy, như vậy sẽ không còn là nó nữa"

Đúng thật là buồn cười! Không biết loại rượu vang đỉnh cấp này vốn là không đường sao? Kỹ thuật làm rượu vang ở Châu Âu mấy trăm năm mới rút cuộc tìm được phương thức loại bỏ đường từ rượu nho. Nếu cứ như vậy cho thêm đường vào, không phải là lại đem công sức đổ bỏ ế sao!!!

Ngoài Rượu Vang Quản Dịch còn mang đến bò bí-tết và trứng cá muối, tuy đêm nay thức ăn thoạt nhìn không nhiều, nhưng nếu nói tốn kém thì quả là tốn kém thật.

Trần Húc lấy bò bí-tết cắn một phát, lập tức mở to 2 con mắt. Quản Dịch thấy thế liền nói: "Ăn ngon chứ? Bò bí-tết này chính là em tự làm đấy! Anh xem đồ anh ăn đều do Cao Hiểu Tiết làm. Chỉ riêng hôm nay là em làm, phải cho người ta chút mặt mũi nha!"

Lời này nói quá mập mờ, Đường Bích Hiền nghe không hiểu cũng không có gì, còn Cao Hiểu Tiết thì cười thiếu chút nữa phun hết rượu ra. Mà Trần Húc lúc này cũng không nhận thức được trong lời nói có chút mập mờ. Lần đầu tiên? Ủ. Cái từ này là có chút mập mờ, bắt quả lại dưới tình huống có chút đặc biệt, lần đầu tiên mà khiến người khác hài lòng chỉ sợ là sẽ nhớ mãi.

Nhất là khoản đồ ăn!

Trần Húc rất cố gắng lộ ra một nụ cười, vừa muốn nói gì đã bị Quản Dịch chặn họng: "Anh sẽ không có chê đồ ăn của em làm chứ? Như vậy quả là đáng thương cho em. Nhất định phải ăn hết đấy."

Trần Húc nhìn Quản Dịch. Cố gắng hình dung rốt cuộc là nàng có ý chinh mình hay là lần đầu tiên nấu đồ ăn đây. Nhưng nhìn về mặt cô ấy rất chờ mong liền hiểu, Trần Húc cố gắng cười nói: "Ừ, ăn ngon."

Nói xong câu đó Trần Húc liền ôm rượu vang liền mạng uống. Trời ạ, muối trong nhà không phải là cũng cần tiền mua sao?! Còn có tăng thịt bò to tởm nữa! Đây là cho người nguyên thủy ăn sao? Bên trong thịt bò đều là một màu máu, như thế cũng chưa tính là gì. Quan trọng hơn là thịt bên ngoài đã cháy thành than!

Điều này làm cho Trần Húc nhớ tới lần đầu tiên cùng các bằng hữu nướng thịt khi đi leo núi, đó là lúc còn học tiểu học, lúc ấy còn nhỏ, chuẩn bị không có kỹ càng. Hôm đó có đem theo một miếng thịt, và một bao muối. Kết quả khi nướng xong có thể nghĩ.

Ngẫm lại chính mình khi đó cũng như bây giờ, Trần Húc đã cảm thấy có thể tin tưởng là Quản Dịch không biết nấu ăn. Không nghĩ tới cô ấy biểu diễn võ thuật hay vũ đạo đều giỏi, quả thực là tuyệt thế yêu tinh, không nghĩ tới về khoản nữ công gia chánh lại yếu thế.

Ai, quả nhiên trời cao công bằng!

Nhìn Trần Húc ăn rất vui vẻ, Quản Dịch cười đến nỗi hai con mắt híp lại, dưới ánh nến thật là kiều mỵ động lòng người.

Nến đỏ chập chờn, ba cô gái như hoa như ngọc ngồi ở trước bàn. Mọi người đều không nói lời nào, nhưng không khí cũng rất chỉ là khiến mọi người có cảm giác ấm áp.

Trần Húc cũng là lần đầu tiên trải qua lễ tình nhân, không nghĩ tới lại cùng 3 cô gái ở chung, tuy nhiên có một người không thể có ý, nhưng mặt khác còn có hai mỹ nhân cùng mình có chút mập mờ sao, nghĩ vậy Trần Húc đã cảm thấy thịt bò cũng không còn khó ăn nữa, loại cảm giác này thật sự là không tồi.

Ăn được một nửa, Quản Dịch đột nhiên vỗ bàn nói: "Khuya hôm nay bốn người chúng ta ngủ như thế nào? Trên giường có thể nằm ngủ ba người sao?"

Cái đề tài này thật là khoai nha, Cao Hiểu Tiết cùng Trần Húc liếc nhau nhìn không được nghĩ tới đêm mây mưa hôm đó, vì vậy lập tức nhìn sang hướng khác, cúi đầu đồ mặt không nói gì.

Đường Bích Hiền vội vàng nói: "A a, để em về nhà là được rồi, không cần ngủ lại đây đâu!"

"Vậy không được" Cao Hiểu Tiết nói: "Bích Hiền, em ở chỗ đó cũng quá tệ rồi, ở nơi đó còn rất loạn lạc nữa, em là một cô gái ở nơi đó rất không an toàn, ở lại ngủ ở đây đi?"

Quản Dịch cũng mở miệng khuyên ngăn!.

Trần Húc vùng trộm hỏi Cao Hiểu Tiết: "Các em đến nhà em ấy rồi à?"

Cao Hiểu Tiết gật gật đầu nói: "Xế chiều hôm nay anh không phải ở lại cục công an sao, em cùng Quản Dịch không có việc gì liền theo Bích Hiền trở lại Hoa Điện Hiền, sau đó không phải là bị tiện nam kia đuổi việc sao! Về sau em cùng Quản Dịch đã giúp Bích Hiền mang một ít đồ vật về nhà, bởi vì em ấy ở quá xa."

"Bích Hiền ở rất xa sao?"

"Rất xa, rất xa, cơ hồ là ở ngoại ô thành phố. Chỗ đó trị an rất loạn, quá phòng ốc không tiện nghi, cũng chỉ là một gian nhà nhỏ một tháng bảy mươi tệ, phòng đã gần mục nát, lại ẩm ướt nấm mốc. Hơn nữa hai bên phòng còn là mấy tiểu tiệm uốn tóc các loại, thường lóe lên đèn đỏ, chính là làng chơi trong

truyền thuyết."

Trần Húc đổ mồ hôi hột, nói đến làng chơi hẳn lại nghĩ tới lão nhị Tần Tiểu Ngạn đã từng gặp một chuyện nhớ đời. Bởi vì bọn họ mới từ cấp 3 lên đại học kỳ thật đều rất thuần khiết. Nhiều sự thật cũng không biết. Làng chơi tuy trước kia ngẫu nhiên có nghe nói qua, nhưng là không biết cụ thể họ làm gì.

Hợp Hiệp Đại Hậu Diện là khu phố khắp nơi đều là đèn đỏ, trời vừa tối đầy đường đã lập loè hồng sắc. Hơn nữa ở đó đều là các tiệm uốn tóc và khách sạn. Tiệm uốn tóc trên bảng hiệu đều có gì gọi đầu, mát xa, bảo vệ sức khoẻ.

Lúc trời tối Tần Tiểu Ngạn đi hót tóc phát cho đẹp, không nghĩ là chui nhầm vào chỗ đó. Kết quả một cô gái là lướt vừa nhìn thấy hắn đã tiến lại sờ mó con tờ rím, dọa Tiểu Ngạn tranh thủ thời gian ném mười tệ phí gọi đầu xong liền chạy thực mạng về nhà!

Nghe được Đường Bích Hiền ở nơi đó, Trần Húc rất là lo lắng, đồng thời cũng có chút ít bội phục. Bởi vì tục ngữ nói nam nhân có tiền rất đòi bại, nữ nhân đòi bại lại có tiền - đương nhiên nói cách khác, Trần Húc cảm giác mình hiện tại cũng rất có tiền. Nhưng vẫn là rất thuần khiết a, thuần khiết như là hoa hồng trắng.... đúng là tự biến tự diễn quá độ a!

Nói thật nữ nhân đòi bại lại có tiền, dùng Đường Bích Hiền làm điều kiện, cô tùy tiện mở cái giá. Rất nhiều rất nhiều người giàu có sẽ lập tức bu lại thôi. Bất quá cô ấy tự lập như vậy, mặc dù thời gian trôi qua rất gian khổ, nhưng vẫn là tự bảo vệ được chính mình. Cô gái như vậy thật sự rất khó kiếm nha!

Vì vậy Trần Húc cũng nói: "Bích Hiền em cứ ở lại đây, cùng lắm thì khuya hôm nay anh ngủ ở phòng khách, ngày mai sẽ tìm một cái phòng trọ khác. Em là một cô gái ở chỗ đó thật sự không có an toàn, không thể biết được có nhay không chuyện xấu xảy ra, nếu một tên say xin xông vào trong phòng của em thì toi."

Cao Hiểu Tiết đá vào chân Trần Húc hạ xuống, như vậy mà là khuyên người ta sao? Bất quá muốn nói đến khuyên người khác thì Quân Dịch có sở trường nhất, vì nữ nhân rất thông minh, tự nhiên có thể nhìn ra tại sao Đường Bích Hiền phải cự tuyệt.

Quân Dịch nghĩ nghĩ rồi nói: "Như vậy đi, Bích Hiền khuya hôm nay em cứ về trước đi, bất quá đem đồ đạc của em thu xếp lại, ngày mai chị cùng Cao Hiểu Tiết sẽ đi tìm một phòng trọ, đến lúc đó mọi người cùng nhau ở. Như thế nào? Bích Hiền em không nên cự tuyệt, chúng ta sẽ chia tiền thuê nhà. Hơn nữa tin tưởng chị, chị cũng muốn phòng ở giá cả cũng sẽ không cao. Đến lúc đó chúng ta cùng ở chung sẽ chia sẻ tiền thuê nhà, tuyệt đối sẽ không thuê phòng đắt tiền, xa hoa."

Cao Hiểu Tiết lập tức hiểu ý Quân Dịch liền cười nói: "Đúng vậy, đúng vậy. Bích Hiền, em xem nếu muốn đi làm cùng nhau cũng nên ở gần một chút, mà cũng nên giữ an toàn một chút. Em cũng biết, chúng ta đều là sinh viên còn phải đi học, nên hay là muốn giao cho em tới chiếu cố cửa tiệm khi không có bọn chị."

Nghe nói như thế Đường Bích Hiền cũng có chút động lòng, đương nhiên cô biết là mọi người chiếu cố mình, hơn nữa còn có thể nhìn ra, loại chiếu cố này không mang theo chút toan tính nào hết.

Đường Bích Hiền so với tuổi mấy người ở đây đều nhỏ hơn một hai tuổi, nhưng là đau khổ mà cô ném qua chắc chắn là nhiều hơn, kinh nghiệm giao tiếp cũng rất phong phú. Xã hội này quả là như vậy, cô gặp qua rất nhiều người, nhưng là lần đầu tiên gặp người trợ giúp mình mà không so đo.

Nghĩ tới đây Đường Bích Hiền cảm giác mình nếu từ chối thì quả là làm kiêu, vì vậy đã gạt đầu cảm kích.

"Ha ha, Bích Hiền đồng ý rồi!" Cao Hiểu Tiết cao hứng vỗ tay, giờ chén rượu lên nói: "Nào, mọi người chúng ta cùng uống

Rượu uống không say, nhưng người tự say. Vừa rồi cụng ly, ba cô gái mặt đều có chút đỏ, dưới ánh nến càng thêm đẹp. Nhất là Quân Dịch, sóng mắt lưu chuyển, có thể nói là kiều mỹ động lòng người.

Quân Dịch vốn có một khuôn mặt yêu mị, hôm nay uống chút rượu mặt có chút đỏ ửng, không ngừng ném cho Trần Húc những ánh mắt yêu mị, điều này thật sự làm cho Trần Húc có chút chịu không nổi liền cười hắc hắc nói: "Đã ăn gần xong, chúng ta có thể bật đèn lên rồi"

"Thực là không có chút lãng mạn!" Quân Dịch vỗ vỗ cái trán, Trần Húc chớp cơ hội vội vàng đem nửa khối thịt bò bỏ xuống dưới bàn —— thứ này ăn nữa có thể chết người a!

Động tác này Quân Dịch không thấy được, nhưng là Cao Hiểu Tiết cùng Đường Bích Hiền nhìn thấy lại hồng hộc cười, Trần Húc liếc mắt hạ giọng nói: "Hai người các người cố ý phải không? Cố ý dụ cô ấy làm phải không?"

Cao Hiểu Tiết che miệng, cười khom bụng: "Nhân gia đại mỹ nữ tự mình xuống bếp là vinh hạnh của anh rồi còn gì."

Đúng rồi, tuyệt đối là cô ý!

Trần Húc rất muốn đánh vào hai cái mông của Cao Hiểu Tiết cho bồ tức, nhưng tưởng tượng như vậy thôi chứ không dám làm đâu!.

Chứng kiến Trần Húc nhìn chằm chằm vào cái mông mình, Cao Hiểu Tiết sững sờ, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi véo Trần Húc làm Trần Húc thiếu chút nữa kêu thành tiếng. Mà lúc này đây trên đồng hồ Trần Húc lại đột nhiên cảnh báo, Trần Húc sững sờ liền xin vào toilet, sau đó nhanh chóng tránh đi.

Trên đồng hồ là tin tức khẩn cấp của Hách Ái Quốc.

Tin tức Hách Ái Quốc gửi đến có chút nghe rộn cả người, mười lăm phút trước, tổ chức Satan lại khủng bố tại thành phố Seattle, từ trên không trung

phát Ác Ma Chi Ca. Nước Mĩ tốc độ phản ứng rất nhanh lập tức sử dụng tạp âm để đối kháng, cuối cùng nắm được cục diện nhưng không bắt được tên tội phạm nào.

Sự tình này đã cảnh báo cho toàn bộ thế giới, vì sử dụng tạp âm phòng ngự tuy nhiên có thể có chút hiệu quả. Nhưng là đối với dân chúng thương tổn rất lớn, nhìn văn phòng thị trường Seattle vô số điện tín cùng điện thoại đến trách cứ sẽ biết, kế tiếp sẽ là một giai đoạn đau đầu của chính phủ Mĩ, rốt cuộc phải giải thích như thế nào về chuyện này cho dân chúng.

Bất quá Mĩ Quốc có đau đầu thì mặc kệ họ, nhưng là mỗi quốc gia cũng đều suy nghĩ nếu như Satan đến quốc gia mình thì nên ứng phó như thế nào?

Một ngày không bắt được đám người Satan, thì tuyệt đối không thể buông lỏng cảnh giác. Giống như không thể nói, đề phòng được một lúc nhưng không đề phòng được mãi mãi.

Nhưng là lần này Hách Ái Quốc còn mang đến một tin tức rất phi thường tốt —— các chuyên gia điều tra, rốt cục tại Nigeria trên máy tính của tên bị chết đó tìm được một tấm hình!

Tấm hình này có năm người chụp ảnh chung, có thể khẳng định, có hai người trong tấm hình đã bị chính phủ Mĩ Quốc bắt được, bây giờ Satan có yêu cầu phóng thích, hai gã này có lẽ là lãnh đạo của tổ chức Satan.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cáp Máy Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Thủ Khúc Giao Chiến

Tấm hình do Hách Ái Quốc gửi tới có 5 người toàn bộ đều có một làn da đen, mà da đen chỉ có thể là người Châu Phi mà thôi. Nhưng mà trong mắt Trần Húc xem những người nọ đồng dạng như nhau, thì cũng giống người nước ngoài xem người Trung Quốc cũng như thế.

Hai người ở giữa tấm hình tên gọi là Meter và Bird, cả hai đều là lãnh đạo của tổ chức Satan, Bất quá bọn hắn cũng không phải người có quốc tịch châu phi mà lại mang quốc tịch Mĩ. Tổ chức Satan bán tôn giáo này chính là một tay bọn họ tạo ra. Bằng cách đầu độc một số người ở Châu Phi với khẩu hiệu "Tự do" lôi kéo gia nhập giáo hội.

Hai người này bị bắt vào năm 2004 nhưng từ đó về sau tổ chức Satan luôn tìm cách cứu hai người này ra. Nghe đồn vì toàn bộ tài chính của tổ chức đều nằm trong tay hai người này. Tổ chức Satan đã từng có một thời cực thịnh, giáo đồ tại châu Phi cũng đã cao tới hơn 30 vạn người, lại tính cả giáo đồ ở Châu Âu cùng châu Mỹ. Toàn bộ tiền của tổ chức này cũng đã trên 1 tỉ đô la nhưng được giấu ở một nơi chỉ có Mẹ Ngựa Đức và Điều Tháp Tạp mới biết được. Vì vậy tổ chức Satang luôn tìm cách cứu họ, chỉ sợ là do số tiền đó.

Người đứng thứ nhất trên tấm ảnh tính từ trái sang Chính là người da đen chết ở Nigeria, tư liệu về hắn hiện tại đã có. Hắn tên Marat, nhưng không nghĩ tới hắn cũng là một trong những người lãnh đạo Satan.

Jean-Paul Marat chết đi, trải qua điều tra có thể nhận thấy nội bộ Satan đang có nội chiến.

Trên tấm ảnh còn lại hai người nhưng thân phận còn chưa có rõ ràng. Nhưng căn cứ bản ghi chép trên máy tính, một trong hai người còn lại được gọi là Bò Cạp.

Bò cạp đem file âm nhạc cho Marat hơn nửa còn lại hắn mở ra, không có nói rõ tác dụng của đoạn nhạc đó. Marat phát đoạn nhạc lên, tự nhiên mà trúng chiêu. Các nhân viên kỹ thuật căn cứ vào địa chỉ IP truy cập lại phát hiện đối phương đã dấu địa chỉ thật.

Nhưng là không thể nghi ngờ, hai người còn lại trên tấm ảnh cũng hẳn là người lãnh đạo Satan. Nhưng vấn đề là hai người đều đeo kính râm, không thể thấy rõ gương mặt. Đề mau chóng bắt được hai tên còn lại Trung Quốc đã đem ảnh chụp gửi cho Mĩ Quốc, phát động hết thảy lực lượng bắt đầu điều tra thân phận hai người đó.

Hách Ái Quốc tìm đến Trần Húc chính là muốn hỏi đại thần SMMH một chút xem có biện pháp nào có thể giải quyết chuyện này không.

Trần Húc cho Tiểu Mẫn quét tấm ảnh, xem có thể tìm được thông tin hai người này trong bộ nhớ hay không, nhưng cuối cùng không được vì Tiểu Mẫn chỉ có ghi chép công dân ở Trung Quốc. Đối với hai tên ngoại quốc này không có cách nào tìm được bằng tư liệu có sẵn bất quá chiều này không thể thực hiện được Trần Húc còn có cách khác....!!!

Công cụ tìm kiếm internet đa chức năng!!

Công cụ này hiện nay chỉ có thể thông qua văn bản để tìm kiếm (giống Google của ta đó) , muốn thông qua hình ảnh để tìm kiếm là điều không tưởng, nhưng kỳ thật cái này cũng chỉ là một loại vấn đề nhỏ, nhưng chỉ có thể là Trần Húc vì kỹ thuật trước mặt không có ở hiện tại.

Công Cụ tìm kiếm internet đa chức năng chính thức xuất hiện ở 15 năm sau, hỗ trợ tìm kiếm bằng hình ảnh trên bản đồ vệ tinh. Nhưng là chỉ đến mức gần giống mà thôi, không thể 100% chính xác được, bất quá có thứ này phạm vi tìm kiếm sẽ được rút ngắn rất nhiều.

Trần Húc không biết là vận khí tốt thế nào rất nhanh đã tìm được đối tượng tương tự trong ảnh. Ảnh chụp trên websites là một tin tức, Bất quá Bất quá này lại làm Trần Húc hoảng sợ.

Tin tức này được đăng một tháng trước, là một đoàn khảo sát từ Mĩ Quốc đến Thượng Hải tiến hành khảo sát thương nghiệp, mà trong khảo sát đoàn có một người giống y hệt một tên trong tấm ảnh!

Xem qua thông tin trên tin tức, khảo sát khảo sát này tại Thượng Hải thời gian là ba tháng, Nói cách khác Người này bây giờ còn đang ở Thượng Hải!

Biết được tin tức này cấp trên lập tức hành động!. Trời ạ! Tin này tương đương với một quả vũ khí hạt nhân không định giờ đặt trong Thượng Hải a! Nếu tên đó cho nổ một phát thì coi như xong!

Cấp trên nhận được tin tức này lập tức phái người đến rất nhanh xác định được thân phận người này. Tuy người này không có hành động gì khả nghi, nhưng hiện tại thì lại khác, thả bắt nhằm còn hơn bỏ sót, về vấn đề ngoại giao thì tính sau. Việc cấp bách phải đem nguy hiểm bóp chết thật nhanh.

Việc tiến hành bắt người vô cùng thuận lợi, đến khi Trần Húc đã thu dọn xong bàn ăn thì mới nhận được lời cảm tạ từ Hác Ái Quốc.

Người mới bị bắt đó tên là Demis, đã từng là một thành viên tổ chức Satan. Đối với việc này hẳn đều khai rõ. -- sở dĩ nói là đã từng là vì một năm trước Demis đã thôi lui ra khỏi tổ chức, hẳn dùng số tiền được chia tại Mĩ Quốc mở một công ty ngoại thương, đem tiền đen rửa sạch hết.

Mà khi nghe nói Marat bị Scorpion giết chết Demis lập tức đem mọi chuyện khai ra sạch. Hơn nữa còn thỉnh cầu tổ chức quốc tế bảo vệ hắn. Bởi vì giữa năm người họ, Scorpion là tên bạo lực nhất cũng là tàn nhẫn nhất, đồng thời cũng là một tên cứng đầu, hắn luôn muốn phá hủy thế giới này. Đồng thời hắn là một cuồng nhân tôn giáo và khoa học.

Căn cứ Demis suy đoán, mục tiêu công kích thứ hai của Scorpion hẳn là tại tiểu bang North Dakota thuộc miền bắc nước Mỹ, thủ đô Bismarck. Bởi vì nơi này là nơi Scorpion lớn lên, hơn nữa ở đó 90% là người da trắng, Thiên Chúa giáo cùng Tân Giáo ở đó cũng rất thịnh vượng. Scorpion từ nhỏ sống ở trong thành phố đều bị kì thị là da đen (phân biệt chủng tộc), nếu như hắn thật sự muốn công kích một chỗ nào đó, nhất định hắn sẽ chọn thủ đô Bismarck.

Biết được tin tức này Trung Quốc lập tức thông báo cho chính phủ Mĩ Quốc. Hơn nữa giúp đỡ Mĩ Quốc tạo ra đặc thù âm tương - đương nhiên đây tuyệt đối không phải miễn phí, về phần chỗ tốt cũng sẽ không ít. Vậy phải xem chính phủ Mĩ Quốc đối với chuyện này sẽ coi trọng đến mức nào.

Buổi tối vào lúc Trần Húc đi ngủ, đồng hồ Bắc Kinh điểm 23 giờ cũng là lúc thời gian ở thủ đô Bismarck điểm 3 giờ chiều. Đài truyền hình của thành phố Bismarck bị hacker tấn công, toàn bộ radio trên toàn thành bị kiểm soát. Ác Ma Chi Ca phát lên trải lên toàn khu vực!

Scorpion đứng ở trên đỉnh toà nhà 25 tầng, đang hưởng thụ sự sung sướng khi được trả thù Đột nhiên

có một ca khúc khác vang lên cùng với Ác Ma Chi Ca.

Ca Khúc này là một ca khúc nguyên chính không phải là tạp âm đã từng phát tại thành phố Seattle, tạp âm mặc dù lớn nhưng chỉ để át đi không để người dân chú ý tới Ác Ma Chi Ca. Nhưng lần này ca khúc được phát nghe rất thần bí tang thương. Cuối cùng đã đè nén được Ác Ma Chi Ca.

Ác Ma Chi Ca cùng Đại Bi Chú hoàn toàn là hai ca khúc khác biệt, một cái là xúi giục người làm điều ác, một cái là làm người hướng thiện. Bình thường người dân trong nội tâm mặc dù có ác niệm nhưng là trải qua thời gian dài thực hiện pháp luật, tôn giáo tín ngưỡng cùng luân lý đạo đức đã thành một loại tiềm thức khác sâu trong tâm trí.

Lúc này Đại Bi Chú ảnh hưởng. Niệm niệm đứng là vẫn còn lớn hơn ác niệm, cho nên 2 bài hát cùng một chỗ phát ra khiến các cư dân đều lâm vào mê mẫn, cũng không có biểu hiện nào khác.

Mà ngay cả chính Scorpion thời điểm nghe được ca khúc cũng là sửng sờ.

Trời sinh không ai là ác nhân chỉ có dòng đời xô đẩy mà làm con người biến chất. Scorpion là người da đen, từ nhỏ đã bị người da trắng kì thị. Tuy nói phân biệt chủng tộc đã chấm dứt nhưng cũng không phải là không có. Scorpion từ nhỏ đã có cuộc sống rất bi thảm. Cha mẹ hắn dẫn đạo hắn thờ phụng Thiên Chúa giáo nhưng hắn lại không tin trên cái thế giới này có Thượng Đế Cho dù quả thực có Thượng Đế hẳn cũng xem không ra cái gì. Hắn còn là một kẻ đồng tính luyến ái.

Về sau Scorpion theo bọn Demis sáng lập ra "Satan" Giáo phái, bắt đầu thu nhận người da đen làm thành viên Phản đối Thiên Chúa giáo, nhưng dần dần mục đích của giáo phái không còn là tự do nữa. Chúng bắt đầu vơ vét của cải với những thủ đoạn ngoan độc. Meter và bird đều bị bắt vào tù, 2 người còn lại đều là kẻ nhu nhược. Chỉ có Scorpion muốn cứu người ra khỏi tù, một là vì tiền hai là muốn thực hiện khát vọng của hắn.

Trả thù thế giới, phá nát thế giới!!!

Thủ khúc Ác Ma Chi Ca là hắn tìm được trong một quyển tà giáo sách cổ. Quyển sách này là từ mấy thế kỷ trước lưu truyền tới nay, thời đại đó chính xác là thần quyền chí thượng Thiên Chúa giáo.

Từ trong quyển sách cổ Scorpion phát hiện thủ khúc này có thể ảnh hưởng đến tiềm thức con người, trải qua nghiên cứu hắn đã phát hiện thủ khúc này lúc ấy không cách nào sinh ra tác dụng. Nhưng là hiện tại đã là đại sát khí!

Không nghĩ tới, hôm nay thậm chí có một thủ khúc khắc chế được Ác Ma Chi Ca.

Scorpion lập tức cảm thấy không tốt, vì hắn nhìn xuống dưới tầng lầu đã thấy rất nhiều cảnh sát vũ trang. Trong thành phố, thủ khúc Ác Ma Chi Ca cũng dần dần nhỏ đi, thay vào đó là âm thanh khúc Đại Bi Chú càng ngày càng lấn át. Cuối cùng chỉ nghe thấy Đại Bi Chú. Tấm hình do Hác Ái Quốc gửi tới có 5 người toàn bộ đều có một làn da đen, mà da đen chỉ có thể là người Châu Phi mà thôi. Nhưng mà trong mắt Trần Húc xem những người họ đồng dạng như nhau, thì cũng giống người nước ngoài xem người Trung Quốc cũng như thế.

Hai người ở giữa tấm hình tên gọi là Meter và Bird, cả hai đều là lãnh đạo của tổ chức Satan, Bất quá bọn hắn cũng không phải người có quốc tịch châu phi mà lại mang quốc tịch Mỹ. Tổ chức Satan bán tôn giáo này chính là một tay bọn họ tạo ra. Bằng cách đầu độc một số người ở Châu Phi với khẩu hiệu "Tự do" lôi kéo gia nhập giáo hội.

Hai người này bị bắt vào năm 2004 nhưng từ đó về sau tổ chức Satan luôn tìm cách cứu hai người này ra. Nghe đồn vì toàn bộ tài chính của tổ chức đều nằm trong tay hai người này. Tổ chức Satan đã từng có một thời cực thịnh, giáo đồ tại châu Phi cũng đã cao tới hơn 30 vạn người, lại tính cả giáo đồ ở Châu Âu cùng châu Mỹ. Toàn bộ tiền của tổ chức này cũng đã trên 1 tỉ đô la nhưng được giấu ở một nơi chỉ có Mẹ Ngựa Đức và Điều Tháp Tạt mới biết được. Vì vậy tổ chức Satang luôn tìm cách cứu họ, chỉ sợ là do số tiền đó.

Người đứng thứ nhất trên tấm ảnh tính từ trái sang Chính là người da đen chết ở Nigeria, tư liệu về hắn hiện tại đã có. Hắn tên Marat, nhưng không nghĩ tới hắn cũng là một trong những người lãnh đạo Satan.

Jean-Paul Marat chết đi, trải qua điều tra có thể nhận thấy nội bộ Satan đang có nội chiến.

Trên tấm ảnh còn lại hai người nhưng thân phận còn chưa có rõ ràng. Nhưng căn cứ bản ghi chép trên máy tính, một trong hai người còn lại được gọi là Bò Cạp.

Bò cạp đem file âm nhạc cho Marat hơn nửa còn lại của hắn mở ra, không có nói rõ tác dụng của đoạn nhạc đó. Marat phát đoạn nhạc lên, tự nhiên mà trúng chiêu. Các nhân viên kỹ thuật căn cứ vào địa chỉ IP truy cập lại phát hiện đối phương đã giấu địa chỉ thật.

Nhưng là không thể nghĩ ngờ, hai người còn lại trên tấm ảnh cũng hắn là người lãnh đạo Satan. Nhưng vấn đề là hai người đều đeo kính râm, không thể thấy rõ gương mặt. Để mau chóng bắt được hai tên còn lại Trung Quốc đã đem ảnh chụp gửi cho Mỹ Quốc, phát động hết thảy lực lượng bắt đầu điều tra thân phận hai người đó.

Hác Ái Quốc tìm đến Trần Húc chính là muốn hỏi đại thần SMMH một chút xem có biện pháp nào có thể giải quyết chuyện này không.

Trần Húc cho Tiểu Mẫn quét tấm ảnh, xem có thể tìm được thông tin hai người này trong bộ nhớ hay không, nhưng cuối cùng không được vì Tiểu Mẫn chỉ có ghi chép công dân ở Trung Quốc. Đối với hai tên ngoại quốc này không có cách nào tìm được bằng tư liệu có sẵn bắt quả chiều này không thể thực hiện được Trần Húc còn có cách khác....!!!

Công cụ tìm kiếm internet đa chức năng!!

Công cụ này hiện nay chỉ có thể thông qua văn bản để tìm kiếm (giống Google của ta đó) , muốn thông qua hình ảnh để tìm kiếm là điều không tưởng, nhưng kỳ thật cái này cũng chỉ là một loại vấn đề nhỏ, nhưng chỉ có thể là Trần Húc vì kỹ thuật trước mặt không có ở hiện tại.

Công Cụ tìm kiếm internet đa chức năng chính thức xuất hiện ở 15 năm sau, hỗ trợ tìm kiếm bằng hình ảnh trên bản đồ vệ tinh. Nhưng là chỉ đến mức gần giống mà thôi, không thể 100% chính xác được, bất quá có thứ này phạm vi tìm kiếm sẽ được rút ngắn rất nhiều.

Trần Húc không biết là vận khí tốt thế nào rất nhanh đã tìm được đối tượng tương tự trong ảnh. Ảnh chụp trên websites là một tin tức, Bất quá Bất quá này lại làm Trần Húc hoảng sợ.

Tin tức này được đăng một tháng trước, là một đoàn khảo sát từ Mỹ Quốc đến Thượng Hải tiến hành khảo sát thương nghiệp, mà trong khảo sát đoàn có một người giống y hệt một tên trong tấm ảnh.!

Xem qua thông tin trên tin tức, khảo sát khảo sát này tại Thượng Hải thời gian là ba tháng. Nói cách khác Người này bây giờ còn đang ở Thượng Hải!

Biết được tin tức này cấp trên lập tức hành động!. Trời ạ! Tin này tương đương với một quả vũ khí hạt nhân không định giờ đặt trong Thượng Hải a! Nếu tên đó cho nổ một phát thì coi như xong!

Cấp trên nhận được tin tức này lập tức phái người đến rất nhanh xác định được thân phận người này. Tuy người này không có hành động gì khả nghi, nhưng hiện tại thì lại khác, thả bắt nhầm còn hơn bỏ sót, về vấn đề ngoại giao thì tính sau. Việc cấp bách phải đem nguy hiểm bốp chết thật nhanh.

Việc tiến hành bắt người vô cùng thuận lợi, đến khi Trần Húc đã thu dọn xong bàn ăn thì mới nhận được lời cảm tạ từ Hác Ái Quốc.

Người mới bị bắt đó tên là Demis, đã từng là một thành viên tổ chức Satan. Đối với việc này hắn đều khai rõ. -- sở dĩ nói là đã từng là vì một năm trước Demis đã thôi lui ra khỏi tổ chức, hắn dùng số tiền được chia tại Mỹ Quốc mở một công ty ngoại thương, đem tiền đen rửa sạch hết.

Mà khi nghe nói Marat bị Scorpion giết chết Demis lập tức đem mọi chuyện khai ra sạch. Hơn nữa còn thỉnh cầu tổ chức quốc tế bảo vệ hắn. Bởi vì giữa năm người họ, Scorpion là tên bạo lực nhất cũng là tàn nhẫn nhất, đồng thời cũng là một tên cứng đầu, hắn luôn muốn phá hủy thế giới này. Đồng thời hắn là một cuồng nhân tôn giáo và khoa học.

Căn cứ Demis suy đoán, mục tiêu công kích thứ hai của Scorpion hẳn là tại tiểu bang North Dakota thuộc miền bắc nước Mỹ, thủ đô Bismarck. Bởi vì nơi này là nơi Scorpion lớn lên, hơn nữa ở đó 90% là người da trắng, Thiên Chúa giáo cùng Tân Giáo ở đó cũng rất thịnh vượng. Scorpion từ nhỏ sống ở trong thành phố đều bị kì thị là da đen (phân biệt chủng tộc), nếu như hắn thật sự muốn công kích một chỗ nào đó, nhất định hắn sẽ chọn thủ đô Bismarck.

Biết được tin tức này Trung Quốc lập tức thông báo cho chính phủ Mĩ Quốc. Hơn nữa giúp đỡ Mĩ Quốc tạo ra đặc thù âm tương - đương nhiên đây tuyệt đối không phải miễn phí, về phần chỗ tốt cũng sẽ không ít. Vậy phải xem chính phủ Mĩ Quốc đối với chuyện này sẽ coi trọng đến mức nào.

Buổi tối vào lúc Trần Húc đi ngủ, đồng hồ Bắc Kinh điểm 23 giờ cũng là lúc thời gian ở thủ đô Bismarck điểm 3 giờ chiều. Đài truyền hình của thành phố Bismarck bị hacker tấn công, toàn bộ radio trên toàn thành bị kiểm soát. Ác Ma Chi Ca phát lên trải lên toàn khu vực!

Scorpion đứng ở trên đỉnh toà nhà 25 tầng, đang hưởng thụ sự sung sướng khi được trả thù Đột nhiên

có một ca khúc khác vang lên cùng với Ác Ma Chi Ca.

Ca Khúc này là một ca khúc nguyên chính không phải là tạp âm đã từng phát tại thành phố Seattle, tạp âm mặc dù lớn nhưng chỉ để át đi không để người dân chú ý tới Ác Ma Chi Ca. Nhưng lần này ca khúc được phát nghe rất thần bí tang thương. Cuối cùng đã đè nén được Ác Ma Chi Ca.

Ác Ma Chi Ca cùng Đại Bi Chú hoàn toàn là hai ca khúc khác biệt, một cái là xúi giục người làm điều ác, một cái là làm người hướng thiện. Bình thường người dân trong nội tâm mặc dù có ác niệm nhưng là trải qua thời gian dài thực hiện pháp luật, tôn giáo tín ngưỡng cùng luân lý đạo đức đã thành một loại tiềm thức khắc sâu trong tâm trí.

Lúc này Đại Bi Chú ảnh hưởng. Niệm niệm đứng là vẫn còn lớn hơn ác niệm, cho nên 2 bài hát cùng một chỗ phát ra khiến các cư dân đều lâm vào mê mang, cũng không có biểu hiện nào khác.

Mà ngay cả chính Scorpion thời điểm nghe được ca khúc cũng là sửng sờ.

Trời sinh không ai là ác nhân chỉ có dòng đời xô đẩy mà làm con người biến chất. Scorpion là người da đen, từ nhỏ đã bị người da trắng kì thị. Tuy nói phân biệt chủng tộc đã chấm dứt nhưng cũng không phải là không có. Scorpion từ nhỏ đã có cuộc sống rất bi thảm. Cha mẹ hắn dẫn đạo hắn thờ phụng Thiên Chúa giáo nhưng hắn lại không tin trên cái thế giới này có Thượng Đế. Cho dù quả thực có Thượng Đế hắn cũng xem không ra cái gì. Hắn còn là một kẻ đồng tính luyến ái.

Về sau Scorpion theo bọn Demis sáng lập ra "Satan" Giáo phái, bắt đầu thu nhận người da đen làm thành viên Phản đối Thiên Chúa giáo, nhưng dần dần mục đích của giáo phái không còn là tự do nữa. Chúng bắt đầu vơ vét của cải với những thủ đoạn ngoan độc. Meter và bird đều bị bắt vào tù, 2 người còn lại đều là kẻ nhu nhược. Chỉ có Scorpion muốn cứu người ra khỏi tù, một là vì tiền hai là muốn thực hiện khát vọng của hắn.

Trả thù thế giới, phá nát thế giới!!!

Thủ khúc Ác Ma Chi Ca là hắn tìm được trong một quyển tà giáo sách cổ. Quyển sách này là từ mấy thế kỷ trước lưu truyền tới nay, thời đại đó chính xác là thần quyền chí thượng Thiên Chúa giáo.

Từ trong quyển sách cổ Scorpion phát hiện thủ khúc này có thể ảnh hưởng đến tiềm thức con người, trải qua nghiên cứu hắn đã phát hiện thủ khúc này lúc ấy không cách nào sinh ra tác dụng. Nhưng là hiện tại đã là đại sát khí!

Không nghĩ tới, hôm nay thậm chí có một thủ khúc khác chế được Ác Ma Chi Ca.

Scorpion lập tức cảm thấy không tốt, vì hắn nhìn xuống dưới tầng lầu đã thấy rất nhiều cảnh sát vũ trang. Trong thành phố, thủ khúc Ác Ma Chi Ca cũng dần dần nhỏ đi, thay vào đó là âm thanh khúc Đại Bi Chú càng ngày càng lớn át. Cuối cùng chỉ nghe thấy Đại Bi Chú.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 114: Ảo Tưởng Thiên Đường!!!

Scorpion đã chết, hắn chết vô cùng bình thản. Hắn từ tầng 25 nhảy xuống, trong 8 mét ngắn ngủi đó hắn đã cảm thấy đó là thời gian sung sướng nhất đời hắn.

Hắn từ nhỏ bị người khi dễ mãi cho đến sau khi lớn lên tự tay giết giáo phụ của mình, phản bội lại tín ngưỡng. Từ đó càng ngày tay hắn càng dính đầy máu, giờ khắc này hắn đột nhiên cảm giác được, hắn một mực muốn trả thù thế giới, nhưng mình cũng muốn gánh chịu sự trả thù.....

Scorpion không biết mình tại sao phải phải có ý nghĩ như vậy, đến khi đầu người của hắn nặng nề tiếp xúc với mặt đất hắn cảm thấy mình được giải thoát.

Nhưng vấn đề là hắn chết rồi, Mĩ Quốc rất là bức bối.

Mất công đến như vậy, cuối cùng chỉ tìm về một đồng thịt nát, không có một chút giá trị nào hết. Thậm chí vừa lúc mới bắt đầu, Mĩ Quốc đều không thể phán đoán được cái đồng thịt nát này là Scorpion. Sau khi mất một hồi công sức điều tra mới xác nhận chủ mưu đã tự sát.

Ngoại trừ Scorpion lựa chọn chính mình kết liễu, dư âm của Đại Bi Chú vẫn còn. Kế tiếp là vô số người chen lấn đến nội địa để vào giáo đường sám hối — Nguyên nhân sám hối thì khỏi nói, có người vì ngày hôm qua dẫm lên cỏ nhà hàng xóm quên nói SORRY mà cũng đi sám hối. Cả thành phố Bismarck nháo nhào cả lên.

Khi trở lại bình thường, tất cả dân chúng không biết mình rốt cuộc tại sao phải như vậy, nhưng là Mĩ Quốc lại rất chi là rõ.

Căn cứ Trung Mỹ song phương đạt thành hiệp nghị. Tiềm thức nghiên cứu sẽ được đưa ra liên hiệp quốc tiến hành thảo luận tìm biện pháp nghiêm cấm triệt để.

Bởi vì khi Ác Ma Chi Ca xuất hiện đã khiến tất cả các Quốc Gia đều chú ý tới loại sống tiềm thức này, thứ này có thể ví như là một đầu đạn hạt nhân cỡ nhỏ, nếu như lạm dụng nó rất có thể sẽ tạo ra những vấn đề vô cùng đáng sợ.

Vì vậy các quốc gia dự tính sẽ thành lập bộ luật dành riêng cho tiềm thức sống. Đem Ác Ma Chi Ca cùng với gia nhập tổ chức Satan là vi phạm pháp luật quốc tế.

Về phần thủ khúc Đại Bi Chú. Trung Mỹ hai nước đều bắt đầu thí nghiệm thêm, đem đoạn nhạc cho các tội phạm nghe xem có hiệu quả không, hơn nữa vì cái này cũng có một phần lợi ích.

Còn đối với đại thần SMMH, người thường không biết thủ Đại Bi chú nguyên lai là ở đâu ra nhưng các vị quan chức cấp cao trên thế giới lại rất rõ. Một việc mà toàn bộ chuyên gia trên thế giới đều bó tay, đại thần SMMH lại một lần nữa phát tay liên giải quyết được mọi vấn đề. Thậm chí phòng bộ trưởng Mĩ Quốc đều lên lút bàn tán: "Giá trị của một người này không thể lường được, có thể một mình mà hơn cả một đội hình chiến hạm."

Trần Húc lúc này đang rất là chật vật.

Hiện tại hán trái nệm nằm ở dưới đất, đang trằm chằm kín mít đâu. Ở trên giường chính là chính là hai đại mỹ nhân hại nước hại dân, cấp bậc này cũng chỉ có thể là mỹ nữ. Nhưng vấn đề là hai đại mỹ nhân này chỉ có thể là xem chứ không thể nào ăn được. À, nói sai rồi, xem cũng không thể xem luôn! Quân Dịch không biết tìm ở đâu một cái bịt mắt, trực tiếp ném cho Trần Húc rồi nói: "Chúng em muốn thay đồ, anh đừng có mà lợi dụng. Nếu mà có xem được cái gì em cũng không có sao nhưng Cao Hiểu Tiết mà bị anh nhìn thấy cái gì đó thì anh phải chịu trách nhiệm đấy?"

Lời này khiến Trần Húc muốn phun cả máu, đúng là yêu nghiệt, lớn mặt thật. Trong lời nói có một sự khiêu khích rất lớn a! Đáng tiếc Trần Húc chỉ có có tặc tâm chứ không có tặc胆, hơn nữa hán cùng Cao Hiểu Tiết... đâu chỉ xem qua, đến sờ cũng sờ rồi!!

Mà Cao Hiểu Tiết nghe được Quân Dịch nói như vậy rất hào hứng, cũng là rất muốn xem chịu trách nhiệm như thế nào!!!

Vì vậy Trần Húc đành phải ngoan ngoãn đội bịt mắt.

Loại bịt mắt này chính là cho những người khi ngủ không thích ánh sáng, mang lên mặt cũng không thấy khó chịu, mục đích là không muốn nhìn được thứ gì. Nghe được bên cạnh những tiếng xào xạc cọ sát của quần áo, liền có một thanh âm reo lên, Cao Hiểu Tiết "Oa" lên một tiếng, sau đó hạ giọng nói: "Thật sự rất lớn a.....!"

Ách, Trần Húc không tự chủ được đã nghĩ đến những thứ to lớn nhất trên người con gái, bởi vì Trần Húc đã thấy tận mắt, biết rõ rất nhiều con gái lúc ngủ không thích mặc BRA (áo lót nha), bởi vì theo pháp y nói khi ngủ mang BRA dễ bị bệnh ung thư nhũ tuyến!!

Trần Húc đang nghĩ đến Quân Dịch đang cởi BRA của mình ra. Sau đó liền nghe Cao Hiểu Tiết thấp giọng cười nói: "Ai nha, xúc giác rất sướng nha!!!", Quân Dịch nghe vậy hờn dỗi nói: "Đồ đều, người cũng không nhỏ đâu nha!"

Cái này khiến cho Trần Húc thật sự càng ngày càng gấp gáp.....

Hai mỹ nữ bên cạnh không biết đang làm gì, trên giường một hồi tiếng cười đùa, sau đó Quân Dịch lại kêu lên: "Trần Húc, anh ngàn vạn lần không được nhoi lên đó!"

Trần Húc đã thật sự rất muốn nhìn một cái, nhưng là cảm thấy làm như vậy rất cảm thú, vì vậy dứt khoát nuốt buồn bực đem cả vào trong chăn!!!! ^-^!

Quân Dịch cùng Cao Hiểu Tiết lại náo loạn một hồi, Cao Hiểu Tiết thấp giọng nói: "Người vừa rồi có thấy anh ta nhoi lên không?"

"Không có, Tên này có thể nói là quân tử a!". Trần Húc đâu biết, quân tử Quân Dịch cùng Cao Hiểu Tiết đâu có cởi quần áo. Hai người mỗi người ôm một bộ chăn gối vui sướng nhìn Trần Húc đang trằm chằm già bộ ngủ ở dưới rồi cười trộm!!!

Trần Húc nào biết đâu rằng hai nữ nhân này đang giữ trò quý giá? Rơi vào đường cùng hán đành phải đem Tiểu Mẫn ra, tiến vào thực tế ảo. Trần Húc thà rằng bị huấn luyện viên chà đạp cũng không muốn sẽ cùng hai yêu nữ này đấu tranh tư tưởng. Nếu mà không thể kiềm chế, vậy thì chết cả một đời trai!!!

Từ kì nghỉ đông đến nay Trần Húc không có rèn luyện cơ thể, ngoại trừ một số bộ động tác thông lệ hàng ngày ra đều không đụng đến — hậu quả của việc không có rèn luyện chính là Trần Húc không dám tiến vào hệ thống mô phỏng hệ thống mô phỏng, tuy nói muốn Đông luyện Tam Cửu hạ luyện Tam Phục cơ mà Trần Húc luôn luôn cho là mình luyện không sai biệt lắm khác là mấy. Dù sao cũng không phải đi cái gì tranh đoạt danh hiệu cao thủ đệ nhất

thiên hạ. Luyện mấy thứ này cũng là bởi vì muốn đập tên Huấn Luyện Viên, thứ hai là học được chút ít võ công cũng bảo vệ được mình.

Như lần trước đi bắt cái tên cắt cỏ, nếu không có chút võ công, chỉ sợ cũng bị một đám lũ gia súc học trò của tên cắt cỏ đó đập thành cám.

Nếu như hán giữa mùa đông chạy ra ngoài rèn luyện. Trần Húc chỉ có thể nói hai chữ....." Có bệnh!"

Như vậy, cho dù vốn không có bệnh cũng sẽ bị đông lạnh ra bệnh mất thôi.

Tiến vào hệ thống mô phỏng quen thuộc, Trần Húc liền thấy Tiểu Mẫn mỉm cười đứng bên cạnh mình, thanh âm ôn nhu cũng vang lên: "Chào mừng ngài trở lại hệ thống thực tế ảo, xin hỏi ngài bây giờ là muốn tiến vào trò chơi nào?", Trần Húc vừa định nói tiến vào hệ thống đấu trường Tiểu Mẫn đã ngáng mắt hán nói: " Vừa rồi dữ liệu về một hệ thống mô phỏng trong phần mềm máy tính, tên là Áo Tường Thiên Đường, xin hỏi ngài có muốn thử không."

"Áo Tường Thiên Đường?. Là cái gì vậy?"

Tiểu Mẫn mỉm cười giải thích: "Hệ thống mô phỏng Áo tường Thiên đường là một hệ thống rất được mọi người hoan nghênh. Bởi vì phần mềm này có công năng tương đương với một bộ não, hỗ trợ người dùng tưởng tượng ra hình ảnh, âm nhạc, vân... vân hơn nữa còn cho phép đọc tin tức não bộ. Tỷ như rất nhiều người thích dùng hệ thống phần mềm này xem những giấc mơ của mình, nhìn xem đêm qua rốt cuộc là có cái gì trong mơ."

"Ồ!" Trần Húc vừa nghe liền vui mừng, thứ này thú vị đây!

Áo Tường Thiên Đường có một công dụng lạ nha, có thể tiến hành xây dựng từ khuôn hình, người tưởng tượng có thể nghĩ ra nhân vật mà mình thích và động tác của họ. Còn có thể thông qua đặc thù phần mềm máy tính áp súc cộng hưởng ra màn hình PC, có thể quan sát được như 1 đoạn video."

Đây là đồ tốt a!

Nói cách khác, Thông qua phần mềm máy tính này có thể làm ra các tưởng tượng của mình sau đó cơ cấu thành một bộ phim!

Hơn nữa tại hệ thống thực tế ảo, Không tồn tại yêu cầu gì về phần cứng — Mà phần mềm này có một khẩu hiệu là [không có làm không được, chỉ có không thể tưởng được!]

Cái này có thể so sánh với Đại Sư RPG lần trước công dụng và yêu cầu đều sướng hơn nhiều!

Lần trước phần mềm Đại Sư RPG mặc dù là phần mềm máy tính đến từ tương lai nhưng hàm lượng kỹ thuật rất thấp, đối với phần cứng yêu cầu cũng rất thấp. Lúc chế toạ trò chơi hình ảnh đẹp chủ yếu là do CSDL trong phần mềm tạo ra để máy tính vận hành trôi chảy hơn!

Nhưng là phải biết rằng, động tác là do phần cứng quyết định. Hiện tại hình ảnh động tác đã bị phần cứng chế ước, cho nên làm được chuyển động hiệu quả thường thường đều là có lòng không đủ lực. Muốn cho hình ảnh càng thêm sắc nét chỉ có một cách là nâng cấp phần cứng. Nhưng là hiện tại phần cứng máy vi tính tuy phát triển tốc độ rất mạnh, nhưng vẫn không không đủ trình độ làm như thật.

Bất quá trong hệ thống mô phỏng, lợi dụng phần mềm Áo Tường Thiên Đường có thể bài trừ loại khả năng này.

Bạn nghĩ tới điều gì, có thể xuất hiện cái gì, Nhân vật tinh mỹ trình độ mỹ cảnh như thế nào đều quyết định bởi đại não của bạn tưởng tượng đến mức độ nào —— cái này quyết định bởi tưởng tượng của mỗi người đẹp đến mức nào!

Vì vậy Trần Húc liền không nhịn được, lập tức tiến nhập hệ thống mô phỏng Áo Tường Thiên Đường, mà hán mới vừa vào, Tiểu Mẫn lập tức nhắc nhở: "Dữ liệu đại não đã được quét, đang auto sáng tạo"

Quét rồi sao? Trần Húc sững sờ, chính mình còn không có nghĩ sẽ sáng tạo ra cái gì cơ mà?

Xuất hiện một khung nữ nhân ở trước mặt mình với những chấm nhỏ hội tụ biến thành các bộ phận đầy đặn, Tiểu Mẫn giải thích: "Khi tiến vào phần mềm máy tính, Trong đầu ngài đang nghĩ tới một người nữ sinh, cho nên hệ thống tự lấy ra cho ngài tham khảo."

Người thứ nhất nghĩ đến? Trần Húc còn không biết, chính mình dưới loại tình huống này, người thứ nhất nghĩ đến sẽ là ai..... Quân Dịch hay là Cao Hiểu Tiết?

Người thứ nhất nghĩ đến.....Thật sự là ai...(Mời bạn đón đọc tập sau)

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Lựa Chọn!

Phản ứng đầu tiên của một người bình thường đều rất chân thật. Nói thí dụ như có một hoạt động giải trí hỏi về một điều gì đó, một giây là phải có câu

trả lời. Nếu người đó liền trả lời được, không cần thông qua thời gian để suy nghĩ, đó chính là phản ứng đầu tiên, cái này cơ hồ có thể định nghĩa theo phản xạ có điều kiện.

Có người nói nếu như yêu một người con gái nào đó, khi hỏi về người đó yêu ai thì người thứ nhất xuất hiện trong đầu chính là người mình thích nhất. Cái này đối với con gái cũng thể thể hiểu như vậy. Nếu như hỏi về thích ai liền trả lời là thích nhất một cô bé thì có chút ít khoa trương nhưng chắc chắn cô bé đó có ấn tượng rất sâu!

Trần Húc nhìn lên trước mặt tinh quang hội tụ, từ từ tạo thành hình dáng từ chân đến đầu....

Mà nhìn bộ dạng cô bé này, Trần Húc lập tức ngây người.

Không phải Quán Dịch, cũng không phải Cao Hiểu Tiết.

Cô bé đó điểm tinh ngồi bên chiếc bàn, tay đang khều khều vài lọn tóc, trước mặt là một cái laptop Macbook Apple rất tinh xảo.

Trạm Tinh?!

Ấn tượng đầu tiên của mình sao lại là Trạm Tinh!?

Trần Húc cảm giác mình có chút chóng mặt, nếu như nói hẳn nghĩ đến Quán Dịch thì đã không kinh ngạc như vậy. Quán Dịch là một mỹ nữ cho hẳn ấn tượng cũng sâu, nàng có một nụ cười kiều diễm, nhất cử nhất động của nàng đều khiến Trần Húc động tâm, hơn nữa hai người cùng một chỗ luyện tập mấy bài thể dục rất là mập mờ, càng làm cho Trần Húc thường xuyên hồi tưởng lại, trong nội tâm có chút hoảng hốt.

. Mà nghĩ đến Cao Hiểu Tiết cũng không kinh ngạc. Tối thiểu lần kia chung chăn chung gối cũng rất mập mờ, trên cơ bản Trần Húc có thể động vào đâu đã động vào sờ soạng, có thể nhìn cũng đã nhìn được hết..... Đứng rồi, nhớ tới nàng, cũng không quá đáng a?

Nhưng là vì cái gì qua những sự việc như trên thì lại là Trạm Tinh?

Vừa rồi trong đầu Trần Húc một mảnh hỗn loạn, hẳn cũng không còn chú ý tới mình rốt cuộc có nhớ hay không đối với Trạm Tinh. Nhưng là không thể phủ nhận, Trần Húc đối với Trạm Tinh hảo cảm gần đây rất không tệ. Nhớ rõ từ sau khi khai giảng kết thúc về sau Trần Húc đặc biệt chú ý tới cô bé này, mà sau đó tiếp xúc qua, Trần Húc có thể cảm giác được cô bé này thật giống như một gốc hoa lan xinh đẹp, im ắng tại một chỗ nở hoa!!.

Có điều, nàng những lúc yên lặng đứng ở một bên, nhưng lại có thể làm cho người khác có khắc sâu ấn tượng sâu sắc, khó có thể quên.

Trần Húc còn không có suy nghĩ cẩn thận đột nhiên trên người cảm giác rất đau. Lúc này còi báo động của Tiểu Mẫn vang lên:"Ngoại giới có người quấy nhiễu, thỉnh mau rời khỏi hệ thống mô phỏng, trở lại thế giới thật."

Đang ở trong hệ thống mô phỏng, từ cảm giác đau ở ngoài thân thể Trần Húc có thể cảm giác được đại khái là chăn gối các loại đang nện vào người, đoán chừng là hai nữ nhân đang oánh mành.

Ách, biết rõ hai nữ nhân này đang chơi mình.

Vì vậy Trần Húc ra khỏi hệ thống mô phỏng, tháo cái bịt mắt trên mặt xuống tròn mắt lảo liên nhìn thì thấy Quán Dịch chống nạnh, khoa trương nói:"Em lay anh, hai người chúng em nói không ngoa là đại mỹ nữ, đang ở chung phòng với nhau mà anh vẫn có thể thành thành thật thật ngủ được ư?"

Trần Húc liếc mắt, tiện tay đặt cái tai nghe sang một bên nói:"Cô nương, anh không ngủ thì còn có thể như thế nào nữa?"

Quán Dịch giống như cười mà không phải cười nhìn hắn, nói:"Uy, anh còn đeo cái tai nghe to như vậy, vừa rồi chúng em nói gì anh đều không nghe thấy?"

Trần Húc nghĩ chính mình nếu tiếp tục nghe sợ là nhện không được phạm sai lầm vì vậy nói:"Hai người các em làm gì thì cứ làm, đừng có kích thích anh được rồi, anh không kì thị đồng tính luyện ái."

Vừa nghe lời này Quán Dịch liền nhẹ nhàng đạp hắn một cước, nói:"Ai đồng tính luyện ái a? Đứng dậy, có một vấn đề muốn hỏi anh"

Trần Húc nói:"Vấn đề gì?"

Quán Dịch ngồi ở trên giường, rất ưu nhã đem chân bắt chéo lại. Quán Dịch tự cười nói:"Vấn đề này nghiêm túc, anh nhất định phải chọn lựa thật tốt đó." Bên cạnh Cao Hiểu Tiết cũng bò qua nói:"Hừ, không được nói dối, cũng không thể trả lời qua loa!"

Trần Húc nghĩ nghĩ nói:"Vậy thì, các em không định hỏi lão bà và mẹ của anh rơi xuống nước thì cứu ai trước đó chứ? Vấn đề này không phải là loại sẽ được nữ nhân thông minh hỏi a!"

Cao Hiểu Tiết vừa nghe liền vui mừng, nói:"Anh vừa rồi không có nghe chúng em nói chuyện? Chúng em nhìn thấy anh đeo tai nghe mới thảo luận đúng là anh không nghe rồi."

Trần Húc có chút mơ màng nói:"Các em không phải là hỏi mấy vấn đề nhảm chán đó chứ?, như vậy anh cự tuyệt trả lời!"

Quản Dịch cười ha ha nói: "Cái này sao có thể chứ? Chúng em chỉ là muốn hỏi anh, nếu như em Hiểu Tiết rơi vào trong nước, anh cứu ai trước?"

Ách....

Vấn đề này muốn trả lời thế nào?

Cao Hiểu Tiết phụng phịu nói: "Không được trốn tránh, nhất định phải thành thật trả lời thành thật trả lời!". Quản Dịch thì ở một bên liếc xéo nhìn hần.

Sao toàn sát khí vậy trời!

Nên cứu ai? Vấn đề bây giờ không phải là cứu ai ! Mà là phải đắc tội ai đây!

Tuy hai người này đều không phải bạn gái mình, nhưng vấn đề là nữ nhân có tư tưởng ghen ghét vô cùng đáng sợ, nói cứu một người, nhất định là đắc tội với một người. Hai nữ nhân này mà đắc tội một người chắc chắn sẽ không còn đường để ra khỏi phòng này nữa!

Vì vậy Trần Húc chỉ có thể sợ hãi nói: "Cái này.... Các em đều biết bơi, tự mình bò lên là tốt nhất!"

Hai nữ nhân cùng kêu lên: "Chúng em không biết bơi!"

"Anh cũng không biết bơi!" Trần Húc dứt khoát nói: "Anh đi gọi người tới giúp."

"Không được nói như thế!" Quản Dịch hờn dỗi nói: "Nếu anh biết bơi, kỹ thuật rất tốt, chúng em lại không biết bơi. Hơn nữa anh chỉ có thể cứu một người!"

Trần Húc vẻ mặt đau khổ: "Anh thật là không biết bơi mà!!"

Những lời này thật sự chọc hai người tức giận, Quản Dịch cười nhào lên làm bộ muốn đánh Trần Húc, Cao Hiểu Tiết trên giường cũng phi thân nhảy xuống. Lúc này Trần Húc quần chân phủ kín người, hai nữ nhân này cũng rất không khách khí áp đến trên người hần....Ta thua rồi, thua rồi! Hai nữ nhân này tuy chân yếu tay mềm nhưng cộng lại cũng đủ khiến người ta sống dở chết dở. Hai người bốn bàn tay cứ chít véo rồi cù. Trần Húc bị cù đến nổi gào lên, nhịn không được lớn tiếng cầu xin tha thứ. Cao Hiểu Tiết lúc này mới sửa sang tóc tai nói: "Biết lợi hại chưa, đừng giả bộ ngốc, Nhanh trả lời đi!"

Trần Húc vẻ mặt phiền muộn: "Đổi lại vấn đề được không?"

"Không được!"

Cao Hiểu Tiết lại ngốc cổ lên nói: "Anh nếu mà không trả lời! Em sẽ nguyên rửa anh đời này mua mì ăn liền sẽ không có gói gia vị!"

Nghe như vậy Trần Húc đỏ mặt hời, kỳ thật hần rất muốn nói mình đời này cũng không ăn mì ăn liền nữa, nhưng nếu như mình nói ra chỉ sợ hai nữ nhân này sẽ đổi lại thành nguyên rửa hần cả đời còn là xử nam...

Lời này các nàng không phải nói không nên lời!

Bất quá Trần Húc tin tưởng nguyên rửa như vậy nhất định không có khả năng thực hiện, nếu như hần đời này còn là xử nam, như vậy hần sẽ không có con, không có con tự nhiên không có khả năng có cháu nội, không có không cháu nội tự nhiên cũng không có thằng nhãi Trần Phi, không có thằng nhãi Trần Phi thì sẽ không có ai đem Tiểu Mẫn gửi cho mình, không có Tiểu Mẫn thì mình đã không có cuộc sống thoải mái như bây giờ... Ai nha, cái này rất là mâu thuẫn nha!

Trần Húc cứ như vậy suy nghĩ miên man, bị Quản Dịch chọc một chút mới tỉnh lại phải nói: "Anh thực sự muốn đổi vấn đề. Anh có một vấn đề cảm thấy không khác nhau là mấy, các em nghe xem được không?"

Hai nàng liếc nhau, Quản Dịch nói: "Anh nói nghe một chút, bất quá đừng hy vọng nói sang chuyện khác, hôm nay vấn đề này không trả lời được, đừng hòng sống yên."

Trần Húc lại đỏ mặt hời, khế cắn môi đáp: "Vấn đề của ta, nếu hai em rơi tõm vào nước, nhưng mà, hehe, lúc này trong tay ta cầm một cục gạch..."

Hai nàng liếc nhau, lúc này Trần Húc buông lá gan ra nói: "Anh hiện tại có mấy lựa chọn. Một phang Quản Dịch. Hai phang Cao Hiểu Tiết. Ba, cái này kẻ cũng nhẹ hơn một chút, anh đập viên gạch ra làm hai nửa sau đó....."

"Anh muốn chết ư! Dám phang chúng ta!" Quản Dịch nói một câu, trực tiếp nhảy đến bên người Trần Húc cù hần, Cao Hiểu Tiết cũng buồn bực sử bộ vương bát loạn đã quyền, khiến Trần Húc sợ tới mức ôm gối phủ trên mặt, trên người cũng không biết đã trúng bao nhiêu đòn. Bất quá một chút cũng không có đau.

Hai người khí lực đều là trời gà đều chặt, hơn nữa còn là chơi đùa không có ra sức, thêm phần chắn mềm chống đỡ nên không cảm thấy đau. Trần Húc rất phối hợp "Gào khóc" kêu lên, không biết rốt cuộc là đang kêu đau hay là kêu xuân.

Loại mát xa này thật là rất sướng a!

Đánh đập nửa ngày, hai nàng có chút mệt, Quản Dịch nói: "Anh đúng là quá láo mà, ngay cả chúng ta cũng dám đánh, hừ, vậy anh nói, vấn đề này anh sẽ

chọn ai nào? Không được thêm lựa chọn thứ tư nữa, đập viên gạch thành hai nửa? Hừ hừ, anh nghĩ đi?"

"Còn muốn trả lời?" Trần Húc ngẫm lại sẽ hiểu. Kỳ thật đối với Quân Dịch cùng Cao Hiểu Tiết mà nói, hai người rơi vào nước cứu ai, đánh ai kỳ thật không có gì bất đồng, chỉ có điều đáp án lựa chọn hoàn toàn trái ngược nhau. Bất quá Trần Húc sớm có chuẩn bị, cười hắc hắc nói: "Ta đây còn có lựa chọn thứ năm, cái thứ năm chính là đáp án."

"Còn có cái thứ năm?"

"Đúng a!" Trần Húc cười vô cùng thâm tiện: "Ta đánh cả hai"

Những lời này thật sự chọc giận hai sinh vật giống cái này, lập tức Trần Húc lại là một hồi kêu thảm thiết, hai nàng ra tay đã không nhẹ như trước, Trần Húc tung chân trườn người, bị đánh cho lên bờ xuống ruộng, không cần thận âm một cái, đụng trúng tủ.

Mà trên ngăn tủ vừa vịn lọ đường viên với bình nước quên đập năm

Vì vậy ba người kinh ngạc trong ánh mắt, lọ đường viên cùng chai nước vừa vịn rơi lên chăn đệm của Trần Húc.....

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Đêm Đầu Tiên Của Nhất Nam Lương Nữ!!!

2,5 cân đường viên và chai nước cứ như thế tràn ra chăn đệm. Quân Dịch hét lên một tiếng nhanh tay lấy cái chai ra, vào lúc đó Trần Húc cũng luống cuống vươn người ra lấy cái chai. Hai người này vì luống cuống mà đập đầu vào nhau.

Lần đụng đầu này tuy không đau nhưng mà bỏ lỡ thời cơ nhặt cái chai nước, đợi đến khi Cao Hiểu Tiết bò qua luống cuống tay chân mới lấy chai nước và gạt hết đường viên ra.

Trần Húc lúc này vô cùng thâm hiểm, ướt sũng giống như vừa đuối dầm, buồn bực quát: "Hai người các em làm cái gì thế này.!"

Chứng mình gây tai họa, Cao Hiểu Tiết cùng Quân Dịch vội vàng bò lên, luống cuống tay chân vội xốc cái chăn trên người Trần Húc lên. Nhưng nhìn thì đã ướt sũng một mảng, chỉ biết khuya hôm nay không thể nằm ngủ bằng chăn đệm này nữa.

"Ai nha nha "Quân Dịch không đợi Trần Húc nói chuyện, chỉ vào hắn nói: "Anh tranh thủ thời gian vào toilet thay quần áo đi, nhớ làm cho sạch người, đường viên tan ra rất dính, chăn đệm này để tụi em thu dọn cho."

Trần Húc từ eo quần trở xuống đã dính đầy nước đường, rất là khó chịu. Bên cạnh hai nữ nhân che miệng cười hắc hắc, Trần Húc bị cười một đầu cảm tức nghĩ -- Máy cô này chắc tương tượng như mình đuối cả quần đây mà!

Vì vậy Trần Húc đành phải lấy một bộ quần áo mới phóng vào toilet, dùng nước nóng tắm qua một chút rồi mặc quần áo mới, khi ra khỏi phòng tắm thì đèn đã tắt hết, hai nữ nhân không biết khi nào thì đã trườn chần che đầu, cùng phát ra những tiếng khò khò, làm bộ mình đã ngủ.

Trần Húc bị hai nữ nhân này trêu tức điên người. Nghĩ thầm chỗ này là nhà của hắn mà bị hai nữ nhân này chiếm dụng hết rồi.

Trần Húc vừa tức vừa đi bật đèn, hai nữ nhân thấy đèn sáng đều giả vờ dụi dụi mắt nói: "Làm gì vậy, Không thấy người ta đang ngủ à? Đúng là không có ý thức.!"

Chứng kiến hai nữ nhân này trêu mình, Trần Húc nghĩ nghĩ một hồi rồi tiến thẳng lại giường, nhấc chăn lên.

Hai nha đầu này thấy thế trêu không nổi nữa. Quân Dịch vừa ôm chăn vừa kêu to sắc lang, còn Cao Hiểu Tiết thì hét lên là đồ phi lễ. Trần Húc thấy vậy liền nở một nụ cười khà ồ rồi bổ sung vào một câu: "Đừng kêu, các người có kêu rất hòng cũng sẽ không có người để ý đến đâu."

Chơi đùa nửa ngày, Trần Húc lúc này mới ngồi bên vào bên giường nói: "Uy, hai người các cô làm chăn đệm của tôi ướt rồi, định trốn phải không. Nói đi, tối nay tôi ngủ ở đâu?"

Quân Dịch làm bộ mặt đau lòng khi làm sai nói: "Anh cùng Cao Hiểu Tiết ngủ ở trên giường đi, em ngủ dưới đất.!"

"Không thể như thế được" Trần Húc cùng Cao Hiểu Tiết đồng thanh kêu lên, hai người liếc nhìn nhau một cái rồi cùng xấu hổ quay đi. Nhưng mà Cao Hiểu Tiết không thể để cho Quân Dịch thấy bộ mặt rụt rè của mình nên làm ra một bộ mặt khinh thường nói: "Ta xin cô, như vậy thì quá tiện nghi cho tên kia rồi! Hay là cô cùng anh ấy ngủ trên giường đi, ta ngủ dưới đất."

"Không thể ngủ ở dưới đất nữa!" Trần Húc nghiêng răng nghiêng lợi đáp: "Chăn đệm dưới đất ướt cả rồi, các cô xuống ngủ thử xem. Thôi được rồi, tối nay ta không ngủ, hai cô ngủ đi." Vừa dứt lời, Trần Húc liền không nhìn được ngáp một cái —— ngày hôm nay bận việc suốt, cũng đã mệt chết rồi, hiện

tại làm sao có thể không buồn ngủ được.

Vấn đề là chăn mền không có —— Trần Húc coi như là ngủ ở bàn máy tính cũng không được vì trời mùa đông rất lạnh, bật điều hoà vẫn không thể hết lạnh được. Nếu ngủ không chăn rất dễ bị cảm lạnh.

Quản Dịch đột nhiên nói:"Hay là....., anh lên trên này đi, ba người chúng ta ngủ chung. Em cùng Cao Hiểu Tiết chung một cái chăn, anh dùng một cái. Thấy như thế nào?."

Lại ngủ cùng giường!!!

Lần trước ngủ chung chỉ có Cao Hiểu Tiết, bây giờ đã trở thành lưỡng nữ rồi. Trần Húc nhìn không được trong đầu xuất hiện những hình ảnh độc đáo —— Hắn ngủ ở giữa, hai người Quản Dịch cùng Cao Hiểu Tiết dựa vào hai bên ngực của hắn..... Ai dza, đau quá!

Trần Húc xoa xoa cánh tay kêu lên:"Gi vậy, sao lại véo người ta chứ?!"

"Vậy sao?" Quản Dịch chớp chớp lông mi, nhìn Cao Hiểu Tiết nói:"Ngươi xem vẻ mặt anh ấy vừa rồi thật là khả ố nhỉ." sau đó quay lại Trần Húc rồi nói:"Anh ngươi cho rằng anh nghĩ cái gì em không biết sao?. Có phải đang nghĩ là trái một cô phải một cô rồi ôm cả hai không? Được, hôm nay cho anh một cơ hội."

Quản Dịch vừa mới dứt lời, Cao Hiểu Tiết liền hét to một tiếng:" Không cần phải như vậy chứ." Trời ạ, Cao Hiểu Tiết biết mình lúc ngủ có nhiều tật xấu, nếu như ngủ bên Quản Dịch thì không sao cả, đều là nữ nhân mà, không thể nói là chiếm tiện nghi của nhau được. Nhưng mà nếu là ngủ bên Trần Húc mà nói..... Bữa hôm đó, mới mở mắt dậy đã thấy mình nằm trong ngực Trần Húc, lại là chính mình chui vào..... Cao Hiểu Tiết có cảm giác nhảy lầu cũng không hết bẽ mặt!!!!

" Dù sao ta cũng không, Quản Dịch hay là ngươi cứ ở giữa, ta ôm ngươi ngủ. Nếu là tên kia dám động thủ với ngươi, ta giúp ngươi cắt của anh ta!"

" Ta đây mà phải chịu thiệt ư!" Quản Dịch giống như cười mà không phải cười, cô rất thông minh, chứng kiến Cao Hiểu Tiết có phản ứng như vậy liền biết chắc trước đó cũng đã ở cùng nhà với nhau nhất định có mờ ám. Bất quá nàng cũng không có nói ra, chỉ là nhẹ nhàng thở dài một tiếng nói:" Vậy được rồi, bản tiểu thư sẽ như vậy mà làm. Bất quá tiểu tử kia tốt nhất là an phận, giữa đêm đừng có mà làm những hành vi bậy bạ đấy."

Quản Dịch đáp ứng sáng khoái như vậy Trần Húc có chút kỳ quái, vốn hắn định xin một trong hai cái chăn còn lại để ngủ trên bàn máy tính cho qua một buổi đêm. Nhưng Quản Dịch nói như vậy, nhìn nữ nhân này đối với mình sáng khoái như vậy không khỏi có chút kì quái, mơ mơ màng màng cũng đồng ý —— kỳ thật chuyện này cũng là do ảnh hưởng của tiềm thức còn sót quấy phá. Dù sao cùng hai đại mỹ nhân ngủ chung chăn gối, loại chuyện này mơ cũng không được nha!

Sau khi tắt đèn, ba người cứ như vậy song song nằm trên giường. Quản Dịch cùng Cao Hiểu Tiết đắp chung một cái chăn, Trần Húc cũng đắp một cái chăn —— chăn mền đều là Cao Hiểu Tiết mang đến, bởi vì cái chăn của Trần Húc đã ướt, mà Quản Dịch khi qua chỗ Trần Húc chỉ đem theo cái vali du lịch, trong đó cũng chỉ có vài bộ quần áo và vào đồ tùy thân, không mang chăn mền.

Cái chăn mà Trần Húc đang đắp trên người là chăn của Quản Dịch đắp trước đó, mùi thơm của nữ yêu tinh này còn vương đầy trên chăn. Mà cái giường thì chỉ đủ chỗ cho hai người ngủ là vừa vặn, nhưng hiện tại lại có ba người nên rất chật chội. Chen chúc một hồi Trần Húc cùng Cao Hiểu Tiết đều ép về phía Quản Dịch, Trần Húc cảm giác mình đang dần dần bị đẩy ra ngoài, chỉ sợ sẽ té xuống giường.

Trần Húc nghiêng một cái, trong đêm tối mơ hồ thấy Quản Dịch đang trừng mắt nhìn mình —— đương nhiên đây chỉ là cảm giác của Trần Húc, dù sao hắn cũng không dám xác định Quản Dịch đang nhìn mình. Bởi vì trước đó cái rido cửa sổ đã được kéo lại, trong phòng không còn một chút ánh sáng, tối đen đến nỗi dơ tay trước mặt không thấy ngón. Nhưng Trần Húc có thể cảm giác được, Quản Dịch không có nhắm mắt, đồng tử mơ hồ có chút phản quang, tia phản quang đó lộ ra vài tia nghiêng ngả. Hình như là con mèo nhỏ đang hiểu kỳ đang ngó chừng một cái quả cầu len.

Trần Húc nhìn không được ho khan một tiếng, hắn có thể cảm giác được mục quang đối diện mang theo chút vui vẻ, Quản Dịch thanh âm nhỏ nhắn truyền đến:" Như thế nào, cảm mạo rồi à?"

Theo thanh âm phát ra, có thể đoán được nữ nhân này đang hướng mặt bên phía mình. Trần Húc thấp giọng lầm bầm một câu chính mình cũng không biết đang nói gì, liền cúi đầu vào trong chăn.

Ánh mắt của con người chính là một thứ kì quái, giống như có một luồng năng lượng từ mắt bắn ra mà con người không thể biết được. Nói thí dụ như sau lưng có người nhìn mình, mặc dù không thấy nhưng mình sẽ có cảm giác rất khó chịu, cảm giác có người soi mình. Có khoa học gia cho rằng ánh mắt của con người có thể tập trung tạo ra được một tia năng lượng. Nếu như có thể chứng minh được khả năng này, con người không phải có thể bắn ra tia laser từ mắt hay sao.

Đương nhiên những thứ này chỉ là giả tưởng, dù là trong đồng tư liệu của Tiểu Mẫn cũng không có một chút gì về khả năng này. Cho nên Trần Húc trùm chăn che đầu cản trở ánh mắt của Quản Dịch, hắn lập tức có cảm giác thư thái hơn nhiều.

Vừa lúc đó, Quản Dịch đột nhiên vươn tay, kéo chăn trùm đầu của Trần Húc ra.

Trời ạ! Nữ nhân này muốn làm gì?

"Đừng nói chuyện" Quản Dịch tiến sát mặt lại, Trần Húc có thể cảm giác được mấy sợi tóc đang cọ trên mặt mình. Hai người mặt sát nhau như vậy, hơi thở cứ phả vào tai Trần Húc, lúc này hắn có một loại xúc động, nghiêng đầu lên thì sẽ hôn nhau mất.

Trần Húc mất tự nhiên đem đầu dòi ra chỗ khác, Quán Dịch nhìn cười không được đem đầu trở về chỗ cũ, nhưng yêu tinh kia này đúng là lá gan rất lớn, lại trực tiếp hướng Trần Húc thờ ra một hơi, hạ giọng nói: "Như thế nào, sợ em xoi anh à!."

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117: Nụ Hôn Đầu Tiên!!

Trần Húc muốn điên rồi, hắn muốn qua đời luôn!

Từ lúc chào đời tới nay là lần đầu tiên bị một nữ nhân đùa giỡn! Hơn nữa nữ nhân này còn ngủ bên cạnh mình mà chả làm được gì!!

Nếu như không phải còn có Cao Hiểu Tiết ở bên kia, Trần Húc thực sự hận không thể trực tiếp bật dậy đem nữ nhân này mần thịt luôn....

Kỳ thật sinh viên ngày nay ấy, nhất là sinh viên mới vào trường rất là thuần khiết nha. Nguyên nhân chủ yếu cũng do còn sót một chút tư tưởng từ cấp 3 để lại. Cái kiểu hum (hôn) nhau giữa đường, sau đó rồi trực tiếp kéo nhau vô (vào) khách sạn luôn thì khi nào mới, tư tưởng này khá là mới lạ nha. Chỉ có thể là cái bọn học năm 3 năm 4 mới thâm nhuần được cái kiểu như thế.

Chính thức mà nói sinh viên năm nhất, ngoại trừ vài trường hợp tương đối sói mới dám làm kiểu công cộng, còn mấy sinh viên năm nhất bình thường phải nói là cực kì lén lút nha. Như một vài hôm Trần Húc đang đi dạo tối, chứng kiến một đôi trong ban ôm hôn thắm thiết nhìn thấy Trần Húc lập tức buông nhau ra. Còn nói lại Dáng vẻ của Lão Đại, khí thế cực kì. Ngày đó Trần Húc đi chơi về vừa vào phòng liền chứng kiến hắn cùng bạn gái ôm hôn nồng nhiệt, sau khi chứng kiến Trần Húc đi vào cũng không một chút phản ứng phát phát tay ý bảo ngồi xuống, sau đó vẫn cứ tiếp tục công cuộc ôm hôn xong, lúc này mới quay đầu cùng Trần Húc nói chuyện. Quả thật sinh viên năm nhất và năm cuối khác nhau một trời một vực.

Nói tóm lại như bọn Trần Húc hiện giờ vẫn còn gà mờ lắm a, vẫn là chỉ cần bắt tay nhau phát là mặt đã đỏ mất nửa ngày rồi. Lần trước Trần Húc cùng Cao Hiểu Tiết hoàn toàn chỉ là vô tình, nhưng lần này là bị Quán Dịch tận lực khiêu khích đó, mần răng (làm sao) mà đỡ được.

Quán Dịch làm ra quả khiêu khích này, quả thật là một cái bẫy a!!!

Hiện tại hai người đang ngủ cùng giường đấy, hai người trong lúc đó đều có thể nghe thấy được hơi thở của đối phương, Trần Húc vẫn cứ cho rằng nữ nhân này không phải mình có thể chiều chọc nổi!!

Trần Húc khi còn bé được phát rất nhiều thẻ người tốt nha, lúc này cũng là có tâm lý oán hận rồi. Nếu mà không phải người tốt thì xong cả rồi à!!

Quán Dịch là ai?. Ngày đó là thời điểm sinh nhật Tàn Tiểu Ngạn. Vài Huỳnh đệ uống với nhau vài chén rồi. Nguyên cùng Tàn Tiểu Ngạn lại lôi kéo Trần Húc chơi cái trò thành thật.

Thật muốn nói Quán Dịch đúng là một vụ vật, tướng mạo, dáng người, tính cách, gia thế không có cái nào là không hoàn hảo. Thật sự mà nói thì chỉ có nàng đi chọn người khác chứ không có người khác chọn nàng nha. Tuy nhiên hiện tại Trần Húc quan hệ rất tốt với nàng, tất cả mọi người nhìn vào thì đều thấy có chút mập mờ rồi, nhưng trên thực tế vài người cùng phòng với Trần Húc cũng biết Trần Húc cùng nữ nhân này, ít nhất trong tình huống hiện tại còn chưa có xảy ra cái gì.

Trần Húc Quán Dịch Quán Dịch cùng một chỗ, Đơn giản mà nói nữ nhân này quá ưu tú. Bình thường mấy nam nhân khác cùng nàng ở một chỗ đều có áp lực, hơn nữa nữ nhân này quá xinh đẹp a. Vì vậy mà sẽ có chút kiểu ngao hơn nữa là cao không với tới nha. Tuy nhiên Trần Húc cảm giác mình cùng Quán Dịch quan hệ trước sau như một rất là tốt, hơn nữa thật muốn so đo, dùng thân phận Đại Thân SMMH cũng không cần phải lo lắng cho mình không sánh bằng giai nhân rồi. Nhưng nghe Tàn Tiểu Ngạn nói lại khiến Trần Húc có chút do dự.

Tàn Tiểu Ngạn nói rất đúng: "Lão Tam, hiện tại người nào cũng biết Quán Dịch đối với ngươi có vài phần ý tứ, người ngoài nàng trước sau như một rất khách khí, Nhưng thường thường quá khách khí chính là không khách khí. Đối với ngươi, nàng thật sự xem đem ngươi là bạn tốt. Ai biết được nàng vẫn nghĩ đem ngươi là bạn tốt hay không? Đối với nữ nhân này mà nói, nếu là ý muốn làm bằng hữu chứ không phải bạn trai, nàng chỉ cần vung tay lên người theo đuổi nàng có thể xếp từ cổng trường đến ngoại ô xong lại vòng lại một vòng nữa ấy chứ. Hai người các ngươi quan hệ hiện tại có thể nói tốt, nhưng nếu như ngươi tỏ tình muốn nàng làm bạn gái. Nàng không đáp ứng. Liền có thể như Lưu Lăng Thiên, đến bằng hữu bình thường cũng không thể làm được."

Trần Húc là người phi thường quan tâm đến bằng hữu. Nghe nói như thế làm sao mà không do dự cho được.

Hắn yêu mến Quán Dịch, nhưng hắn cũng biết yêu mến loại này nên ở trong phạm vi có thể khống chế. Nói cách khác tuy yêu mến nhưng không quá phận. Yêu mến cùng tình yêu chênh lệch còn lớn lắm.

Cho nên bị Quán Dịch thổi thổi bên tai, nhưng Trần Húc tâm cảnh còn phải lớn lắm, chỉ có thể cười khổ nói: "Tỷ tỷ a, ta sắp ngủ được rồi nha, đừng có phá ta được không?"

"Sao nào"! Quân Dịch thanh âm có chút tình quái, cố ý dùng ngữ khí lặc lặc nói:" Ta là lần đầu tiên cùng nam nhân ngủ cùng giường, không ngủ được này!"

Trần Húc đầu đầy mồ hôi lạnh, trong lòng thầm khẩn thiên địa giải vây giùm con dê!!

Lúc này Trần Húc là nước mắt lưng tròng nói:" Tỷ tỷ a, nếu không ngại cùng Cao Hiểu Tiết thay đổi vị trí đi, đừng tra tấn ta như vậy có được không?"

" Ai nha nha." Quân Dịch rất tiếc hận nói:" Ngươi yêu mến Cao Hiểu Tiết a? Ai, quá đau lòng. Cao Hiểu Tiết ngại nói hấn có phải là muốn ăn nhìn xem trong nồi không?"

Cao Hiểu Tiết hiện tại ngủ có điểm chèn chúc nhưng lại không đến mức xấu hổ, vừa nghe lời này liền nói:" Ô, ngại bị hấn ăn chưa? Ăn cái đó rồi? Ta sờ sờ xem!"

Sau đó liền vươn tay sờ soạng lên người Quân Dịch một chập. Quân Dịch bị sờ soạng thét lên oai oái. Cao Hiểu Tiết cười rất đắc ý:" Ai nha nha, thật lớn a, Trần Húc muốn sờ thử hay không?, thử phát xem."

Trần Húc dứt khoát kéo chăn trùm kín mít, nghĩ thầm ta lại rất muốn sờ a, nhưng vấn đề là ta nào dám sờ vào?

Quân Dịch cùng Cao Hiểu Tiết náo loạn một hồi, Trần Húc cũng rất hậm hực, hai người các ngại hét nhao nhao như vậy người ta còn tưởng rằng phòng ta có vấn đề, không phải làm khó ta sao?!

Hai nàng nghe nói như thế liền nháo nhào cười nói " Ngươi còn muốn có vấn đề sao?" Quân Dịch vươn ra kéo kéo chăn của Trần Húc ra nhỏ giọng trêu:"Suất ca, ngại nghĩ sẽ có vấn đề gì a?" (Suất là đẹp trai nha)

Trần Húc đã có chút chịu không nổi. Nghĩ thầm chính mình không phát uy về sau sẽ lép vế! Vì vậy Trần Húc liền nắm lấy tay Quân Dịch, vừa quay đầu trở mình, nghiêng người về phía Quân Dịch sau đó cố ý cười dâm dăng nói:"Cô gái, ngại nói sẽ có vấn đề gì nào?"

Hai người cứ như vậy mặt đối mặt, kỳ thật trong nội tâm Trần Húc rất là khẩn trương rồi, dù sao động tác này thật sự là quá mập mờ đi. Hai người mặt đối mặt, hơi thở cứ quanh quẩn trên mặt như kiến bò rất là kích thích. Bất quá Trần Húc biết rõ lúc này ngàn vạn lần không thể yếu thế, bởi vì yêu tình này sẽ được nước lấn tới. Biết rất rõ rằng chính mình không có khả năng tháo mác xử nữ của nàng, cho nên nàng mới cố ý khiêu khích, nếu lần này mà sợ sệt sau này đừng hòng ngẩng mặt sau đít đàn bà.

Bị Trần Húc cầm lấy tay Quân Dịch cũng rất là khẩn trương rồi, hai người trước nay cũng rất mập mờ nhưng hiện tại là đang trên giường nha. Chịu mô (mô = không) nổi, Tuy Quân Dịch cũng rất gấu nha, nhưng nàng cũng không phải là một người tùy tiện. Đùa giỡn Trần Húc cũng chỉ vui vui tí (tí = ít). Nàng đối với Trần Húc cũng có chút hảo cảm nhưng cũng biết loại hảo cảm này còn chưa đến loại trình độ phải lên thiên đường.

Quân Dịch khẩn trương một lúc sau phát hiện tim Trần Húc đập rất là nhanh, cho thấy hấn cũng phi thường khẩn trương đấy. Vì vậy nàng liền cố ý nhõng nhẽo nói: " Thật ra thì ngại muốn làm gì nào?" (Đều kinh khủng)

Thanh âm nhõng nhẽo khiến nội tâm Trần Húc rung động nhưng may lão vẫn còn tỉnh, biết là yêu tình kia nhất định cố ý, vì vậy Trần Húc liền nói:"Mỹ nữ, ngại hiện tại một điểm tình ngộ đều không có a, một đại mỹ nhân bên cạnh ta, ta còn có thể làm gì?"

Cao Hiểu Tiết bên kia còn cười khúc khích hòa theo:"Quân Dịch a, tiểu tử này đã muốn như vậy, ngại cho hấn chăm sóc nhan sắc chút đi."

Nghe được Cao Hiểu Tiết còn châm ngòi thổi gió, Quân Dịch hận không thể đập nàng một phát. Mà lúc này Cao Hiểu Tiết còn chen vào làm hai người đã sát lại càng sát nhau hơn!!! (Lão Suất sướng vãi trộm nháy). Quân Dịch có thể cảm giác được tóc của mình đã úp hết lên mặt Trần Húc.

Trần Húc bị Quân Dịch ép lại gần như vậy nhưng hấn không biết là do Cao Hiểu Tiết chen vào. Rứa (Thế) là tưởng bỏ rồi, vì vậy liền cúi đầu xuống nói:"Mỹ nữ, ngại có biết như vậy rất nguy hiểm hay không?" (Gặp Sói rồi, hix)

Trần Húc lúc nói chuyện hơi thở nhẹ lướt qua mặt khiến Quân Dịch nhìn không được rụt đầu vào chắn. Dù sao nàng cũng là con gái mới lớn a, thực gặp được ba cái loại chuyện này cũng chỉ rất rau a. Quân Dịch đã có chút hoảng hốt, nhưng vẫn còn mạnh miệng nói:" Như thế nào, ngại muốn thế nào? Ngươi dám như thế nào nào?"

Trần Húc thì có thể dám như thế nào, nhiều nhất cũng chỉ là dọa chút đỉnh thôi. Nhưng là Cao Hiểu Tiết lúc này rảnh rồi đã có chút thành nòng nôi ồn ào nói:" Ai nha, Trần Húc, nàng ta xem thường ngại quá a! Cái kia, ta không biết tính tình ngại như thế nào a, gặp ta thì xong lâu rồi!"

Hiện tại Trần Húc cùng Quân Dịch cơ hồ đem mặt dán lại với nhau, hơi thở hoà quyện vào nhau theo mùi hương con gái. Cho nên Trần Húc hô hấp cũng mạnh thêm không ít.

Hô hấp của hấn mạnh lên, người thứ nhất phát hiện cũng chỉ có mình Quân Dịch. Cảm thấy hiện tại có chút đùa quá trớn, vì vậy nàng rụt tay trở lại nói:" Tốt lắm tốt lắm, ngại ngủ đi, không chơi với ngại nữa!"

Trần Húc vừa nghe nữ nhân này chịu thua trong nội tâm đã sướng khoái vô cùng, thế là muốn thừa thắng xông lên, hấn rất đắc ý nói:" Thật sự không chơi? thế mà còn muốn khiêu khích ta sao?"

" Không có a! "Quân Dịch có chút bối rối nói:" Ngủ ngủ!"

Trần Húc đắc ý cười hắc hắc hai tiếng liền thôi. Thế mà Cao Hiểu Tiết lại hét lên: "Uy uy, không thể hết như vậy được. Quân Dịch người nói khuya hôm nay muốn đem hân biến thành Xuân Quý, người phải tranh thủ thời gian... Đi a!"

Cao Hiểu Tiết lại dùng sức đẩy đẩy, thế là trực tiếp đem Quân Dịch dán chặt lên người Trần Húc.

Chuẩn xác mà nói, đôi môi của hai người đã dán chặt với nhau.....(Ta đặt, nụ hôn đầu đấy, nụ hôn không có cháo thì có).

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Đại Sư Thiết Kế Nội Thất

Trần Húc không biết đối với nữ nhân, ngày bình thường họ có nghĩ đến loại chuyện này hay không, nhưng đối với một người đang là xử nam, hơn nữa còn là một người xử nam có kinh nghiệm xem phim AV rất phong phú. Đối với Trần Húc mà nói hân thật là rất muốn nữ nhân, nằm mơ hân cũng nghĩ đến cảm giác nụ hôn đầu tiên nó như thế nào.

Kỳ thật điều này cũng không có gì là không tốt, về giáo dục giới tính của Trung Quốc một mực bị coi là sai lầm hổ báo, người tuổi trẻ

đang tuổi thanh xuân ngây thơ xinh đẹp, gia trưởng ở nhà lại càng dễ dãi xã hội. Trên thực tế háo sắc chính là bản tính trời cho của con người, mà bây giờ đừng nói là phim AV, cho dù cảnh nóng trên TV đều đã có, chỉ có điều đạo diễn cũng sẽ đổi cái góc độ quay khác.

Ngày nay, tùy tiện mở một cái websites đều là loại phim AV rất bạo lực, khiến một đám trẻ tuổi đua đòi cường hiếp con gái nhà lành. Còn mấy thằng có tự chủ tốt một chút thì chui rúc trong nhà vào ban đêm nằm ngủ mơ đến cảnh liên hoan trên giường một trận mây mưa, điên loạn đảo phượng. Mà tự chủ kém phát thì chỉ có nước xác định, một là vô tù, hai là ôm luôn

Những chuyện này phản ánh nên một vấn đề, ngày xưa nam nhân người ta chả dám động đến con gái, có một câu hỏi xưa thường dùng là Nam Nữ thụ thụ bất thân. Còn bây giờ gặp nhau là ôm, gần nhau là hôn, sát nhau tí nữa là lên giường, có câu Nam nữ thụ thụ rất thân cũng không có sai a.

Trần Húc luôn luôn vẫn nghĩ mình sẽ dành nụ hôn đầu tiên cho ai, ở chỗ mô, với cái lí do chi, với lại trong cái hoàn cảnh nào.

Nếu như nói hân chưa từng nghĩ sẽ cùng Quân Dịch mần phát. Đây tuyệt đối là nói láo, cha của láo là đấng khác, chỉ là hân tuyệt đối không thể tưởng được, nụ hôn đầu của mình quả nhiên lại ở trên môi của Quân Dịch.

Trở lại hiện thực, trong một khắc môi chạm môi, hai người đều có một chút dờ dẫm, Trần Húc có thể cảm nhận được sự ẩm ướt mềm mại của đôi môi Quân Dịch, hơn nữa còn mang theo một loại hương vị ngọt ngào. Mà đối với Quân Dịch, cô cũng có thể cảm nhận được khí tức của nam nhân là như thế nào.

Ba giây đồng hồ sau, Quân Dịch vội vàng "A" lên một tiếng, vội vàng rút đầu lại.

Rời môi một khắc, Trần Húc lúc này có chút thất thần. Loại cảm giác này, chính là hôn môi sao? Trời ơi, Không Đúng! Trần Húc đột nhiên kịp phản ứng, hân nhớ rõ trong phim hôn môi đều dùng đầu lưỡi cuốn lấy nhau, mà mình còn chưa kịp le lưỡi nữa nha!

Quân Dịch đem cả đầu chui vào trong chăn. Tuy có chút buồn bực hốt hoảng, nhưng nàng vẫn nhịn không được nghĩ đến cảm giác vừa rồi. Trời ạ! Chính mình lại cùng hân hôn môi rồi?

Cũng giống như Trần Húc, đây cũng là nụ hôn đầu tiên của Quân Dịch. Coi như nữ nhân này cũng là mới lớn đấy, quần áo te tua kiểu cách hở ngực chĩa móng vẫn dám mặc đấy. Nhưng trên thực tế, từ nhỏ đến lớn nàng chưa từng tiếp xúc thân mật với một thằng đàn ông nào. Cũng chỉ có Trần Húc, cùng nàng mập mờ như vậy mà cũng có thể cầm cự, điểm ấy làm cho Quân Dịch cảm thấy Trần Húc rất được, đáng duyệt.

Mặc dù thời đại bây giờ đều chú ý một vấn đề quan trọng đó là nam nhân không xấu nữ nhân không thương, xấu ở đây là xấu xa ấy.

Có rất ít nữ nhân sẽ thích một người toàn thân đầy khuyết điểm, nam nhân xấu chủ yếu là đối với con gái chủ động hơn chút thôi, điểm này Trần Húc nhà ta thật sự quá kém cỏi. Nhưng là tại phương diện khác, như tính cách, nguyên tắc làm người chẳng hạn lại để cho Quân Dịch rất chi là ưng ý. Nói như thế nào đây nhỉ? Bề ngoài thuần khiết nhưng trong bụng lại toàn là ý nghĩ xấu xa, không phải người tốt chừng chả làm người xấu, tối thiểu vẫn có nguyên tắc.

Không thể phủ nhận trên người Trần Húc có những ưu điểm này đã làm Quân Dịch động tâm, nhưng chỉ vền vẹn là động tâm mà thôi. Đối với Quân Dịch mà nói, hai người ngủ cùng một chỗ cũng có chút khản trương, bất quá có chăn mền làm thành chắn, còn có thể tiếp nhận được. Nhưng đột nhiên lại phát sinh hôn môi, thật sự là ngoài dự liệu của con nhà người ta nha.

Dù sao nụ hôn đầu tiên rất là thần thánh, đối với một nữ hài tử mà nói, lần đầu tiên thường là khắc cốt ghi tâm. Quân Dịch một mực mơ mộng nụ hôn đầu

tiền của mình sẽ tặng cho một hoàng tử cười bạch mã, tại một nơi phi thường lãng mạn sẽ trao cho, giống như trao giải thưởng trong giải những người thích mơ ấy, nhưng tuyệt đối nàng không nghĩ tới lần đầu của mình lại là ngoài ý muốn.

Vừa nghĩ tới ước mơ của mình giống như bột xà phòng vỡ nát, Quân Dịch hận không thể khóc lên cho to. Lúc này Cao Hiểu Tiết nghe bên cạnh có động tĩnh liền quay lại nói: "Uy, các người làm gì mà quậy tung bưng vậy?"

Nghe nói như thế Quân Dịch thật sự rất muốn kiểm cái bô rồi úp mẹ mặt vào đấy, nếu không nha đầu kia mà thấy mặt mình hiện giờ chắc nụ hôn đầu của mình với ai cứ như thế mà bay cao bay xa.

Bên kia Trần Húc rốt cục cũng kịp phản ứng, ho khan một chút nói: "Thôi, Tôi thôi rồi, ngủ cho đời nó đời dào sức sống, man mát cuộc đời đề."

Vì vậy trong phòng ngay lập tức lâm vào trầm mặc, Trần Húc không nghe thấy tiếng của Quân Dịch, cũng rất muốn hỏi nàng có tức giận gì hay không, nghĩ nên nói xin lỗi phát. Nghĩ phải xin lỗi cũng chả biết vì sao, Quân Dịch chủ động trước mờ.

Thời gian cứ như vậy lẳng lặng trôi qua, Trần Húc cảm nhận được Quân Dịch còn ở bên cạnh, nhĩ ngội một hồi, mí mắt cũng nặng trĩu liền ngủ mất tăm mất dạng. Mà nghe hơi thở của Trần Húc đều đều, Quân Dịch trong nội tâm liền mắng tiểu tử này thật chả có lương tâm, dần dần rồi nàng cũng ngủ.....

Sáng ngày thứ hai Trần Húc tỉnh lại phát hiện bên cạnh đã không có ai ngoài mình, tiếng cười đùa của hai nàng đã vọng vào từ ngoài cửa. Trần Húc mặc quần áo từ tể vô rồi đi ra cửa. Cao Hiểu Tiết tia thấy liền cười nói: "Ha ha, Lợn dậy rồi tề, Thiết thời cho người, bên cạnh hai đại mỹ nhân mà vẫn có thể ngủ được, chắc khổ sở lắm hả."

Trần Húc không có để ý đến nàng, liếc nhìn Quân Dịch, hần nhớ rõ trong đêm hôm qua xảy ra chuyện gì, bất quá nữ nhân này trên mặt cũng chả biểu hiện gì, Trần Húc lại nghĩ là mình có nhớ lầm hay không? Vì vậy thừa lúc Cao Hiểu Tiết đi toilet, Trần Húc lăm lết lại gần Quân Dịch nói: "Áy, Cô nương Tủi hôm qua..."

"Không cần phải nói!" Quân Dịch trên mặt lập tức chó chút đỏ: "Đêm qua người ngủ vô cùng ngon, ngủ như chết luôn, vừa trèo lên giường là ngáy, sau đó chả phát sinh ra cái chuyện chi nữa."

Nghe được Quân Dịch nói như vậy, Trần Húc cũng rất xấu hổ cười hắc hắc. Hiện tại hần có thể xác định đêm qua đã xảy ra cái chuyện thương thiên bại lý đó. Nhưng là lúc này hần có thể nói cái gì? Nói bảo bối à, đêm qua nụ hôn kia quá nhanh luôn, hơn nữa đầu lưỡi cũng chưa kịp le ra, nếu không hôm nay chúng ta ôn lại phát?

Trần Húc còn chưa anh hùng đến mức đó nha!.

Lúc này chuông cửa vang lên, Trần Húc rất kỳ quái, sáng sớm như vậy mà ai lại đến tận nhà gõ cửa? Nghĩ vậy liền đi mở cửa xem phát coi là ai thì hoá ra là Đường Bích Hiên. Cô đến với rất nhiều là bao, tay xách, cổ treo, nách kẹp, về mặt thì không có ý tứ nhìn mình.

"A, may mấy người tỉnh rồi." Đường Bích Hiên có chút xấu hổ, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng." A, em còn sợ đến sớm mấy người còn chưa tỉnh."

Trần Húc vội vàng giúp nàng xách dùm mấy cái bao, lúc này Quân Dịch cùng Cao Hiểu Tiết cũng đi ra. Cao Hiểu Tiết lôi Đường Bích Hiên vào nhà cười phát rồi nói: "Làm sao có thể, chúng ta đã sớm tỉnh rồi, đứng rồi Bích Hiên, người đã ăn gì chưa. Chưa thì chúng ta cùng ăn luôn, ta có làm bánh ngọt đấy nha."

Trần Húc gãi đầu đi vào toilet rửa mặt đánh răng, hần mới vừa vào cửa, Cao Hiểu Tiết liền vọt một phát chạy vào, cùng tiếng cười của Quân Dịch. Trần Húc liếc nhìn phát có chút sững sốt. Ách, ra là thế. Nguyên lai là nha đầu này đang giặt nội y a.

Chúng kiến mấy bộ nội y Trần Húc liền nhớ lại mỗi lúc trời tối Cao Hiểu Tiết đều lén lén lút lút ôm một đồng quần áo lên sân thượng, nhưng kỳ thật nàng lén thế nào cũng chả qua được mắt mình. Trần Húc vụng trộm ngấm chút, nghĩ quần lót như thế nào mà nhỏ thế, mặc vào sẽ không cảm thấy khó chịu sao?

Rửa mặt đánh răng xong, đã thấy Quân Dịch Rửa Cao Hiểu Tiết ngồi ăn bánh ngọt. Trần Húc nhanh chóng tiến lại ném thử 1 cái, khen một tiếng: "Cao Hiểu Tiết, trình độ làm bánh của cô ngày càng tốt nha."

Cao Hiểu Tiết đắc ý hừ một tiếng, nói: "Các người không biết Tỉnh Tỉnh làm bánh ngọt còn ngon hơn cả ta. Ngày đó sinh nhật của ta nàng đến cửa hàng bánh ngọt xin tự tay làm một chiếc bánh cho ta, ai nha nha, hương vị rất chi là sang khoái nhá.!"

Nói đến Trạh Tỉnh, Trần Húc lại nghĩ đến tối qua, người thứ nhất mình nghĩ tới không ngờ là cô ta, Trần Húc tim nhảy nhót lên phát, sau đó vui đầu ăn bánh ngọt cho đỡ rầy.

Quân Dịch cùng Cao Hiểu Tiết đều không có phát hiện dị thường của hần, hai người hào hứng nói về chuyện tìm phòng. Đối với nữ nhân mà nói, rất nhiều người đều mơ có một căn nhà ấm áp. có một gian phòng riêng của mình. Vì vậy hai nữ nhân tất bật thảo luận sôi nổi muốn tìm chỗ nào có thật nhiều phòng, đủ cho Quân Dịch, Cao Hiểu Tiết, Trạh Tỉnh, Trần Húc, còn có Đường Bích Hiên. Phải 5 phòng mới đủ!.

Bất quá không biết bây giờ là mùa ế nhà hay sao ấy, rất nhanh bọn họ tìm được một căn nhà ngon lành cảnh đảo, có 5 phòng, 2 đại sảnh.

Căn nhà này có 2 tầng không cao không thấp. Phòng ở rất không tồi, mấy gian phòng ngủ đều là hướng nam, hơn nữa gió rất thông thoáng. Lấy ánh sáng cũng rất tốt. Phòng khách thì lớn, dưới lầu có 3 gian phòng ngủ, trên thì 2 gian. Trên cơ bản trong phòng đồ cần thiết đều đã có, nói chung rất là ok.

Đương nhiên phòng tốt như vậy thì giá cả cũng không có tiện nghi đâu, tuy nhiên bây giờ là mùa ế hàng, không lo thuê không được.

Cuối cùng Quản Dịch cùng Cao Hiểu Tiết dùng 2000 để thuê. 2000 thực tính mỗi người cũng phải trả 400, đối với Trần Húc mà nói coi như giọt nước, Cao Hiểu Tiết có chút quá sức nhưng còn chấp nhận được, nhưng là Đường Bích Hiền tuyệt đối không có khả năng.

Cho nên chính thức tính toán mà nói Trần Húc cùng Quản Dịch được chọn phòng trước nhưng phải trả 600, còn Cao Hiểu Tiết thì 200, Đường Bích Hiền thì 100.

Đường Bích Hiền vốn không chịu đáp ứng, bởi vì như thế nàng sẽ chiếm tiện nghi rất lớn. Bất quá Trần Húc mặt dày mày dạn nói từ nay về sau tính thoả nàng quét dọn nhà cửa một chút là được, cuối cùng nàng cũng đồng ý.

Dọn nhà rất vất vả, nhất là căn nhà như thế này còn có 2 nữ nhân rất ư sạch sẽ.

Không riêng gì muốn đem phòng ở mới quét sạch một lần, còn muốn một tí bụi ở cửa sổ phòng khác cũng không còn. Trần Húc còn muốn đi cùng hai nữ nhân mua chút đồ...Trang trí phòng một chút.

Trần Húc rốt cục phát hiện sự đáng sợ của nữ nhân.

Các nàng có thể vì một bức ga giường tranh luận với nhau nửa ngày, có thể làm cho Trần Húc chạy đôn chạy đáo mấy lần... Về phần gian phòng có khung cảnh như thế nào, sắp xếp ra sao, thảo luận nửa ngày đều không có kết quả. Chỉ khổ cho Trần Húc.

"Ngừng! "Trần Húc rốt cục chịu không được, liền mở notebook của mình ra xem một chút, liền mở ra một phần mềm có tên [Đại Sư Thiết Kế Nội Thất] sau liền quay lại nói:" Đem số liệu gian phòng thống kê một chút, chiều cao, độ rộng, chiều dài, còn có giường, tủ quần áo đặt ở đâu. Chúng ta sắp xếp một chút rồi sẽ chính thức bắt đầu vào làm."

PM [Đại Sư Thiết Kế Nội Thất] này là một loại trò chơi vui vẻ, cũng là một loại phần mềm 3D, nguồn tài nguyên của phần mềm này rất thực với đời sống, phần mềm đáp ứng cho người dùng có thể tạo cho mình một ngôi nhà hoàn mỹ. Cũng có thể đưa vào số liệu căn nhà để giả lập ra ngôi nhà giống y đúc như thực tại. Phần mềm này là thuộc về tương lai, ở đó phần mềm này rất được ưa chuộng đối với người mới mua nhà.

Cái này phần mềm này hàm lượng kỹ thuật cũng không cao mấy, hơn nữa lúc trước Trần Húc cũng đã chơi qua một thời gian dài, vì vậy tiện tay copy vào laptop nát của mình, không nghĩ vừa vặn có thể dùng được.

Thấy cái phần mềm đó Quản Dịch cùng Cao Hiểu Tiết nhìn không được đều xúm lại hỏi tới hỏi lui phần mềm này ở mô ra. Ở mô ra thì Trần Húc cũng không tiện trả lời, cũng chẳng thể nói là do Tiểu Mẫn làm ra a. Rứa là Trần Húc quyết định mặt dày nói : " Là do ta làm"

"Ba Xạo" Quản Dịch cùng Cao Hiểu Tiết đồng thanh nói: " Người giỏi có như vậy sao?"

Thức ra, Trần Húc cũng có thể lập trình được phần mềm kiểu này.

Bởi vì phần mềm này hàm lượng kỹ thuật thật sự không có cao. Làm một cái khuôn mẫu 3D người dùng có thể chỉnh sửa, sau đó đặt tọa độ vector để người dùng có thể dịch chuyển đồ. Gian phòng cũng chỉ là một khối lập phương mà thôi, chỉ cần dài rộng cao gian phòng có thể xuất hiện thôi.

Lại thêm vào một đồng dụng cụ gia đình tí như giường chiếu, tủ, ti vi, vân vân và vân vân. Những vật này chỉ cần kéo vào mô hình 3D của mình là được. Đương nhiên đối với Trần Húc hiện tại đã không có gì là khó rồi.

Nghe được Trần giải thích, Quản Dịch cùng Cao Hiểu Tiết đều ơ một phát nói:" Không nghĩ tới người còn làm được ra cái hay như vậy nha? Dùng thử đi"

Hai người thấy có chút hay liền tạo một cái mô hình phòng 3D, sau đó còn thêm giường, bàn ghế... Quản Dịch cùng Cao Hiểu Tiết một hồi đã bị cuốn luôn vào trò chơi.

Nhìn mấy cô nương đem đồ đạc bày bừa tán loạn trong cái phòng giả lập, có tranh, rồi có bàn ghế, rồi lại có cả bàn trang điểm, rồi lại có Trần Húc nhìn không được thờ dài, Phòng ở không thể đơn giản một chút sao, thế cũng phiền toái lên được.

Nhưng trên thực tế nữ nhân đối với phòng ở của mình rất là ao ước có thể hoàn toàn theo ý mình mà sắp xếp. Nghĩ đến đây Quản Dịch cũng nhìn không được muốn chỉnh sửa lại phòng của mình. Bởi vì trong phòng đều là một bộ vách trắng phau chả có cảm giác. Thốt là lời đó Cao Hiểu Tiết liền đồng ý quan điểm ngay, vì vậy hai nữ nhân lại thoả luận sôi nổi, rốt cuộc là đổi thành màu gì.

Trần Húc tròn mắt:" Các người thật sự muốn đem vách tường biến thành màu hồng phấn à? Chủ phòng thuê chửi cho giờ.

Quản Dịch ha ha cười:" Vậy người cũng đừng quản nữa, cùng lắm thì từ nay về sau chúng ta đừng cho lão chủ nhà vào cửa là được rồi. Dù sao phí điện nước, tiền thuê phòng cũng nạp thông qua ngân hàng mà, chỉ cần chủ động trả tiền trước một chút hần cũng sẽ không đến hỏi đâu."

Cao Hiểu Tiết cũng gật đầu điên cuồng, hai nữ nhân lại bắt đầu nhiệt liệt thảo luận, một hồi còn muốn kéo Đường Bích Hiền nhập bọn. Đường Bích Hiền có chút không lưu loát nói:" Với muội mà nói thì có nhà ở là được rồi, không cần phải đẹp đâu."

Những lời này đúng là làm cho người ta thờ dài, Quản Dịch kéo Đường Bích Hiền ngồi xuống rồi nói:" Như vậy sao được, Bích Hiền cứ yên tâm, từ nay về sau cuộc sống của muội sẽ tốt hơn thôi, làm một nữ nhân phải chú ý một chút."

Trần Húc vội vàng kéo quần dịch qua một bên, thấp giọng giáo huấn." Ta xin ngươi, Bích Hiền hiện tại không có tiền, ngươi đừng dạy hư người ta có được không?"

" Cái gì gọi là dạy hư chứ?" Quần Dịch mặt trắng trắng không còn chút máu liếc Trần Húc:" Hiện tại không có tiền không phải là sau này không có, còn có không phải là dùng cái gì cũng phải xa xỉ nha. Gần đây ta cũng rất tiết kiệm nha." Bất quá nói như vậy nhưng nàng cũng buông tha cho việc truyền thụ kinh nghiệm làm con gái của mình cho Đường Bích Hiền.

Lúc này Cao Hiểu Tiết đột nhiên nói:" Trần Húc, cái phần mềm này của ngươi nếu đưa lên mạng, không biết sẽ gây nên chấn động thế nào nha!."

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119: Web Game!!

"Đứng rồi"

Trần Húc cùng Quần Dịch không thể hiểu nổi Cao Hiểu Tiết hét lên làm cái gì, về Đường Bích Hiền thì lại càng mê muội.

Trần Húc biết rõ, cái phần mềm Đại Sur Thiết Kế này mà tung lên mạng cũng sẽ được rất nhiều người hoan nghênh đấy, bởi vì dạo này người nhàm chán chả có việc gì làm thì đây rầy ra.

Huống chi cái trò chơi này không chỉ có người nhàn rỗi mới dùng, quan trọng hơn có thể giả lập căn phòng của mình để dễ dàng sắp xếp, cái này người mới mua nhà đúng là một cái của quý.

Nhưng Cao Hiểu Tiết lại lắc đầu nói:" Không nên đem phần mềm này lan truyền thế, dù gì thì đây cũng là của ngươi làm ra, ta tin ngươi có thể sửa đổi nó một chút." Thấy Trần Húc gật gật đầu, Cao Hiểu Tiết liền nói tiếp:" Ta vừa rồi đột nhiên nghĩ ra một cái biện pháp, đó là đem trò chơi này phát hành thành một cái web game...."

Quần Dịch lắc đầu, Trần Húc gật đầu:" Như thế cũng được sao"

Cao Hiểu Tiết tự tin cười, trên phương diện trò chơi, nàng rất chi là tinh mắt đấy nhá. Vì vậy nàng nói:" Ý của ta là đem cái trò chơi Đại Sur Thiết Kế này đổi thành một cái webgame, có thăng cấp, có kiếm tiền. Đồ thì phải dùng tiền trong game để mua..... Không cần bọn họ thao tác quá nhiều, chỉ cần nhấp nhấp 3 cái chuột là được, các ngươi nghĩ sao hả...?"

" Cái này..." Trần Húc còn đang suy nghĩ thì Quần Dịch cất tiếng:" Chủ ý này được đấy nha!"

Trần Húc liếc mắt nhìn đều Quần Dịch:" Thế nào mà lại được"

Quần Dịch đá lông nheo qua ý xem thường Trần Húc chỉ số thông minh bằng con ruồi, sau đó cười hi hi nói:" Cao Hiểu Tiết ý ngươi ta hiểu được, nói đúng là không cung cấp cho người chơi dùng offline mà là làm thành một webgame giống nông trại chứ gì."

Nhìn hai nữ nhân này thảo luận rất cao hứng, Trần Húc chen vào nói:" Được sao, cái này làm sao giống game online được, có người chơi hay sao?"

"Cái này sao giống mấy game vòng du kia được!" Cao Hiểu Tiết nói:" Hiện tại nền vòng du nếu không có tài chính, không có kỹ thuật thì chỉ có nác chết, căn bản không có khả năng đáp ứng được người dùng. Cho nên hiện tại rất nhiều công ty cũng bắt tay vào khai phá lĩnh vực webgame. Loại game trong webgame này không tốn time như game vòng du, đối với những người thời gian hạn hẹp nhất định sẽ cuồng game này."

Cao Hiểu Tiết đối với lĩnh vực trò chơi luôn làm Trần Húc rất bội phục, hơn nữa Quần Dịch cũng chĩa mồm vào góp ý nên hẳn ko có biện pháp cự tuyệt, bất quá Trần Húc lại nghĩ đến vấn đề khác:" Vậy ý của ngươi là là đem cái trò này chuyển thể thành webgame ấy hả? Nhưng làm việc này cần có một sever các loại nha, bảo mật rất là phiền toái đấy."

Cao Hiểu Tiết cười nói:" Trong trường có một trang web SNS mạng xã giao, họ đem người sử dụng trang web hạn chế là phải học sinh. Căn cứ vào lý luận không gian 6 chiều, một người cùng một người xa lạ khác khoảng cách sẽ không vượt quá sáu người (ViVi: Chà hiểu, viết đại :v). Nói cách khác, thông qua 6 người xa lạ có thể biết được bất cứ ai trên thế giới. Cái loại mạng SNS trong trường này là như thế. Thông qua phương thức thêm bạn, có thể biết được càng nhiều người khác, như vậy sẽ mở rộng được xã giao. Chỉ là hiện tại loại chuyện lật vật này ở trong trường cũng chỉ xem là chuyện phiếm, nhưng ta biết rõ, ở nước ngoài họ thông qua SNS web đưa vào một số trò chơi để quản lý học sinh."

"Loại trò chơi mini này cũng không có khác nấy với web game, trò chơi giúp tăng thêm hảo hữu giữa người. Trò chơi hữu ích, hữu ích, thiết thực phạm vi chỉ trong SNS web. Hiện nay ở nước ngoài rất nhiều SNS web dùng cái tiểu thủ đoạn này a."

Nghe đến đó Trần Húc cũng có chút sáng não rồi, vì vậy liền nói: "Vậy ý của ngươi là đem trò chơi này làm thành một cái trò chơi mini? Sau đó đưa vào mạng nội bộ trong trường để cho người sử dụng chơi? Nói như vậy có thể tăng thêm tính bằng hữu đúng không... Như thế chả phải giống bà mối lắm sao.....?! Không bằng làm luôn một cái websites trò chơi, dù sao cũng đủ trình mà."

Nghe xong lời này, Cao Hiểu Tiết vẫn chưa trả lời, Quân Dịch lại nở nụ cười. "Ý nghĩ của ngươi quá hạn hẹp rồi, ta đồng ý quan điểm câu thím Tiết, trò chơi này cho vô trường học, phải nói là đôi bên cùng lợi."

"Sao lại đôi bên cùng lợi?"

Quân Dịch tự tin cười. "Ngươi xem, game online cần nhất là gì? Chúng ta lại mới phát hành ra một cái trò chơi, ngươi cảm thấy dùng tài lực của chúng ta sẽ có cửa sao? A, lần trước game Kim Dung Đại Hiệp Truyền được công nhận bởi vì vừa vận được trung bày, Hơn nữa trò chơi tính xác thực rất cao, lại còn mặt mũi của đại thần SMMH thêm vào, cho nên cũng miễn phí được khoản tuyên truyền. Hiện tại chúng ta lại chả có gì, Nhưng nếu mượn mạng nội bộ của trường, chúng ta lại được miễn phí quảng cáo, hé hé."

Trần Húc gật gật đầu. "Cao, quá cao, phi thường cao tay" Sau đó Quân Dịch còn nói: "Mà cái trò chơi này cũng không phải không có lợi nhuận. Nhưng long trọng mà nói thì đem trò chơi này mở miễn phí ra"

"Xong rồi a!" Trần Húc vừa nghe liền nhếch miệng nói: "Miễn phí còn không bằng thu phí"

Quân Dịch ha ha cười, nói: "Ngươi nghe rõ ý của ta đã, Thu phí đạo cụ cùng miễn phí trò chơi thật ra là cách kiếm tiền nhanh nhất. Chúng ta có thể thêm vào một số loại đạo cụ khác, thỏa mãn cho những kẻ lười tiền. Tỷ như thu phí đạo cụ về mua đồ, mua đất, vân vân... Về phần trò chơi có cân đối, ta xin ngươi, trò chơi phải có kẻ mạnh kẻ yếu chứ. Hơn nữa ta tuyệt đối tin tưởng, có ít người chơi trò này để làm tham chiếu, cho nên họ tuyệt đối sẽ bỏ tiền mua đồ."

Trần Húc vừa nghe cũng có chút mờ hồ hột, nữ nhân quả thật đáng sợ, đầu óc buôn bán chả thẳng nào bì kịp? Chẳng qua nếu thực sự như nàng nói thì lợi nhuận sẽ phi thương a.?

Bốn người ngồi ở đây bàn luận vất vưởng, lại không hề biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì nha.

Cao Hiểu Tiết đối với phương diện trò chơi rất có tiềm lực, Quân Dịch đối với phương diện buôn bán cũng rất có tiềm lực. Trong lúc vô ý, các nàng đã vượt lên đầu thời đại của web game rồi.

Từ năm 2008 về sau, mạng xã hội SNS web nhanh chóng phát triển vượt bậc.

Những trò chơi này dễ chơi, mà lại không hoa phí nhiều time, vì vậy lập tức trở thành một game người người yêu thích, nhà nhà yêu thích. Rất nhiều người chơi mỗi ngày đều lên mạng xã hội mục đích cũng không phải là xem tin tức bạn bè gửi cho, mà là xem củ cải trong vườn mình trồng đã thu hoạch được chưa.

Mà bởi vì Trần Húc tùy tiện lấy ra một cái phần mềm cùng ý kiến tiêu điều của Cao Hiểu Tiết, vô ý đã dẫn dắt Trung Quốc bước sang con đường dùng mạng xã hội.

Cao Hiểu Tiết cùng Quân Dịch hào hứng thảo luận, càng nói càng cảm thấy phương pháp này rất có tương lai, vì vậy dứt khoát chuyển chủ đề từ việc dọn phòng sang làm game, bắt tay vào việc soạn các chi tiết của game. Rồi sau đó ngay cả Đường Bích Hiền cũng bị kéo vào thảo luận trong khi cô nàng chả biết đếch gì về game cả. Nhưng đã là con gái thì chắc chắn sẽ có ước mơ mình có một cái nhà ấm cúng, có một hoa viên, sau đó vô ưu vô lo.

Mà trò chơi đang được thảo luận lại liên quan đến việc ước mơ bé bỏng của con gái.

Mà muốn như thế... trước tiên phải làm người chơi thích thú, như vậy họ sẽ có ấn tượng lâu dài hơn.

Quân Dịch nói: "Kiếm tiền không thể quá nhanh, đương nhiên cũng không thể quá chậm. Quá nhanh thì trò chơi sẽ nhanh chóng kết thúc, quá chậm thì game thủ sẽ nhụt chí."

Cao Hiểu Tiết nói: "Hay là cho tiền game đi đôi với thăng cấp, cấp càng cao kiếm tiền càng nhanh, như vậy sẽ cân bằng"

Đường Bích Hiền nói: "Giấc mộng của muội a? A, muội nói cũng đừng có chê cười nha. Giấc mộng của muội là chỉ cần một căn nhà nhỏ, tốt nhất là dưới chân núi, có cảnh sắc núi đồi. Còn phải có một tiểu hoa viên trồng các loại hoa cỏ, có ánh nắng, muội rất mong được như vậy."

Trần Húc nói: "Ồ, nếu như nhiều chi tiết như vậy, viết chương trình rất lâu nhá, không tốt lắm a."

"Vậy trước tiên đừng nóng vội cho vào cánh tự nhiên, trước mắt là cứ như vậy đã"

"Đúng rồi Bích Hiền vừa nói về hoa viên lại làm ta có một ý tưởng, chúng ta có thể cho người chơi trồng hoa cỏ, sau đó thu hoạch bán đi để kiếm tiền a!"

"Đúng vậy, còn có thể đến nhà bạn bè trộm hoa cỏ! HaHa, chủ ý này quá độc, quả là thiên tài nha a ha. Ta nghĩ nên cho người trông coi hoa cỏ của mình, còn có thể trộm được của người khác."

"Phòng ở có thể cho thuê. Đương nhiên cho hảo hữu thuê, cũng có thể hệ thống cho thuê, ta cảm thấy hệ thống cho là tốt nhất, dù sao cũng có một số người ít tiền không đủ mua nhà phải thuê phòng"

Mấy người càng thảo luận càng hưng phấn, bất tri bất giác đã đến buổi tối. Cao Hiểu Tiết sờ sờ cái bụng nhăn nhó, nhìn máy tính đã có hơn mười bản ghi chép. Buồn bực nói: "Xong rồi, lượng công việc càng lúc càng lớn, nhưng chừng này cũng chỉ là bắt đầu mà thôi. Xem ra phải đợi đến khai giảng lại phải tụ tập lại mấy cha của khoa kỹ thuật trong trường thôi. Mọi người cùng nhau khắc phục khó khăn!"

Trần Húc vò đầu nói: "Vừa mới bắt đầu không cần phải nhiều chi tiết như vậy đâu, dù sao dùng websites làm game cần một dung lượng rất lớn, mà còn là 3D. Chỉ sợ mạng của trường không chống nổi."

Cao Hiểu Tiết buồn bực gãi gãi đầu, có chút phát điên kêu "A a a, rốt cuộc là tự làm một cái sever hay là đi mượn đây?"

Theo hướng phát triển của webgame hiện tại và một số vấn đề khác, chọn mạng của trường là tuyệt đối không sai, nhưng càng thảo luận, chi tiết game càng nhiều, như vậy websites này cần dung lượng quá lớn.

Nhưng muốn hạ thấp dung lượng, theo phương diện kỹ thuật hiện tại thì không thể giải quyết nổi.

Cuối cùng Cao Hiểu Tiết chỉ có thể để cho Trần Húc làm một số chi tiết có thể chịu đựng được. "Một mình ta làm sao?" Trần Húc trợn trắng mắt nhìn các vị nữ hiệp: "Đừng có nâng cao ta quá được không, một mình ta làm sao mà nổi trời."

Cao Hiểu Tiết nói: "Chả phải trò chơi này là một mình ngươi tạo nên sao?"

"Ta xin ngươi, không thể nói 2 cái này đồng dạng được." Trần Húc nói: "Offline thì ta có thể làm được, nhưng đã lên đến mạng inte thì lại là một cấp độ khác rồi." Gặp Cao Hiểu Tiết gật đầu, Trần Húc lại nói: "Vậy ngươi có thể dùng cái phần mềm này mà sửa thành game online sao?"

Cao Hiểu Tiết lắc đầu, nói: "Không được". Trần Húc khoát khoát tay: "Vậy một mình ta sao mà làm đây?"

Cao Hiểu Tiết vừa nghe liền nói: "Đề ta hỏi Tinh Tinh một chút, hẳn là nàng có thể, trình độ của nàng rất cao nha."

Trạm Tinh? Trần Húc vừa muốn nói chuyện, điện thoại lại Quân Dịch đã vang lên, Quân Dịch nhìn một chút sắc mặt lập tức thay đổi, Trần Húc thấy vậy liền hỏi: "Làm sao vậy?" Quân dịch đưa tay lên miệng làm một cái thế đừng nói chuyện, sau đó nhận điện thoại: "Uy, là cha à..."

Nguồn :4vn

Dịch + Biên: Vivicaca

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Gặp Mặt cha Vợ (Vivi

Quân Dịch đem điện thoại cất đi sau đó liền nhìn Trần Húc, Trần Húc bị nàng nhìn thế cũng chả hiểu mô tê gì sất, Quân Dịch sắc mặt rất là phức tạp làm Trần Húc rốt cục nhịn không được hỏi: "Uy, ngươi nhìn ta làm cái gì thế hử?"

Quân Dịch không biết suy nghĩ cái gì, nhưng có thể nhìn ra được nàng đang đấu tranh tư tưởng rất là gay gắt.

Thật lâu sau Quân Dịch mới nói: "Ngươi hiện tại rảnh chứ, có thể đi với ta ra ngoài một chuyến."

"Đi ra ngoài? Làm gì vậy? "

"Thôi, Đừng quản, cứ đi đến đó là biết!" Quân Dịch túm ót Trần Húc kéo tới cửa, sau khi ra ngoài mới nói: "Ba của ta muốn gặp ngươi."

"Ba của ngươi? "Trần Húc kinh dị hô:"Chị hai a, cha ngươi vì sao lại muốn gặp ta?"

Quân Dịch thò dài một cái: "Ta làm sao biết? Đại khái là nữ nhi của hần không ở trong nhà mà cứ chạy loạn, sau đó hần muốn xem cái tên đã bắt cóc con gái của hần đi có dạng như thế nào này."

Trần Húc đỏ mặt hỏi, nói:"Chị hai a, chúng ta rất trong sạch.....!" Nhưng vừa mới dứt lời đã nghĩ đến sự việc của đêm hôm qua môi hai đứa chạm nhau, vì vậy Trần Húc liền cảm miệng.

Quân Dịch có thể không biết cảm xúc biến hoá của Trần Húc, coi như hần thông minh, tự nhiên có thể nghĩ sự việc hết thảy là vì sao.

Nàng biết mình có được bốn năm tự do, nhưng nhất định là người nhà sẽ phái người theo dõi mình. Sau đó toàn bộ nhất cử nhất động của mình sẽ không qua nổi mắt lão già, kể cả Trần Húc mà lão cha cũng muốn tìm gặp rồi. Thật sự biết con gái không ai bằng cha mà. Quân Dịch cũng đã rất lí trí phân tích tình cảm giữa mình và Trần Húc, điểm này chắc phụ thân cũng đã biết. Lão già lần này từ Hawaii bay tới, có lẽ mục đích cũng chỉ là khảo sát con rể

tương lai.

Gi, con rẻ a? Nghĩ tới đây mặt Quân Dịch có chút đỏ lên, phụ thân chơi chiêu này là ý gì a?

Trần Húc đi theo Quân Dịch lên xe taxi, trên đường đi Quân Dịch cũng không có nói chuyện. Thẳng đến khi xuống xe đến cửa nhà hàng, Quân Dịch lúc này mới nói một câu: "Chút nữa chú ý chút phòng độ, đừng làm cái về lưu manh thường ngày."

Nhà hàng này là nhà hàng 5 sao, ở tại khu kinh tế đang quy hoạch. Đúng là rất khang trang, Trần Húc cũng có chút cảm thấy mới lạ, tiến vào khách sạn liền có bồi bàn rất cung kính hỏi thăm và đưa 2 người tới phòng đã đặt trước

Đẩy cửa ra, chứng kiến trong phòng đang có 2 người, có một người ước chừng khoảng 50 tuổi, cái khí độ phi phàm này hẳn là cha của Quân Dịch rồi. Quả nhiên chợt nghe Quân Dịch nói: "Cha, Tạ Thúc, các người như thế nào lại tới nơi này."

Quân Dịch lão gia tử cười cười, vẫy vẫy tay, Quân Dịch thân mật ngồi xuống bên cạnh hắn. Có chút làm nũng nói: "Cha, tôi cũng đã tới rồi, làm gì lại để con mang hắn tới luôn thế?."

Trần Húc chả biết làm gì cứ đứng đực ở cửa, lúc này cha Quân Dịch mới chú ý đến, phảng phất có chút thương thức rồi sau đó nói: "Người là Trần đồng học a, ngồi đi, cứ tùy tiện, không cần câu nệ."

Trần Húc kỳ thật cũng không phải cái loại người hay câu nệ, chỉ là trước mặt cha Quân Dịch có chút không tự nhiên. Trần Húc hồi nhỏ thường cùng ba chơi đùa, mà ba hắn cũng rất vui vẻ, còn có chút nghịch ngợm. Mà cha của quân dịch ngồi ở chỗ kia, lại cho người khác một cảm giác uy nghiêm. Loại cảm giác này làm Trần Húc cảm thấy bị đè nén... Huống chi, mình và Quân Dịch bây giờ lại ở cùng một nhà, hơn nữa giường cũng đã ngủ chung, hiện tại cái cảm giác của Trần Húc giống như đi ra mắt cha vợ vậy.

Cha của Quân Dịch nhẹ nhàng cười, không thể không nói nụ cười của cha nàng rất có mị lực nha, có thể nhìn được thời trẻ đã khiến bao nhiêu cô gái điều đúng a. Nếu không cũng không thể sinh ra được một Quân Dịch rạng ngời như vậy rồi. Cha nàng từ từ nâng chén trà lên, nhấp nháp một chút mới chậm rãi nói: "Tự giới thiệu, Ta là phụ thân của Quân Dịch. Vị này họ Tạ, là bạn nối khố của ta, người cứ gọi là Tạ thúc được rồi."

Trần Húc biết điều vội vàng chào hỏi. Cha Quân Dịch cười nói: "Lần này mạo muội mời người tới là muốn đa tạ người nửa năm qua đã chiếu cố Tiểu Dịch nhiều."

Nghe lời này, Trần Húc có cảm giác rất quái lạ, thật ra hắn đã chiếu cố khi nào nhỉ, bất quá cũng chỉ là quan hệ gần gũi chút thôi, nhưng hắn vẫn là làm một bản mặt khách sáo. Ba Quân Dịch biết Trần Húc đang rất khấn trương, cũng không nói chuyện tiếp, ngoắt ngoắt tay bảo người bồi bàn có thể mang thức ăn lên. Sau đó nhìn Trần Húc nói: "Tiểu Trần, người còn chưa có ăn cơm a?, cùng ăn một bữa tối với chúng ta."

Trần Húc cũng đã đến gặp mọi người rồi, ngoại trừ gặt đầu cũng không thể nói thêm được gì.

Món ăn rất nhanh được bê vào, món ăn cũng không nhiều lắm. Quân Dịch phụ thân cười cười, hỏi: "Có cần uống chút rượu không nhỉ?". Trần Húc vội vàng điên cuồng lắc đầu một hồi. Nhưng Quân Dịch phụ thân lại cười nói: "Nam nhân không uống rượu sao được? Đừng có mà giả bộ, nghe Tiểu Dịch nói người có tửu lượng rất khá, ta lần này có mang đến một chai Mao Đài 10 năm, uống với ta một chút xem."

Rượu để a?

Trần Húc còn chưa khi nào uống thử rượu đế, nhưng lúc chai rượu đã được mở ra, mùi hương xộc vào mũi làm Trần Húc nhìn không được có ý muốn thưởng thức. Rượu được rót ra, uống một ngụm liền cảm thấy rất nóng, nhưng rất nhanh một cổ nồng đậm ngọt ngào dâng lên, cảm giác rất là tuyệt vời dzô mốt. Quân Lão Gia cũng uống một ngụm, sau đó cười hỏi: "Phụ thân người xuất ngoại, như thế nào mà người không đi với hắn."

Trần Húc sững sờ, nói: "Ngài biết cha ta sao?"

Quân Dịch phụ thân cười cười: "Chữa được bệnh chó dại, hiện tại chỉ sợ người không biết cũng rất ít, Vừa vận sinh ý của ta cũng có quan hệ đến chuyện này. Về sau có thể sẽ hợp tác cùng phụ thân người." Lúc này Tạ Chiến đứng bên cạnh cũng cười nói: "Không sai, có một số việc cần lệnh tôn người hỗ trợ. Người cùng Tiểu Dịch là bạn học, đây cũng là duyên phận a. Đã có duyên nên hợp tác cũng thuận tiện hơn một chút."

Nghe đến đó Trần Húc cũng có chút suy nghĩ ra lý do đến đây, nguyên lai là muốn cùng phụ thân mình hợp tác.

Thuốc chữa bệnh chó dại trên thị trường cũng đã vũng vàng chiếm lĩnh một vùng rồi, dù sao cũng là một miếng thịt béo, nghe nói có người khởi tố yêu cầu phụ thân Trần Húc công khai cách điều chế... Đương nhiên cái hành động ngu ngốc đó cũng chả cần đề y.

Bất quá theo như phụ thân Trần Húc kể, hiện tại hắn mặc kệ ở đâu, trên cơ bản đều có mặt mũi rất lớn. Rất nhiều thỉnh cầu được hợp tác mở đại lý. Thậm chí có người trực tiếp đem theo tiền đến thăm hỏi. So với trước kia chỉ là một nhà máy nhỏ nhoi thì bây giờ đã tốt hơn rất nhiều.

Vì vậy Trần Húc rất cẩn thận nói: "Bá phụ, Cái việc đó ta cũng không thể quản được, ngài có thể tìm phụ thân ta đàm phán."

Phụ thân Quân Dịch cùng Tạ Chiến nhìn nhau cười, mà ngay cả Quân Dịch cũng cười híp cả mắt. Bởi vì Trần Húc không rõ điều kiện trong nhà Quân Dịch, sản nghiệp trong nhà hắn phải nói chả bằng cái lông của Quân Gia.

Bất quá Trần Húc đã sinh ra chút hiểu lầm mấy người kia cũng không muốn giải thích. Phụ thân Quân Dịch trước giờ chiếc đũa lên cười nói: "Mọi người ăn trước ăn đã nào, bằng không món ăn nguội hết."

Trần Húc bận rộn cả buổi trưa, hiện tại da bụng đã dính vào da lưng, mà cũng rất kỳ diệu, khi hắn cảm giác phụ thân Quân Dịch đối với hắn như là có việc muốn nhờ khiến nội tâm hắn cũng không khẩn trương nữa, sau đó lại uống một chút dần dần cũng không có câu nệ nữa.

Cục diện rất nhanh đã được hoà hợp tự nhiên.

Bất quá rất kỳ quái, Quân Dịch một mực ngồi ở bên cạnh chưa có mở miệng lần nào, đều là phụ thân Quân Dịch hỏi han Trần Húc, tỷ như bọn họ làm web game, rồi còn chuyện về tên cắt cổ,...."

"Người bắt được cái tên cắt cổ đó khiến ta rất cảm kích đấy, thiếu chút nữa con gái ta đã xong rồi, haha....." Phụ thân Quân Dịch khách khí cười nói. Kỳ thật ngày đó bị tên cắt cổ nhắm vào là Cao Hiểu Tiết chứ không phải Quân Dịch. Sau đó hắn nói: "Ta muốn hỏi người, ta xem trên báo chí có một tin tức thì biết người lúc ấy đi ngang qua chỗ ấy, thấy phía sau cổ của tên cắt cổ đó vì vậy liền nghi ngờ đi theo đúng không?"

Trần Húc gật đầu, cái này hắn đã nói dối qua vô số lần, cơ hồ hắn cũng cho đó chính là sự thật rồi.

Quân Dịch phụ thân gật gật đầu, nói: "Như vậy ta nghĩ như thế này, người cũng đừng xem là ta cạy già lên mặt."

"Xin mời ngài nói"

"Ừ, người là một sinh viên, nghe nói thân thủ người cũng không tệ. Nhưng một sinh viên đối mặt với tên sát nhân biến thái, người không biết là loại người này thường dễ xúc động hay không? Ý của ta là, nếu người đã hoài nghi đó là tên cắt cổ, tại sao lại không báo cho cảnh sát mà tự mình đi giải quyết?"

Sắc mặt Quân Dịch đột nhiên trở nên rất khẩn trương, bởi vì năng nạng, đây là lần khảo nghiệm của cha nạng!

Trần Húc ngược lại cũng không có nghĩ nhiều như vậy, kỳ thật tuy là hắn có nói dối, nhưng tình hình lúc đó cũng khác là mấy. Nhất là thời điểm bắt được tên cắt cổ càng là không có sửa một chi tiết nào.

Vì vậy Trần Húc liền trả lời: "Thúc thúc, ta lúc ấy còn chưa có xác định tên ấy có phải là tên cắt cổ hay không. Lúc đó đang thấy hắn ngồi trên ghế đá không biết đang nghĩ gì, lúc này lại có hai cô gái đang đi về phía hắn, ta sợ các nàng gặp nguy hiểm nên đi theo xem sao. Cho đến khi tên Hoắc Hồ lấy lưỡi dao ra, lúc này ta cũng không nghĩ đến thứ gì khác nữa, chỉ nghĩ là cứu người quan trọng hơn."

Quân lão gia "Ừ" một tiếng, gật gật đầu không nói, cũng không biết hắn trả lời có thảo mãn hay không.

Lúc này Tạ Chiến lại nói: "Tiểu Trần đồng học tuổi còn nhỏ đã có dũng khí rất lớn, lại khiến ta rất là bội phục. Nào, ta mời người một ly."

Kế tiếp Quân Lão Gia lại hỏi thêm về cuộc sống trong trường và một vài tin tức thời sự, muốn thử xem Trần Húc có ý kiến gì không. Trần Húc trả lời cũng rất tự nhiên, có vài chuyện hắn cũng là biết rất rõ, cũng có vài chuyện chưa biết mô tê gì, nói chung là trước mặt trưởng bối cũng không có gì khó nói.

Loại thái độ này của Trần Húc làm cho Quân Lão Gia rất là hài lòng, bởi vì hắn không giống với trông nom người tuổi trẻ không biết chuyện cũng bịa ra mà nói để tỏ ra mình rất uyên bác.

Bất quá khi Trần Húc trả lời, Trần Húc lại làm cho Quân Dịch lên voi xuống chó.

Một hồi Trần Húc cười nói: "Ta là người không có ôm mấy cái chí lớn, về phần tương lai ta cũng không có nghĩ quá nhiều, chỉ muốn tự do mà sống, làm chuyện mà mình thích."

Quân Dịch sờ đi khẩn trương, là vì nạng biết rõ phụ thân của mình ghét nhất là mấy loại ăn không ngồi rồi không làm việc gì. Quả nhiên, Quân Lão Gia Từ nhủ này nói: "Người tuổi trẻ nếu như không có chí lớn, điểm ấy thật không tốt, làm nam nhân, điều quan trọng phải có sự nghiệp của mình. Phụ thân người có thể đem nhà mấy đó kinh doanh tốt, chẳng lẽ người lại không muốn đem nó phát dương quang đại?."

Trần Húc ha ha cười: "Con cháu cũng có cái phúc của con cháu, nếu là ta muốn ở nhà máy của phụ thân làm việc, lúc trước đã không thi nhàn Công Nghệ Thông Tin, mà là trực tiếp đi học trường Y Khoa rồi. Kỳ thật, ta lại không cho rằng con đường này ta chọn lại không tốt."

Trần Húc lúc này đã có chút cao hứng do rượu, hắn dù sao cũng thường uống bia chứ không phải rượu, tuy nhiên tư lượng cũng không kém, nhưng là lần đầu uống rượu đế, khó tránh khỏi có chút không đỡ được. Mao Đài hảo tửu, độ cồn cũng cao hơn rượu bình thường, dù sao cũng có vài phần men say, cho nên hiện tại Trần Húc cũng có chút hưng phấn vì rượu, có một vài câu bình thường không dám nói, nhưng hiện tại lại nói ra.

"Bá phụ, ta nghĩ có thể hỏi một câu ngài đứng trách, ngài có được tự do làm điều mình thích sao?"

Nguồn :4vn

Dịch + Biên: Vivicaca

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Tự Do!!

Trần Húc lúc này đã có chút men say, mặc dù hần biến mình nói cái gì, nhưng lại không biết có nên nói như vậy hay không.

Bất quá Quân Lão Gia Tử cũng không để ý lắm, cười nói: "Ý người là... Được rồi, người thử nói ta vì sao lại không tự do?"

Trần Húc đã hơi say, cũng không quan nhiều lễ nghi nữa, dùng ngón tay nhẹ gõ gõ trên bàn nói: "Lão gia tử, nhìn khí độ của ngài, chắc hẳn gia sản cũng không ít? Nhưng nhiều tài sản như vậy chẳng lẽ không cần động tâm xử lý sao? Người đời thường nói thương trường như chiến trường, đến được trình độ như ngài, không biết đã trả giá bao nhiêu thời gian và trí lực để kiếm tiền, nhưng tiền đối với người mà nói, trừ là mấy chữ tiền ra, còn có ý nghĩa gì khác sao?"

"Tiền sinh quyền, quyền càng thêm tiền. Đây là đạo lý ta ngộ được khi còn bé, mặc dù ta không lớn tuổi lắm nhưng những chuyện như vậy ta đã thấy không ít. Như cha ta vậy, mặc dù làm ăn lớn đấy nhưng cũng rất bận rộn, ngay cả thời gian cùng gia đình cũng không có. Vậy nhiều tiền có ý nghĩa gì?"

"Có tiền thì như thế nào? Bill Gates có tiền sao? Mắt nhìn thấy mình sắp về hưu, còn một lượng lớn tài sản xử lý sao đây? Cuối cùng cũng phải quyền góp từ thiện thôi. Forbes được mệnh danh là người giàu nhất thế giới còn không được tự do, huống chi là ngài!. Quân lão gia tử khẽ nhún mày nói: "Tiểu Trần, người nghĩ vậy không khỏi có chút tiêu cực rồi. Ở cái thế giới này mặc dù tiền không phải là vạn năng, nhưng không có tiền cũng khó sống. Người trẻ tuổi nên nghĩ sẽ làm nên sự nghiệp, sa sút vậy không có tốt."

"Sa sút?" Trần Húc nhắc chén rượu uống một hớp, cười nói: "Lão gia tử ngài hiểu lầm ý của ta rồi. Ta chỉ là đang nghĩ, tiền đủ dùng là được, Ta cho tới bây giờ không có cảm thấy tiền không tốt, nếu không có tiền, hiện tại ta sao có thể ngồi ở chỗ này, uống rượu Mao Đài như vậy? Chẳng qua là khi quá nhiều tiền thì tiền đúng bản chất là một gánh nặng, ta cảm thấy như vậy sẽ không có ý nghĩa."

"Có tiền không có nghĩa là có quyền, còn phải ra mặt gặp một số người có quyền. Giống như cha ta năm đó muốn quan hệ với một vị quan viên liên điển hình 3 bồi, bồi ăn, bồi uống, bồi đùa. Ta cảm thấy như vậy không có ý nghĩa, làm chuyện gì cũng phải nhìn sắc mặt người ta, mà ta ghét nhất chính là việc đó."

Quân lão gia tử lúc này nghe Trần Húc nói cũng có chút hương vị, chép chép miệng nói: "A, người trẻ tuổi đúng là có chí khí, cái thế giới này nào có như mình mong muốn được đâu? Coi như là Tổng Thống Mỹ cũng không thể làm mọi chuyện khiến mình như ý được."

"Haaa...!" Trần Húc cười một tiếng: "Ta cũng không muốn làm Tổng Thống Mỹ, so sánh với Bi La Đen trùm khủng bố, ta cảm thấy ông ấy có tiền đồ hơn. Ý của ta thật ra thì rất đơn giản, tựa như trong sách viết, ta muốn bình minh liền có bình minh, ta muốn lòng thanh thản liền có lòng thanh thản. Bất quá ta không yêu cầu xa vời muốn mọi người hiểu được ý ta, cũng không nghĩ muốn suy nghĩ của ta chỉ là ảo ảnh. Chỉ cầu tương lai ta và người ta yêu cùng nhau làm chuyện mà mình thích, quản làm đếch gì ông trời có làm gì ta, cũng đừng nghĩ làm được gì ta. Đối với ta mà nói, ta sẽ mãi tự do...."

Trần Húc nói cái gì, hần cũng chả biết nữa. Đáng thương cho Trần Húc lần đầu uống rượu để cứ như vậy mơ mơ màng màng nói ngất ngất một hồi, sau đó được Quân Lão Gia an bài một phòng ngủ.

Bất quá Trần Húc nói nhiều nhưng vẫn không nhắc đến một chữ nào liên quan đến Đại Thần SMMH cùng Siêu Cấp Máy Tính, bởi vì những bí mật này là những điều được bảo mật ở trong tiềm thức. Cho giữ uống nhiều cũng không có nói ra.

Đem Trần Húc đưa vào phòng ngủ, sau đó Quân lão gia tử về mặt rất là nghiêm túc, không biết đang nghĩ gì. Quân Dịch đứng một bên hận không thể đem Trần Húc đập cho bể mặt... Tiểu tử này vừa uống rượu một chút liền phát nói ghê gớm

Tạ Chiến là người đã nhìn Quân Dịch lớn lên, tự nhiên biết tiểu thư nhà mình hiện tại đang suy nghĩ gì. Cho nên liền hỏi Lão gia: "A, lão gia tử, người xem người trẻ tuổi này như thế nào?"

Quân lão gia tử há hốc mồm, lúc này trái tim Quân Dịch tựa hồ như muốn nhảy ra ngoài. Quân lão gia tử nhìn con gái một cái mới nói: "Người trẻ tuổi chưa trải qua sóng gió, còn trẻ như vậy mà đã liều lĩnh rồi." Thấy sắc mặt Quân Dịch trong nháy mắt trầm xuống, Quân lão gia liền cười một tiếng nói: "Bất quá nói thật, bản thân ta rất là thương thức hần."

"A?" mặt Quân Dịch lập tức sáng ngời. Quân lão gia nhìn thấy liền cười nói: "Thẳng thắn mà nói, bất ti bất kháng (không kiêu ngạo không siểm nịnh). Mặc dù ý nghĩ có chút ngây thơ, nhưng dù sao cũng là người chưa từng trải qua sóng gió, loại suy nghĩ như vậy cũng là bình thường. Ha ha, nếu quả thật giống như hần nói, như vậy trên thế giới này sao có cái tự do? Tuổi còn trẻ, khẩu khí cũng không nhỏ, ta hiện tại cũng là rất mong đợi, về sau gặp sóng gió rồi hẳn nếu hồi tưởng lại lời nói hôm nay thì sẽ có cảm tưởng thế nào a?"

"Cha!" Quân Dịch có chút bất mãn gọi một tiếng.

Quân lão gia tử ha hả cười một tiếng: "Ồ, nữ nhi bảo bố giận à? A, cha con cũng không phải là loại người hạ lưu, sẽ không cho người ngáng chân hần đâu nha. Chẳng qua thế giới này rất phức tạp, mà suy nghĩ của hần thật sự quá mức đơn giản. Cũng được, người trẻ tuổi ngây thơ một chút, thật cũng không có gì là không tốt, ngược lại ta có chút chờ mong rồi. Tốt lắm, con gái cứ yên tâm, ta đối với hần coi như tạm thời hài lòng, đợi hần tự tôi luyện thêm một thời gian rồi nói sau. Con gái, nửa năm rồi cha con mình mới gặp nhau, xem ra cuộc sống đại học của con rất nhiều màu sắc nha, nào, đến đây nói chuyện một chút, kể cho ta chút màu sắc cuộc sống nào?"

Hai cha con một bên ngồi nói chuyện phiếm vui vẻ, bên kia Trần Húc vẫn đang nằm ngủ ngon lành cảnh đào..... Khách sạn năm sao giường đệm rất là

xa hoa... Ài, xem ra có tiền vẫn là tốt nhất!.

Sáng ngày hôm sau, khi Trần Húc tỉnh lại đã phát hiện mình nằm trong khách sạn, lúc này mới nhớ chuyện tình hôm qua. Vừa nghĩ tới hôm qua uống nhiều rượu rồi không biết đã nói những gì. Lúc này là lúc Trần Húc đang đi tiểu nhưng nghĩ đến chuyện hôm qua rất là khó chịu. Vội vàng gọi điện thoại cho Quản Dịch, điện thoại mới vừa mới vang lên liền nghe thanh âm nữ nhân đầu dây chuyện tới: "Ồ, Rượu tiên tình à?"

Lời nói đó làm Trần Húc không nhận được mồ hôi mẹ, mồ hôi con thi nhau chảy, nhỏ giọng hỏi: "Mỹ nữ a, cái đó, tối ngày hôm qua có nói sai gì không?"

Quản Dịch ở đầu dây bên kia điện thoại hừ một tiếng: "Người có nói sai gì, hỏi ta làm chi?"

Trần Húc đổ mồ hôi, đoán chừng thật sự là chính mình đã nói một ít việc không nên nói, đang muốn giải thích thanh âm bên kia đã vang lên: "Thôi, nhanh ra đây đi, ta đang ở bể bơi chờ người."

Bể Bơi?

Trần Húc nhúc nhủ, trong khách sạn này thậm chí ngay cả bể bơi cũng có à? (Quê vãi, khách sạn nào có nhà hàng mà chả có bể bơi)

Nghĩ tới đây Trần Húc nhìn thời gian một chút liền hoảng hồn, nhanh như vậy đã 11 giờ 30p rồi! Chính mình sao ngủ lâu như vậy?!

Kể từ khi Tiểu Mẫn giúp mình tiến vào giấc ngủ sâu, Trần Húc cũng đã lâu không có cảm giác lười nhác như hôm nay. Vội vàng rửa mặt đánh răng, mặc quần áo vào, đi ra hỏi thăm một người nhân viên, không hổ là khách sạn 5 sao. Người nhân viên đó khoa tay múa chân nói là quẹo trái rồi quẹo trái, rồi quẹo trái nữa, rồi nhiệt tình đem Trần Húc vào thang máy lên tầng cao nhất. Thì ra là hồ bơi lộ thiên.

Trần Húc trong lòng không khỏi dấy lên cảm giác thật xa xỉ a, một bên cũng tìm kiếm Quản Dịch đang ở chỗ nào.

Trong hồ bơi cũng không nhiều người lắm, Trần Húc liếc mắt liền thấy được Quản Dịch, nàng lúc này đang bò lên từ lan can, nàng mặc một chiếc bikini làm lộ nguyên 2 cái đùi trắng phau vừa thon vừa dài, còn bộ ngực thì bị áo tắm ôm trọn, Trần Húc thiếu một chút học máu mũi rồi!.

Quản Lão Gia cùng Tạ thúc cũng không thấy ở đây, chỉ thấy Quản Dịch nhàn nhã ngồi lên cái ghế trúc gần đó bên cạnh lập tức có người đưa đồ uống lên. Đương nhiên không phải là mấy lon coca rẻ tiền mà là một cốc sinh tố nước ép chanh vàng khè...

Quản Dịch lúc này cũng nhìn thấy Trần Húc, nhìn thấy hần dãn độn đứng một chỗ ở cửa liền không nhận được cười khúc khích, ngoắc ngoắc tay kêu: "Này, người dân mặt ra đó làm gì thế?"

Trần Húc lúc này mới phục hồi tinh thần, đi tới cái ghế bên cạnh chỗ nàng ngồi xuống, cười hắc hắc nói: "Nơi này còn có bể bơi nha? Mà người biết bơi sao?"

Quản Dịch liếc hần một cái, nói: "Lúc 3 tuổi ta đã đi học bơi, khi đó huấn luyện viên trực tiếp bế ta vớt xuống bể, sau đó ta liêng một bụng toàn nước, kể từ đó ta liền biết bơi. Ài, mà người đứng là nhà quê, khách sạn 5 sao không có bể bơi thì ai gọi là khách sạn 5 sao. Mặc dù như vậy nhà hàng này cũng chưa tính là gì, coi như không tệ đi."

Trần Húc cố gắng không nhìn hai cái đùi trắng phau của nàng, khó nhọc nói: "Cái đó, tối hôm qua ta không nói gì ngu xuẩn sao?"

Quản Dịch hừ một tiếng, nói: "Cũng may, người chưa chỉ thẳng vào mặt cha ta mà nói"

Trần Húc đổ mồ hôi, nhưng nhìn mặt nàng giống như cười lên yên lòng, xem ra hôm qua mình cũng không có nói gì khó nghe với người ta cả, càng không đem thân phận của mình nói ra, nếu không về mặt của nữ nhân này tuyệt đối sẽ không như vậy.

Cho nên Trần Húc liền ưỡn mặt lên nói: "Hắc hắc, vậy cha người đánh giá sao về ta? Có phải hay không cảm thấy ta đặc biệt thích hợp làm con rể?"

"Người muốn chết!" Quản Dịch chửi hần một tiếng, lúc này đột nhiên nhìn thấy một con chó cảnh ở cửa lập tức mặt hớn hờ: "Oa, con chó kia dễ thương quá kia, lông trắng quá a!"

Trần Húc sững sờ, quay đầu lại liền nhìn thấy nó đang hướng mình xông tới!...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Fox

Trần Húc bị dọa hét ầm lên, chỉ thấy con chó đó lao đầu về phía mình....Sau đó, đập một phát chỗ thành ghế nhảy về phía Quản Dịch, nằm gọn trên cặp đùi của nàng cọt cọt liềm liềm ra về nịnh nọt.

Trần Húc bị con chó này dọa trực tiếp lật ngựa ra sau, lúc này, từ phía cửa ra vào có một thanh âm vang lên, có vẻ cuồng quýt:" A, thực xin lỗi, đã làm ngài sợ rồi. Bì Bì mi thực không nghe lời, còn không mau xin lỗi vị tiên sinh này."

Lần này Trần Húc bị ngã chổng vó đầu còn đang quay mòng mòng, vốn hắn đang muốn mắng trời nhưng lúc này đã có 1 bàn tay chìa trước mặt mình. Trần Húc ngẩng đầu chứng kiến một tên suất ca cười rặng ngồi như ánh mặt trời ban trưa, trong nụ cười còn mang vài phần áy náy. Trần Húc cũng nhe răng cười lại, sau đó nắm bàn tay người nọ đứng lên. Vị Suất ca kia cười ôn hoà nói:" Thật sự rất xin lỗi, đã làm ngài sợ rồi. Tên kia, mau lại đây xin lỗi người ta."

Chó mà cũng biết xin lỗi sao?

Trần Húc bữa này có thể mở mang tầm mắt rồi.

Chỉ thấy con chó kia say khi nghe tiếng quát của chủ, lăm lét đi tới, nhìn vào mặt trần húc nháy nháy đôi mắt tròn xoe, ra vẻ mình rất đáng thương nhìn hắn, cái đuôi còn đong đưa ra vẻ nịnh hót.

Trần Húc xem qua rất là buồn cười, không nghĩ tới chó mà nghe lời như thế a? Quân Dịch ở bên cạnh cũng cười nói:"Con Chó này thật thông minh a!"

Vị suất ca kia cười cười nói:" Thật sự rất xin lỗi, Bì Bì luôn làm cái trò này, nó mà nhìn thấy mỹ nữ liền rất hưng phấn a. Ta thường thường hoài nghi kiếp trước nó có phải là một tên sắc lang hay không!"

Câu nói kia làm mọi người hoà nhã hơn chút rồi, Trần Húc cười hắc hắc, ngồi xuống tóm lấy cổ Bì Bì, Bì Bì bị bắt thế cũng có chút khó chịu hướng về trần húc nhe răng. Trần Húc ơ một tiếng:"Con này rất thông minh nha!"

Vị suất ca kia hắc cười, nói:" Chó là bằng hữu tốt nhất của con người, cũng là loài trung thành nhất với con người. Chúng nó rất là thông minh. À, xin cho phép ta tự giới thiệu ta tên là Tống Tử Ngữ, bằng hữu của ta thường gọi là Tống Tử..."

Nghe nói như thế Trần Húc liền quay đầu lại nói với Quân Dịch:"Này, ta đói bụng rồi, có muốn cùng ta đi ăn chút gì không?"

Cái gì cùng cái gì a?

Vốn Trần Húc còn có chút ấn tượng tốt đối với người này. Nhưng trong khoảng khắc này đã không còn sót lại chút gì. Người bình thường nào có tùy tiện giới thiệu mình như vậy? Còn nói cái gì mà chó háo sắc? Trần Húc xem nhất định là người này háo sắc! Nhìn thấy Quân Dịch liền động tâm, mấy loại người này rất hạ lưu, cũng không nên đến gần."

Nghe thấy Trần Húc đột nhiên không có chút khách khí nói như vậy, Quân Dịch cùng Tống Tử Ngữ đều sững sờ, sau đó hai người đồng thời nở ra một nụ cười.

Quân Dịch từ trên ghế đứng lên, chủ động vươn tay nói:"A ha, thì ra là người sáng lập ra trang mạng xã giao, rất hân hạnh gặp người."

Tống Tử Ngữ cũng cười nói:"Chỉ là một trang web nhỏ mà thôi, cái đó cũng không phải tốt như vậy đâu. Lúc này nghe Quân Thúc Thúc nói người ở đây, ta liền tới gặp một chút, quả nhiên là danh bất hư truyền."

Lúc này lại là Trần Húc bị choáng:"A, là người quen sao?"

Quân Dịch cười:"Chỉ là biết qua danh tiếng mà thôi."

Sau khi Quân Dịch giải thích, Trần Húc rốt cuộc mới biết được người trẻ tuổi này rất ngu. Người sáng lập ra trang mạng xã giao, không ngu mới lạ. Mà cái này lại là một mình Tống Tử Ngữ sáng tạo ra lấy tên là Cambridge Hải Quy.

Nghe nói lần tới lần này là để làm ăn cùng cha của Quân Dịch, chắc chắn là không phải muốn tiếp cận Quân Dịch rồi. Lúc này Trần Húc mới nở nụ cười nói:" Ai nha nha, Hải Quy đồng học, rất hân hạnh."

Tống Tử Ngữ có chút cười khở sờ sờ cái mũi. Quân Dịch lại đá Trần Húc một phát ý bảo nói cho tử tế. Trần Húc cười hắc hắc, vươn tay ra nói:" Tống Tử Hải Quy đồng học, rất hân hạnh."

Tống Tử Ngữ nghe lần thứ hai nhin không được bật cười lên, nói:" Ta nghĩ, khía ta nhìn thấy ân nhân cứu mạng của mình sẽ có chút tốt đẹp nhưng xem ra là uống phí công sức rồi."

" Ân nhân cứu mạng?" Trần Húc nhìn về phía Quân Dịch:"Hả, người đã cứu mạng của hắn?" Quân Dịch rất dứt khoát liếc mắt, vỗ vai Trần Húc nói:" Hắn nói rất đúng."

Trần Húc nghe vậy cũng không giải thích được, Quân Dịch làm sao biết? Hai người bọn họ không phải vừa quen nhau đây sao."

Lúc này Tống Tử Ngữ cười nói:" Là như thế này, Ta cùng Quân thúc thúc đã biết nhau từ lâu, lúc ấy ta đang ở London, sau đó nghe nói về nữ nhi của ông a.... Tính ra dù sao chúng ta cũng đã biết rõ nhau vì cũng thường xuyên liên lạc qua mạng, chỉ là chưa gặp mặt thôi. Bất quá trước đó không lâu, ta gặp một việc thiếu chút nữa giết chết ta. Vì ta rất thích nuôi chó, cho nên bình thường vẫn hay thấy người nào chơi chó cũng đều lên chào hỏi. A, đừng cười, chỉ là trên chợ chúng nó. Nhưng một ngày ta không cẩn thận bị một con chó cắn trúng, lúc ấy ta cũng không chú ý lắm, bởi vì ở London gần như là chó nào cũng được tiêm vắc xin phòng bệnh. Thật không nghĩ về sau lại bị lây nhiễm..."

Trần Húc "A" một tiếng, khó trách hẳn có thể nói như vậy. Nguyên lai là có chuyện này!.

Quả nhiên Tống Tử Ngữ mỉm cười nói: "Vốn ta đã tuyệt vọng, thật không nghĩ đến một tuần lễ sau khi ta phát bệnh, phụ thân ngươi phát minh ra được thuốc chữa bệnh chó dại, ta lúc ấy chính là nhóm đầu tiên thử nghiệm thuốc. A, ta lúc ấy cùng phụ thân ngươi nói chuyện cũng rất hợp. Nghe hẳn rất khoa trương về con trai của mình, ta vẫn muốn xem một chút, hiện tại cũng không phụ lòng ta rồi."

Trần Húc bị hẳn nói như vậy cũng không có chút ý tứ gãi gãi đầu nói: "Đây quả thật là vận khí, ha ha, vận khí a!"

Tống Tử Ngữ tuy cũng đang mỉm cười, nhưng trong lời nói vẫn có vài phần nghiêm túc: "Đúng vậy, xác thực là vận khí của ta đã gặp được quý nhân. Cái này là danh thiệp của ta, từ nay về sau nếu như có sự tình gì, cứ đến tìm ta."

Sau đó Tống Tử Ngữ mỉm cười, nói tiếp: "Kỳ thật chúng ta trước kia từng gặp nhau trên mạng, ta cũng là bởi vì nó mà chuyên môn đến Hải Hoà thị một chuyến."

Trần Húc "Ách" một cái, Tống Tử Ngữ cười nói: "Ngươi nhớ FOX không?"

"FOX? Ngươi là FOX?!" Trần Húc kinh ngạc một hồi "FOX của Liên Minh Hồng Khách?"

Tống Tử Ngữ mỉm cười gật đầu, Trần Húc nhỏ giọng nói: "Tiểu tử, ngươi làm sao biết đó là ta?!"

FOX, là trước kia Trần Húc ở trên chiến trường Liên Minh Hồng Khách gặp được, người này rất là lợi hại. Hai người giao thủ qua 10 lần kết quả Trần Húc thắng được có 3 ván mà cả 3 ván này đều là ăn may. Trường hẳn và FOX, cũng là 2 tên đề tiện trên chiến trường cùng một bầy gà con."

Trần Húc chính là người như vậy, nếu như nói không quen, nói chuyện sẽ có chừng mực, nếu đã quen hẳn cũng có khách khí. Trần Húc đánh một quyền vào Tống Tử Ngữ nói: "Tiểu tử ngươi không phải có ý điều tra ta a? Bằng không ngươi lại biết đó là ta?"

Tống Tử Ngữ bị đánh một cái cũng không giận, mỉm cười nói: "Kỳ thật chỉ là trùng hợp. Ta thấy Hồng Khách Liên Minh đang tuyển người, vì vậy ta liền vào xem thử, dù sao ta cũng là người ngưỡng mộ tài nghệ của đại tỷ Lam Sắc Bảo Bối lâu rồi, bất quá vào đó cũng phải đi tụy cấp thấp lên mới vừa vặn gặp ngươi. Chúng ta không phải là đã giao thủ qua mấy lần sao, có lần ta xâm nhập được vào máy của ngươi, trước khi ngươi rút dây mạng ta đã kịp xem một vài tấm hình là ngươi cùng Quân Dịch và một cô gái nữa chụp ảnh chung a, về sau ta lại phát hiện một ít đồ nữa, vì vậy mới xác định là ngươi."

Trần Húc buồn bực nói một tiếng: "Đại ca, ngươi nên làm thám tử đi nha, đến chỗ nào cũng gặp người quen."

Kỳ thật Trần Húc buồn bực là rất mất mặt khi nhớ lại khi đó, ai nha nha, thật là mất mặt. Nếu như nói gặp được cái tên bị mình chà đạp, vừa thấy mặt đã hô: "Lão đại, thu ta làm đệ tử!", Trần Húc nhớ lại lại vui mừng đến lệch miệng.

Tống Tử Ngữ nhìn mặt mà nói chuyện, cười nói: "Ngươi không cần uể oải như vậy, trình độ công thủ của ngươi kỳ thật cũng rất khá, nhưng ta xem ra ngươi còn là một sơ học giả, kiến thức cơ bản nắm cũng rất chắc, nhưng phương pháp biến hoá công thủ cũng quá ít."

Trần Húc mở to mắt nói: "Ngươi cái này cũng nhìn ra được a?"

Tống Tử Ngữ cười nói: "Cái này rất đơn giản, tốc độ nhập lệnh của ngươi rất nhanh cũng rất trôi chảy, ví dụ như lệnh PING lục soát một chút ngươi có thể biên soạn ngựa gỗ đề và lỗ thủng, từ điểm đó có thể thấy ngươi so với ta mạnh hơn nhiều. Bất quá vấn đề của ngươi ở chỗ thủ đoạn tấn công rất ít, lật qua lật lại cũng chỉ có mấy chiêu, cho nên ta liền nhận định, ngươi là một lập trình viên vừa mới bắt đầu tiếp xúc đến giới hacker, nhưng đối ngôn ngữ máy tính ngươi lại rất thành thạo, điểm ấy thực tế rất ít người làm được."

Trần Húc người này không thể được khoa trương hẳn, mỗi lần khoa trương tuy ngoài miệng hẳn cũng rất khiêm tốn đấy nhưng trong nội tâm hẳn lại vui như mở cờ. Trần Húc hướng Quân Dịch ưỡn ngực lên tỏ vẻ ta rất không tệ nha!.

Quân Dịch trực tiếp không thèm chú ý nhìn phía khác, lúc này Tống Tử Ngữ cười nói: "Còn có một việc, lần này ta tới cũng là muốn cùng ngươi làm một ít sinh ý....."

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Video 64 Kb!!!!!!!

Tống Tử Ngữ cười nói: "Buổi sáng hôm nay Quân thúc thúc có nói với ta một việc, chính là ngươi cùng Quân Dịch, còn có vị Cao Hiểu Tiết kia cùng có sáng kiến làm một websites game phải không?"

Trần Húc nhìn qua Quân Dịch, nàng thấy vậy gật gật đầu ý bảo đã từng kể qua cho ba mình. Vì vậy Trần Húc liền nói: "Không sai, bất quá bây giờ chúng ta đang gặp vấn đề."

"Vấn đề gì vậy?" Tống Tử Ngữ nói: "Có thể ra không, mọi người cùng nhau nghĩ cách. A, ta cũng không gạt các người, ta đây cũng là làm việc trên một cái SNS mạng, cho nên muốn cùng nhau hợp tác."

Trần Húc nghĩ nghĩ nói: "Có thể hợp tác tất nhiên là tốt, nhưng ta cũng nên nói trước một chút. Trò chơi này cũng là ta làm ra trong lúc rảnh rỗi, cũng chỉ là một cái gian phòng mô hình 3D, sau đó còn có các loại đồ dùng bài trí như giường chiếu, tủ, tivi,... Cao Hiểu Tiết dùng qua liền phát hiện có thể làm thành game. Sau này thì vấn đề xảy ra, kỳ thật toàn bộ dữ liệu đều là 3D làm nên, nguồn tài nguyên quá lớn chỉ sợ máy chủ không tải nổi."

Tống Tử Ngữ rất cẩn thận nghe, gật đầu nói: "Không sai, Đơn giản mà nói, một cái mô hình 3D cần khoảng 1MB không gian truyền tải, chỉ dựa vào đường truyền internet hiện nay, người chơi chắc chắn sẽ đợi rất lâu. Các người bây giờ tính thế nào?"

Trần Húc về mặt bắt buộc dĩ nhiên nói: "Hiện tại chỉ có 2 phương pháp, một là cắt xén bớt dữ liệu. Nhưng cái phương pháp này độ khó quá lớn, như ta hiện tại khó có thể làm được. Hơn nữa cho dù là cao thủ, cũng có thể giảm được một chút dung lượng không đáng kể mà thôi. Hai là mỗi người chơi cần dùng thêm phụ kiện phần cứng, nếu như vậy sẽ không có ý nghĩa. Lắp đặt client cài đặt là của Game Online, như vậy không giống với web game."

Tống Tử Ngữ cũng gật đầu: "Xác thực mấy phương pháp đó cũng tốt, nhưng là muốn làm được thì rất phức tạp."

Đơn giản mà nói web game hiện nay rất ít khi làm 3D, cũng bởi vì vấn đề quá lớn. Websites trò chơi không cần client cài đặt hỗ trợ, mà người chơi muốn chơi game dù online hay web game cũng phải thông qua internet để tải dữ liệu."

Giải thích một chút, Như websites trò chơi có rất nhiều hình ảnh gộp lại, những hình đó có cái chỉ vài KB hoặc vài trăm KB, như vật với không gian đường truyền hiện tại rất dễ dàng tải về."

Nhưng nếu như là khuôn ảnh 3D, nói như vậy một cái mô hình ít nhất cũng phải 1 MB, mà người chơi muốn đều phải tải về cả số liệu của chương trình, như vậy sẽ rất tốn thời gian chờ. Vậy ai sẽ còn chơi game này nữa đây.

Đương nhiên nếu như sử dụng client cài đặt, thì vấn đề thời gian chờ sẽ rất đơn giản. Tuy nhiên hiện tại Trần Húc còn chưa có làm được loại client cài đặt như thế.

Client cài đặt này nếu như làm ra thì sẽ là một bộ nhớ có sẵn toàn bộ số liệu của game, đỡ phải tải. Người chơi có thể chơi mà không lo về tốc độ tải hình ảnh vì đã có sẵn thì tải lên cũng chỉ mất vài giây.

Một Client, độ lớn nhỏ của nó sẽ quyết định đến trò chơi, tỷ như game Thế Giới Ma Thú là một loại hình game 3D nên game này có nguồn tài nguyên hình ảnh và nội dung rất lớn. Mà kỳ thật đây cũng là một cách làm bất đắc dĩ. Bởi vì Client này cũng cần cài đặt trước khi dùng. Thời gian Download dữ liệu từ máy chủ về có thể mấy giờ cũng có thể là mấy ngày, như vậy sớm sẽ đã kích đến các người chơi.

Trần Húc ước chừng tính toán một chút. Nếu quả thật làm thành một loại hình game Client, cái game này lớn nhỏ cũng chỉ hơn 100MB. Nhưng như vậy sẽ không giống với ý định ban đầu của Cao Hiểu Tiết —— mượn gà đẻ trứng, cùng mạng xã hội SNS web hợp tác.

Muốn giới thiệu một Game Online theo lối cài Client mà nói cần rất nhiều tiền quảng cáo. Nhưng nếu mượn mạng xã hội SNS web mà nói thì có thể nhanh chóng có một lượng người chơi khá lớn, thông qua truyền miệng còn có thể tích lũy được nhiều ngoạn gia hơn."

"Bằng không như vậy đi". Tống Tử Ngữ nghĩ nghĩ nói: "Làm thành một game 2D thì thế nào? Như vậy tài nguyên sẽ ít đi, chơi cũng đơn giản hơn một chút."

"Vấn đề này ta có nghĩ qua." Quân Dịch lúc này nói tiếp: "Nhưng nếu như là game 2D, người chơi không thể thiết lập ngôi nhà của mình, cái này không như ý nguyện ban đầu. Đương nhiên nếu là trò chơi vui vẻ, làm như vậy cũng tốt, nhưng có một vấn đề....", Quân Dịch dừng lại một chút lại nói: "Game 2D hiện tại không đủ sức cạnh tranh với thị trường game đâu"

Vấn đề này Trần Húc cũng chưa từng nghĩ qua, hần kinh ngạc liếc nhìn Quân Dịch, liền cảm thấy nữ nhân này suy nghĩ thật sâu xa. Nhưng hần không biết, từ nhỏ Quân Dịch là từ gia đình đã học được một bản lĩnh buôn bán rất tốt, mưa dầm thấm lâu mà. Cho nên về vấn đề buôn bán, ánh mắt của nàng chắc chắn hơn hẳn Trần Húc rồi.

Quân Dịch nói tiếp: "Vấn đề bản quyền ở Tung Cù này cũng là một vấn đề đau đầu này, nếu như làm 2D người khác sẽ có thể phỏng chế dễ dàng, như vậy sẽ mất bản quyền. Hiện tại ở Khựa không có luật về cái này a."

Tống Tử Ngữ gật gật đầu cười nói: "Hay là Quân Dịch cô nương cứ lo về chuyện này đi. Có thể một số việc cũng không thể làm được hơn, trước tiên chúng ta cũng chỉ đem trò chơi này lên, tranh thủ chiếm trước lượng lớn người chơi."

Quân Dịch nghĩ nghĩ rồi cũng nhẹ gật đầu nói: "Đại khái chỉ có thể như vậy đã, Cao Hiểu Tiết cùng ta đã thảo luận qua, có thể update dần dần. Tỷ như vù bắt đầu chỉ có mua phòng ốc và đồ dùng gia đình, về sau có thể thêm dần dần như xe ô tô, xe máy,... Bất quá nếu làm như vậy thuật toán viết chương trình cũng là vấn đề lớn."

"Kỳ thật còn có một kỹ thuật" Tống Tử Ngữ suy nghĩ một chút nói: "Ta nhớ được năm đó có một cái DEMO trò chơi (là một đoạn video giới thiệu trò chơi giống như ZingSpeep ấy, vào client sẽ có mấy cái xe đua phóng vào vào ấn nút back một bên là vào được menu game), cái đó là do một cao thủ hacker chế tạo ra. Cái DEMO này lớn nhỏ cũng chỉ vài chục KB, nhưng cái Demo này vẫn có kỹ thuật hình ảnh rất cao thậm chí hơn cả mấy loại Demo của mấy game Cl, như hiện tại một cái client cũng cần hơn 100MB nhưng vị kia có thể biến nó chỉ còn có vài chục KB lưu lượng, đây mới là thần kỹ thuật a."

Hắn vừa nói như vậy Trần Húc cũng nghĩ tới có một đoạn anime (video ngắn ấy) như vậy sao, vì vậy hắn hỏi:" Đúng rồi, anime có thể làm được như vậy sao? Theo lý thuyết, không có khả năng giảm dung lượng nhiều như vậy a, cũng phải hơn vài nghìn lần rồi còn gì."

Tổng Từ Ngữ ha ha cười nói:" Nếu như ta có được thuật toán giảm dung lượng này, ta cũng sớm không còn lẩn lộn ở chỗ này rồi. Bất quá Bất quá căn cứ sở học của ta, cũng có thể nói một chút. Loại kỹ thuật này là do một đám hacker giải thi đấu hacker làm ra. Cả cái kỹ thuật đó không chỗ nào không biểu hiện người viết trình độ quá cao."

Tổng Từ Ngữ nghĩ nghĩ, kêu đến một tên phục vụ, bảo hắn về phòng đem con Laptop của mình ra, sau đó nói:"Trong máy ta còn có một đoạn video, lấy ra mọi người xem thử."

Sau khi đợi một hồi, Phục vụ cũng đem máy tính ra, Tổng Từ Ngữ liền mở ra một đoạn video, đây chính là đoạn Demo mà mấy cao thủ thi đấu hacker đó đã làm ra, tên gọi là U Linh Cô Bảo." (Lâu Đài cổ đầy)

Video này chỉ có 64KB. Video được mở ra, rất nhanh trên màn hình xuất hiện một lâu đài cổ còn là hiệu ứng 3D, còn kèm theo nhạc, sau đó hình ảnh biến hoá rất là sống động, có máu này, có ma thú này,...."

5 phút sau cái video này mới hết, mà nhìn qua cái video này khiến mọi người nhìn không được đỡ mồ hôi lạnh.

Một bản Video như vậy, thật sự chỉ có 64KB thật sao.

Nguồn: 4vn.eu

Biên + Dịch: ViVicaca

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 124: Đàm Phán

Nguyên nhân làm bọn người Trần Húc chảy mồ hôi lạnh đầu tiên là vì bản DEMO này quá khoa trương, một video 5 phút mà chỉ có dung lượng nhỏ như vậy, cái này đúng là kinh điển quá mà. Mà thứ hai là bản DEMO này còn được làm 3D và nội dung của nó khiến mọi người rất chăm chú thưởng thức.

"64 KB" Quân Dịch hít một hơi lạnh, "Đây cũng quá khoa trương a? Cái này được giảm dung lượng đến vài nghìn lần nha?! Loại kỹ thuật này quả thật đem vào sử dụng, áp lực cho trang web chắc chắn sẽ giảm nhiều nha."

Tổng Từ Ngữ lắc đầu cười cười nói:" Kỳ thật không có khoa trương như vậy đâu. Người xem cái Video đó rất nhiều chi tiết được lặp lại. Chỉ là phương vị chiếu khác nhau mà thôi, cho nên mới đánh lừa được mọi người."

Trần Húc suy nghĩ một chút liền hiểu ra, thật muốn nói cái DEMO này về phần hình ảnh cũng không tính là có nhiều hoàn mỹ, thậm chí có thể nói là không có tí nghệ thuật nào. Nhưng bởi vì anime chuyển động rất lâu, nội dung nhiều, hơn nữa dung lượng rất nhỏ cho nên người ta mới rất tán thưởng. Tổng Từ Ngữ nhắc tới như vậy, Trần Húc mới hiểu được hình ảnh lặp đi lặp lại nhiều lần, ngay cả nhạc nền cũng chỉ có mấy nhịp điệu được dùng đi dùng lại mà thôi.

Tổng Từ Ngữ cười nói:" Không sai, nếu làm lặp đi lặp lại như vậy dung lượng sẽ được giảm đáng kể."

Trần Húc gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Bởi vì cách thức này giống như chỉ cần 3 màu đỏ, vàng, xanh là có thể phối ra nhiều màu khác nhau.

" Cho nên cái DEMO này sở dĩ dung lượng thấp không phải vì có thuật toán mà là sử dụng một số tư liệu dung lượng thấp để làm ra."

Tổng Từ Ngữ nói chính là đạo lý này, chẳng qua nếu như có thuật toán làm giảm dung lượng có thể tới vài chục lần thì có thể, nếu hơn nghìn lần như vậy thì quá khoa trương. Bằng không những game Client như Ma Thú Thế Giới cũng có thể làm thành web game rồi.

Trầm mặc một lát, ba người cũng biết không thể dùng cách này để áp dụng cho trò chơi của mình, bởi vì loại kỹ thuật đó sẽ có giá trên trời rồi, dùng vào cái trò chơi nhỏ nhoi của mình không khác gì dùng dao mổ trâu giết gà cả.

"Chúng ta vẫn tìm biện pháp khác thôi." Lại tiếp tục thảo luận một hồi, Quân Dịch có chút ừ ừ nói:" Mô hình 3D yêu cầu thật sự quá cao. Với chúng ta hiện giờ cũng chỉ còn cách sử dụng mặt phẳng 2D thôi. Nếu không thì cứ như lúc này đã bàn, trước tiên chiếm thị trường đã sau đó thêm dần tài nguyên vào. Đợi khi nào người chơi nhiều rồi chúng ta thử đổi sang cài Client xem sao."

Ba người thảo luận một hồi, hiện tại cũng chỉ có thể làm như vậy.

Bất quá kể tiếp Tổng Từ Ngữ lại có ý thảo luận về song phương hợp tác như thế nào, đương nhiên không thể thảo luận ở chỗ này, bởi vì Quân Dịch

đang mặc áo tắm kia kia, không phải có vẻ không thoả đáng sao?.

Tổng Từ Ngữ là một người có hành động sớm nhất trong giới mạng xã hội. Từ đó đến giờ cũng đã hấp dẫn được một lượng lớn người truy cập. Từ lúc đầu thế kỉ 21 đã có vài trang web cùng loại tồn tại, rất khó để phát triển. Như gần trang web văn học Qidian tiểu thuyết cũng là một trang web dẫn đầu trong làng mạng xã hội đấy. Hiện tại nhiều trang giống như vậy cũng mọc lên đúng là một cái chiến trường để quần hùng tranh giành.

Cho nên nói nắm tiền cơ trên thị trường rất có lợi. Nhưng vẫn phải xem có người dùng hay không.

Nói tới vấn đề thị trường Trần Húc một câu cũng không nói, toàn bộ đều là Tổng Từ Ngữ cùng Quản Dịch thoả thuận. Nhưng cùng hoàn cảnh lúc bàn luận về game lúc này hoàn toàn khác hẳn. Hoàn cảnh lúc này là đánh võ mồm, sắc mùi thuốc súng nha.

Quản Dịch đề nghị lần này dùng phương thức chia cổ phần để tính toán, nếu đưa game này lên mạng xã hội của Tổng Từ Ngữ phải chia cổ phần của Xã Khu ra cụ thể là 0,1%, song phương chia lợi nhuận trò chơi làm 8:2, nói cách khác các ngoạn gia chịu bỏ tiền vào mua item của trò chơi như vậy phía Trần Húc sẽ được 8 phần, 2 phần còn lại phần mạng Xã Khu của Tổng Từ Ngữ.

Điều kiện này Tổng Từ Ngữ tự nhiên là không thể nào đáp ứng, hẳn lại đề nghị song phương chia 7:3, mà về cổ phần tuyệt đối sẽ không giao ra. Có thể dùng tiền thay đổi cho số cổ phần đó, giá sơ bộ là 7 vạn tệ.

Nhưng điều kiện này lại bị Quản Dịch không chút do dự cự tuyệt, Quản Dịch cười nhạo nói: "Tổng tiên sinh, ngài nói như vậy rất không có thành ý rồi. Chúng ta cũng biết, cái này nếu được đem lên Xã Khu của ngài có thể trong thời gian này chiếm tiền cơ tranh giành được số lượng người dùng khá lớn, ngài dùng mấy vạn tệ lại muốn đuổi chúng ta đi rồi, cái này không phải là không có thành ý sao. Phải biết rằng chúng ta còn có thể hợp tác với mạng xã hội của trường, còn hàng ngàn công ty chúng ta cũng chưa có hứng thú."

Tổng Từ Ngữ cười cười nói: "A, Quản tiểu thư, Mạng xã hội của trường và hàng ngàn công ty khác đó không thể so sánh, ta cũng vừa mới cùng phụ thân cô tiến hành đàm phán, hẳn đáp ứng rót vào Xã Khu một số tài chính để khuếch trương quy mô lên. Như vậy nếu như các người hợp tác với ta rất có mặt thiết đấy." Nói lên ý chính kà, hiện tại cái Xã Khu này cũng là sản nghiệp của phụ thân người, dù sao tiền bạc cũng chả chảy đi đâu a!

Quản Dịch cười nói: "Không thể nói như vậy được, Cha là cha, ta là ta. Vấn đề kiếm tiền của ta với ông cũng không có dính dáng gì với nhau. Chúng ta đều tin tưởng cuộc trao đổi này đều có chúng thắng lợi, tương lai sẽ mang đến một khoản tiền lời rất lớn, cho nên chúng ta hợp tác công bằng. Nói thực ra, người dùng tiền trao đổi cổ phần hiện tại rất không thảo đáng, sau này chắc chắn cổ phần sẽ tăng, tuyệt đối không chỉ dừng lại ở 7 vạn như người nói đầu nha."

Kỳ thật Quản Dịch phán đoán cũng không sai, hiện tại mấy cái game cứ gọi là chơi miễn phí, tỷ như Truyền Kỳ Thế Giới lại kiếm được tiền nhiều hơn cả mấy game thu phí. Bởi vì ở Trung Quốc rất nhiều người vừa nhận rồi lại vừa có tiền, vì không muốn thăng cấp quá chậm nên sẽ trả tiền để mua sấp item, khoản tiền này gộp lại của bao nhiêu đại gia, không biết sẽ lớn đến thế nào.

Hơn nữa hiện tại Quản Dịch cũng đã nghĩ qua game này sẽ có số lượng lớn người chơi là thành phần tri thức, những thành phần này bình thường trong túi vẫn là hơi hơi có tiền, hơn nữa họ đều là người trẻ tuổi, trên tay họ luôn luôn sẽ có thể tin dụng mà trong đó thì đừng có hỏi sẽ có bao nhiêu tiền a, nói như vậy tiền lời cũng rất là khả quan.

Nghe Quản Dịch cùng Tổng Từ Ngữ nói chuyện, Trần Húc phát hiện mình phát hiện mình thật sự có chút nhỏ bé.

Rất nhiều biện pháp tính toán buôn bán hẳn đều không biết, hoặc là nói hẳn chưa từng nghĩ đến mấy việc đó.

Trần Húc không biết mình như thế nào lại như vậy, hay là đối với hắn chút tiền đó cũng không thêm để trong lòng —— Kỳ thật Trần Húc biết rõ, hẳn nếu muốn có tiền chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay là đủ dùng. Như thuốc trị bệnh chó dại mà cha hắn đã lời được hơn 100 triệu đô la, còn có dụng cụ kiểm tra thực phẩm hẳn còn chưa có đem bán, nhưng hẳn cũng đã từng tính qua nếu thật sự đem vật này đi bán lợi nhuận chắc chắn sẽ vài triệu đô la rồi, bất quá chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi...

Mà tư liệu của Tiểu Mẫn còn rất nhiều mà. Chỉ cần hắn muốn, tùy tiện lấy một thứ ra ngoài, có thể làm cho thế giới này rung động luôn ấy chứ. Nếu muốn kiếm tiền? Sự tình không phải quá đơn giản hay sao.

Đem tiền tài mà hắn có thể có đếm ra không biết đã bao nhiêu con số. Trần Húc cảm thấy mấy vạn tệ thì không thể nào để ý được.

Cho nên hẳn mới có thể nói ra những lời ba láp đó với phụ thân Quản Dịch Quản Dịch, nhưng phụ thân Quản Dịch lại nghĩ hẳn loại là một tên tuổi trẻ nông nổi. Mà lại không biết, hẳn nói được những lời như thế lại có thể thực hiện được.

Nhưng Quản Dịch cũng rất có đầu óc buôn bán, Trần Húc cảm thấy nữ nhân này đã chọn sai ngành rồi, nên chọn học ngành tài chính quản lí chứ không nên học công nghệ thông tin... Nhưng hẳn lại không biết, Quản Dịch chọn ngành CNTT là để che dấu mà thôi, vốn muốn làm một vị tài chính thiên tài, năng học CNTT cũng là không muốn để người khác chú ý. Còn là vì có 4 năm, muốn chơi ngất ngất rửa cho đã.

Mà đáng ra Quản Dịch đang ở trường Cambridge học quản lý tài chính, nhưng mà nàng lại thuê người học thay. Về phần này làm cho những người trong gia tộc rất phiền não, nữ nhân này qua 4 năm cũng chưa từng đến đó học.

Nhưng là mình hiện tại gây dựng sự nghiệp là vì Trần Húc, cái này lại là một mặt khác của sự việc.

Nguồn: 4vn.eu

Chương 125: Hình Thức Ban Đầu...

Cuối cùng Quân Dịch cùng Tổng Từ Ngữ đạt thành hiệp nghị sơ bộ, là dựa trên cơ sở trò chơi hiện tại, Tổng Từ Ngữ nhượng lại 4% cổ phần công ty, nhưng cổ phần chỉ được trên danh nghĩa, nói cách khác không thể tham gia các chính sách trong Xã Khu, hơn nữa phải có sự đồng ý của Tổng Từ Ngữ nếu không đồng ý thì không được chuyển nhượng hoặc kà bán đi.

Mà về phần tiền lời của trò chơi cuối cùng chốt lại 2:8, Xã Khu sẽ được chia 2 phần lợi nhuận.

Cái này kỳ thật rất công bằng, bởi vì đối phương chỉ đưa Server ra. Chiếm 2 thành, lại là Tổng Từ Ngữ đã nhượng bộ, bởi đối với hắn mà nói 3:7 hay 4:6 hắn mới có chút hứng thú.

Bên phía Quân Dịch sẽ phụ trách về trò chơi, còn về phía Tổng Từ Ngữ cần mở rộng websites, mở rộng quy mô trò chơi, hơn nữa ở những trang web khác cũng phải có chút quảng cáo để mở rộng thêm nữa... Cái này rất bình thường rồi, bởi vì Tổng Từ Ngữ cũng hy vọng trò chơi này có thể giúp hắn mang đến nhiều ngoại gia. Hơn nữa hắn biết rõ sớm muộn gì trò này cũng bị đạo, không thể tránh né được. Như vậy tất nhiên là phải đi trước tiên phong rồi, chiếm lợi ích quả thật vẫn nhiều hơn.

Trong lúc này, biết rõ sẽ có người làm lậu game của mình, vậy tại sao không chuẩn bị sẵn sàng về việc bị người ta làm lậu? Tỳ như xin độc quyền chẳng hạn.

Nhưng đây là đang trên inte nha, không phải ở ngoài đời thực đâu. Ở ngoài đời về vấn đề bản quyền pháp luật bảo vệ tương đối hoàn thiện, ngay cả cái bản thiết kế bản phím của Song Phi Yên cũng được độc quyền. Nhưng ở inte, pháp luật cũng không vươn tay tới được.

Hơn nữa, hiện tại Xã Khu mình đang trong bước đầu phát triển, nếu kiện tụng mấy cái Xã Khu khác ăn cắp bản quyền, như vậy sẽ đắc tội với rất nhiều Xã Khu khác, đối với sự phát triển sau này của trang web mình là phi thường bất lợi. Đơn giản nhất phải chú ý.... Một cái tiêu trang web đang phát triển, Cáo Địa Liễu Đăng Tán.

Đăng Tán cơ hồ tất cả các trò chơi trong đó không một cái nào là tự họ làm ra hết. Toàn bộ đều là lấy bản chính của các Xã Khu khác, sau đó biến thành đồ của họ. Nói thí dụ như QQ hiện tại là bản chính của nước ngoài làm lậu thành, QQLIVE inte TV là sao chép của Liên Hợp,...

Hoặc uyển chuyển mà nói, cái này không gọi là lậu. Gọi là tham khảo thì đúng hơn, bởi vì Đăng Tán bọn họ cũng có tự mình nghiên cứu phát triển, nhưng vấn đề là sáng ý vô giá, kỹ thuật lại vô giá. Dùng thực lực tiền tài cùng địa vị của Đăng Tán hiện giờ ngoại trừ như World of Warcraft hay Mộng Ảo Tây Du đều là game Online có hàm lượng cao thuật toán cao ra, những thứ khác họ đều có dễ dàng như trò bàn tay.

Hôm nay cũng không đủ kỹ thuật có thể bảo vệ được đồ của mình không bị làm lậu. Trần Húc bọn họ chỉ có thể làm tốt chuẩn bị. Nói như thế nào, đi ra bên ngoài, sớm muộn gì cũng mất.

Trở lại nhà mới, Trần Húc cùng Cao Hiểu Tiết và Quân Dịch, còn có Đường Bích Hiền bắt đầu khẩn cấp thảo luận về phương diện trò chơi, hơn nữa còn triệu tập mấy tên gia hỏa ở trường lại, mọi người cùng nhau cho ý kiến.

Trò chơi sơ bộ chính là cho ngoại gia một tòa rất bình thường có phòng ở cùng trang viên, hình ảnh đương nhiên là hiệu ứng 2D —— không có nhìn ra, Cao Hiểu Tiết tuy kỹ thuật máy vi tính không được cho lắm nhưng phương diện trang trí lại làm rất tốt, ít nhất trên cơ bản có thể thỏa mãn nhu cầu trò chơi.

Nếu quả thật muốn nói, cái trò chơi này có chút giống một cái trò chơi "Mua phòng ốc", nhưng trò chơi này so với mua phòng ốc cao cấp hơn nhiều.

Trò chơi bị Trần Húc đùa giỡn xưng là "Nhà của ta", không nghĩ tới câu vui đùa này lại được cả 3 tiểu cô nương nhất trí thông qua. Trò chơi lúc mới bắt đầu, ngoại gia có thể có được 30 mét vuông cùng một cái khuôn viên nhỏ, khuôn viên chia thành 6 ô, có thể trồng vào một ít cây trồng nông nghiệp.

Trò chơi chọn lựa chính là song hướng tiền tài cùng kinh nghiệm để thăng cấp, tại nông trường thu hoạch có thể lấy được kinh nghiệm, sau đó đem bán đều có tiền tài cùng kinh nghiệm. Loại hình thức này giống như nông trại vui vẻ vậy, nhưng lúc này nông trại vui vẻ còn chưa có xuất hiện, liền thành bọn Trần Húc là bọn sáng tạo ra đầu tiên.

Nói thực ra, loại này ý nghĩ này không tính là phức tạp, chỉ cần nghĩ tới nông trại đều trồng cây, trên cơ bản cũng có thể nghĩ đến không sai biệt lắm.

Bất quá thật sự mấy chi tiết đặt ra không có đơn giản như vậy, đây là thành quả trồn vẹn một đêm của bọn họ rồi.

Tỳ như một khóa thu hoạch sẽ có được bao nhiêu tiền, bao nhiêu kinh nghiệm, mua hạt giống cần bao nhiêu tiền, thu hoạch giống ấy sẽ được bao nhiêu tiền. Cần bao nhiêu kinh nghiệm để thăng cấp, phòng ở giá tiền là nhiều hay ít, dụng cụ gia đình giá cả lại là bao nhiêu, còn có hảo hữu như thế nào tiến

hành ăn trộm lẫn nhau...

Những điều này là do họ nhọc công thảo luận ra.

Mà làm cho Cao Hiểu Tiết có chút khó chịu chính là công phu của mình thảo luận mà bị sao chép lại, loại sao chép đó cũng dễ dàng hơn nhiều, không cần thảo luận vấn đề như mình.

Dù sao ai cũng không nghĩ bản thân mình khổ cực lao động lại bị người khác chiếm đi. Mấy người thảo luận một hồi, Cao Hiểu Tiết vừa nghĩ tới hết thấy mình làm có khả năng là làm miễn phí cho người khác, liền ừ ra ừ rừ như con gà.

"Ta rất mâu thuẫn!" Cao Hiểu Tiết quệt mồ hôi, vẻ mặt không có gì là sung sướng nói: "Biết rất rõ ràng tương lai sẽ bị người khác chiếm đi, bây giờ còn không dám theo đuổi cái hoàn mỹ, a.....a.....a. Hiện tại làm càng hoàn mỹ, sau này càng để người ta càng sướng hay sao!"

Nghe Cao Hiểu Tiết nói vậy, Trần Húc bắt đầu dĩ cùng Quân Dịch nhìn nhau, đều là không có biện pháp xử lý, cho nên cần vượt lên chiếm tiên cơ —— giống như Microsoft nắm đó nóng lòng tung ra thị trường hệ điều hành WINDOWS, tuy nhiên biết còn chưa có hoàn hảo nhưng vẫn đưa ra thị trường để chiếm tiên cơ.

Mà bây giờ, bọn họ có kỹ thuật rất tốt lại không có cách nào sử dụng, cũng chỉ có thể vượt lên trước phát hành, dùng kế sách bỏ đường tha kiến, càng nhiều sử dụng càng tốt.

"A a a a!" Cao Hiểu Tiết ôm lấy đầu: "Lại đến lại đến, mới vừa nói đến đâu rồi? A, Khoai tây hạt giống bao nhiêu tiền? Thu hoạch nhiều ít ra sao đây? Nhìn cái gì vậy, ta vừa rồi phản nản một tí thôi, hừ hừ, ta làm được trò chơi có thể tùy tiện qua loa được sao?!"

Trần Húc cùng Quân Dịch nhìn nhau cười, quả nhiên a, nha đầu kia vẫn là nha đầu kia, bất quá điểm tính cách ấy mới làm nàng rất đáng yêu.

"Rồi, vấn đề nông trường không sai biệt lắm. Còn số liệu phòng ở? Mua nhà, tiến hành động chạm lẫn nhau ntn?"

Cái này muốn tăng mạnh người sử dụng nhất định phải có sự quan hệ giữa các ngoại gia. Như nông trường, hàng xóm có thể đến nhà mình trộm gì đó, sau đó giúp bằng hữu tưới nước bón phân rồi cho chó ăn, sau đó còn có thể làm chuyện xấu vân vân, như vậy cũng đã tăng tăng càng nhiều bạn bè, khiến trò chơi có tính hứng thú hơn.

Mà ngoại trừ hoa viên bên ngoài, trong phòng cũng cần như vậy.

Quân Dịch nói ra ý kiến: "Có thể gia tăng công việc, tỷ như bằng hữu có thể tu bổ giúp mấy viên gạch vỡ hoặc thấm nước vào nhà chẳng hạn, có thể được kinh nghiệm và tiền."

Cao Hiểu Tiết gật đầu nói, phải là cùng nông trường thiết trí giống nhau, Bích Hiền tranh thủ thời gian ghi nhớ đi.

Đường Bích Hiền vội vàng dùng bút ký ghi lại. Trần Húc nghĩ nghĩ cũng nói: "Ta cảm thấy nông trường khả năng hấp dẫn nhất là đi ăn trộm đồ, nói đến đây ta lại có một ý tưởng, làm phiền Bích Hiền ghi lại dùm. Là như thế này, có thể thông qua đạo cụ cam đoan thu hoạch sẽ không bị trộm, đương nhiên cũng không phải là không bị trộm. Tỷ như làm một cái đạo cụ có thể rút ngắn thời gian trưởng thành của cây trồng, tỷ như 3 giờ hoặc 5 giờ, trong đoạn thời gian này đừng hòng trộm nha."

Đường Bích Hiền nhanh chóng ghi nhớ, Cao Hiểu Tiết nói: "Đó là một biện pháp tốt, còn gì nữa không? Ý của ngươi là tại gian phòng cũng an bài công năng ăn cắp sao?"

Trần Húc: "..."

Qua một ngày thảo luận kịch liệt, Cuối cùng trò chơi cũng đã được hình thành xong, mà đối với vấn đề trò chơi chủ yếu vẫn là chế tạo tài nguyên tư liệu, về kỹ thuật này mà nói, thuật toán đơn giản như vậy đối với Trần Húc đã không làm khó được rồi.

Dịch+Biên: ViVicaca

Nguồn: 4vn.eu

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Kẻ Làm Ra Virut Phong Hoả!

Ngày Giao Thừa là một thời khắc mà chỉ có người Châu Á coi trọng nhất -- Tập tục tết Nguyên Đán.

Trong căn nhà mới của 4 người, chỉ có Đường Bích Hiền là người đã nhiều lần ăn tết nguyên đán ở bên ngoài như thế này. Còn 3 người lại giống như mới lên kiệu hoa vậy....

Bắt quá lần đầu ăn tết ở bên ngoài đối với mấy tên tuổi trẻ này cũng không có gì là phiền muộn. Bởi vì mấy người họ khó có được một lần trải nghiệm ăn tết ở bên ngoài như này, tuy nhiên vẫn phải nghĩ đến gia đình mình chứ, nhưng vẫn không đến mức phiền muộn đến tình trạng trà phạn bất tư. Dù sao cũng là người tuổi trẻ người tuổi trẻ a!

Hai ngày trước Quán Dịch phải đi siêu thị đặt mua không ít đồ tết, trong nhà những vật khác không nói nhưng về khoản đồ ăn vật thi chất đầy nhà. Dù sao Quán Dịch vẫn là con gái, luôn muốn vào mùa đông lạnh cuộn chăn vừa ngồi xem ti vi vừa có đồ để ăn, hơn nữa cũng không lo mình sẽ bị béo phì (mất dáng).

Xem trong nhà rực rỡ muôn màu đủ loại đồ ăn vật, Đường Bích Hiền có chút không biết làm sao cho thoải, nhưng thật ra là nữ hài tử làm sao có thể không thích đồ ăn vật đây? Những thứ này không phải nàng bỏ tiền mua, tuy nhiên Quán Dịch, Cao Hiểu Tiết cùng Trần Húc bảo nàng đừng khách khí nhưng nàng vẫn mỗi lần ăn đều chỉ có chút dính, không bỏ dính răng.

Ngoại trừ đồ ăn vật những thứ khác còn nhiều lắm a!. Lạ xưởng này, chân giò hun khói này, vịt quay này, tóm lại rực rỡ muôn màu chất đầy tủ lạnh. Nhiều đồ như vậy lại để Cao Hiểu Tiết khổ cực một hồi, trước đêm 30 tức là vào buổi sáng nàng bận rộn chuẩn bị một bàn thức ăn khang trang hoành tráng chưa từng có, may có Đường Bích Hiền hỗ trợ rốt cục cũng hoàn thành mỹ mãn.

Về phần Quán Dịch? Nữ nhân này cũng tính toán là đến hỗ trợ cho Cao Hiểu Tiết đấy, nhưng nghĩ đến hôm nàng đã từng làm món bò bít tết kiểu than hoa Trần Húc liền khần trương lời kéo nàng tiếp tục thảo luận vấn đề về trò chơi. Đến chiều hai người đã an vị trước côm pút từ (computer) vừa ăn vừa nói chuyện. Đến tối mọi người cũng bắt đầu lục tục chuẩn bị ăn mừng năm mới.

" Hắc hắc, Bích Hiền, không tệ nha, món cá dầm đường là Bích Hiền làm nha! Ném thử nào, Hương vị rất tuyệt nha!"

" Còn có súp rùa, đại bổ nha. Bích Hiền người ăn cái này này, người thể chất quá yếu, nên bồi bổ vào, đây chính là tổ tông loài lùa ở Tung Cua nha, haha." Sau đó Trần Húc rất hèn mọn bị ồ ạt cái đầu của con rùa bỏ vào bát Quán Dịch." Người cũng nên bồi bổ nha.", tiếp theo liền bị Quán Dịch một cước đá bay ra ngoài.

Náo loạn một hồi Quán Dịch xuất ra một chai rượu đỏ. Sau đó mỗi người đều rót một ly. Quán Dịch cười giơ chén rượu lên:" Ủ, nói như thế nào đây? A, Chúc Mừng Năm Mới!"

"Chúc Mừng Năm Mới! Cùng ly!" Mấy người cùng một chỗ cười vang, cùng nhau chạm cốc. Trần Húc cao hứng dùng sức quá mạnh hoặc do chén rượu quá giòn, khi cùng Cao Hiểu Tiết cùng li trực tiếp làm vỡ choang, rượu bắn tùm lùm trên bàn.

" Ai nha nha!" Quán Dịch cùng Đường Bích Hiền nhanh chóng thu dọn mấy mảnh vỡ trên mặt bàn, Quán Dịch cười nói:"Vạn sự bình an, haha, bình an." Sau đó trừng mắt liếc Trần Húc:" Dùng sức lớn như vậy làm gì?."

Trần Húc rất ủy khuất, hắn làm sao biết được cái ly dễ vỡ như vậy. Ai, Vạn sự bình an, năm mới bình an.

Trải qua qua việc bể chén vỡ vụn, mọi người mọi người lại tiếp tục ăn cơm. Đường Bích Hiền lúc này rất cẩn thận nhặt mấy mảnh vụn thủy tinh, Cao Hiểu Tiết nhìn thấy liền cười nghĩ từ nay về sau ai cười được nàng thật sự là đại phúc khí.

Đường Bích Hiền có chút ngượng ngừng cười cười, Trần Húc ở một bên rất vô sỉ nghĩ, không biết Ngô Nguyên có thành công chinh phục được nàng không.

Trong khoảng thời gian này, mỗi lúc trời tối Ngô Nguyên đều gọi điện thoại cho Trần Húc, người này dùng điện thoại bàn gọi a! Hắn gọi điện thoại không cần phải bỏ tiền nên không có đau lòng nhưng Trần Húc là người nghe nhưng lại mất tiền mới ác! Không có biện pháp, ai bảo đi động ở Trung Quốc là song hướng thu phí mả. (vãi cả Tung cua)

Ngô Nguyên gọi điện thoại qua tự nhiên không thể nào là vì Trần Húc, cùng Trần Húc trò chuyện quá 3 câu liền bảo hắn đưa di động cho Đường Bích Hiền, ai, sau đó là nói chuyện đến mấy cái nửa giờ. Trời biết như thế nào mà lão đại có thể nói nhiều như vậy a?

Với tính cách của Đường Bích Hiền trên cơ bản không thể tự mình nói chuyện phiếm với Ngô Nguyên lâu như vậy. Hai người mỗi ngày đều nấu cháo cho điện thoại làm tiền điện thoại Trần Húc như ngồi máy bay tăng lên vậy. Thấy tiền của mình không cánh mà bay hận không thể và cho Ngô Nguyên mấy phát! Lúc này Quán Dịch cũng hé miệng cười nói:" A a, Bích Hiền dạo này người lại để ý tên Ngô Nguyên cùng phòng KTX của Trần Húc, haha....."

Nàng nói còn chưa dứt lời, nhưng mọi người mấy ngày qua ở cùng một chỗ, có việc gì đâu được đối phương nữa. Đường Bích Hiền khuôn mặt đỏ lên, nhẹ nhàng nói:" Không có a, Ngô Nguyên hắn là người tốt, ta chỉ xem hắn là đại ca."

Được, người nghĩ thế là được. Đây quả thật là đại sát khí a. Trần Húc ở một bên nhìn có chút hả hê, đang suy nghĩ xem có nên báo cho lão đại không, đáng tiếc không thể nhìn biểu lộ của hắn.

Trò chuyện một hồi, Đường Bích Hiền đột nhiên giơ chén lên thẹn thùng nói:"Chúng ta uống cạn được không nào? Hôm nay là năm tết âm lịch vui nhất của mọi người. Cảm ơn các huynh, các tỷ."

Chứng kiến một tiểu nha đầu hay nhất gan thẹn thùng nâng chén, bọn người Trần Húc cũng rất nhiệt liệt đáp lại. Thời điểm uống, Đường Bích Hiền uống

lại là một ly đầy tới bên.

Một ly như vậy tôi thiếu cũng có 4 lượng rượu, tuy nói rượu đỏ so ra kém rượu đế, nhưng đều là rượu a! Đường Bích Hiền uống xong một ly đó khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ rực, con mắt cũng có chút đê mê, nói:"A, gặp được các người thật sự rất tốt, ít nhân năm nay ta cũng không phải cô đơn một mình, ôm gối cô quanh góc phòng."

Ách, lời này có chút không đúng ?

Quản Dịch cùng Cao Hiểu Tiết liếc nhau, một người nhanh chóng giữ chặt lấy một tay Bích Hiền bởi hai nữ nhân này đã phát hiện sau khi Đường Bích Hiền uống chén rượu này cảm xúc có điểm không đúng.

Lễ mừng năm mới không thể về nhà thân nhân cùng gia đình, dù bất đắc dĩ cũng rất là phiền muộn. Đối với 3 người Trần Húc, ba người bọn hắn thiên tính đều rất lạc quan, ngẫu nhiên một lần không về nhà ăn tết mà tụ lại cùng một chỗ cũng coi là một việc thử nghiệm. Nhưng đối với Đường Bích Hiền mà nói, cùng bằng hữu ngồi cùng một chỗ vượt qua thời gian cô quạnh, khó tránh lại nhớ đến thời điểm cô đơn khổ sở trước kia.

Bị rượu kích thích Đường Bích Hiền có chút kích động, nhưng khá tốt nàng còn có thể khống chế tâm tình mình, chỉ là liên tục nói vài câu cảm tạ. Từ đó về sau dựa vào vai Cao Hiểu Tiết, vừa cười vừa khó nức nở.

Quản Dịch nói:" Bích Hiền, người nếu có tâm sự gì đều nói ra đi, ta cảm thấy một số việc nếu cứ giữ mãi trong lòng không bằng cứ nói ra ngoài. Tin tưởng chúng ta, từ nay về sau cuộc sống của người sẽ càng ngày càng tốt thôi."

Cao Hiểu Tiết cũng nói:"Đúng vậy đúng vậy a, nên nói ra, đừng để trong lòng mà khó chịu."

Nhưng Đường Bích Hiền chỉ là mỉm cười lắc đầu, bảo:"Hôm nay là đêm 30. Đúng ra nên vui vẻ, một số việc đã qua thì cứ để nó qua."

Mặc kệ Quản Dịch khuyên nhủ như thế nào, nàng đều mỉm cười không chịu nói.

Ai, tiểu nha đầu này thật sự là lương thiện, bọn người Trần Húc liếc nhau, đều cảm thấy tính cách của nàng rất dễ bị khi phụ, sinh sống ở chốn này đến bây giờ thật là không dễ dàng.

Trần Húc nghĩ nghĩ sau đó bấm điện thoại gọi cho Ngô Nguyên sau đó đem điện thoại đưa tới cười nói:" Bích Hiền, Có một số việc nếu như người không thể nói cho chúng ta, hãy cùng lão đại của ta nói đi, a, người không phải coi hắn là anh trai sao?"

Đường Bích Hiền do dự một chút, nghe được thanh âm Ngô Nguyên trong điện thoại không ngừng truyền đến "Uy? Lão Tam, tìm ta làm gì vậy?!", "Ồ hay, chờ mò nhà người, nếu không nó ta cúp máy này! Người có biết ta đang dạo chơi vui vẻ hay không?" Rốt cục vẫn phải nhận lấy điện thoại, "Uy" một tiếng, mặt đỏ thêm một bậc. Sau đó nói tiếng xin lỗi, cầm điện thoại chạy vào phòng ngủ của mình.

Trần Húc nhìn bóng lưng nàng lên lầu thờ dài:" Ai, không nghĩ tới lão đại lại có thể hợp gạ với một cực phẩm muội muội như vậy, khuya hôm nay Tiểu Bích uống nhiều quá, chỉ sợ nàng sẽ tâm sự hết với hắn, đến lúc đó lão đại an ủi một hồi, còn không trực tiếp chiếm được lòng nàng sao?"

"Ồ" Quản Dịch nhún lông mày:" Người rất có kinh nghiệm sao? Nói cho ta biết, người lừa được bao nhiêu người rồi?"

Trần Húc làm ra vẻ, dơ ngón tay ra đếm đếm:"Đề ta tính xem, ừ, không tính người cùng Cao Hiểu Tiết, không sai biệt lắm mười bảy mười tám gì đó a....."

"Muốn chết!" Quản Dịch vừa cười vừa đánh cho Trần Húc mấy phát. Đối diện Cao Hiểu Tiết trừng lớn mắt:"Uy, vị bạn học này, người có làm hay không? Người còn chưa tính Quản Dịch, tốt xấu các người cũng từng chung gối, làm gì kéo cả ta lên vậy."

Trần Húc liếc mắt, hắn rất muốn nói câu "Chẳng lẽ chúng ta cũng chưa từng lên chung giường với nhau sao? Ngoại trừ cùng giường chung gối còn cái kia nữa." Bất quá hắn biết nếu muốn chế thì mới nói, Quản Dịch lập tức sẽ thu thập năng lượng. Quả nhiên, Quản Dịch lập tức chuyển mục tiêu tới Cao Hiểu Tiết, thò tay chụp vào chỗ lỗi trên ngực nàng cười nói:" Người mới vừa nói cái gì? Đêm hôm đó người tốt xấu cũng cùng giường với hắn a!"

Hai cái nữ hài như thế mà náo loạn một hồi, Trần Húc nhìn một hồi trong lòng dâng lên cảm xúc ảm áp, không biết vì cái gì, hắn đột nhiên cảm thấy tết này trôi qua cũng không tệ nhạt, cũng có cảm giác như một gia đình.

Đang tại thời điểm Trần Húc cười ngây ngô, đột nhiên đồng hồ do Tiểu Mẫn biến thành báo động, Trần Húc tâm tình tụt dốc không phanh, thật đáng chết, Hách Ái Quốc lúc này lại tìm mình làm cái đích chỉ vậy? Đêm 30 không hào hào ngồi ăn sụi cảo đi.

Cúi đầu xem xét, trên màn hình xuất hiện tin nhắn của Hách Ái Quốc:" Đại thần MH, tường lửa của người cho chúng ta bị người ta tấn công!"

Trần Húc sững sờ, trên màn hình lại xuất hiện một tin nhắn mới:" MH sao? Ngại khỏe chứ, Chính là bọn người làm ra virus Phong Hoả, bọn họ đã nâng cấp virus đó, hiện tại virus mạng tên là Ảnh Tử mà không phải Phong Hoả..."

Nguồn:4vn.eu

Biên+Dịch: Vivicaca

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 127: Tổ Chức Thần Bí (Thượng)

Tại thời điểm chứng kiến tin nhắn này trái tim Trần Húc mãnh liệt nhảy dựng .

Người làm ra virus Phong Hoả ?

So với ngày đó phát hiện ra loại virus Phong Hoả này , tại thời gian một học kỳ , tiếp xúc với nhiều sự vật như vậy , Trần Húc với các phương diện cũng đã bắt đầu phát triển rồi . Hẳn tự nhiên biết rõ , cái này virus Phongg Hoả mạnh mẽ như thế nào !

Trần Húc đã từng đem hàng mẫu virus Phong hỏa bỏ vào trong hệ thống mô phỏng , muốn xem một chút mình có khả năng ứng phó được với nó hay không . Nhưng là bệnh này một khi lọt vào công kích , lập tức sẽ biến thân mạnh mẽ , rất có lực sát thương . Nếu như không phải tại trong máy tính Tiểu Mẫn thí nghiệm , chỉ sợ ổ cứng HDD của máy tính cũng bị loại virus này phá huỷ hoàn toàn .

Bởi vậy có thể thấy được , Người làm ra virus Phong Hoả , thực lực của họ thâm bất khả trắc như thế nào !

Snake đứng ra khiêu khích lần trước , căn bản cũng không phải là người làm ra virus Phong Hoả , Bởi vì dùng trình độ của họ còn không có khả năng làm ra được loại virus quyết tuyệt như virus Phong Hoả . Ngày đó Snake phát tán virus Terminator_Chung Kết Giả tuy đáng sợ quyết tuyệt , nhưng là virus này gần như chỉ phá huỷ hệ thống phần cứng , hơn nữa lực phòng hộ , tính ẩn nấp so với Virus Phong Hoả còn kém quá xa đi !

Hôm nay , người làm ra virus Phong Hoả vậy mà tự mình hiện thân ra rồi hả ? Hơn nữa còn công phá bức tường lửa mà mình tặng cho quân đội ... Có thể nói đó là Bức tường lửa Thần Cấp a !

Trần Húc vội vàng chạy về phòng ngủ của mình rồi đóng cửa phòng lại , ngay lúc đó Cao Hiểu Tiết cùng Quân Dịch ở phá sau gọi hắn ăn sủi cảo hắn đều không thèm để ý , lấy Tiểu Mẫn biến thành hình dạng máy tính kết nối vào mạng lướt . ngay lập tức hồi âm lại tin nhắn : "Ta là SMMH. Các người là ai, công kích ác ý mạng lưới quân đội , Lá gan không nhỏ à nha?".

Bên kia rất nhanh đã có trả lời : "SMMH. Nhìn thấy ngài chúng tôi thật cao hứng. Chúng tôi vô tình mạo phạm quân đội Tung Cù , Nhưng là ngài thật sự là quá mức thần bí rồi, chúng tôi bắt đầu đi mới sử dụng phương pháp này , xin thứ lỗi. Bức tường lửa nạt của ngài rất cường đại, chúng tôi trọn vẹn phải bỏ ra năm tháng thời gian mới tìm được phương pháp công phá nó , đối với chúng tôi hôm nay tạo thành ảnh hưởng ác liệt , chúng tôi thành thật xin lỗi . Bên kia quân đội ai cũng tâm lý giận dữ , bởi vì lần này người xâm lấn quá mức mạnh mẽ . Bọn hắn căn bản không có cách nào phản kích được . Bất quá tại lúc đó, kỹ thuật viên quân đội phát hiện quyền khống chế lại trở về trên tay mình , nguyên lai cổ lực lượng cường đại giống bọn họ không hề xuất hiện , Biến mất cũng vô tung vô ảnh .

Vì vậy tổ chức này đã hoàn thành mục đích , như nguyện tìm được SMMH, cho nên tự nhiên sẽ lui lại rồi. Nhưng dù là như thế , hậu viện nhà mình lại để cho đối phương muốn tới thì tới , muốn lui thì lui , việc này cũng thật sự đã làm cho một đám người quân đội mặt mũi tối tăm rồi , đồng thời cũng âm thầm kinh hãi ... Bởi vì thực lực của họ quá mức cường đại rồi !

Không người nào dám nói tường lửa của SMMH có vấn đề , bởi vì chính bọn họ cũng đã thí nghiệm và kiểm tra đo lường qua. Bức tường lửa này tính năng so với bức tường lửa của quân đội còn mạnh hơn tận n cấp bậc , Phóng mắt nhìn cả thế giới cơ hồ nhận số một số hai cũng có thể ! hơn nữa căn cứ dấu hiệu của bức tường lửa , cái này lại để cho phương diện kỹ thuật máy tính kỹ thuật lại đề cao kỹ thuật ... Những cái này cũng không phải giả dối a!

Mà đám người vừa tiến đến kia, đầu tiên nói một câu ." Chúng ta tìm SMMH, bức tường lửa này là của hắn cung cấp hả ? Phi thường mạnh mẽ , dùng lực lượng của tổ chức chúng ta, vậy mà cũng muốn mất năm tháng khó khăn khắc phục a."

Đây là lời khích lệ ? Một đám người cảm giác , cảm thấy loại này khích lệ hay vẫn là không muốn thì tốt hơn .

Mà sau khi cổ lực lượng này biến mất , Trần Húc ở bên kia vẫn đang tiếp tục đối thoại với bọn họ.

"SMMH, chúng ta lần này tới tìm ngài, là vì thỉnh cầu một điều. Chúng ta muốn ngài gia nhập tổ chức của chúng ta, có ngài kỹ thuật như thế , tại tổ chức của chúng ta chính thể thực lực sẽ nâng cao một bậc."

"Dựa vào cái gì ?"

"Chỉ bằng cái này."

Máy truyền tin bên trên xuất hiện một file nén văn bản tài liệu truyền tải, Trần Húc cũng không sợ hắn giả vờ . bắt gựa chọn xác nhận rồi trước hết để Tiểu Mẫn kiểm tra thoáng một lần, phát hiện không có vấn đề gì với file nén này , bên trong là một phần tư liệt , tư liệu này như vậy mà đặt tên rất dọa người... Làm thế nào để dùng máy tính khống chế toàn bộ thế giới . x . Trần húc mơ hồ nhìn lướt qua , sau đó không thèm nhìn nữa... Bởi vì toàn bộ là Tiếng Anh, cơ bản là xem không hiểu được! Bọn này tiện nhân, biết rõ chính mình là người Châu Á, nói chuyện đều dùng tiếp Tung Cù. Phát cái tài liệu này tiếng Anh ,, , Tự hỏi xem phiên dịch rất khó khăn hả?!

Vì vậy Trần Húc trả lời lại : "Người vật này không có lẽ đùa ta? Có cái địa phương thích hợp hơn ."

Đối phương rất nhanh đã trả lời : "Ở đâu ?"

"Qidian tiểu thuyết, ta tin tưởng các người viết tiểu thuyết bốn sự tuyệt đối so với thiên hạ bá hát hiểu thấu ."

"..." Đối phương trầm mặc một hồi sau đó trả lời : "Thình đừng nói những lời vui đùa không thú vị này. Chúng ta rất chân thành đấy. Tổ chức của chúng ta mạnh mẽ vượt qua tường tượng của người , nơi này chúng ta có toàn bộ thế giới đỉnh cao nhân tài, nghiên cứu của chúng ta trải rộng trước mắt đỉnh cao lĩnh vực, SMMH , người là một nhân tài , tuy nhiên chúng ta còn không rõ ràng người là một tổ chức hay là một người. Nhưng tổ chức chúng ta tin tưởng có thể đối với người trợ giúp rất lớn."

"Mục đích của các người là cái gì ? Nghiên cứu của các người, lợi dụng phương diện nào ? Các người đang làm cho việc cho chính phủ nào ?"

"Haha, Chúng ta không cộng tác với bất luận chính phủ nào, tại trong tổ chức của chúng ta có toàn bộ đỉnh cao nhân tài của các quốc gia, ví dụ như ta hiện tại cùng ngài liên hệ đây, là người sinh trưởng ở Châu Á . Mà về phần nghiên cứu của chúng ta, hiện tại đưa lên đến thế giới này là không có bất cứ ý nghĩa gì, chúng ta chỉ tiến hành nghiên cứu một mặt , chúng ta kỹ thuật đã vượt qua thế giới này ít nhất hai mươi năm ."

Mới hai mươi năm ? Trần húc hừ lạnh một tiếng, rất muốn trả lời một câu... Vượt qua tám mươi năm thì hãy nói...

Bất quá Trần Húc đương nhiên biết rõ vượt lên hai mươi năm khái niệm, nói như vậy mấy vì tính phát triển , năm năm đã là một đời , hai mươi năm là xuất bọn đời rồi ! Hơn nữa tại một ít lĩnh vực mũi nhọn càng là phải như vậy. Bốn năm trước đăng cấp mang cấp độ S bí mật tư liệu , bốn năm về sau khả năng sẽ đưa vào sản xuất bình thường , cái này chênh lệch thế mà cực kỳ lớn đó nha.

"Nghiên cứu ra kỹ thuật không phát hành, vậy mà đem giấu ở dưới giường , các người lấy đầu ra ý nghĩa để nghiên cứu ? Các người lấy kinh phí từ đâu ra ?"

"Những cái này chờ người gia nhập tổ chức về sau sẽ tự biết. Mà chúng ta nghiên cứu ý nghĩa, cũng là dẫn dắt hướng đi cho thế giới này, chế định quy tắc cho thế giới này!"

Chứng kiến lời này, Trần Húc ngược lại phải hít một hơi lạnh, con cóc mà cũng hất xì, khẩu khí thật là lớn !

"Người cho rằng người là ai ? Tuy Tuy tiện tiện có thể chế định ra quy tắc cho thế giới ?!"

Người nọ trả lời lại nói : "SMMH, đứng tại độ cao hôm nay của người, người có lẽ thấy được người bình thường nhìn không được đồ vật nào a. Cái thế giới này phát triển là cần phải có người đến chỉ đạo, dẫn chúng đối với khoa học kỹ thuật nhu cầu không hề giống với trong tường tượng cao như vậy. Đem khoa học kỹ thuật phát triển quá nhanh, sẽ làm cho thế giới hỗn loạn , mà trách nhiệm của chúng ta, Là phải đem khoa học kỹ thuật phát triển hạn chế ở một hạn chế nhất định , mà về phần cao cấp khoa học kỹ thuật , cũng gần kề chỉ cần giao cho những người có năng lực sử dụng là được rồi ."

Trần Húc lại hừ một tiếng, đám người này đều là một đám tâm thần à ? ! Vậy mà trong lời nói coi như chính mình giống là Thủ Hộ Giả của cái thế giới này .

"Đơn giản ví dụ mà nói a. Chúng ta nói thế giới này cần có nguồn năng lượng, SMMH, người thật sự tin tưởng trên thế giới này có nguồn năng lượng vô cơ sao?"

Trần Húc theo trong lỗ hừ lạnh một hơi, trên bàn phím gõ: "Người cứ nói đi?"

"A, nguồn năng lượng vô cơ loại này tại toàn bộ thế giới chính phủ cùng truyền thông truyền miệng, nhưng đối với ta và người vị trí này người xem hoàn toàn là một truyện cười. Phòng thí nghiệm của chúng ta đối với nguồn năng lượng đã som nghiên cứu tới một điểm đỉnh cao, chúng ta làm ra động cơ năng lượng mặt trời đã hoàn toàn có thể trang bị dân dụng trên ô tô hơn nữa phổ biến sản xuất đại lượng . Mà chúng ta đối với khí ba tài nguyên nghiên cứu, cũng đủ làm cho cái thế giới này vô ưu vô lự vượt qua suốt 5000 năm không cần lo lắng vấn đề nguồn tiêu hao năng lượng. Nhưng ngài cho rằng, những vật này phát hành đi ra có ý nghĩa sao?"

Trần Húc rất muốn trả lời đương nhiên là có ý nghĩa! Dựa vào cái gì , không biết hiện tại giá dầu có nhiều quý à ? ! Các quốc gia đánh tôi đánh lui, còn không phải là vì tranh giành một mỏ dầu mỏ?

Mà khí ba ? Khí ba là cái khí gì ?

Trần Húc hỏi Tiểu Mẫn , Tiểu Mẫn rất nhanh đã trả lời: "Khí-3 là khí chất đồng vị, đựng hai cái hạt nhân cùng một cái nơ-tron. Khí ba là tương lai thế giới thường dùng nguồn năng lượng, sạch sẽ không ô nhiễm, sử dụng khí ba hạch phản ứng nhiệt hạch phát điện, toàn bộ thế giới một năm điện lực tiêu hao gần kề chỉ cần 100 tấn khí ba. Nhưng là khí ba trên địa cầu hàm lượng rất ít, bởi vì này loại vật chất tồn tại nhiều nhất là tại bề mặt mặt trời phóng ra dòng điện mang điện từ... Thì ra là mặt trời phun ra đến năng lượng cao hạt lưu chính giữa. Địa cầu bởi vì đã bị tầng khí quyển bảo hộ, khí ba tài nguyên rất ít."

Đỏ mặt hỏi, Trần húc hiện tại rất phiền muộn đấy, Tiểu Mẫn tiếp tục nói: "Nhưng là trên mặt trăng khí ba tài nguyên phi thường sung túc, căn cứ đánh giá, trên mặt trăng khí ba tài nguyên nếu như cung cấp nhân loại sử dụng, có thể cho nhân loại sử dụng bảy đã ngoài ngàn năm!"

"Tê..." Trần Húc thật sự giật mình rồi !

Cho tới nay, nguồn năng lượng vô cơ không ngừng phát ra tiếng nổ, hơn nữa một mặt là nguồn năng lượng vô cơ, một mặt là nguồn năng lượng sinh vật ... Như than đá, dầu mỏ chờ đợi sau khi sinh ra ô nhiễm rồi lợi dụng, những lời này đã trở thành trước mắt chủ lưu. Nước Mỹ làm gì không có việc lại đi đánh Iraq? Còn không phải là vì chỗ đó hắc Hoàng Kim?

Đã có loại này khí ba tài nguyên, lợi dụng làm ra, còn gây ra nhiều chuyện như vậy làm gì? Cái gì là nguồn năng lượng vô cơ, địa cầu ô nhiễm, toàn bộ đều nhẹ nhõm được giải quyết rồi!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 128: Tổ Chức Thần Bí (Hạ)

Nhưng là rất nhiều chuyện, thật sự đơn giản như vậy sao?!

Cứ lấy việc về dầu mỏ mà nói, hiện tại trên thế giới có bao nhiêu loại máy móc cần phải phụ thuộc vào dầu mỏ để vận hành? Dầu mỏ xuất nhập khẩu cùng thành giao số lượng sẽ chiếm được bao nhiêu kinh tế thế giới?

Nếu có một ngày, một loại năng lượng mới đột nhiên ra đời, toàn bộ thế giới giá cả dầu mỏ giá cả sẽ hoàn toàn sụp đổ, vấn đề này sẽ mang đến loại hậu quả gì?

Không nói toàn bộ Quốc Gia trên thế giới sẽ phải tổn thất như thế nào. Một loại năng lượng mới được sinh ra sau này, sẽ đem loại dầu mỏ này sẽ bị lãng quên, như vậy những thiết bị để khai thác dầu mỏ sẽ làm gì đây? Toàn bộ đều ném đi? Cái này sẽ tổn thất sẽ lớn tới cỡ nào đây?

Những thứ khác không nói, đầu năm nay ô tô đều là dùng xăng a? Một khi không có người dùng dầu mỏ, đem máy móc toàn bộ đều ném vào đồng rác đi a?

Lợi ích! Đây mới là mấu chốt, làm ra nguồn năng lượng mới, như thế tất nhiên sẽ xúc động tới lợi ích của rất nhiều người, mà những người này, toàn bộ đều là đứng tại đỉnh cao của thế giới này đây. Lực lượng của bọn họ có thể đủ để khống chế cái thế giới này.

Bọn hắn sẽ đáp ứng không?

Những việc này đối với lịch duyệt của Trần Húc hiện tại còn chưa có thể nghĩ đến, nhưng là nhìn thấy người nọ phát đến tin nhắn làm cho Trần Húc phải sửng sốt. Nội dung tin nhắn là: "Quy định của thế giới cần phải chế định, một khi có người trái với quy tắc, thì sẽ chính là người bất hạnh của toàn bộ thế giới. SMMH, người cái bức tường lửa này cũng là vượt trên đầu thế giới, thậm chí so với kỹ thuật trong tay chúng ta còn đi trước vài năm. Nhưng là tại nơi đây ta muốn cho người một lời khuyên, cảnh cáo, nếu như trong tay của người còn loại đồ vật tương tự như vậy, nếu chúng ta không cho phép mà đem ra sử dụng, vậy thì người sẽ là kẻ thù của tổ chức chúng ta. Đương nhiên, chúng ta càng hi vọng người có thể gia nhập tổ chức, trở thành người chế định quy tắc, người sẽ có hết thảy những gì người muốn có!"

Lời nói này... Trần Húc lập tức nóng lên rồi. Con mẹ nó, người đang uy hiếp ai vậy?!

Vì vậy Trần Húc nhanh chóng gõ bàn phím trả lời: "Người lại uy hiếp ta?"

"Người có thể coi đây là một loại uy hiếp, nhưng ta càng hy vọng ngài xem lời này như lời khuyên, cảnh báo. Bởi vì bức tường lửa cho Quân đội Tung Cua cũng là khá tốt, cho nên tư liệu quân đội sẽ được giữ bí mật cực kỳ, sẽ không can thiệp tới dân dụng chính giữa (Cái đoạn này hơi mù, "dân dụng"). Nhưng là ngài suy nghĩ một chút, nếu như cái bức tường lửa cho dân dụng này? Trực tiếp đem máy tính kỹ thuật đi trước tăng lên đến vài chục năm, đây là phương thức nuôi chiều cho hư ngài cảm thấy có ý nghĩa sao? Đột nhiên xuất hiện thành tựu siêu thời đại, mà thực sự không phải phát triển theo lộ tuyến tiến hành chất lượng. Như vậy sẽ nhiều loạn quy luật của nó."

Lời này nói ngược lại là rất có đạo lý, nhưng vấn đề là đứng ở trong lỗ tai làm sao lại khó như vậy thụ đầu này?!(Đoạn này cũng khó hiểu quá)

Vì vậy Trần Húc hỏi lại: "Như vậy các người nghiên cứu kỹ thuật, về sau lại xử lý như thế nào hả? Bán cho nước Mỹ?"

"Nước Mỹ là một lựa chọn không tệ, nhưng là bọn họ nắm bắt tới tay cũng chỉ là gần kề chúng ta một ít tư liệu. Kỹ thuật của chúng ta một mực đổi mới, điểm ấy chờ người gia nhập tổ chức của chúng ta sau này sẽ được biết."

"Nếu như ta nói không gia nhập thì sao?"

"Không gia nhập? Đáp án này chúng ta cũng đã đoán trước rồi, bởi vì bên trong tổ chức cũng có rất nhiều người lần đầu cũng trả lời không muốn gia nhập. Có thể những người này hiện tại hoặc là đã chết, hoặc là ngay bên trong tổ chức sinh hoạt phi thường tốt, bọn hắn muốn gì thì được cái đó, hơn nữa bên trong tổ chức không hạn chế tự do của bản thân, điều kiện tốt như vậy. Ta hi vọng ngài có thể cân nhắc. Kỹ thuật của ngài ở trong tổ chức của chúng ta mọi người đều bội phục, tất cả mọi người rất hy vọng có thể làm cộng sự của ngài."

Lời này chính là mang ý Uy hiếp, Trần Húc ngược lại là đối với tổ chức này sinh ra chút hứng thú, nhưng hắn biết rõ chính mình không cần thiết phải đi,

điểm ấy cũng dừng nghỉ.

Hắn có hứng thú chính là, tổ chức này có bối cảnh là cái gì? Lớn như vậy khẩu khí không sợ chém gió mà đau đầu lười?

Vì vậy Trần húc đề cho Tiểu Mẫn điều tra thoả một cái tư liệu của tổ chức đã chế tạo ra virus Phong Hỏa này, nhưng dĩ nhiên đáp án về tổ chức này là chống rộng...Bất quá đã có một câu hấp dẫn lực chú ý của Trần Húc: "Tác dụng của Phong hỏa virus là thu thập tin tức của người sử dụng máy tính, bệnh này tồn tại phỏng đoán căn cứ ý nghĩa, là đối với toàn bộ máy vi tính trên thế giới một loại giám sát và điều khiển. Virus Phong Hỏa xuất hiện mãi cho đến khi bị tiêu diệt thời gian dài đạt hai năm, trong hai năm này. Vô số công ty có tư liệu giá trị đều bị lấy trộm, tổn thất không thể đo lường."

Trần húc suy nghĩ, tại bàn phím gõ: "Ta sẽ không tin đảm nhiệm các người. Bởi vì ta phá giải virus Phong Hỏa, lại đề cho tổ chức các người bị tổn thất thảm trọng như vậy. Sợ rằng các người hiện tại không phải lôi kéo ta, mà là muốn như thế nào để diệt trừ ta?"

"A, ngài cũng quá coi thường uy tín của tổ chức chúng ta rồi. Hoàn toàn chính xác, bóng dáng virus bị ngài tuyên bố chuyên diệt về sau, chúng ta đích xác thật sự phẫn nộ. Nhưng là virus đã bị thủ tiêu, chúng ta phẫn nộ cũng không có ý nghĩa. Virus này nếu như giá trị là 100, như vậy ta tin tưởng ngài giá trị ít nhất là 300. Diệt trừ ngài, chúng ta đã mất 100 cũng không thể tìm trở lại. Nhưng là tăng thêm ngài. Tổ chức lực lượng tự sẽ tăng lên 200. Loại này đơn giản đề toàn, ai cũng có thể tính toán ra."

"Các người chế tạo ra virus Phong hỏa là để làm gì? Trông cậy vào loại virus này. Đã muốn khống chế toàn bộ thế giới?"

"A, loại virus này là bị ngài giải quyết, chúng ta cũng không muốn đối gạt ngài. Đúng vậy, hiện ở thời đại này là một tin tức cực kỳ phát đạt thời đại. Trên internet rất nhiều tư liệu đều là phi thường trọng yếu đấy. Bất quá virus đã bị ngài giải quyết, chúng ta có thể tin tưởng nếu như làm ra một loại virus khác, đồng dạng cũng sẽ bị ngài giải quyết. Cho nên ta hi vọng ngài gia nhập tổ chức chúng ta, lại biên soạn ra một loại mới, virus cường đại hơn. Như vậy, chúng ta có thể thông qua mạng lưới hiện tại, tại trong bóng tối giám thị toàn bộ thế giới."

Giám thị toàn bộ thế giới?

Không sai, thông qua virus Phong hỏa hoàn toàn chính xác có thể làm được việc này. Virus Phong hỏa có thể thu thập tất cả tin tức để bọn họ sàng lọc ở trên mạng. Mà hết lần này tới lần khác trên trên internet người sử dụng cũng không thể biết!

Hiện tại rất nhiều nghiên cứu, đều không thể lý khai máy tính. Mà máy tính một khi kết nối vào mạng lưới, như vậy máy vi tính bên trong sở hữu tất cả tài liệu đều trần trụi phơi bày trước mặt tổ chức này. Như vậy, bọn họ không riêng có thể trộm lấy rất nhiều nghiên cứu tư liệu trân quý cung cấp cho chính mình sử dụng. Quan trọng hơn, một khi phát hiện có người nghiên cứu trái với "Quy Tắc" so với bọn hắn đặt ra, loại này có thể tương đương, hậu quả sẽ như thế nào?

Điểm này Trần Húc đoán không lầm.

Tại trong lịch sử, Virus Phong hỏa xuất hiện năm 2006, tuy nhiên lại ở năm 2008 mới bị phát hiện và tra giết. Mà ở trong hai năm này, ngoại trừ vô số tư liệu trân quý đều bị đánh cắp ra ngoài, trong yếu hơn là, rất nhiều lĩnh vực tinh anh nhân vật cũng đều tại hai năm này không hiểu sao tự nhiên tử vong.

Tại trong lịch sử, tháng chín năm 2006, nước Mỹ ĐH Yale hai gã tiền sĩ đã đấu súng cùng với một người da đen rồi bỏ mình trong sự kiện này, mà trận đấu súng này nghi án lớn nhất là nghiên cứu của hai người khi còn sống toàn bộ bị mất... Hai người này nghiên cứu đều là phản ứng nhiệt hạch không chế tại nhiệt độ bình thường nghe nói tiền triển đã có tính đột phá.

06 mỗi năm ngọn nguồn, California quốc lập đại học ba gã đạo sư tại uống rượu về sau giúp nhau sử dụng súng ngắn bắn nát đầu đối phương. Hiện trường nhìn không ra bất luận cái gì dấu vết bị hấn giết, nhưng đồng dạng, bọn hắn chỗ nghiên cứu đời thứ ba máy vi tính nguyên lý tư liệu cũng biến mất không còn.

Đầu năm 2007...

Những người tử vong này đều có nhiều điểm đáng ngờ, mà ngạc nhiên hơn chính là, cảnh sát nước mỹ công bố tư liệu, hiện trường bọn họ tử vong có một khuôn mặt tươi cười rất kỳ quái, vì vậy những sự tình này được gọi là "Sự kiện Khuôn mặt giết người tươi cười", mà nếu như đi ngược dòng tìm hiểu, khuôn mặt tươi cười này xuất hiện sớm nhất có thể là đến từ Thế chiến thứ hai(Giống mặt lạ của mấy đại ca Anonymous chẳng). Lực lượng tổ chức này, thực sự là có chút đáng sợ.

Bất quá Trần Húc lại không có nghĩ nhiều như vậy, hắn nhìn những đoạn đối thoại này thực là có chút bức mình, vì vậy đã phát một phần cho Hách ái quốc, nhìn xem người quân đội sẽ nói như thế nào. Hách ái quốc bên kia nhìn vào lạo tức trả lời: "SMMH.xin cẩn thận địa chỉ của người không thể đề cho ai biết, ta mơ hồ đoán được đây là tổ chức nào rồi. Bất quá người yên tâm, cái tổ chức này ở nước ngoài thế lực rất cường đại, nhưng ở Tung Cù cảnh nội bọn hắn vẫn là không phù hợp khí hậu, nếu như có thể, ngài có thể hướng chúng ta xin nhân viên đặc công bảo hộ, tuyệt đối sẽ không cho người bị động đến mấy may đấy."

Hách ái quốc sau đó liền nói cái tổ chức này lực lượng rất cường đại, Trần húc gãi gãi đầu, hắn không thể nào cứ như vậy bị làm cho sợ à!

Bởi vì Trần húc tuyệt đối tin tưởng thực lực Tiểu Mẫn, vượt trên tám mươi năm kỹ thuật, bây giờ người có thể tại trên internet tìm được hắn còn chưa có sinh ra đâu này!

Vậy vậy Trần Húc trả lời: "Người muốn mua chuộc ta?"

"Người cho rằng như vậy cũng được, bởi vì chúng ta có thể thỏa mãn hết thảy mong muốn của người, vô luận là vấn đề gì." Không đợi Trần Húc trả lời,

đối phương đã tiếp tục: "Chúng ta nghiên cứu qua vài lần ngài ra tay, đối với tính cách của ngài có hiểu rõ nhất định, như vậy kế tiếp ta nói ra, ngài cảm thấy có đúng hay không đúng a?"

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Sự Tồn Tại Của Tổ Chức X

"Lần thứ nhất ngài ra tay là ngày 1 tháng 9 năm 200x(cái này convert không ghi là năm bao nhiêu nhưng có lẽ là 2006), mục đích ra tay là để giải quyết loại virus mà chúng ta đã chế tạo. n, chúng tôi rất vinh hạnh vì được ngài gọi loại virus này là Phong Hỏa, thật sự rất tốt a, vậy thì gọi nó là Phong Hỏa, bởi vì nó có đầy đủ tính chất của Phong Hỏa (không biết Phong Hỏa bên tung của là gì nhưng chắc là bá lắm). Tại thời điểm lần thứ nhất ngài ra tay cũng đã giải quyết loại virus đáng sợ nhất từ trước tới giờ, nhưng về sau lại mai danh ẩn tích để cho vô số những lời tán thưởng cùng vinh dự mà cũng không đáp lại một lần. Việc này đã để cho chúng ta nhận thức ngài là một người không ham hư vinh(từ gốc của nó là "ngân đề" mình không hiểu là gì, cứ thay đại), ngài đối với những việc này không hề để ý."

"Lần thứ hai ngài xuất hiện, là bởi vì Snake đã vô tri khiêu khích ngài. Tại phút cuối cùng của trận quyết chiến ngày đó ngài đã xuất hiện, nhẹ nhõm tiến nhậm server hơn nửa đã lấy được tài khoản của người quản lý. Theo chúng ta phân tích lúc đó, ngài đặt tên là SMMH mục đích là vì chấn nhiếp đối thủ, bởi thế chúng ta cũng biết, làm một hacker đỉnh cấp, điều cần tối thiểu nhất là phải có một cái tên để sử dụng đó nha. Về phần chúng ta đối với cái ID "SMMH" này chúng tôi một mực không thể đoán ra hàm nghĩa là cái gì, có thể là ngài tùy tiện đặt đấy nhỉ?"

Kỳ thật, dùng năng lực của tổ chức này, rất khó để thông qua diễn đàn Anti Software Thiên đường để phát hiện ra ý nghĩa của cái tên SMMH. Nhưng vấn đề là ai sẽ tin tưởng một vị nhân vật Thần Cấp sẽ cùng với một cái diễn đàn nhỏ nhắn kia liên hệ? Đây cũng không phải một việc muốn là nghĩ ra được, giống như dùng thiên tài để đi bán thịt heo!

"Toàn bộ thời gian ngài giao thủ cùng Snake chúng ta đều chú ý đấy. Trong thời điểm giao thủ ngài hết sức tránh né, cũng bởi vì Snake đã từng bước ép ngài phải nổi giận. Theo việc này chúng ta phân tích ra, chúng ta cho rằng bản thân ngài chính là một hacker truyền thống trên ý nghĩa. Hơn nữa ngài sau đó còn đem bức tường lửa kia tùy tiện cho quân đội, việc này cũng đã cho chúng ta tin tưởng ngài cũng không phải là một người vì tiền. Nhân sinh trên đời, danh lợi hai chữ. Ngài không phải con người vì danh mà cũng không phải vì lợi. Đối với đối thủ đã khiêu khích mình mà bao dung, nhưng nếu như chạm đến giới hạn chịu đựng của ngài thì sẽ ra tay một chút cũng không lưu tình."

Lại nói sau này, vậy mà ngài lại hồ cùng một đám sinh viên làm trò chơi, bất quá là ngài nhìn không quen cách làm việc của công ty trò chơi kia a.

Phàm là những việc này. Đầu đã làm chúng ta phải đưa ra một cái suy luận, ngài hẳn là một hacker truyền thống chính thức(Ta xxx, Câu này nói lại lần 2 nhé), cái ngài theo đuổi có lẽ sẽ giống như Kevin·Mitnick, thủ hộ giả thế giới này Inte Security, đúng không?"

Thủ Hộ thế giới Inte Security...

Trần húc thiếu chút nữa sặc nước, cái này cũng đã chụp cho mình cái mũ thật là lớn a. Chứa chứ thế sao? Trần Húc có thể chưa từng nghĩ tới muốn làm một siêu nhân mặc quần tam giác a. Nếu như có một ngày hẳn thật sự sẽ mặc quần tam giác ở ngoài...Thì chắc chắn xác định được hẳn bị bệnh tâm thần rồi!

Nhưng theo tiềm thức mà nói, Trần Húc cũng là xác nhận có gặp một số người trên mạng làm việc xằng bậy. Bất quá những chuyện này cũng không quan hệ gì tới hắn, bắt chó đi cày hẳn cũng không rảnh rỗi mà đi quản làm gì, nhưng một khi dính vào việc quan hệ tới hắn, lúc đó mà muốn Trần Húc khoanh tay đứng nhìn thì khẳng định là không thể nào.

Bất quá người ta đã chụp cho mình một cái mũ hoành tráng như vậy. Hơn nữa lại cường ngạnh phân tích mình như thế, Trần Húc có thể nói là không phải ư?

Vì vậy hắn trả lời: "Các người phân tích thật cẩn thận.", hắc hắc, lời nói này lại không phải thừa nhận mà cũng không phải phủ nhận ý tứ đó mà. Chính các người tự đoán đi!

Bất quá đối với cái tổ chức này, Trần Húc ngược lại là sinh ra rất nhiều hứng thú. Vì vậy hắn đem tin nhắn này đưa cho Hách ái quốc, dùng ngư khí cứng nhắc đưa ra mệnh lệnh: "Lập tức đem tài liệu tổ chức này đưa cho ta."

Thời điểm sau đó đối phương gửi lại tin nhắn: "A, ngài như thế thì chúng ta coi như ngài đã thừa nhận. Như vậy vấn đề kế tiếp, ngài có thể cảm thấy, hoặc là tổ chức của ngài, có năng lực hoàn thành tâm nguyện của ngài sao?"

Trong lòng Trần Húc thầm than lợi hại, đám người kia quả nhiên không phải nhân vật đơn giản, bọn họ rõ ràng việc gì gọi là bốc thuốc đúng bệnh. Đây cũng không phải địa phương tự nhiên. Tổ chức này lại cường đại như thế. Bọn hắn khẳng định đã tiếp xúc với đủ loại người, Mà rất nhiều nhà khoa học điên điên tuyệt đối sẽ không dựa theo lẽ thường để tính toán, cho nên bốc thuốc đúng bệnh. Bọn hắn đã sớm thuận thực đùa nghịch.

Vì vậy Trần húc trả lời: "Ta đại khái đã minh bạch ý tứ của ngươi, nhưng nếu như ta còn không nói gì? Ta là một việc, không thích cùng hợp tác với người khác, cũng không cần thiết phải cùng hợp tác với người khác."

Rất nhanh đối phương đã trả lời: "Chúng tôi hiểu rõ lời nói của ngài, bởi vì chúng tôi đã tiếp xúc qua với rất nhiều chuyên gia mà tất cả họ đều như thế này, tự cho rằng kỹ thuật của mình cao và không cần người khác giúp đỡ. Nhưng cuối cùng chúng ta đều đã làm cho họ ý thức được sai lầm của chính bản thân mình, SMMH, tuy nhiên thực lực của ngài đã vượt quá chúng ta dự liệu, nhưng chúng tôi đồng dạng không cho rằng ngài giống như thượng đế không gì là không làm được, có thể cho chúng ta một cơ hội, chứng minh cách nghĩ sai lầm của ngài được không? Ngài hay là vẫn nên cần chúng ta trợ giúp ?

"Cơ hội gì?" Trần húc cảm thấy đám người này tính kiên nhẫn thật sự là quá mạnh mẽ, lời nói bên trong tuy cao cao tại thượng nhưng cũng có uy hiếp bên trong, vấn đề lại không phải hùng hồ dọa người.

"Ngài có thể đem nghiên cứu cùng phát minh của ngài hiện tại nói cho chúng ta, đương nhiên, ngài không cần lo lắng tài liệu bị tiết lộ, bởi vì đây là đạo đức nghề nghiệp của chúng tôi, Chúng tôi chỉ muốn chứng minh thoáng một phát, chúng ta có thể sẽ trở thành đồng bọn."

"Cái kia ý tứ là gì, nếu như các ngươi có thể giải quyết hạng mục này, như vậy ta nhất định phải gia nhập cùng các ngươi? Nếu như không thể giải quyết, ta tìm các người cũng không có ý nghĩa gì sao?"

"Ý đại khái là như vậy. Đương nhiên xin ngài không đưa ra một cái đề mục không thực tế, ví dụ như lập tức đem sa mạc Sahara biến thành một mảnh ốc đảo, ta coi như là thượng đế cũng không có năng lực làm việc này."

"Nếu như các ngươi có thể giải quyết vấn đề này, ta có thể hay không vẫn là không gia nhập ?"

"Việc này...Thế thì đừng trách chúng ta không khách khí. SMMH, bản thân tôi cũng là người Châu Á, phi thường quen thuộc với đạo lý có qua thì có lại. Chúng tôi biểu hiện thành ý của mình như vậy ngài có lẽ hiểu được. Mà tổ chức của chúng tôi cũng không phải dạng như ngài tưởng tượng, ý định xưng bá toàn bộ thế giới, mà là muốn dẫn dắt thế giới này theo hướng văn minh. Ta biết rõ, dùng thực lực của ngài hôm nay, muốn điều cha một ít tư liệu cùng những việc chúng ta đã làm cũng không khó khăn gì. Nhưng là một ít tin tức mặt trái chúng ta biểu hiện ra thì có khoa trương vài phần, dùng trí tuệ của ngài, chắc hẳn có thể lý giải nỗi khổ tâm của chúng ta, đối đãi lý trí."

Còn trí tuệ?Lý trí?

Trần húc liếc mắt, chính mình đối với tổ chức này cái gì cũng không biết, Lý trí cái bép ah!

Ngay lúc này Hách ái quốc gửi lại tư liệu rồi, Trần Húc mở ra xem, phần tư liệu này tiêu đề là: Hồ sơ X.

"Thực là danh tự lão thô(Không biết nên dịch thành gì , dịch thành ông địa thì thô quá , thôi để nguyên gốc)! Không có điểm sáng tạo." Trần húc lâm bầm một tiếng, mở ra văn bản, văn bản mở đầu là một câu: "Hồ sơ X, ghi chép về tổ chức X thần bí nhất thế giới, tổ chức được thành lập sau thế chiến lần thứ nhất, tổ chức này có tôn chỉ là triệu tập nhân tài ưu tú nhất thế giới, cộng đồng nghiên cứu thảo luận con đường tiến bộ của nhân loại, danh sách Người sáng lập ra tổ chức X, nhưng căn cứ một ít đồn đại, người sáng lập tổ chức X có cả bọn người Y luân Na · Curie, Rio · tây Rad ."

Y luân Na · Curie, Rio · tây Rad?

Trần Húc không biết hai người kia là ai, nhưng là phải hỏi một cái Tiểu mẫn, nhện không được một thân đồ mò hỏi lạnh.

Y luân Na · Curie, đại danh鼎鼎 Marie Cuirie trưởng nữ, đã từng nổi danh thế giới chuyên gia vật lý hạch. Mẹ của nàng là Marie Cuirie đại danh tự nhiên không cần phải nói, mà thân là con gái danh nhân, y luân na cùng không kém mẹ hân. Nàng cùng trọng phu Frédéric phát hiện cũng là sản xuất nhân tạo phóng xạ, hơn nữa tại năm 1935 đạt được giải thưởng Nobel vật lý!

Rio · tây Rad, Tại thế chiến thứ hai là chuyên gia vật lý hạch nước Mỹ, là bằng hữu của Eintein. Từng cùng Eintein tiên lên sách ngay lúc đó tổng thống nước Mỹ Roosevelt, do đó thôi động kế hoạch Manhattan.

Dĩ nhiên là hai vị đại thần ah! xem tại t.u.n.g.h.o.a.n.h.c.o.m

Trong tư liệu tiếp tục viết: "Tổ chức X một mực tận sức khai thác lộ tuyến phát triển cùng phương châm, thành quả nghiên cứu của họ nhiều vô số kể. Căn cứ tin tức đã công bố, Công trình Manhattan, máy vi tính thứ nhất được sinh ra đời, phát hiện DNA, máy phát la-de ra đời, bởi vì xuất hiện cùng với kế hoạch lên mặt trăng của Apollo, những việc này ảnh hưởng tới toàn bộ thế giới biến cách đều không thể lý khai được với bóng dáng của tổ chức X."

"Tổ chức X ở sau lưng thế giới thôi động toàn bộ khoa học kỹ thuật phát triển, nhưng đã đến cuối thế kỷ 20, tôn chỉ tổ chức lại thôi động nhân loại lại biến thành hạn chế tiến bộ của nhân loại. Cơ hồ hết thảy đều có khả năng phá huỷ hệ thống tài chính của thế giới, cùng với thế lực phân bố cân đối khoa học kỹ thuật bị hạn chết. Bản chất tổ chức X, đã phát sinh biến hóa. Căn cứ vào thời gian mà phán đoán, sự biến hóa này hẳn là bắt đầu tại niên đại 90 thế kỷ 20, Soviet giải thể về sau."

"Tổ chức X đối với nhân tài trước sau phương châm đều như một là thu cho mình sử dụng, thủ đoạn của bọn họ cũng không được tính là kịch liệt, đối với những người không muốn gia nhập tổ chức, bọn họ bình thường sẽ không áp dụng cưỡng ép bắt buộc. Nhưng lại đối với những nhân tài này tiến hành giám sát theo dõi, đảm bảo rằng bọn họ sẽ không phát sinh tình huống gì xúc phạm tới quy tắc của tổ chức này, một khi phát minh của họ vượt quá quy tắc của tổ chức này, như vậy bọn họ sẽ không chút do dự xóa bỏ người này."

Hách ái Quốc đăng sau lại thêm vào một câu: "Bất quá ngươi có thể yên tâm, Tổ chức X tại Tung Cù lực lượng phi thường nhỏ, Chúng ta cũng không

biết vị trí của ngài ở đâu, tin tưởng bọn họ cũng không thể biết được vị trí của ngài. Xin ngài hãy tin tưởng lực lượng của chúng ta, theo khóa học kỹ thuật phát triển, các quốc gia trên thế giới nhất là thế giới quốc gia quốc lực tăng cường, tổ chức X năng lực, so với trước đã nhỏ hơn nhiều."

Khoa học kỹ thuật phát triển, hiện tại năng lực của tổ chức X đã suy yếu đi rất nhiều?

Con mắt Trần Húc sáng ngời, hần lập tức hiểu rõ mấu chốt bên trong...Đã minh bạch tổ chức X tại sao phải hạn chế khoa học kỹ thuật phát triển!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 130: Là Đúng Hay Sai?....

Lũng đoạn!

Thế giới này có cách gì kiếm tiền nhiều nhất? Thuốc Phiện? Súng ống?. Không không không, lúc này đây muốn nói cũng không phải là thủ đoạn kiếm tiền, mà là phương thức kiếm tiền.

Loại phương thức này chính là lũng đoạn thị trường.

Đơn giản lấy ví dụ thuốc chữa bệnh chó dại của phụ thân Trần Húc. Loại được vật này vì cái gì mà lại làm cả thế giới điên đảo, hơn nữa vẫn giữ được giá cả đắt đỏ như vậy? Cũng là bởi vì trên toàn bộ thế giới cũng chỉ có nhà Trần Húc biết sản xuất.

Trần Húc có thể nghĩ vậy cũng là bởi vì thuốc chữa bệnh chó dại của phụ thân Trần Húc lũng đoạn nguyên một vùng khoa học kỹ thuật, như vậy nếu bán những thành quả khoa học kỹ thuật này đi, tự nhiên giá cả sẽ dần dần giảm sút vì có nhiều nhà chế tạo được. Để cam đoan việc lũng đoạn của mình tự nhiên họ sẽ không cho phép người khác đoạt việc buôn bán của mình rồi.

Đây là quy tắc.

Trần Húc nghĩ vậy nhin không được cười lạnh không, nguyên lai cái gọi là quy tắc của bọn họ là như vậy.

Bất quá khi được miêu tả, Trần Húc lại cảm thấy loại quy tắc này cũng không đơn giản như vậy.

Thời kì chiến tranh lạnh tổ chức X đã từng thôi động thôi động Mĩ Quốc cùng với Châu Âu phát triển khoa học kỹ thuật phát triển khá nhanh. Nhưng từ khi Soviet giải thể khoa học kỹ thuật có tiến độ phát triển chậm lại. Tuy nhiên tới thập niên 90 của thế kỷ 20 tốc độ phát triển khoa học kỹ thuật của toàn bộ thế giới có thể nhìn như biến chuyển từng ngày, nhưng các lĩnh vực đỉnh cao cũng đang phát triển rất thông thả. Theo tổ chức X mà nói, Khoa học kỹ thuật phát triển đang tiến nhập một quá trình tự động hoá, đòi hỏi quá trình phải chất lượng cao."

"Đối với thuyết giáo của tổ chức X, có thể khẳng định người ủng hộ tổ chức X có cả Morgan lẫn Rockefeller, những người này đều đứng đầu trong các gia tộc lớn ở Mĩ Quốc. Bọn chúng còn tồn tại đến bây giờ là bởi vì học đã vi phạm ước nguyện của người sáng lập tổ chức nên tiếp tục kéo dài để hoàn thành sứ mạng, điểm này cũng không rõ ràng được. (kể tiếp là lời của Hắc Ái Quốc)." Dùng một ít tư liệu của chúng ta hiện nay, tổ chức X thật sự kỹ thuật của họ đã vượt lên đầu thế giới, nếu như đem toàn bộ khoa học của họ ra công khai, toàn bộ thế giới chắc chắn chấn động về khoa học kỹ thuật. Khoa học kỹ thuật bị đã kích đến cũng tương tự sẽ đã kích trầm trọng luôn cả thị trường. Theo điểm này mà nhìn, tổ chức X đối với phương hướng chỉ đạo rất có đạo lý."

"Nhưng là đồng dạng, tổ chức X hạn chế phát triển thì khoa học kỹ thuật của toàn bộ thế giới cũng lâm vào thời kỳ bình cảnh (bình cảnh là đỉnh cao chưa bị phá vỡ). Đơn giản lấy ví dụ giống như phát triển của máy vi tính, Mười năm trước các thiết bị cơ bản của máy vi tính vừa mới bắt đầu tiến vào cuộc sống con người, nhưng mười năm các thiết bị đã được nâng cấp lên rất cao. Tuy nhiên loại đề cao này có thể nhìn thấy rõ rệt, nhưng căn cứ vào tư liệu của chúng ta, tổ chức X sơ bộ đã nắm giữ công nghệ chế tạo máy vi tính đời thứ năm. Nói cách khác, tốc độ phát triển máy vi tính gần kề trong phạm vi cực hạn rồi, cũng không có cách nào vượt qua, vẫn cứ khur khur ở đời thứ tư, nếu không cũng đã lên đời thứ 5 rồi."

Nhìn đến đây Trần Húc cũng tra một chút tư liệu. Tiến trình phát triển của Máy vi tính hiện nay vẫn là đời thứ tư đời thứ tư. Sớm nhất, cũng là đời thứ nhất là một bóng điện tử, chủ yếu là mạch nguyên kiện, được gọi là máy tính khổng lồ.

Đời thứ nhất máy vi tính xuất hiện cũng là lần cách mạng công nghiệp đầu tiên. Thời kì đó, bởi vì máy vi tính bóng điện tử có thể tích quá lớn, do hàng ngàn bo mạch linh kiện thô sơ ghép lại, nếu chỉ cần một chút sai lầm, nghĩ muốn sửa chữa cũng là một phen công phu rồi, nhưng vẫn là tiến bộ vượt bậc của lịch sử nhân loại rồi.

Mà đời thứ hai là máy vi tính sử dụng bóng bán dẫn, đây là một phát triển nhảy vọt. Bóng bán dẫn đã rút nhỏ thể tích cùng khối lượng của máy tính, hơn nữa còn hạ thấp vấn đề trực trực. Đây là đời thứ hai của máy vi tính, không riêng gì tính năng nhảy vọt, hơn nữa còn là bước đột phá trong công nghiệp.

Đời thứ ba của máy vi tính xuất hiện ở năm 195, do mạch điện tổng hợp tạo thành với hiệu suất cao. Nhưng đến đời thứ ba này, máy vi tính phát triển vẫn nằm trong khuôn khổ trung bình.

Tại thời điểm chúng ta sử dụng bây giờ chính là máy vi tính đời thứ tư.

Đời thứ tư của máy vi tính đã thoát thai được đời thứ ba, theo siêu mạnh tổng hợp và vì xử lý sinh ra, tốc độ giải toán máy vi tính càng lúc càng nhanh, thể tích cũng càng ngày càng nhỏ. Năm 1974 vi xử lý Intel 8 phân mảnh 8080 được sản xuất, máy vi tính bắt đầu dần dần tiến vào cuộc sống con người. Mà mãi cho đến hôm nay chúng ta sử dụng đều là máy tính đời thứ tư.

Mà trong tay tổ chức X đã nắm giữ sơ bộ công nghệ đời thứ năm của máy vi tính. Nhưng bởi vì bị hạn chế máy vi tính vẫn bảo trì ở đời thứ tư, thậm chí tiềm lực của đời thứ tư cũng đã đến hạn, không thể đổi mới hơn.

Đây rốt cuộc là chuyện tốt, hay là chuyện xấu?

Dùng cách nhìn của Trần Húc, loại tổ chức hạn chế phát triển khoa học kỹ thuật này đều bị xử tội phản nhân loại, nhưng lý trí cũng nói cho hắn biết, kỳ thật rất nhiều chuyện không phải biểu hiện ra đơn giản như vậy.

Nếu nói máy vi tính sinh vật như Tiểu Mẫn đột nhiên xuất hiện trên thế giới này, hơn nữa còn sản xuất tràn lan?

Đừng nói đến chất liệu làm ra Tiểu Mẫn, kế tiếp mà nói loại máy vi tính sinh vật này sẽ tạo thành cái dạng hậu quả gì?

Có máy vi tính sinh vật khoa học kỹ thuật cao như vậy, ai còn dùng máy tính PC rác rưởi nữa a?. Còn có công năng giả lập thế giới ảo, như vậy có thể đoán được, toàn bộ thế giới các nhà máy sản xuất phân cứng, phần mềm sẽ đóng cửa đồng loạt? Khoa học kỹ thuật Toàn cầu sẽ chấn động đáng sợ như thế nào đây? Còn có chính là khoa học kỹ thuật cổ phần đại hạ, cả cổ phiếu cũng sẽ tụt dốc không phanh, đến lúc đó nhà xưởng đóng cửa, rất nhiều người thất nghiệp, kinh tế toàn cầu sẽ lại rơi vào thời kỳ suy yếu, khủng hoảng kinh tế —— đúng rồi, ngoại trừ xưởng chế tạo máy vi tính, còn có điện thoại, DV, cameras cũng đều mang một gánh nặng lớn.

Phản ứng dây chuyền như vậy, đủ để đẩy lên một cuộc chiến tranh!

Trần Húc đang liên hệ xâu chuỗi lại với tổ chức X theo như lời một người nói:" Hôm nay chỉ là vì dầu mỏ, các quốc gia phát động chiến tranh cũng đủ để làm thế giới run rẩy. Nếu Trung Quốc lúc này có cách không cần dùng dầu mỏ, mở rộng sử dụng hiệu khí ba năng lượng. Như vậy người cảm thấy, toàn bộ thế giới xúc động vì ích lợi sẽ không đưa tới thế chiến lần thứ ba sao?"

Nhìn chung hai lần thế chiến, kỳ thật đều là cùng ích lợi song song. Nếu quả thật xuất hiện tình huống kể trên, toàn bộ kinh tế thế giới sẽ rơi vào khủng hoảng, nhân số thất nghiệp bạo tăng, chánh phủ các nước áp lực sẽ rất lớn. Nếu muốn giảm bớt áp lực, cũng chỉ còn cách chiến tranh.

Như vậy theo quan điểm trên mà nói, có chút quá mức quy định tại thời đại kỹ thuật này, xác thực không thể đơn giản xuất hiện ở thời đại này.

Cho nên Trần Húc hiện tại có điểm mê mang, tổ chức X tồn tại rốt cuộc là đúng hay sai, rất khó phán đoán công bằng. Kỳ thật cái này cũng không kỳ quái, trên thế giới rất khó có tuyệt đối đúng cùng sai, như vậy cũng giống như vấn đề triết lý trùng có trước hay gà có trước. Để cho một người chẳng có tí lịch duyệt gì như Trần Húc suy nghĩ, khó khăn thật sự quá lớn.

Như vậy như thế nào trả lời đối phương? Theo như tư chất Hắc Ám Quốc đem ra, tổ chức X có lực lượng vô cùng cường đại. Dù sao một cái tổ chức hơn 20 năm có thể vượt trước thời đại, đối với phương diện chánh trị, kinh tế thế giới có thể tạo được ảnh hưởng rất lớn. Như việc bọn họ giám nghênh ngang tấn công hệ thống thông tin quân đội, cái này cũng đủ để nói rõ bọn họ không có sợ hãi ai hết.

Chứng kiến Trần Húc thật lâu không có trả lời tin tức, đối phương lại hỏi:"Đại thần SM, không biết ngài lo lắng như thế nào?"

Chứng kiến những lời này, Trần Húc bắt đầu khẩn trương lên. Dù sao là một sinh viên, đối mặt tổ chức cường đại như vậy khẩn trương là không thể tránh được. Tuy tiện đắc tội một tổ chức như vậy, đối với Trần Húc mà nói cho dù là một thân phận giả thuyết trên inte cũng là tuyệt đối không sáng suốt.

Bất quá về phần gia nhập... Càng không có thể, Trần Húc rất rõ ràng. Ngoại trừ hắn có một máy tính đến từ tương lai, còn lại những cái khác của hắn đều là căn bản, hơn nữa Trần Húc cho dù có bốn sự kia, cũng không muốn gia nhập tổ chức như vậy —— bởi vì theo đáy lòng, Trần Húc không thích cái tổ chức X này, không quan xem bọn hắn làm khi gió gì mà làm cân đối thế giới, nhưng Trần Húc xem qua bọn họ hạn chế phát triển thế giới này lại càng nhiều.

Như thế nào mới có thể làm cho bọn họ biết khó mà lui?

Dù sao SMMH cũng có quan hệ cùng Trần Húc, nói thí dụ như thuốc chữa bệnh chó dại tuy không có quan hệ gì cùng SMMH nhưng dù sao cũng là một dược vật lừng lẫy thị trường. Còn có lần trước làm trò chơi cho Cao Hiểu Tiết cái Đại Sư RPG.

Những thứ này nếu như bị người hữu tâm liên kết lại, khó tránh khỏi sẽ không tra được ra hắn. Cho dù họ không điều tra ra được, nhưng chỉ là không sợ tặc trộm, chỉ sợ tặc nhớ a!

Cho nên hiện tại Trần Húc nghĩ như thế nào cùng bọn họ đạt thành một cái thỏa thuận. Làm cho đối phương buông tha cho ý nghĩ mời chào mời chào của mình, hơn nữa song phương cũng không trở thành thù địch.

Bởi vì thực lực của mình vẫn quá yếu a! Nếu như mình có đủ thực lực, ở đâu còn dùng đến loại sống lén lút như này?

Đây cũng là lần đầu tiên sau khi Trần Húc có được máy tính lại xuất hiện ý nghĩ này.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131: Con Đường Thứ Ba

Tình huống hiện tại là, một tổ chức chỉ cần dậm chân một cái là đã có thể gây ra động đất cấp 7 độ Richter đang cực lực mời Trần Húc gia nhập. Tuy là bên trong lời mời có chút khách khí, nhưng cũng ân hàm một cổ uy hiếp không thể nghi ngờ.

Một tay cầm hoa tươi, một tay thì cầm dao mổ, để xem Trần Húc phải lựa chọn như thế nào ?

Nhưng vấn đề ở đây là Trần Húc không muốn hoa tươi và cũng tuyệt đối không muốn dao mổ, hắn có thể lựa chọn, chỉ có một con đường thứ ba.

Chính con đường mình cần đi.

Vấn đề ở đây là con đường này phải đi như thế nào?

Làm sao bây giờ...Làm sao bây giờ...Làm sao bây giờ? Trần húc tại bên cạnh máy tính lấy một điều thuốc, hùng hăng hút một hơi dài.

Con mẹ nó, Đây là muốn mình ngã bài ah!

Đối phương chờ lâu xem ra có chút nóng nảy, phát một tin nhắn nói: "SMMH, ta hi vọng ngài hiện tại đang suy nghĩ đề nghị của chúng tôi. Hoặc là ngài đang tìm kiếm một đề tài mà cho rằng có thể làm khó được chúng ta sao?"

Thật là hùng hăng càn quấy ah!

Trần Húc đối với người trên đời này, kể cả những người trên mạng mỗi ngày hò hét mình là nhân vật ngưu bức* như thế nào, mà vẫn chưa thấy một tổ chức nào kiêu ngạo như tổ chức này đây... Đương nhiên, cũng không có một tổ chức nào có thể so sánh với tổ chức X, người ta là tổ chức đỉnh phong chân chính trên thế giới ah!

Nhìn lại thông tin nguyện kiện, thân thể Trần Húc đột nhiên run lên, đầu đề?!

Đúng vậy! tổ chức X sở dĩ kiêu ngạo như vậy, cũng bởi vì bọn họ tự cho là kỹ thuật đã thuộc dạng vô địch thiên hạ rồi! Nhưng nếu thật sự so đầu về kỹ thuật ... Trần Húc làm gì phải sợ bọn họ?!

Một tổ chức kỹ thuật vượt qua hai mươi năm đứng đầu thế giới, nhưng Tiểu Mẫn sản phẩm lại vượt qua tám mươi năm! Đã vượt qua tổ chức X tận 60 năm khoa học kỹ thuật là một loại khái niệm gì? Thật sự là giống như kỹ thuật ở năm 2007 quay đầu nhìn lại kỹ thuật của năm 1947. Ngoại trừ cảm thấy buồn cười thì còn có thể có cảm giác gì?

Mặt kỹ thuật, Trần Húc tự tin tại trên thế giới này vĩnh viễn không cần e ngại bất cứ kẻ nào!

Trần Húc vừa định gõ bàn phím, đột nhiên cảm thấy có chút không đúng. Chính về phương diện kỹ thuật mình không cần phải e ngại bất cứ kẻ nào. Nhưng là hắn kiêng kỵ tổ chức X hơn là tổ chức này kiêng kỵ mình ở phương diện này sao?(Chỗ này hơi khó hiểu mình dịch đại)

Không Phải! Chính mình kiêng kỵ, là bởi vì tại lãnh vực chính trị của tổ chức này, thế lực cường đại cũng như kinh tế đứng đầu thế giới chứ không phải kỹ thuật của bọn họ... Đơn giản mà nói, kỹ thuật của bọn họ cao bao nhiêu, trần húc quản làm cái gì?!

Thực ra Trần húc là một người rất thông minh(DG:Bê Xê Me, TG khen đề cao nhân vật vĩ), trong đầu không ít đồ vật. Nhưng nếu như có một người bình thường đối mặt với một tổ chức có khả năng lớn như vậy đều khó có thể bình tĩnh được, trải qua một chút khẩn trương sau đó Trần Húc rất nhanh đã yên ổn lại được, hắn trong lòng thoáng suy nghĩ một cái, rồi cuộc đánh xuống bàn phím: "Tổ chức x sao? Cứu người ở đại danh. Người khỏe, hiện tại để ta tiếp tục nói tới việc đã nói khi này." Những lời này ở trong mắt tổ chức X lập tức cảm thấy xung hô của trần húc không giống với lúc trước, rất rõ ràng, SMMH bên này là thấy đối người mới, cho nên tổ chức X lập tức nhận định, SMMH nhất định cũng là một tổ chức, mà không phải là một đám người.

"Thật sự chúng ta là một tổ chức, a, không phải một tổ chức. Làm sao có thể liên qua đến từng cái lĩnh vực?" Tổ chức X đang nghi vấn, Trần húc gõ phím: "Danh hiệu của tổ chức chúng ta là S, thời gian thành lập tự nhiên là không thể cùng với tổ chức X đại danh鼎鼎鼎鼎 được, nhưng là..."

"Nhưng là cái gì?"

Nhưng là lời nói về sau, bên kia lập tức đã trầm mặc hơn mười giây, mới có một tin nhắn phát tới: "Quý tổ chức có phải hay không quá kiêu ngạo không hả?"

Chứng kiến tin nhắn này Trần Húc nhìn không được phải nở nụ cười, đúng vậy, việc cần làm hiện tại của hắn là phải phô trương thanh thế. Việc hắn muốn vừa rồi rất rõ ràng. X sở dĩ cần rõ như vậy, cũng là bởi vì bọn họ rất cường đại, thậm chí có thể ảnh hưởng tới chính trị nước Mỹ. Bởi vì cường đại như vậy, cho nên bọn hắn mới dám tiến công mạng lưới quân đội Tung Cua. Bởi vì bọn họ biết rõ, bọn họ tìm kiếm SMMH kỳ thật cũng không có đặt vào công việc trọng yếu, đối với việc này, đối phương cũng chỉ tỏ vẻ kháng nghị vài câu mà thôi.

Hắc, nếu bọn hắn đã cảm thấy mình là đệ nhất thiên hạ ở lĩnh vực khoa học kỹ thuật, như vậy Trần Húc muốn nhắm vào điểm này để ra tay!

Vì vậy Trần Húc trả lời lại: "X một mực cao cao tại thượng quá lâu, lâu quá lại dễ cho các người cảm giác nguy cơ khuyết thiếu. A, X ý nghĩa hắn là tại Anh vẫn là không biết bao nhiêu. Nhưng thực lực của các người ta đã biết được rồi. Mà ý tứ của S. Chắc hẳn người cũng đã có lý giải a."

"SUPPER? Siêu Cấp? Quý tổ chức thật là đồng dạng." Nghĩ khí của X đã có chút không kiên nhẫn được nữa, không hề phục lời khách khí vừa rồi.

Nguyên lai SUPPER là ý tứ của S. Trần Húc cười thoáng một phát, hắn cuối cùng cũng minh bạch loại ý tứ này. Trước kia từng đọc tiểu thuyết manga trên mạng luôn thấy những truyện này có các cấp độ S, cấp độ A, cấp độ B, phân cấp độ như vậy, hắn vẫn không thể rõ vì cái gì cấp độ A bên trên là cấp độ S, việc này coi như là thêm kiến thức.

"Phải chăng là nghiêm túc, thử là biết rõ."

"Phương pháp thử như thế nào?"

Trần Húc nhìn đối phương dần dần rơi vào chính cái bẫy của mình, đặc ý cười, trả lời: "Tự nhiên là tỷ thí ở trên Kỹ thuật rồi. Tổ chức chúng ta bên đây, phần lớn là những lão già, không có việc gì lại ưa thích vui đùa làm các loại nghiên cứu đây. Cho nên chúng ta lấy ra một ít tư liệu trong tay coi như là vừa vặn mượn cơ hội cùng với X tổ chức đại danh鼎鼎 xác minh một cái xem sao."

Đoán chừng người của tổ chức X khí từ lỗ mũi đều là hơi nước rồi, đối phương mở miệng là lại nói đại danh鼎鼎, nhìn giống như là đối với bọn họ rất tôn kính, nhưng ngôn ngữ bên trong rõ ràng lại cao ngạo. Việc này dễ cho tổ chức X đứng đầu thế giới làm sao mà nuốt được cái cục tức này.

Cho nên bọn họ cứng nhắc trả lời lại ba chữ: "So thế nào?", nhìn ba chữ này có thể đoán ra sự tức giận của X.

Trần húc cố ý đùa giỡn bọn hắn: "So thế nào trước không vội nói, trước tiên là nói về kết quả tỷ thí a. Nếu như ta thắng, quý tổ chức sẽ làm như thế nào, đương nhiên, nếu như chúng ta thua, chúng ta sẽ thừa nhận là kém tổ chức của các vị, gia nhập các người ngược lại cũng không sao."

"Nói điều kiện?" X cười lạnh một tiếng, với thực lực của X hôm nay, còn cần muốn cái gì? Tiền tài, quyền lực, những thứ này đã sớm không phải thứ mà bọn họ truy cầu rồi. Đối với những nhân viên kỹ thuật cao đoan này mà nói, kỹ thuật vượt quá tưởng tượng, mới là thứ bọn hắn truy cầu.

"Nếu như các người thắng, tùy tiện các người ra giá."

Wow, thật là tự tin ah! Trần Húc theo như lời này đọc ra hai tầng ý tứ, thứ nhất là bọn hắn tự tin tuyệt đối sẽ không thua. Thứ hai, bọn hắn rất tự tin vào luận Trần Húc muốn bọn họ làm gì thì họ đều có thể làm được!

Thật sự là CMN có phách lực nha!

Bất quá bọn hắn lại phải chết một cách rất khó xem!

Vì vậy Trần Húc trở về vấn đề chính: "Đã như vậy, việc này đã có thể bắt đầu, nội dung tỷ thí thuộc phương diện nào?"

X trả lời: "Quý tổ chức đề nghị đi a, để xem tổ chức quý vị đối với lĩnh vực nào đã có đọc qua, sau đó chúng ta sẽ xác định xem là tỷ thí đề mục nào."

Xem ra X đối với việc này rất cẩn thận, sợ Trần húc đưa ra một cái lĩnh vực bọn hắn không hiểu, dù sao khoa học kỹ thuật bên trong thật sự cũng có rất nhiều loại, cho dù mạnh như X, cũng không có khả năng chiếm cứ toàn bộ ưu thế ở tất cả các loại kỹ thuật khoa học.

Đương nhiên, Trần Húc cũng không muốn chiếm tiện nghi bọn họ ở lĩnh vực mà bọn họ không biết.

Bởi vì đối với Trần húc hiện tại mà nói, hắn cần chính là tại trên lĩnh vực đối phương đặc ý nhất mà đả kích họ! Như vậy mới có thể tạo được hiệu quả chấn nhiếp.

Vì vậy Trần húc trả lời lại: "Quý tổ chức có thể làm ra virus Phong Hỏa, nếu X các vị đối với máy tính nghiên cứu đã đạt tới trình độ nhất định, vậy thì chúng ta sẽ lấy lĩnh vực máy vi tính để tỷ thí a."

Người của tổ chức X chứng kiến lời này thì hơi do dự.

Rất rõ ràng, Tổ chức S đối với lĩnh vực máy tính cũng rất cường đại, nhắc tay một cái là có thể phá giải virus Phong Hỏa mà bọn họ làm ra, mà cái bức tường lửa vậy mà tổ chức X phải bỏ ra trọn vẹn năm tháng mới có thể công phá. Hơn nữa rất rõ ràng, kỹ thuật này bọn hắn không phải là trình độ hàng

đầu... Bởi vì bọn họ không có khả năng đem thứ mình tâm tâm khổ khổ nghiên cứu ra, cao cấp nhất khoa học kỹ thuật giao cho người khác.

Nếu như trong tay của bọn hắn không có đồ vật cất dấu, vậy thì cuộc tỷ thí này không cần phải so nữa, X cũng đã thua.

Người của tổ chức X thảo luận một hồi, trả lời: "Kỹ thuật máy vi tính của quý phương, chính ta đã cam bài hạ phong, cứ nói về bức tường lửa quý phương tặng cho quân đội chúng ta đã biết rõ quý phương tại đời thứ tư máy vi tính kỹ thuật rồi, quý phương vượt qua chúng ta rất nhiều. Cho nên chúng ta mới thỉnh cầu ngài gia nhập tổ chức của chúng ta, chính là bởi vì cộng đồng tiến bộ. Đương nhiên, dùng nghiên cứu của chúng ta thực lực virus Phong Hòa, chắc hẳn ngài cũng biết chúng ta kinh sợ rồi hả?"

Trần Húc suy nghĩ, việc này cũng khó trách, mình ra tay ở phương diện máy tính 2 lần, lần đầu tiên là giải mã virus mà lần thứ hai là bức tường lửa. Cũng khó trách hai việc này đã biểu hiện thực lực ra ngoài rồi, bọn họ tỏ vẻ không địch lại cũng không có gì kỳ quái cả. Hơn nữa nói chuyện nhanh như vậy ở bên trong bọn họ cũng chỉ đối với hắn tỏ vẻ là có tư cách cùng mình tiến hành hợp tác, cũng chưa nói trình độ có thể thắng mình dễ dàng.

Bất quá Trần Húc tuyệt đối sẽ không buông tha một cơ hội đả kích đối phương tốt như vậy, hắn lại gõ bàn phím nói: "Thật xin lỗi, theo như các người bỏ ra năm tháng thời gian mới có thể công phá được bức tường lửa mà ta cho quân đội mà xem lại, kỹ thuật máy vi tính của tổ chức X cũng không thể cùng chúng ta có tư cách tiến hành hợp tác."

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 132: Kết Cấu Chuỗi Dna

Lời nói này... có thể nói thật sự đã đem tổ chức X từ trên xuống dưới vầy vò cho tức chết!

Quá kiêu ngạo rồi! Điều này thật sự là quá kiêu ngạo rồi!

Túy Miêu là một gã có kỹ thuật máy vi tính tốt nhất bên trong tổ chức X, hắn ta cũng là người Châu Á, hóa ra hắn từ đầu tới giờ là người phụ trách truyền đạt tin tức giữa X và S, nhưng sau khi chứng kiến lời này Túy Miêu không nhịn được hung hăng vỗ bàn một cái, dùng tiếng Anh mắng: "S đối với việc này thật sự quá kiêu ngạo rồi!"

Tổ chức X là tổ chức cường đại cỡ nào? Thậm chí lại có một ngày bị người khác khinh bỉ như vậy!

Kế hoạch Manhattan, Kế hoạch Apollo, Kế hoạch Star Wars... Toàn bộ kế hoạch trong lịch sử nhân loại đều có bông dáng của tổ chức X nhúng tay vào, đến hôm nay, lại bị một tên tiểu đệ không biết tên khinh bỉ, việc này đã làm cho tất cả thành viên tổ chức X sở hữu và tất cả những người vẽ vang đã gia nhập tổ chức X cảm nhận được sự oán giận vô cùng.

Một người da đen lớn tiếng kêu, ý hỏi tại sao tổ chức lại đối với tổ chức S khách khí như vậy, tại sao không trực tiếp đuổi giết triệt để bọn chúng.

Nhưng vấn đề là tất cả mọi người cũng biết hắn cũng chỉ có thể la to gọi nhỏ như vậy mà thôi.

Bởi đối với tổ chức S này, bọn họ hiểu rất rõ không thể so trình độ của họ của có hơn một tia nửa điểm. Tổ chức X lực lượng tuy là vô cùng cường đại, nhưng đối với phương diện mạng lưới công thủ, tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng là không nhận cũng không được, tổ chức S này hoàn toàn so với bọn họ mạnh hơn... Còn không có mạnh như lời nói của S, liên tư cách hợp tác đều không có!

Hơn nữa, tổ chức S này là một tổ chức tung của, rất có thể được đặt ở cảnh nội tung của.

Gia nhập tổ chức X. Đầu phải gia nhập quốc tịch nước Mỹ, bởi vì tổng bộ X tại nước Mỹ. Mà đối với mặt khác nếu không phải nhân viên quốc tịch nước Mỹ, gia nhập X có nghĩa là phản bội lại quốc gia của mình. Bất quá khá tốt, tổ chức X chưa bao giờ tham dự tới chiến tranh của các quốc gia khác, tôn chỉ của bọn họ là tránh phát động một hồi chiến tranh không thể văn hồi.

Hôm nay Túy Miêu quốc tịch cũng không phải là Tung Của, nhưng hắn vẫn một mực cho rằng bản thân là người Châu Á, về phần quốc tịch, việc này không trọng yếu. Hắn biết rõ chính phủ tung của quân chế mạnh mẽ. Coi như tổ chức X nghịch thiên như vậy, cũng không dám tại bên trong Tung Của hoạt động can quấy. Đương nhiên tổ chức X có thể lợi dụng không chế một ít quốc gia tại bên trên chính phủ Tung của tại ra áp lực, nhưng vì một tổ chức lại làm như vậy, đó là không biết phải nói như thế nào rồi.

Bởi vì nếu như tổ chức S không đủ cường đại, bọn hắn làm việc này không khác gì dùng dao mổ trâu giết gà.

Nhưng nếu như tổ chức S này thật sự cường đại hơn X! Bất luận một gã đương quyền nào đều sẽ không bỏ qua phần lực lượng này, mà lại để cho bọn họ gia nhập mà một thể lực ngoại lai, đừng đùa chứ?!

Đối với Tung của, tại một sự kiện lớn, tổ chức X còn không có năng lực có thể ảnh hưởng được.

Tại thờiNgười của tổ chức X còn đang hò hét ồn ào, đối phương đột nhiên gửi một file tới, bên trên phần mềm nhắn tin cũng hiện một dòng chữ: "Đây là một loại virus mà chúng ta đã làm được một loại virus bán thành phẩm, đương nhiên hoàn thành hiện cũng đã xong, chẳng qua nếu như các có người có thể đem loại virus chưa hoàn thiện này hiểu rõ, thế thì coi như các người chiến thắng"

Lời này khí phách... Làm Túy Miêu đã có cảm giác bản thân muốn đập máy tính rồi!

File văn bản này cũng chỉ có 30kb, truyền tới cơ hồ đã có thể lập tức OK. Túy Miêu trả lời một câu người chờ một chút. Sau đó đem con virus này áp súc cẩn thận, sau đó đem tới bỏ vào máy tính thí nghiệm bên cạnh.

Rất nhanh đã có trên trăm tên nhân viên kỹ thuật đồng thời tiếng vào chuẩn bị hình thức chiến tranh. Bọn họ ngồi tại máy vi tính đem loại virus này bỏ vào bên trong hệ thống mô phỏng, đó là một cái ổ cứng HDD độc lập ... Cái gọi là ổ cứng HDD độc lập, chính là tương đương với ổ cứng HDD di động. Nhưng là ổ cứng HDD này chỉ có thể tiếp thu, không thể gửi đi. Nói cách khác, đem các cổng Port** đóng lại, cái ổ cứng HDD là không thể thông qua bất luận phương pháp nào có thể truyền số liệu ra bên ngoài được.

Cho nên tại bên trong ổ cứng HDD thì nghiệm này, không cần lo lắng virus mở rộng ra những ổ cứng HDD của máy chủ kahcs, có thể nói là tương đối an toàn.

Nhóm nhân viên kỹ thuật của tổ chức X: Đám bọn họ rốt cục vận hành file EXE này, virus đã vận hành. Lập tức tất cả những người tiến hành thí nghiệm loại virus này thấy bên trên màn hình hiện ra một gia hòa vẽ bằng bút sáp đang ở trên màn hình điên cuồng uốn éo lắc mông!

"Móa!"

"ĐKM!"

Các loại tiếng mắng của nhiều quốc gia vang lên, vô số ngón giữa được đưa ra, mấy chuyên gia Italy còn làm ra một động tác kinh điển "Bung dù" thủ thế... Đó chính là động tác mắng của Italy! Một đám nhân kỹ thuật viên: Bọn họ điên cuồng hành động. Phân tích quá trình lây lan của Virus, đối với virus tiến hành lý giải, tìm kiếm mã hóa đặc thù của virus.

Tổ chức X có hiệu suất làm việc phi thường cao, gần như chỉ ba phút, 100 dạng thống kê ghi chép liền được làm ra, nhưng là thời điểm bọn Túy Miêu lấy ra xem xét , tất cả lại thay đổi sắc mặt.

100 dạng cơ chế phát tác, vậy mà không có một cái nào giống nhau?

Con virus này thật sự là quá kỳ quái! Tại phòng thí nghiệm bên trong tất cả máy tính. Những hệ thống này toàn bộ bị lây lan! Thống nhất một tiểu từ bằng bút sáp điên cuồng uốn éo lắc mông, sau đó tất cả những CPU này lập tức đạt 100%!

"Đây là một virus công kích nhằm vào phần cứng." Thành viên X mặt không kinh hoàng, vội vì virus công kích phần cứng bọn họ cũng đã gặp rất nhiều rồi, không có gì hay để nói. Rất nhiều hợp ngữ sử dụng biên dịch ra virus, đều là nhắm vào phần cứng máy vi tính.

Cả phòng máy bên trong vang lên một hồi thanh âm bàn phím lạch cạch lạch cạch rung trời, nhưng sau ba phút, đem tất cả màn hình bên trên xuất hiện một hàng chữ: "Các người thật là không có ý nghĩa ah!", nhìn thấy trên màn hình máy vi tính xuất hiện " Các người thật không có ý nghĩa ah" của tiểu từ bút sáp màu, tự do tự tại đi lại trên màn hình qua lại.

Điều này thật sự là làm người tức chế đi được!

Loại Virus này, không có bất kỳ nguy hại gì, không có bất kỳ hành vi muốn làm hư hao tư liệu trong hệ thống. Nhưng là nó lại đi qua đi lại trên màn hình mà lắc lư, quả thực có thể làm người sống phải tức chết! Nhưng kỳ thật chỉ cần ấn vào ESC, tiểu từ bút sáp lập tức biến mất, không ảnh hưởng tới công tác của bất kỳ kẻ nào.

Loại virus này là do mấy học sinh của năm 2058 làm ra, tại lúc đó tuy nhiên kỹ thuật còn đang vượt lên đầu, bất quá cũng không có khoa trương như vậy. Cái loại "virus Tiểu Từ" là làm lễ vật cho ngày Cá tháng tư được phát ra, Sau ngày cá tháng tư thì sẽ tự động xóa bỏ, cho nên những vị đệ tử chế tác loại virus này được nhiều truyền thông quốc gia gọi là "Nhất hiểu ẩn dấu Hacker", Đây cũng là một loại virus lần thứ nhất được đám truyền thông truyền bá cực lớn và tán thưởng.

Bởi vì đây là một trò đùa dai, tại ngày cá tháng tư đã để cho tất cả mọi người phải rối loạn một lần, nhưng lại không tạo thành tổn thất đối với người sử dụng.

Rốt cuộc, sau 20 phút, những cao thủ phá giải loại virus này của Tổ chức X cũng chỉ phá giải được cái xác bên ngoài, hơn nữa tại siêu cấp máy tính phân tích, rốt cuộc căn cứ vào thống kê biết được vô số nguyên lý phát tác, mô phỏng ra cơ chế phát tác của loại virus này... gần như chỉ là mô phỏng, chứ không phải là hoàn toàn vạch trần. Bởi vì căn cứ vào phân tích, virus này biến hóa hình thức có hơn một trăm triệu phương thức xấp xếp, để tìm kiếm hay phân tích ra tất cả, cho dù là siêu cấp máy tính cũng phải cần tới thời gian nửa năm!

Mà sau khi chứng kiến tấm hình mô phỏng kết cấu virus, tất cả mọi người đều phát ra tiếng kinh hô...

Bức đồ trên tấm hình kia, chỉ cần là một người hiểu một chút sinh vật học đều đã nhìn quen mắt... Kết cấu Chuỗi DNA!

Trời ạ!

Đây là phỏng theo loại cấu trúc gene của nhân loại tổ chế ra virus!

Không riêng gì nhân loại, bất cứ gene sinh vật nào đều là Kết cấu DNA. Mà loại kết cấu này được nhận định là thần bí nhất, có thể... một loại kết cấu biến hóa nhiều nhất!

Sử dụng loại kết cấu này xây dựng chương trình công thức phân tử, việc này bao hàm việc gần như là không có khả năng. Nhưng là hiện tại, Cho dù là X, đối với nghiên cứu đối với loại kết cấu này gần như chỉ giống như đứng tại giai đoạn cửa ra vào.

Nhưng là SMMH của tổ chức S, dĩ nhiên cũng đã hoàn thành xong?

Không, đây cũng chỉ là bán thành phẩm?! Trời ạ! Hẳn đối với khoa học kỹ thuật đã vượt qua bao nhiêu năm? Chỉ là tại một phương diện này đã có thể nhìn ra, cũng so sánh với S, các thành viên tổ chức X cảm giác mình mới chỉ là thành viên tiểu học!

Khó trách khẩu khí của đối phương lớn như vậy!

Êch ngồi đây giềng, cũng chỉ có thể thấy được một vùng trời nhỏ bé.

Tổ chức X toàn bộ mọi người đều là tinh anh trong tinh anh, cái gọi trèo càng cao ngã càng đau. Để cho bọn họ đối với khoa học kỹ thuật kiêu ngạo tự cho là đỉnh cao đối với những người khác đều là cặn bã, đây là đả kích lớn như thế nào.

Thật giống như Đặng á Bình cấp bậc cao thủ bóng bàn bị một học sinh tiểu học đánh bại giống nhau, nếu như hắn đem địa vị tại học sinh tiểu học, như vậy bọn họ Đặng á bình sẽ chơi bóng như thế nào? Cùng lắm thì thua 3:0... Người có bản lĩnh đánh ta thua 0:4 ah!

Rất đáng tiếc, các thành viên của tổ chức X khuyết thiếu loại khí thế không sợ đi chân trần này, cho nên bọn họ đã bị đả kích vô cùng thâm rồi. Có người mặt ngốc trệ thì thảo phân tích, kết cấu DNA, như vật tính toán so với chương trình hiện tại ít nhất đã cường đại hơn ngoài nghìn lần! Mà ngoại trừ năng lực tình toán, tính kết cấu ổn định, tính an toàn, nhưng cái này tự nhiên không cần nhiều lời, dùng loại lập trình này để kết cấu lên một bức tường lửa, đó là một thứ không chê vào đâu được đấy!

Mọi người đều trầm mặc, thực lực tại phương diện này chênh lệch quá lớn, mỗi người đều lộ ra biểu lộ thất hồn lạc phách. Cường giả là cần phải tôn kính, chỉ bằng đó chiêu thức, cũng đã để cho tất cả cao thủ chuyên nghiệp máy vi tính của tổ chức X phải cam tâm tình nguyện dâng tặng SMMH danh hiệu Thần!

Lúc này trên máy phần mềm truyền tin xuất hiện một đoạn văn tự: "Không sai biệt lắm cũng nhìn ra trò rồi nha? Nói ra cảm tưởng của mình, đại danh鼎鼎鼎鼎 đâu thế giới鼎鼎 phong X?"

(*):DNA <http://vi.wikipedia.org/wiki/ADN>

(**): [http://en.wikipedia.org/wiki/Port_\(computerworking\)](http://en.wikipedia.org/wiki/Port_(computerworking))

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 133: Uy Hiếp

Đây còn tự nhận là đứng đầu thế giới nữa sao ?

Tất cả nhân viên của tổ chức đều có một cảm giác như có 2 bàn tay vuốt ve trên mặt đùa giỡn, sau đó lại bị nhò nước miếng và thóa mạ. Việc này rất giống như Einstein vỗ vãi một tiểu tử học sinh không biết tự lượng sức mình nói "Tiểu đồng học, người so với ta ngu bức hơn nhiều" giống nhau, khích lệ ở nơi này? Việc này tương đương với hại người mà!

Túy Miêu gian nan đánh phím: "Chúng ta... Thất bại."

Thời điểm đánh ra những chữ này, tất cả mọi người có mặt ở đây bộ mặt xám như tro.

Kỹ thuật cường đại, đây mới thực sự là kỹ thuật cường đại!

Kết cấu đoạn DNA được gọi là kiệt tác của thượng đế, nó có phạm vi biến hóa thật sự quá nhiều!

Phần mềm* bình thường, thao tác hệ thống, bức tường lửa, virus tiểu tử, thậm chí quân dụng hỏa không hệ thống, không chế quỹ tích phi hành đạn đạo, phóng ra tên lửa vận chuyển, nguyên lý vệ tinh công tác...

Vật này, quả thực là một lần đổi với ngành sản xuất máy vi tính đại cách tân quy mô lớn!

Mọi người hiện tại mới biết bản thân bọn họ quả thực chỉ là ếch ngồi đáy giếng, bọn họ tự cho là đã nghiên cứu và phát minh ra đời máy Sở cấp thứ năm cũng đã tự ngạo ngời ăn to nói lớn rồi. Nhưng là không ai biết rõ, đời máy tính thứ năm chẳng qua chỉ là một thứ lỗi thời, vốn tại trên Chip xử lý tiến hành cường hóa cơ sở, giống như máy tính hiện tại là đơn hạch biến thành song hạch, hay là tứ(bốn) hạch vậy. X nghiên cứu và phát minh ra máy tính đời thứ năm, là lợi dụng hiệu suất cao của Chip xử lý nhiều hạch để hoàn thành đột đổi mới kỹ thuật này... Theo đó mà nói, sử dụng Chip xử lý đa hạch cơ cấu lên hình thức chữa hần đã tính là một lần đổi mới. Cho dù loại cơ cấu đa hạch này có thể phát huy ra ưu việt ra tính năng máy tính.

Nhưng là máy tính đời thứ ba và đời thứ tư, cũng gần như chỉ nhiều hơn một cái Chip xử lý, chủ yếu vẫn là tại mạch điện hợp thành một phương thức đến cực điểm. Để cho máy tính tốc độ vận hành nhanh hơn, thể tích nhỏ hơn, cho nên được nói đến bên trên lần cách tân trọng đại này. Như vậy tư liệu được X làm dữ trong tay, cũng có thể tính là một lần cách tân.

Xung là đời thứ năm, có lẽ cũng không tính là khoa trương.

Nhưng nhìn đến phần mềm được viết bằng kết cấu đoạn DNA thì X mới biết được, đối phương vậy mà đã nghiên cứu phương diện này tới trình độ như thế rồi, có thể nghĩ, phương diện phần cứng thì như thế nào?

Phần mềm muốn phát huy ra tiêu chuẩn xứng đáng vẫn còn cần phải có phần cứng phù hợp. kết cấu DNA trước mắt dùng trên máy tính đời thứ tư hoàn toàn là lãng phí tài nguyên, bởi vì phần mềm tốt nhất, mục đích chính là phát huy ra hoàn toàn giá trị cực hạn của phần cứng. Kết cấu DNA có thể phát ra năng lực tuyệt đối của phần cứng, không chỉ nói như vậy, nói cách khác... trong tay tổ chức S, nhất định trình độ về phần cứng máy tính còn muốn Cao cấp và tiên tiến hơn so với X rất nhiều...

Đời thứ năm?

Chỉ sợ đây tuyệt đối không phải loại đổi mới sản phẩm đâu, thậm chí có thể tồn tại gần kề giống như tiểu thuyết khoa học viễn tưởng đó(DG: Thực sự thì truyện này là viễn tưởng đó mà), kỹ thuật Nano Computer(DG:Mọi người xem phim trí tuệ siêu việt sẽ biết đến kỹ thuật này), kỹ thuật máy tính sinh vật, hoặc là kỹ thuật máy tính lượng tử...

Việc này hoàn toàn không phải một cái kỹ thuật thời đại! Tất cả nhân viên kỹ thuật của tổ chức X, đều bị trùng trùng điệp điệp ngã xuống địa ngục... Mà vốn là, bọn họ đều là đang đứng tại thiên đường.(DG:Nghĩ cảnh đó mà)

"Nhất định phải đem tổ chức S này không chế được!" Một tên người Mỹ đột nhiên nói. Bọn người Tùy Miêu đều có chút coi thường nhìn hắn, tên nước Mỹ này gọi là Peter(DG: Mình nhớ là mấy thằng Peter trong phim toàn bọn thông minh, tại sao thằng này IQ thấp thế?), đối với phương diện kỹ thuật cũng chỉ có chút hiểu biết tí tẹo, nhưng ở trong tổ chức lại là phụ trách phương diện hành chính của tổ chức, tại các quốc gia chính trị lực ảnh hưởng không phải bình thường, tự nhiên sẽ có nhân tài tại phương diện này.

Nhưng là loại người này, lại bị tất cả mọi người trong tổ chức khinh bỉ đấy. Bởi vì tổ chức X sở dĩ có thực lực như hôm nay, là bởi kỹ thuật của bọn họ, chứ cũng không phải là những chính khách đối trá kia.

Quả nhiên đã có người cười lạnh một tiếng nói: "Không chế? Nói thẳng ra là, ta còn không biết rõ tổ chức của chúng ta có khả năng không chế bọn hắn hay không. Bởi vì bọn hắn ở nơi nào chúng ta cũng không biết được. Không có tìm được bất cứ manh mối nào của bọn hắn, không chế như thế nào? Trông cậy vào đám CIA ngu ngốc kia sao?!"

Làm chính trị cùng làm kỹ thuật đều thuộc về hai đoàn thể cực đoan khác nhau hoàn toàn, người làm chính trị đều nghĩ người làm kỹ thuật là một đám đầu gỗ, không hiểu hưởng thụ là gì. Mà người làm kỹ thuật lại cho rằng những người làm chính trị là ăn *** lớn lên đấy.

Cho nên hai bên cãi lộn không dứt. Người làm kỹ thuật phổ biến ăn nói vụng về, nhưng do nhiều người nên thắng. Kỹ thuật viên tổ chức X là như thế, bọn hắn trước sau như một cho mình là đệ nhất thiên hạ đấy, nhưng không nghĩ tới đột nhiên lại đi ra một nhóm người có thể đưa đến cho bọn họ đã kích làm mất hết lòng tin tưởng vào bản thân. Nhưng sau khi mất hết lòng tin lại chuyển biến thành ngưỡng mộ đối với tổ chức S... Dù sao phương diện kỹ thuật này là sự thật, so với đối phương bản thân mình kém. Rất đơn giản có thể nghĩ 2 vấn đề thì lớn hơn 1 vấn đề, không giống như bọn cờ hó chính khách, bất quả há miệng có thể đem 1 nói thành tương đương với X. 2 nhỏ, ít hơn một cũng phải là chuyện gì kỳ quái.

Một đám nhân viên kỹ thuật công khai lên án đối với Peter trôi qua một thời gian bị bại trận. Hắn không rõ ràng bọn nhân viên kỹ thuật đều là một đám đầu gỗ sao? Chẳng lẽ bọn hắn không biết.Đã xuất hiện Một cái tổ chức đã vượt qua X. đối với X sẽ sinh ra bao nhiêu trùng kích?

Đối với việc này hoàn toàn không có cách nào không chế. Nên gạt bỏ, muốn đem ra tất cả lực lượng của X ra để đen S gạt bỏ!

Bất quá bọn Peter không biết rằng, bọn hắn cãi lộn tất cả đều bị Tiểu Mẫn thu được.

Trần Húc cũng không ngu, tự nhiên là muốn hiểu rõ hơn về tổ chức X. Cho nên con virus đưa cho X này không đơn thuần là virus Tiểu Tử, tại bên trong virus đã tăng thêm một công năng làm cho máy tính có thêm một cái tính năng mới là tự động kiểm tra âm tần trong âm tần đưa vào máy vi tính. Bất quá lúc đầu lại không có mở ra, mà là sau khi đánh ra đoạn "Thế giới đỉnh phong" thì mới tự động được mở ra.

Chắc hẳn lúc này, coi là mạnh mẽ như X cũng sẽ không chú ý đến vấn đề có người lại mở âm tần hay không đấy. Cho nên bọn họ cãi lộn thì Tiểu Mẫn đã nghe được hết mọi thứ, phiên dịch một lần nữa sang tiếng Tung Cua cho Trần Húc, việc này là để cho Trần Húc biết được nội dung mà bọn họ thảo luận. Tổ chức này có người muốn tìm mình và gạt bỏ mình sao ?

Quả nhiên đã hưởng ứng lệnh triệu tập trần húc trước khi phỏng đoán. Đoán chừng lúc trước sau khi đem virus có kết cấu đoạn DNA tổ chức bọn họ đã có hai con đường lựa chọn để đối xử với mình rồi. Hoặc là nhượng bộ và một là không chết không thôi.

Đương nhiên tầm nhìn của Trần Húc gần như là để cho bọn họ phải nhượng bộ. Hiện tại hắn cũng không muốn vạch trần bộ mặt của X, hơn nữa cũng không có vốn liếng để theo chân vạch mặt bọn họ.

Vì vậy trần húc đánh bàn phím: "Quý vị mới vừa nói, nếu đã thua thì tiền đặt cược phải tính sao?"

Chứng kiến những lời này, người của tổ chức X rất phiền muộn trong lòng, nghĩ thầm tất cả mọi người đều chỉ có một phần kỹ thuật này, còn tiền đặt cược cái Beep á? Muốn tiền đòi quyền, đối với bọn họ mà nói đều không phải vấn đề gì.

Vì vậy Túy Miêu gõ bàn phím nói: "Vậy mời ngài nói, các người muốn cái gì a.", bên trong ngôn ngữ. Đã khôi phục khách khí trước kia, thậm chí càng nhiều hơn.

"Không có gì, ý của ta là, tỷ thí vẫn chưa xong đâu a. Hay là lại tiếp một hồi?"

Những lời này vừa ra, người của tổ chức X đều hồng rồi, trời ạ, lão nhân ngài còn là người yếu sao? Lại đến một hồi?

Sau đó trên phần mềm truyền tin lại nói một câu: "n, đương nhiên không phải phương diện máy vi tính rồi. Đây thật sự là khi dễ người rồi, không bằng như vậy đi, ta nơi này có một bản vẽ. Các người cầm lấy giám định một chút?"

Bản vẽ?

Vật này sẽ là cái gì?

Nhìn khoảng 7MB tài liệu văn bản, tất cả mọi người đều cảm thấy thời gian chạy chậm hơn!

7MB, nửa phút cũng đã tải xong. Mở ra xem xét, lập tức toàn bộ người của X nhin không được hít một hơi lạnh!

Một cái mô hình 3D xuất hiện trong mắt của mọi người, trên tấm hình có vài chữ to nhìn vào mà thấy giật mình... Vệ tinh hạt vũ khí đời thứ hai!

Phía dưới là một mô hình lập thể về tinh và danh xưng những bộ vị mấu chốt!

Đây là phát minh của tổ chức S hay sao? Đã tới đời thứ 2 rồi hả ?

Nhìn thấy danh xưng bên trên mà thấy giật cả mình, kể cả lò phản ứng nhiệt hạch mini, thu thập điện mang mặt trời phóng ra... Đương nhiên theo những cái tên chính giữa nhìn không ra bất luận vấn đề kỹ thuật gì, nhưng vấn đề là những cái tên này thật sự quá dọa người rồi!

Túy Miêu run rẩy đánh phím: "Đây là đồ vật mà quý tổ chức nghiên cứu ra sao?"

Tại bên kia Trần Húc cười đến ngả cả người, phần tư liệu này, chuẩn xác mà nói gần như chỉ là một cái DEMO. Là DEMO tác phẩm tại giải thi đấu ở vài thập niên về sau. Kỹ thật nó giống như những kỹ thuật đặc biệt đồng dạng Hollywood, bất quá là thuộc về ngành khoa học viễn tưởng, từng bộ vị danh xưng cùng với công năng, thậm chí là tính toán công thức năng lượng đều được viết ra rồi. Mà những công thức tính toán này tổng số đều căn bản là căn cứ vào đạo đạo tương lai. Cho nên xem rất giống với hàng thật.

Thứ này quả thực là để dọa người xem, bất quá thực sự có nhà khoa học nào muốn nhìn vào thứ này chỉ sợ phải uống phí cả đời tâm huyết đều không thể phóng ra cái rơm gì cả, thế nhưng mà mọi người của tổ chức X cảm giác là không thể giống với lúc trước.

Trần Húc nhớ rõ chính mình trước kia có xem qua một bài viết, nói là một đứa bé không cẩn thận đụng vào một cỗ xe xịn, sau đó ở trên xe thấy một vết cắt, bị chủ xe đánh một cái tát. Sau đó đứa bé kia dẫn phụ thân tới, hỏi người chủ xe là xe người bao nhiêu tiền, Người chủ xe nói 200 vạn. Vì vậy người cha tiểu hài tử trực tiếp lấy 200 vạn nện qua. sau đó lại hỏi người đem chiếc xe này nện thành sắt vụn. SAu đó lại nói. Sự tin đã được giải quyết, lại nói đến chuyện của con ta a. Một cái tát 500vạn!

Chứng kiến cái bài viết này trần húc lúc đó đã nghĩ thật sự là quá ngu bức rồi, người nếu trực tiếp chạy tới cùng người nói, người đánh con của ta một cái tát 500vạn, nhất định sẽ đem người làm bệnh nhân tâm thần.

Nhưng vấn đề là trước cho 200 vạn rồi đem xe đập phá, đem người nọ triệt để làm cho choáng vàng sợ hãi sau đó hãy nói một cái tát 500vạn. Đây mới là hiệu quả không hề đồng dạng!

Thật giống như hiện tại, chính mình nếu như sớm đem cái vệ tinh vũ khí DEMO xuất đi ra, nhất định sẽ bị người cho là ngu xuẩn, nhưng ở trước đó đã đem chương trình viết bằng kết cấu đoạn DNA, lấy thêm một loại rung động, làm cho đối phương chỉ có dương mắt mà nhìn.

Đây là cái gì? Cái này là Uy hiếp? Uy hiếp trắng trợn!

Trần Húc nhớ tới nhị chiến [World War II] sắp kết thúc, có thể nói khoảng cách nhật bản diệt vong đã không có bất cứ cái gì lo lắng, nước Mỹ vì cái gì còn kiên trì đưa lên boom nguyên tử?

Chính là vì khoe khoang! khoe khoang uy lực của boom nguyên tử, khoe khoang uy lực kế hoạch Manhattan !

Mà nhị chiến [World War II] về sau chấm dứt, các quốc gia đều liều mạng nghiên cứu phát minh chế tạo boom nguyên tử! Kể cả Tung Cua.

Vì cái gì?

Bom nguyên tử là một loại uy hiếp! Uy hiếp quốc gia khác không giám đơn giản hướng chính mình ra tay!

Trần húc hôm nay là dùng thân đạo chi thân, bởi vì năm đó kế hoạch manhattan, tổ chức X cũng có tham dự. Cũng bởi vì như thế, bpin hấn tức thì hiểu rõ hơn một loại vũ khí siêu cấp có tính uy hiếp cao!

Đây là mô phỏng vệ tinh vũ khí laser, tại biểu hiện thực lực trên DEMO, so với đạn hạt nhân càng thêm mạnh mẽ.

Thêm thời gian gần kề 20 phút, sau đó sử dụng hiệu suất cao khi có thể đem vào lò phản ứng nhiệt hạch, sinh ra năng lượng cao có thể đơn giản phá hủy một bán đảo Triều Tiên lớn nhỏ!

Nói cách khác, đem cái vệ tinh vũ khí này treo chính giữa bầu trời, nó có thể tùy thời tấn công bất kỳ nơi nào trên địa cầu, hơn nữa tại vài phút có thể chấm dứt mọi chuyện.

Loại đồ chơi này tuy nhiên phóng xạ không xanh bằng đạn hạt nhân, nhưng so với đạn hạt nhân khủng bố gấp mấy vạn lần! Bởi vì không có bất kỳ quốc gia nào có năng lực có thể báo trước hơn nữa chống cự loại công kích này, một khi loại vệ tinh này phóng vào vũ trụ, như vậy bất kỳ quốc gia nào đều tại mọi thời khắc phải lo lắng, cảm giác ngủ đều không ngon!

Loại vũ khí này là tồn tại chân thật sao?

Tất cả mọi người tại tổ chức X đều suy đoán vấn đề này, Nếu là trước kia, tổ chức S đem vật này lấy ra, tất cả bọn họ sẽ nói, CMN, người coi chúng ta là tiểu hài tử 3 tuổi sao?

Bất quá sau khi nhìn thấy kết cấu đoạn DNA, người tổ chức X đều vô ý tin tưởng, tổ chức S này có thể làm ra loại đồ vật này a, cho dù còn không có thành phẩm, bọn hấn cũng có thể làm ra tư liệu tương ứng!

Bởi vì tính toàn mô phỏng ah!

Bọn họ có kỹ thuật máy vi tính kiểu mới cùng phần mềm hình thức mới, đầy đủ có khả năng hoàn thành loại cấp bậc mô phỏng tính toán này! Hơn nữa, trong tay bọn họ đến cùng đã nắm giữ bao nhiêu công nghệ kỹ thuật cao vượt mức quy định?

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Máy Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.